THE INTERNATIONAL BESTSELLER

TỦ SÁCH VĂN HỌC MỸ

RỪNG SON

Lipstick Jungle

CANDACE BUSHNELL

Đồng tác giả cuốn SEX AND THE CITY

CHIBOOKS vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Lời ngợi ca dành cho Rừng son
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

https://thuviensach.vn

Lời ngợi ca dành cho Rừng son

“Hãy pha sẵn những ly cocktail dưa hấu và sẵn sàng bị cuốn hút bởi các nhân vật ngoài bốn mươi tự tin, thành công, và cực kỳ can đảm trong cuốn tiểu thuyết mới tuyệt vời của Candace Bushnell.”

- New York Post

“Ba nhân vật chính của cô (tác giả), những phụ nữ mới ngoài bốn mươi chắc chắn là những người giàu có nhất để hẹn hò... Các nhân vật của cô muốn hưởng ‘cảm giác dịu dàng và ngọt ngào của quyền lực,’ và chính câu chuyện kể về cách họ giành được quyền lực và giữ được nó của Bushnell là thứ thực sự khiến độc giả tiếp tục lật trang.”

- Publishers Weekly

“Độc giả nào muốn đắm chìm vào thế giới sành điệu của giới thượng lưu ở New York sẽ thấy hết sức thoải mái, quen thuộc trong cuốn tiểu thuyết đặc sắc này.”

- Booklist

“Hãy đứng vững trong đôi giày Manolos của bạn. Candace Bushnell... đã trở lại. Tiểu thuyết mới của cô, Rừng son, là một câu chuyện tuyệt vời về ba phụ nữ thành công mới ngoài bốn mươi ở New York, họ biết đích xác mình cần gì: tình yêu, đam mê, quyền lực và rất nhiều tiền... Táo bạo và trung thực, mang khuynh hướng chiêm nghiệm, Rừng son rất có thể là cuốn tiểu thuyết hay nhất của Bushnell.”

- Bookpage

https://thuviensach.vn

“Thật may mắn làm sao khi chúng ta có được cuốn tiểu thuyết mới của Candace Bushnell hướng dẫn chúng ta an toàn đi qua biết bao cạm bẫy. Nó cho chúng ta thấy những phụ nữ vĩ đại đã vượt qua con đường nhiều chông gai để đến với thành công lớn như thế nào... Là người quan sát thiên tài lát cắt thượng lưu của xã hội Manhattan, cô Bushnell không hề e ngại thách thức chính bản thân mình.”

- The New York Observer

“Việc Bushnell đã làm rất tốt là chỉ đi trước thời đại một chút. Cũng giống hệt như những cô gái trong Sex and the City, nay đã trở nên phổ biến hơn so với những ngày trên cột báo New York Observer của cô, những phụ nữ quyền lực, mạnh mẽ, quyết liệt trong Rừng son có lẽ sẽ là biển chỉ đường cho những năm sắp tới. Tôi xin đón chào sự thay đổi.”

- Salon.com

“Rất có thể khi cuốn tiểu thuyết mới nhất của Candace Bushnell, Rừng son, được xuất bản, thể loại được biết đến như là chicklit sẽ có một bước ngoặt. Nó sẽ lớn lên một chút, mở rộng phạm vi và mạo hiểm hơn một chút... Bushnell chính là người đưa hiện tượng xuất bản này lên một đẳng cấp mới, và việc này cũng là hoàn toàn chính đáng. Suy cho cùng, cô là nữ hoàng của thể loại này, thậm chí có khi cô là lý do để thể loại này tồn tại.”

- Nashville Scene

“Cuốn sách vừa xuất hiện trong tháng này thôi vậy mà bản quyền chuyển thể thành tác phẩm điện ảnh đã được bán đi. Thậm chí bây giờ hai từ “rừng son”... đã xuất hiện trên hàng loạt màn hình di động BlackBerry ở khắp Manhattan, Bushnell tuyên bố, và hiện diện trong các cuộc chuyện trò của những người sành điệu. Với con

https://thuviensach.vn

mă´t xanh phát hiện ra xu thê´ của cô thì việc viê´t lách là ở trên tường. Bă`ng son.”

- Baltimore Sun

“Có lẽ Rừng son là lá cờ chiê´n thă´ng dành cho những người phụ nữ làm chủ đời mình... Bushnell hiểu rõ xã hội New York và cuô´n tiểu thuyê´t mới của cô sẽ khiê´n độc giả không ngừng lật trang tiê´p theo.”

- Associated Press

“Trong khi nhiê`u năm trước Carrie Bradshaw là một nhân cách khác của cô thì cuô´n tiểu thuyê´t mới nhâ´t của Bushnell cho ta một cái nhìn vê` tác giả của ngày hôm nay - một phụ nữ đã ít để ý đê´n các cuộc chiê´n giới tính mà quan tâm đê´n việc phụ nữ giành lâ´y vị trí của mình trên thê´ giới hơn.”

- The Standard Times

https://thuviensach.vn

Dành tặng cho người chồng yêu quý của tôi

CHARLES

I

Tháng chín ở Manhattan thật rực rỡ, và năm nay cũng không phải là ngoại lệ. Nhiệt độ đúng ở mức hai tư độ C, độ ẩm thấp, và trời xanh ngắt không một gợn mây. Quay lại thành phố sau một mùa hè náo nhiệt, thời tiết thế này lúc nào cũng gợi nhắc rằng những điều ngoạn mục có thể xảy ra và rằng sự hoành tráng ở ngay ngoài kia thôi. Không khí rộn ràng phấn khích, rồi một ngày, cả thành phố chuyển từ mơ ngủ sang cuồng loạn. Cảnh tượng những dòng xe cộ bò chậm chạp quen thuộc trên Đại lộ 6 và Park Avenues xuất hiện, không khí vo vo tiếng người nói chuyện trên điện thoại di động, và các nhà hàng đông nghẹt khách. Với cả nước, Ngày Lao động đánh dấu sự kết thúc của mùa hè và bắt đầu năm học mới. Nhưng ở New York, năm đích thực bắt đầu sau đó vài ngày, với truyền thống thiêng liêng nổi tiếng là Tuần lễ Thời trang.

Trên Đại lộ 6 sau Thư viện Công cộng, Công viên Bryant biến thành xứ sở thần tiên với những rạp trắng nơi diễn ra hàng chục show diễn thời trang. Bậc thềm được trải thảm đen lên tận cửa kiểu Pháp, và suốt cả tuần, những bậc thềm này chật kín sinh viên và các fan hâm mộ mong được thoáng nhìn thấy nhà thiết kế hay sao yêu thích của mình, những nhiếp ảnh gia người Nhật (mà ai cũng đồng tình là lịch sự hơn), đám paparazzi, nhân viên bảo vệ đeo míc và cầm điện đài xách tay, những cô P.R trẻ (lúc nào cũng vận đồ đen, mặt lo mày lắng), và đủ loại người lắm tiền đến tham dự hét vào điện thoại di động gọi lấy xe. Những chiếc town car đen đậu ba chiếc một hàng khắp lề đường, như thể một quốc tang đặc biệt

https://thuviensach.vn

quan trọng sắp sửa diễn ra. Nhưng phải ở trong những căn rạp thì cuộc sống mới gọi là huy hoàng và phấn khích bậc nhất.

Luôn có chừng năm sáu chương trình lớn mà người tham dự buộc phải giành chỗ nhờ vào tôn ty xã hội (hay đơn giản chỉ để nhắc mọi người rằng mình vẫn tồn tại). Và chương trình đầu tiên trong loạt sự kiện này là show của Victory Ford, diễn ra vào lúc bảy giờ tối thứ Năm đầu tiên trong Tuần lễ Thời trang. Sáu giờ bốn lăm, trong rạp là một nơi hỗn loạn được kiểm soát - có sáu đội quay camera, chừng một trăm nhiếp ảnh gia, và một đám fan hâm mộ thời trang, nhà báo thời trang, khách hàng, các sao ít nổi, đang háo hức đợi show diễn với sự mong đợi của đám đông trong đêm khai mạc. Một nhà báo thời trang trẻ ôm chú chó chồn nhỏ bị một cái máy quay đập vào gáy. Đôi xăng đan hiệu Jimmy Choo của ai đó bị một cô P.R đạp phải. Cô P.R này gần như chạy đè cả lên người cô kia để kịp tóm một vị khách quan trọng hơn. Tuy vậy, những người hy vọng thoáng được thấy một diễn viên điện ảnh nổi tiếng bị thất vọng, vì sao điện ảnh (và những nhân vật chính trị quan trọng, như thị trưởng) không bao giờ vào bằng cổng trước. Họ được đội an ninh hộ tống theo một lối đi bên hông bí mật dẫn ra khu vực hậu trường. Và trong thế giới này, nơi cuộc đời là một sê ri những vòng tròn đặc quyền nhỏ dần (hay những bàn tròn địa ngục của Dante, tùy thuộc vào cách nhìn của bạn), khu hậu trường trước khi show diễn bắt đầu là nơi duy nhất đáng để có mặt.

Ở góc sau của khu vực này, khuất đằng sau một giá quần áo, Victory Ford đứng một mình, lén lút hút một điếu thuốc. Victory đã bỏ thuốc từ rất lâu rồi. Nhưng thuốc lá là cái cớ duy nhất để có được một lúc riêng tư, cho cô vài giây để tập trung và chuẩn bị cho sáu mươi phút tiếp theo, mà cô phải tham dự vào từng chi tiết cho đến giây phút cuối cùng của show diễn. Nào là đon đả buôn chuyện với những khách hàng nổi tiếng, nào là trả lời vài cuộc phỏng vấn

https://thuviensach.vn

cho báo chí cũng như truyền hình. Cô cau mày, rít một hơi thuốc, muốn tận hưởng giây phút yên bình này. Trước show diễn cô làm việc mười tám tiế́ng một ngày trong bốn tuần liền. Ấy vậy mà, một tiế́ng quan trọng tiế́p theo đây sẽ trôi qua tựa như một giây. Cô thả đầu lọc thuốc vào ly champagne còn một nửa.

Cô nhìn đồng hồ - một chiế́c Baume & Mercier thanh nhã bằng inôx trên mặt có hàng kim cương nhỏ xíu - và hít một hơi thật sâu. Sáu giờ năm lăm. Đế́n tám giờ tối, khi người mẫu cuối cùng đi xong lượt của mình trên sàn diễn và Victory bước ra cúi chào, cô sẽ biế́t số mệnh của mình trong năm tiế́p theo. Hoặc là cô ở trên đỉnh trò chơi; hoặc ở giữa và chấp chới cố sống sót; hoặc dưới đáy, cố gắng giành lại vị thế. Cô biế́t mình đã mạo hiểm khi làm chương trình này, và cô cũng biế́t mình không việc gì phải thế. Bất cứ nhà thiế́t kế nào cũng sẽ tiế́p tục bước theo con đường y hệt đã khiế́n họ thành công vang dội trong ba năm qua, nhưng Victory không làm thế được. Thế dễ dàng quá. Tối nay cô hy vọng cho ngành thời trang thấy một mặt mới ở tài năng của cô, một cách mới cho thấy phụ nữ có thể ăn mặc như thế nào. Cô là, cô chua chát nghĩ, anh hùng, hoặc là một kẻ ngốc.

Cô bước ra từ sau giá quần áo, và ngay lập tức bị ba cô trợ lý xáp lại. Ba cô gái trẻ trung mới ngoài hai mươi, làm việc không biế́t mệt mỏi như cô. Họ đang mặc quần áo từ bộ sưu tập mới, cầm kẹp hồ sơ và điện đài, mặt mày căng thẳng lo lắng.

Victory bình thản mỉm cười. “Lila,” cô nói với một cô gái, “người đánh trống vào vị trí chưa?”

“Rồi, và Bonnie Beecheck, người chuyên viế́t mục lượm lặt, đang phát điên lên - cô ta bảo tai cô ta có vấn đề và chúng tôi buộc phải chuyển chỗ cho cô ta.”

https://thuviensach.vn

Victory gật đầu. Bonnie Beecheck cứ như bà già một triệu tuổi và giống một mụ phù thủy ác độc trong truyện cổ tích Grimm - chẳng ai thích cô ta, nhưng không mời cô ta thì đảm bảo cả năm báo toàn đưa tin xấu. "Đổi chỗ cô ta với Mauve Binchely. Mauve muốn được mọi người nhìn thấy chết đi được nên cô ta sẽ không bận tâm chuyện ngồi chỗ nào đâu. Nhưng làm nhanh tay nhé, trước khi có ai đó để ý."

Lila gật đầu chạy đi, trong khi hai cô còn lại tranh nhau giành sự chú ý của cô. "'Extra' muốn được phỏng vấn..."

"Keith Richards đang đến mà mình lại không có chỗ..."

"Và bị thiếu mất bốn đôi giày..."

Victory nhanh chóng giải quyết những vấn đề này. "'Extra' có hai phút, hộ tống Keith ra sau hậu trường và giữ chân anh ta ở đó cho đến phút cuối cùng. Giày ở trong hộp dưới bàn trang điểm." Trấn tĩnh lại, cô tiến lại chỗ đội camera "Extra", họ đang đứng ngay giữa nhóm người đầy thiện chí, tất cả chỉ muốn chào hỏi. Cô duyên dáng một cách chuyên nghiệp len qua đám đông, cảm thấy như thể mình đang trôi bồng bềnh phía trên cơ thể mình, dừng lại để hôn má chỗ này, đối đáp vài giây chỗ kia, và bắt tay cô con gái mười tuổi vừa khiếp sợ vừa nghiêm nghị của ai đó, mà mẹ con bé quả quyết nó là một fan cực lớn.

Mình hy vọng sau show diễn, nó vẫn là fan, Victory nhạo báng nghĩ, cho phép bản thân một giây thiếu tự tin ngắn ngủi.

Và chỉ giây tiếp theo, đội "Extra" nằm trong sự kiểm soát của cô, và một phụ nữ trẻ tóc đỏ uốn búp đang chĩa một cái micro vào mặt cô. Victory nhìn nét mặt cô kia và gắng hết sức. Sáu năm trả lời phỏng vấn đã dạy cô nhận ra ngay lập tức người phỏng vấn là bạn hay kẻ thù. Và trong khi hầu hết những báo làm chương trình giải

https://thuviensach.vn

trí đề̀u duyên dáng và lịch thiệp như hầ̀u hế́t các nhân vật nổi tiế́ng dày dạn, thảng hoặc ta cũng gặp phải một quả táo dở. Victory có thể thấ́y qua nụ cười khinh khỉnh và gượng ép kia, cô ta cầ̀n được xả một nỗi uấ́t ức nào đó. Đôi lúc lý do chỉ đơn giản như là vừa bị bạn trai đá, nhưng thường thì sâu sắ́c hơn: cảm giác giận dữ cả thế́ giới xung quanh vì leo lên vị trí hàng đầ̀u ở New York không dễ dàng như mình tưởng.

"Victory," cô kia quả quyế́t nói thêm, "chị không phiề̀n nế́u tôi gọi chị là Victory chứ?" Một giọng tỏ ra có học thức đầ̀y chủ ý khiế́n Victory hiểu chắ́c hẳn cô gái này coi mình cao hơn thời trang. "Chị bố́n mươi hai tuổi..."

"Bố́n mươi ba," Victory nói, chỉnh lại cho cô kia. "Tôi vẫn còn có sinh nhật." Cô đã đúng - bắ́t đầ̀u cuộc phỏng vấ́n bằ̀ng câu hỏi tuổi tác là một hành động thể hiện công khai thù địch.

"Vậy mà chị chưa lập gia đình cũng chưa có con. Sự nghiệp thật sự có đáng để chị từ bỏ hôn nhân và con cái không?"

Victory bật cười. Tại sao dù một phụ nữ có đạt được gì trên thế́ giới này, nế́u cô ta chưa kế́t hôn và chưa có con, thì vẫn bị coi là thấ́t bại nhỉ? Câu hỏi của cô kia không thích hợp một chút nào, căn cứ vào hoàn cảnh này, và cực kỳ bấ́t kính. Vì cô gái này thì biế́t gì về̀ những thói đỏng đảnh của cuộc đời và những gì mà cô đã phải vật lộn và hy sinh để được như bây giờ - một nhà thiế́t kế́ thời trang được công nhận trên toàn thế́ giới, có công ty riêng - một thành công chắ́c hẳn lớn hơn rấ́t nhiề̀u những thứ mà cái ả khó ưa này có thể từng đạt được. Nhưng Victory khôn ngoan hiểu rằ̀ng mình không nên cáu. Nế́u cô nổi đóa lên, chuyện này sẽ xuấ́t hiện trên tivi, rồ̀i chắ́c lên cả vài chuyên mục lượm lặt trên báo nữa.

https://thuviensach.vn

“Mỗi sáng khi thức giấc,” Victory cất lời, kể câu chuyện mà trước đây cô đã kể cho các phóng viên không biết bao nhiêu lần (nhưng dù vậy, có vẻ không ai hiểu được cả), “tôi nhìn quanh và dỏng tai lắng nghe. Tôi chỉ có một mình, và tôi nghe... sự im lặng.” Cô kia ném cho cô một cái nhìn thông cảm. “Nhưng gượm đã,” Victory nói, giơ một ngón tay lên. “Tôi nghe... sự im lặng. Rồi chầm chậm nhưng rõ ràng, một niềm hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể tôi. Niềm vui. Và tôi cám ơn Chúa vì bằng cách nào đó, tôi vẫn còn được tự do. Tự do tận hưởng cuộc đời tôi và sự nghiệp của tôi.”

Cô kia cười căng thẳng. Cô ta giật giật tóc.

“Là một phụ nữ mà nói dối thì quá đáng quá, chả phải ư?” Victory hỏi. “Tự nhủ rằng mình muốn những thứ mà xã hội bảo mình nên muốn. Phụ nữ nghĩ rằng sống sót phụ thuộc vào việc tuân theo. Nhưng đối với một số phụ nữ, tuân theo đồng nghĩa với cái chết. Nó là cái chết đối với tâm hồn. Tâm hồn,” cô nói, “là thứ quý giá. Khi sống một cuộc đời dối trá, ta hủy hoại tâm hồn mình.”

Cô gái ngạc nhiên nhìn Victory, và rồi, cau mày đồng tình, bắt đầu gật đầu thật lực khi đột nhiên họ bị một trợ lý của Victory làm gián đoạn. Cô này phấn khích nói vào điện đàm. “Jenny Cadine đến rồi. ETA của cô ấy ba phút...”

Wendy Healy đẩy kính lên sống mũi và bước xuống chiếc Cadillac Escalade, nhìn đám paparazzi lúc này đang vây quanh chiếc SUV. Dù ở trong tình huống này bao nhiêu lần chăng nữa, cô chưa bao giờ thôi ngạc nhiên làm cách nào họ luôn có thể tìm được ngôi sao điện ảnh. Họ có thể ngửi được sao như chó săn vậy. Dù đã làm trong ngành điện ảnh này rất nhiều năm, cô vẫn không thể hiểu nổi bằng cách nào các sao có thể xử lý được sự chú ý, và biết mình sẽ không bao giờ làm được (hay quan trọng hơn, muốn làm). Dĩ nhiên, ở vị trí của cô, cô không phải làm vậy. Cô là chủ tịch Parador Pictures,

https://thuviensach.vn

một trong những phụ nữ quyề̀n lực bậc nhấ́t trong ngành điện ảnh, nhưng với đám nhiế́p ảnh thì cô có thể chỉ là trợ lý của ai đó.

Wendy quay lưng lại với chiế́c SUV, vô tình kéo mạnh chiế́c jacket Armani của mình. Cô luôn mặc quầ̀n áo Armani đen, và đột nhiên cô nhận ra mình thực sự đã không đi mua sắ́m hai năm rồ̀i. Đây chắ́c chắ́n là chuyện không thể tha thứ được. Nhấ́t là khi một trong những bạn thân nhấ́t của cô là nhà thiế́t kế́ thời trang Victory Ford. Lẽ ra cô nên ăn diện cho sự kiện này. Nhưng cô vừa từ văn phòng tới, và với công việc cùng ba đứa con và một người chồ̀ng thỉnh thoảng cũng như trẻ con, cô phải từ bỏ gì đó, và đó là thời trang. Và thể thao. Và ăn uố́ng có lợi cho sức khỏe. Nhưng thế́ thì đã sao. Phụ nữ đâu thể làm tấ́t cả mọi việc. Điề̀u quan trọng nhấ́t là cô có mặt ở đây, và như cô đã hứa với Victory vài tháng trước, mang theo Jenny Cadine.

Đám thợ chụp ảnh chen lấ́n nhau lại gầ̀n chiế́c SUV, khi vài nhân viên an ninh bước trước, cố́ đẩy đám đông phấ́n khích lại, mà dường như chỉ sau một giây là phình to thêm. Đại diện báo chí riêng của Jenny, một phụ nữ trẻ vẻ mặt khó chịu tên chỉ có một từ duy nhấ́t - Domino - từ chiế́c SUV chui ra. Domino mới hai mươi sáu, nhưng đã có được phong cách đừng-có-đùa-với-tôi mà bọn đàn ông tứ chi phát triển thường có, kèm với chấ́t giọng khàn khàn cho thấ́y cô ta đã ăn đinh vào bữa sáng. “Họ bảo, ‘Lùi lại!’” cô quát, nhìn xuố́ng đám đông.

Và rồ̀i Jenny Cadine xuấ́t hiện. Cô ta, Wendy nghĩ, thậm chí khi gặp trực tiế́p còn đẹp đế́n ngỡ ngàng hơn cả trong ảnh, nế́u một việc như vậy có thể xảy ra. Ảnh luôn nhấ́n vào những nét hơi mấ́t cân đố́i của cô, vào cả cái chóp mũi hơi phình ra của cô. Nhưng khi gặp trực tiế́p, những khuyế́t điểm này bị xóa đi bằ̀ng một phẩm chấ́t mơ hồ̀ khiế́n ta không thể không nhìn cô. Cứ như thể cô sở hữu một nguồ̀n năng lượng riêng nâng cô lên từ bên trong. Và việc

https://thuviensach.vn

cô cao 1m75, tóc nhạt màu, có màu đỏ hơi vàng của trái dâu tây chưa-chín-hẳn thì chẳng có gì là quan trọng cả.

Cô mỉm cười với đám chụp ảnh, trong khi Wendy đứng tránh sang bên mà ngắm cô. Người ngoài ngành lúc nào cũng băn khoăn quen biết một tạo vật như thế thì sẽ thế nào, và cho rằng lòng ghen tị sẽ khiến tình bạn không thể nảy nở. Nhưng Wendy đã quen Jenny gần mười lăm năm, khi cả hai mới bắt đầu sự nghiệp. Và mặc dù cô kia rất giàu có và nổi tiếng, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hoán đổi vị trí với cô ấy. Ở Jenny có gì đó bất thường - cô không bao giờ quá đáng hay kiêu căng, cũng không thô lỗ hay ích kỷ. Nhưng ở cô có gì đó tách biệt, như thể cô không có linh hồn. Jenny là một trong những ngôi sao của cô, và Wendy biết họ có thể thân thiết với nhau như Jenny thân với bất kỳ ai. Nhưng họ không phải bạn bè thực sự, như kiểu cô với Victory hay Nico O'Neilly.

Đội an ninh cố tạo được một khoảng trống nhỏ phía trước để họ có thể đi một đoạn ngắn về phía cửa bên của rạp. Jenny mặc bộ áo vest với quần dài màu nâu, ống quần hơi loe ra và khoác thêm một chiếc áo gió bên ngoài và Wendy quyết định đây là bộ quần áo đẹp nhất cô từng thấy. Nó nằm trong bộ sưu tập mới của Victory. Và Wendy biết Victory đã đặc biệt thiết kế bộ này cho Jenny, và rằng Jenny đã đến xưởng của Victory vài lần để thử. Nhưng ba tuần vừa rồi Victory bận đến nỗi Wendy không thể nói chuyện được với cô về bộ quần áo, hay cô ấy nghĩ gì về Jenny. Tuy vậy, cô có thể hình dung Vic sẽ nói gì. Mặt nhăn nhó như một đứa trẻ, cô ấy sẽ nói, "Cậu biết gì không, Wen, Jenny là một cô gái rất tuyệt. Nhưng mình không thực sự coi cô ta là 'tốt' được. Cô ta chắc chắn tính toán hơn bọn mình - có khi còn tính toán hơn cả Nico ấy." Và rồi họ cười phá lên. Vì họ luôn đồng tình rằng Nico là người phụ nữ tính toán nhất ở thành phố này. Cô ấy là một bậc

https://thuviensach.vn

thâ`y. Và điê`u tuyệt vời vê` Nico là ta không bao giờ hiểu cô có mưu đô` gì. Tâ´t cả những gì ta biê´t là bâ´t thình lình ta chê´t chă´c.

Chính Nico là người nghĩ ra ý tưởng mời Jenny Cadine đê´n dự show thời trang của Victory. Việc này khiê´n Wendy hơi xâ´u hổ vì không tự nghĩ ra được. “Thật hoàn hảo,” Nico nói, theo cái kiểu trơn tru, dịu dàng của cô khiê´n mọi thứ phát ra từ miệng cô đê`u có vẻ đúng tuyệt đô´i. “Jenny Cadine là ngôi sao điện ảnh quan trọng nhâ´t, và Victory là nhà thiê´t kê´ quan trọng nhâ´t. Hơn nữa,” cô nói, “Jenny thường hay mặc đô` của nhà thiê´t kê´ nam. Tớ có cảm giác dưới cái vẻ hào nhoáng bê` ngoài, cô ta là người theo chủ nghĩa nữ quyê`n, nhâ´t là khi cô ta chia tay với Kyle Unger,” cô nói thêm, nêu tên ngôi sao đóng phim hành động-phiêu lưu đã công khai đá Jenny trên một talk show đêm muộn. “Nê´u là tớ thì tớ sẽ kích động cái mặt nữ quyê`n này của cô này. Mặc dù chă´c cậu không nhâ´t thiê´t phải làm như vậy. Gu đàn ông của cô này không ổn lă´m, nhưng gu quâ`n áo thì tuyệt vời.”

Tâ´t nhiên, Nico đã nói đúng. Còn Jenny đã nhảy tớn lên khi có cơ hội được mặc quâ`n áo do Victory thiê´t kê´ và tham dự show thời trang, nơi sự hiện diện của cô ta sẽ đảm bảo khiê´n công chúng để ý đê´n Victory hơn. Và giờ đây, ngă´m nhìn Jenny nhẹ nhàng lướt qua đám nhiê´p ảnh (cô ta có kiểu châ´p nhận sự hiện diện của họ trong khi vẫn tỏ ra tự nhiên hoàn toàn, như thể cô ta chẳng phải đang bị chụp ảnh gì hê´t), Wendy hy vọng rằ`ng sự xuâ´t hiện của Jenny là dâ´u hiệu cho thâ´y buổi diễn của Victory sẽ thành công. Mặc dù chưa bao giờ công nhận với bâ´t kỳ ai, Wendy khá mê tín, và vì Victory, cô thậm chí đã mặc bộ đô` lót may mă´n của mình - một bộ Fruit-of-the-Looms to đùng màu tră´ng rách tả tơi đáng xâ´u hổ, mà tình cờ cô đã mặc khi một trong những bộ phim của cô được đê` cử giải Oscar lâ`n đâ`u tiên năm năm trước.

https://thuviensach.vn

Jenny bước vào rạp với Wendy theo sát sau. Thả một tay sang bên, Wendy nhanh chóng bắt chéo ngón tay. Cô hy vọng show diễn của Victory sẽ hoành tráng. Không ai xứng đáng điều đó hơn.

Vài phút sau, đúng bảy giờ mười lăm phút, một chiếc Town Car đen mới toanh cửa kính màu đỗ xịch trước cổng vào rạp trên Đại lộ 6. Tay tài xế mặc đồ vest kẻ sọc, tóc đen vuốt ngược ra sau đi vòng ra sau mở cửa xe.

Nico O'Neilly bước ra. Mặc quần màu bạc cùng áo nhún bèo, khoác áo jacket lông chồn màu đỏ có ánh vàng gần giống với màu tóc, không thể nghi ngờ gì nữa Nico O'Neilly là một nhân vật nổi tiếng. Từ khi còn nhỏ, Nico đã là người toát ra vẻ quan trọng khiến người khác tự hỏi cô là ai. Và khi nhìn lần đầu tiên, với mái tóc đẹp đến sững sờ và trang phục lộng lẫy, ta rất dễ nghĩ cô là diễn viên điện ảnh. Quan sát gần hơn, ta nhận ra Nico không hẳn là đẹp. Nhưng cô đã biết tận dụng tối đa những gì tự nhiên ban cho mình. Và khi sự tự tin và thành công tạo ra vẻ đẹp kiểu của riêng nó ở một phụ nữ, mọi người đều thống nhất rằng Nico O'Neilly đẹp kinh người.

Cô cũng cực kỳ đúng giờ. Biết rằng show thời trang của Victory đến bảy rưỡi mới bắt đầu, cô đã tính toán chắc chắn sao cho mình không bị trễ, nhưng cũng không thừa một phút nào để phải chờ đợi show diễn bắt đầu. Là tổng biên tập tạp chí Bonfire (và là một trong những phụ nữ quan trọng nhất của ngành xuất bản, theo tờ Time), Nico O'Neilly được đảm bảo ngồi ghế hàng đầu trong bất kỳ show thời trang nào cô chọn tham dự. Nhưng việc ngồi ở những ghế đó, cách sàn diễn chừng vài phân, sẽ biến ta thành đối tượng dễ bị nhòm ngó. Đám nhiếp ảnh và quay phim lùng sục trên sàn như lợn săn tìm nấm cục. Và bất cứ ai cũng có thể tiến tới bắt chuyện với ta, từ chuyện mời dự tiệc hay đề nghị gặp mặt làm ăn, hoặc đơn giản chỉ là muốn buôn chuyện. Lúc nào Nico cũng ghét những tình

https://thuviensach.vn

huố́ng như thế́ vì cô không giỏi màn chuyện trò lắ́m, không hề̀ giố́ng như Victory. Cô này trong vòng hai phút có thể nói chuyện với thợ sửa ôtô về̀ con cái của ông. Vì thế́ mọi người thường nghĩ cô là kẻ hợm hĩnh hay xấ́u tính, và không có khả năng ăn nói. Nico thì không thể giải thích được rằ̀ng thực ra không phải thế́. Khi đố́i diện với khuôn mặt hăm hở, thiế́t tha của một người lạ, Nico đờ hế́t cả ra, không biế́t họ thực sự muố́n gì, tin rằ̀ng mình không có khả năng làm được gì cho họ. Ấ́y vậy mà, khi đụng tới công việc và công chúng nói chung, cô thật siêu phàm. Cô biế́t công chúng chung thích gì - chỉ có công chúng riêng mới làm cô lúng túng.

Đây rõ ràng là khiế́m khuyế́t của cô. Nhưng ở tuổi bố́n mươi hai, cô đã hiểu cứ mãi vật lộn với bản thân thì chẳng ích gì và chấ́p nhận rằ̀ng mình không hoàn hảo thì dễ dàng hơn nhiề̀u. Tố́t nhấ́t là nên hạn chế́ tố́i thiểu những tình huố́ng khó chịu và tiế́n lên. Và vậy là, nhìn đồ̀ng hồ̀ và biế́t rằ̀ng giờ đã bảy giờ hai mươi, nghĩa là cô chỉ phải ngồ̀i ở cái chỗ dễ bị săm soi kia trong mười phút. Sau đó mọi con mắ́t sẽ đổ dồ̀n lên sàn diễn, cô bắ́t đầ̀u bước lên bậc thề̀m.

Ngay lập tức cô bị hai tay chụp ảnh tiế́p cận. Họ có vẻ ló ra từ sau một cái bình lớn để chụp ảnh cô. Kể từ lúc trở thành tổng biên tập của tờ Bonfire danh tiế́ng (và vô vị) sáu năm trước, và biế́n nó thành một cuố́n kinh thánh hào nhoáng của văn hóa pop cho giới giải trí, truyề̀n thông, và chính trị, sự kiện nào cô tham dự, cô cũng được người ta chụp ảnh. Lúc đầ̀u, không biế́t phải làm gì, cô đứng mẫu cho mấ́y tay chụp ảnh. Nhưng rồ̀i cô nhanh chóng nhận ra rằ̀ng việc đứng trước một hàng đèn flash mà cố́ gắ́ng tỏ ra tự nhiên (hay như thể là đang thích thú) sẽ không bao giờ là sở trường của cô. Trên hế́t, Nico không bao giờ muố́n bị kẹt trong sự hiểu nhầ̀m nguy hiểm đã lan khắ́p cái thành phố́ này - rằ̀ng nế́u ta được chụp ảnh thì hẳn ta phải là một ai đó. Cô đã thấ́y chuyện này xảy ra với quá

https://thuviensach.vn

nhiề̀u người làm cùng nghề̀ với cô. Họ bắ́t đầ̀u nghĩ mình là người nổi tiế́ng, và cơ hộ̀ ngay lập tức, họ lo làm ngôi sao còn hơn lo làm việc. Rồ̀i họ chẳng còn tập trung được nữa, bị sa thải và, như chuyện vừa mới xảy đế́n với một người cô quen, phải chuyển tới Montana.

Nơi không một ai nghe đế́n anh ta lầ̀n nào nữa.

Và vì vậy, Nico đã quyế́t định rằ̀ng nế́u mình không thể tránh cánh nhiế́p ảnh, cô cũng không việc gì phải tạo dáng cho họ. Thay vào đó, cô chỉ cứ thế́ lo chuyện của mình, cư xử như thể đám chụp ảnh không hề̀ tồ̀n tại. Hậu quả là trong mọi bức ảnh chụp Nico O'Neilly, cô lúc nào cũng trong trạng thái di chuyển. Đi từ Town Car đế́n rạp hát, vội vàng sải bước trên thảm đỏ, thường chỉ chụp nghiêng được mặt cô khi cô vụt bước qua. Đương nhiên, việc này khiế́n quan hệ với báo chí không suôn sẻ lắ́m. Và trong một thời gian, họ đã gọi cô là đồ̀ xấ́u tính. Nhưng nhiề̀u năm cư xử nhấ́t quán ("Nhấ́t quán," Nico luôn nói, "là người hầ̀u gái của thành công") đã khiế́n cô được tưởng thưởng. Và giờ việc Nico từ chố́i không đứng chụp lại được xem là kiểu khác người quyế́n rũ, một nét đặc biệt trong cá tính của cô.

Cô vội băng qua hai tay thợ chụp ảnh và cánh cửa Pháp, nơi cả đố́ng paparazzi đang đứng sau một sợi dây nhung. "Nico đế́n kìa!" ai đó kích động hét lên. "Nico! Nico O'Neilly!"

Thật là ngớ ngẩn hế́t biế́t, Nico nghĩ, nhưng cũng không khó chịu lắ́m. Thực ra, việc thấ́y họ lại sung sướng đế́n vậy khi nhìn thấ́y cô khiế́n cô ấ́m lòng. Dĩ nhiên là cô đã gặp họ bao năm nay rồ̀i, và Bonfire đã mua ảnh của hầ̀u hế́t bọn họ. Cô mỉm cười vui vẻ với họ khi đi qua, vừa vẫy tay vừa gọi, "Chào mọi người."

https://thuviensach.vn

“Này Nico, cô đang mặc đô` của ai thiê´t kê´ thê´?” một phụ nữ vui vẻ với mái tóc ngă´n màu vàng gọi to. Cô này chă´c hẳn chụp ảnh đã hơn hai chục năm,

“Victory Ford,” Nico nói.

“Tôi biê´t mà!” người phụ nữ kia thỏa mãn nói. “Cô â´y luôn mặc đô` của Ford.”

Hâ`u hê´t đám đông đã ở trong Đình tạ, cái rạp lớn nơi show thời trang của Victory sẽ diễn ra. Vì vậy Nico có thể thoải mái đi qua sợi dây nhung. Tuy nhiên, bên trong Đình tạ là một chuyện khác. Chỗ ngô`i tám hàng cao đê´n gâ`n đỉnh rạp, và ngay phía trước sàn diễn còn có thêm nhiê`u chỗ ngô`i tách riêng ra bởi một hàng lan can bă`ng kim loại thâ´p ở phía sau nơi hàng trăm thợ chụp ảnh đứng, nhă´m tìm vị trí chụp. Còn trên sàn diễn, phủ nilông, cảnh tượng hệt như một bữa tiệc cocktail khổng lô`. Trong không khí có một sự phâ´n khích như lễ hội, khi những người không gặp nhau kể từ bữa tiệc lớn gâ`n đây nhâ´t ở Hamptons chào hỏi nhau như thể họ ly biệt hàng bao năm trời rô`i. Tâm trạng đó râ´t dễ lan truyê`n, nhưng Nico hãi hùng nhìn đám đông. Làm thê´ nào cô len qua nổi đây?

Trong một giây, cô đã nghĩ đê´n chuyện ra vê`, nhưng nhanh chóng từ bỏ ý định đó. Victory Ford là bạn thân nhâ´t của cô. Cô sẽ phải đánh nhau mà len qua đám đông kia và hy vọng vào điê`u tô´t lành nhâ´t thôi.

Như thể cảm nhận được nỗi khổ sở của cô, một phụ nữ trẻ đột nhiên xuâ´t hiện cạnh cô. “Chào chị Nico,” cô ta vui vẻ nói, như thể họ là bạn cũ. “Tôi chỉ cho chị chỗ của chị nhé?” Nico khoác lên bộ mặt tiệc tùng đẹp đẽ nhâ´t - một nụ cười gượng gạo, cứng đơ - và đưa cho cô kia thiệp mời của mình. Cô kia bă´t đâ`u len qua đám đông. Một tay chụp ảnh giơ máy lên chụp cô, vài người cô quen vẫy tay nhiệt tình

https://thuviensach.vn

và chìa tay ra để bắ t tay cô hoặc hôn gió. Nhân viên an ninh đang quát tháo một cách vô vọng với đám đông, cố bắ t mọi người ngồi xuống chỗ của mình. Sau vài phút, Nico và người hộ tống cô đến được giữa sàn diễn, nơi cuối cùng Nico nhìn thấy chỗ của mình. Tên cô, Nico O'Neilly, được in trên tấm card trắ ng có khung rất quái dị vẽ nhãn hiệu của Victory Ford.

Nico duyên dáng ngồi xuống.

Ngay lập tức, có một đám thợ ảnh phía trước cô, tanh tách chụp. Cô nhìn về phía trước sang một bên sàn diễn, có vẻ gọn gàng hơn bên cô rất nhiều - ít nhất mọi người cũng đã ngồi xuống chỗ của họ. Cả hai chiếc ghế ở hai bên cô đều còn trống. Khi quay đầu, cô nhìn thấy Lyne Bennet, ông trùm mỹ phẩm. Nhìn thấy ông ta khiến Nico thầm mỉm cười. Không phải là Lyne không có lý do chính đáng để có mặt ở một show diễn thời trang, nhất là khi mỹ phẩm, nước hoa và thời trang quá liên đới tới nhau. Chỉ có điều, Lyne là một doanh nhân hách dịch khét tiếng. Cô không thể tưởng tượng nổi ông ta lại quan tâm tới quần áo phụ nữ. Chắ c hẳn ông ta có mặt ở đây để ngắ m nghía người mẫu, một thú vui mà rất ít doanh nhân lớn nào ở New York có khả năng cưỡng lại nổi. Ông ta vẫy tay, và cô giơ tờ chương trình của mình lên gật đầu chào lại.

Cô thở dài và sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã gần bảy rưỡi, và đám nhân viên vẫn chưa dỡ lớp lớp nilông trên sàn diễn - tín hiệu cho thấy show diễn sắ p sửa bắ t đầu. Cô liếc sang phía phải xem ai ngồi cạnh mình, và sung sướng khi thấy tấm card đề "Wendy Healy," bạn thân của cô. Thế này hay quá - cô đã không gặp Wendy ít nhất cả tháng rồi, từ hồi giữa hè, trước khi cả hai gia đình đi nghỉ. Wendy đã đi Maine, địa điểm nghỉ hè mới hấp dẫn của dân làm phim, nơi được coi là chẳng có gì để làm và chỉ có thiên nhiên mà thôi. Dẫu vậy Nico đoán rằ ng không dân Hollywood tự trọng nào lại chịu ở trong một ngôi nhà có ít hơn sáu phòng ngủ và ít nhất một

https://thuviensach.vn

đê´n hai người phục vụ dù là ở miê`n Đông Bă´c hoang dã. Nico đã đưa gia đình mình đi trượt tuyê´t ở Queenstown, New Zealand. Seymour, chô`ng cô, đã chỉ ra rằ`ng nơi này tách xa khỏi văn minh nhâ´t mà lại không hoàn toàn từ bỏ sự văn minh. Tuy vậy, họ vẫn gặp phải vài người quen, như là một thứ nhă´c nhở rằ`ng, dù ta có đi du lịch xa đê´n đâu chăng nữa, ta cũng không bao giờ thực sự thoát khỏi New York...

Cô sô´t ruột nghịch tờ chương trình, đoán xem sự chậm trễ này có phải do Jenny Candine gây ra không. Cô này ngô`i phía bên kia của Wendy. Dường như ngôi sao điện ảnh là một ác quỷ cầ`n thiê´t của cuộc sô´ng hiện đại, cô nghĩ, và lơ đãng nhìn cái card ghi tên bên trái mình, đột nhiên cô đờ cả người.

“Kirby Atwood,” nó viê´t.

Cô vội quay đầ`u đi, đô`ng thời thâ´y choáng váng, tội lỗi, kích động, và bô´i rô´i. Đây là tình cờ ư? Hay cô´ ý? Ai đó biê´t chuyện cô và Kirby Atwood? Nhưng không thể thê´ được. Chă´c chă´n cô không kể với một ai, và cô không thể tưởng tượng nổi Kirby có thể làm thê´. Thậm chí cô đã không nghĩ đê´n anh ta ít nhâ´t cả tháng rô`i. Nhưng giờ nhìn thâ´y tên anh ta thì những giây phút trong phòng vệ sinh câu lạc bộ đêm Bungalow 8 đột nhiên quay vê`.

Chuyện đó xảy ra cách đây ít nhâ´t là ba tháng, và cô không hê` nói chuyện hay nhìn thâ´y anh ta kể từ lúc đó. Kirby Atwood là một người mẫu nổi tiê´ng, cô đã gặp tại một buổi tiệc do Bonfire tài trợ. Cô đang đứng một mình ở quầ`y bar thì Kirby tiê´n lại chỗ cô và mỉm cười. Anh ta đẹp trai kinh hoàng. Ngay lập tức cô lờ anh ta đi, nghĩ anh ta nhầ`m mình với ai đó - ai đó có thể giúp đỡ sự nghiệp của anh ta. Và rô`i, khi cô ngô`i ở bàn VIP, nhìn đô`ng hô` và tự hỏi bao lâu nữa thì vê` được mà không có vẻ bâ´t lịch sự, Kirby ngô`i xuô´ng cạnh cô. Anh ta dễ thương vô cùng, và đã gọi cho cô một ly. Rô`i sau

https://thuviensach.vn

khi nói chuyện với anh năm phút, cô bắ t đầ u nghĩ không biế t làm tình với anh ta thì thế nào. Cô cho rằ ng Kirby sẽ không bao giờ quan tâm. Nhưng một phụ nữ không thể nói chuyện với một người đàn ông như Kirby mà lại không ham muố n anh. Cô biế t mình đang ở trên địa hạt nguy hiểm, và không muố n mạo hiểm biế n mình thành con ngố c, vì thế cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Và Kirby theo sau cô. Đi thẳng vào phòng vệ sinh và vào buồ ng của cô!

Nghe thật đáng khinh, nhưng lúc ở trong buồ ng vệ sinh là một trong những giây phút tuyệt vời nhấ t đời cô. Hàng bao tuầ n sau cô vẫn nghĩ đế n nó. Mái tóc đen của anh trông thế nào trên vầ ng trán, màu đôi môi đầ y đặn của anh (đỏ tươi, chỗ môi giao với da thì sậm màu hơn, như thể anh kẻ đường môi), và cảm giác đôi môi đó trên miệng mình thế nào. Mề m mại, trơn, và ướt. (Chồ ng cô, Seymour, luôn chu miệng lại và hôn những nụ hôn nhỏ khô khan.) Cô có cảm giác như thể cả khuôn mặt mình được đôi môi ấ y phủ lên - chân cô bải hoải khuỵu ra. Và cô không thể tin nổi mình vẫn cảm thấ y như thế. Đã bố n mươi hai tuổi đầ u rồ i! Như một đứa nhóc tuổi teen...

May mắ n là không có gì xảy ra sau đó. Kirby đã cho cô số điện thoại của anh ta, nhưng cô không bao giờ gọi. Ngoại tình với một người mẫu đồ lót thì thật là lố bịch. Đương nhiên, ít nhấ t một nửa giám đố c nam có gia đình ở Splatch-Verner ngoại tình, và hầ u hế t đề u không buồ n che đậy. Và cô công khai tỏ rõ cô thấ y hành vi của họ là đáng tởm...

Nhưng lúc này cô phải làm gì đây, giữa chố n đông người, nơi mọi con mắ t nhìn vào, trước nửa thành phố New York? Cô có nên cư xử như thể không biế t anh ta? Nhưng nhỡ anh ta lôi chuyện đó ra thì sao? Hay tệ hơn, nế u anh ta không nhớ thì sao? Victory, vẫn còn độc thân, sẽ biế t ngay phải xử lý thế nào - chắ c chắ n cô ấ y đã rơi vào những tình huố ng như thế này suố t rồ i. Nhưng Nico đã ở bên

https://thuviensach.vn

cùng một người đàn ông hơn mười bốn năm trời. Và khi ta ở với ai đó lâu như thế, ta mất khả năng xử lý những tình huống lãng mạn với những người đàn ông khác.

Đây không phải là một tình huống lãng mạn, cô nghiêm khắc nhắc nhở mình. Cô sẽ chào Kirby như thể có quen biết anh ta sơ sơ (mà thực sự là thế), và cô sẽ xem show thời trang rồi về nhà. Sẽ tuyệt đối tự nhiên và trong sạch.

Nhưng rồi Kirby xuất hiện trước mặt cô.

"Chào!" anh kêu lên, to và nhiệt tình, như thể anh ta còn hơn cả bất ngờ thú vị được gặp cô. Cô ngước lên, định giữ một nét mặt thờ ơ, lạnh nhạt. Nhưng ngay khi nhìn thấy anh, tim cô bắt đầu đập thình thịch và cô chắc chắn mình cười giống hệt một đứa nữ sinh ngớ ngẩn.

"Em làm gì ở đây thế?" anh vừa hỏi vừa ngồi xuống cạnh cô. Các ghế kê chật sát vào nhau, vì vậy gần như không có cách nào ngồi cạnh anh mà tay họ không chạm nhau. Cô cảm thấy choáng váng vì kích thích.

"Victory Ford là bạn thân của tôi."

Kirby gật đầu. "Tôi ước gì mình biết điều đó. Không thể tin nổi là tôi đang được ngồi cạnh em. Tôi đã tìm em khắp nơi."

Nico kinh ngạc đến nỗi không biết phải nói gì. Và khi nhìn quanh để xem có ai đang quan sát họ không, cô quyết định có lẽ tốt nhất là không nên nói gì cả.

Cô gật đầu, và khi lén nhìn mặt anh ngay lập tức cô nhớ đến nụ hôn của họ. Cô bắt chéo chân, bắt đầu cảm thấy kích động.

https://thuviensach.vn

“Em không gọi cho tôi,” anh tự nhiên nói. Giọng anh khiế n cô nghĩ anh bị tổn thương thực sự. “Còn tôi thì không thể gọi cho em được.”

Cô quay đầ u đi, hy vọng làm như vẻ họ chỉ đang trò chuyện bình thường. “Sao lại không?” cô nói.

Anh nghiêng người lại gầ n hơn và chạm vào đùi cô. “Nghe này,” anh nói. “Thật là ngu xuẩn. Tôi biế t em là ai - ý tôi là, tôi biế t em nổi tiế ng và các thứ - nhưng tôi không nhớ nổi em làm việc ở đâu.”

Nét mặt anh vừa có vẻ xấ u hổ vừa khoái trá. Như thể anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc vui vẻ với sự ngu xuẩn của chính mình, và hy vọng cô cũng thế . Nico mỉm cười, đột nhiên cảm thấ y một niề m hy vọng dâng trào. Nế u Kirby thực sự không biế t cô là ai, có thể anh ta thực lòng quan tâm đế n cô.

“Tạp chí Bonfire,” cô thì thầ m từ một bên khóe miệng.

“Đúng rồ i. Tôi biế t tờ đó,” Kirby nói. “Nhưng tôi không nhớ nổi. Mà tôi không muố n hỏi ai cả vì họ sẽ nghĩ tôi thực sự ngớ ngẩn.”

Nico thấ y mình đang gật đầ u tỏ vẻ thông cảm. Như thể cô vẫn thường ở trong tình huố ng tương tự và hoàn toàn hiểu cảm giác của anh.

Một tay chụp ảnh nhảy ra phía trước họ và chụp ảnh. Nico vội quay đầ u đi. Cô không hề muố n chuyện này xảy ra - một tấ m ảnh chụp cô với Kirby Atwood. Cô phải thôi đong đưa với anh ngay, cô kiên quyế t nhấ c nhở mình. Nhưng Kirby không phải là loại thanh niên giỏi che giấ u cảm xúc. Anh tự nhiên chạm vào chân cô lầ n nữa để cô chú ý tới anh. “Tôi cứ nghĩ mãi đế n chuyện sẽ gặp lại em,” anh nói, tiế p tục câu chuyện. “Và rồ i chúng ta có thể... Ừm, em biế t đấ y,” anh nói, bằ ng một cái nhún vai quyế n rũ. “Ý tôi là, tôi chỉ mới gặp

https://thuviensach.vn

em và tôi thích em, em biết đấy? Và tôi chưa bao giờ thích nhiều người cả. Ý tôi là, tôi biết rất nhiều người, nhưng tôi không thực sự thích họ...”

Cô liếc qua Lyne Bennet. Ông này đang tò mò nhìn chòng chọc vào cô và Kirby, chắc hẳn đang băn khoăn cô nói chuyện gì với một người mẫu nam. Cô phải dừng ngay chuyện này lại.

“Tôi biết chính xác ý anh là gì,” cô thì thầm, mắt nhìn thẳng.

“Và bây giờ, tôi ngồi đây, cạnh em trong một show thời trang,” Kirby kêu lên. “Từ đó... từ gì nhỉ? Định...?”

“Định mệnh,” Nico nói. Cô cựa quậy trên ghế. Từ này đột nhiên khiến cô nhìn thấy việc không thể tránh khỏi. Mình sẽ ngủ với Kirby Atwood, cô cuồng dại nghĩ. Cô không biết khi nào chuyện đó sẽ xảy ra, hay ở đâu. Cô chỉ biết nó sẽ xảy ra. Cô sẽ chỉ làm một lần và không kể với ai, sẽ không bao giờ làm lại lần nữa.

“Đúng rồi. Định mệnh,” Kirby lặp lại. Anh mỉm cười với cô. “Tôi thích điểm đó ở em,” anh nói. “Em thông minh. Em biết các từ. Hầu hết mọi người chả biết từ ngữ gì nữa. Em có nhận thấy điều đó không?”

Cô gật đầu, cảm thấy mặt mình đỏ lên. Cô hy vọng không ai để ý. Thật may mắn là trong rạp khá nóng, vì vậy nỗi khổ sở của cô sẽ không có vẻ bất thường. Cô muốn dùng tờ chương trình quạt cho mát giống như vài người đang làm - một cách chủ ý, tỏ vẻ khó chịu vì show diễn muộn - nhưng cô quyết định thế sẽ không đàng hoàng lắm.

Như thể cảm nhận được sự bồn chồn, một tay trống gõ một nhịp, và những tay trống khác ngồi ở hàng đầu hai bên sàn diễn cũng gõ theo. Có một chuyển động nhỏ, và Jenny Cadine, bao quanh

https://thuviensach.vn

bởi bố´n nhân viên an ninh, đi ra từ sau lớp màn ngăn giữa sàn diễn và phâ`n hậu trường, ngô`i xuố´ng chỗ của mình, với Wendy theo sau.

Tiế´ng trố´ng lớn hơn khi Wendy ngô`i xuố´ng và bă´t đâ`u kể với Nico chuyện mâ´y con muỗi ở Maine. Hai nhân viên nhanh chóng cuộn lớp trải nilông lên. Đèn trên sàn diễn được bật lên sáng lóa cả mă´t, và bâ´t thình lình, người mẫu đâ`u tiên xuâ´t hiện.

Cô ta mặc một chiế´c jacket ngă´n màu đỏ tía có cổ să´c nhọn kèm với chiế´c váy xanh lá cây dài đế´n tận mă´t cá chân và ý nghĩ đâ`u tiên của Nico là hai màu này khi đi cùng với nhau khá chóe. Nhưng trông nó thật hợp lý - mạo hiểm, nhưng nhã nhặn - như thể hai màu này được đặt cạnh nhau là chuyện hoàn toàn tự nhiên. Nhưng sau đó, cô bị lơ đãng. Nico luôn tự hào mình có khả năng phân biệt, kiểm soát tâm trí và tập trung vào những vâ´n đề` - hay con người - să´p xảy ra. Nhưng lâ`n này, sự tập trung nổi tiế´ng của cô có vẻ bị thâ´t bại. Cô đăm đăm nhìn người mẫu vừa đi qua, cô´ nhớ những chi tiế´t trên bộ quâ`n áo để sau đó có thể nói chuyện với Victory, nhưng não cô từ chô´i hợp tác. Tiế´ng trố´ng đang nện tan đi sự chô´ng cự trong cô. Và tâ´t cả những gì cô có thể nghĩ đế´n là Kirby và cảm giác thú vị khi bị đánh bại.

https://thuviensach.vn

2

Sự lộng lẫy của tuần lễ thời trang đến rồi đi, các rạp được gập lại và cất đâu đó trong kho vải. Và thành phố trở lại nhịp điệu thường ngày của công việc, công việc, và lại công việc.

Trong khu trước đây là kho hàng ở Manhattan trên Phố 26 gần ngay Đại lộ 5, căn nhà Healy ở trong trạng thái lộn xộn thường nhật của nó. Trong căn hộ chưa-hoàn-thành-xong-hẳn từng là nhà của Wendy Healy, Shane chồng cô, ba đứa con của họ, và một tập hợp những cá, rùa, và chuột lang trong ba năm qua, những băng giấy đủ màu từ bữa tiệc sinh nhật tuần trước vẫn treo trên trần nhà ngoài hành lang. Sàn nhà vương vãi đầy bong bóng đã teo lại. Một đứa bé chập chững mặt đỏ bừng, không phân biệt được là trai hay gái, đứng hét trên sofa. Còn bên dưới là một thằng nhóc tóc đen đang vừa bò vừa cố phá chiếc xe cứu hỏa màu đỏ bằng kim loại bằng cách nện liên tục xuống sàn gỗ cứng đã toác ra.

Cửa phòng tắm bật ra, và Wendy Healy, kính đeo lệch, túm chặt chiếc kimono Nhật quanh người, chạy vụt vào phòng. Cô bế đứa chập chững lên bằng một tay, và giật cái xe cứu hỏa đỏ bằng tay kia. “Tyler!” cô mắng thằng nhỏ. “Chuẩn bị đi học đi!”

Tyler nằm sấp xuống và ôm đầu.

“Tyler…” Wendy nói vẻ cảnh cáo.

Không có phản ứng gì. Wendy túm lấy phần sau chiếc áo pyjama của nó rồi kéo nó dậy.

“Mẹ nói xin con đi,” Tyler bình tĩnh nói.

https://thuviensach.vn

Wendy lă´c nhẹ đứa chập chững trong khi cô´ phán đoán tâm trạng của Tyler. Nó chỉ mới sáu tuổi và cô không muô´n chịu thua nó. Nhưng nê´u có thể bă´t nó vào phòng mặc quâ`n áo, thì chịu nhục tí cũng đáng.

“Được rô`i,” cô thở dài. “Xin con đâ´y.”

“Xin con gì cơ?” Tyler nói vẻ tự tin chiê´n thă´ng.

Wendy đảo mă´t. “Xin con vào phòng và chuẩn bị đi học.”

Mặt thă`ng nhỏ ánh lên vẻ láu cá. “Trả tiê`n đi,” nó nói.

“Cái gì?” Wendy hỏi, miệng há hô´c.

“Trả tiê`n cho con đi,” nó đáp, ra vẻ kẻ cả và chìa tay ra.

Wendy nhăn nhó. “Bao nhiêu?” cô hỏi.

“Năm đô.”

“Ba.”

“OK.” Họ bă´t tay và Tyler chạy vào phòng, sung sướng vì vừa thă´ng mẹ thêm một lâ`n nữa.

“Tiê`n,” đứa nhỏ nói. Đứa bé là con gái, được mười bảy tháng, và Wendy thê` từ đâ`u tiên nó nói là “tiê`n” chứ không phải “mẹ”. Nhưng ta làm gì được cơ chứ?

“Tiê`n. Đúng rô`i con yêu. Tiê`n. Một thứ tô´t,” Wendy vừa nói vừa bước vào phòng ngủ. Như phâ`n còn lại của căn hộ, nó chỉ được trang trí những vật dụng câ`n thiê´t, vậy mà vẫn toát ra vẻ lộn xộn ghê gớm. “Tiê`n là một thứ tô´t, đúng không con yêu?” cô nói đâ`y chủ ý, chĩa ánh mă´t vào chô`ng mình là Shane. Anh này vẫn còn nă`m trên giường.

https://thuviensach.vn

“Em đang cố nói gì với anh à?” Shane hỏi.

Ôi trời ơi. Nghe cái giọng kiểu đó là cô biết anh lại sắp sửa nổi cáu. Cô không biết mình có thể chịu đựng anh bao lâu nữa. Kể từ hồi Giáng sinh năm ngoái, tính đến giờ là cũng một năm rồi, tâm trạng anh thay đổi từ hay quên tới hằn học, như thể kiểu gì đó anh đã trở thành con tin trong chính cuộc đời mình vậy.

“Anh giúp em một tay được không cưng?” cô hỏi, giọng chỉ hơi lộ vẻ khó chịu. Cô đeo lên mặt một vẻ hồ hởi giả tạo. Cô muốn hét vào mặt anh. Nhưng sau mười hai năm lấy nhau, cô biết Shane phản ứng không hay lắm khi phụ nữ điên tiết. Nếu cô hét lên, anh chỉ càng trở nên lì lợm hơn mà thôi.

Shane ngồi dậy, nhăn nhó, duỗi tay, và ngơ ngẩn ngáp. Mặc cho sự thật rằng anh chỉ là một tên khốn và cô cáu anh, Wendy đột nhiên thấy yêu anh dào dạt. Shane thật sự rất bảnh trai và vô cùng gợi cảm. Và nếu không phải đang ôm đứa bé, chắc hẳn cô sẽ cố làm tình với anh. Nhưng cô không thể khen thưởng cho hành vi tồi tệ của anh bằng cách thổi kèn cho anh được. “Tyler hỗn ghê luôn,” cô nói. “Mà em không thấy Magda đâu...”

“Chắc nó ở trong phòng, khóc lóc,” Shane thờ ơ nói.

“Chúng ta bị trễ mất thôi,” Wendy nói.

“Bà-tên-bà-ấy-là-gì đâu rồi?”

“Bà Minniver,” Wendy nói, sửa cho anh. “Em không biết. Em đoán chắc bà ấy cũng đến trễ. Thời tiết chán kinh... Anh bế con được không? Để em tắm một cái?”

Cô đẩy đứa bé cho anh. Đứa bé túm lấy mái chóc lỉa chỉa thời trang của anh (Shane đã cạy tóc bảy năm trước, cô trả tiền cho vụ

https://thuviensach.vn

này) và thích thú giật. Trong khi Shane, thích thú không kém, cọ mũi với nó. Wendy dừng lại, cảm động bởi hành động tình cảm â´m áp của cha và con gái - có ông bô´ nào có thể tô´t hơn Shane không? - nhưng tình cảm lập tức tan tành khi Shane nói, “Hôm nay em phải đưa bọn nhỏ đê´n trường. Anh có buổi họp.”

“Họp gì?” Wendy nghi ngờ hỏi. “Họp gì vào lúc chín giờ sáng?”

“Chín rưỡi. Nhưng ở nhà hàng. Vì thê´ từ trường bọn nhỏ đi sang đâ`u bên kia thành phô´ thì không kịp.”

“Anh họp sau không được à?”

“Không, Wendy,” anh nói, giả vờ tỏ ra kiên nhẫn, như thể anh đã giải thích cho cô việc này râ´t nhiê`u lâ`n trước đây rô`i. “Họp với nhà thâ`u. Và thanh tra công trình. Em có biê´t để có được một cuộc họp với mâ´y tay này khó khăn thê´ nào không? Nê´u em muô´n anh đổi thì anh sẽ đổi thôi. Nhưng rô`i ít nhâ´t phải hai tháng nữa nhà hàng này mới mở cửa được. Nhưng thê´ thì có làm sao, tiê`n của em mà.”

Ôi trời ơi, cô nghĩ. Giờ anh ta să´p sửa dỗi đâ´y. “Tiê`n của chúng ta, Shane ạ,” cô dịu dàng nói. “Em đã nói với anh hàng triệu lâ`n rô`i. Tiê`n em kiê´m là cho gia đình mình. Cho chúng ta. Anh và em.” Nê´u tình huô´ng này bị đảo ngược, nê´u anh mới là người kiê´m tâ´t cả tiê`n bạc và cô không làm được một xu, cô sẽ không muô´n chô`ng cô giơ nó lên đâ`u mình và nói tâ´t cả tiê`n là của anh. Cô dừng lại. “Em chỉ nghĩ... có lẽ anh không thích làm nhà hàng này lă´m. Có lẽ anh nên quay lại viê´t kịch bản...”

Chuyện này như là vẫy lá cờ đỏ trước mặt con bò. “Mẹ kiê´p, Wendy,” anh quát. “Em muô´n gì chứ?”

https://thuviensach.vn

Cô dừng lại, và cứng hẳ t cả hàm lại. Việc đầ u tiên cô nghĩ đế n là cô muố n được đi nghỉ mà không có anh và bọn trẻ. Nhưng cô nhanh chóng nhận ra mình không muố n đi nghỉ, cô chỉ muố n làm thêm phim. Nế u thực sự thành thực, cô muố n một trong những phim bộ phim của cô giành giải Phim Xuấ t sắ c nhấ t tại giải Oscar (đế n bây giờ, năm phim của cô đã được đề cử nhưng chưa có cái nào được), và cô muố n bước trên thảm đỏ và lên sân khấ u cảm ơn mọi người ("Và đặc biệt tôi muố n cám ơn người chồ ng thân yêu của tôi, Shane, mà không có sự hỗ trợ của anh ấ y, tôi không thể làm được việc này", và sau đó được ca ngợi. Nhưng rồ i cô khẽ nói, "Em chỉ muố n anh hạnh phúc, Shane ạ," và một giây sau: "Để tấ t cả chúng mình đề u hạnh phúc."

Cô vào phòng tắ m, mở vòi nước, và đứng dưới vòi hoa sen. Chúa ơi, cô nghĩ. Cô phải làm cái quái gì với Shane đây?

Cô chớp mắ t dưới làn nước nóng, mò mẫm tìm chai dầ u gội đầ u, và giơ cái chai lên tận mặt để nhìn, may là vẫn còn ít dầ u gội. Cho dầ u lên tóc, cô tự hỏi mình có thể làm gì thêm nữa để giúp Shane. Suy cho cùng, anh là một người đàn ông đã trưởng thành. Anh ba mươi chín tuổi đầ u rồ i. (Mặc dù nói chung là anh trông trẻ hơn tuổi. Trẻ hơn rấ t rấ t nhiề u. Cô thích nói đùa anh là đứa con thứ tư của cô.) Anh đang phát điên lên vì bước sang tuổi bố n mươi? Hay thực sự là do chuyện tiề n nong, và do Shane ít nhấ t mười năm rồ i không tự kiế m được đồ ng nào?

Nhưng chuyện này chả có gì mới lạ. Cô đã hỗ trợ cho anh kể từ ngày họ gặp nhau cách đây mười lăm năm. Cô là nhân viên phát triển ở một xưởng phim, còn anh sẽ là nhà làm phim cỡ lớn. Không phải đạo diễn, mà là nhà làm phim. Anh trẻ hơn cô ba tuổi. Vào lúc đó là chuyện khá táo bạo. Một phụ nữ hai mươi bảy tuổi yêu một anh chàng hai mươi tư, và anh đẹp trai đủ để làm diễn viên. Nhưng việc diễn xuấ t thì không trí thức lắ m. Nó nằ m dưới tầ m anh. Anh số ng

https://thuviensach.vn

chung với ba anh chàng trong một căn nhà trên phố đi bộ ở Santa Monica, không có lợi lắm cho một mối quan hệ (hay thậm chí cho chuyện yêu đương). Vì vậy hai tuần sau anh chuyển tới ở với cô. Anh là, như anh nói, một thiên tài sáng tạo. Cô thì thực dụng. Cô không quan tâm. Anh thật điển trai. Và ngọt ngào. Nhưng luôn hơi nhạy cảm. Anh viết kịch bản và cố kiếm tiền để độc lập làm phim. Cô giúp anh. Mất hai năm và 300.000 đô la để làm được bộ phim, rồi anh đi Sundance, và nó cũng đình đám chút đỉnh, rồi họ lấy nhau.

Nhưng rồi, đúng theo kiểu Hollywood điển hình, chẳng có gì xảy ra cả. Shane liên tục viết kịch bản, mà chẳng cái nào được dựng thành phim. Sự thật là, chúng không hay ho gì cho lắm, một việc cô giữ riêng cho mình. Cô tự nhủ việc đó chả quan trọng. Anh ủng hộ cô và là một người cha vĩ đại và họ vui vẻ, vì thế cô không quan tâm. Và vì những lý do mà cô không bao giờ hiểu rõ nổi, sự nghiệp của cô cứ thăng tiến vù vù. Trên thực tế, lúc này cô có một sự nghiệp vĩ đại, nhưng cô không muốn bám vào đó. Vị trí của cô quan trọng chỉ vì nó có nghĩa là họ không phải lo chuyện tiền nong, mặc dù cô thầm lo chuyện tiền bạc suốt. Cô lo mình sẽ bị đuổi, hay bị mất sạch tiền, và rồi họ sẽ làm gì? Và giờ Shane, đã đi từ viết kịch bản sang tiểu thuyết (không xuất bản), đang cố mở một nhà hàng. Cô đã bỏ ra 250.000 đô. Cô không biết nhiều lắm về dự án đó vì không có thời gian. Nó chắc hẳn là một thảm họa. Nhưng rồi cô có thể khấu trừ tiền từ thuế…

Cô bước ra khỏi vòi hoa sen, đúng lúc đó Shane bước vào phòng tắm đưa cho cô chiếc điện thoại di động. Cô tò mò nhìn anh.

“Josh gọi,” anh nói, mặt nhăn nhó.

Cô thở dài khó chịu. Josh là một trong ba trợ lý của cô. Một gã hai mươi ba tuổi hợm hĩnh chẳng buồn che giấu sự thật rằng anh ta nghĩ mình mới chính là người ở vị trí của cô. Cô đã cố nói rõ với Josh

https://thuviensach.vn

rằng buổi sáng sớm là thời gian dành cho gia đình. Và cô sẽ không nhận điện thoại trước chín giờ sáng dù cho là khẩn cấp. Nhưng Josh chẳng bao giờ chịu nghe, và thường gọi cô ít nhất ba lần từ lúc bảy rưỡi đến chín giờ mười lăm, khi cô đến văn phòng.

Cô vừa đưa điện thoại lên tai vừa lau chân. "Mới sớm ra, như mọi khi, Josh nhỉ," cô nói.

Một khoảng im lặng nhất thời như thể là lời buộc tội. Với Josh có vẻ là không thể hiểu được khi người ta có thể có cuộc đời khác ngoài công việc. Và nếu thế thật, thái độ của anh ta có vẻ nói rằng, họ không nên ở trong vị trí có quyền lực - đặc biệt là ở trên anh ta.

"Vic-tor Mat-rick vừa gọi," Josh nói, phát âm từng âm tiết để nhấn mạnh. "Tôi nghĩ chắc hẳn chị sẽ nghĩ việc đó quan trọng."

Mẹ kiếp, cô muốn hét lên. Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp. Victor Matrick là CEO của Splatch-Verner, và giờ sở hữu Parador Pictures, nơi cô làm chủ tịch hãng phim này.

"Cậu nói gì với ông ta?"

"Tôi bảo ông ta rằng lúc này chị không rảnh, nhưng tôi sẽ cố gọi cho chị." Anh ta dừng lại. "Giờ tôi có nên gọi lại cho ông ta không?"

"Chờ tôi một giây nhé?" Cô quấn khăn quanh ngực và vội ra khỏi phòng tắm, qua căn bếp không vách ngăn. Bà Minniver đã đến và đang cáu kỉnh cho bọn nhỏ ăn bánh với pho mát kem. Một cách thần kỳ, Tyler và Magde đều đã mặc sẵn quần áo để đi học. "Chào buổi sáng," bà Minniver càu nhàu nói, bằng cái giọng người Anh nuốt từ của bà. Bà ta hưởng lương 150.000 đô một năm. Và Wendy thường thích đùa là trong khi hầu hết các vú em được trả 100.000 đô thì giọng của bà Minniver đáng giá thêm 50.000 đô. Wendy vẫy tay chào rồi vội vào căn phòng nhỏ ở phía sau mà họ gọi là văn phòng. Bên

https://thuviensach.vn

trong kê một chiếc bàn kim loại, một máy tính mới toanh, vài hộp đồ chưa khui, đồ chơi, đủ loại DVD, một máy tập thể dục lớn (dùng một lần), và ba đôi ván trượt tuyết. Cô ngồi xuống chiếc ghế xoay mềm mại. "Giờ cậu có thể gọi cho Victor rồi đấy," cô nói vào điện thoại. Chiếc khăn rơi ra và cô nhìn xuống ngực mình. Chúa ơi ngực cô thực sự xệ xuống rồi. Chúng từng là niềm tự hào và niềm vui của cô. Bây giờ chúng giống hai quả lê lớn đã bị dẹp. Cô sẽ phải nghiêm chỉnh cân nhắc việc nâng ngực...

"Tôi đã gọi Victor Matrick cho chị," giọng nửa cạnh khóe, nửa nịnh bợ của Josh vang lên ở đầu bên kia.

"Xin chào, Victor," cô nồng nhiệt nói.

"Tôi hy vọng không làm phiền cô," Victor dịu dàng nói.

"Không hề."

"Bộ phim chúng ta đang chiếu. The Spotted Pig. Tôi nghĩ không biết phim đó tôi đưa đứa cháu đi xem được không?"

Cái quái gì thế này? Ông ta đang nói chuyện quỷ gì thế? "Tôi nghĩ còn tùy cháu ông bao tuổi, Victor ạ," cô thận trọng nói. Có lẽ nào ông ta lại không biết chút gì về bộ phim này? "Nó là phim hài lãng mạn lớn chúng ta làm để công chiếu vào tháng Mười hai..."

"Vậy nó không phải là phim dành cho thiếu nhi," Victor nói.

"Khônggg," Wendy cẩn thận nói. "Nó là phim hài lãng mạn lấy tâm điểm là một nhà hàng sành điệu ở West Village. Jenny Cadine và Tanner Cole là diễn viên chính..."

"Tôi biết Jenny Cadine đóng phim đó, và tôi cứ thắc mắc tại sao cô ta lại đồng ý đóng vai một con lợn," Victor kêu lên, và (ơn Chúa, Wendy nghĩ,) bật cười ầm ĩ.

https://thuviensach.vn

“Đó là điều mà tôi chắc hầu hết dân Mỹ sẽ muốn được xem, nhưng thực ra Victor ạ, ‘The Spotted Pig’ là tên nhà hàng.”

“Ừ, Wendy,” Victor nói, bình tĩnh lại sau khi cười xong, “Tôi mong được gặp cô lúc năm giờ.”

“Vâng, Victor. Năm giờ,” cô dịu dàng nói, muốn hét lên. Việc trình chiếu đã được lên lịch vào lúc bốn giờ trong hai tuần qua.

“Tôi nghĩ phim chiếu lúc bốn giờ chứ,” Josh rít lên giận dữ, ngay khi Victor gác máy. Theo thủ tục thì trợ lý cũng nghe điện thoại, để họ có thể ghi chép lại trong cuộc nói chuyện nếu cần thiết.

“Đúng vậy,” Wendy mỉa mai nói. “Nhưng giờ, tôi đoán là năm rồi. Vậy anh sẽ phải gọi cho tất cả mọi người báo là đổi giờ.”

“Nhỡ họ không đến được thì sao?”

“Họ sẽ đến, Josh ạ, tin tôi đi. Cứ bảo họ là Victor Matrick đổi giờ.” Cô gác máy và ngồi ngả người ra trên ghế, khẽ rên lên. Đã bao năm nay, mọi người luôn bảo rằng Victor Matrick, mà tất cả đều gọi là Lão Già, sẽ phát điên, và cuộc điện thoại sáng nay có vẻ là bằng chứng. Đó là tất cả những gì cô cần: Nếu Victor hóa điên và buộc phải từ chức CEO, công ty sẽ đưa ai đó lên thay ông ta và cô chắc chắn sẽ là người đầu tiên bị sa thải. Người nào ở vị trí của cô luôn luôn bị vậy. Dù cô có làm tốt đến mức nào, chủ tịch của Parador Pictures sẽ là một lựa chọn phù phiếm cho vị CEO mới. Và rồi cô sẽ làm gì? Chuyện gì sẽ xảy đến với con cô? Với Shane?

Mẹ nó chứ, cô vừa nghĩ vừa nhặt khăn lên. Thế nghĩa là cô sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn nữa, và cô sẽ phải khéo léo trong chuyện này. Chắc hẳn họ sẽ thay Victor bằng người trong nội bộ. Thế nghĩa là cô sẽ phải bắt đầu lấy lòng các chủ tịch bộ phận và các CEO vị trí thấp hơn Victor. Thời điểm không thể tệ hơn. Parador sản xuất

https://thuviensach.vn

mười sáu bộ phim một năm. Tất cả số đó cô đều quản lý - từ khâu mua bản quyền đến tư liệu, đến thuê người viết kịch bản và đạo diễn, diễn viên và đội sản xuất, tới chi phí, đi xem phim trường và địa điểm, xem tin tức hàng ngày và đưa các ghi chú cho biên tập viên, rồi quyết định về quảng cáo, kế hoạch chi phí và sản xuất, rồi cuối cùng, dự các buổi công chiếu. Nhưng trên tất cả những điều vừa liệt kê, lúc này cô đang ở trong khâu sản xuất một bộ phim mà cô coi là quan trọng nhất trong sự nghiệp cô. Nó tên là Ragged Pilgrims, và theo kế hoạch sẽ bắt đầu quay trong hai tháng nữa. Ragged Pilgrims là một Phim Lớn - bộ phim mà mọi người trong ngành này mơ được làm một ngày nào đó - loại phim những người như cô sống vì nó, là lý do đầu tiên khiến ta muốn gia nhập vào ngành điện ảnh. Nhưng ngay lúc này, Ragged Pilgrims như một đứa bé con. Nó cần được liên tục chú ý - tắm rửa, cho ăn, và thay tã - nếu muốn nó sống sót được sang giai đoạn tiếp theo của cuộc đời. Cô chẳng có thời gian cho việc buôn chuyện vớ vẩn...

Điện thoại của cô lại reo và khi nhìn số, cô biết lại một cú khác từ tòa nhà Splatch-Verner. Victor gọi lại cho cô? "Aloooo?" cô vui vẻ nói.

"Wendy à?" một giọng nhỏ cẩn trọng vang lên từ đầu dây bên kia. "Miranda đây. Miranda Delaney? Trợ lý của Nico O'Neilly...?" Cô ta nói như thể cô ta có cả ngày (mà có thể thật, Wendy nghĩ), và cô vội đáp, "Ừ, Miranda, cô khỏe không?"

"Tôi khỏe..." Miranda chậm rãi nói. Và rồi, hắng giọng: "Nico muốn tôi hỏi chị xem hôm nay chị có đi ăn trưa được không. Ở nhà hàng Michael's?"

"Ồ đúng. Ăn trưa," Wendy nói. Cô quên béng mất chuyện ăn trưa và đã định hủy do buổi chiếu phim, nhưng cô nhanh chóng đổi ý. Nếu Victor tiêu tùng, sự ủng hộ của Nico sẽ là vô giá. Nhất là khi

https://thuviensach.vn

Nico đang thăng tiến tại Splatch-Verner, đang ngầm nhắm vào chức chủ tịch toàn bộ bộ phận tạp chí, thế nghĩa là chỉ ở dưới ngay Victor ở mức độ quyền lực. Cô chỉ hy vọng Nico sẽ giành được chức đó trước khi Victor loạn trí.

Ngồi thẳng lưng phía sau chiếc xe Town Car trên đường đến sân bay dành cho máy bay lên thẳng East Side, Nico O'Neilly nghĩ mình đang ở trong trạng thái bình tĩnh tuyệt đối. Cô mặc sơmi đen nhún bèo làm tôn nước da vàng bóng. Và bộ vest váy màu xanh nước biển thẫm được may ở Paris bởi một trong những thợ may đặc biệt của Victory. Bộ vest tuy giản dị nhưng thật ra không phải vậy. Và vẻ đẹp của nó nằm trong sự vừa vặn, được may đo khít tuyệt đối với cơ thể cô. Cô có ít nhất năm mươi lăm bộ thế này (một vài bộ là vest quần), may bằng đủ loại vải từ lụa trắng tới tuýt nâu. Thế nghĩa là cô không bao giờ tăng một cân. Nhưng cũng có nghĩa là cô không bao giờ phải lo chuyện buổi sáng mặc gì. Sự nhất quán về quần áo của cô tạo cho nhân viên và đồng nghiệp cảm giác luôn biết rằng họ sẽ đạt được gì với cô, và tạo cho cô cảm giác yên ổn trong tâm hồn biết rằng mỗi ngày đều bắt đầu hệt như nhau.

Ôi Chúa ơi, cô nghĩ.

Lúc này chiếc xe đang ở trên đường FDR, cô quay đầu nhìn ra những tòa nhà màu nâu ảm đạm kéo dài liên tục dọc đường xe chạy. Lòng cô chùng xuống khi nhìn thấy tất cả những thứ giống hệt nhau như thế, và đột nhiên cô có cảm giác trống rỗng.

Cô cựa mình khó chịu trên ghế. Trong năm vừa rồi, cô đã bắt đầu trải nghiệm những giây phút trống rỗng tuyệt vọng như thế này, như thể không gì thực sự có ý nghĩa, không gì sẽ thay đổi, không

https://thuviensach.vn

còn gì mới mẻ cả. Và cô có thể thấy đời mình trải ra trước mặt. Ngày dài vô tận kế tiếp ngày hôm trước, mà về cơ bản ngày nào cũng giống hệt ngày nào. Trong khi đó, thời gian vẫn trôi đi, và tất cả những gì đang xảy ra với cô là cô già đi và bé nhỏ đi. Rồi một ngày cô sẽ không to hơn một dấu chấm, rồi cô cứ thế mà biến mất. Bùm! Như một cái lá nhỏ cháy rụi dưới một cái kính lúp dưới mặt trời. Những cảm giác này làm cô choáng váng, bởi trước kia cô chưa bao giờ thấy chán đời. Cô chưa bao giờ có thời gian để mà chán đời. Cả cuộc đời cô, cô đã phấn đấu và phấn đấu để trở thành một thứ, đó là chính cô - thực thể Nico O'Neilly. Và rồi, một buổi sáng, thời gian đuổi kịp cô và cô thức dậy, nhận ra mình ở đó. Cô đã đến đích của mình. Và cô đã có mọi thứ mình cố gắng hết sức vì chúng: một sự nghiệp hoành tráng, một người chồng yêu thương (chà, đại khái thế) mà cô kính trọng, và một đứa con gái mười một tuổi cô yêu quý.

Lẽ ra cô phải phấn khích lắm. Nhưng thay vào đó, cô thấy mệt mỏi. Như tất cả những thứ này thuộc về ai đó khác.

Cô nhấc gót giày cao gót lên nhấn thật lực xuống một ngón chân của bàn chân bên kia. Cô sẽ không nghĩ như thế này. Cô sẽ không cho phép vài cảm giác bất chợt, mơ hồ làm cô chán nản.

Đặc biệt không phải sáng nay, mà cô tự nhắc mình, là rất quan trọng với sự nghiệp của cô. Trong ba tháng vừa qua, cô đã nỗ lực để có được cuộc hẹn gặp với Peter Borsch, CEO mới của Huckabees, một chuỗi bán lẻ khổng lồ có vẻ sẵn sàng chiếm cả thế giới. Huckabees không quảng cáo trên tạp chí của cô, nhưng không có lý do nào chuyện đó không nên thay đổi. Với cô, đây là chuyện hiển nhiên. Nhưng cô lại là người duy nhất trong bộ phận tạp chí đã nghĩ đến chuyện tiếp cận Huckabees, một công ty mà hầu hết mọi người ở Splatch-Verner coi là "bình dân." Tuy vậy, Nico không phải là kẻ hợm hĩnh, và cô đã theo dõi sự nghiệp của Peter Borsch bao năm nay qua những bài báo trên tờ Wall Street Journal. Peter là loại đàn-ông-của-

https://thuviensach.vn

mọi-người. Nhưng anh ta cũng đã tô´t nghiệp từ trường Harvard Business School - nơi anh ta được học bổng toàn phâ`n. Khi Peter được đưa lên chức CEO, cô chă´c chă´c anh ta sẽ đưa ra những thay đổi lớn, và cô muô´n được ở trong pha hành động từ lúc ban đâ`u. Nhưng chỉ để có được một buổi gặp mặt, cô cũng đã phải ve vãn Peter hàng tuâ`n liê`n, gửi thư viê´t tay cho anh ta, rô`i các bài báo, sách vở cô nghĩ anh ta có thể quan tâm, bao gô`m cả một bản cuô´n Binh pháp bản in đâ`u tiên râ´t quý hiê´m. Và cuô´i cùng, chỉ năm ngày sau, Peter đã đích thân gọi và đô`ng ý gặp cô.

Nico lâ´y hộp phâ´n bỏ túi ra và soi gương nhìn khuôn mặt được trang điểm. Să´p xê´p một cuộc gặp thê´ này không hẳn là một phâ`n trong công việc của cô (vê` mặt lý thuyê´t nó nă`m trong phâ`n việc của sê´p cô, Mike Harness). Nhưng sáu tháng trước, Nico đã quyê´t định ră`ng cảm giác tô`i tệ mà cô đang trải qua gâ`n đây đơn giản là hậu quả của cảm giác bị kẹt cứng. Được làm tổng biên tập tạp chí Bonfire thì râ´t tuyệt vời, đâ`y kích thích và phâ´n châ´n. Nhưng cô giữ vị trí này đã sáu năm rô`i, từ hô`i ba mươi sáu tuổi, khi cô trở thành tổng biên tập trẻ nhâ´t trong lịch sử năm mươi năm của tạp chí này. Và không may là thành công cũng như să´c đẹp: Nó cũng không phâ´n khích gì mâ´y sau khi nó ở trong nhà được năm ngày, đi tâ´t bẩn. Và vì vậy cô đã quyê´t chí mình sẽ thăng tiê´n trong công ty. Vị trí lớn nhâ´t là CEO của Splatch-Verner. Nhưng để giành được việc đó, cô phải đoạt được vị trí ngay bên dưới nó đã, bă`ng cách trở thành người đứng đâ`u bộ phận tạp chí. Vật ngáng đường duy nhâ´t là sê´p của cô, Mike Harness. Ông này đã thuê cô sáu năm trước. Nhưng còn có một nguyên tă´c này nữa: chưa một người phụ nữ nào giành được vị trí CEO ở bâ´t kỳ bộ phận nào ở Splatch-Verner. Và đã đê´n lúc có người làm được việc đó.

Và cô định sẽ là người đâ`u tiên.

https://thuviensach.vn

Chiếc Town Car chạy qua một khoảng trống có hàng rào thép gai bao quanh sân máy bay lên thẳng, và dừng lại cách chiếc máy bay trực thăng Sikorsky vài mét. Chiếc máy bay đang bình yên đậu trên sân. Nico ra khỏi xe và bắt đầu sải bước về phía máy bay. Tuy nhiên, trước khi tới nơi, cô đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên bởi nghe tiếng một chiếc xe khác đang chạy đến phía sau cô. Cô quay đầu lại thấy một chiếc Mercedes màu xanh thẫm đang chạy vụt qua cổng.

Không thể nào, cô nghĩ, tức giận pha lẫn với khổ sở, và sốc. Chiếc Mercedes là của Mike Harness, CEO và chủ tịch Verner Publications. Đương nhiên cô đã nói với Mike về buổi gặp này - vài lần, thực tế là thế, và thậm chí còn gợi ý ông ta nên đến. Nhưng Mike đã chế giễu gạt bỏ ý tưởng này, khăng khăng rằng ông ta có chuyện làm ăn quan trọng hơn phải tham dự ở Florida. Việc ông ta không có mặt ở Floria và xuất hiện ở sân máy bay chỉ có nghĩa một điều: Ông ta đang cố cướp toàn bộ công lao dàn xếp cuộc gặp gỡ này.

Nico nheo mắt lại nhìn Mike ra khỏi xe. Mike, người cao ráo, mới ngoài năm mươi và nước da màu đồng không tự nhiên do sử dụng sản phẩm tự làm rám da quá nhiều, bắt đầu bước về phía cô với vẻ mặt bẽn lẽn. Không nghi ngờ gì ông ta biết cô khó chịu. Nhưng trong một tập đoàn như Splatch-Verner, nơi mọi thứ ta nói, làm, và thậm chí mặc rất dễ bị phán xét, việc không bộc lộ cảm xúc ra ngoài luôn là thứ bắt buộc. Nếu lúc này cô đương đầu với Mike, cô sẽ bị coi là đồ bỉ ổi. Nếu cô to tiếng, họ sẽ cho là cô bị thần kinh. Và rồi mọi người sẽ bàn tán chuyện cô đã mất nó như thế nào. Thay vào đó, cô chỉ nhìn Mike với một nụ cười hơi bối rối. “Tôi rất xin lỗi, Mike,” cô nói. “Ai đó chắc hẳn đã lên lịch nhầm. Trợ lý của tôi đã lên lịch máy bay trực thăng năm hôm trước cho cuộc gặp với bên Huckabees.”

https://thuviensach.vn

Thế sẽ đá quả bóng sang lại sân của ông ta, cô nghĩ. Ông ta sẽ phải thừa nhận đang xía vào cuộc gặp của cô. “Sau tất cả những gì chúng ta đã bỏ ra để có được cuộc gặp mặt này, tôi quyết định mình nên đi cùng và đích thân gặp tay Borsch này,” Mike nói. Và rồi đi gặp Victor Matrick và bảo rằng ông ta đã tự mình thu xếp cuộc gặp này thế nào chứ gì, Nico nghĩ, im lặng giận dữ.

Cô gật đầu, mặt cô bình thường trở lại, hoàn toàn bình thản. Hành động dối trá của Mike thật là ghê gớm nhưng không có gì đáng ngạc nhiên. Thuần túy là công việc làm ăn như mọi khi với những giám đốc tại Splatch-Verner, nơi về cơ bản mọi thứ cứ chạy chừng nào ta còn thành công. “Thế đi thôi,” cô điềm tĩnh nói, và leo lên bậc thang vào máy bay. Khi ngồi xuống chiếc ghế da, cô nghĩ mình đã mất đến ba tháng để sắp xếp cuộc hẹn này với Peter Borsch thế mà chỉ trong ba phút Mike đã phá tan tành. Mike ngồi xuống cạnh cô, cứ như thể hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra trên đời và nói, “Này, cô có nhận thư báo mới nhất của Victor không? Ông ta thực sự đang mất trí rồi nhỉ?”

“À, ừm,” Nico thờ ơ nói. Thư báo kia là một e-mail Victor Matrick đã gửi cho toàn bộ nhân viên liên quan đến chuyện rèm che cửa sổ. “Tất cả rèm che cửa sổ phải được kéo chính xác ra giữa mỗi cửa sổ, hay chính xác ba feet, bốn inch từ bậu cửa tính lên.” Như hầu hết các CEO, Victor, đã hơn bảy mươi tuổi hay có lẽ thậm chí tám mươi, kỳ quặc khét tiếng. Cứ vài tháng ông ta lại làm một chuyến đi không thông báo trước qua các hành lang tòa nhà Splatch-Verner, và kết quả là những thư báo này. Do tuổi tác và hành vi kỳ quặc của ông ta, gần như tất cả các giám đốc đều tin rằng Victor bị điên, và không thể tại chức lâu hơn nữa. Nhưng họ nói thế đã năm năm nay rồi, và Nico không nhất thiết phải đồng ý theo. Chắc chắn là Victor Matrick bị điên, nhưng không phải theo kiểu mà mọi người nghĩ.

https://thuviensach.vn

Nico cầm một tờ Wall Street Journal lên và mở ra đánh tách một cái. Gần như các giám đốc hàng đầu ở Splatch-Verner đều nhắm vào vị trí của Victor, gồm cả Mike. Và một giám đốc chuyên gây rắc rối khác, Selden Rose. Selden Rose là chủ tịch bộ phận cáp, và dù ông ta với Wendy ở vị trí ngang nhau, Wendy luôn lo rằng Selden Rose đang cố bành trướng địa phận của mình và chiếm trọn bộ phận của cô. Nico không tin chắc về chuyện Seldon Rose. Nhưng ở một công ty như Splatch-Verner, bất cứ ai có quyền lực cũng có khả năng chống lại bạn chỉ trong một giây. Làm công việc hàng ngày của mình thôi không đủ, ta còn phải bỏ ra phần lớn thời gian để bảo vệ vị trí của mình trong khi ngấm ngầm lên mưu kế để thăng tiến.

Nico nhìn xuống tờ báo, vờ chăm chú vào một câu chuyện về kinh doanh bán lẻ. Cô đoán Mike không bao giờ tưởng tượng nổi chính cô muốn chức CEO của Splatch-Verner. Với những mưu đồ phức tạp và sức ép khổng lồ của nó, đó không phải là loại công việc mà hầu hết phụ nữ - hay đàn ông - ham muốn. Nhưng Nico không xấu hổ với tham vọng của mình. Và hai mươi năm cuộc đời làm việc trong tập đoàn đã khiến cô tự tin rằng mình có thể làm bất cứ công việc nào không hề thua kém bất cứ người đàn ông nào - mà thậm chí còn tốt hơn.

Nhìn Mike mà xem, cô nghĩ, liếc sang ông ta. Ông ngả người về phía trước trên ghế, đang hét gì đó với viên phi công về thể thao qua tiếng ồn ầm ầm của động cơ mà viên phi công vừa mới khởi động lên. Trong tập đoàn đầy những người đàn ông như Mike - những người đàn ông không có vẻ thông minh hay thú vị xuất chúng gì, nhưng là người biết chơi trò chơi như thế nào. Họ biết đặt mình cùng với những người đàn ông quyền lực khác như thế nào. Họ luôn vui vẻ và trung thành. Họ là "đồng đội". Họ tiến lên trên nấc thang tập đoàn nhờ vào việc biết phải hôn vào mông ai và hôn vào

https://thuviensach.vn

lúc nào. Nico thường nghi ngờ rằng Mike trở thành CEO và chủ tịch của Verner Publications là bởi vì ông ta luôn có cách lấy lòng được Victor Matrick. Ông này ám ảnh bởi đủ loại thể thao, thi đấu, và vé để đi tới tất cả các sự kiện thể thao lớn, mà đương nhiên Mike cũng thường tham dự.

Mike Harness không phải là người duy nhất biết cách chơi trò chơi. Cô nghĩ một cách cáu giận. Một vài năm trước, cô cảm thấy khó chịu với ý nghĩ cố đoạt lấy vị trí của sếp mình, đặc biệt một ông sếp như Mike, người nhìn chung là khá biết điều. Nhưng năm vừa qua, hành vi của Mike với cô đã thay đổi. Ban đầu thì khó thấy, phê bình lúc họp hành, rồi trắng trợn hơn, khi ông ta cố tình bỏ cô ra khỏi danh sách những người phát biểu tại cuộc họp toàn thể tập đoàn diễn ra hai lần một năm. Và bây giờ là chuyện này, cô nghĩ: cố đoạt cuộc gặp gỡ của cô với Huckabees - một cuộc gặp tự bản thân Mike sẽ không bao giờ có khả năng nghĩ ra nổi, mà thậm chí nếu có, thì sẽ không có khả năng thu xếp được.

Máy bay tròng trành rời khỏi mặt đất, và Mike quay lại với cô. “Tôi vừa đọc một câu chuyện về Peter Borsh và Huckabees trên tờ Journal,” Mike nói. “Đây là một cơ hội tốt. Borsch thực sự có thể trở nên có ích.”

Nico mỉm một nụ cười lạnh nhạt với ông ta. Bài báo xuất hiện cách đây hai ngày. Và sự thật rằng Mike sẽ biến việc này như là toàn bộ ý tưởng của ông ta khiến lòng cô tràn ngập sự khó chịu. Cô không còn tránh được tình huống hiện thực rằng Mike đang cố chèn ép cô. Trong vài tháng qua ông thậm chí còn cố sa thải cô. Việc ông ta xuất hiện vào sáng nay rõ ràng là một lời tuyên bố chiến tranh công khai. Từ giờ trở đi, hoặc là cô hoặc ông ta. Nhưng nhiều năm làm ở tập đoàn đã dạy cô phải biết che kín cảm xúc, không bao giờ để đối thủ biết mình đang nghĩ gì, hay mình đang định làm gì

https://thuviensach.vn

với họ nế̂u cần thiế̂t. Cô gấ̂p tờ báo lại và vuố̂t thẳng váy. Điều Mike không biế̂t là cô đã đi các bước đánh bại ông ta rồi.

Một tháng trước, khi trợ lý của cô tìm ra được bản in đầu tiên của cuố̂n Binh pháp, cô đã đi gặp chính Victor Matrick để xin phép đặc biệt được chi trả cho cuố̂n sách, giá hơn một ngàn đô. Đương nhiên, cô đã phải giải thích tại sao cô cần cuố̂n sách và những nỗ lực của cô cho đế̂n lúc bấ̂y giờ. Và Victor đã khen ngợi cô có "phương án tiế̂p cận sáng tạo." Trớ trêu là nế̂u Mike không bỏ tên cô ra khỏi danh sách diễn giả cho cuộc họp tập đoàn, chắ̆c hẳn cô đã không xem xét việc đánh sau lưng ông ta. Nhưng không cho tên cô vào là một sự lăng mạ công khai khiế̂n mọi người đã bàn tán hàng tuần trời trước và sau vụ đó. Nế̂u Mike muố̂n nghiền nát cô, lẽ ông ta phải khôn khéo hơn, cô nghĩ.

Nhưng Mike đã phạm một sai lầm. Và giờ tấ̂t cả những gì cô làm là giỡn chơi cùng ông ta. Nế̂u cuộc gặp với Huckabees diễn ra tồi tệ, sẽ là lỗi của Mike. Nế̂u nó diễn ra tố̂t đẹp, và Mike thực sự có đi tới gặp Victor, Victor sẽ ngay lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra. Không có gì qua được đôi mắ̆t vàng xanh đáng sợ của Victor. Và Victor sẽ không thích cái việc Mike cư xử thấ̂p hèn đế̂n thế̂.

Những suy nghĩ này, cộng với việc khi nhìn thấ̂y đường chân trời mờ ảo trước mặt, khiế̂n cô cảm thấ̂y con người chiế̂n đấ̂u ngày xưa của mình quay lại. Khi chiế̂c máy bay sà xuố̂ng thấ̂p, qua những tòa cao ố̂c giố̂ng hệt một khu rừng những thỏi son môi, Nico cảm thấ̂y một sự phấ̂n khích gần giố̂ng với kích thích tình dục, mà mỗi lần nhìn thấ̂y cảnh bê-tông-và-sắ̆t-thép quen thuộc cô đều cảm thấ̂y thế̂. Thành phố̂ New York vẫn là nơi tuyệt vời nhấ̂t trên thế̂ gian này, cô nghĩ, và chắ̆c chắ̆c là một trong ít nơi trên thế̂ giới mà những người phụ nữ như cô không chỉ số̂ng sót được mà còn cai trị. Và khi chiế̂c máy bay sà xuố̂ng thấ̂p trên Cầu

https://thuviensach.vn

Williamsburg, cô không thể ngăn mình nghĩ, “Mình làm chủ thành phố này.”

Hay trong bất cứ trường hợp nào, cô định như vậy, và sẽ chóng thôi.

Máy pha cà phê phát ra tiếng ùng ục thỏa mãn của một sinh vật đang đổ sạch phần ruột của nó đi khi phun nước qua lưới lọc xuống bình chứa.

Ngay cả cái máy pha cà phê của cô cũng hạnh phúc hơn cô, Victory chán chường nghĩ, rót chỗ chất lỏng đắng nghét vào một cái cốc trắng giản dị.

Cô hé mắt nhìn đồng hồ trên tường, không hẳn muốn nhắc mình mấy giờ rồi. Đã mười một giờ sáng và cô vẫn ở nhà, vẫn mặc bộ pyjama bằng lụa xanh Trung Hoa in hình những chú cún con ngộ nghĩnh. Bộ quần áo này có khi là một loại truyện hài nào đó của người Trung Quốc, cô nghĩ. Vì không có gì người Trung Quốc thích bằng việc ăn thịt người bạn thân nhất của con người.

Mà việc này cũng thích hợp để trớ trêu, cô nghĩ, cho ba thìa đường to vào cốc cà phê. Trong ba tuần vừa rồi, cô có cảm giác mình đã ăn thịt chính mình. Ngoại trừ trong trường hợp của cô, cô đã bị khạc ra.

Cô đã cố thử làm gì đó mới mẻ, nhưng rồi mọi nỗ lực của cô đều bị từ chối. Thế giới là một nơi thật sự tàn ác.

Cô cầm cốc lên và lang thang ra khỏi bếp, qua phòng đọc với giá sách xây âm trong tường và chiếc tivi màn hình phẳng, qua hành

https://thuviensach.vn

lang, và xuố́ng bậc thề̀m vào trong phòng khách chìm bên dưới với một lò sưởi đố́t gỗ. Căn hộ này được đại lý môi giới nhà đấ́t gọi là "một viên ngọc quý nhỏ," và nhìn lên trầ̀n nhà cong cong dài mười hai foot, treo một chùm đèn pha lê Baccarat cổ tuyệt mỹ, cô tự hỏi mình còn đủ khả năng số́ng ở đây bao lâu nữa.

Công ty của cô bây giờ chính thức đang gặp khủng hoảng.

Một bậu cửa sổ dài chạy dọc chiề̀u dài cửa sổ Pháp trông ra đường, và cô mệt mỏi ngồ̀i xuố́ng. Trong suố́t hai tuầ̀n rưỡi qua, cô đã đi du lịch, rời khỏi thành phố́ ba ngày sau show diễn tệ hại khủng khiế́p của mình. Và trên chiế́c bàn ăn bằ̀ng gỗ dái ngựa nhỏ vẫn chấ́t gọn gàng những tờ báo phê bình show diễn của cô. Giới phê bình không tử tế́. Gầ̀n một tháng đã trôi qua, nhưng cô vẫn nhớ từng lời gay gắ́t: "Không thành công," "Lạc lố́i," "Đáng thấ́t vọng," và tệ hơn, "Ai mà sẽ mặc những thứ quầ̀n áo này cơ chứ, mà nế́u có, thì họ sẽ mặc ở đâu?" và rồ̀i cú đá: "Victory Ford là người làm giải trí chứ không phải là một nhà thiế́t kế́ thời trang. Một sự thật đã trở nên rõ như ban ngày với bộ sưu tập mới nhấ́t khi cô nỗ lực thiế́t kế́ thời trang cao cấ́p..." - những từ ngữ đó cứ ám vào cô như một mùi hôi. Cô biế́t rấ́t nhiề̀u nghệ sĩ không đọc bài phê bình tác phẩm của họ, nhưng Victory không làm thế́ được. Cô không thể cho phép bản thân quay lưng khỏi hiện thực phũ phàng. Biế́t sự thật và đố́i diện với nó thì tố́t hơn. Lẽ ra cô nên vứt hế́t đố́ng phê bình đó đi, nhưng cô giữ chúng lại cùng những bài báo khác về̀ mình, và ngày nào đó cô sẽ đọc lại chúng và bật cười. Và nế́u cô không cười nổi, thì cũng không có gì quan trọng, vì cô sẽ không là một nhà thiế́t kế́ nữa. Và nế́u cô không phải là nhà thiế́t kế́, thì cũng không có gì quan trọng, vì cô sẽ chế́t.

Cô vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa thở dài. Có lẽ cô đã già quá rồ̀i nên không thể nhìn thế́ giới này theo hai màu đen trắ́ng nữa, không thể vẫn tin rằ̀ng nế́u cô không thể là một nhà thiế́t kế́ thời

https://thuviensach.vn

trang, thì thà chết còn hơn. Nhưng cô đã cảm thấy như thể suốt cả đời mình, từ giây phút khi cô tám tuổi và ngồi trong phòng đợi ở một phòng khám nha sĩ, cầm tờ Vogue lên lần đầu tiên (nha sĩ của cô, sau này cô nhận ra, chắc hẳn là nữ tính hơn cô tưởng nhiều). Và nhìn vào các trang thời trang đó, đột nhiên cô như được chuyển sang một thế giới khác - một nơi dường như có vô số những khả năng, nơi mọi thứ ta tưởng tượng đều có thể xảy ra. Và rồi cô tiếp tân đã gọi tên cô. Và cô đã nhìn lên, giật bắt mình khi thấy mình ngồi trên chiếc ghế nhựa xanh trong một phòng nhỏ với bốn bức tường màu vàng đất. Và mọi chi tiết trong căn phòng đều to phồng lên và cô ngộ ra. Đột nhiên cô thấy mình sinh ra để làm việc gì. Cô sẽ là một nhà thiết kế thời trang. Đó là định mệnh của cô.

Dĩ nhiên, cô là một kẻ dở hơi, nhưng hồi đó cô không biết điều đó. Hồi đó khi còn nhỏ, và hàng sau năm sau, cô đã cho rằng mọi người đều giống cô - và giống cô, họ biết chính xác mình sinh ra là để làm gì với cuộc đời mình. Ngay cả khi lên mười, cô nhớ mình đã mạnh bạo bảo với những đứa trẻ khác rằng cô sẽ là một nhà thiết kế thời trang, ngay cả khi cô không hề có ý niệm bằng cách nào để làm được thế hay nhà thiết kế thời trang thực sự làm gì...

Và có lẽ sự ngu ngốc thời thanh xuân là một thứ tốt lành, cô nghĩ, đứng dậy và bước đi bước lại trên tấm thảm Oriental trước lò sưởi. Nó đã cho phép cô mạnh bạo theo đuổi giấc mơ điên rồ của mình, theo những cách mà bây giờ cô sẽ không dám làm.

Cô lắc đầu, thân thương nhớ lại những ngày mới ở New York. Khi đó mọi thứ mới mẻ lắm sao, và thật phấn khích. Cô có rất ít tiền, nhưng cô không sợ - chỉ có một nơi duy nhất để đi, và chỉ có thế. Ngay cả từ những ngày đầu tiên ở New York, thành phố này đã có vẻ thông đồng với giấc mơ của cô. Mới tám tuổi, cô chuyển tới New York học ở F.I.T[1]. Và một ngày - là một ngày đầu thu, thời tiết vẫn hơi ấm nhưng đã có hơi thở của mùa đông trong không khí,

https://thuviensach.vn

một ngày giố´ng như hôm nay - cô đi tàu điện ngầ`m và một phụ nữ hỏi cô đã mua cái áo khoác cô đang mặc ở đâu. Victory nhìn mái tóc phẩy lai và bộ vest mặc-vì-thành công của người phụ nữ, mặc cùng với sơmi có cà vạt may nhỏ may liề`n, hồ`i đó đang là mố´t, mà mạnh dạn nói rằ`ng, “Nó là của tôi. Tôi là nhà thiế´t kế´ thời trang.”

“Nế´u cô là nhà thiế´t kế´ thời trang,” người phụ nữ nói, như thể bà ta không tin cô (và tại sao bà ta phải tin cơ chứ, Victory nghĩ - cô gầ`y gò và ngực phẳng như một thằ`ng con trai, và trông còn trẻ hơn cái tuổi mười tám rấ´t nhiề`u) - thì cô nên đế´n gặp tôi.” Người phụ nữ mò mẫm trong chiế´c túi Louis Vuitton của mình (Victory không bao giờ quên được chiế´c túi đó - cô nghĩ nó rấ´t hợp thời trang.) và đưa cho cô một tấ´m thiế´p. “Tôi là người chuyên nhập hàng ở cửa hàng thời trang. Đế´n gặp tôi lúc mười giờ sáng thứ Hai và mang theo bộ sưu tập của cô.”

Victory không có bộ sưu tập nào cả, nhưng cô sẽ không để chuyện đó ngáng đường mình. Việc gặp gỡ kỳ diệu với người phụ nữ kia - Myrna Jameson là tên bà ta - đã xảy ra lúc năm giờ chiề`u thứ Tư. Đế´n tám giờ rưỡi sáng ngày thứ Hai (cô chỉ có đủ thời gian để tắ´m một cái rồ`i đứng dậy đi tới Garmen District lúc mười giờ), Victory đã có bộ sưu tập đầ`u tiên gồ`m sáu món đồ`, bao gồ`m cả cái áo khoác. Cô dành toàn bộ năm ngày và toàn bộ tiề`n thuê nhà - 200 đô - để vẽ thiế´t kế´, mua vải, và may từng mẩu lại bằ`ng chiế´c máy may bố´ mẹ đã tặng cô làm quà tố´t nghiệp. Cô làm việc suố´t ngày đêm, tranh thủ vài tiế´ng ngủ trên chiế´c sofa cũ nát mà cô lấ´y từ ngoài phố´ về`. Hồ`i đó thành phố´ rấ´t khác - nghèo và đổ nát - được giữ cho số´ng chỉ nhờ bởi sự quyế´t tâm cứng cỏi và sự hoài nghi lạnh lùng của những người dân cư ngụ của nó. Nhưng bên dưới lớp đấ´t là chủ nghĩa lạc quan màu hồ`ng với những khả năng. Và trong khi cô làm việc, cả thành phố´ dường như hồ`i hộp theo cô. Cô cắ´t và may trên nề`n tiế´ng còi ôtô trộn lẫn với tiế´ng gào thét và tiế´ng nhạc vô

https://thuviensach.vn

tận từ các radio. Khả năng thất bại chưa bao giờ nảy ra trong tâm trí cô.

Myrna Jameson là người nhập hàng vào cho Marshall Field's, cửa hiệu mua sắm Chicago nổi tiếng, và văn phòng của bà nằm ở một tòa nhà rộng thênh thang trên Đại lộ 7 và Phố 37. Garment District giống như một khu chợ Ả Rập. Đường phố đầy những cửa hàng nhỏ chứa đầy vải vóc, đồ may, cúc, fécmơtuya và quần áo lót phụ nữ. Những chiếc xe tải nằm chờ xả khói vào không khí trong khi công nhân đẩy từng cuộn vải và lông qua đám đông đầy người. Dân móc túi, người đi đường, và gái điếm chầu chực ở cửa lối vào tòa nhà. Còn Victory ôm chặt cái túi đựng bộ sưu tập có sáu món đồ vào ngực, tưởng tượng đến cảnh trớ trêu sau khi làm việc chăm chỉ đến thế để rồi lại bị cướp sạch.

Văn phòng của Myrna Jameson gồm hai phòng nằm ở giữa một hành lang dài, ảm đạm, sàn có vải sơn lót. Trong phòng đầu tiên có một phụ nữ trẻ với khuôn mặt như một con ong đang tức tối, móng tay dài đang bấm điện thoại lách tách. Văn phòng của Myrna nằm sau cánh cửa mở toang kia. Victory có thể thấy một cái chân đi bít tất dài đen bó sát trong một cái giày cao gót mũi nhọn đen thanh lịch. Myrna là người phụ nữ có sự nghiệp tử tế đầu tiên mà Victory từng gặp. Và hồi đó, những phụ nữ có sự nghiệp không bị buộc phải tỏ ra hòa nhã. Myrna ra khỏi văn phòng và nhìn Victory từ đầu đến chân. "Vậy là cô có đến," bà ta nói, bằng một giọng the thé. "Xem cô có gì cho tôi nào."

Năm đêm liên tục không ngủ đột nhiên phát huy tác dụng, và Victory suýt òa khóc. Lần đầu tiên, cô nhận ra rằng Myrna có thể không thích bộ sưu tập của cô. Và ý nghĩ thất bại mới đau đớn làm sao. Sự tủi hổ có thể làm cô tê liệt. Nó có thể giam hãm toàn bộ cuộc đời cô. Nếu cô cứ tiếp tục và thất bại mãi thì sao? Cô sẽ phải quay

https://thuviensach.vn

vê` nhà và làm việc tại một tiệm photocopy Xerox, như cô bạn thân thời trung học không đủ khả năng đi khỏi thị trâ´n nhỏ bé của họ...

“Những cái này xinh đâ´y,” Myrna nói, xem xét bộ sưu tập. Cách bà ta nhìn những mẫu quâ`n áo, giơ chúng lên và lật lên lật xuô´ng xem xét vải, khiê´n Victory cảm thâ´y như thể chính cô đang bị xem xét. Dưới ánh đèn huỳnh quang sáng rõ, cô thâ´y da mặt Myrna đâ`y tàn nhang và bà ta đang cô´ che đi bă`ng cách trang điểm thật đậm. “Dĩ nhiên là cô chưa bán hàng cho nơi nào phải không? Hay có thứ gì đó tôi nên biê´t mà cô chưa kể với tôi?” Myrna nói, ngờ vực nhìn cô.

Victory không hiểu Myrna đang nói gì. “Không...” cô ngập ngừng. “Tôi chỉ...”

“Cô đã bán hàng cho một cửa hàng bao giờ chưa?” Myrna sô´t ruột hỏi gặng.

“Chưa,” Victory trả lời. “Đây là bộ sưu tập đâ`u tiên của tôi. Đó không phải là vâ´n đê` gì chứ?” cô hỏi, căng thẳng tăng lên.

Myrna nhún vai. “Ai cũng phải khởi đâ`u từ đâu đó, nhỉ? Thê´ chỉ nghĩa là tôi không thể đặt một đơn đặt hàng lớn được. Tôi sẽ đâ`u tư cho cô một khoản nhỏ và nê´u hàng của cô bán được, mùa tới chúng tôi sẽ mua thêm.”

Victory gật đâ`u, sững sờ.

Sau đó, cô chạy vụt ra phô´, choáng váng vì chiê´n thă´ng. Cô sẽ lại trải nghiệm kiểu giây phút thành công thay đổi cuộc đời này, nhưng không có gì bă`ng được lâ`n đâ`u tiên. Cô sải bước trên Phô´ 37 tới Đại lộ 5, không biê´t mình đi đâu, nhưng chỉ biê´t mình muô´n ở giữa mọi thứ. Cô đi bộ trên Đại lộ 5, sung sướng vẫy tay với người qua đường, và dừng lại ở Rockefeller Center để xem trượt băng. Thành phô´ như một xứ Oz dát bạc, đâ`y những cơ hội nhiệm màu,

https://thuviensach.vn

và chỉ đế´n khi đế´n công viên và hế´t sạch sức lực cô mới lại một bô´t điện thoại và gọi cô bạn thân ở F.I.T., Kit Callendar.

“Bà â´y bảo muô´n đâ`u tư khoản nhỏ cho tớ, nhưng bà â´y mua mười tám bộ!” Victory kêu lên.

Đơn đặt hàng có vẻ là khổng lô` với cả hai đứa. Và vào giây phút đó, cô không thể tưởng tượng nổi có lúc mình sẽ được đơn đặt hàng mười nghìn bộ...

Thêm ba tuâ`n may vá cho đế´n tận khuya cô đã hoàn thành xong đơn hàng đâ`u tiên. Và cô xuâ´t hiện ở văn phòng của Myrna với những bộ quâ`n áo trong ba cái túi đựng hàng ở siêu thị. “Cô làm gì ở đây?” Myrna hỏi.

“Tôi giao hàng cho bà,” Victory tự hào nói.

“Cô không có người vận chuyển à?” Myrna kinh hãi hỏi. “Tôi phải làm gì với mâ´y cái túi này đây?”

Victory mỉm cười với ký ức đó. Hô`i đó cô không biế´t chút gì vê` những khía cạnh kỹ thuật của việc làm một nhà thiế´t kế´. Cô không hê` biế´t có phòng că´t và phòng may nơi những nhà thiế´t kế´ thực thụ đưa mẫu để người ta may đô` cho họ. Nhưng tham vọng và ham muô´n cháy bỏng (loại ham muô´n, cô hình dung, mà hâ`u hế´t phụ nữ có với đàn ông) đã đưa cô tiế´n tới trước. Và rô`i cô nhận được tờ séc theo đường bưu điện mệnh giá năm trăm đô la. Tâ´t cả quâ`n áo đã được bán. Cô mười tám tuổi, và cô đang kinh doanh.

Trong suô´t những năm tuổi đôi mươi, cô cứ tiế´p tục tiế´n. Cô và Kit đã chuyển vào một căn hộ hai phòng ngủ nhỏ xíu ở Lower East Side, trên một con phô´ đâ`y những nhà hàng Â´n Độ và tâ`ng hâ`m “cửa hàng kẹo” bán ma túy. Họ că´t và may cho đế´n khi không thể nhìn nổi nữa. Rô`i họ tới những triển lãm hội họa và câu lạc bộ đêm

https://thuviensach.vn

bẩn thỉu nơi họ nhảy tới tận ba giờ sáng. Cô hầu như chỉ kiếm đủ tiền trang trải các chi phí cho cuộc sống, nhưng không quan trọng. Cô biết mình sắp thành công lớn rồi. Còn trong lúc này, được sống ở thành phố và làm việc cô luôn mơ ước là đủ rồi.

Và rồi cô nhận được đơn đặt hàng lớn đầu tiên từ Bendel's, một cửa hàng mua sắm nổi tiếng chuyên hỗ trợ những nhà thiết kế trẻ gặp khó khăn. Đó là một khúc ngoặt nữa - đơn đặt hàng đủ lớn để đảm bảo cho cô có được một khu vực đặc biệt trên tầng ba với tên cô và logo trên tường - nhưng có một vấn đề. Chi phí thực sự để sản xuất quần áo sẽ cần một khoản tiền mặt khổng lồ, hơn 20.000 đô, mà cô thì không có. Cô đến ba ngân hàng cố vay tiền. Nhưng ở ngân hàng nào quản lý cũng kiên nhẫn giải thích rằng để có thể vay vốn, ta phải có đồ ký quỹ, thứ gì đó cụ thể như nhà hay xe để họ có thể lấy của ta nếu ta không trả được nợ.

Cô không tìm được giải pháp cho khó khăn này, nhưng một ngày điện thoại của cô đổ chuông và đó là Myrna Jameson. Bà ta gợi ý Victory gọi cho một người đàn ông tên là Howard Fripplemeyer. Ông này là gã đê tiện, Myrna giải thích, một tay bán buôn vải đích thực. Nhưng ông ta đã làm trong ngành này ba mươi năm rồi và ông ta có thể giúp cô.

Howard Fripplemeyer là tất cả những gì Myrna đã hứa hẹn và còn tệ hơn. Cuộc gặp đầu tiên của họ diễn ra ở một quán cà phê, nơi Howard ngấu nghiến một cái sandwich thịt hun khói tẩm gia vị mà không buồn chùi vết mù tạt đọng lại hai bên khóe miệng. Quần áo ông ta màu nâu, và tóc thì thật kinh dị - ông đội mái tóc giả chòi ra từ trên trán như một tấm mái lợp. Khi ăn xong, ông ta cầm tờ Daily News lên và mất tăm trong phòng vệ sinh năm đến mười lăm phút. Linh tính của Victory mách bảo cô nên trả tiền phần của mình rồi chạy đi, nhưng lúc đó cô quẫn bách quá.

https://thuviensach.vn

Khi trở lại bàn, ông ta bảo ông quyết định cô là một khoản đầu tư tốt - cô có tiềm năng. Ông sẽ đầu tư 80.000 đô vào công ty cô trong năm tới. Ngược lại, ông muốn ba mươi phần trăm lợi nhuận. Với cô, có vẻ là một thỏa thuận tốt lành. Howard thật kinh dị. Và ngoài tính cách thô lỗ ra, ông ta còn có một mùi rất nặng và lạ, nhưng cô tự nhủ mình sẽ không phải ngủ với ông này. Hơn nữa, cô cần ông ta. "Để tôi lo chuyện tiền nong, cô bé," ông ta vừa nói vừa rít điếu thuốc lá Newport thứ mười. "Cô lo chuyện thời trang. Tôi đã làm nghề này ba mươi năm. Và tôi hiểu những người làm công việc sáng tạo. Khi phải nghĩ đến tiền, cô sẽ rối tung hết cả lên." Và cô gật đầu, nghĩ đúng vậy, đó chính xác là điều đã xảy ra.

Cô tin Howard, nhưng chỉ bởi vì cô không có đủ kinh nghiệm để mà không tin. Howard chuyển đội "hoạt động sản xuất" của cô vào một phòng lớn trong một tòa nhà trên Đại lộ 7, nơi âm thanh vọng qua các bức tường hành lang sơn màu xám công nghiệp, và phòng vệ sinh nữ cần có chìa khóa mới vào được. Đó là một tòa nhà đầy những nỗi tuyệt vọng, sự hứa hẹn và giấc mơ sẽ không bao giờ được toại nguyện. Nhưng sau khi làm việc trong căn hộ nhỏ xíu của mình, cô có cảm giác như đây là một bước tiến khổng lồ.

Và quần áo của cô bán được. Howard bảo cô công ty sẽ kiếm được 200.000 đô năm đó, một con số khiến cô choáng váng. "Dĩ nhiên đó là trước khi cô trừ đi tám mươi ngàn cộng với ba mươi phần trăm của tôi. Vậy là sáu mươi ngàn cộng tám mươi ngàn - một trăm bốn mươi ngàn." Chuyện này nghe có vẻ không hợp lý lắm, nhưng cô nhát quá không dám cãi lại.

"Ông ta đang lừa cậu!" Kit nói. Có một phụ nữ sống kế bên nhà họ là giám đốc ngân hàng, và một tối Victory giải thích tình huống với bà. "Không ai làm ăn như thế cả," bà này vừa nói vừa lắc đầu. "Hơn nữa, cô không cần ông ta. Chuyện này đơn giản thôi - chỉ là cung với cầu. Cô có thể tự mình làm được."

https://thuviensach.vn

Chỉ có một vấn đề duy nhất: Không thể vứt bỏ Howard được, ít nhất là về mặt pháp luật. Vì quá phấn khích khi giải quyết được vấn đề tiền nong, cô đã ký một hợp đồng với Howard, trao cho ông ta ba mươi phần trăm lợi nhuận cho đến cuối đời.

Cô sẽ kẹt với Howard và cái mùi hôi thối của ông ta vĩnh viễn. Cô không thể tin nổi mình lại ngu đến thế. Và nằm mất mở thao láo giữa đêm, cô tự hỏi có cách nào tống khứ Howard đi ngoại trừ việc thuê ai đó giết ông ta. Nếu cô thoát được ra khỏi tình huống này, cô thề sẽ không bao giờ làm ăn chung nữa...

Và rồi Howard làm một việc kỳ quặc. Ông ta mở thêm một công ty thời trang ở tòa nhà đối diện.

Thế hơi kỳ, nhưng Victory không để tâm lắm vì thế nghĩa là Howard sẽ khuất mắt cô. Mỗi sáng ông ta đến văn phòng từ Five Towns ở Long Island, mặc chiếc áo khoác rẻ tiền và mang một hộp các tông và tờ Daily News. Chiếc hộp luôn đựng ba cốc cà phê và một chiếc bánh ngọt. Việc đầu tiên ông ta làm là gọi điện thoại, mà ông ta sẽ buôn ba tiếng đồng hồ. Rồi ông ta ra tiệm cà phê ăn bữa trưa. Howard dường như có cả một mạng lưới vô tận bạn bè buôn bán vải mà ông ta nói chuyện liên tục. Và Victory tự hỏi trong số đó có người nào làm xong được việc gì không. Cô không bận tâm về nguyên tắc lắm. Nhưng văn phòng chỉ là một phòng lớn, vì thế không có cách nào thoát khỏi Howard và những cuộc nói chuyện của ông ta. Và khi cuối cùng ông ta bỏ máy điện thoại xuống, ông xem xét các mẫu thiết kế của cô.

“Cái này không được,” ông nói. “Ai sẽ mặc nó ở Minnesota cơ chứ?”

“Howard, tôi là người ở Minnesota. Tôi đang cố thoát khỏi miền Trung Tây...”

https://thuviensach.vn

“Để làm gì? Để cô có thể có vài bức ảnh đẹp trên Vogue? Ảnh đẹp không giúp bán quần áo, cô biết đấy. Cần thứ gì đó để mặc vào tối thứ Bảy với người yêu của cô. Đấy mới là thứ giúp bán được quần áo. Mà cũng không được hở hang quá. Đàn ông muốn thấy bạn gái mặc đồ vừa đẹp vừa kín đáo...”

“Tôi thực sự muốn thấy quần áo của tôi trên Vogue,” cô dữ dội rít lên. “Và tôi sẽ làm thế, tôi hứa với ông...”

Rồi Howard nhoài tới, bao phủ cả hai bằng cái mùi đặc trưng của ông, và mỉm cười. Răng ông ta xám xịt với lợi trắng nhởn, như thể ông ta chẳng buồn đánh răng. “Cô đã bao giờ nhìn thật kỹ những nhà thiết kế trên Vogue chưa?” ông hỏi. “Halston, Klein... ngay cả Scaasi, từng là Isaacs nhưng quyết định đánh vần tên mình ngược lại... dân Do Thái cả đấy. Cô đã bao giờ thấy một nữ thiết kế ở đó chưa? Không có đâu. Đó là bởi vì khi liên quan tới ngành thời trang, hay bất cứ cái gì quan trọng... điện ảnh, kiến trúc, hội họa - tất cả những người giỏi nhất đều là đàn ông. Và còn có một lý do cho chuyện đó...”

Howard không bao giờ nói cho cô biết lý do này là gì, một cách rõ ràng, và cô cũng chả bao giờ hỏi. Cô không muốn nghe câu trả lời của ông ta.

Thay vào đó, cô thầm nguyền rủa ông ta và quay lại tiếp tục vẽ. Một ngày nào đó... cô nghĩ. Và cô tự nhủ rằng nếu cô giúp cho Howard kiếm đủ tiền, có lẽ ông ta sẽ đi và để cô yên.

Rồi một ngày ông ta làm thế thật. Buổi sáng hôm đó ông không xuất hiện, và cuối cùng có mặt vào lúc bốn giờ chiều. Việc này tiếp tục trong vài tuần, và Victory vô cùng biết ơn không phải gặp gỡ ông ta hàng ngày đến nỗi cô không buồn hỏi tại sao. Nhưng cô

https://thuviensach.vn

nhận thấy dù cô làm việc muộn thế nào, Howard cũng luôn có mặt ở văn phòng khi cô về.

Vài tuần sau cô tình cờ gặp Myrna Jameson trên phố. "Vậy là tôi thấy Howard đã đưa đồ của cô vào Dress Barn," bà ta nói.

Victory ngạc nhiên nhìn bà ta, lắc đầu và nghĩ chắc hẳn Myrna nhầm.

"Chắc phải là cửa hàng mua sắm nào đó. Có lẽ là Bloomingdale's..."

"Cưng ơi," Myrna cười hô hố, cầm lấy cổ tay Victory. "Tôi biết đồ của cô. Dù ở đâu tôi cũng nhận ra mẫu thiết kế của cô. Đó là nghề của tôi mà, không nhớ sao?"

"Nhưng không thể thế được," Victory phản đối.

Myrna giơ tay lên ngăn lại. "Tôi biết mình thấy gì. Tôi đến Dress Barn ở Five Town hôm Chủ nhật rồi và họ có cả một giá treo toàn váy giống hệt đồ của cô. Thậm chí họ còn có cả găng tay đăng ten với nơ bằng nhung... Thế cái công ty mới mà Howard khởi sự ở số 1411 đối diện là sao đấy?"

Victory đờ đẫn lắc đầu. Ở Garmen District, mọi người chỉ dùng số khi nhắc đến các tòa nhà, và số 1411 Broadway là tòa nhà bình dân nhất trong khu vực. Rất nhiều vải vóc quần áo được bán đấu giá cho các nhà bán lẻ dây chuyền thương mại như nô lệ. Tòa nhà này là đứa con ghẻ xấu xí của ngành đến nỗi không ai muốn nói về nó. Lòng cô tràn ngập cảm giác sợ hãi. Cám ơn Myrna xong, cô chạy băng qua đường, tránh xe cộ. Không thể thế được, cô nghĩ. Ngay cả Howard cũng không ngu đến nỗi lén bán đồ của cô ở 1411. Như thế sẽ hủy hoại tên tuổi của cô và đầu tư của ông ta, và không

https://thuviensach.vn

hợp lý chút nào. Cô đã kiểm tra bảng kiểm kê hàng trong kho tháng trước, và không có gì có vẻ sai cả...

Không thể thế được, cô nghĩ, cố gắng trấn an mình.

Sảnh tòa nhà 1411 ngập ngụa dầu mỡ từ hàng nghìn túi đồ mua mang về được chuyển vào hành lang từ bảy mươi năm qua. Trên tường là danh sách các công ty trong tòa nhà, nhưng Victory không biết mình đang tìm cái gì. Howard có thể đặt bất cứ cái tên nào cho công ty mới của ông ta. Và ông ta chắc là đủ thông minh để không dùng chính tên mình. Cô quyết định đi thẳng lên tầng hai nơi diễn ra đấu giá. Và quả đúng như cô đã sợ, giữa căn phòng thênh thang đầy những giá quần áo đang đợi đến lượt đem ra bán, cô tìm thấy hai giá đồ nhái y hệt thiết kế của cô. Cô vừa sờ chất vải vừa run lẩy bẩy - sự khác biệt chỉ nằm ở chỗ những bộ quần áo này được may bằng chất liệu rẻ tiền sẽ tung hết cả ra sau ba bốn lần mặc và sẽ co lại khi là khô. Cô lật đường viền lên và thấy mũi may không đều và còn chưa may xong. Rồi cô xem nhãn hiệu. Trademark của cô là một hình vuông màu hồng có chữ "Victory Ford" khâu bằng mấy chữ cái lởm chởm không đều. Nhãn hiệu trên đám đồ nhái rẻ tiền này cũng gần giống như vậy, khác biệt duy nhất là ở tên thật, viết là "Viceroy Fjord."

Cô thả bộ váy xuống như thể nó bị nhiễm bệnh, và lùi lại, kinh hoàng lấy tay che miệng.

Cô cúi gập người đau đớn. Ông ta thậm chí còn không buồn đổi cái tên. Hẳn ông ta nghĩ cô là một con ngốc. Ông ta thực sự nghĩ cô sẽ để cho ông ta thoát vụ này à? Rõ ràng là ông ta nghĩ thế. Ông ta chắc hẳn nghĩ cô là một con nhóc ngu xuẩn làm bất cứ điều gì ông ta muốn, một người ông ta lợi dụng và tước đoạt và rồi vứt bỏ mà không gặp bất cứ hậu quả gì.

https://thuviensach.vn

Ông ta hơi bị nhầm đấy.

Đột nhiên cô giận điên lên. Ông ta đã cướp đứa con của cô, và cô sẽ giết ông ta. Không. Cô sẽ nghiền nát ông ta trước, rồi giết. Chơi cô một vố là một chuyện, cô quyết định, nhưng chơi việc làm ăn kinh doanh của cô là việc khác.

Những cảm xúc này hoàn toàn mới vẻ với cô. Cô không hề biết mình có thể nổi giận đến thế. Như thể được hoa tiêu dẫn đường tự động, cô quay lại sảnh, tìm thấy tên "công ty mới" của ông ta, và tiến thẳng đến cửa. Howard đang ngồi gác chân lên cái bàn sắt, nhét gì đó có vẻ toàn là vụn bánh vào miệng, và nói chuyện điện thoại. "Cái giìì?" ông ta nói, như thể phát cáu vì bị cô làm gián đoạn.

"Đồ chó đẻ!" cô hét lên từ tận lồng ngực mình, vơ tờ báo trên bàn của ông ta và ném xuống sàn.

"Cái quái gì," ông ta gào lên, và nói vào ông nghe, "tôi gọi lại sau."

"Sao ông dám?" cô hét lên, tiến thẳng về phía ông ta như thể chuẩn bị đánh ông ta đến nơi, và ước gì mình là đàn ông để có thể đánh được. "Tôi thấy đống quần áo kia rồi. Ở tầng hai..." Nhưng trước khi cô kịp nói tiếp, ông ta nhảy dựng lên và cắt lời cô. "Sao cô dám?" ông quát lại, chỉ vào cô như thể ông ta là bên bị hại. "Cô đừng có mà bước chân đến văn phòng tôi mà hét lên một lần nữa."

Việc ông ta tự bênh vực chính mình khiến cô bị sốc. Và cô há rồi ngậm miệng lại, đột nhiên không biết phải nói gì.

"Tôi thấy mấy bộ đồ đó..."

"Ừ? Rồi sao?" ông nói, cúi xuống nhặt tờ báo. "Cô thấy vài bộ đồ. Rồi cô đến đây, hét lên như một con điên..."

https://thuviensach.vn

Cơn giận của cô lại bùng lên. “Ông ăn cắ p thiê t kê của tôi,” cô hét. “Ông không được phép làm thê . Ông đừng có mà lừa tôi.”

Ông ta nhăn mặt vẻ ghê tởm. “Cô điên rồ i. Ra khỏi đây.”

“Ông không thể làm thê !”

“Không thể làm gì?” Ông ta nhún vai khinh miệt. “Ngành này tâ t cả chỉ là sao chép - ai chả biê t điề u đó.”

“Để tôi giải thích cho ông điề u này, Howard,” cô đe dọa. “Ông đừng có giỡn mặt với tôi. Và ông đừng có nghĩ sẽ có thêm một xu nào từ những đồ ng lợi nhuận khó nhọc lắ m mới kiê m được của tôi...”

“Ồ vậy sao?” ông ta nói, mặt đỏ bừng. Ông bước lại chỗ cô và nắ m tay cô, kéo ra cửa. “Tôi có tờ giấ y cô đã ký viê t khác đấ y. Vì thê đừng có mà nghĩ đê n chuyện đó.” Và giây tiê p theo, cô đột nhiên thấ y mình đứng ngoài hành lang còn Howard đóng sầ m cửa vào mặt cô.

Mọi mạch máu trong đầ u cô đập phập phồ ng vì tức giận và nhục nhã. Trong vài giây cô choáng váng đứng ở hành lang, không hiểu nổi chuyện gì vừa mới xảy ra. Lẽ ra Howard phải sợ cô. Ông ta làm sai, và lẽ ra ông ta ít nhấ t cũng phải có được sự tử tê để mà trông có vẻ sợ hãi. Nhưng thay vào đó, ông ta xoay chuyển tình thê biê n cô thành con yêu tinh, một mụ điên. Và đột nhiên cô nhận ra mình mấ t tấ t cả quyề n lực đúng vào giây phút bấ t đầ u hét lên.

Và mẹ nó chứ, giờ ông ta biê t là cô biê t. Bước lại chỗ thang máy, cô nhấ n nút vài lầ n, hoảng loạn muố n biê n khỏi tòa nhà này. Cô không muố n Howard ra khỏi văn phòng của ông ta và thấ y cô ở đó - cô chưa sẵn sàng cho một trận đố i đầ u nữa. Lẽ ra cô nên giữ im lặng về việc ông ta đang lừa cô cho đê n khi cô có được vài thông tin để biê t phải làm gì. Cửa thang máy cuố i cùng mở ra. Và cô bước

https://thuviensach.vn

vào, dựa lưng vào tường, mắt ngân ngấn nước. Thế là không công bằng. Cô đã dành cả đời mình làm việc như điên để cố tạo tên tuổi và công ty, nghĩ rằng mình sẽ được tưởng thưởng vì đã làm việc tốt. Và tất cả những gì xảy ra là một thằng tởm lợm nào đó đã đến và lừa đảo cướp sạch của cô. Cô không thể để cho lão ta thoát được.

"Cô phải thôi cư xử như một bé gái và trưởng thành lên đi," bà bạn chủ ngân hàng của cô khuyên. "Cô là một nữ doanh nghiệp. Cô không đối đầu một cách cá nhân với thằng chó này. Cô đặt tiền vào miệng cô. Cô kiện đi. Đưa lão ta ra tòa và kiện cái thằng chó đẻ đó."

"Tôi không thể thuê luật sư được," cô nói. "Thế rẻ tiền quá." Nhưng rồi cô nghĩ đến chuyện đó. Nếu muốn sống sót trong ngành này, cô cần phải gửi một thông điệp cho ngành thời trang: Nếu bạn giỡn mặt với Victory Ford, cô ấy sẽ trả thù. Sẽ có hậu quả.

Cô nhờ Kit giả làm người nhập hàng cho một cửa hàng bán lẻ, và cử cô đến gặp Howard ở Viceroy Fjord. Kit giả vờ rất thích đồ và chụp vài tấm ảnh bằng máy ảnh Polaroid. Rồi Victory chụp ảnh những mẫu thiết kế của cô. Cô tìm một luật sư thông qua Myrna, bà này cảm thấy rất tệ với chuyện đã xảy đến với cô.

Ba tháng sau cô gặp lại Howard ở tòa. Ông ta vẫn bốc mùi và ăn mặc xấu xí như trước, và tuyệt đối thản nhiên, như thể chuyện kiểu này xảy ra với ông ta suốt. Cô đặt những tấm ảnh chụp đồ của Howard cạnh những ảnh chụp mẫu thiết kế của cô. Và khi thẩm phán nghỉ giải lao để đưa ra phán quyết, luật sư của Howard đã đồng ý dàn xếp. Nếu cô trả lại cho Howard 80.000 đô của ông ta, họ sẽ từ bỏ ba mươi phần trăm, và cô được tự do.

Cô nhẹ nhõm hết cả người. Đó là một cái giá nhỏ phải trả cho một sai lầm ngu xuẩn trong làm ăn. Nhưng cô đã học được bài học quan trọng: Người mà mình làm ăn cùng cũng quan trọng không kém

https://thuviensach.vn

chính công việc làm ăn. Đó là bài học mà nhà thiết kế nào cũng phải học một cách rất nghiệt ngã, bởi chắc chắn người ta không dạy điều đó ở trường thiết kế thời trang...

Điện thoại bắt đầu đổ chuông và làm gián đoạn sự mơ màng của cô. Victory ngay lập tức thấy sợ hãi. Có lẽ là tin xấu. Tất cả những gì xảy đến với cô trong ba tuần qua là hết tin xấu này đến tin xấu khác, hợp lại thành thảm họa. Cô nghĩ đến việc không trả lời điện thoại, nhưng quyết định thế là hèn nhát. Một trong những trợ lý của cô, Trish, gọi từ xưởng thiết kế.

"Ông Ikito gọi ba lần. Ông ấy nói việc khẩn. Tôi nghĩ có lẽ chị muốn biết."

"Cám ơn cô. Tôi sẽ gọi lại cho ông ấy luôn." Cô đặt điện thoại xuống và khoanh tay quanh ngực như thể bị lạnh. Cô sẽ nói gì với ông Ikito đây? Cô đã cố tránh mặt ông hơn một tuần rồi, viện cớ là cô đi du lịch. Nhưng khi đụng đến chuyện làm ăn, người Nhật cực kỳ dai dẳng muốn làm cho bằng được. "Tôi thích cô - cô quyết định nhanh chóng," ông Ikito đã nói với cô năm năm trước khi họ mới bắt đầu làm việc với nhau. Tuy nhiên, ông Ikito muốn kiểm tiền. Và ông sẽ bỏ cô ngay lập tức nếu cảm thấy đồ của cô không bán được. Nhưng giải pháp ông ta đưa ra để khắc phục khó khăn thì cô lại không thể chịu đựng nổi.

Thời trang Victory Ford không phải là một công ty lớn so với những dòng sản phẩm của Ralph Lauren hay Calvin Klein. Nhưng trong năm năm kể từ khi cô bắt đầu làm ăn với người Nhật, nó đã phát triển thành một tập đoàn nhỏ, mở rộng hơn rất nhiều cái doanh nghiệp một người bé tí mà cô điều hành ở căn hộ của mình. Cô có tám mươi ba cửa hàng ở Nhật. Và năm nay, cô và ông Ikito sẽ mở rộng sang Trung Quốc, một mặt trận lớn với những khách hàng tiềm năng. Ông Ikito được phép sử dụng các thiết kế của cô - bao

https://thuviensach.vn

gồm không chỉ quần áo, mà còn túi xách, giày, kính râm, và những đồ phụ kiện khác - và đích thân sản xuất chúng ở Nhật, trả chi phí sản xuất và cho cô một phần trăm lợi nhuận. Làm ăn cùng với ông Ikito, hiện giờ công ty cô có tổng thu nhập một năm gần năm triệu đô.

Ông Ikito không thích dòng sản phẩm mùa xuân - thực ra ông ghét nó. Và vì vậy, hai ngày sau show diễn, cô đã bay tới tận Tokyo để gặp mặt, để rồi hóa ra là một vụ nhục nhã lớn. Ông Ikito mặc đồ tây, nhưng vẫn dùng cách làm ăn của người Nhật - ngồi trước một cái bàn gỗ thấp trên đó họ được mời dùng trà theo nghi lễ truyền thống - trong khi ông lật xem tập thiết kế cho mùa xuân. Ông có dáng người nhỏ nhắn, lùn, tóc xám với một cái miệng như miệng cá trê. “Cô Victory. Chuyện gì xảy ra với cô vậy?” ông hỏi, lật các trang với vẻ ghê tởm. “Cô lấy những ý tưởng này ở đâu ra? Thế này không giống cô. Và ai sẽ mặc những bộ đồ này? Không phụ nữ nào lại mặc váy dài vào mùa xuân cả. Không phải là quần áo vui vẻ, phóng túng. Phụ nữ muốn khoe chân.”

“Ông Ikito,” cô nói, cúi đầu biểu thị sự kính trọng (cô ghét phải làm thế này, nhưng việc tôn trọng phong tục làm ăn nước ngoài rất quan trọng), “tôi đang cố làm cái gì đó mới mẻ. Tôi cố phát triển. Mở rộng. Là một nhà thiết kế...”

“Sao cô lại muốn làm thế?” Ông Ikito kinh hãi hỏi. “Cô thành công lớn. Cô biết câu người ta nói ở Mỹ - nếu không vỡ, thì đừng sửa chữa.”

“Nhưng tôi đang cố trở nên tốt hơn. Trở thành nhà thiết kế xuất sắ́c nhất.”

“Ồi!” Ông Ikito nói, vẫy tay trước mặt như thể đuổi một con côn trùng. “Ở New York các người lúc nào cũng nghĩ đến cái tôi. Ở đây,

https://thuviensach.vn

Nhật Bản, chúng tôi nghĩ đến việc kinh doanh."

"Tôi đang nghĩ đến việc kinh doanh," Victory phản đối quyết liệt nhưng nhã nhặn. "Nếu tôi tồn tại được với tư cách nhà thiết kế trong một khoảng thời gian dài, tôi cần phải mở rộng các mẫu thiết kế của mình. Để cho thấy rằng tôi có thể làm y phục sang trọng..."

"Cô muốn làm thế để làm gì?" Ông Ikito hỏi. "Y phục sang trọng không bán được nhiều. Mọi người đều biết điều đó. Năm năm trước, cô bảo muốn kiếm hàng triệu đô la..."

"Giờ tôi vẫn muốn..."

"Nhưng giờ cô đang cố là Oscar de la Renta. Hay có lẽ là Ngài St. Laurent," ông Ikito tiếp tục, cắt lời cô. "Thế giới không cần St. Laurent. Thế giới cần Victory Ford."

Thật thế không? Victory nghĩ, nhìn xuống chén trà.

"Ở đây chúng tôi không có cửa hàng Oscar nào cả. Được rồi, ở Tokyo chúng tôi có một cửa hàng. Nhưng Victory Ford, ở riêng Nhật mà thôi, cô đã có tới tám mươi ba cửa hàng. Cô hiểu tôi đang nói gì chứ?" Ông Ikito hỏi.

"Vâng, nhưng ông Ikito..."

"Tôi đã có câu trả lời," ông Ikito nói. Ông vỗ tay, và thư ký của ông (Victory ngờ rằng mọi người đều coi cô ta là trợ lý) kéo cánh cửa và chắp hai tay lại cúi đầu, hỏi bằng tiếng Nhật, "Vâng, thưa ngài Ikito?"

Ông Ikito nói gì đó với cô ta bằng tiếng Nhật. Cô ta gật đầu và khẽ kéo cửa lại. Ông Ikito quay lại với Victory. "Cô sẽ cảm ơn tôi. Cô sẽ nói, 'Ông Ikito, ông ấy là một thiên tài!'"

https://thuviensach.vn

Victory gượng gạo cười. Cô cảm thấy tội lỗi ghê gớm, như thể cô là đứa trẻ đã làm gì đó cực kỳ sai trái. Ừ, mà đúng thế thật. Cô đã làm ông Ikito thất vọng. Cô không bao giờ muốn làm ai thất vọng cả. Cô muốn ai cũng yêu cô, ca ngợi cô và xoa đầu cô như cô là một đứa bé ngoan. Tại sao, cô tự hỏi, dù cô có thành công đến mức nào, cô cũng không thoát khỏi cái bản năng khúm núm trước quyền lực của đàn ông? Cô là một phụ nữ trưởng thành có công ty riêng mà cô khởi sự từ không gì cả ngoài sự sáng tạo của riêng mình. Cô thậm chí đã có một thẻ American Express đen. Nhưng giờ cô ở đây, ngồi tê cả chân với ông Ikito, đợi giải pháp của ông ta. Trong khi lẽ ra cô phải bảo ông ta rằng cô muốn làm gì. Nhưng cô không dám xúc phạm ông. Sao cô không thể giống như Nico? cô tự hỏi. Nico sẽ nói, "Ông Ikito, bản chất vấn đề chỉ có vậy. Chấp nhận hoặc bỏ..."

Và rồi ông Ikito làm một việc khiến bụng cô nhói lên. Ông cầm ấm trà lên, và giơ tay lên trên, rót thêm trà cho cô.

Victory căng thẳng nuốt nước bọt. Vào giây phút đó, cô biết rằng mình sẽ không thích "giải pháp" của ông Ikito. Ở Nhật, rót trà cho ai đó có rất nhiều ẩn ý. Nhưng trong trường hợp này, đó là hành động hòa giải, một sự chuẩn bị cho tin không dễ chịu.

Ông Ikito cầm chén trà lên và nhấp một ngụm, nhìn cô với vẻ bảo rằng ông muốn cô cũng làm tương tự.

Trà nóng và miệng cô hơi bị bỏng, nhưng trông ông Ikito hài lòng vì cô đã làm theo. Rồi cửa lại kéo ra và một phụ nữ Nhật trẻ mặc bộ vest màu xanh nước biển bước vào.

"A! Cô Matsuda!" Ông Ikito kêu lên.

"Chào buổi sáng, ông Ikito," phụ nữ trẻ đó nói, cúi đầu chào ông. Giọng cô hơi có kiểu tiếng Anh của người Anh, và Victory đoán cô ta đã đi học ở Anh, có lẽ là Oxford.

https://thuviensach.vn

“Cô Victory Ford,” ông Ikito nói. “Gặp nhà thiết kế mới của cô. Cô Matsuda.”

Victory nhìn từ cô Matsuda tới ông Ikito, ông này đang mỉm cười rạng rỡ. Đột nhiên cô thấy nôn nao, nhưng cô lịch sự giơ tay ra.

Sẽ không có chuyện cô đồng ý làm theo việc này.

“Tôi rất thích quần áo chị thiết kế,” cô Matsuda nói, ngồi xuống chỗ giữa sàn và cái bàn cạnh cô. “Được làm việc với chị thật là một vinh dự.”

Chúng ta vẫn chưa khẳng định là sẽ làm việc cùng nhau, Victory muốn nói, nhưng cổ họng cô tự dưng khô cứng và cô không nói nổi. Cô nhấp một ngụm trà, và bình tĩnh trở lại.

“Cô Matsuda là một nhà thiết kế rất giỏi,” ông Ikito nói, nhìn từ người phụ nữ này sang người kia. “Cô ấy vẽ những mẫu thiết kế mới giống như những mẫu thiết kế cũ của Victory Ford. Dĩ nhiên là chỉ khi cô đồng ý những mẫu đó. Chúng ta tiếp tục làm ăn và mọi người vui vẻ cả.”

Victory ho vào tay. “Tôi chắc là cô Matsuda là một nhà thiết kế rất giỏi,” cô thận trọng nói, không muốn bác bỏ lời đề nghị này ngay lập tức. “Nhưng tôi phải xem bản vẽ của cô ấy đã. Trước khi chúng ta quyết định bất cứ điều gì,” cô nói thêm.

“Cô sẽ được xem tất cả bản vẽ cô muốn,” ông Ikito nói, xòe rộng hai tay ra. “Cô ấy giỏi, cô sẽ thấy. Cô ấy sao chép tất cả mọi người. Cô ấy vẽ đồ Ralph Lauren còn giỏi hơn cả chính Ralph Lauren.”

Victory chỉ nghĩ duy nhất một việc là cô phải ra khỏi đây. Cô tức giận và cảm thấy nhục nhã, nhưng có lẽ đây chỉ là cái tôi. Và khi liên quan đến chuyện làm ăn, đôi lúc ta thấy mình sống được với

https://thuviensach.vn

những ý tưởng thoạt đầu nghe có vẻ đáng khinh - nếu ta cho mình đủ thời gian để ngẫm ngợi về chúng và quên đi sự sỉ nhục ban đầu. Vấn đề quan trọng ngay bây giờ là không phản ứng lại và gây ra mối bất hòa không thể hàn gắn được.

Cô đứng dậy.

"Cảm ơn ông, ông Ikito, vì giải pháp tử tế của ông," cô nói. "Tôi có một cuộc gặp khác. Sau bữa trưa tôi sẽ gọi cho ông."

Việc này rất mạo hiểm, bởi ông Ikito mong đợi cô ở lại chừng nào ông ta thấy cần thiết. Ông cau mày. "Cô không thích giải pháp này?"

"Ồ không, nó là một giải pháp rất tốt," cô nói, tiến ra cửa đầu vẫn cúi liên tục như một con rối. Nếu cô cứ cúi đầu mãi, có lẽ ông Ikito sẽ không nhận thấy cô vội vã ra về. Hay ít ra không coi đó là một sự sỉ nhục hoàn toàn.

"Cô phải quyết định," ông ta nói. "Đó là một lời đề nghị rất tốt."

"Vâng, ông Ikito. Rất tốt," cô nói. Cô với tay kéo cánh cửa qua một bên, rồi vẫn cúi đầu, bước lùi ra ngoài.

"Tạm biệt," cô Matsuda nói, khẽ vẫy tay với cô.

Thực sự tạm biệt, Victory nghĩ, mỉm cười.

Không may là, chuyện này làm mọi chuyện càng thêm tệ.

Cô không thể chấp nhận để tên mình lên những mẫu thiết kế không phải của cô - hay là được nhỉ, cô nghĩ, bước ra vỉa hè đông người qua lại. Cô bắt đầu bước về phía khách sạn của mình, nghĩ rằng đi bộ sẽ giúp cô thoát khỏi cảm giác ngột ngạt này. Nhưng

https://thuviensach.vn

tiế ng ồ n và con người và xe cộ và những tòa nhà cao vút lên bầ u trời chỉ khiế n cô thấ y tệ hơn. Và cuố i cùng cô gọi một chiế c taxi. Cửa mở ra và cô ngả người ra băng ghế sau. “Khách sạn Hyatt Tokyo,” cô yế u ớt nói.

Trong phòng cô, tình hình còn tệ hại hơn. Phòng khách sạn ở Tokyo khét tiế ng là nhỏ, và bình thường cô đăng ký phòng suite nhỏ ở khách sạn Four Seasons, không bận tâm đế n phụ phí. Nhưng lầ n này, như để tự trừng phạt, cô vào một phòng nhỏ xíu ở khách sạn Hyatt với giường đôi cứng (người Nhật có những ý tưởng hoàn toàn khác về sự dễ chịu) choán chỗ cả căn phòng. Cô vào phòng tắ m (lại một không gian nhỏ tin hin cỡ bằ ng tủ quầ n áo ở thành phố New York), và thấ m ướt khăn mặt bằ ng nước lạnh rồ i phủ lên mặt mình. Chiế c khăn khô cứng và không thực sự thấ m nước lắ m. Cô bỏ xuố ng và nhìn nó bật khóc.

Mọi chuyện luôn có vẻ là vậy, cô tự nhắ c mình. Lúc khởi nghiệp, có vẻ như lúc nào cô cũng khóc rồ i quay lại làm việc. Làm việc, khóc, làm việc, khóc, làm việc, khóc, cô nghĩ.

Vẫn nức nở, cô vào phòng chính và ngồ i xuố ng cái giường cứng ngắ c. Cô tưởng tượng hầ u hế t mọi người sẽ rấ t số c khi biế t cô đã tố n bao nhiêu thời gian vào việc khóc lóc. Vì con người cô trước đám đông rấ t điề m tĩnh, và vui vẻ, cực kỳ lạc quan, luôn tin rằ ng rồ i mọi thứ sẽ ổn thỏa và rằ ng một cơ hội mới đầ y phấ n khích lấ p ló ngay kia thôi. Cô chưa bao giờ khóc trước mặt bấ t cứ ai (mặc dù trợ lý từng bắ t gặp khuôn mặt sưng húp lên của cô. Cô luôn giả vờ rằ ng chẳng có chuyện gì cả). Vậy mà cô không kiểm soát nổi chính mình. Việc giải tỏa cảm xúc rấ t quan trọng - nế u không cuố i cùng ta cũng thành loại nghiện ngập...

Rồ i cô nằ m ngửa ra giường, đờ đẫn nhìn lên sàn nhà, chỉ cao chừng bảy feet. Cô muố n gọi cho ai đó - Nico hoặc Wendy, hoặc bạn

https://thuviensach.vn

trai hay người yêu, mà lúc này cô không có - hay bấ t cứ ai nghe nỗi đau của cô và bảo cô rằ ng cô rấ t tuyệt vời và khiế n cô thấ y dễ chịu hơn - nhưng chẳng có ai để gọi cả. Vì vậy cô nghĩ sẽ tự mình giải quyế t việc này ra sao. Và cô đã luôn tự lo liệu mọi việc và vượt qua được tấ t cả.

Chiề u hôm đó cô không gọi cho ông Ikito. Cô đợi đế n sáng hôm sau, rồ i cô đón một chuyế n bay về Los Angeles. Cô bảo ông rằ ng cô cầ n vài ngày để nghĩ về giải pháp của ông. Rồ i cô cứ nấ n ná không chịu quyế t định, tập trung vào việc đang xảy ra ở các cửa hàng bán sản phẩm của cô ở Los Angeles, Dallas, Miami và Chicago. Và ở mọi nơi cô đề u nhận một phản ứng giố ng hệt nhau: Dòng sản phẩm mùa xuân rấ t "thú vị." Nhưng cô đã thiế t kế vài mẫu khác, vài mẫu bình thường cho các cửa hàng, phải không nhỉ? Không, cô không thiế t kế. Vậy ở New York, mọi người phản ứng thế nào? Bergdorf có nhận dòng sản phẩm này không?

Họ có, cô đảm bảo với mọi người, và Barney cũng nhận. Nhưng điề u cô không đề cập là họ chỉ lấ y có vài mẫu. Những mẫu truyề n thố ng nhấ t. Theo lời những người mua thì chúng "lạc quan đầ y hy vọng." Nhưng sẽ chẳng ích gì nế u họ mua hàng rồ i cuố i cùng lại phải bán giảm giá tám mươi phầ n trăm.

Mẹ kiế p chứ, lúc này cô nghĩ, nhìn cái điện thoại khi đặt lên lại bệ lò sưởi. Mọi người bị làm sao thế? Sao họ lại sợ hãi đế n thế? Cô không quan tâm mọi người nói gì. Cô biế t dòng sản phẩm mùa xuân là thứ đẹp nhấ t cô từng thiế t kế. Nó lệch hướng hoàn toàn. Nhưng nó chính xác là thứ cô đã tưởng tượng, kể từ khi cô bắ t đầ u nghĩ đế n nó một năm trước. Và sự thật là, cô đã mong đợi những bài phê bình hoành tráng. Cô đã mong đợi được ca ngợi và được mọi người nhắ c đế n. Cô không bao giờ thú nhận với bấ t kỳ ai. Nhưng có những giây phút cô đã tưởng tượng rằ ng bộ sưu tập này sẽ đưa cô lên một vị thế mới và có lẽ đảm bảo vị trí của cô trong lịch sử thời trang.

https://thuviensach.vn

Khi chê´t, cô muô´n mọi người nói vê` cô: “Cô â´y là một trong những nhà thiê´t kê´ người Mỹ vĩ đại nhâ´t.”

Được rô`i, cô sẵn lòng sô´ng không có được điê`u đó. Nhưng thê´ không có nghĩa là cô không nên cô´ thử. Nhưng thành công là vậy đó: Một khi bạn đã nê´m trải nó, bạn muô´n được hơn nữa, hơn nữa. Và không có gì giô´ng với thành công ở thành phô´ New York. Bạn được ngưỡng mộ, được yêu quý, và mọi người có phâ`n kính sợ. Thành công đi liê`n với sự an toàn và được đảm bảo. Trong khi thâ´t bại thì...

Cô lă´c đâ`u. Cô sẽ không nghĩ đê´n chuyện đó. Không ai đê´n thành phô´ New York để thâ´t bại cả. Họ đê´n để thành công. Trước đây cô đã như thê´ này râ´t nhiê`u lâ`n rô`i, trên bờ vực thâ´t bại. Và mỗi lâ`n như thê´, sự sợ hãi đê`u khiê´n cô cô´ gă´ng dữ dội hơn nữa. Nhưng trong quá khứ, nó không quan trọng nhiê`u đê´n thê´: cô không có nhiê`u để mâ´t. Giờ thì giữ bình tĩnh là việc sô´ng còn. Cô không được nổi đóa. Cô phải bình tĩnh và tiê´p tục như không có chuyện gì xảy ra và cô không bị tổn thương và mọi thứ rô`i sẽ ổn.

Cô sẽ phải gọi cho ông Ikito. Nhưng cô sẽ nói gì đây?

Cô sẽ không để cho tác phẩm của mình bị kẻ khác tước đi và làm lại như thể cô là một kịch bản gia Hollywood nào đó. Cô sẽ không để bị đùa bỡn như thê´. Và nê´u tin này lọt ra ngoài ră`ng cô đã không thiê´t kê´ dòng sản phẩm ở Nhật, nó sẽ phá hủy chữ tín mà cô đã phải nỗ lực râ´t ghê gớm để đạt được. Đây là giới hạn, và cô sẽ không bước qua. Đây là vâ´n đê` của lòng danh dự. Và trong một thê´ giới nơi còn râ´t ít lòng danh dự trong bâ´t cứ nghê` nghiệp nào, ta phải bảo vệ vài thứ ít ỏi đích thực và đúng đă´n còn lại.

Mâ´t đi nguô`n thu nhập từ nước ngoài sẽ làm tổn hại thật sự tới công ty, nhưng cô sẽ không cứ thê´ mà châ´p nhận. Sẽ có giải pháp.

https://thuviensach.vn

Ông Ikito sẽ phải chấp nhận mẫu thiết kế của cô hoặc thôi luôn, và lẽ ra cô phải nói với ông ta như thế ngay từ lúc đầu.

Cô cầm điện thoại lên gọi cho ông ta. Và đúng lúc đó, cô nhìn thấy Giải thưởng CFDA Perry Ellis, được đặt một cách tự hào trên giữa bệ lò sưởi. Giải thưởng này đột nhiên khiến cô nghĩ thêm một lần nữa. Đó là lời nguyền, cô điên cuồng nghĩ. Lời nguyền cuối cùng đã tìm được cô. Giải thưởng Perry Ellis là giải thưởng đáng ham muốn nhất trong ngành thời trang, được trao hai năm một lần cho nhà thiết kế trẻ triển vọng nhất để vinh danh Perry Ellis, người đã chết vì bệnh AIDS vào cuối những năm 1980. Đạt được giải thưởng này tạo nên sự nghiệp cho nhà thiết kế trẻ, đưa anh ta hay cô ta vào tâm điểm chú ý. Nhưng cũng có tin đồn về mặt trái của nó: Vài nhà thiết kế giành được giải thưởng này đã bị sập tiệm. Là một trong rất ít phụ nữ từng đạt giải thường này, cô đã đùa rằng là một phụ nữ cho phép cô thoát khỏi lời nguyền đó. Nhưng cuối cùng có lẽ điều đó không đúng - và đột nhiên cô thấy cuộc đời trải ra phía trước mặt mình. Cô trên đà xuống dốc. Hai mùa tiếp theo phản ứng của công chúng sẽ y hệt như mùa xuân. Những đơn đặt hàng của các cửa hàng sẽ giảm dần. Mọi người sẽ thôi không mua quần áo của cô nữa. Trong một năm rưỡi cô sẽ phá sản và ra ngoài đường. Và cô sẽ phải quay về quê, độc thân, và thất bại ở tuổi bốn mươi ba...

Điện thoại trong tay cô đột ngột đổ chuông và cô giật bắn cả mình, vội vàng nhấn nút nghe. Giọng phụ nữ ở đầu dây bên kia nghe rất lạ. “Cô Victory Ford à?” cô ta hỏi.

“Vâng tôi đây,” Victory thận trọng nói, nghĩ chắc là người mua bán hàng qua điện thoại.

“Xin chào, tôi là Ellen từ văn phòng của Lyne Bennett.” Cô ta dừng lại, như thể để người nghe tiếp nhận được thông tin rằng nhà đại tỷ phú Lyne Bennet đang gọi, và Victory suýt phá lên cười. Vì lý do quái

https://thuviensach.vn

quỷ gì mà Lyne Bennett lại gọi cho cô nhỉ? Cô băn khoăn. “Tôi biết chuyện này khá bất ngờ, nhưng ông Bennett tự hỏi liệu cô có thể gặp ông vào tối thứ Năm tuần này vào lúc sáu giờ được không?”

Lần này thì Victory cười thật. Loại đàn ông gì mà lại sai thư ký mời người khác đi hẹn hò hộ mình? Nhưng cô không được đi đến kết luận vội vàng. Có lẽ không phải là một cuộc hẹn hò - cô đã gặp Lyne Bennett vài lần mấy năm qua và ông ta chưa bao giờ để ý tới cô. “Cô có phiền nếu tôi hỏi tại sao không?” cô nói.

Ellen nghe có vẻ xấu hổ và ngay lập tức Victory thấy tội nghiệp cho cô ta. Làm cái nghề khổ thật. “Tôi nghĩ ông ấy... muốn biết thêm về cô. Tôi chỉ biết là ông ấy bảo tôi gọi cho cô và xem cô có gặp ông ấy không.”

Victory nghĩ trong một giây. Những người đàn ông giàu như Lyne Bennett chưa bao giờ quan tâm tới cô cho lắm. Nhưng mặt khác, cô cũng không phải là loại bị họ cuốn hút. Cô quá hoang dã và thẳng thắn để mà chơi trò săn một chú giàu có. Và cô chưa bao giờ tin cái ý tưởng rằng tiền của một người đàn ông giàu có là giải pháp cho những khó khăn của một phụ nữ. Bằng việc Lyne Bennett đã bận tâm tìm cô, nghĩa là ông ta có thể khác biệt. Và căn cứ vào tình huống hiện tại của mình thì tỏ ra thân thiện cũng chả mất mát gì.

“Tôi sẽ rất vui được gặp ông ấy, nhưng tôi phải đến buổi khai mạc của Whitney Biennial thứ Năm này,” cô nói. “Tôi không biết liệu ông Lyne Bennett có thích hội họa không...”

“Ông ấy rất thích,” Ellen nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm. “Ông ấy có một trong những bộ sưu tập quan trọng nhất trên thế giới...”

Victory mỉm cười, tự hỏi mình đang nghĩ gì. Đương nhiên là Lyne Bennett “thích” hội họa. Ông ta là tỷ phú mà, đúng không? Và điều đầu tiên mà đàn ông làm khi họ có tiền (dĩ nhiên là sau khi hẹn hò

https://thuviensach.vn

với siêu mẫu) là đánh bóng những rìa ngoài thô ráp vê` nghệ thuật và văn hóa của mình .

Victory gác máy, đột nhiên thâ´y hưng phâ´n. Cô nghĩ cú điện thoại của Lyne Bennett là một tín hiệu cho thâ´y có gì đó sắ´p sửa đổi thay. Thứ gì đó mới mẻ và thú vị sắ´p sửa xảy ra - cô có thể cảm nhận được nó. Cô tự tin nhìn chiê´c điện thoại và nhâ´n sô´ gọi sang Nhật.

https://thuviensach.vn

3

Victory mở khăn ăn ra và nhẹ nhõm nhìn quanh nhà hàng.

Ngay cả nế u bộ sưu tập của cô không thành công, được quay trở lại New York vẫn thật tuyệt vời, nơi phụ nữ có thể là chính mình. Nơi họ có thể thẳng thắ n mà nói, “Tôi muố n thê ́ này!” và không ai đố i xử với họ như thể họ là kẻ thù của Chúa, đang vi phạm một quy tắ c thiêng liêng bấ t khả xâm phạm nào đó về hành vi của phụ nữ.

Không giố ng như ở Nhật, cô tức giận nghĩ. “Cô Victory. Cô không nói 'Không' với đề nghị của tôi!” Ông Ikito khăng khăng nói thê ́ khi cô gọi ông ta. “Cô là phụ nữ. Cô nghe theo đàn ông. Điề u đàn ông nói tố t hơn.” Và cuố i cùng, cô đã phải nhượng bộ, đồ ng ý hoãn quyế t định sang ngày hôm sau. Chuyện đó thực sự khó chịu. “Cưng ơi, cưng đơn giản là buộc các cửa hàng lấ y mẫu thiế t kế của cưng thôi,” David Brumley bạn cô đã nói, khi anh gọi để an ủi cô sau những màn phê phán ác liệt. “Đừng để họ chỉ đạo cưng. Cưng bảo họ phải làm gì chứ. Trời ạ.” Đương nhiên, David có thể dễ dàng nói thê ́. Anh là nhà thiế t kế thời trang thành công, nhưng anh ta cũng là một người đàn ông, và gay. Và nổi tiế ng là một diva. Mọi người sợ David. Trong khi dường như không một ai sợ hãi, dù chút ít, Victory Ford cả...

Thôi, cô sẽ không nghĩ đế n chuyện đó. Bây giờ thì không, khi cô đang chuẩn bị ăn trưa với hai cô bạn thân ở nhà hàng Michael's. Mặc cho mọi thăng trầ m, Victory chưa bao giờ trở nên chán cuộc số ng ở thành phố New York. Và cô vẫn thấ y phấ n khích khi đi ăn trưa tại Michael’s. Nó đã t đỏ đế n lố bịch và có chấ t bè lũ như căn tin trường trung học. Nhưng ngày ta thôi trân trọng những thứ ngớ ngẩn

https://thuviensach.vn

trong đời là ngày ta trở thành một ả dở hơi già xọm khô khan. Và sau đó chẳng ai sẽ bắt máy khi bạn gọi đến.

Cô đến sớm và tóm lấy cơ hội để ngắm khung cảnh. Nhà hàng Michael's là căn tin giá cao cho những người có thế lực và ảnh hưởng của thành phố, một số quá nghiện đi lại đến nỗi hàng ngày họ ăn trưa ở ngay ngoài đường như thể nó là một câu lạc bộ vùng quê riêng của họ. Nếu ta muốn nhắc mọi người nhớ đến sự hiện diện của mình, ta phải ăn trưa ở Michael's, nơi giang hồ đồn thổi là các nhà báo phụ trách mục lượm lặt trả tiền cho các hầu bàn để được nghe báo cáo lại ai ăn trưa với ai và họ nói những chuyện gì. Những bàn được mọi người thích ngồi thường có số từ một tới mười, và có lẽ vì cô ăn trưa với Nico O'Neilly và Wendy Healy (Victory khiêm tốn về sự quan trọng của bản thân nên không thêm tên mình vào danh sách đó), họ được ngồi ở bàn số hai.

Đặt cách đó vài bước chân và có vẻ rất oai vệ là bàn số một, cái bàn được ham muốn nhất trong nhà hàng. Nó không chỉ được coi là "Bàn Quyền lực." Nó còn là cái bàn riêng tư nhất trong nhà hàng vì nó cách các bàn khác đủ xa để tránh không bị nghe lén. Ngồi ở bàn đó là ba phụ nữ mà Victory thầm đặt tên là Ong Chúa. Già hơn, khôn ngoan hơn, và nổi tiếng vì những vụ thỉnh thoảng họ nổi điên hét toáng lên. Họ là những phụ nữ thành đạt tột bực đã làm khuynh đảo cả thành phố bao năm nay. Nghe đồn rằng họ bí mật điều khiển cả New York. Không những ở vị trí đầu trong lĩnh vực của họ, mà họ còn sống ở đây chừng hơn bốn mươi năm, có những mối quan hệ sâu sắc với những người quan trọng. Thật vậy, một trong số họ, Susan Arrow, nổi tiếng vì có lần đã nói, "Mọi người đều là con số không ở thời điểm nào đó trong đời mình, bao gồm cả thị trưởng."

Susan Arrow có lẽ gần bảy mươi tuổi, nhưng nếu nhìn bề ngoài thì gần như không thể biết được tuổi thực của bà. Có gì đó xảy đến

https://thuviensach.vn

với những phụ nữ thành công khi họ đế´n tuổi bô´n mươi - như thể thời gian bă´t đầ`u quay ngược, và kiểu gì đó trông họ đẹp hơn và trẻ hơn hô`i họ còn ba mươi. Dĩ nhiên là họ đã tiêm đầ`y botox vào mặt mình, rô`i nâng mă´t và thỉnh thoảng nâng cả mặt, nhưng hiệu quả thì sâu să´c hơn kê´t quả có thể đạt được bă`ng con dao của nhà phẫu thuật. Thành công và tự phát triển hê´t năng lực là điề`u thực sự khiế´n phụ nữ rạng ngời - họ tỏa sáng rỡ ràng trong đời. Susan Arrow đã chiế´n đấ´u với ung thư, hai lầ`n nâng mặt và có lẽ cả bơm ngực, nhưng ai quan tâm chứ? Bà â´y vẫn gợi cảm, mặc một chiế´c áo len cổ tim bă`ng cashmere màu kem và quầ`n len màu kem. Victory và Nico luôn bảo ră`mg họ hy vọng trông mình đẹp được bă`ng nửa thê´ khi họ bă`ng tuổi bà.

Susan là người thành lập và chủ tịch công ty quan hệ công chúng thành công lẫy lừng ADL. Và bà ngô`i cùng với Carla Andrews, phóng viên tin tức giờ cao điểm nổi tiế´ng, và Muffie Williams, bà này, gầ`n sáu mươi, là người trẻ nhấ´t trong nhóm. Muffie là chủ tịch chi nhánh B et C ở Mỹ, tập đoàn chuyên bán các mặt hàng xa xỉ, khiế´n bà trở thành người phụ nữ quyề`n lực nhấ´t trong ngành thời trang ở Mỹ. Tuy vậy, ngoại hình của bà lại cực kỳ tương phản với cái tên WASP[2] nghe có vẻ nhẹ nhàng của bà. Muffie là một WASP (xuấ´t thân từ một gia đình Boston Brahmin), nhưng trông bà có vẻ rấ´t Pháp và khó lại gầ`n. Mái tóc đen của bà vuô´t ngược ra sau đầ`u và buộc chặt thành một búi nhỏ, và bà luôn đeo đôi kính Cartier màu xanh da trời khung làm bă`ng vàng mười tám cara. Bà là một nữ doanh nghiệp tàn nhẫn không chịu đựng nổi những kẻ ngu xuẩn. Và bà có thể làm nên hay hủy hoại sự nghiệp của một nhà thiế´t kế´.

Tim Victory lỗi một nhịp khi cô mới bước vào nhà hàng Michael's và thấ´y Muffie - không hẳn là sợ, mà ngưỡng mộ thì đúng hơn. Với cô, Muffie tương đương với Mick Jagger. Khiế´u thẩm mỹ của bà ta là vô song và tiêu chuẩn của bà gầ`n như không với tới được. Một từ của

https://thuviensach.vn

Muffie có ý nghĩa mọi thứ với Victory, trong khi vài người thấy chuyện đó trẻ con, Victory vẫn trân trọng rất nhiều lời góp ý mà Muffie đã dành cho cô trong bao năm qua. Sau show diễn lớn đầu tiên của cô, sáu năm trước, Muffie đã ra sau cánh gà, hống hách vỗ lên vai cô, và thì thầm bằng cái giọng miền Bờ Đông khó chịu của mình, "Rất giỏi đấy, cô gái. Rất, rất giỏi. Cô có khả năng đây."

Nếu là hoàn cảnh bình thường, có lẽ Victory đã lại bàn bà chào hỏi. Nhưng cô đoán phản ứng của Muffie với show diễn của cô cũng giống với giới phê bình. Và Muffie thường không nói gì nếu bà không thích. Sự im lặng của cô cũng có ý nghĩa như vậy. Đôi khi tốt hơn hết là không nên đưa mình vào một tình huống khó xử. Vì thế khi Muffie nhìn thấy cô lúc cô ngồi xuống, Victory quyết định chỉ giới hạn màn chào hỏi bằng một cái gật đầu trung tính.

Nhưng lúc này, đúng lúc cô đang lén nhìn bàn Ong Chúa thì Muffie đột nhiên nhìn lên và bắt gặp Victory đang đăm đăm nhìn. Victory ngượng nghịu mỉm cười, nhưng Muffie không có vẻ khó chịu. Bà đứng dậy đặt khăn ăn xuống ghế và tiến về phía cô.

Trời ơi, Victory căng thẳng nghĩ. Cô không thể tưởng tượng nổi show diễn của cô tệ đến mức phải khiến Muffie đặc biệt báo cho cô biết điều đó. Hai giây sau Muffie đã đứng trước mặt cô, mặc bộ quần áo may bằng vải tuýt có gắn những đồng xêquin. "Cưng ơi, tôi đã định gọi cho cô," bà thì thầm.

Victory ngạc nhiên nhìn bà. Muffie chưa bao giờ dành cho cô vinh dự được bà gọi điện thoại. Tuy nhiên trước khi cô kịp trả lời, Muffie tiếp tục, "Tôi muốn cô biết rằng show diễn của cô thật xuất sắc. Giới phê bình không hiểu họ đang nói gì đâu - họ nói sai thường xuyên như khi họ nói đúng vậy. Hãy tiếp tục việc cô đang làm, cô gái ạ. Và cuối cùng thế giới sẽ bắt kịp với cô." Và sau khi tuyên bố

https://thuviensach.vn

xong, Muffie vỗ lên vai Victory hai lần (khá giống nữ hoàng dùng thanh kiếm gõ lên vai hiệp sĩ, Victory nghĩ), và quay lại bàn mình.

Trong vài giây, Victory choáng váng ngồi đó, cố gắng tiêu hóa lời khen ngợi bất ngờ này. Và rồi cô cảm thấy như thể mình sắp nổ tung lên vì hạnh phúc. Những giây phút thế này rất hiếm hoi. Và dù tương lai có xảy ra chuyện gì, cô biết mình sẽ trân quý lời nhận xét của Muffie như thể nó là bảo vật gia truyền, lấy nó ra và nhìn ngắm nó mỗi khi cảm thấy buồn chán.

Có tiếng xao động ở cửa. Và Nico O'Neilly xuất hiện, đi vụt qua ông chủ nhà hàng như thể ông ta không hề tồn tại mà tiến thẳng về phía bàn. Mặt cô rạng rỡ hẳn lên khi nhìn thấy Victory. Nico gần như lúc nào cũng lãnh đạm và thường lạnh nhạt, nhưng với bạn bè thì không bao giờ như vậy. "Đi Nhật thế nào?" Nico vừa hỏi vừa ôm Victory.

"Tệ hại lắm," Victory nói. "Nhưng Muffie Williams vừa bảo với mình rằng, bà ấy nghĩ show diễn của mình xuất sắc. Mình sẽ sống nhờ vào câu đó trong ba năm tiếp theo."

Nico mỉm cười. "Cậu không việc gì phải thế, Vic ạ. Cậu là thiên tài."

"Ôi, Nic..."

"Tớ nói thật lòng đấy," Nico vừa nói vừa mở khăn ăn ra. Cô quay sang bồi bàn đang đứng cạnh mình. Anh này đợi thời điểm thích hợp để đưa thực đơn cho cô. "Nước. Rượu sâm panh. Cám ơn," cô nói.

Victory trìu mến nhìn bạn mình. Mối quan hệ của cô với hai bạn gái là vô giá. Bởi chỉ khi ở bên phụ nữ, ta mới thực sự tỏ ra yếu đuối. Ta có thể muốn được bạn bè ôm và vỗ lên lưng mà không cần phải lo lắng sẽ bị coi là kẻ bất an không cứu chữa nổi. Nhưng tình bạn

https://thuviensach.vn

của cô với Nico còn sâu sắc hơn. Nhiều năm trước, khi cô gặp một năm tồi tệ và không đủ tiền để sản xuất bộ sưu tập tiếp theo, Nico đã cho cô vay bốn mươi ngàn đô. Victory đã không hỏi vay, và thậm chí không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng một tối, Nico đã xuất hiện ở xưởng thiết kế của cô như một bà tiên mẹ đỡ đầu. "Tớ có tiền và cậu cần," cô vừa nói vừa viết một tờ séc. "Và đừng lo chuyện sẽ không có khả năng trả lại cho tớ. Tớ biết cậu sẽ làm được."

Con người có đặc điểm thú vị, Victory nghĩ, là ta không bao giờ biết thẳm sâu trong họ là thế nào, nhất là với những người như Nico O'Neilly. Khi lần đầu gặp Nico, cô không tưởng tượng nổi cuối cùng chính Nico lại dạy cho cô về tình bạn, rằng đằng sau cái vẻ ngoài lạnh nhạt là một con người chung thủy mãnh liệt. Giá như anh bồi bàn hiểu Nico thực sự là một con người tuyệt vời thế nào, Victory nghĩ, thích thú liếc nét mặt bồi bàn khi anh ta căng thẳng mở thực đơn ra. Nico vẫy tay bảo thôi. "Được rồi. Tôi đã biết mình muốn gọi gì rồi." Câu nói của cô không có gì ác ý. Nhưng anh bồi bàn vẫn trông như thể anh ta vừa bị cắn cho phát. Giống như hầu hết những người đàn ông đối mặt với một phụ nữ không chịu gia nhập vào những sự tinh tế thông thường của xã hội, anh bồi bàn chắc hẳn nghĩ Nico là một ả xấu xa.

Tuy nhiên, Nico được cái hoàn toàn vô nhiễm với những lời nhận xét của mọi người về mình, và cô nồng nhiệt nhoài người qua bàn. Cô bị kích động một cách bất thường. Cuộc gặp với Huckabees đã tiến triển cực kỳ tốt đẹp. Đặc biệt là khi Peter Borsch đã gần như lờ Mike Harness đi hoàn toàn - và rồi, sung sướng vì chiến thắng của mình, cô đã làm một việc cô không bao giờ nghĩ mình sẽ làm là gọi cho Kirby Atwood, bí mật hẹn gặp anh sau bữa trưa. "Tớ vừa làm một việc cực xấu xa," cô tự hào nói, như thể cô hoàn toàn không nghĩ chuyện đó có gì là xấu xa cả. "Sáng nay tớ đã phát điên lên với Mike Harness..."

https://thuviensach.vn

“Tớ tin chắ c là ông ta đáng bị thê ́…”

“Ừ, thực ra không liên quan đê ́n công việc.” Nico ngô ̀i ngả người ra và vừa nhìn xuô ́ng vừa xê ́p lại khăn ăn trên đùi. “Tớ nhận ra tớ đã tự khép mình trong một tòa thép. Tớ không thể bị ai chạm vào, và vì thê ́ tớ đã làm một việc tô ̀i tệ…”

Victory bật cười. “Cưng ơi, cậu chưa làm gì tô ̀i tệ cả. Vê ̀ mặt xã hội thì càng không. Cậu luôn hoàn hảo.”

“Nhưng không phải thê ́. Hay ít nhâ ́t, tớ không muô ́n lúc nào cũng thê ́. Và vì vậy tớ…” cô im bặt, nhìn quanh nhà hàng để chắ c chắ n không ai nghe thâ ́y họ.

Vào giây phút đó, Susan Arrow nhìn thâ ́y họ và nhoài người qua một bên bàn.

“Xin chào các cô gái,” bà kêu lên như một con quạ già.

Đột nhiên Nico lại trở nên chuyên nghiệp. “Cưng ơi, chúng ta có thể nói chuyện vê ̀ khách hàng của bà, Tanner Cole được không?” cô hỏi. Tanner Cole, ngôi sao điện ảnh, là người chụp bìa tháng Mười một cho tạp chí Bonfire, và đòi được chụp thêm ảnh. Để làm vừa lòng anh ta thì buộc phải chụp thêm ba lâ ̀n nữa. Và rô ̀i anh ta rõ ràng đã làm một trong các trợ lý sợ phát khiê ́p khi đê ̀ nghị cô â ́y thổi kèn cho anh ta trong phòng vệ sinh.

“Tình yêu ơi, anh ta lớn lên từ một cái kho thóc. Nghĩa đen đâ ́y. Anh ta không biê ́t cư xử gì đâu,” Susan nói.

“Ai cơ?” Carla Andrews nghi ngờ hỏi, đặt tay lên tai. Carla đang ngô ̀i ở phía bàn bên kia, và ghét bị bỏ ra ngoài bâ ́t cứ chuyện gì - một trong những lý do vì sao, nhiê ̀u người nghi ngờ, bà có thể có thể

https://thuviensach.vn

tại chức được lâu như thế´ trong khi những phụ nữ trẻ hơn đã bị cho nghỉ.

“Tanner Cole. Ngôi sao điện ảnh,” Muffie Williams lạnh nhạt nói. Mặc cho mô´i quan hệ khăng khít giữa ngành thời trang và Hollywood, Muffie vẫn bướng bỉnh khăng khăng vin vào quan điểm kiểu cũ vê` các diễn viên. Rằ`ng họ là những đứa trẻ được nuông chiề`u quá mức, được trả quá cao và nên bị nhìn nhận như vậy.

“Tôi biế´t anh ta là sao điện ảnh,” Carla nói, nhìn Muffie vẻ khinh thường. “Tôi đã phỏng vấ´n anh ta chín lầ`n. Tôi phỏng vấ´n anh ta khi anh ta còn là một thằ`ng nhóc.”

“Chị có chắ´c là muố´n chia sẻ thông tin đó không đấ´y?” Muffie hỏi, dùng khăn chấ´m môi.

“Tôi không cầ`n biế´t ai biế´t cái gì. Tôi chả sợ gì cả,” Carla vặn lại.

“Victory,” Susan hỏi, lờ Carla và Muffie đi, “Lyne Bennett liên lạc được với cô chưa?”

Hóa ra ông ta có được sô´ của mình bằ`ng cách đó, Victory nghĩ. Cô gật đầ`u. “Ông ấ´y đã gọi cho tôi sáng nay rồ`i.”

“Tôi hy vọng cô không thấ´y phiề`n,” Susan nói. “Tôi chưa bao giờ cho ai sô´ điện thoại, nhưng suố´t ba tuầ`n qua Lyne cứ làm phiề`n tôi. Kể từ lúc ông ta đế´n show diễn của cô. Tôi cứ bảo ông ta là tôi phải hỏi cô trước đã. Lyne là thế´ đó - ông ta bị ám ảnh quá mức. Ông ta gọi tôi năm lầ`n, nài nỉ muố´n gặp cô bằ`ng được.”

Trời ơi, Victory nghĩ - giờ cả nhà hàng Michael sẽ biế´t rằ`ng Lyne muố´n hẹn hò với cô. Nhưng chuyện đó cũng không thực sự quan trọng lắ´m. Giây phút cô bị bắ´t gặp nhìn thấ´y đi cùng ông ta giữa

https://thuviensach.vn

chô´n đông người, mọi người sẽ biê´t ngay. “Tôi đã gặp ông ta rô`i,” Victory nói, không hiểu hành động của Lyne. “Ít nhâ´t là mười lâ`n.”

“Có khi cô gặp ông ta hàng trăm lâ`n rô`i,” Susan cười hô hô´. “Nhưng Lyne không nhớ gì cả. Não ông ta như cái sàng â´y. Ông ta gặp đô´i tác kinh doanh đâ`u tiên vài năm trước, và ông ta không nhận ra ông â´y.”

“Ông ta đâu có ngu đê´n thê´. Ông ta là tỷ phú, chị biê´t mà,” Carla phản đô´i.

“Mà dù sao, ông ta vô hại â´y mà,” Susan nói.

“Ông ta là người dễ chịu,” Carla thêm vào. “Phụ nữ luôn lợi dụng ông ta. Đặc biệt là phụ nữ thông minh.”

“Ông ta là một người đàn ông. Ông ta hoàn toàn không biê´t mình muô´n gì,” Muffie thì thâ`m.

“Tình cờ ông ta lại bạn râ´t tô´t của tôi,” Susan nghiêm nghị nói. “Ông ta có thể không hoàn hảo, nhưng ai hoàn hảo cơ chứ? Tôi luôn tự nhă´c mình rằ`ng dù ông chô`ng tôi, Walter, có làm tôi điên lên cỡ nào, thì tôi có khi còn tệ hơn...”

“Wendy tới kìa,” Nico nói, ngước lên.

“Xin chào. Tớ xin lỗi vì đê´n muộn,” Wendy Healy nói, đi lại bàn mình. Kính của cô bóng mờ hơi nước và cô hơi vã mô` hôi.

“Tình yêu ơi, trông cô như thể vừa đi bộ đê´n,” Susan ré lên. “Họ không chăm sóc cô ở Splatch à?”

Wendy nhăn nhó. Cô đã đi bộ từ văn phòng tới đây. Trợ lý của cô, Josh, đã thản nhiên thông báo với cô là anh ta không gọi được xe. “Tôi có trợ lý nam,” cô nói, như để giải thích.

https://thuviensach.vn

“Tớ cũng từng có trợ lý nam,” Victory nói. “Anh ta mặc áo len hô`ng mua ở một tiệm đô` từ thiện, và ngủ trưa. Trên sofa. Như một đứa trẻ. Tớ cứ nghĩ mình nên cho anh ta uô´ng sữa và ăn bánh.”

“Toàn bộ đàn ông ở thành phô´ này să´p điên cả rô`i ư?” Wendy hỏi.

“Nói đê´n chuyện đó, cô có gặp Victor Matrick gâ`n đây không?” Susan tự nhiên hỏi.

“Chiê`u nay tôi phải gặp ông ta,” Wendy nói.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm nhé, được không cô gái?” Susan nói.

“Đương nhiên rô`i,” Wendy nói.

“Chúc bữa trưa ngon miệng,” Nico vừa nói vừa vẫy tay.

“Tớ không biê´t là Susan biê´t Victor Matrick đâ´y,” Wendy thì thâ`m, ngô`i xuô´ng.

“Từng hẹn hò với ông ta,” Victory nói. “Họ vẫn đi nghỉ với nhau ở St. Barts. Dĩ nhiên là cùng với vợ và chô`ng đáng kính của họ.”

“Tớ luôn thâ´y kinh ngạc khi cậu biê´t những chuyện như vậy,” Nico nói.

“Tớ hay đi loanh quanh mà,” Victory nói. “Tớ gặp họ ở St. Barts năm ngoái.”

“Khi đó Victor thê´ nào?” Wendy hỏi.

“Kỳ quặc,” Victory nói. “Ông â´y mang theo một bộ dụng cụ chơi golf. Mà ở St. Barts thì làm gì có sân golf nào.”

https://thuviensach.vn

“Tớ thực sự lo cho Victor,” Wendy nói. “Sáng nay ông ta nói chuyện nghe rất điên. Nếu ông ấy điên thật thì tớ toi đời.”

“Sự nghiệp của mình không nên phụ thuộc vào một người nào đó,” Victory nói. “Nó chỉ nên phụ thuộc vào chính mình.”

“Nên thế. Nhưng cậu may mắn, vì cậu không làm cho một tập đoàn.”

“Chính vì thế tớ không sẽ bao giờ làm cho một tập đoàn,” Victory nói. “Nhưng Parador đang ăn nên làm ra. Và ai cũng biết là nhờ cậu.”

“Mọi chuyện rất đơn giản,” Wendy nhún vai nói. “Tớ chỉ cần phải giành được một giải Oscar, thế thôi. Với Ragged Pilgrims. Hoặc nếu không thì Nico sẽ phải chiếm được vị trí của Victor.”

“Chuyện đó mất ít nhất là vài năm nữa,” Nico nói như thể chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra. “Trong lúc chờ đợi, tớ thấy không cần phải lo về Victor.” Cô ra hiệu cho bồi bàn. “Victor dễ xử lý. Nếu cậu biết cách đối phó với ông ấy.”

“Vâng?” anh bồi ngập ngừng hỏi.

“Chúng tôi muốn gọi món.”

“Tôi sẽ dùng thịt bò nướng. Chín vừa,” Victory ngọt ngào nói.

“Cá hồi, cám ơn,” Nico nói.

“Còn tôi sẽ dùng salad Nicoise cá ngừ. Không khoai tây,” Wendy nói.

“Cho khoai tây bên cạnh?” bồi bàn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không khoai tây gì hết. Trên đĩa cũng không,” Wendy nói. “Thực ra, nếu anh có thể bỏ hết khoai tây ra khỏi cái nhà hàng này, thế sẽ tuyệt lắm.”

Bồi bàn đờ đẫn nhìn cô.

“Tớ phải giảm cân,” cô nói với cái bàn. “Ngực tớ trễ xuống tận rốn rồi. Thực ra sáng nay tớ nhìn nó và suýt nhảy dựng cả lên. Thảo nào Shane không tình nguyện làm tình với tớ sáu tháng rồi.”

“Shane khỏe không?” Nico hỏi theo thói quen.

“Ồ, tớ không biết nữa,” Wendy nói. “Tớ gần như không gặp anh ấy. Nhà hàng của anh ấy sắp sửa tiêu tùng. Vì thế anh ấy dằn dỗi suốt, trừ với bọn nhỏ. Tớ thề là thỉnh thoảng tớ nghĩ sẽ tốt hơn cho Shane nếu anh ấy sinh ra là một phụ nữ. Dù sao thì bọn tớ cũng gặp nhau trên giường. Và tớ biết là nghe thế này thì có vẻ kinh khủng, nhưng tớ không quan tâm lắm. Đến lúc nào đó, tớ sẽ thôi làm việc. Và rồi bọn tớ sẽ có cả đời để mà dành từng phút giây cho nhau và chọc nhau điên lên.”

“Cậu may mắn đấy,” Victory nói. “Shane còn đáng yêu. Triển vọng duy nhất tớ có được là Lyne Bennett. Và tớ có thể đảm bảo với cậu rằng chúng tớ sẽ không dành trọn cả đời bên nhau.”

“Cậu đâu biết chắc được,” Nico nói với, Victory nghĩ, sự mơ màng khó hiểu. “Tình yêu có thể đột ngột xuất hiện.”

“Tớ vẫn tin vào tình yêu đích thực,” Wendy vừa nói vừa gật đầu. “Nhưng không nhất thiết phải là với người đàn ông năm mươi lăm tuổi và chưa kết hôn lần nào. Ý tớ là, sao lại thế chứ?”

“Tớ không biết,” Victory nói. “Dù sao, tớ không tin vào tình yêu đích thực. Tớ nghĩ nó thật vớ vẩn.”

https://thuviensach.vn

“Ai cũng tin vào tình yêu đích thực,” Wendy nói. “Họ phải tin. Ý tớ là, còn gì khiến chúng ta tiếp tục sống chứ?”

“Công việc,” Victory nói. “Ham muốn được làm gì đó trong thế giới này. Hơn nữa, việc cần thiết phải ăn và mặc, và có một mái nhà trên đầu.”

“Nhưng thế lạnh lẽo quá,” Wendy phản đối. “Nếu mọi người không tin vào tình yêu đích thực, họ sẽ không đi xem phim.”

“Đúng ý tớ đấy,” Victory nói. “Đó là một khái niệm quảng cáo. Sinh ra để bán sản phẩm.”

“Đừng nghe cô ấy,” Nico nói, trìu mến nhìn Victory. “Cô ấy chỉ cố tình nói ngược lại thôi.”

“Ồ, tớ biết,” Wendy nói. “Một ngày nào đó cô ấy sẽ phải lòng...”

Victory thở dài. “Tớ quá già cho chuyện đó rồi. Tớ đã chấp nhận hiện thực đó cho đến cuối đời - hay ít nhất trong mười năm nữa. Cho đến khi tất cả đàn ông thôi không muốn ở bên tớ nữa. Tớ sẽ có những mối quan hệ lạnh lùng, khá lịch sự với đàn ông, mà không ai to tiếng, nhưng cũng không ai thực sự quan tâm đến nhau.”

Thật thế á? Nico tự hỏi. Ta có thể già đến mức không còn muốn có tình yêu và ham muốn nữa ư? Suy nghĩ ấy khiến cô thấy khó ở, và cô muốn đổi đề tài. Cô nghĩ mình đã từ bỏ ý tưởng tình yêu lãng mạn từ rất lâu rồi.

“Dù thế nào nào,” Victory tiếp tục, “tớ không thể tưởng tượng nổi tại sao Lyne Bennet lại muốn hẹn hò với tớ. Tớ hoàn toàn không phải loại ông ấy ưa.”

Nico và Wendy liếc mắt nhìn nhau. Wendy thở dài. “Vic, cậu là loại tất cả mọi người đều ưa, cậu có biết điều đó không? Cậu xinh

https://thuviensach.vn

đẹp, thông minh, và vui tính...”

“Và tấ t cả những đặc điểm mà phụ nữ nói với nhau khi họ không tìm được một người đàn ông nào,” Victory nói. “Thật vớ vẩn. Kiểu gì đàn ông cuố i cùng cũng khiế n ta thấ t vọng - làm sao họ không thể được, khi mà chúng ta phủ lên người họ đủ loại kỳ vọng? Và rồ i một lầ n nữa ta nhận ra rằ ng lẽ ra ta nên dành thời gian cho đàn ông vào công việc của mình. Tớ xin lỗi, nhưng không có gì khiế n ta thỏa mãn bằ ng khi được tạo ra thứ gì đó bằ ng bàn tay và bộ óc của mình... Đó là thứ không ai có thể cướp đi, dù chuyện gì có xảy ra chăng nữa.” Cô đang nghĩ đế n cuộc nói chuyện giữa mình và ông Ikito.

“Tớ vẫn thích ôm Shane,” Wendy nói, ân hận nghĩ mình đã không làm thể một thời gian rồ i. “Tớ vẫn yêu anh ấ y. Anh ấ y là cha của con tớ. Chúng tớ tạo ra lũ trẻ đó. Mố i liên hệ này thật sâu sắ c.”

“Cậu có cảm thấ y như thể với Seymour không?” Victory hỏi Nico.

Nghe tên Seymour đột nhiên khiế n Nico cảm thấ y tội lỗi vì chuyện mình sắ p sửa làm với anh. Cô có nên kể với họ về Kirby không nhỉ? Cô đã định kể với Victory, nhưng rồ i cô nghĩ nên thôi. Cho đế n lúc này thì cũng chưa thực sự có chuyện gì để mà kể. Và Victory sẽ hoảng lên. Cô ấ y chắ c chắ n sẽ thấ t vọng. Victory chưa kế t hôn bao giờ. Và giố ng hầ u hế t những người chưa từng có kinh nghiệm đó, cô thường có khuynh hướng lý tưởng hóa nó. Cô rấ t nghiêm khắ c trong quan niệm về việc những người có gia đình thì phải cư xử thể nào. Không phải là cô phán xét gì Victory. Nhưng chỉ là vì nế u Victory giận cô, cô sẽ không biế t phải làm gì. Biế n Victory hay Wendy thành tòng phạm tội ác của mình là một việc không đúng đắ n.

https://thuviensach.vn

Cô phải đổi đề tài. “Về Victor,” cô nói. “Ông ta đủ khả năng làm mọi chuyện. Tớ nghĩ ông ấy không phải là vấn đề. Tớ nghĩ chính Mike Harness mới là vấn đề.” Và cô kể tiếp cho họ nghe chuyện ông ta đã cố tranh công cuộc gặp với Huckabees như thế nào.

“Về lại Splatch-Verner à?” tài xế hỏi.

“Ừm, không hẳn. Không phải lúc này,” Nico nói. “Tôi phải tạt cho chỗ này. Để lấy một thứ cho con gái tôi.” Cô tung ra thông tin này với sự uy quyền thường lệ, nhưng ngay lập tức nhận ra đó là một lý do ngu xuẩn. Làm sao mà, cô vừa nghĩ vừa nhìn vào ví tìm địa chỉ, lấy một thứ lại mất hơn vài phút được. Nhưng có lẽ cô sẽ chỉ ở đó vài phút. Có lẽ ngay giây phút nhìn thấy Kirby Atwood, cô sẽ nhận ra toàn bộ việc này là một sai lầm và ra về.

“Chúng ta có thể đi dạo trong công viên,” Kirby hồi hởi nói khi cô gọi cho anh sáng nay từ văn phòng. “Nhà tôi rất gần công viên. Tôi thích công viên lắm, còn em thì sao? Tôi thậm chí còn mua cho em một cái hot dog, quý bà xinh đẹp ạ.”

“Kirby,” cô kiên nhẫn thì thầm. “Tôi không thể bị bắt gặp đi trong Công viên Trung tâm với anh được.”

“Tại sao không?”

“Vì tôi đã có gia đình, nhớ không?”

“Vậy em không thể đi bộ trong công viên với một người bạn ư?”

“Tôi có thể gặp anh ở nhà anh,” Nico nói, nghĩ rằng chuyện này lẽ ra Kirby phải nghĩ đến chứ. Trừ phi sau rốt anh ta không thực sự muốn làm tình với cô.

https://thuviensach.vn

“Ừ,” Kirby nói. “Lẽ ra tự tôi phải nghĩ ra chuyện đó, nhỉ?”

Việc Kirby hiểu ra sai lầm của anh khiến cô cảm thấy hy vọng.

Cô tìm được mảnh giấy viết địa chỉ của anh (một mảnh giấy cô đã định vứt đi sau khi gặp anh), và nhìn nó. Căn hộ của Kirby hoàn toàn không gần công viên chút nào - nó ở tận trên Phố 79 và Đại lộ 2. Nhưng cô cho rằng nếu ta là thanh niên, thì năm tòa nhà chả là gì cả.

“Tôi sẽ đến số 302 Phố 79 Đông,” cô nói với tài xế.

Trời ơi, cô đang làm gì thế này?

Cô bật điện thoại di động lên. Cô không thể để văn phòng không liên lạc được với cô quá lâu. Cô gọi cho trợ lý của mình, Miranda, để nhận tin nhắn. Cô có nên nói dối y hệt với Miranda như nói với tay tài xế? Tốt hơn là nói linh tinh thôi. “Tôi phải tạt qua chỗ này,” cô vừa nói vừa nhìn đồng hồ. Mới hơn hai giờ một chút. Nếu cô và Kirby thực sự làm việc đó, sẽ mất bao lâu? Mười lăm phút? Nhưng rồi cô sẽ phải nói chuyện với anh ta trước và sau đó một chút. “Tôi sẽ về lại văn phòng lúc khoảng ba giờ,” cô bảo Miranda. “Có lẽ là ba giờ rưỡi, tùy thuộc vào giao thông.”

“Không vấn đề gì,” Miranda nói. “Chị có một buổi họp lúc bốn giờ. Báo cho tôi biết nếu chị về trễ nhé.” Ơn Chúa, Nico nghĩ, Miranda thông minh ghê gớm. Cô ta chắc chắn đủ thông minh để biết khi nào không nên hỏi. Cô ta hiểu rằng thông tin là trên cơ sở cần-phải-biết.

Cô gọi lại hai cuộc điện thoại, rồi bị kẹt xe trên Phố 59. Sao tài xế không đi qua công viên nhỉ? Nhưng dĩ nhiên, công viên đóng cửa vào giờ ăn trưa. Thật là một quy tắc vừa bất tiện vừa ngu xuẩn. Xin nhanh lên cho, nhanh lên, cô thấy mình đang nghĩ. Một khi cô đã

https://thuviensach.vn

quyêt định gọi cho Kirby, thì không có đường quay lại. Và cô cứ liên tục mong đợi dữ dội, nóng lòng được gặp anh nhưng đồng thời cũng rất sợ hãi. Cứ như thể cô trở lại tuổi mười tám, chuẩn bị đi hẹn hò lần đầu tiên. Cô cảm thấy hơi choáng váng.

Cô nên gọi cho Seymour, cô nghĩ. Cô không muốn anh gọi cô trong khi cô đang ở chỗ Kirby và rồi phải nói dối anh.

"Alua," Seymour nói, nhấc điện thoại lên trong căn nhà mặt tiền. Kể từ lúc Seymour quyết định nuôi giống chó hai năm trước, anh đã có kiểu bày tỏ tình cảm kỳ lạ, một trong số đó là trả lời điện thoại kiểu mới này.

"Chào anh," Nico nói.

"Có chuyện gì thế? Anh đang bận," Seymour nói.

Nico biết anh không có ý thô lỗ. Chỉ là tính anh như vậy. Và anh đã không thay đổi kể từ đêm cô gặp anh mười bốn năm trước tại một bữa tiệc. Và anh đã thuyết phục cô rời bữa tiệc, tới một quán bar, rồi hỏi khi nào cô sẽ chuyển vào ở cùng với anh. Seymour luôn chú tâm vào bản thân, những suy nghĩ và hoạt động của riêng mình. Anh thấy mình lúc nào cũng quyến rũ, và như thế là đủ cho anh. Nico nghĩ thực chất thì đàn ông nào cũng như anh cả.

"Làm gì?" cô hỏi.

"Giảng dạy. Cho tiểu ban thượng nghị sĩ. Bí mật tuyệt đối," Seymour nói.

Nico gật đầu. Seymour là một thiên tài, và gần đây bắt đầu cố vấn cho chính phủ về việc gì đó liên quan đến khủng bố trên Internet. Seymour nói chung là người thích riêng tư, vì vậy cơ hội mới này rất hợp với anh. Công việc chính thức của anh là giáo sư khoa

https://thuviensach.vn

học chính trị ở trường đại học Columbia, nơi anh dạy một lớp một tuần. Nhưng trước đó, anh là giám đốc quảng cáo quyền lực bậc cao. Kết quả là không một ai nghi vấn độ đáng tin cậy hay quan điểm của anh. Và anh đã tiếp cận được với vài đầu óc thiên tài trên thế giới. “Họ đến với em vì sự hào nhoáng mê hoặc của văn hóa pop,” Seymour từng bảo cô. “Và đến với anh để đối thoại.”

Nico nghĩ lẽ ra mình có thể coi đây là một lời sỉ nhục, nhưng cô không làm vậy. Ở một khía cạnh lớn, Seymour nói đúng. Mỗi người họ có điểm mạnh và yếu. Và họ chấp nhận sự khác biệt ở nhau, biết rằng hợp lực lại họ sẽ là một đội đáng gờm. Đây chính là thứ khiến hôn nhân thành công. Khi Nico bắt đầu kiếm được bộn tiền, họ cùng nhau quyết định rằng Seymour sẽ bỏ việc để theo đuổi những đam mê riêng của anh, trở thành giáo sư ở đại học Columbia. Nico thích cái việc rằng nhờ cô, Seymour đã có thể theo đuổi một sự nghiệp có ý nghĩa nhưng tiền lương ít ỏi. Dầu vậy, cô nghĩ và mỉm một nụ cười méo xệch. Rất nhiều lần cô tự hỏi có phải Seymour đã ngấm ngầm lên kế hoạch suốt bấy lâu nay, ngay từ ngày đầu tiên anh gặp cô, khuyến khích và hướng dẫn cô đạt tới thành công và trèo lên cái thang tập đoàn để anh có thể bỏ việc.

Dĩ nhiên, cô đã chứng tỏ mình là một sinh viên ham mê học hành và giỏi giang thế nào. Không hẳn là Seymour đã thuyết phục cô thành công.

Giờ cô nói, “Vậy anh không có thời gian nói chuyện bữa tiệc à?” Cứ hai tuần một lần họ tổ chức tiệc trong căn nhà mặt tiền của họ - từ những bữa tối nhỏ cho mười hai người, đến buffet cho năm mươi người, tiệc coctail cho một trăm người. Tiệc tùng toàn là chuyện làm ăn, thực ra là thế. Tổ chức tiệc là để Nico được mọi người chú ý, để tạo đồng minh, và để chắc chắn họ biết mọi thứ sẽ xảy ra trước khi nó xuất hiện trên mặt báo. Nico thực chất không thích tiệc tùng lắm. Nhưng cô biết Seymour đúng, và cô làm thế để làm vừa lòng

https://thuviensach.vn

anh. Và thực sự với cô việc này cũng chả khó khăn gì. Seymour chọn người phục vụ tại buổi tiệc, đồ uống, và chọn thực đơn, mặc dù thực sự chẳng ai uống quá nhiều ở nhà họ. Seymour ghét những kẻ say xỉn. Anh ghét khi người ta mất kiểm soát. Và hơn nữa, anh có một quy tắc là họ phải đi ngủ mỗi tối muộn nhất là mười giờ rưỡi.

"Chúng ta sẽ nói chuyện đó tối nay," Seymour nói. "Em có về nhà không?"

"Em không biết nữa," Nico nói. "Có sự kiện về ung thư ngực gì đó."

"Vậy thì em nên đi," Seymour nói. "Ít nhất em cũng nên xuất hiện."

Anh gác máy, và đột nhiên Nico cảm thấy rối bời. Cô thực sự chưa bao giờ thấy vui nữa. Không phải lúc nào cũng như thế. Lúc mới đầu, khi cô thăng tiến và tất cả đều mới mẻ, cuộc sống không gì hơn là những cú nổ hoành tráng. Mỗi ngày đều tràn ngập những sự phấn khích ngọt ngào. Cô và Seymour đã tận hưởng cảm giác vinh quang khi họ thành đạt và chinh phục mọi thứ. Vấn đề là, không ai bảo với bạn rằng ta phải liên tục chinh phục. Ta không bao giờ được dừng lại. Ta cứ phải tiếp tục, tiếp tục mãi.

Nhưng rốt cuộc chính điều đó, cô nghĩ, là cuộc sống. Dù bạn đang ở đâu, bạn cũng phải liên tục nhìn sâu vào bên trong bản thân mình để tìm kiếm ý chí mà tiếp tục cố gắng. Và khi bạn không thể tiếp tục nữa, bạn chết.

Và mọi người lãng quên bạn.

Dĩ nhiên, khi cô bị lãng quên thì cô đâu còn nữa. Thế thì chuyện đó có thực sự quan trọng không?

https://thuviensach.vn

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Cuố i cùng họ đang chạy tới Đại lộ 3, nhưng đường xá vẫn tă c nghẽn. Cô không nên nghĩ ngợi lung tung nữa. Chỉ vài phút nữa thôi, cô sẽ gặp Kirby. Cô tưởng tượng anh là lá bài hoang dại trong đời mình, một anh hề trong bộ vest sặc sỡ màu, một cây kẹo có vỏ bọc đẹp đẽ.

"Có phải cô bảo số 302 Phố 79 Đông không?" tài xế hỏi, că t ngang suy nghĩ của cô.

Tòa nhà nơi Kirby ở là một tòa tháp lớn bằng gạch màu nâu với lố i xe chạy vòng vèo că t Phố 79. Nó là tòa nhà cho tầng lớp trung lưu, nhưng lố i xe, có lẽ bấ t tiện hơn là hữu ích, được xây để tạo cho tòa nhà phong cách đẳng cấ p cao. Bên dưới mái nhà là hai cửa xoay và một cửa kính trượt mở tự động, như loại thường thấ y ở sân bay. Bên trong là một cái bàn lớn, ngồ i ở bàn là một người gác cổng lộ rõ vẻ là người ghê gớm.

"Xin cho gặp Kirby Atwood," Nico nói.

"Gì cơ?" người gác cổng nói, cố tình tỏ ra hách dịch.

Nico thở dài. "Kirby Atwood."

Người gác cổng liế c xéo cô chẳng vì lý do gì đặc biệt ngoài việc dường như cô đang quấ y rầ y ông ta bằng việc buộc ông ta phải làm việc, rồ i lật cuố n sổ danh bạ. Ông ta nhấ c điện thoại lên và quay số .

"Tên gì?"

Nico ngập ngừng, nhớ ra trước đây mình chưa làm việc này bao giờ và không biế t chă c cách thức thế nào. Cô có nên nói tên thật để rồ i rấ t có khả năng đẩy mình vào việc bị bắ t quả tang? Tuy vậy,

https://thuviensach.vn

nê´u cô đưa tên giả, chă´c hẳn Kirby sẽ không hiểu. Và thê´ thì sẽ khiê´n mọi chuyện càng kỳ cục hơn nữa.

“Nico,” cô thì thâ`m.

“Cái gì?” người gác cổng hỏi. “Nicole?”

“Đúng rô`i.”

“Có cô Nicole đê´n gặp anh?” người gác cổng nói vào điện thoại. Và vừa nghi ngờ nhìn cô vừa nói, “Lên đi. Phòng 25 G. Ra khỏi thang máy thì rẽ phải.”

302 Phô´ 79 Đông là một tòa nhà khổng lô`, với những căn hộ như hộp giày chô`ng lên nhau. Tòa nhà có 38 tâ`ng, mỗi tâ`ng 26 căn hộ, tên đặt theo bảng chữ cái. Tổng cộng là 988 căn hộ. Cô và Seymour đã từng sô´ng trong một tòa nhà y hệt thê´ này khi họ mới kê´t hôn. Nhưng họ nhanh chóng chuyển đi.

Cô nghe tiê´ng cửa mở, âm thanh vọng trên hành lang hẹp. Cô hy vọng cái đâ`u đẹp đẽ của Kirby sẽ thò ra từ một cánh cửa. Nhưng thay vào đó, một con chó to đùng chạy trên hành lang vê` phía cô, sung sướng nhảy chô`m lên do nghĩ là có bạn cũng như được thoát ra khỏi cái hộp của nó. Con vật gâ`n tới cả trăm pound, lông đô´m và bóng mượt đủ để Nico đoán răˋng nó là nửa chó săn và nửa chó Great Dane.

Nico dừng ngay lại, chuẩn bị để tóm vào một bên cổ con chó nê´u nó định nhảy lên người cô. Nhưng ngay khi con chó tới gâ`n cô, Kirby xuâ´t hiện trên hành lang và nghiêm nghị nói, “Cún! Ngô`i xuô´ng!” Con chó lập tức dừng lại và ngô`i xuô´ng, thở sung sướng.

“Đó là Cún,” Kirby nói, sải bước vê` phía cô với một nụ cười tự tin. Anh mặc sơmi xanh đen, chỉ cài mỗi một cúc ở giữa ngực như thể anh

https://thuviensach.vn

vừa khoác áo vào, để lộ cơ ngực. Nico bị â´n tượng bởi thân thể của anh. Nhưng cô thậm chí còn â´n tượng hơn với kỹ năng huâ´n luyện chó. Phải có một kiểu kiên nhẫn và uy quyê`n đặc biệt mới huâ´n luyện hoàn hảo được một con chó to lớn đê´n vậy, cô nghĩ.

"Thê´ nào, quý bà xinh đẹp?" Kirby thản nhiên hỏi, như thể việc một phụ nữ lớn tuổi hơn đê´n nhà anh vào giữa trưa để làm tình là hoàn toàn bình thường. Đột nhiên Nico thâ´y rụt rè. Cô phải cư xử như thê´ nào đây? Kirby mong cô sẽ cư xử thê´ nào? Anh ta coi cô - và họ như thê´ nào? Không hê` có kinh nghiệm để phân loại tình huô´ng này, cô hy vọng anh coi họ là Richard Gere và Lauren Hutton trong phim American Gigolo. Có lẽ nê´u cô giả vờ là Lauren Hutton, cô có thể qua được cảnh này.

Và cái cụm "quý bà xinh đẹp" nghĩa là thê´ nào?

"Tôi xin lỗi, tôi đã quá ngu xuẩn khi bảo em đê´n căn hộ của mình," Kirby nói, nhìn hành lang. Anh quay lưng lại và mỉm một nụ cười ngọt như mật ong với cô khiê´n tim cô tan chảy. "Và tôi thực sự muô´n em xem nhà tôi, em biê´t không? Ngay từ giây phút gặp em, tôi không biê´t nữa. Tôi chỉ nghĩ là mình râ´t muô´n biê´t em nghĩ gì vê` căn hộ của tôi. Kỳ cục nhỉ? Làm sao mà mình vừa gặp ai đó và muô´n biê´t họ nghĩ gì được? Vì tôi đang cân nhă´c chuyện chuyển đi. Ở khu trung tâm hay hơn, nhưng tôi vừa mới sửa sang lại xong và có vẻ hơi ngu xuẩn khi lại phải chuyển chiê´c một lâ`n nữa, em có nghĩ thê´ không?"

Nico đờ đẫn nhìn anh. Cô phải trả lời thê´ nào đây? Cô và Seymour sô´ng ở trung tâm, trong một tòa nhà mặt tiê`n lớn ở West Village trên Phô´ Sullivan. Cô nghĩ nó "hay". Nhưng lý do thực sự họ sô´ng ở đó là vì nó yên tĩnh, dễ chịu và gâ`n ngay trường Katrina học. Có lẽ cô nên tỏ ra thông cảm với anh vê` những vâ´t vả khi phải sửa sang lại căn hộ. Việc sửa chữa căn nhà mặt tiê`n mâ´t đê´n gâ`n một

https://thuviensach.vn

năm, nhưng thực ra cô chả làm gì mấy. Seymour làm hết tất cả. Và rồi họ ở khách sạn Mark ba ngày trong khi những người dọn dẹp đến và người trang trí làm những thao tác cuối cùng. Và có người đưa cho cô bộ chìa khóa và một hôm sau khi đi làm về cô đi thẳng tới căn nhà mới thay vì khách sạn Mark. Nó chỉ là vấn đề thuận tiện, nhưng giờ nghĩ lại, đột nhiên cô nhận ra mình có vẻ được chiều chuộng quá. Cô gượng gạo mỉm cười. "Em thực sự không biết, Kirby ạ..." cô lẩm bẩm.

"Ừ, em nói tôi nghe," Kirby nói, hoa tay mở cửa và giơ tay lên cao giữ cửa mở để cô phải đi qua bên dưới cánh tay anh mà vào trong. Cơ thể cô chạm vào ngực anh và cảm giác đó làm cô đỏ mặt. "Em muốn uống rượu hay nước?" Kirby hỏi. "Tôi tự nhủ, có vẻ em là người thích rượu trắng. Nên tôi đã ra ngoài mua một chai."

"Kirby, thật á, lẽ ra anh không phải làm vậy," cô nói, cảm thấy lưỡi líu lại như một cô nữ sinh. "Em không nên uống vào lúc giữa ngày thế này."

"Ồ, tôi biết. Em là một quý bà bận rộn," Kirby nói vừa bước vào bếp, là một khoảng không gian hẹp nằm phía bên phải cửa chính. Anh mở tủ lạnh và lấy ra một chai rượu. "Nhưng em nên thư giãn, em biết đấy. Cứ di chuyển một trăm dặm một giờ không phải lúc nào cũng tốt." Anh quay lại và toét miệng cười.

Cô mỉm cười đáp lại. Đột nhiên đầu anh lao tới như một con rắn và miệng anh áp vào miệng cô. Vẫn nắm chai rượu bằng một tay, anh kéo cô lại gần bằng tay kia. Cô tự nguyện áp cơ thể mình vào anh, nghĩ miệng anh là một thứ quả mềm đầy nước. Có lẽ là một quả đu đủ, trong khi cơ thể cứng rắn của anh tạo ra sự tương phản khôn cưỡng. Có cảm giác nụ hôn kéo dài đến vài phút, nhưng chỉ chừng ba mươi giây. Và rồi cô bắt đầu cảm thấy choáng ngợp và

https://thuviensach.vn

sợ hãi, như thể cô không thở nổi. Cô đặt tay lên ngực anh và đẩy anh ra.

Anh lùi lại một bước và tò mò nhìn cô, cô´ hiểu phản ứng của cô. “Quá nhiê`u quá sớm, nhỉ,” anh nói, dịu dàng chạm vào má cô. Tuy nhiên, ngay giây sau, anh đổi hướng, như một đứa trẻ đột nhiên khám phá ra món đô` chơi khác. “Mình uô´ng tí rượu nhé?” anh nói, đặt chai rượu lên quâ`y như thể ngạc nhiên dễ chịu phát hiện ra mình đang câ`m nó trong tay. Anh mở tủ và lâ´y ra hai ly uô´ng rượu. “Anh vừa mua cái này ở Crate and Barrel. Em đê´n đó chưa? Họ giảm giá tâ´t cả mặt hàng. Cái này chỉ có năm đô một chiê´c mà chúng bă`ng pha lê đâ´y,” anh nói, mở chai rượu rô`i rót vào ly. “Một lâ`n?” anh nói tiê´p, giọng du dương của tuổi trẻ, “Anh đi thuyê`n buô`m với một tay cực giàu. Và tâ´t cả các ly tách, thậm chí ly uô´ng nước hoa quả cũng là pha lê. Nhưng điê`u anh yêu thích ở New York là mình có thể mua mọi thứ thật sự xịn với giá cực rẻ. Em có bao giờ để ý thâ´y điê`u đó không?” Anh đưa cho cô cái ly và cô gật đâ`u, nhìn những cử động của anh, không nói nổi nên lời. Ham muô´n khiê´n cô im bặt.

Con chó chạy vào bê´p, may mă´n làm họ chuyển sự chú ý. Nico vỗ lên đâ`u nó, rô`i cho tay xuô´ng dưới că`m nâng mặt nó lên để nhìn vào mă´t nó. Con chó ngoan ngoãn nhìn lại. “Con chó này ngoan nhỉ,” cô nói. “Nó có tên thật không?”

Kirby trông bẽn lẽn. “Anh muô´n đợi xem tính cách nó thê´ nào rô`i mới đặt tên cho nó, em biê´t đâ´y? Vì đôi khi ta đặt tên cho chó ngay. Rô`i nhận ra cái tên đó không đúng và mình kẹt với cái tên đó. Ta đâu có đổi được tên chó, em biê´t đâ´y? Chúng đâu có thông minh đê´n thê´. Chúng sẽ bị lúng túng,” anh nói. “Như trẻ con â´y. Chuyện gì sẽ xảy ra nê´u một đứa trẻ lên năm, rô`i tự nhiên không đâu bô´ mẹ đổi tên nó? Có lẽ nó còn không biê´t mình phải đi học ở trường gì.”

https://thuviensach.vn

Kirby nhìn cô hy vọng. Và Nico bật cười, dường như làm anh vui lòng. Cô không biết sẽ trông đợi điều gì, nhưng cô không trông đợi điều này - cái kiểu thông minh... ngây thơ, quyết rũ, bất ngờ này? Ừ, có lẽ không phải là thông minh, cô nghĩ. Nhưng chắc chắn ở Kirby có gì đó thú vị hơn là cô tưởng lúc đầu. "Này, anh quên mất," Kirby đột nhiên nói. "Anh chợt nhớ ra lẽ ra anh phải cho em xem căn hộ của anh. Đó là cách anh dụ em đến đây mà, nhỉ?" anh hỏi. "Rồi anh bị xao lãng vì một quý bà xinh đẹp." Anh nhìn cô đầy ẩn ý, và Nico khẽ nháy mắt lại. Có lẽ anh không ngu ngốc, nhưng cô thật sự mong anh đừng dùng cái từ "quý bà" nữa. Nó khiến cô cảm thấy mình già, như thể cô là mẹ anh hay gì đó.

"Kirby, em..."

Anh tiến lại cô và quay người, đột nhiên ôm choàng lấy cô và trao cho cô một nụ hôn dài. Có lẽ anh gọi mọi phụ nữ là "quý bà," cô nghĩ, khi anh cởi áo cô ra và luồn tay lên sau lưng cô, thành thạo tháo áo ngực ra. Dù thế nào, chắc chắn anh không đối xử cô như với mẹ anh, cô nghĩ, khi tay anh nhẹ nhàng ôm lấy ngực cô. Anh biết cách chạm vào một người phụ nữ. Và khi anh khẽ đưa ngón tay xoay vòng quanh núm vú của cô, cô thấy mình ngã vào anh theo cách mà cô chưa bao giờ có với Seymour...

Đột nhiên cô hoảng loạn, lại đẩy anh ra và quay đầu. Cô đang làm gì thế này? Seymour... Kirby... trong một vài giây, anh sẽ cởi quần áo của cô ra, và anh sẽ nghĩ gì về thân thể cô? Chắc hẳn anh đã quen ngủ với những siêu mẫu hai mươi lăm tuổi.

Kirby buông tay ra. "Này," anh nói. "Em ổn chứ? Vì chúng ta không buộc phải... em biết đấy."

"Em muốn thế," cô thì thầm. "Em chỉ..."

Anh gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. "Lần đầu tiên?"

https://thuviensach.vn

Cô bố´i rố´i nhìn anh, không hiểu anh đang nói gì. “Em biế´t đấ´y,” anh nói. “Lừa dố´i chò`ng.”

Cô há hố´c mò`m kinh ngạc, và anh tận dụng ngay cơ hội hôn cô lâ`n nữa. “Đừng lo chuyện đó,” anh lẩm bẩm. “Em phải nghĩ là em có lý do riêng mà, đúng không?” Đột nhiên anh đặt tay lên hông cô và nâng cô lên như thể cô là một đứa trẻ, đặt mông cô xuố´ng mặt quà`y bế´p. Anh nhoài tới và cô ngả ra sau, chưa sẵn sàng làm theo anh, đặc biệt sau lời nhận xét vè` lừa dố´i kia. Sao anh lại phải nói theo một kiểu tò`i tệ đế´n thế´? Cô tự hỏi. Nhưng sự thật đúng là thế´. Cô đang lừa dố´i. Có lẽ chính điè`u đó khiế´n anh phấ´n khích hơn.

“Và nế´u em có băn khoăn muố´n biế´t thì người em tuyệt lắ´m,” anh thì thà`m, kéo váy cô lên và cho tay vào giữa hai chân cô để tách chúng mở ra. Cô cưỡng lại, nghĩ cảm giác thích thú làm sao khi anh muố´n cô đủ để buộc anh phải cố´ gắ´ng làm cho cô nhượng bộ anh, và cũng biế´t rằ`ng nế´u mình cưỡng lại thì sau này cô có thể tự lừa dố´i mình, tự nhủ rằ`ng mình đã không thể ngăn được chuyện xảy ra - cô bị chinh phục. Đột nhiên cô cho phép mình tách hai chân ra. Và anh đưa tay lên xuố´ng giữa hai đùi cô, ngắ´m nhìn mặt cô. Cảm ơn Chúa vì Seymour, cô nghĩ, ơn Chúa vì anh đã bắ´t cô tập thể dục nửa tiế´ng đò`ng hò` vào lúc sáu giờ sáng mỗi ngày trong phòng tập thể dục tại gia của họ dưới tầ`ng hầ`m. Anh bảo là vì lý do sức khỏe chứ không phải thẩm mỹ gì, để tăng sức chịu đựng và khả năng tập trung của cô. Đột nhiên cô nảy ra ý Seymour đố´i xử với cô như với ngựa đua hơn là với một con người.

“Em có cầ`n cái này không?” Kirby hỏi, kéo cạp chiế´c quầ`n tấ´t của cô. Cô nhìn anh vừa bố´i rố´i vừa sung sướng. “Hay anh cắ´t nó ra có được không?” anh đánh bạo hỏi. “Anh muố´n dùng kéo cắ´t nó ra. Để anh có thể gầ`n em, nhưng sợ sau đó gây ra nghi ngờ nhỉ? Nế´u em vè` nhà mà không có quầ`n tấ´t...”

https://thuviensach.vn

“Không sao,” cô thì thầm, nằm ngửa ra để anh tiếp tục hành động. Thế này không giống cô chút nào, cô nghĩ. Nhưng sẽ không một ai biết được cô đã làm gì ở đây trong bếp của Kirby. Cô có một đôi quần tất dự trữ để trong phòng thay đồ nhỏ cạnh phòng vệ sinh ở văn phòng. Và sẽ không ai để ý nếu cô quay lại văn phòng mà không có quần tất...

Kirby lấy một cái kéo làm bếp từ một hộp đựng bằng sứ có trang trí hình hoa đựng đủ loại thìa và muôi bằng gỗ. Ngoài việc làm tình siêu giỏi, anh còn là đầu bếp, cô nghĩ. Anh nghịch ngợm lần tay lên bụng và đùi trong của cô, và rồi, kéo chiếc quần tất xuống khỏi bụng, bắt đầu cắt dần xuống một cách chậm chạp đến khó chịu. Khi anh cắt đến phía trên “em bé xinh xinh” của cô, anh bỏ kéo xuống, và dùng hai tay, xé toạc cái quần tất ra.

Cô nghĩ chắc mình chết vì mong ngóng mất.

Rồi anh nhẹ nhàng nhấc đũng quần lót của cô lên, (ơn Chúa, nó đẹp - một chiếc quần bằng lụa xanh mỏng của La Perla - và lần ngón tay theo hình tròn quanh mép “em bé của cô”. Cô chưa bao giờ thích nói chuyện khi làm tình. Thật ra, cô thích không phát ra bất cứ âm thanh nào. Nhưng cô ngạc nhiên với chính mình khi phát ra một tiếng rên khe khẽ từ cổ họng. Hơi xấu hổ một chút, và cô nghĩ nghe như tiếng phát ra từ phim khiêu dâm, nhưng Kirby có vẻ không để tâm. Anh kéo đũng quần lót của cô ra xa một bên, tách chân cô ra, và rồi cho ngón tay vào tách hai mép “em bé” của cô ra.

Ôi Chúa ơi, cô nghĩ. Chúa ơi, cô thực sự đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Có gì còn tuyệt vời hơn thế này, được làm tình một cách sung sướng với một người mẫu đồ lót Calvin Klein?

Sao cô lại may mắn đến thế?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên cô cảm thấy tội lỗi. Nếu Seymour muốn làm thế này với cô, cô sẽ bảo anh quên chuyện đó đi. Cô cứ liên tục đẩy Seymour đi, những năm qua mỗi lúc một nhiều hơn, đến nỗi bây giờ anh hầu như không còn chủ động gì nữa.

"Đồ của em đẹp lắm," Kirby nói, và bắt đầu nhấp nháp, vừa làm vừa nhét ngón tay vào.

"Lần tới sẽ tới phiên em quỳ gối đấy," anh kích thích nói với cô, khiến cô quên đi chuyện Seymour và tưởng tượng ra đủ loại khả năng với Kirby. "Ôi, mẹ kiếp, anh không đợi được nữa," anh nói. Anh cầm kéo lên, và bằng một phát cắt xoẹt, cắt bay đũng quần lót của cô. Anh cho tay vào túi lấy ra một bao cao su trong bọc, dùng răng xé đầu đi. Chỉ trong vài giây nhanh gọn, anh mở phécmơtuya quần, lấy ra "thằng cu" rất hùng hồn (được rồi, nghe rất sáo mòn, cô nghĩ, nhưng thực sự không còn cách nào khác để miêu tả nó). Nó có vẻ to và dài hơn bình thường. Hay dù sao cũng lớn hơn cái của Seymour.

Anh thành thạo bọc bao cao su vào, và cô suýt bật cười vì xấu hổ kiểu con gái. Bao cao su! Lâu nay cô đã quên mất chúng. Cô chưa bao giờ làm tình với một người đàn ông dùng bao cao su, vì trong mười bốn năm qua (lâu hơn, vì cô đã không ở bên ai ít nhất sáu tháng trước khi cô gặp Seymour), cô chỉ quan hệ với một người đàn ông duy nhất. Và cô chỉ mới quan hệ với năm người trong suốt đời mình, không kể Kirby. "Em không phiền chứ?" anh hỏi. "Thế này tốt hơn. Để mình không phải lo lắng. Mà em thì ướt quá..."

Cô lắc đầu, mong đợi không biết sẽ cảm giác thế nào thì anh đưa nó vào trong cô.

Cô ngã người ra sau rên lên một tiếng đầy khoái cảm, và đập đầu vào tường. Anh đẩy chân cô lên, để bàn chân cô gần như đặt

https://thuviensach.vn

trên mép quầy. Cô hoàn toàn rộng mở. Việc cô cho phép bản thân mở rộng thế này thật là kích thích. Vì cô chưa bao giờ như thế này... không phải với Seymour.

Và rồi cô đẩy Seymour ra khỏi đầu óc mình. Cô sẽ không cho phép chồng mình làm hỏng phút giây khoái lạc của cô.

Sau đó, cô nằm co lại trên quầy bếp như một con chó già. "Cũng khá là tuyệt, nhỉ?" Kirby hỏi, giúp cô xuống khỏi đó. Cô đứng dậy, vuốt thẳng váy. Đâu đó trong quá trình này, cô không chỉ mất quần lót và quần tất, mà cả giày nữa. "Em thực sự đã hét lên khi ra," Kirby nói.

Đột nhiên cô thấy xấu hổ. "Thật á?" cô hỏi, lấy một cái giày ở góc. "Thường thì em không thế."

"Ừ, hôm nay thì có đấy," Kirby nồng nhiệt nói. "Đừng lo chuyện đó. Anh thích mà." Anh giơ cái quần lót và quần tất bị cắt lên. "Em có cần cái này không?" anh hỏi.

"Chắc là không đâu," cô nói, tự hỏi không biết anh nghĩ cô sẽ làm gì với chúng chứ - khâu lại chăng?

"Cả buổi chiều em sẽ không mặc gì bên trong đấy," Kirby nói, dùng hai tay ôm lấy mặt cô. "Anh sẽ nghĩ về em như thế. Và mỗi lần nghĩ, anh sẽ lại 'lên' cho mà xem."

Cô bật cười căng thẳng. Cô không quen với việc đàn ông nghĩ đến cô như là một đối tượng tình dục. Nhưng thế này nghĩa là Kirby muốn gặp lại cô?

https://thuviensach.vn

Cô hy vọng vậy, cô nghĩ, đặt một tay lên vai anh khi đi giày vào. Nhưng giờ thì sao? Cô có nên đi luôn không? Cô nhìn đồ`ng hồ`. Giờ mới hai giờ rưỡi. Nế´u đi luôn, cô có thể vê` lại văn phòng lúc ba giờ. Nhưng thế´ có làm Kirby khó chịu không?

"Vậy bây giờ anh sẽ thực sự dắ´t em đi xem căn hộ của anh," Kirby nói. "Em có tin nổi là mình còn chưa ra khỏi bế´p không? Hơi bị hay, nhỉ?"

Cô ngẩng lên, nhìn chă`m chă`m vào mặt anh. Anh thực sự đẹp trai. Những nét trên mặt cân đố´i hoàn hảo, nhưng còn hơn thế´. Đó là sự căng đầ`y của tuổi trẻ. Những nét không thể nào tạo ra bởi con dao phẫu thuật hay cái kim của bác sĩ da liễu, và màu da, và cơ bắ´p săn chắ´c, đặc biệt là quanh cổ. Da cổ Kirby mê`m mại như bơ. Chỉ nhìn cổ anh thôi cũng đủ khiế´n cô cảm thấ´y bị kích thích trở lại. Toàn bộ quan niệm rằ`ng phụ nữ không bị một người đàn ông cuố´n hút bởi vẻ bê` ngoài và tuổi trẻ của anh ta là hoàn toàn dố´i trá ...

Đột nhiên cô tự hỏi anh có làm việc này với nhiề`u phụ nữ không. Nhưng cô đâu thể hỏi anh chuyện đó, phải không nhỉ? Cô không nên tỏ ra bấ´t an thế´. Tố´t hơn là cô cứ nhìn anh mà suy đoán ra.

"Em thích được xem toàn bộ căn hộ," cô nói.

Nó không rộng lắ´m, chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng tắ´m kiểu New York điển hình, nhưng đồ` đạc thì đẹp đế´n ngạc nhiên. "Anh được giảm giá tám mươi phầ`n trăm ở Ralph Lauren, vì thế´ khá tuyệt," anh nói. Anh ngồ`i xuố´ng cái sofa da lộn và cô ngồ`i xuố´ng cạnh anh. Tập ảnh chụp mẫu của anh nằ`m trên bàn, và cô tự nhiên lật xem. Có những ảnh chụp mặt Kirby trong quảng cáo nước hoa cạo râu, Kirby ngồ`i trên xe máy cho một công ty đồ` da. Kirby ở Venice, ở Paris, đội một cái mũ cao bồ`i đâu đó ở miề`n Tây, có lẽ là Montana. Anh đặt tay lên tay cô. "Đừng," anh nói.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn anh, ước gì mình có thể chìm vào trong mắt anh. Nó không hẳn là màu nâu, nhưng hơi nâu vàng, có những đốm vàng. Cô muốn giao cảm với anh.

"Tại sao không?" cô nói. Giọng cô nghe không bình thường lắm. Liếc xuống tấm ảnh trong tập sách chụp ảnh mẫu (Kirby cưỡi ngựa), cô không thể tin mình vừa mới làm gì với anh. Nó như một dạng phép màu. Ai mà nghĩ được rằng cô vẫn có thể làm tình được như thế, ở tuổi của cô, với một người đàn ông vừa trẻ vừa điển trai đến thế?

"Anh ghét làm người mẫu," Kirby nói. "Anh ghét cái kiểu họ đối xử với anh. Như một cục thịt, em biết đấy? Thực ra thì họ không thèm quan tâm gì đến anh như một con người."

Phải lòng Kirby Atwood thì sẽ như thế nào nhỉ, cô tự hỏi, sợ hãi nhìn chằm chằm vào anh. Ơn Chúa là Kirby không nghe được những ý nghĩ của cô. "Thế tệ quá," cô nói, cảm thấy sự khổ sở của anh đặc biệt gây cảm động. Không có gì mạnh mẽ hơn việc, cô nghĩ, khám phá ra rằng người đẹp cũng dễ tổn thương như mọi người khác. "Nhưng anh làm mẫu rất giỏi."

"Giỏi thế nào? Làm việc đó chẳng có gì mà cần giỏi giang cả. Họ chĩa máy ảnh vào anh và bảo anh trông hạnh phúc. Hoặc mạnh mẽ. Hoặc cái khỉ gì đấy. Nhưng đôi khi," anh nói, khẽ đùa chạm vào cánh tay cô, "anh tạo ra vẻ khác biệt, em biết đấy. Anh cố tỏ ra đăm chiêu. Như thể anh đang nghĩ ngợi gì đó."

"Cho em xem thử cái vẻ đi," Nico khuyến khích nói.

Trời ơi, cô đang làm gì thế này? Cô phải quay về văn phòng.

"Ừ." Kirby nói. Anh cúi đầu xuống, và rồi ngẩng lên, nhìn vào đâu đó xa xa. Anh giữ dáng đó trong vài giây. Trông anh có vẻ hơi

https://thuviensach.vn

đăm chiêu. Nhưng ngoài ra, vẻ mặt của anh không có vẻ giố´ng với bâ´t cứ thứ gì cả. Ôi trời ơi, Nico nghĩ.

“Em thâ´y rồ`i chứ?” anh háo hức hỏi. “Em có biế´t là anh đang nghĩ ngợi không?”

Cô không muố´n tỏ ra thô lỗ. “Ô` có. Tuyệt lắ´m, Kirby.”

“Em có biế´t giờ anh đang nghĩ gì không?”

Nico mỉm cười. Anh trẻ con quá mức, chuyện này thật mới mẻ. “Anh nói em nghe nào.”

“Sex!” Kirby cười toét miệng kêu lên. “Sex mà chúng ta vừa làm? Được rồ`i, em có thể nghĩ lẽ ra anh nên trông thực sự sung sướng. Nhưng anh lừa em đâ´y. Vì anh đang nghĩ, anh thực sự hy vọng có thể được gặp lại em. Và anh không chắ´c là em có muố´n thế´ không.”

“Ô`,” Nico nói, lưỡi líu lại. Anh liên tục làm cô chao đảo. Cô chưa bao giờ giỏi việc nói ra tình cảm của mình, đặc biệt là với đàn ông. “Em râ´t muố´n gặp lại anh. Nhưng Kirby,” cô nói, nhìn đồ`ng hồ`, “em thực sự phải quay vê` văn phòng.”

“Ừ, anh cũng phải đi. Anh cũng có chuyện vớ vẩn phải làm, em biế´t đâ´y?” Họ ngượng nghịu đứng trong một lúc, rồ`i Kirby nhoài tới hôn cô.

“Mình thật sự vui, nhỉ?” anh nói.

“Râ´t tuyệt,” cô lẩm bẩm, ước gì cô có thể nói với anh rằ`ng nó tuyệt đế´n mức nào.

“Cún!” anh nói, thả cô ra. Con chó chạy ra từ phòng ngủ. “Ngồ`i xuố´ng!” Kirby ra lệnh. “Bắ´t tay!” Con chó giơ một chân lên. Nico bắ´t lâ´y.

https://thuviensach.vn

Wendy Healy ngô`i ở phía sau phòng chiê´u phim trên tâ`ng bô´n mươi ba tòa nhà Splatch-Verner.

Phòng chiê´u có năm mươi ghê´ - ghê´ da đen, kiểu ghê´ bành - và sàn lát gỗ màu vàng. Trên tay ghê´ có chỗ để ly nước, và một bàn gỗ nhỏ gă´n phía bên phải ghê´ cho những người muô´n ghi chép. Có khoảng mười hai người trong phòng: Peter và Susan, hai giám đô´c dưới quyê`n cô; Selden Rose, chủ tịch bộ phận cáp cùng hai giám đô´c của ông ta; Cheryl và Sharline, những người đứng đâ`u bộ phận công chúng Bờ Đông và Bờ Tây; quản lý và bạn gái của anh ta; và ba diễn viên trong phim - Tanner Cole và Jenny Cadine, cộng với "người mới đê´n" Tony Cranley, một thanh niên thâ´p lùn mặt chuột mà mọi người dự đoán sẽ trở thành sao, không đi đâu nê´u không có người quản lý Myra, một cô tóc vàng mật ong xương to, trông giô´ng mẹ của mọi người.

"Chào cưng," Myra nói, hôn má Wendy sau khi cho Tony ngô`i vào ghê´ ở hàng đâ`u cạnh Tanner.

"Ngô`i với chúng tôi đi," Sharline nói với Myra.

"Đợi một phút," Myra nói. Cô nhìn lên chỗ Tony. Anh này đang giả vờ đập vào tai Tanner.

"Mọi chuyện thê´ nào?" Wendy hỏi, đẩy kính lên. Cô hơi căng thẳng, và chiê´c kính cứ trễ xuô´ng mũi.

Myra liê´c nhìn Tony, đảo mă´t, rô`i nhún vai, một cử chỉ khiê´n Sharline và Wendy bật cười.

"Không, không hẳn thê´," Myra nói. "Mọi chuyện tuyệt lă´m."

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi đã thấy cái đó ở Trang Sáu,” Sharline nói. Cái đó ở đây là chỉ việc Tony rờ rẫm một nữ diễn viên nổi tiếng tại một lễ trao giải thưởng và bị ăn một cái tát.

“Tôi ghét diễn viên,” Wendy thở dài.

“Chị,” Sharline nói, trỏ ngón tay vào cô, “yêu diễn viên. Chị được coi là nhà sản xuất của diễn viên. Tất cả bọn họ yêu mến chị. Và chị yêu mến lại bọn họ.”

“Sharline sắp đi Ấn Độ,” Wendy nói.

“Ôi trời, tôi ước giá mình được làm gì đó như thế,” Myra rên rỉ.

“Chị có thể,” Sharline nồng nhiệt nói. “Ý tôi là, có gì cản trở chị chứ? Một tháng trước đây, tôi thức dậy và nhìn quanh. Rồi tôi nghĩ, đời mình là cái khỉ gì thế này? Mình đang làm gì? Và tôi nhận ra mình cần phải sống. Thoát ra khỏi tất cả những thứ này. Tôi cần phải có cái nhìn mới về cuộc đời.”

“Tất cả chỉ là về chuyện đó thôi, nhỉ,” Wendy đồng ý. “Cái nhìn.”

“Chị có thể đi,” Sharline nói.

“Ôi, nhưng chị ấy không thể. Làm sao chị ấy đi, với con cái rồi mọi thứ?” Myra hỏi.

“Tôi đang nghĩ đến chuyện đó đấy, tin tôi đi,” Wendy nói.

“Vờ như đang tìm kiếm địa điểm,” Sharline nói.

Wendy mỉm cười. Cô sẽ không bao giờ, cô nghĩ, có thể đi được một chuyến như thế. Nhưng ý tưởng đi một chuyến như vậy... nó là thứ

https://thuviensach.vn

cô luôn hă`ng mơ ước sẽ làm khi còn nhỏ. Nhìn ngă´m thê´ giới. Những nơi kỳ lạ... cô vội vàng xua ý nghĩ đó đi.

Cô nhìn quanh căn phòng, đẩy cái kính lên lại sô´ng mũi.

“Mình đang đợi ai thê´?” Myra hỏi.

“Victor Matrick,” Sharline vừa nói vừa nháy mă´t với Wendy.

Wendy cười toét lại với cô. Cô ghét cái phâ`n này trong công việc của mình. Những giây phút khổ sở trước khi màn hình chiê´u bă´t đâ`u. Dù cô có nghĩ bộ phim hay bao nhiêu chăng nữa, cô vẫn biê´t răˋng, trong hai tiê´ng nữa, cô có thể sai hoàn toàn. Cái mình nghĩ là tuyệt vời hay vui nhộn hay rõ ràng, lại không thể, dù bâ´t cứ lý do nào, làm khán giả cảm động. Và rô`i, dù bạn có sản xuâ´t bao nhiêu phim chăng nữa, dù bạn có thành công bao nhiêu (và cô đã giành được một ít; có lẽ, cô biê´t, nhiê`u hơn phâ`n đóng góp của mình), nhưng thâ´t bại vẫn treo lơ lửng trên đâ`u như cái chê´t. Cô biê´t tô´t hơn không nên bị dính líu quá mức vê` mặt cảm xúc với những bộ phim của mình (đó là điê`u đàn ông nài nỉ phụ nữ làm). Nhưng không thể nào đặt nhiê`u công sức vào một công trình trừ phi ta có nhiê`u cảm xúc dành cho nó. Và vì vậy, khi một bộ phim không thành công, nó giô´ng hệt một người bạn tô´t thâ´t bại. Người bạn đó có thể thâ´t bại, họ có thể thảm hại toàn tập và là một kẻ tệ hại. Nhưng thê´ không có nghĩa là ta không yêu họ và ta không muô´n họ thành công.

Và khi chúng thâ´t bại, khi chúng chê´t, một vài ngày sau đó, cô luôn ở trong hô´ đen bí mật của sự xâ´u hổ. Không phải bộ phim thâ´t bại, mà là chính cô. Cô đã làm chính mình thâ´t bại, và tâ´t cả những người liên quan khác...

“Ôi Wendy,” Shane luôn nói, đảo mă´t với một tiê´ng thở dài khó chịu. “Sao em lại quan tâm quá nhiê`u đê´n vậy? Chỉ là một bộ phim Hollywood ngu xuẩn thôi mà.”

https://thuviensach.vn

Và cô luôn mỉm cười nói, “Anh nói đúng, cưng ạ.” Nhưng thực ra anh đã sai. Mấu chốt trong cuộc đời là bạn phải quan tâm - thực sự quan tâm - về thứ gì đó. Bạn phải kiên trì với những đam mê của mình...

Di động của cô đổ chuông. “Shane,” cô thì thào với hai cô gái kia.

“May mắn ghê cơ.” Sharline gật đầu và mỉm cười. Cả Sharline và Myra đều không có mối quan hệ nghiêm túc nào được quá năm năm, một hiện thực có vẻ luôn làm họ khổ sở.

Wendy đứng dậy bước ra ngoài sảnh nghe điện thoại. Cánh cửa có độn đệm của phòng chiếu khẽ khàng đóng lại sau lưng cô.

“Chào anh,” cô hớn hở nói. Đây là lần đầu tiên họ nói chuyện trong suốt cả ngày.

“Em bận à?” anh hỏi có vẻ hơi lạnh lùng, cô nghĩ. Chẳng lẽ anh không biết cô sắp sửa xem buổi chiếu thử? Nhưng có lẽ cô đã không kể cho anh.

“Mọi chuyện ổn chứ, anh yêu?” cô hỏi, ấm áp và ân cần.

“Chúng ta phải nói chuyện,” anh nói.

“Bọn nhỏ ổn chứ? Không có chuyện gì xảy đến với Magda đấy chứ?”

“Bọn trẻ ổn,” anh gắt gỏng nói. “Chúng ta phải nói chuyện.”

Chuyện này nghe có vẻ không ổn. Hàng chục viễn cảnh chạy qua đầu óc cô. Ai đó cô biết qua đời; họ nhận được thư từ IRS đòi thuế; đối tác của anh đã quẳng anh ra khỏi nhà hàng... Cô ngước lên. Victor Matrick đang rảo bước trên sảnh. Sao đàn ông và các bà mẹ có

https://thuviensach.vn

giác quan thứ sáu biết được lúc nào bất tiện nhất mà gọi điện thoại thế nhỉ?

"Em gọi lại cho anh sau. Sau buổi chiếu," cô nói, bằng một giọng bình thường nhất có thể được, và gác máy.

"Xin chào, Wendy," Victor nói, bắt tay cô.

"Rất vui được gặp ông, Victor. Tất cả chúng tôi rất mừng khi ông đến." Cô ngượng nghịu đứng trong một giây, cố để cho ông ta bước qua vào phòng chiếu trước. Cô là phụ nữ, nhưng ông lớn tuổi hơn và quyền cao hơn. Tuổi tác đi trước sắc đẹp, cô nghĩ. Nhưng sau nhiều năm kinh doanh, cô vẫn không biết làm sao để xử lý những người đàn ông như Victor Matrick - một người đàn ông da trắng già ở vị trí quyền lực cao. Cô ghét quyền lực của đàn ông. Mỗi lần đối mặt với một người như Victor, cô thấy lại trở thành một cô bé, phải chơi trò đọ trán với cha mình. Quan hệ giữa họ không tốt lắm. Ông xa cách và thô bạo với cô, như thể chưa bao giờ hy vọng gì ở cô (ông vẫn ngạc nhiên rằng cô kiếm được việc, và thậm chí còn kinh ngạc hơn khi biết cô làm ra được bao nhiêu tiền. Khi ông biết được cô kiếm hơn ba triệu đô một năm, ông chỉ nhận xét duy nhất một câu, "Tôi chẳng hiểu nổi thế giới này nữa"). Ngược lại, Nico biết chính xác phải làm gì với những người đàn ông như Victor. Cô ấy dùng những câu nịnh bợ nhẹ nhàng. Cô nói chuyện ngang hàng với họ. Cô cư xử như thể cô là một trong số họ. Wendy không bao giờ làm được như thế. Cô không phải là "một trong số họ." Vì thế giả vờ thật là vô ích.

"Cô có nghĩ bộ phim này sẽ nổi tiếng không Wendy?" ông hỏi. Victor là một kiểu người cũ trong tập đoàn lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại tên bạn, cố tình khiến bạn cảm thấy quan trọng, nhưng có lẽ cũng để đe dọa bạn bằng cách nhắc bạn nhớ rằng họ có trí nhớ hoàn hảo còn bạn thì không.

https://thuviensach.vn

“Victor,” cô nói. “Nó sẽ cực kỳ hoành tráng.”

“Đó là điề̀u tôi thích nghe từ các giám đố́c của tôi. Sự nhiệt tình,” Victor nói, co tay phải thành nắ́m đấ́m và nện vào tay trái. “Chơi bóng thôi!”

Wendy theo Victor vào trong phòng chiế́u và ngồ̀i xuố́ng hàng ghế́ sau ông. Màn hình bắ́t đầ̀u lên hình, ánh đèn trắ́ng rọi sáng phầ̀n tóc ngắ́n màu xám sau cái đầ̀u tròn của Victor. Wendy ngả người ra trong ghế́, băn khoăn trong một lúc không biế́t Victor sẽ phản ứng thế́ nào nế́u cô tới trước mặt ông ta mà nói, “Phải, Victor! Chơi búp bê Barbies thôi!”

Đúng một trăm mười một phút sau, Tanner Cole nhoài người sang hôn Jenny Cadine trong một cỗ xe ngựa chạy qua những hàng cây rợp bóng trong Công viên Trung tâm. Wendy đã xem đoạn kế́t hàng trăm lầ̀n trong phòng biên tập. Nhưng cô vẫn cảm thấ́y sự thỏa mãn khiế́n ta phát khóc chỉ có được khi khán giả tin rằ̀ng thế́ giới được hoàn hảo nhờ tình yêu đích thực. Lẽ ra nó là kế́t thúc đạt được dễ dàng nhấ́t, nhưng trên thực tế́, lại là khó nhấ́t. Quy luật rấ́t cứng nhắ́c: một người đàn ông giàu có phải lòng một phụ nữ nghèo, nhưng lại có giá trị và xứng đáng. (Ôi trời. Thế́ thậm chí còn hay hơn). Năm mươi năm chủ nghĩa nữ quyề̀n và giáo dục cũng như thành công đã ít nhiề̀u tiệt trừ quyề̀n năng của huyề̀n thoại này. Và thực sự là có nhiề̀u lầ̀n khi bán cái thứ vớ vẩn này cho phụ nữ khiế́n Wendy cảm thấ́y khó chịu. Nhưng cô còn có lựa chọn nào khác? Cô làm trong ngành giải trí. Và thực tế́ thì có bao nhiêu phụ nữ hồ̀ hởi chịu chấ́p nhận việc ngược lại: phụ nữ giàu có (thông minh, quyề̀n lực, thành công) phải lòng một người đàn ông nghèo khó... và cuố́i cùng là chăm sóc cho anh ta?

https://thuviensach.vn

Không. Hai chuyện đó ảnh hưởng không được giố´ng nhau cho lắ´m.

Sharline nhoài người tới và gõ lên vai Wendy. “Tôi muố´n chuyện đó xảy ra với tôi,” cô rên rỉ, ý chỉ nụ hôn nô`ng cháy của Tanner Cole và Jenny Cadine.

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với chúng ta,” Myra khịt mũi nói. “Chị vẫn chưa nhận ra điê`u đó ư?”

“Nhưng tôi muố´n điê`u đó xảy ra,” Sharline phản đố´i.

“Tôi muố´n một chiế´c thuyê`n buô`m và máy bay riêng. Nhưng tôi cũng không có được chúng,” Myra rít lên.

Mọi người bắ´t đâ`u đứng lên. “Thật là tuyệt vời, cưng ơi,” Tanner Cole hét lên ở hàng ghế´ đâ`u.

“Làm việc tuyệt vời, mọi người,” Victor Matrick nói. “Thật sự, thật sự số´ zách. Selden, anh thấ´y sao? Đỉnh chứ?”

Wendy mỉm cười. Bụng cô quặn lên vì lo lắ´ng trộn lẫn sợ hãi và tức giận. Nó là bộ phim của cô, không phải của Selden Rose. Selden chẳng có liên quan gì, ngoài việc đọc kịch bản và gọi vài cú điện thoại để đảm bảo Peter Simonson sẽ là đạo diễn. Và giờ Selden đã đi lại chỗ Victor và đang bắ´t tay ông ta, nịnh bợ Victor bă`ng cách chúc mừng ông như thể Victor đã làm hế´t mọi thứ. Cái gã Selden Rose điệu bộ chó chế´t với cái đâ`u đâ`y tóc và nụ cười ngơ ngẩn (vài phụ nữ trong công ty thực sự nghĩ ông ta đẹp trai, nhưng Wendy cực kỳ phản đố´i) đang cố´ giành công của cô...

Cô bước ra giữa lố´i đi, đứng thẳng ngay trước mặt Victor và Selden. Việc phải cho người khác thấ´y cô hiện diện rấ´t quan trọng. Cô thường không ở cùng một phòng với Victor Matrick, và cô ghét

https://thuviensach.vn

phải đợi từng giây. Cô nghiêng đầu và cười với Selden, giả vờ đang nghe ông ta nói. Cô đã biết Selden Rose nhiều năm, từ cái hồi ông ta vẫn ở L.A. Selden nổi tiếng là tham vọng tàn nhẫn. Mà cô cũng vậy. Hai người có thể chơi bất cứ trò gì.

"Victor," cô nói, vẻ nịnh nọt (thật là tởm lợm nhưng phải làm thế), "tôi xin được chúc mừng ông vì những cống hiến ông dành cho bộ phim. Sự thông minh của Splatch-Vener tràn ngập khắp bộ phim này..."

Mắt Victor hấp háy - với cả tia sáng của sự điên loạn, tuổi già, hoặc là cả hai thứ - và ông nói, "Trí thông minh của tôi, Wendy ạ, nằm ở việc thuê những người giỏi nhất thế giới này để điều hành các công ty của tôi. Cả hai người đã làm việc rất cừ."

Wendy mỉm cười. Cô liếc thấy Jenny Cadine và Tanner Cole đang tiến về phía cô trên lối giữa hàng ghế. Chỉ trong ba mươi giây nữa, Jenny sẽ tới đây... và rồi cuộc nói chuyện của cô với Selden và Victor sẽ kết thúc. Jenny đòi hỏi được chú ý. Cô ta là diễn viên điện ảnh, và vì thế chiếm hết sự quan tâm.

"Cám ơn ông, Victor," Selden nói, nhìn vào mắt Wendy. "Wendy và tôi hợp tác rất tốt."

Wendy gần như há hốc mồm, nhưng cố giữ cho mặt mình như vẻ đang cười toét miệng. Vậy ra đó là trò của Selden. Đột nhiên cô nhìn thấy toàn bộ bức tranh: Selden muốn sát nhập Parador vào bộ phận của ông ta, MovieTime. Ông ta đang nhắm vào việc điều hành MovieTime và Parador cùng một lúc và là sếp của cô - thật là một sự xâm phạm lớn! Ba năm trước, khi Splatch-Verner mua Parador và cô trở thành chủ tịch, Selden Rose đã không hề muốn dính líu chút gì với Parador... Vợ cũ của ông ta có chuyện gì đó bẩn thỉu... và thậm chí còn có tin đồn Selden còn đang cố làm cho Parador thất bại.

https://thuviensach.vn

Nhưng rô`i cô khiê´n Parador phát triển bă`ng việc sản xuâ´t năm bộ phim cực đỉnh trong vòng hai năm qua trong khi MovieTime vẫn dật dờ chạy theo - nên chẳng bâ´t ngờ gì khi bây giờ Selden muô´n chiê´m nó.

Jenny Cadine đã tới gâ`n cô. Wendy thở qua mũi, hy vọng cung câ´p cho não thêm oxy. Nê´u cô để cho Selden thoát khỏi chuyện này ngay trước mặt Victor, ông ta sẽ nhét ngón tay nhỏ bẩn thỉu của mình vào kẽ hở và cứ thể đẩy và đẩy cho đê´n khi mở ra được một lỗ hổng lớn.

Cô phải sập cửa lại cho kẹt ngón tay của ông ta!

“Selden đã giúp tôi râ´t nhiê`u, Victor ạ,” Wendy nói, gật đâ`u tỏ vẻ công nhận lời nhận xét trước của Selden. “Chúng tôi chỉ gặp nhau vài lâ`n liên quan đê´n The Spottted Pig, nhưng Selden đã giúp chúng tôi liên lạc được với đạo diễn Peter Simonson.” Cô mỉm cười như thể toàn bộ sự thành công của bộ phim là nhờ vào một cú điện thoại nhỏ. “Ông này đã làm việc tuyệt vời,” cô kê´t luận.

Cô dừng lại, tự chúc mừng chính mình trong cú đâm hoàn hảo này. Thê´ là đủ để cho Selden biê´t ră`ng nê´u ông ta định vượt ranh giới, ông ta sẽ phải chiê´n đâ´u cật lực, trong khi đô`ng thời nhă´c nhở Victor ră`ng, tuy cô là người chịu trách nhiệm, cô vẫn là người biê´t hợp tác trong đội. Và thời điểm thật chính xác. Ngay giây sau, Jenny Cadine bước tới vỗ lên vai Wendy. Thê´ nghĩa là mọi câu chuyện không liên quan đê´n Jenny phải châ´m dứt.

“Wen...” Jenny lẩm bẩm. “Tôi mệt quá. Tô´i nay tôi muô´n đê´n nhà chị ăn tô´i. Chị làm món lasagna nổi tiê´ng của chị cho tôi được không?”

Wendy vỗ lên tay Jenny. “Cô biê´t Victor Matrick chứ?”

https://thuviensach.vn

Jenny, cao năm foot chín và nặng 125 pound (gồm ít nhất bốn pound nước muối trong bộ ngực được bơm, Wendy nghĩ), duỗi thẳng người với sự thanh lịch của một con rắn và chìa cánh tay dài trắng ra. “Xin chào bố,” cô nói, cầm tay Victor rồi nhoài tới trước hôn chụt một phát rõ to lên má ông. Victor rạng ngời cả lên. Chúa phù hộ Jenny, Wendy nghĩ. Cô ta lúc nào cũng biết nên ngã bên ngực nào ra. “Con thích thế này lắm, Bố ạ,” Jenny phun ra. Cả nhóm bắt đầu tiến về phía thang máy.

“Wendy đang xem xét một kịch bản mới tuyệt vời cho tôi,” Jenny nói với Victor. Đôi mắt màu xanh của cô ta to tròn, và khi cô mở to mắt ra để nhấn mạnh, thì ta không thể quay mặt đi chỗ khác. “Nhưng nó rất nghiêm túc. Chúng tôi nghĩ nó có khả năng đoạt giải Oscar…”

“Hãy nói với Wendy về chuyện đó,” Victor nói, vỗ lên vai cô ta. “Tôi chưa bao giờ nghi ngờ những giám đốc của mình cả.” Ông ta mỉm cười với cả nhóm và bước xuống hành lang về phía văn phòng mình.

Selden Rose nhấn nút thang máy. Phòng chiếu ở tầng gần trên cùng, cùng với những thang máy bí mật đi lên phòng làm việc riêng của Victor và phòng ăn, với các văn phòng của các bộ phận khác của Splatch-Verner ở bên dưới. Thang máy xuống tầng của Wendy trước tiên. Cô hôn lên má Jenny và bảo cô ta đến nhà cô tầm tám giờ tối. Selden đang đứng ở phía trước thang máy, bấm bấm chiếc điện thoại di động. Và Wendy tự hỏi ông ta có giận dữ không. Nhưng việc đó chả quan trọng gì. Giờ đã chôn vùi được ông ta, cô có thể tỏ ra rộng lượng. “Xin chúc mừng, Selden,” cô nói, và nói thêm mà không giễu cợt, “Anh làm rất cừ.”

Selden ngước lên. “Đó là dự án của cô,” ông ta vừa nói vừa nhún vai. Chuyện này hơi đáng ngạc nhiên. Trước đây Wendy đã đương

https://thuviensach.vn

đâ`u với những người đàn ông giô´ng Selden Rose rô`i (họ đê`u làm trong ngành điện ảnh). Và thường thì loại gây hâ´n nhẹ nhàng này dẫn tới lời tuyên bô´ chiê´n tranh không câ`n nói ra. Nhưng có lẽ Selden không phải là tên sát nhân như mọi người đô`n thổi. Hoặc có lẽ đơn giản là cô đã đẩy ông ta vào lại vị trí của mình để ông ta giúp cô yên trong vài tháng. Cô thâ´y việc này chả sao cả. Cô có hàng đô´ng việc khác phải lo. Trong khi cô đi trên hành lang vê` văn phòng của mình, di động cô bă´t đâ`u kêu. Trong hai giờ qua, cô đã nhận mười lăm tin nhă´n, bao gô`m năm cái từ Josh, một từ con gái, và ba từ Shane. Anh đang bị làm sao thê´ nhỉ? Có lẽ anh muô´n tiê`n. Anh đã nói đúng. Họ câ`n phải nói chuyện. Cô không phải cái cột ATM.

Cô nhâ´n sô´ gọi cho con gái.

“Chào mẹeeee,” Magda nói, kéo dài chữ e ra.

“Chào, Công chúaaaaa,” Wendy nói.

“Con nghĩ mẹ sẽ phải mua cho con một con ngựa.”

“Mẹ á?” Wendy hỏi, không hoàn toàn khó chịu lă´m. Cô nghĩ thê´ nghĩa là buổi học cưỡi ngựa của Magda với Katrina, con gái của Nico, diễn ra tô´t đẹp. Và đây chính là điê`u cô mong muô´n. Tính Madga khá là kỳ quặc. Sẽ tô´t cho nó nê´u có gì đó để làm với bạn bè, thứ gì đó khiê´n nó thích thú. Và hơn nữa, một con ngựa Pony thì giá bao nhiêu? Nó chỉ là một con ngựa thu nhỏ lại phải không nhỉ? Chừng hai ba nghìn đô là cùng?

“Sao con không tìm thử vài quảng cáo vê` ngựa trên Internet và mẹ con mình sẽ nói chuyện thử xem,” Wendy nói.

Madga thở dài cau có. “Mẹeeeeee. Tìm ngựa Pony đâu phải bă`ng cách đó đâu. Trên Internet.” Giọng Magda gâ`n như lộ rõ vẻ khinh miệt. “Mẹ phải bay xuô´ng Palm Beach bă`ng phi cơ riêng và có một

https://thuviensach.vn

chú mang đế´n cho mẹ những con ngựa Pony tô´t nhâ´t ở nước này…”

Chúa ơi! Mới học cưỡi ngựa một buổi và nó đang nói chuyện như thể nó sẽ đi thi Olympics. Nó lâ´y cái chuyện ngớ ngẩn này ở đâu ra thê´? “Con yêu, mình sẽ không mua ngựa ở Palm Beach,” Wendy kiên nhẫn nói. “Mẹ chă´c là mình có thể tìm được một con ngựa râ´t đẹp ở ngay đây… trong thành phô´ New York.” Có thể không nhỉ? Mà bọn ngựa Pony đó sô´ng ở đâu không biê´t nữa? Nhưng phải có ở đâu đó chứ. Suy cho cùng, thành phô´ New York là nhà của tâ´t cả sâu bọ, con người, và đủ loại khác… Chẳng phải có đủ loại động vật và bọ sô´ng ở đây mà không ai thật sự biê´t là gì? “Mình sẽ nói chuyện này khi mẹ vê` nhà nhé. Cô Jenny C. sẽ đê´n nhà ăn tô´i.”

“Jenny ai cơ?” Magda ranh mãnh hỏi.

Wendy thở dài. “Cô diễn viên, Magda ạ. Con nhớ mà. Cô â´y là một trong những diễn viên yêu thích của con. Cô â´y là Công Chúa Mũi Nhọn trong bộ phim mà con thích â´y.”

“Mẹeeeeeee, đó là phim hoạt hình mà.”

“Cô â´y là người lô`ng tiê´ng,” Wendy nói. Cô chịu thua. “Bô´ vê` chưa?”

“Chưa ạ.”

Điện thoại của cô lại kêu. Shane. “Bô´ đang gọi. Mẹ sẽ gọi lại cho con sau.” Cô nhâ´n nút. Shane đang gửi tin nhă´n.

“a muô´n ldị,” cô đọc.

Đó gâ`n như là một lời kêu gào đòi được chú ý khiê´n Wendy suýt bật cười. Không thể nào có chuyện Shane muô´n ly dị. Anh sẽ đi đâu? Anh sẽ ăn uô´ng thê´ nào? Làm sao anh có đủ tiê`n mà chi trả cho

https://thuviensach.vn

những chiếc áo sơmi Dolce & Gabbana đắt tiền mà anh chết mê chết mệt?

“Đ vớ vẩn,” cô viết. “E iu a.”

“A nói nghiêm túc.”

“K nói c ldị nữa,” cô viết. “jen c tới ăn tối.” Và viết thêm, như kiểu tái bút, “nhớ về đây, rõ chưa?”

Số 55 Đại lộ 7 là tòa nhà danh giá nhất trong Garment District. Nằm giữa Phố 39 và 40, nó là tòa nhà hẹp với những thiết bị thanh nhã kín đáo. Tòa nhà được xây bằng đá hoa cương, và một cánh cửa xoay bằng đồng sáng loáng dẫn vào sảnh nhỏ tí. Trên tường là danh sách những công ty sở tại, một mạng lưới của ngành thời trang: Oscar de la Renta, Donna Karan, Ralph Lauren - và ở giữa danh sách, Victory Ford.

Victory thở dài khi liếc nhìn tên mình và bước vào thang máy. Cô đã chuyển tới tòa nhà này bốn năm trước, từ một nhà kho lộn xộn ở phố phụ, gửi cho ngành thời trang thông điệp rằng cô đã tới. Xưởng thiết kế của cô là loại nhỏ - chỉ một phần của tầng nhà khi đối sánh với ba tầng liền của Ralph Laruren. Nhưng trong ngành thời trang, một nửa trận chiến là về chuyện trực giác. Đó là một trong những lý do tại sao một nhà thiết kế có thể là đề tài cả thành phố bàn tán trong một ngày, và phá sản ngày hôm sau. Cô chưa bao giờ quên buổi chiều khi cô đi ăn trưa về phát hiện những người chuyên dọn đồ đạc ở sảnh chính, và biết rằng William Marshall đã đóng cửa...

https://thuviensach.vn

Mà Willy còn có các nhà đầu tư đấy, cô nhắc nhở mình, khi cửa thang máy chầm chậm đóng lại. Phía trên cửa thang máy là một hàng dài logo của các nhà thiết kế trong tòa nhà. Các logo sáng lên khi thang máy lên đến tầng đó. Theo tin đồn, William vẫn kiếm được tiền, nhưng không đủ để làm hài lòng những nhà đầu tư của anh, vì vậy họ đóng cửa. Tội ác của anh là không có gì tệ hơn ba mùa làm ăn thất bát liên tục...

Chuyện đó sẽ không xảy tới với cô, cô mạnh mẽ nghĩ. Hơn nữa, William là một hãng rất lớn. Còn cô không được bằng thế. Chưa bằng.

Thang máy kêu, và logo "Victory Ford" sáng lên. Cô đi ra và bước vài bước về phía cửa kính mờ có dán logo của cô. Đột nhiên bụng cô quặn lên vì sợ hãi. Giá thuê chỗ này là 20.000 đô một tháng. Thế là 240.000 đô một năm.

"Chào Clare," cô vui vẻ nói với cô tiếp tân, như thể chả có chuyện gì xảy ra. Clare là một cô gái trẻ xinh đẹp, làm việc chăm chỉ, vẫn còn hoan hỉ khi đã nhận được công việc mơ ước trong ngành thời trang hào nhoáng.

"Chào chị," Clare hớn hở nói. "Chuyến đi của chị thế nào?"

"Tuyệt lắm," Victory vừa nói vừa cởi áo khoác ra. Clare đưa tay ra định đón lấy, nhưng Victory phủi tay bảo thôi. Cô chưa bao giờ thấy thoải mái bảo cấp dưới làm những thứ mà mọi người bình thường vẫn tự làm cho chính mình.

"Nhật thế nào?"

"Nóng," Victory nói.

"Có hai bưu phẩm lớn vừa được gửi đến cho chị," Clare nói.

https://thuviensach.vn

Victory gật đầu. Suốt cả buổi sáng nay cô đã sợ rằng chúng sẽ được gửi đến, kể từ lúc cô nói chuyện với ông Ikito. Và ông nhắc đi nhắc lại kế hoạch sáng suốt của ông khi thuê Matsuda vẽ mẫu thiết kế. Thực ra, ông nói, cô ta đã vẽ chúng rồi, và hôm nay chúng sẽ đến văn phòng cô. "Đừng đáp lại là không đồng ý đấy," ông nói.

Cô thực sự bắt đầu ghét ông ta. Sao trước kia cô không nhận ra là mình rất ghét ông ta nhỉ?

"Cám ơn cô, Clare," cô nói.

Đối diện với bàn tiếp tân là một showroom trang nhã nơi khách hàng và các nhân vật nổi tiếng được giới thiệu các dòng sản phẩm. Tường và thảm màu hồng tro, và trên tường có treo hai chùm đèn pha lê Baccarat nhỏ. Cô đã mất hàng tuần liền mới chọn được màu ưng ý. Ý tưởng sơn màu hồng thật tuyệt vời - phụ nữ tự nhiên bị nó cuốn hút, và nó gần như làm cho mọi thứ trông đẹp lên - nhưng khi tiến hành sơn màu hồng lên thì thật là thảm hại. Sáng quá, và trông rất trẻ con; trong khi bóng của nó khiến mọi người nghĩ đến axit. Nhưng màu hồng này, trộn với một ít màu be, thì lại hoàn hảo, tạo ra không khí vừa trí thức và dễ chịu.

Tuy nhiên nằm trước showroom là một thứ khiến cô khó chịu: Gần như một hàng đầy những sản phẩm mẫu trong dòng sản phẩm mùa xuân. Quần áo đã được gửi tới Neiman Marcus ở Dallas mới ba hôm trước, và theo kế hoạch chúng sẽ không bị gửi trả cho đến cuối tuần. Bụng Victory quặn lên khó chịu.

"Clare?" cô hỏi. "Dòng này gửi lại lúc nào thế?"

"Ồ," Clare nói, căng thẳng nhìn lên. "Nó gửi về sáng nay..."

"Neiman có gọi không?"

https://thuviensach.vn

“Chắc là không,” Clare nói, nhưng thêm vào đầy hy vọng, “nhưng tôi đã đi ra hiệu thuốc. Có khi Zoe nhận tin nhắn.”

“Cám ơn cô,” Victory nói, cố giữ thái độ bình thản. Cô nhìn xuống hành lang dài dẫn đến văn phòng của mình, qua phòng cắt may và làm họa tiết, nơi bốn phụ nữ đang ngồi sau những chiếc máy may. Thêm hai phòng chia làm các ô nhỏ cho các nhân viên quan hệ công chúng, trợ lý, và thực tập sinh ngồi. Một văn phòng nhỏ nữa thuộc về liên hiệp công ty và bộ phận truyền thông. Và cuối cùng, một phòng nhỏ ở phía sau là dành cho Marcia Zinderhoff, quản lý văn phòng và kế toán của cô. Như thường lệ, cửa phòng Marcia đóng kín, dán hình một con mèo xù lông dữ tợn. Victory gõ cửa rồi bước vào.

“Chào,” Marcia nói giọng thản nhiên, ngước lên từ máy tính. Marcia chỉ lớn hơn Victory một vài tuổi, nhưng chị là loại phụ nữ trông như đã trung niên từ hồi học cấp ba. Chị vẫn sống ở khu Queens nơi cô sinh ra, và vẫn yêu anh bạn trai suốt mười lăm năm qua. Marcia nhàm chán nhưng rất giỏi tính toán. Và Victory nghĩ mình thật may mắn khi thuê được chị. “Chị có thể kiếm được việc tại công ty kế toán lớn ở Phố Wall, Marcia ạ,” cô từng nói. “Công việc sẽ ổn định hơn.”

“Việc ổn định nhất của tôi là đảm bảo sổ sách của cô được tính toán đúng,” Marcia đáp lại. Marcia không thích thay đổi, và Victory biết mình có thể trả cho chị ít hơn. Nhưng cô là người tin tưởng chắc chắn rằng khi liên quan đến nhân viên, ta nhận được cái mà ta đã trả, và rằng mọi người đáng được trả theo giá trị của họ. Marcia kiếm một trăm nghìn một năm cộng với năm phần trăm lợi nhuận.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp khó khăn,” Victory nói, ngồi xuống cái ghế gấp nhỏ bằng sắt trước bàn Marcia. Lẽ ra Marcia có thể có được văn phòng lớn hơn với đồ đạc đẹp hơn. Nhưng chị bảo thích

https://thuviensach.vn

văn phòng thế này - rẻ tiền và bừa bộn - vì nó khiến khách khứa không muốn đặt chân đến.

"Ừ." Marcia gật đầu, lấy một miếng kẹo cao su ở phía trên ngăn kéo bàn ra.

"Khỉ thật," Victory nói. "Tôi hy vọng chị sẽ nói với tôi rằng mọi chuyện chỉ ở trong đầu tôi thôi và rằng đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi."

"Mọi chuyện ở trong đầu cô cả," Marcia vừa nói vừa nhai trèo trẹo. "Cô hiểu chuyện này rõ như tôi mà, vậy cô biết đấy." Chị bấm một vài phím trên máy tính. "Nếu tiền bên Nhật đến như năm ngoái, chúng ta sẽ ổn. Nhưng doanh số bán ở các cửa hiệu đã giảm năm mươi lăm phần trăm từ năm ngoái."

"Ôi," Victory nói.

"Đau nhỉ," Marcia vừa nói vừa gật đầu. "Đồ đểu. Thế là chúng ta lại quay về chỗ cách đây đúng ba năm trước."

"Nếu nếu Nhật cũng thảm bại...?"

"Thì sẽ không tốt lắm đâu," Marcia nói. "Sẽ là hai triệu bảy trăm nghìn đô la năm ngoái về mặt lợi nhuận. Chúng ta không được mất khoản đó."

"Bọn đểu," Victory nói. Marcia thắc mắc nhìn cô, và Victory thấy khó chịu.

"Tuy nhiên vẫn có tin tốt," Marcia nói. Chị nuốt kẹo và lấy ra thêm một cây nữa. Marcia ăn kẹo gôm như thể nó là đồ ăn thật. Và Victory run rẩy khi nghĩ đến việc trong bụng chị trông sẽ thế nào. "Đồ phụ kiện cô thiết kế mùa xuân năm ngoái, cho các cửa hàng miễn phí ấy? Chúng bán rất tốt. Mấy cái dù, bốt đi mưa và găng

https://thuviensach.vn

tay đó? Đế n nay, chúng ta kiế m lãi được năm trăm tám mươi chín ngàn đô la. Mà thời tiế t mùa đông sẽ cực kỳ tệ hại ít nhấ t là năm năm nữa."

"Bố t đi mưa với dù," Victory nói. "Ai mà nghĩ ra được chứ?"

"Đó là thứ cô cầ n mang theo khi đi du lịch nhưng lúc nào cũng quên cả. Mà để tìm được dù xinh thì cực khó."

Victory gật đầ u, khẽ cau mày khi nghe từ "xinh." Cô có bao giờ thoát khỏi từ đó không? "Victory Ford xinh thế không biế t!" giáo viên mầ m non của cô đã viế t như thế ngay trong sổ liên lạc đầ u tiên của cô. Từ đó theo cô mãi từ Minnesota đế n tận Manhattan. "Xinh! Xinh! Xinh!" là tiêu đề lầ n phỏng vấ n đầ u tiên của cô với tờ Women's Wear Daily. Cô sẽ không bao giờ thoát nổi nó.

Xinh, cô ghê tởm nghĩ. Nói cách khác, không gây tai họa gì. Dễ chịu, nhưng không đủ tố t để được coi trọng...

"Dòng mùa xuân không xinh," cô nói.

"Không. Không xinh." Marcia nhìn thẳng vào cô.

"Thế thực sự thì chị nghĩ sao?" Victory hỏi, ghét bản thân vì tỏ ra yế u đuố i trước mặt Marcia.

"Tôi nghĩ nó... khác," Marcia nói vẻ lập lờ. "Nhưng thật sự mà nói, cô biế t không?" Chị nuố t thêm một miế ng kẹo gôm. "Váy dài không thực tế cho lắ m. Nhấ t là khi hàng ngày cô phải đi tàu điện ngầ m."

Victory gật đầ u. Đột nhiên cô thấ y tội lỗi. Cô đã làm mọi người thấ t vọng vì thử nghiệm thứ gì đó khác. Và ngay cả Marcia trung thành cũng thấ t vọng.

https://thuviensach.vn

“Cám ơn chị,” cô vừa nói vừa đứng dậy.

“Chúng ta sẽ làm gì đây?” Marcia hỏi.

“Chúng ta sẽ tìm ra được cách thôi,” Victory nói, tự tin hơn thực tế mình cảm thấy. “Chúng ta luôn thế mà.”

Cô ra hành lang về phòng mình.

Chỗ làm việc của cô nằm ở góc tràn ngập ánh nắng mặt trời ở mặt trước tòa nhà, trông ra Đại lộ 7. Tuy nó khá ồn, nhưng ánh sáng khiến nó đáng giá.

Chỗ này rất tiện lợi, có một bàn làm việc kiểu Mission lớn và một bàn dài hẹp nơi cô để các bản vẽ. Tường ốp gỗ, treo các mẫu thiết kế ở các giai đoạn phát triển khác nhau. Ở giữa phòng là bốn chiếc ghế thiết kế từ một căn nhà ở Palm Beach, bọc da trắng. Một chiếc bàn cà phê thủy tinh có chân bằng sắt uốn đặt chính giữa. Tạp chí và báo chất đầy trên bàn, và trên cùng là hai phong bì lớn với tên cô được viết rõ ràng bằng bút bạc.

Cô rên lên một tiếng và ngồi xuống ghế, mở chiếc phong bì ở trên ra.

Bên trong là vài bản vẽ trên giấy trắng. Cô nhìn lướt qua, rồi đặt lên chồng báo, ngả người ra ghế, dùng ngón tay ép chặt hai mắt nhắm lại. Đúng như cô đã dự đoán, bản vẽ của cô Matsuda rất tệ.

Cô thả tay ra và nhìn vào chiếc phong bì thứ hai. Đột nhiên nét chữ bạc có vẻ báo điềm gở. Cô lật nó lại để không phải nhìn vào đó, và xé phong bì.

Mấy cái này còn tệ hơn phong bì đầu tiên! Cô đã dành gần như cả đời mình để nhìn các bản vẽ, phân tích chúng, cố nghĩ ra xem có

https://thuviensach.vn

gì không ổn, và làm cách nào, chỉ thay đổi tỉ lệ một vài milimét, cô có thể khiến nó tốt hơn và đẹp đẽ hơn. Chỉ mất vài giây là cô thấy rằng bản vẽ của cô Matsuda là một thảm họa.

Cô đặt bản vẽ lên chồng giấy tờ, đứng dậy, run rẩy vì giận dữ. Đây là một sự sỉ nhục. Cô gái này không hề có chút tài năng. Và để bắt chước phong cách của cô, cô ta đã lấy những chi tiết đặc biệt của cô và biến chúng thành một bản nhái. Đúng là thế. Cô Matsuda đã quyết định cho cô. Mấy năm trước, Nico đã kể với Victory một chuyện mà cô sẽ không bao giờ quên. Và giờ nhìn xuống bản vẽ của cô Matsuda, cô lại nhớ đến lời Nico: "Khi đụng đến chuyện làm ăn, cậu chỉ phải nhớ một điều. Cậu phải thức dậy vào buổi sáng và có khả năng nhìn vào chính mình trong gương. Dĩ nhiên, vấn đề là cậu phải hiểu được cậu có thể và không thể chấp nhận những gì trong hành vi của chính mình." Đơn giản là cô không thể nào nhìn vào mình trong gương, khi biết những mẫu thiết kế này được tung ra với tên của cô trên đó.

Như thể cô từng thiết kế thứ gì đó xấu tệ hại đến vậy.

Ông Ikito sẽ phải biết cô nghĩ gì. Cô đã chịu đựng sự sỉ nhục của ông ta đủ rồi. Ông ta có thể ủng hộ và chộp lấy cơ hội của mình với dòng sản phẩm mùa xuân của cô. Hoặc ông ta có thể có các cửa hàng của Victory Ford mà không có gì trong đó...

Cô nhìn đồng hồ. Giờ là khoảng một giờ sáng ở Tokyo; muộn quá rồi không gọi được. Mà ông Ikito không phải là vấn đề duy nhất của cô. Các cửa hiệu - bánh mì và bơ của cô trong hai mươi năm qua - có vẻ cũng đang chống lại cô.

Trong một giây, cô tưởng tượng cảnh mình gọi cho tất cả những người mình quen biết trong ngành thời trang và hét vào mặt họ. Nhưng nếu ta là phụ nữ thì giận dữ thường không có tác dụng gì.

https://thuviensach.vn

Nế u cô để mọi người trong nghề này biế t cô giận dữ, đau đớn và buồn khổ thế nào với phản ứng của mọi người ở show trình diễn vừa rồi, họ sẽ coi cô là kẻ yế u đuố i và thảm hại. Chỉ có những kẻ thua cuộc mới than van về thấ t bại và sự kém may mắ n của mình, đổ tội cho mọi thứ trừ chính mình.

Cô bước tới bức tường ô p gỗ và xem những mẫu vẽ của cô cho bộ sưu tập mùa xuân. Dù giới phê bình nói gì, cô vẫn nghĩ chúng đẹp, táo bạo, độc đáo, và mới mẻ. Tại sao toàn bộ thế giới không nhìn thấ y thứ mà cô đã thấ y? "Nghe này, Vic," Wendy đã nói lúc ăn trưa. "Tớ đã thấ y chuyện này xảy ra hàng triệu lần với các đạo diễn, diễn viên, và nhà văn rồi. Một khi ta đã đạt được thành công nhấ t định, thế giới sẽ đóng khung và dán nhãn cho ta. Khi chúng ta cố làm gì đó khác đi, đột nhiên ta là mố i đe dọa. Bản năng đầu tiên của giới phê bình là giế t ta. Và bởi họ không thực sự giế t được ta, họ sẽ làm điều tiế p theo - họ cố giế t tinh thần ta. Thành công thì dễ xử lý," Wendy tiế p tục vừa nói vừa nhai một miế ng rau diế p. "Vấ n đề thực sự là làm thế nào xử lý thấ t bại."

Trước đây Victory đã gặp thấ t bại, nhưng hồi đó không quan trọng lắ m. Chẳng ai mong đợi gì nhiều ở cô, và những thấ t bại đó cũng không bị công khai quá nhiều. "Tớ cảm thấ y như mọi người cười sau lưng vậy."

"Tớ biế t," Wendy vừa nói vừa gật đầu. "Rấ t tồi tệ. Nhưng cậu phải nhớ rằng không phải thế. Hầu hế t mọi người chỉ để tâm đế n chuyện của mình thôi, nên họ không chú ý lắ m đâu..."

"Này!" Trợ lý của cô, Zoe, ló đầu vào phòng. "Sandy Berman ở Neiman Marcus gọi chị. Clare bảo chị đế n rồi, nhưng tôi không tìm được chị."

"Tôi vào phòng Marcia," Victory nói.

https://thuviensach.vn

“Tôi có nên bảo cô ấ y là chị ra ngoài không?” Zoe nói, cảm thấ y cô đang ngậ n ngại.

“Không. Tôi sẽ nghe.”

Cô ngồ i xuố ng bàn mình. Đây sẽ là một cuộc nói chuyện khó chịu, khó khăn cho Sandy cũng như với chính cô. Cô đã cộng tác với Sandy mười năm rồ i và họ thường bảo rằ ng họ cùng nhau trưởng thành trong ngành này. Cô bình tĩnh lại và nhấ c điện thoại lên. “Sandy! Xin chào,” cô nói như thể chả có chuyện gì.

“Cậu chắ c mệt mỏi lắ m,” Sandy dịu dàng nói. “Cậu đi du lịch nhỉ?”

“Nhật, Dallas, L.A., như thường lệ,” Victory nhún vai nói. “Nhưng tớ ổn. Cậu thế nào?”

“Tuầ n lễ Thời trang hế t rồ i thì dễ chịu hơn nhiề u.”

Họ cười khích khích tỏ vẻ hiểu ý, và rồ i một khoảng lặng. Victory muố n cấ t tiế ng, nhưng rồ i quyế t định để Sandy làm cái việc không hay ho gì.

“Cậu biế t là bọn tớ rấ t yêu cậu ở Neiman này,” Sandy nói.

Victory khẽ gật đầ u, nỗi sợ hãi dâng lên cổ họng.

“Và cá nhân tớ rấ t thích bộ sưu tập mùa xuân,” Sandy nói. “Nhưng cảm giác chung là nó không bán được như các bộ sưu tập khác của cậu.”

“Thật à?” Victory nói, giả vờ ngạc nhiên. “Thật lòng nhé, Sandy, tớ nghĩ nó là bộ sưu tập đẹp nhấ t mà tớ từng làm đấ y.” Cô cau mày. Cô ghét phải bán mình cho những người ở cửa hiệu mua sắ m. Làm

https://thuviensach.vn

cô có cảm giác mình rẻ tiề̀n. Nhưng cô không thể làm khác được. “Nó chỉ hơi khác một chút...”

“Tớ không bảo là nó không đẹp,” Sandy ngắ́t lời. “Nhưng nói chung là mọi người lo ai sẽ mặc nó. Nế́u chỉ tùy thuộc vào tớ thì chả có vấ́n đề̀ gì cả. Nhưng khách hàng của Neiman bảo thủ hơn cậu nghĩ.”

“Tớ hiểu vì sao họ sợ,” Victory nói vẻ đồ̀ng cảm. “Nhưng người ta luôn sợ những gì mới mẻ. Thực lòng tớ nghĩ cậu nên cho bộ sưu tập này một cơ hội. Tớ nghĩ cuố́i cùng cậu sẽ ngạc nhiên cho mà xem.”

“Tớ biế́t cậu rấ́t tài năng - chả ai nghi ngờ việc đó cả,” Sandy an ủi nói. “Tin tố́t lành là bọn tớ vẫn sẽ lấ́y mười mẫu.”

“Thế́ hơi quá nhỉ, trong tổng số́ ba mươi sáu mẫu...”

“Ừ, đơn đặt hàng bình thường của bọn tớ không phải thế́,” Sandy đồ̀ng ý. “Nhưng bộ sưu tập mùa xuân khó bán ghê lắ́m. Thành thật mà nói, Vic ạ, tớ nghĩ tớ đã phải đấ́u tranh chỉ để lấ́y mười mẫu.”

Victor nghẹn ngào. “Tớ thật sự cảm kích những nỗ lực của cậu, Sandy ạ,” cô dũng cảm nói.

“Nghe này, Vic, bọn tớ đã có cả một lịch sử lớn với cậu ở Neiman. Và tớ biế́t bọn mình sẽ còn làm việc cùng nhau dài lâu trong tương lai. Bọn tớ đề̀u mong ngóng bộ sưu tập mùa thu của cậu,” Sandy nói, rõ là nhẹ nhõm sau khi đưa xong được tin xấ́u.

Nế́u công ty tớ vẫn tồ̀n tại được, Victory chua chát nghĩ, và gác máy.

Trong vài giây cô ngồ̀i đó, cố́ tiêu hóa những gì Sandy nói và thế́ là có nghĩa gì với công ty. Thông điệp khá rõ ràng: Cô nên quay

https://thuviensach.vn

lại với cái cô đang làm trước kia, quay lại với cái an toàn, nê´u không cô chê´t chă´c.

“Nhưng mình không muô´n thê´,” cô nói lớn.

“Có một phụ nữ gọi điện thoại,” Zoe nói, lò đâ`u vào cửa.

Victory cau có nhìn cô.

“Ellen gì đó? Từ văn phòng của một phụ nữ nào đó. Lynn thì phải?”

“Lyne Bennett?” Victory hỏi.

“Có lẽ thê´,” Zoe nói.

“Cám ơn,” Victory nói cộc lô´c. Thường thì cô không khó chịu khi Zoe không nghe đúng tên. Nhưng đó cũng là lỗi của cô - cô quá thân mật và tử tê´. Kê´t quả là các trợ lý của cô làm việc không sát sao cho lă´m.

“Ông ta có phải là tay tỷ phú già không?” Zoe hỏi, mặt lộ vẻ kinh tởm.

Victory thở dài và gật đâ`u. Với một phụ nữ trẻ như Zoe, Lyne Bennett đúng là đô` cổ đáng sợ. Đột nhiên cô hy vọng Ellen gọi điện để hủy cuộc hẹn, và nê´u không phải thì Victory cũng đang cân nhă´c hủy hẹn. Lúc này cô không thể hẹn hò với một người như Lyne Bennett, khi toàn bộ cuộc đời cô đang tan rã. Và ngay cả khi cô ở trên đỉnh thê´ giới, thì hẹn hò thê´ có ích gì? Chỉ tô´n thời gian, và có lẽ Lyne Bennett cuô´i cùng hóa ra là một lão khọm già vớ vẩn giàu có...

“Xin chào, Ellen,” cô nói vào điện thoại.

https://thuviensach.vn

“Tôi đã nói chuyện với Lyne, và ông ấ y bảo buổi khai trương của Whitney sẽ hoàn hảo,” Ellne nói. “Tôi sẽ gọi cho cô một vài hôm trước đó, để chắ c chắ n.”

“Được rồ i,” Victory nghe mình nói, yế u ớt quá không phản đố i được.

Cô gác điện thoại, biế t mình đã phạm sai lầ m. Cô vẫn chưa hẹn chắ c ngày, nhưng biế t rằ ng Lyne Bennett sẽ như cái nhọt ở mông. Chẳng lẽ trợ lý của ông ta không có việc gì để làm ngoài sắ p xế p cho đời số ng xã hội của ông ta?

Nhưng đàn ông độc thân giàu có thường cư xử như vậy. Họ biế n nhân viên nữ của họ thành người thay thế cho vợ.

Cô đứng dậy và bước lại cái bàn dài nơi cô vẽ các thiế t kế . Những phác thảo cô bắ t đầ u cho bộ sưu tập mùa thu xế p gọn ghẽ trên góc phải. Cô cầ m một bản lên và nghiêm túc nhìn đánh giá.

Những nét vẽ như mờ đi trước mặt cô, và cô bắ t đầ u hoảng loạn. Cô không thể biế t được phác thảo này là tố t hay tệ. Cô đặt nó xuố ng và cầ m một bản khác hơn, một trong những mẫu cô ưa thích. Cô nhìn nó chằ m chằ m, lắ c đầ u. Cô không biế t. Cô chỉ không biế t nữa. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Dù chuyện có tồ i tệ đế n mức nào, cô vẫn luôn trông cậy vào gu thẩm mỹ và bản năng của mình. Nế u giờ chúng không hoạt động, cô chế t chắ c.

“Vic?”

Cô giật bắ n mình. Zoe lại vào văn phòng cô. “Lại người phụ nữ kia gọi. Từ văn phòng của Lynn?”

Chúa ơi, cô nghĩ. Cô tức giận bước tới chỗ điện thoại và cầ m lên.

“Sao, Ellen?” cô nghiêm nghị nói.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi vì làm phiề̀n cô,” Ellen nói. “Nhưng tôi vừa nói chuyện với Lyne, và ông ấ́y muố́n biế́t liệu đế́n ăn tố́i ở nhà hàng Cipriani’s sau đó được không?”

“Tôi không biế́t là chúng tôi sẽ ăn tố́i đấ́y,” Victory nói.

Ellen hạ thấ́p giọng. “Ông ấ́y thường không ăn tố́i vào lầ̀n hẹn đầ̀u tiên, nhưng rõ là ông ấ́y rấ́t muố́n vậy.”

“Thế́ à?” Victory hỏi, chua chát nghĩ nế́u quả thực vậy, ông ấ́y thuộc dạng thiểu số́. Nhưng chắ́c hẳn ông ấ́y không đọc báo chí thời trang.

“Nế́u cô không đi được thì không sao,” Ellen nói. “Tôi sẽ bảo ông ấ́y cô đã có kế́ hoạch rồ̀i.”

Victory cân nhắ́c một lúc. Nế́u người ta thấ́y cô đi chơi với Lyne Bennett vào lúc này chắ́c cũng chả ảnh hưởng gì. Nó sẽ khiế́n mọi người có gì đó mới mẻ mà bàn tán, hướng sự chú ý ra khỏi bộ sưu tập thảm bại của cô. Cô ghét việc tính toán khi liên quan đế́n chuyện tình ái, nhưng cũng có những lúc ta phải làm bấ́t cứ điề̀u gì phải làm để giúp công ty mình. Hơn nữa, cô đâu phải ngủ với ông ta chứ.

“Nói với Lyne rằ̀ng tôi rấ́t vui được ăn tố́i với ông ấ́y,” cô nói.

“Tấ́t cả những gì tôi muố́n là tình yêu,” Jenny Cadine vừa nói vừa thở dài vẻ nghiêm trọng.

“Cái đó và một giải Oscar,” Wendy tỏ vẻ hiểu biế́t nói.

Cô và Jenny ngồ̀i trên sofa trong phòng khách căn hộ, uố́ng vang trắ́ng và hút thuố́c lá. Jenny giố́ng như hầ̀u hế́t các sao nữ

https://thuviensach.vn

diễn viên điện ảnh: Trước công chúng, cô khăng khăng mình không hút thuố´c hay uố´ng rượu, nhưng sẽ làm cả hai, tranh thủ cơ hội một cách bí mật. Wendy ngờ rằ`ng thỉnh thoảng Jenny hút cả thuố´c thuố´c phiện. Nhưng cô không phải là người có quyề`n phán xét - một năm cô và Shane vẫn hút vài lầ`n. Cô cau mày nhìn đồ`ng hồ`. Đã chín rưỡi. Shane ở quái đâu â´y nhỉ...?

"Nế´u cô không tìm được tình yêu, tôi không biế´t ai có khả năng nữa," Wendy nói thêm, nhấ´p một ngụm rượu. Lời nhận xét này đơn thuầ`n để làm vui lòng. Jenny được coi là một trong những phụ nữ đẹp nhấ´t trên thế´ giới, nhưng không có mố´i quan hệ nào suố´t ba năm qua, mà điề`u này không làm Wendy ngạc nhiên cho lắ´m. Hẹn hò với một sao điện ảnh không dễ dàng gì. Phải là một loại người đặc biệt (bệnh hoạn, Wendy nghĩ) thực sự thích thú việc bị đám paparazzi bám đuôi, và rồ`i ngôi sao điện ảnh đi du lịch suố´t. Thực sự không có chỗ cho vợ chồ`ng trong đời số´ng một ngôi sao. Và đó là thứ mà hầ`u hế´t đàn ông đề`u nhận ra khá nhanh.

"Chị thật may mắ´n khi có được Shane," Jenny nói.

"Ừ. Mà..." Wendy bắ´t đầ`u. Shane đã không về` nhà ăn tố´i, anh chẳng bao giờ làm thế´ này, và anh không trả lời điện thoại. Cô bắ´t đầ`u căng thẳng. Cô đã để lại cho anh hai tin nhắ´n, nhưng cô không muố´n quấ´y rầ`y anh. Do anh vố´n đã cáu bẳn vì chuyện gì đó, thế´ chỉ làm mọi chuyện tệ hơn. Shane vẫn cư xử như một thanh niên hai lăm tuổi cầ`n "không gian" cho mình.

Tyler lao â`m vào phòng như tàu hỏa. "Con chán," nó tuyên bố´.

"Con nên đi ngủ, anh chàng nhỏ ạ," Wendy nói, nửa mắ´ng mỏ. "Chín rưỡi rồ`i."

"Không," nó nói.

https://thuviensach.vn

“Có,” cô nói, cương quyết.

“Không!” nó hét. Trời ơi, nó đang ở một độ tuổi rất khó bảo. Magda lúc sáu tuổi rất ngoan. Cô túm lấy cánh tay và kéo nó về phía mình, nhìn chằm chằm vào mặt nó. “Con cư xử như một thằng đểu trước mặt cô Jenny. Con không muốn cô ấy nghĩ con là một thằng đểu chứ?”

“Ồ, tôi không bận tâm đâu,” Jenny vui vẻ nói.

“Con có đi ngủ không?” Wendy hỏi.

Nó vặn người thoát ra. “Khôngggg,” nó châm chọc nói và chạy ra đằng sau sofa.

“Tôi xin lỗi,” Wendy nói với Jenny, đứng dậy. Giờ cô đã bảo Tyler đi ngủ, cô phải cho nó lên giường.

Shane ở đâu không biết nữa?

“Đừng bận tâm đến tôi,” Jenny nói, rót những giọt rượu cuối vào ly mình. Cô giơ cái chai không lên. “Tôi sẽ mở thêm một chai nữa.”

Wendy gật đầu, chạy rượt theo Tyler. Cô khẽ rên rỉ. Thông thường, cô sẽ không thấy phiền gì nếu Jenny ở lại. Nhưng thường thì Shane không biến mất. Ôi trời ơi. Hay là anh bí mật hút hít...?

Cô tóm được Tyler từ phía sau, bế nó lên. Nó vùng vẫy đá loạn xạ và la hét. Cô đưa nó vào phòng.

Cô đặt Tyler lên giường. Nó bắt đầu nhảy trên giường. Shane đi đâu nhỉ? Thường anh cho Tyler đi ngủ, và rồi cô chỉ vào và hôn chúc ngủ ngon. Dĩ nhiên chỉ khi cô có nhà. Thỉnh thoảng cô không có nhà, cô ở trường quay. Và mặc dù cô chưa bao giờ thú nhận với bất kỳ ai ngoại trừ Nico hay có lẽ là Victory hay vài cô bạn gái khác, có những

https://thuviensach.vn

lúc cô thực sự không nhớ gia đình, khi cô thực sự sung sướng được là một người độc thân, hiện thực hóa ước mơ của mình mà không bị vướng bận gì với gia đình... Tyler lấy tay ôm chặt tai và hét lớn.

"Đó chính xác là điều mẹ cảm thấy đấy, con trai ạ," Wendy nói, túm lấy áo thằng bé. Và rồi nó kích động và đánh cô. Ngay giữa mặt. Bằng nắm đấm của nó.

Wendy há hốc mồm và kinh hoàng lùi lại. Việc đầu tiên cô nghĩ là nó không cố tình làm thế. Nhưng lúc này nó lại đang đánh cô, giơ cánh tay gầy giơ xương của thằng nhóc sáu tuổi lên. Cô không tin nổi. Cô đã nghe chuyện những thằng nhỏ đánh mẹ mình (và ngay cả những thằng bé vị thành niên nữa). Nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng nổi con trai mình lại đánh mình. Thằng con trai sáu tuổi bé bỏng của cô sẽ đánh cô như thể cô là một người... giúp việc.

Cô muốn khóc. Cô đau. Bị thương. Việc này như một thứ hiển nhiên: hàng triệu năm đàn ông bất kính phụ nữ. Và nghĩ rằng đó là quyền của họ...

Đột nhiên lòng cô tràn ngập sự giận dữ. Cô ghét cái thằng nhỏ hư đốn này. Cô thở dốc ra. Cô túm lấy cổ tay nó và siết chặt. "Đừng có bao giờ đánh mẹ một lần nữa!" cô nói thẳng vào mặt nó. "Con có hiểu không? Con không được đánh mẹ!"

Trông nó thực sự... bối rối. Như thể nó thực lòng không hiểu mình đã làm gì sai. Và có lẽ nó không hiểu thật, Wendy nghĩ, thả tay nó ra.

"Đi ngủ, Tyler. Ngay bây giờ," cô gay gắt nói.

"Nhưng..." nó phản đối.

"Ngay bây giờ!" cô quát.

https://thuviensach.vn

Nó len lén lên giường, vẫn mặc quần áo. Cô không quan tâm. Shane có thể thay pyjama cho nó sau. Hoặc cứ để nó mặc vậy suố́t đêm. Thế chẳng giế́t được nó.

Cô ra khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng mình. Cô vẫn run lên vì giận. Cô dừng lại và giơ tay bịt miệng. Nước mắ́t chảy ra từ mắ́t cô. Cô yêu con trai mình. Cô thực sự yêu nó. Dĩ nhiên cô yêu tấ́t cả các con mình. Nhưng có lẽ cô là một bà mẹ tồ̀i tệ. Rõ ràng là Tyler ghét cô.

Cô không thể chịu nổi tấ́t cả những xúc cảm này. Có con là như thế đó. Những xúc cảm bấ́t tận, bấ́t tận. Và rấ́t nhiề̀u trong số́ chúng chẳng dễ chịu gì.

Cô cảm thấ́y tội lỗi ghê gớm.

Cô bước về̀ phía phòng khách. Từ hành lang hẹp, cô thấ́y Jenny đóng khung trong phòng khách như một cô gái xinh đẹp trong một bức ảnh thời trang. Mái tóc xoăn của cô ta búi một cách vội vàng phía sau đầ̀u. Đôi chân dài duỗi ra xa trước mặt. Trong một giây, Wendy ghét cô ta. Ghét cô ta vì cuộc đời tự do của cô ta, vì những gì mà cô ta không phải đương đầ̀u. Cô ta không biế́t mình có những thứ tố́t đẹp ư?

Wendy rẽ sang bế́p, mở tủ lạnh, và lấ́y ra một chai vodka.

Tại sao cô lại có con? Cô tự hỏi, rót cho mình một cố́c nhỏ. Cô nố́c vội. Nế́u không có con, chắ́c cô và Shane đã không còn ở bên nhau. Nhưng đó không phải là lý do. Cô đóng sập cửa tủ lạnh lại. Tủ lạnh dán đầ̀y những những bức tranh của bọn nhỏ - đúng kiểu tủ lạnh trong ngôi nhà cô lớn lên với những bức vẽ của cô và bố́n đứa em trai em gái. Cô có con đơn giản chỉ vì nó là điề̀u tự nhiên nhấ́t. Thậm chí cô chưa bao giờ chấ́t vấ́n khả năng đó. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ, nhỏ như Magda bây giờ, cô nhớ đã nghĩ rấ́t nóng lòng

https://thuviensach.vn

được "lớn lên" (hai mươi mốt tuổi), để cô có thể có con (chắc hẳn mẹ cô đã bảo với cô rằng bằng tuổi đó mẹ cô bắt đầu có con). Và cô cũng rất nóng lòng được làm tình. Cô bắt đầu hôn bọn con trai lúc mười ba tuổi và mất trinh lúc mười sáu. Cô thích việc đó. Cô đạt cực khoái ngay phút thằng bé kia đi vào người cô.

"Mọi thứ ổn chứ?" Jenny gọi với ra.

"Ừ, ổn," Wendy nói, bình tĩnh lại và vào phòng khách. Cô phải làm tình với Shane tối nay. Và làm tình tử tế. Vài tháng qua, Shane trở nên lười biếng chuyện đó, hoặc có lẽ anh hư hỏng. Anh cho phép cô thổi kèn cho anh, nhưng rồi sau đó anh lăn ra ngủ. Chuyện đó khiến cô rất khó chịu. Nhưng cô không thích cãi nhau với anh nhiều quá. Khi kết hôn được mười hai năm, bạn hiểu rằng các đôi phải trải qua các giai đoạn...

Cô nghe tiếng chìa khóa trong ổ, và thế giới đột nhiên yên ổn trở lại.

Shane bước vào phòng khách, tỏa ra không khí đàn ông thường thấy. Da anh vẫn còn hơi rám nắng từ kỳ nghỉ Giáng sinh ở Mexico, và má anh hồng lên vì trời lạnh. Luôn có gì đó rất đàn ông, rất quyến rũ ở Shane khiến năng lượng thay đổi khi anh bước vào nhà. Không khí như giãn nở ra, căn nhà có cảm giác tràn đầy hơn...

"Xin chào," anh nói, quẳng áo khoác lên ghế.

"Shane, chào cưng," Jenny nói, vỗ vỗ lên chỗ ghế cạnh mình. "Bọn tôi vừa nói chuyện về anh."

"Thật á?" anh vừa nói vừa liếc Wendy. Trong một giây, mắt họ gặp nhau. Trong ánh mắt của anh có gì đó khắc nghiệt, nhưng Wendy quyết định lờ đi. Có lẽ anh thấy tội lỗi vì bỏ mất bữa tối và

https://thuviensach.vn

đang nghĩ cô sẽ càu nhàu anh. Cô lờ đi chuyện anh về muộn. Thậm chí cô không hỏi anh đã đi đâu.

"Bọn tôi đang nói chuyện Wendy may mắn biết bao khi có được anh," Jenny nói vẻ đong đưa.

Shane sững người. "Còn rượu không?" anh hỏi.

"Đầy," Wendy nói, "nếu anh nhớ đặt mua." Đột nhiên cô cảm thấy cần phải thể hiện uy quyền của mình trong tình huống này.

"Ừ, anh quên," Shane nói.

"Ừ, chả sao cả đâu," Wendy nói. Cô thấy hơi tội lỗi. Vì thế cô đứng dậy vào bếp lấy cho Shane một cái ly rồi rót rượu đưa cho anh.

"Cám ơn," anh nói. Anh lạnh lùng nhìn cô, như thể cô là một người lạ.

"Bộ phim của chúng tôi sẽ rất đỉnh," Jenny nói, nhoài người tới trước và chạm vào chân Shane. "Wendy kể cho anh chưa?"

"Dĩ nhiên là nó sẽ đỉnh rồi," Shane nói, làm một ngụm rượu. "Nếu có cô diễn."

Bốn mươi lăm phút sau Jenny ra về. Shane tiễn cô ra xe. Khi anh quay lại, một không khí lạnh lẽo như bao trùm cả căn hộ.

Không nhìn cô, anh đi vào bếp và rót cho mình một ly vodka. "Anh đang làm gì thế?" Wendy hỏi. Cô muốn chạm vào anh, muốn làm mọi thứ ổn thỏa, nhưng xung quanh anh như có một bức tường. Cô chịu thua. "Em không biết anh có chuyện gì, Shane ạ," cô nói. Và rồi sự khó chịu thắng thế trong cô. "Nhưng em đoán anh sẽ vượt qua chuyện đó."

https://thuviensach.vn

Anh nhấp một ngụm vodka và nhìn xuống sàn nhà. “Anh không đùa, Wendy ạ,” anh nói. “Anh muốn ly dị.”

https://thuviensach.vn

4

Khổ thân Wendy, Victory nghĩ, lần thứ một triệu trong tuần đó.

Đã mười ngày kể từ lúc Shane thả quả bom ly dị và bỏ nhà đi. Wendy gọi cho cô vào lúc mười một rưỡi đêm hôm đó, say rượu và sốc. Và Victory đã khoác vội chiếc áo khoác ra ngoài bộ pyjama mà chạy tới. Không có lời giải thích nào cho hành vi của Shane, và căn hộ bừa bộn khủng khiếp. Magda ra khỏi giường, đòi biết chuyện gì đang diễn ra. Và đứa bé, cảm nhận thấy điều gì không ổn, cứ đòi bú sữa, mặc dù nó đã cai sữa hơn một năm rồi. Wendy không còn sữa, nhưng vẫn để cho nó bú, nghĩ rằng nếu khiến đứa bé dễ chịu hơn thì là một việc đáng làm. “Nhìn tớ đi,” cô thốt lên, ngồi trên sofa với áo sơ mi phanh ra và một bên áo ngực kéo xuống, đứa bé mút ti. “Đây là cuộc đời chó chết của tớ. Tớ làm việc bảy mươi tiếng một tuần và chồng tớ vừa bỏ tớ không vì lý do gì cả. Thế quái nào mà cuối cùng tớ lại hóa ra thế này?”

Victory lo lắng nhìn Wendy. “Cậu sẽ không trở thành Sarah-Catherine đấy chứ?”

Thật may mắn là Wendy đã bật cười.

Sarah-Catherine là mẫu con gái điển hình, đến New York, thành công được một thời gian, rồi bị nuốt sống. Cô ta đã bò được lên đỉnh ngành kinh doanh khách sạn, và Bonfire thậm chí đã viết một câu chuyện sáu trang về cô. Nhưng vào một buổi tối, chẳng có gì cảnh báo trước, cô hóa điên, không mặc gì cả, đứng ngắm hàng hóa trong tủ kính trên Đại lộ 5 vào lúc bốn giờ sáng.

“Tớ không bao giờ hiểu nổi tại sao Sarah-Catherine phát điên,” Victory nói với Wendy. “Thỉnh thoảng nó làm tớ sợ. Chuyện đó có thể

https://thuviensach.vn

xảy ra với bâ´t cứ ai.”

Wendy khịt mũi, đứa bé vẫn bám chặt lâ´y núm vú cô. “Cô ta phát điên từ đâ`u cơ. Nhưng cô ta thành công, vì thê´ không ai để ý. Cô ta thoát được.”

“Sarah-Catherine là ai cơ?” Magda hỏi.

“Một người mà khi lớn lên cháu sẽ không muô´n trở thành,” Victory nói.

“Lớn lên cháu sẽ giô´ng hệt như mẹeeee,” Magda nói, theo cái kiểu nói lạ lùng bâ´y nay. “Cháu sẽ là nữ hoàng và sai bảo mọi người.”

Wendy và Victory đưa mă´t nhìn nhau. “Mẹ cháu không thực sự sai bảo ai, cháu yêu ạ. Mẹ cháu bảo mọi người phải làm gì. Đó là một phâ`n công việc của mẹ cháu.”

“Mẹ sai bảo bô´. Mọi người bảo bô´ thích thê´, nhưng đó là lý do bô´ bỏ đi.”

Victory cô´ cho Magda đi ngủ, nhưng chỉ bă`ng cách hứa sẽ cho nó đê´n showroom của mình. Magda tội nghiệp ở vào cái độ tuổi khủng khiê´p, kẹt giữa là một bé gái và một thiê´u nữ. Nó mập lùn và chuẩn bị có ngực. Victory thâ´y thương nó, nhưng ta có thể làm được gì chứ?

Khổ thân Wendy! Cô lại nghĩ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô đang ngô`i ở ghê´ sau chiê´c Mercedes SUV giá đă´t că´t cổ, cảm thâ´y như mình là con cừu đang bị dẫn đi giê´t mổ. Chiê´c xe đă´t tiê`n này là của Lyne Bennett, và ông ta đã gửi riêng tới cô´t để đón cô. Cô đã cô´ giải thíchră`ng cô có thể tự đê´n buổi hẹn. Nhưng Ellen trợ lý của Lyne đã năn nỉ cô châ´p nhận việc đưa đón. “Ông â´y sẽ nổi giận với tôi nê´u chị không đô`ng ý,” cô nói.

https://thuviensach.vn

Lyne Bennett, cô nghĩ. Giờ có một ví dụ về người ưa sai bảo rồi.

Cô cầm điện thoại lên và gọi cho Wendy.

“Thật lòng á?” Wendy nói vào điện thoại, giọng cô hơi nghèn nghẹt như thể cô đang ăn thứ gì đó. “Hai ngày qua tớ bận đến nỗi không có thời gian mà nghĩ đến Shane nữa. Thế có bệnh hoạn không nhỉ?”

“Thế tốt,” Victory nói. “Dù chuyện gì xảy ra với Shane, ít nhất cậu có sự nghiệp. Và con cái.”

“Không ai tin tớ, nhưng tớ chắc anh ấy sẽ quay lại.”

“Cậu hiểu anh ấy rõ hơn ai hết,” Victory nói. Wendy, cô nghĩ, hoặc là dũng cảm hoặc ngu dần. Hoặc có lẽ cô ấy đúng. Có lẽ Shane sẽ quay lại. Anh ta có thể đi đâu cơ chứ? Anh ta không có tiền, trừ phi anh ta tìm được một phụ nữ nào đó chăm lo cho anh ta. Victory đã cẩn thận không nói ra chuyện này, hay để Wendy biết thực lòng cô nghĩ thế nào về Shane. Nếu họ có quay lại với nhau, cô không muốn cảm giác của cô về Shane trở thành vấn đề. “Hôm nay cậu nói chuyện với anh ấy à?”

“Hôm qua,” Wendy nói vẻ mập mờ.

“Và?”

“Anh ấy bảo đang suy nghĩ. Vì thế tớ cố để anh ấy yên.”

“Có lẽ anh ấy đang bị khủng hoảng tuổi trung niên. Năm nay anh ấy bước sang tuổi bốn mươi nhỉ?”

“Ừ,” Wendy nói. “Đàn ông chó chết? Sao họ được phép có khủng hoảng tuổi trung niên còn chúng ta thì không? Những ngày thế này làm tớ chỉ muốn từ bỏ mọi thứ mà đi Ấn Độ. Để xem anh ấy có thích không. Cậu đang ở đâu thế?” cô hỏi.

https://thuviensach.vn

Victory nhìn gáy người tài xế. “Tớ đi hẹn hò. Với Lyne Bennett,” cô thì thầm. “Tớ đang ở trong xe của ông ta.”

“Chắc là vui đấy,” Wendy chua chát nói. “Ít nhất ông ta có khả năng chi trả cho bữa tối. Nhưng chắc ông ta phải uống Viagra thì mới làm tình được nhỉ.”

“Cậu nghĩ thế á?” Victory nói. Cô còn chưa nghĩ xa đến thế về Lyne.

“Tất cả những kẻ như thế đều uống Viagra. Họ bị nó ám ảnh. Đặc biệt là những loại Hollywood,” Wendy kinh tởm nói. “Tớ biết Lyne Bennett sống ở New York, nhưng ông ta thực ra rất Hollywood. Tất cả bạn thân của ông ta đều là ngôi sao điện ảnh. Cậu luôn thấy ông ta có mặt ở các trận đấu của Laker. Quá tởm.”

“Bóng rổ?”

“Viagra,” Wendy nói. “Ý tớ là, nếu không có sự trợ giúp của thuốc, đó có phải là cách của mẹ tự nhiên bảo ta rằng có lẽ ta không nên làm tình nữa không?”

Victory bật cười. Wendy quá buồn bực chuyện Shane, cô nghĩ, dù cho cô ấy nói gì chăng nữa. Tỏ ra chua chát về đàn ông thật chẳng giống cô ấy chút nào.

Họ cúp máy và Victory nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc SUV đang chạy trên Đại lộ Madison, qua những cửa hàng thiết kế thời trang năm nghìn foot vuông đắt tiền như Valentino. Cô nhăn nhó khi nghĩ đến tình huống của Wendy và Shane. Cô sợ hãi cho Wendy - sợ hãi chuyện gì sẽ xảy ra nếu Shane không quay lại, và đồng thời cũng trăn trở bởi ý tưởng cuộc đời của bạn mình sẽ thế nào nếu anh ta không quay lại.

https://thuviensach.vn

Khi cô gặp Shane với Wendy lần đầu tiên rất nhiều năm trước tại một bữa tiệc tối tại Los Angeles, cô đã nhìn Shane như Wendy chắc hẳn đã nhìn anh. Thoạt tiên cô rất ngạc nhiên khi biết được Wendy đã lập gia đình. Wendy tính tình thẳng thắn và hơi nam tính. Cô không trang điểm và thường mặc quần jean xanh, áo sơmi cài cúc nhỏ kiểu đàn ông và áo vest màu xanh nước biển, đi bốt. Victory tự hỏi liệu Wendy có cố tình tự làm cho mình ít nữ tính đi để được coi trọng trong ngành điện ảnh hay không. Nhưng cô đoán con người Wendy thực sự là thế. Ở Wendy có gì đó ấm áp và dễ thân thuộc khiến Victory nghĩ đến những cô gái mà cô đánh bạn từ hồi nhỏ. Là một người trưởng thành, Wendy là loại phụ nữ mà các phụ nữ khác thì thấy đẹp còn đàn ông thì hầu như không để mắt tới. Và trong tuần đầu tiên Victory quen cô, cô chưa một lần nhắc rằng trong đời mình có một người đàn ông nào.

Victory đã sốc khi Wendy xuất hiện ở bữa tối với một anh chàng điển trai. Shane đầu tóc hơi rối và khuôn mặt tròn trĩnh, hiền hậu. Anh không cao lắm, nhưng với một người xinh như Shane, chuyện đó không quan trọng. Thoạt tiên, đôi này trông không xứng chút nào. Shane có phong cách của một thằng bé chưa đủ trưởng thành để lập gia đình, và cái dáng vẻ của một người đàn ông không cần phải thế. Victory ngay lập tức nghi ngờ. Cô tự hỏi liệu có phải Shane bị gay hoặc đang lợi dụng Wendy không. “Tớ không biết là cậu lập gia đình rồi đấy,” Victory kêu lên, ngạc nhiên nhìn hết từ người này sang người kia.

“Tôi là bí mật lớn của cô ấy,” Shane nói, trìu mến nhìn Wendy. “Cô ấy chỉ cho tôi ra ngoài vào những ngày đẹp trời thôi.”

Wendy bật cười tự hào, và Victory cảm thấy mình như một con ngốc. Cô đã ngu ngốc không nghĩ đến khả năng thứ ba. Đó là Shane yêu Wendy. Và tại sao lại không cơ chứ? Cô mới quen Wendy một vài tuần, và thực tình cô cũng rất yêu mến Wendy. Việc Shane

https://thuviensach.vn

đủ thông minh để thấy Wendy tuyệt vời thế nào là đủ để khiến Victory cũng yêu mến cả anh ta.

Tuy nhiên, sự quý mến của cô không kéo dài được lâu. Một khi bỏ qua được vẻ ngoài điển trai của anh ta, Shane giống như một cái đĩa bạc rẻ tiền, một khi đã bị xỉn thì vĩnh viễn mất độ sáng bóng. Anh ta quá nịnh hót, lúc nào cũng bợ đỡ bạn bè diễn viên và đồng nghiệp của Wendy. Wendy làm việc như trâu, trong khi Shane theo đuổi đủ thú vui - đánh golf, trượt tuyết, thậm chí cả trượt ván. Và anh ta thật y hệt một đứa con gái khi đụng đến chuyện ngoại hình. Cô từng ở nhà Wendy vài lần khi Shane khoe những bộ quần áo mới anh ta vừa mua ở Dolce & Gabbana, Ralph Lauren hay Prada. Và có lần anh ta đã mua một đôi giày da cá sấu ở Cole Haan với giá 1.500 đô. Wendy chỉ bật cười. Cô nghĩ thật là nực cười, cái kiểu Shane đi spa, mát xa và làm móng tay móng chân vào ban ngày. Thậm chí anh ta còn nhuộm phẩy lai. Và anh ta có cả kem dưỡng da. Đến Wendy còn không có kem dưỡng da (không phải cô ấy cần nó - cô ấy không bị nếp nhăn, có làn da trắng không bị ảnh hưởng bởi ánh nắng mặt trời). Và Shane từng kể chuyện rằng mắt mình được một bác sĩ thẩm mỹ Hollowood xuất sắc phẫu thuật.

"Wen," Victory có lần thận trọng hỏi cô. "Cậu không khó chịu chuyện Shane toàn tiêu tiền của cậu à?"

Lúc đó là vào đêm giao thừa một vài năm trước. Wendy và Shane tổ chức một bữa tiệc, và đã muộn, hầu hết khách khứa đã ra về. Shane đã đi ngủ, còn Wendy, Victory, và Nico ngồi trên cái sofa ọp ẹp của Wendy, uống champagne và thổ lộ những cảm xúc sâu thẳm nhất của họ. "Cậu chưa kết hôn, nên cậu không hiểu đâu," Wendy nói. "Khi kết hôn rồi, thì thực sự phải chia sẻ. Cậu muốn người kia được hạnh phúc. Tớ không phải cảnh sát. Tớ không muốn kiểm soát hành vi của Shane. Và tớ không muốn anh ấy kiểm soát tớ. Tớ yêu anh ấy."

https://thuviensach.vn

Wendy đã say đắm nói ra như thế, và Victory chưa bao giờ quên giây phút đó. Nó khiến cô nhớ rằng Wendy rất tốt, rộng lượng, và nhân hậu. Cô ấy là một người vị tha, Victory nghĩ, và tự hỏi đức tính đó ở đâu mà có. Cô ước gì mình có thể giống Wendy, nhưng cô ngờ mình sẽ không làm được. Cô quá bận tâm về chuyện thế nào là công bằng và sòng phẳng. Và khi liên quan đến các mối quan hệ với đàn ông, cô luôn tính toán. Các chuyên gia bảo ta không nên làm vậy, nhưng cô không thể nào ngăn được mình. Rốt cuộc, cô muốn cảm thấy đàn ông cũng bỏ một lượng nỗ lực tương đương cho mối quan hệ. Thường họ không như vậy, và đó là lý do vì sao tất cả mối quan hệ của cô đều kết thúc...

Điện thoại của cô đổ chuông. Cô cầm lên, nhìn số. Chúa ơi, lại là Ellen, có lẽ là lần thứ năm trong ngày. “Chào Ellen,” cô nhẫn nhục nói.

“Chị sẽ không tin nổi chuyện này, nhưng sau rốt Lyne lại muốn chị đến văn phòng.”

Victory đảo mắt. “Được rồi,” cô cẩn trọng nói. “Cô có chắc không?”

“Lần này chúng tôi chắc chắn,” Ellen nói vẻ đảm bảo. Rồi có tiếng cãi cọ nhỏ, và Lyne Bennett đích thân nói chuyện điện thoại. “Này bé con, đang ở đâu rồi?” ông ta hỏi. “Vác xác cô đến đây ở Phố 72.”

“Tôi đến đó ngay đây,” Victory nói, cố không để sự khó chịu lộ ra trong giọng mình.

Cô gác máy và nhìn người tài xế. “Ellen gọi,” cô nói. “Chúng ta sẽ đến Phố 72”.

https://thuviensach.vn

Cô ngả người ra ghế. Thật tình! Thế này quá đáng quá. Sao đàn ông không ra quyết định rồi giữ nguyên như thế? Rõ ràng ông ta sở hữu hai căn nhà hai tầng chạy suốt chiều dài toàn bộ một khu nhà, từ Phố 71 đến Phố 73, và ông ta sống ở bên mặt Phố 73 và có văn phòng ở Phố 72. Suốt cả buổi chiều, Ellen đã gọi cô, đầu tiên bảo rằng Lyne muốn gặp cô tại nhà, rồi ông ta đổi ý muốn gặp ở văn phòng. Rồi ông ta muốn gặp ở bảo tàng Whitney. Giờ ông ta lại đổi ý và muốn gặp ở văn phòng.

Đó là một cách không tế nhị cho lắm để nói rằng thời gian của ông ta thì quý giá hơn thời gian của cô, cô nghĩ.

Chiếc xe dừng lại, và tài xế ra khỏi xe mở cửa cho cô. Tuy nhiên Victory nhanh hơn. Và cô đã ra khỏi xe trước, đứng trên vỉa hè nhìn lên tòa nhà của Lyne. Nó có vẻ kỳ quái, được xây bằng đá cẩm thạch trắng với một tháp nhỏ lòi ra ở bên. Cô thề là mình thấy một khuôn mặt phụ nữ ở cửa sổ, lo lắng hé mắt nhìn ra.

Và rồi khuôn mặt đó biến mất.

Trong một giây, cô lưỡng lự. Chuyện này thật sự sẽ là phí thời gian. Thậm chí cô còn không biết Lyne Bennett, vậy mà cô đã không ưa ông ta rồi. “Gọi Ellen ngay và bảo cô ta rằng mày đã đổi ý,” một giọng nói trong đầu giục cô. “Ông ta sẽ làm gì chứ? Phát điên lên và phá công ty của cô?”

Nhưng rồi cánh cửa sắt uốn nặng nhọc mở toang. Một người đàn ông cơ bắp vận đồ vest và đeo bộ đàm sải bước về phía cô. Victory nghĩ anh này đi như thể trong quần có cục phân vậy.

“Đến gặp ngài Bennett?” anh ta hỏi.

“Vâng...”

https://thuviensach.vn

“Đi với tôi,” anh ta nói.

“Anh chào đón các vị khách của ông ta kiểu này à?” cô hỏi.

“Phải, chúng tôi làm thế,” anh ta vừa nói vừa dẫn cô vào trong.

“Ý anh là sao, cô ấy có xinh không á? Dĩ nhiên cô ấy xinh. Cô ấy đẹp cực,” Lyne Bennett vừa nói vừa liếc nhìn Victory khi nói vào điện thoại. Ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế xoay bằng da màu nâu, hút xì gà và thản nhiên gác đôi chân đi giày thắt dây kiểu Anh lên mặt bàn như thể ông có cả ngày rảnh rỗi và cô không phải đang ngồi đó đợi ông. Văn phòng này được thiết kế theo ý tưởng tạo ra một thư viện của quý ông, với những bức tường ốp gỗ, giá sách, tấm thảm Oriental, và một gạt tàn xì gà bằng sứ lớn của Dunhill. Victory ngồi không thoải mái gì lắm trên một chiếc ghế bành Pháp nhỏ bọc vải hình da báo. Cô mạnh bạo mỉm cười.

Cô sẽ còn phải chịu đựng cảnh này bao lâu nữa? Cô bước vào văn phòng của Lyne ít nhất ba phút trước đó và ông ta vẫn đang nói chuyện. Có lẽ cô nên đi về.

“Cô ấy ngồi ngay kia,” Lyne nói vào điện thoại. “Tên cô ấy là Victory Ford. Đúng vậy,” ông gật đầu, nháy mắt với Victory. “Nhà thiết kế thời trang. Ừ hứ. Cô ấy là một phụ nữ đẹp.” Lyne lấy tay che điện thoại. “Tanner Cole biết cô là ai và anh ta đồng tình như thế. Lại đây,” ông ta nói, chìa điện thoại ra. “Chào anh ấy đi. Làm anh ta kích động đi. Gần đây anh ta cư xử không tốt lắm ở một cửa hàng.”

Victory thở dài và đứng dậy, nhận điện thoại từ tay ông. Chuyện này thật quá trẻ con! Cô ghét cái kiểu người ta làm thế này, buộc

https://thuviensach.vn

mình nói chuyện điện thoại với người mình không quen biết. Dù cho người ta là ngôi sao điện ảnh. “Xin chào,” cô nói vào ống nghe.

“Đừng để ông ấy làm cô khó chịu,” giọng Tanner Cole thủ thỉ vào tai cô.

“Vâng,” cô vừa nói vừa nhìn Lyne. “Mà nếu ông ấy làm vậy, tôi sẽ chỉ phải hẹn hò với anh thôi.” Lyne giật điện thoại khỏi tay cô, giả vờ nổi giận.

“Anh có nghe thấy không?” ông hỏi, mỉm cười với Victory. Răng ông ta, Victory để ý, to và trắng kinh khủng. “Cô ấy bảo có lẽ cô ấy nên hẹn hò với anh. Rõ là cô ấy không biết anh to bé thế nào rồi.”

Victory thở dài và ngả người ra trong ghế. Cô cố tình nhìn đồng hồ, nghĩ Lyne thật là một kẻ phô trương. Thế hơi thảm hại. Nhưng có lẽ ông ta bất an. Thật khó tin, nhưng có khả năng lắm. Có lẽ bất an là xung lực khiến ông ta kiếm được một tỷ đô la. Cô nhìn quanh văn phòng và thấy ba bức vẽ bằng mực - Alexander Calders, trị giá hàng trăm ngàn đô. Có lẽ Lyne đã dàn dựng toàn bộ cảnh này để gây ấn tượng với cô, đảm bảo là ông ta đang nói chuyện điện thoại với bạn cánh hẩu Tanner Cole trong khi Ellen đưa cô vào.

Cô bắt chéo chân. Ít nhất ông ta cảm thấy cần phải cố gắng, cô nghĩ. Và đột nhiên cô cảm thấy tội nghiệp cho ông ta.

“Được rồi, anh bạn, tối mai gặp lại anh. Bọn Yankee chó chết,” ông hét lên, bỏ điện thoại xuống. Đang mùa bóng rổ. Lyne, không nghi ngờ gì, có một phòng riêng ở Sân vận động Yankee.

Cô chỉ hy vọng ông ta sẽ không nói chuyện thể thao suốt cả tối.

https://thuviensach.vn

“Cô thế´ nào?” ông ta hỏi, như thể cuố´i cùng ông nhận ra cô có mặt trong phòng. Ông đứng dậy và bước ra từ sau bàn, cầ`m tay cô siế´t chặt và ngả người tới hôn lên má cô. “Trông cô tuyệt lắ´m,” ông lẩm bẩm.

“Cám ơn ông,” Victory lạnh lùng nói.

“Không, tôi nói thực lòng đấ´y,” ông nói, vẫn không thả tay cô ra. “Tôi rấ´t mừng cô đồ`ng ý hẹn hò với tôi.”

“Không có gì,” Victory nói vẻ khô khố´c. Cô tự hỏi ông có đang khó chịu như mình không.

“Ellen!” ông đột nhiên hét. “Dưới nhà có xe không?”

“Ông biế´t là có mà.” Giọng Ellen vang lên ở ngay gầ`n đó.

“Ừ, nhưng nó có ở ngay trước lố´i vào không? Tôi muố´n đi bộ ra khỏi nhà là vào luôn xe. Tôi không muố´n đứng trên vỉa hè tìm Bumpy.”

“Tôi sẽ báo anh ta là ông xuố´ng ngay bây giờ,” Ellen vui vẻ nói.

“Bumpy?” Victory hỏi, tự hỏi họ sẽ nói chuyện gì suố´t cả buổi tố´i đây.

“Tài xế´ của tôi,” Lyne giải thích. “Ngài Ổ gà. Nế´u trong vòng năm trăm mét trước xe có ổ gà, Bumpy sẽ tìm thấ´y nó. Có đúng không, Ellen?” ông ta vừa nói vừa bước ra khỏi văn phòng.

Victory nhìn ông ta, tự hỏi ông ta nói đùa hay thật.

Ellen đang đứng cạnh bàn của cô, cầ`m một áo khoác cashmere đen. Lyne xỏ tay vào ố´ng tay áo. “Đồ` uố´ng?” ông hỏi.

“Ngay đây,” Ellen nói, chỉ vào một chai Cristal trên bàn mình.

https://thuviensach.vn

“Ở Whitney champagne rẩ t dở,” Lyne nói, quay sang giải thích cho Victory. “Tôi đã bảo họ nâng cấ p ít nhấ t lên Veuve, nhưng họ là đồ̀ đểu rẻ tiề n. Vì thế́ giờ tôi mang đồ̀ riêng của mình đi.”

Ellen theo họ xuố ng tới chiế c SUV, mang theo chai champagne và hai cái ly. Một phụ nữ sẽ không bao giờ mơ đế n việc yêu cầ u thư ký phục vụ kiểu thế́, Victory nghĩ, nhìn Lyne với ánh mắ t kinh tởm. Ông ngồ̀i vào ghế́ sau khi Ellen đưa cho ông chai rượu. “Hai người vui vẻ nhé,” cô nói.

Victory trân trố i nhìn vào mắ t Ellen. Cô bấ t lực nhún vai.

Victory nhìn sang Lyne, ông này đang thành thạo xé lớp giấ y vàng bọc chai champagne. Cô nheo mắ t lại. Nế u tố i nay không dẫn đế n chuyện gì, cô sẽ phải dạy cho Lyne Bennett một bài học nho nhỏ.

Lão Lyne Bennett là một thằ̀ng khố n, Nico nghĩ, nhìn lên trang nhấ t tờ New York Post.

Dòng tiêu đề̀ giật “Luật Bít tấ t Đỏ,” nhưng banner phía trên lại là ảnh Lyne Bennett cạnh một dòng chữ viế t hoa: “Tỷ phú dính líu vào vụ Chửi nhau như Chó. Xem trang ba.”

Mình hy vọng chó cắ n lão ta, Nico vừa nghĩ vừa lật trang báo. Tuy nhiên, câu chuyện lại khá đáng thấ t vọng. Nó chỉ kể chuyện làm thế́ nào Lyne Bennett cố́ tránh việc sân trường cạnh nhà mình bị biế n thành nơi thả chó chạy sau sáu giờ tố́i. Lyne Bennett viện dẫn “điề̀u kiện không hợp vệ sinh” trong khi những chủ chó hàng xóm thì gọi Lyne Bennett là “kẻ côn đồ̀ ghét chó.” Nico phải đồ̀ng ý với họ, đồ̀ng thời nghĩ rằ̀ng không có gì tệ hơn việc một người đàn ông ghét

https://thuviensach.vn

chó. Cô đã biết Lyne Bennett rất nhiều năm. Và mỗi lần nhìn thấy ông ta, cô cảm thấy ông là loại oắt con sẽ đá một con chó khi không có ai nhìn. Tuy nhiên, nghĩ đến đàn ông và chó lại khiến cô nhớ đến Kirby và chú chó của anh. Và chuyện cô đã làm với Kirby hai lần trong tuần qua. Cô tự hứa sẽ không nghĩ đến Kirby khi ở nhà và có Seymour ở bên cạnh, vì thế là không công bằng với Seymour. Vậy là cô gập tờ báo lại và ném xuống sàn.

Lúc này là mười giờ sáng Chủ nhật. Nico đang ở trong "động" - phòng tập thể dục dưới tầng hầm căn nhà mặt tiền mà Seymour đã đặc biệt xây dựng. Căn phòng được thiết kế nằm dưới tầng trệt, nơi có nhà bếp, vườn, và chuồng chó. Và ban đầu nó là một mê cung không cửa sổ gồm những phòng chứa đồ nhỏ. Seymour đã trải thảm các tầng bằng thảm sợi xidan, xây một phòng xông hơi, mát xa, tắm vòi sen với giá 150.000 đô chưa bao gồm thiết bị tập luyện thời thượng. Nó là thiết bị mà hiện giờ Nico đang tập, một thứ gì đó gọi là máy tập luyện đa năng. Bộ máy này yêu cầu người tập phải được bọc kín. Mỗi lần Nico dùng nó, cô có cảm giác như thể mình là đối tượng của một thí nghiệm khoa học kỳ bí nào đó. Mà cô nghĩ kiểu gì thì có lẽ đúng là vậy.

Cô nhìn xuống màn hình kỹ thuật số. Còn mười phút nữa. Cô nhìn chằm chằm vào mình trong bức tường gương. Cô đang mệt đứt hơi, thở hổng hộc, và cô cau mày tập trung. Mày có thể làm được, cô ép bản thân. Chỉ... chín phút nữa thôi. Và sau đó sẽ là tám phút, và cứ thế, cho đến khi cô xong. Cô ghét tập thể dục, nhưng cô buộc phải làm. Không phải chỉ vì Seymour. Đó là một phần trong công việc của cô. Victor Matrick có một mệnh lệnh rằng các giám đốc của ông ta không chỉ làm việc chăm chỉ mà còn ăn chơi chăm chỉ. Một năm hai lần ông lên lịch một cuộc phiêu lưu mạo hiểm dành cho hai mươi giám đốc đứng đầu tập đoàn, gồm đua thuyền bốn người, nhảy máy bay (những kẻ nhát gan có lẽ nên có người hướng dẫn buộc

https://thuviensach.vn

chặt vào lưng mình), và leo núi ở Utah. Vợ hoặc chồng được mời tham gia thoải mái nhưng không bắt buộc. Ấy vậy mà Seymour luôn đi kèm với cô và lúc nào cũng chiến thắng. "Chẳng ai có thời gian tập luyện cho tất cả những trò đó cả," Seymour nói. "Vì vậy vẫn đề là luôn phải chuẩn bị. Chừng nào mình còn khỏe mạnh, chừng đó còn có thể cạnh tranh." Và thế là phòng tập thể dục ra đời.

Đột nhiên di động của Nico đổ chuông. Nó được treo trên cái móc cạnh máy tập. Và trong một giây, cô bồn chồn nhìn nó. Bình thường, có lẽ cô đã để máy trên tầng, đặc biệt là vào Chủ nhật. Nhưng giờ cô lại có gì đó với Kirby (cô không dám thừa nhận với chính mình đó là ngoại tình), cô không muốn mạo hiểm. Cô đã bảo với Kirby đừng gọi cho cô vào buổi tối hay cuối tuần vì bất cứ lý do gì. Nhưng Kirby là loại người có thể đột nhiên bị tình cảm chiếm lấy và quên sạch. Cô nhìn số. Đó là Wendy.

"Chào cậu," cô nói, tháo dây ra khỏi máy.

"Victory đang hẹn hò với Lyne Bennett," Wendy nói, vừa hoảng sợ vừa ngưỡng mộ. "Báo chí đăng ầm ầm lên kìa."

"Tớ biết là cậu ấy có đi hẹn với ông ta một lần..."

"Cậu ấy đi xem bóng rổ với ông ta tối thứ Bảy rồi," Wendy nói vẻ giận dữ. "Ôi trời ơi. Tớ hy vọng cậu ấy không biến thành Sarah-Catherine. Sarah-Catherine cũng hẹn hò với ông ấy."

Nico lau mồ hôi phía sau cổ mình. Thế quái nào mà đột nhiên Wendy lại nghĩ đến Sarah-Catherine? Đặc biệt khi không ai nghe gì đến cô ta (Ơn Chúa) ít nhất ba năm nay. "Tớ không phát điên lên vì chuyện Lyne Bennett, nhưng Vic chả có gì giống Sarah-Catherine cả," Nico nói. "Cô ấy có công ty đàng hoàng. Và tài năng thực sự." Cô nghĩ Wendy đang ở trong một trạng thái kinh dị mà phụ nữ có thể rơi vào khi cuộc đời của họ tan tành và họ nghĩ những người khác cũng

https://thuviensach.vn

sắ́p sửa bị như thế. “Đi ăn trưa không?” cô hỏi, biết rằ̀ng mình không nên, rằ̀ng mình nên làm việc.

“Tớ không nên đi,” Wendy nói.

“Tớ cũng vậy,” Nico nói. “Da Silvano lúc một giờ nhé? Tớ sẽ gọi Victory.”

Cô gác máy và cầ̀m tờ Post lên, lật vội qua các trang. Nó đây rồ̀i, trang sáu - một bức ảnh màu một phầ̀n tư trang chụp Victory và Lyne Bennett, đội mũ bóng chày đội Yankee. Victory đứng cổ vũ, còn Lyne, có khuôn mặt dài giố́ng một viên thuố́c ho trong tâm trí của Nico, giơ một nắ́m tay lên không trung trong chiế́n thắ́ng.

Thế́ đấ́y, Nico nghĩ. Rõ là họ không hề biế́t đội Yankee sắ́p sửa thua.

Cô cầ̀m tờ báo tới ghế́ dài và ngồ̀i xuố́ng một đầ̀u, giơ ra xa để có thể đọc được dòng chữ viế́t hoa. Cô dầ̀n bị viễn thị - một hiện thực không thể tránh khỏi khi qua sinh nhật lầ̀n thứ bố́n mươi - và cô chỉ nhìn ra được những từ: “Trận đấ́u Tình yêu,” và bên dưới, “Đội Yankee có thể thua, nhưng điề̀u đó dường như không làm tỷ phú Lyne Bennett và nhà thiế́t kế́ thời trang Victory Ford bận tâm. Cả hai đã được nhìn thấ́y đi cùng nhau ở khắ́p Manhattan...”

Sao chuyện này lại xảy ra? Lầ̀n gầ̀n đây nhấ́t cô nói chuyện với Victory là sáng thứ Sáu. Và cô ấ́y bảo đã có một khoảng thời gian tuyệt vời với Lyne Bennett, nhưng không theo kiểu mà bạn sẽ nghĩ đâu. Thực ra, cô ấ́y bảo chắ́c mình sẽ không nghe tin gì từ Lyne Bennett nữa. Nico chăm chú săm soi bức ảnh. Victory chắ́c chắ́n trông như có vẻ đang thật sự rấ́t vui vẻ. Nico lắ́c đầ̀u, nghĩ đế́n chuyện bạn bè liên tục làm cô kinh ngạc và choáng váng.

https://thuviensach.vn

Chuyện xảy ra là Lyne Bennett hơi phải lòng Victory, và Victory cũng phải lòng ông.

Được rồi, "phải lòng" nghe hơi quá, Victory nghĩ. Nhưng nó có thể là khởi đầu của "phải lòng". Cái cảm giác ấm áp, mềm mại, yêu thương bạn dành cho một người đàn ông khi đột nhiên bạn phát hiện ra mình thích anh ta, rằng anh ta ổn và thậm chí còn hơn cả ổn, và rằng anh ta có thể là tuyệt vời. Nó như là cảm giác trong đêm Giáng sinh. Bên trong thì ấm áp, còn bên ngoài thì đẹp đẽ và lấp lánh.

"Anh sẽ ở dưới nhà. Nên nếu em cần bất cứ thứ gì thì xuống nhé. Hoặc gọi Robert," Lyne nói. Robert là quản gia, một trong năm người phục vụ sống tại nhà, bao gồm hai vệ sĩ, một người hầu, và một đầu bếp. Ông nhoài người sang hôn cô một cái. Cô ngẩng mặt lên và vòng tay qua phía sau cổ ông, cảm nhận làn da được cạo kỹ dưới lòng bàn tay mình. "Em cần gọi vài cú điện thoại," cô thì thầm. "Vì vậy đừng lo cho em."

"Đó là điều anh biết mình không cần phải lo," ông nói, hôn cô mạnh bạo hơn làm cô ngã lại xuống giường. Một phút sau cô đẩy ông đi. "Anh không muốn bị muộn đâu. Vì George," cô nói.

"Trời. Thằng lỏi con ấy đợi được mà. Nó là lính của anh." Tuy vậy, giây tiếp theo ông đã đứng dậy. Ông là một người tuân thủ bổn phận hệt như cô, cô nghĩ. Ông ghét việc không làm những thứ mà ông bảo sẽ làm. "Một tiếng nữa gặp lại em."

"Chúc vui vẻ," cô nói. Sáng nay, cô để ý thấy trông Lyne đặc biệt dễ thương, ông mặc một bộ vest thể thao màu trắng và đi giày tennis. Ông sẽ đi chơi tennis với một tỷ phú khác, George Paxton, ở sân quần rõ ràng nằm đâu đó sau nhà. Cô vẫy tay, cảm thấy như một người vợ chào chồng đi làm.

https://thuviensach.vn

Cô cuộn mình dưới chăn và nhìn quanh. Một phút nữa cô sẽ dậy. Nhưng Chúa ơi, giường của Lyne Bennett thoải mái biết bao. Lớp khăn trải giường thật mềm mại. Và sau lưng cô là ba cái gối to bự như thể mình đang rơi vào một đám mây. Khăn trải giường và chăn đều màu trắng, dĩ nhiên là thế. Thảm trắng, rèm lụa trắng, và đồ đạc là Biedermeier - Biedermeier xịn, loại ta chỉ tìm thấy được ở châu Âu hay ở một cuộc bán đấu giá của Sotheby - trái ngược với loại Biedermeier nhái ta tìm thấy tại các phố cổ ở Village. Riêng Biedermeier thôi cũng đáng giá nửa triệu đô la rồi. Ôi cái ga trải giường này!

Tại sao chỉ những người thật sự giàu mới có loại ga trải giường như thế này? Cô đã đi đến nơi cô nghĩ là cửa hàng vải lanh xịn nhất trên Đại lộ Madison - Pratesi - và trả một nghìn đô cho một bộ ga giường (thực ra là năm trăm, chúng được giảm giá một nửa). Và chúng vẫn không mềm được bằng cái này. Lớp ga giường của Lyne là sự khác biệt giữa một triệu phú và tỷ phú, cô nghĩ, và là một thứ nhắc nhở rằng dù ta nghĩ mình thành công đến mức nào, cũng luôn có người thành công hơn.

Ôi, nhưng ai thèm quan tâm cơ chứ? Cô nghĩ. Lyne có thể có nhiều tiền hơn. Nhưng cô là người phụ nữ của thế giới, người đã gây dựng tên tuổi cho chính mình và có doanh nghiệp riêng và sống cuộc đời thú vị. Cô không cần Lyne, hay tiền, hay ga trải giường của ông. Nhưng đó chính là điều khiến chuyện ở bên Lyne là một niềm vui. Ông ta là kẻ tồi tệ, nhưng là người biết mua vui. Và để đầu mình ngả xuống gối (nó phồng lên hai bên đầu cô, gần như làm cô nghẹt thở), cô nhớ lại những sự kiện trong mấy ngày qua.

Cô bắt đầu cãi nhau với Lyne ngay khi chiếc xe chạy khỏi vệ đường trong đêm hẹn hò đầu tiên gần như thảm họa ấy. “Ông có nghĩ là thực sự cần thiết bắt trợ lý của ông (cô cố ý tránh dùng từ “thư ký”) mang chai rượu champagne xuống tận xe không?” cô hỏi.

https://thuviensach.vn

“Sao cô ấ y lại phiề n lòng cơ chứ?” ông vừa hỏi vừa giật nút chai ra. “Cô ấ y là thư ký được trả lương cao nhấ t ở New York. Cô ấ y yêu tôi.”

“Chỉ bởi vì cô ấ y buộc phải thế . Và tại sao ông lại bắ t cô ấ y sắ p xế p các cuộc hẹn hò của ông? Sao ông không tự thân gọi điện?” Victory biế t mình thô lỗ, nhưng cô không quan tâm. Lyne đã bắ t cô ngồ i đợi trong lúc ông ta nói nố t điện thoại với Tanner Cole, và thế còn thô lỗ hơn.

“Ừ...” Lyne nói, rót champange vào ly nầ m trên cái giá để cố c bầ ng gỗ bóng loáng ở giữa băng ghế sau, “Thời gian của tôi đáng giá năm nghìn đô một phút. Tôi không nói rầ ng cô không đáng giá bầ ng nó. Nhưng nế u tôi gọi cho cô và cô từ chố i, nó sẽ làm tôi mấ t chừng hai mươi nghìn đô.”

“Chắ c chắ n là ông đủ tiề n cho khoản đó,” cô khinh khỉnh nói.

“Không phải là chuyện tôi đủ tiề n cho cái gì, mà là tôi muố n chi trả cho cái gì,” ông vừa nói vừa cười toét miệng. Cô giễu cợt cười lại. Lyne hấ p dẫn, nhưng nụ cười của ông ta như cá mập.

“Đó là lý do thảm hại nhấ t mà tôi từng nghe để tránh né việc bị từ chố i,” cô nói. Cô quyế t định mình sẽ đế n Whitney với ông ta, rồ i sau đó về nhà. Ông ta không thể buộc cô đi ăn tố i.

“Nhưng tôi đã không bị từ chố i,” ông ta nói.

“Ông sẽ bị.”

“Cô thực sự giận dữ vì tôi bảo Ellen gọi điện thoại hẹn cô?” ông hỏi. Ít nhấ t ông ta cũng tử tế để tỏ vẻ bố i rố i.

“Không,” cô nói. “Tôi thực sự giận vì ông buộc tôi phải ngồ i đợi trong khi ông nói chuyện với Tanner Cole.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cô hy vọng tôi sẽ dập ngay điện thoại mỗi lần cô bước vào phòng?”

“Đúng vậy,” cô nói. “Trừ phi tôi tình cờ là người trên điện thoại. Trong trường hợp đó thì thôi.”

Cô nhìn ông, tự hỏi ông sẽ phản ứng ra sao. Ông ta có ném cô ra khỏi xe? Nếu ông ta làm thế, cô cũng không bận tâm. Nhưng ông ta không có vẻ là nghĩ cô đang nói nghiêm túc. Điện thoại của ông đột nhiên đổ chuông, và ông cầm lên nhìn số. “Vậy cô sẽ không để cho tôi nhận cú điện thoại của tổng thống Brazil?” ông hỏi.

Cô lạnh lùng mỉm cười. “Khi ông đi cùng tôi, tổng thống Brazil có thể đợi.”

“Theo lệnh của cô thôi,” ông nói, nhấn nút từ chối nghe.

Trong một lúc, họ ngồi im lặng. Thậm chí cô không biết ông. Vì thế sao họ lại cãi nhau như thể họ thực sự đang ở trong một mối quan hệ? Cô bắt đầu cảm thấy tội lỗi. Tỏ ra là một con mụ xấu xa thế này chẳng giống cô chút nào. Có những người đàn ông như Lyne Bennett có thể khơi ra những mặt tồi tệ nhất ở một phụ nữ, nhưng cô sẽ không chịu thua. “Tổng thống Brazil gọi thật á?” cô hỏi.

“Đó là Ellen,” ông nói và bật cười. “Tôi nghe lời cô.”

Cô cắn môi, cố không mỉm cười. “Cho đến lúc này,” cô nói.

“Thực ra, cô nghe lời tôi. Bởi vì đúng là tổng thống Brazil gọi thật.”

Ôi Chúa ơi. Ông này điên thật, cô nghĩ.

Chiếc SUV rẽ sang Đại lộ Madison. Có hàng đống xe ở phía trước bảo tàng Whitney. Và đột nhiên Lyne khăng khăng đòi Bumpy

https://thuviensach.vn

đỗ xe lại ngay phía trước lô´i vào. “Lái đê´n chỗ đó, Bumpy!” ông hét khích lệ.

“Tôi đang cô´ đây, ngài Bennett. Nhưng có một chiê´c limousine phía trước chúng ta...”

“Mẹ kiê´p con limousine,” Lyne thô´t lên. “Nó là của lão già Shiner. Lão Cứt, tôi gọi ông ta thê´,” ông nói với Victory. “Khi tôi mới khởi nghiệp, lão bảo tôi sẽ chẳng bao giờ kiê´m nổi một xu. Tôi cũng không bao giờ để lão quên điê`u đó. Nê´u chiê´c limo của lão Cứt không tránh đường trong năm giây nữa thì đâm thẳng vào nó, Bumpy.”

“Thê´ cảnh sát sẽ tới. Và rô`i mâ´t nhiê`u thời gian hơn,” Bumpy càu nhàu.

“Thê´ thì làm sao? Anh biê´t phải xử lý cảnh sát thê´ nào...” Lyne nói.

Victory chịu đựng đủ rô`i. “Ông ngừng lại được không?” cô nói, quay sang Lyne. “Ông cư xử như một lão điên toàn tập. Thật đáng xâ´u hổ. Nê´u ông không đi bộ nổi năm feet từ lê` đường, thì ông có vâ´n đê` thực sự rô`i.”

Lyne không lỡ một giây. “Anh có nghe không, Bumpy?” ông hỏi, vỗ lên vai tay tài xê´. “Chúng tôi chỉ mới ở bên nhau mười phút, mà cô này đã hiểu rõ tôi rô`i.” “Thôi nào,” ông ta nói, câ`m tay Victory. “Tôi biê´t cô sẽ vui mà.”

Cô cau có. Lyne Bennett rõ ràng là một người đàn ông không dễ dàng bị sỉ nhục. Cô quyê´t định mình sẽ bă´t đâ`u thích ông ta một tí ti.

https://thuviensach.vn

Thế cũng tốt, vì ngay cả khi cô muốn thoát khỏi ông ta vào lúc đó thì cũng không thể được. Ngay khi ra khỏi xe, họ bị đám nhiếp ảnh vây lấy. Whitney Biennial là sự kiện lớn nhất dành cho nhóm nhỏ những nghệ sĩ còn nằm trong vòng tranh cãi được hội đồng Biennial chọn. Nó là một trong những sự kiện nghệ thuật gây tranh cãi và quan trọng nhất đất nước. Nhưng Victory luôn quên mất rằng tính xã hội của nó cũng rất cao. Mọi người đều cho rằng cô và Lyne không chỉ gặp gỡ nhau, mà có lẽ còn ở bên nhau được một thời gian. Xuất hiện tại Whitney Biennial cùng nhau là điều mà các đôi làm khi họ muốn thông báo công khai rằng họ chính thức hẹn hò.

Và rồi Lyne ở đó, cầm tay cô trước đám chụp ảnh như thể họ là tình nhân. Cô không bận tâm chuyện bị nhìn thấy đi cùng với ông ta. Nhưng cô không muốn mọi người nghĩ họ thực sự có ngủ với nhau. Cô nhẹ nhàng cố giật tay ra, nhưng ông nắm chặt hơn.

“Ông có bao giờ nghĩ đến khả năng mình đang bị chứng rối loạn do bị thiếu sự chú ý của người lớn không?” cô hỏi, nghĩ đến hành vi của ông ta trong xe.

“Cô nghĩ sao cũng được,” ông nói, khinh bỉ liếc xuống cô. “Đi nào, bé con,” ông nói, kéo tay cô. “Nếu cô cho đám paparazzi chụp đủ rồi thì vào trong thôi.” Cứ như thể cô là một đứa bé con!

Dù cô đi giày cao gót, ông cũng cao hơn cô ít nhất sáu inch, vì thế cô không thể chống đối lại về mặt thể chất. Ông ta giành thêm một điểm lợi thế. Rồi cô trả đũa được ông ở khu vực Những Cái Âm hộ. Nhưng phát súng kết liễu, cô tự mãn nghĩ, là lúc ở Cipriani...

https://thuviensach.vn

“Âm hộ khổng lồ? Ở Whitney?” Wendy hỏi. Cô không ngạc nhiên mấy. Cô nghĩ lúc này không gì có thể làm cô ngạc nhiên cả, nhưng cô đang rất khó tập trung được vào câu chuyện. Sáng đó Shane đã gọi bảo cô mang mấy đứa nhỏ về thăm bố mẹ anh, sống ở Upper West Side. Nghĩ đến chuyện Shane chơi với con và ông bà chúng mà không có cô khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Cô đang ngồi tại chiếc bàn phía trước trong góc đáng thèm muốn ở nhà hàng Da Silvano với Nico và Victory. Nhà hàng đông nghẹt và cửa cứ liên tục mở ra người ra ra vào vào, chỉ để được nghe là không còn bàn, khiến một làn hơi lạnh thổi vào gáy cô. Cô liên tục chỉnh chiếc khăn quàng, nhưng cái thứ chết đó không chịu ở yên. Khăn quàng pashmina rõ là đã hết được chuộng. Nhưng đây là thứ đẹp đẽ nhất cô có thể quàng lên để trông tử tế vào ngày Chủ nhật.

Cô ngả người tới, cố tỏ vẻ thích thú. Shane bảo với bố mẹ anh chưa? Họ có nói chuyện về cô không? Mẹ Shane chưa bao giờ quý cô cả. Có lẽ bà đang bảo Shane cô là một bà mẹ tồi tệ...

“Mỗi năm họ đều cố làm gì đó thật sốc,” Nico đang nói. “Vài năm trước là băng quay một anh chàng sơn màu xanh lên người, nghịch chim của mình.”

“Họ là những kẻ cố tình gây sốc,” Victory nói, chấm một mẩu bánh mì vào đĩa dầu ôliu nhỏ. “Năm nay họ có những cái âm hộ khổng lồ với những con búp bê bằng nhựa kẹt ở cửa mình.”

“Trình bày không được đẹp lắm,” Nico nói.

“Cậu xem chưa?” Wendy hỏi.

“Phải xem,” Nico nói. “Bọn tớ sẽ đăng chúng vào số tháng Giêng.” Wendy gật đầu, cảm thấy bị lạc lõng. Tất cả những gì cô làm là sản xuất phim và chăm sóc gia đình. Cô không có văn hóa,

https://thuviensach.vn

không có cuộc đời bên ngoài cái bè tồn tại bé nhỏ của mình. Mà nó bắt cô phải mất rất nhiều năng lượng mới giữ được nổi trên mặt nước. Cô nhìn sang Victory đang rạng rỡ như một cô gái hai lăm tuổi. Họ bằng tuổi nhau, nhưng Victory vẫn đến mọi nơi và làm mọi thứ - cô ấy vẫn hẹn hò. Đột nhiên Wendy nhận ra mình đã không hẹn hò trong suốt mười lăm năm qua. Ý nghĩ đó khiến cảm giác buồn nôn quay trở lại. Nếu cô phải bắt đầu hẹn hò trở lại thì sao? Cô không biết phải làm gì cả...

Victory nói, "Tác giả, là một phụ nữ trẻ ở Brooklyn. Cô này vừa sinh em bé xong và bị kinh hoàng vì trải nghiệm đó. Cô bảo không ai nói với ta rằng nó thực sự như thế nào cả."

"Làm ơn đi," Wendy khinh bỉ nói. "Tại sao ai có con cũng cư xử như thể họ là người duy nhất từng đẻ?"

"Tớ nghĩ cô ấy chỉ phản ứng với hiện thực là phụ nữ là người phải đẻ con," Nico nói.

"Mà Lyne thì phát điên lên," Victory nói tiếp. "Ông ấy bảo chắc nôn ra mất."

"Và đấy là người mà cậu hẹn hò?" Wendy hỏi.

"Wen, chúng khá là kinh ấy," Victory nói. "Không chỉ là chuyện chủ đề, mà là cách chúng được làm. Mà tớ quyết định làm thế với ông ta, dạy cho ông một bài học vì đã là một thằng khốn. Tớ thuyết phục ông ta rằng tượng âm hộ ngày nào đó sẽ quan trọng hệt như Thần vệ nữ Willendorf - một bức tượng về sự sinh sản thời tiền sử - và ông ta thực sự tin tớ. Ông ấy mua một bức tượng âm hộ với giá hai mươi ngàn đô la." Cô ngả người ra ghế, nhớ lại thời gian ở Whitney khi cô đã kéo Lyne đi. Ông này càu nhà càu nhàu như một nam sinh về "tình trạng nghệ thuật ở Mỹ hiện nay". "Ông biết là

https://thuviensach.vn

mấy thứ này cuối cùng cũng vào bảo tàng thôi," cô nói. "Chẳng ai coi hộp xúp của Andy Warhol's Campbell là nghiêm túc cả."

"Cô điên rồi," ông nói.

"Tôi có thể điên, nhưng tôi ngờ là Brandon Winters cũng điên chả kém." Bradon Winters là giám tuyển của bảo tàng Whitney. Victory có quen biết chút ít và cô đã cố tình nói chuyện thật hoành tráng với ông ta trước mặt Lyne. "Ông có nghe Brandon nói gì không?" cô hỏi. "Tại Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại ở Chicago mọi người rất quan tâm, cũng như hai bảo tàng ở Đức. Brandon bảo rằng họ so sánh tượng âm hộ với tượng thần Vệ nữ Willendorf..."

Brandon không hề nói như vậy. Nhưng câu này, cô quyết định, là những thứ ngu ngốc dớ dẩn mà ông ta có thể nói.

"Vệ nữ gì cơ?" Lyne hỏi.

Cô nhìn ông như thể cô bối rối. "Vệ nữ Willendorf. Trời ơi, Lyne, ông quan tâm đến nghệ thuật thế... Tôi nghĩ ông đã nghe đến nó rồi. Đương nhiên, nó chỉ mới hai mươi nghìn năm tuổi, vì vậy có lẽ ông không biết nó..."

Và rồi trên mặt Lyne có một vẻ rất kỳ khôi và tiến lại đám đông những người tập trung xung quanh khu âm hộ. Ông đã nói vài từ với Brandon Winters. Đột nhiên mặt ông này lộ vẻ ngạc nhiên, vui mừng, và xun xoe. Lyne đưa cho ông ta một cái danh thiếp.

"Gì thế?" cô nói.

Ông cầm tay kéo cô đi thẳng. "Tôi mua một cái," ông nói.

"Bao tiền?"

"Hai mươi ngàn đô."

https://thuviensach.vn

Khoản đó, cô thỏa mãn nghĩ, bằng với khoản ông sẽ mất nếu ông chịu đích thân gọi cho cô và cô từ chối ông. Sau rốt cô quyết định đi ăn tối với ông, chỉ để xem mình có thể chơi trò gì với ông nữa.

Họ ngồi ở một bàn lãng mạn trong góc nhà hàng Cipriani's. Việc đầu tiên Lyne làm là gọi một chai Cristal, mà ông uống như nước. Cô bắt đầu nghĩ ông ta thực sự bị chứng rối loạn do bị thiếu chú ý ở người lớn. Vì ông không thể ngồi yên được, cứ liên tục đứng dậy nói chuyện với những người ở các bàn khác. Tuy vậy, cô không nói gì cả. Chỉ vì cách duy nhất để khiến một người đàn ông hiểu ra mình cư xử tệ là làm hệt như thế với anh ta. Khi ông quay lại bàn lần thứ ba, cô đứng dậy và đi lại quầy bar. Ở đó có một đôi cô quen, và cô chậm rãi gọi một ly bia gừng, và nói chuyện với họ về căn hộ mới sơn sửa lại của họ. Rồi cô quay lại bàn.

"Cô đi mất một lúc đấy," Lyne nói vẻ khó chịu.

"Gặp vài người quan trọng tôi quen thôi." Cô nhún vai.

Bồi bàn tới để họ gọi món. "Tôi sẽ dùng ba ounce trứng cá tầm," cô dịu dàng nói, như thể chuyện này hoàn toàn bình thường. Lyne cố không tỏ vẻ nổi cáu, là tỷ phú và này nọ cơ mà, nhưng cô biết ông ta đang hơi điên. "Hầu hết mọi người thỏa mãn với một ounce trứng cá," ông cáu kỉnh nói.

"Tôi không phải hầu hết mọi người," cô nói. "Với lại, tôi đói." Rồi cô gọi một con tôm hùm và bánh chococlate tráng miệng. Cô hỏi ông về tuổi thơ của ông - về chuyện bố ông bỏ đi khi ông mười bốn tuổi, và ông có hai em trai, và ông đã phải đi làm ở cửa hàng bán đồ ăn, nói dối tuổi mình để nhận được việc - và cô bắt đầu thích ông thêm một chút. Bên dưới cái vẻ khoe khoang lố bịch, Victory cảm thấy có lẽ ông là một người tử tế. Thật là quá tồi tệ vì phần

https://thuviensach.vn

lớn thời gian ông cảm thấy mình buộc phải cư xử như một thằng tồi.

Khi đồ tráng miệng dọn ra, cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Cô có vào phòng vệ sinh, nhưng trước tiên cô tìm chủ nhà hàng và đưa cho ông ta thẻ American Express đen của mình, bảo ông ta là mình trả tiền cho bữa tối. Cô đã lên kế hoạch sẽ trả tiền từ lúc đầu. Nhưng nếu ta muốn làm việc đó, không bao giờ đợi đến lúc hóa đơn được đưa tới bàn. Ta làm việc đó trước, lanh lẹ và lén lút. Làm như thế, sẽ không có chuyện tranh cãi.

Cô ra khỏi phòng vệ sinh nữ và ký vào hóa đơn. Nó hơn một nghìn đô, nhưng cô không quan tâm. Công ty của cô có thể đang gặp khó khăn, nhưng Lyne không cần biết chuyện đó. Hơn nữa, để xem nét mặt ông ta khi phát hiện ra cô đã thanh toán xong xuôi rồi thì khoản đó cũng đáng.

Cô quay lại bàn ngồi đợi, buôn chuyện dễ chịu về những người họ cùng quen. Có lẽ hơi trẻ con, nhưng sự thật là việc thanh toán hóa đơn đặt ta vào một vị thế quyền lực. Và dù cho đó là việc hầu hết phụ nữ không thực sự hiểu, với những nam doanh nhân như Lyne đó là cử chỉ cơ bản nhất thể hiện quyền lực. Và cô nhận ra rằng vào lúc cô có quyền lực, hành vi của Lyne không còn làm cô khó chịu chút nào nữa.

“Cho chúng tôi thanh toán,” Lyne nói, ra hiệu với chủ nhà hàng.

Victory gập khăn ăn gọn gàng lại và mỉm cười, quan sát khi chủ nhà hàng hối hả chạy lại bàn, hết nhìn từ cô sang Lyne mặt lo mày lắng. Khi tới được chỗ Lyne, ông ta cuối người xuống. “Hóa đơn đã được thanh toán rồi ạ,” ông lẩm bẩm.

“Ồ thật á? Thanh toán ai?” Lyne hỏi, nhìn quanh phòng với một vẻ tức điên lên, không tin nổi.

https://thuviensach.vn

“Là 'ai thanh toán', anh yêu,” Victory nói, thản nhiên chỉnh lại cho ông. “Nó là mệnh đề thuộc thể giả định.”

“Tôi không cần biết giả định giả điếc gì,” Lyne nói. “Tôi muốn biết ai đã thanh toán hóa đơn của tôi.” Thực sự trông ông như thể sẵn sàng đánh ngay một ai đó.

Chủ nhà hàng không nghi ngờ gì rằng đã rất quen với việc xử lý những cơn cáu kỉnh của các khách hàng quyền lực cao, chỉ chắp hai tay lại với nhau và cúi đầu. “Là quý cô đây. Cô Ford.”

“Ai?” Lyne nói, vẫn nhìn quanh phòng như thể ông quên mình đang dùng bữa tối với cô. Rồi ông hiểu ra. “Ồ,” ông nói.

Cô mỉm cười, khẽ thở hắt ra. Cuối cùng cô cũng bắt được ông ta phải im lặng.

Ông không cất nổi lời trong vài phút tiếp theo, khi họ mặc áo khoác vào và xuống lầu. Khi họ bước ra ngoài, ông cộc cằn nói, “Cô không cần phải làm thế, cô biết đấy.”

“Tôi không cần phải làm bất cứ thứ gì,” cô nói. “Tôi làm thứ tôi muốn làm.”

“Tôi định rủ cô về làm vài ly trước khi đi ngủ,” ông nói, “nhưng tôi cho thế này nghĩa là cô đã có kế hoạch khác.”

Trời ơi, ông ta thật trẻ con! Cô nghĩ. “Tôi không có kế hoạch khác,” cô nói, khó chịu bởi việc tự suy ra của ông. “Nhưng tôi thực sự phải về. Chúc ông ngủ ngon, Lyne,” cô vừa nói vừa chìa tay ra. “Rất vui được gặp ông.”

“Tôi cũng rất vui được gặp cô,” Lyne càu nhàu bỏ về phía xe mình. Bumpy đứng giữ cửa xe mở, tò mò nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Cô giơ tay lên gọi một chiếc taxi. Vậy là cô đã biết tất cả những thứ cô cần phải biết về ông, cô nghĩ, chui vào trong xe. Cô đã có một vài giây phút vui vẻ với ông. Nhưng ông hoàn toàn không phải là một quý ông. Ông đã không đợi cho cô gọi taxi, và ông ta cũng không cả nói cám ơn cho bữa tối. Có lẽ ông ta yếu quá không đưa cô lại chỗ taxi được. Nhưng dù có vậy, một người đàn ông thật sự sẽ không bao giờ quên cách cư xử lịch sự. Bản ngã của ông thực sự mỏng manh thế sao? Thế không hợp lý. Những năm trước kia, Lyne Bennett đã mua các công ty và tàn nhẫn chặt chúng ra. Có lẽ là vì hận thù, giờ cô nhận ra. Và một giọng nói nhỏ vang lên trong đầu cô, mày đang chơi với lửa đấy.

Nhưng đột nhiên cô nhớ đến nét mặt ông khi ông bảo đang định mời cô quay lại nhà ông. Trong một giây, trông ông thất vọng, như thể một lần nữa ông nhận ra rằng hẹn hò ở New York thì vô ích thế nào và có cô thì cũng chả ích gì. Và trong một giây cô cảm thấy buồn.

Tuy vậy, cô không nghĩ thêm gì nữa, nghĩ rằng chuyện này thế là kết thúc. Và ông sẽ không bao giờ gọi cho cô nữa.

“Nhưng dĩ nhiên ông ta sẽ gọi lại,” Nico chen vào. “Ông ta phải gọi.”

Mà ông ta gọi thật, Victory nói tiếp, nhoài người lên bàn để đảm bảo không có ai nghe lén. Vào bảy giờ ba mươi phút sáng thứ Bảy. Lúc đó, cô gần như đã hoàn toàn quên bẵng ông. Mọi người ở New York đều có những cuộc hẹn hò kỳ cục. Và cô biết nếu gặp phải ông, họ sẽ cư xử như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng Lyne chưa sẵn sàng thua cuộc. “Alô?” cô nói giọng ngái ngủ vào ống nghe, nghĩ sớm thế này chắc là Wendy gọi.

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn cô biết rằng tôi đang có khả năng mất hai mươi ngàn đô khi đích thân gọi cho cô,” giọng Lyne vang lên trên đường dây.

Cô bật cười dù không chủ ý, ngạc nhiên khi thấy mình thực sự thấy vui khi nghe giọng ông. “Thế à?” cô hỏi. “Vậy là ông vẫn kiếm được năm nghìn đô một phút, ngay cả vào dịp cuối tuần. Ông làm nghề gì, công ty điện thoại à?”

“Có mà họ ước được như thế. Tôi giàu hơn công ty điện thoại,” ông thủ thỉ.

“Trong trường hợp tôi quên mất...”

“Trong bất cứ trường hợp nào thì tôi cũng kiếm được bộn. Dù cô có từ chối tôi chăng nữa,” ông nói. “Cái bức tượng xấu xí mà cô bắt tôi mua? Chỉ muốn cho cô biết rằng cô đúng. Tôi bán nó cho bảo tàng Chicago với giá bốn mươi ngàn. Vì vậy tôi nghĩ cô đáng giá hai mươi ngàn đô thời gian của tôi để từ chối tôi. Thế khiến cô” - ông dừng lại - “còn lại chính xác hai mươi chín giây...”

“Ông đang nghĩ gì thế?” cô hỏi.

“Trận Yankees gặp Red Sox. Trận cuối cùng trong mùa giải American League. Tối nay, bảy giờ.”

“Tôi đi,” cô nói.

Cô nghĩ ông ta cũng không đến nỗi tệ lắm nếu ông ta không chỉ sẵn lòng hẹn hò lại với cô, mà còn thực sự sẵn lòng thay đổi cách cư xử.

Đương nhiên là Lyne Bennett sẽ luôn là một gã tồi. Nhưng tối đó, đến trận đấu bóng rổ, ông ta là một gã tồi dễ thương. Ông đã ở trong xe khi Bumpy đến. Thế nghĩa là ông đã sẵn lòng đi cả quãng

https://thuviensach.vn

đường để đón cô. Và rồ̀i họ đi đế́n sân máy bay trực thăng trên East River.

“Tôi biế́t ông giàu,” Victory đã nói khi họ bước tới chiế́c máy bay màu bạc. “Nhưng ông có nghĩ là đi máy bay tới Bronx thì hơi quá không?”

“Có, tôi có nghĩ thế́,” ông vừa nói vừa giúp cô trèo lên. “Nhưng trận đấ́u ở Boston.”

“Ồ̀,” Victory nói. Và vì những lý do thông thường cũ xưa như chuyện giới tính, buổi tố́i tiế́n triển tố́t đẹp từ đó.

Vậy, Nico nghĩ, đeo găng tay vào. Cô nên làm gì bây giờ?

Một làn gió lạnh như cắ́t thổi tạt xuố́ng Đại lộ 6 trước cửa nhà hàng. Nín thở, cô nhìn đồ̀ng hồ̀, nhận ra mới hai giờ rưỡi. Con gái cô, Katrina, sẽ ở chuồ̀ng ngựa tới tận bố́n giờ, tập luyện cho một buổi trình diễn cưỡi ngựa, do Seymour sắ́p xế́p. Thực ra, có lẽ giờ Seymour cũng đang ở chuồ̀ng ngựa, cùng với các ông bố́ bà mẹ khác nhìn con mình cưỡi ngựa. Tình yêu bí ẩn dành cho ngựa là điểm chung giữa Seymour và Katrina, mà từ lâu rồ̀i Nico đã thừa nhận mình không hề̀ quan tâm. Dù khi còn nhỏ, cô chưa bao giờ hiểu những đứa bé gái cưỡi ngựa đế́n trường tóc tai bẩn thỉu, đầ̀y mùi phân. Đương nhiên, Katrina cưỡi ngựa năm ngày trong một tuầ̀n ở chuồ̀ng ngựa ở Chelsea Piers (với giá 250 đô một giờ) không bố́c mùi. Sáng nào nó cũng tắ́m, và thậm chí nó làm tóc và móng tay ở salon Bergdorf Goodman’s một tháng một lầ̀n. Nhưng khi Katrina và Seymour bắ́t đầ̀u nói chuyện ngựa nghiế́c, cô không chịu được. Mắ́t cô đờ đẫn cả ra.

https://thuviensach.vn

Vâ´n đê` là, ít nhâ´t trong một tiê´ng rưỡi nữa, cả Seymour lẫn Katrina sẽ không băn khoăn cô ở đâu.

Hay cô đang làm gì.

Cô lại nhìn đô`ng hô`, tim đập rộn lên vừa vì lạnh vừa vì phâ´n khích. Cô có dám không? Nê´u cô làm, sẽ không ai biê´t. Cô sẽ nói rằ`ng mình đê´n văn phòng, và rô`i cô thực sự có đi đê´n đó. Chuyện này hoàn toàn không có gì đáng ngờ. Cô vẫn thường làm việc vào cuô´i tuâ`n. Và Wendy vừa mới đi đê´n một cuộc gặp khẩn câ´p với nhà viê´t kịch bản và Victory bảo sẽ đê´n xưởng để vẽ.

Nê´u cô định làm thì tô´t hơn là phải làm thật mau.

Cô lên một chiê´c taxi, nhanh chóng xoay ngang ngửa xem có ai nhìn mình không. Nhưng lúc này cô chỉ hoang tưởng thôi. Một mình vào taxi thì có gì mà đáng ngờ. Luôn có vài paparazzi ở phía trước nhà hàng Da Silvano vào những ngày này, và họ chụp vài phát khi cô và Victory bước ra. Nhưng giờ họ đã lờ cô, ngô`i như mâ´y con quạ trên một băng ghê´ trước cửa nhà hàng.

“Đê´n Columbus Circle,” cô nói với tài xê´. Nê´u Kirby có nhà, cô luôn có thể đổi tuyê´n đường.

Cô lâ´y điện thoại ra khỏi túi và nhìn nó. Có lẽ cô không nên gọi cho anh. Càng ngày cô càng mạnh bạo hơn, phá bỏ lời hứa với chính mình bâ´t cứ khi nào có cơ hội. Sau lâ`n đâ`u tiên đó, cô tự nhủ sẽ không bao giờ làm thê´ nữa. Nhưng rô`i hai ngày sau, cô gọi cho anh và đê´n nhà anh làm tình lâ`n nữa. Hai lâ`n trong một buổi chiê`u! Lâ`n làm tình thứ hai thì tuyệt đỉnh. Nê´u họ chỉ làm có một lâ`n, có lẽ cô đã có thể chạy thoát và không bao giờ quay lại. Nhưng lâ`n thứ hai đó, cơ thể cô có lẽ đã thèm khát được làm tình một cách sung sướng đê´n nỗi cô lên cơn cực khoái - sướng hơn mọi lâ`n cô từng nhớ. Và sau đó dù cô cô´ kìm hãm thê´ nào chăng nữa, cơ thể cô

https://thuviensach.vn

dường như có ý riêng của nó. Nó cứ liên tục tìm đường quay lại với Kirby để được thêm.

Trong suốt thời gian Victory kể chuyện Lyne lúc ăn trưa, cô chỉ nghĩ đến mỗi một việc là vào phòng vệ sinh gọi cho Kirby. Điều duy nhất ngăn cô làm là ý nghĩ Kirby có thể không có nhà. Anh là một thanh niên điển trai và lúc đó là chiều Chủ nhật. Có lẽ anh ra ngoài với bạn, dù bạn anh là ai, và có lẽ là đi với bạn gái. Kirby thề là anh không có ai và không quan tâm chuyện đó, nhưng cô không cần phải tin anh. Thế là không hợp lý. "Này, anh không phải kẻ lừa dối, em biết đấy. Anh chỉ thích làm với một phụ nữ vào một thời điểm," anh khăng khăng.

Câu đó khiến cô hơi nhăn mặt, việc anh nghĩ cô chỉ là ai đó anh đang "làm". Thật thô lỗ.

Nhưng gợi tình.

Cô nín thở và nhấn số của anh.

Anh bắt máy sau ba hồi chuông. Nghe tiếng xung quanh cô biết anh đang không ở nhà. Tinh thần cô xịu xuống. "Chào em," anh nói vẻ hơi ngạc nhiên. "Này. Hôm nay là Chủ nhật mà."

"Em biết," cô nói. "Em có chút thời gian rảnh và em nghĩ mình có thể gặp nhau. Nhưng có vẻ như anh đang bận..."

"Đâu có," anh vội nói. "Ý anh là anh có. Anh đang ăn..."

"Thôi đừng bận tâm," cô nói, cố che giấu sự thất vọng. "Mình sẽ gặp nhau tuần sau vậy."

"Đợi chút," anh nói, hạ thấp giọng. Có tiếng cười và tiếng lanh canh của dao nĩa, rồi im lặng. "Em còn đó không?" Kirby hỏi.

https://thuviensach.vn

“Alô?” cô nói.

“Anh đang ở trong nhà vệ sinh. Em đang ở đâu đấ y?”

“Em đang trên đường vào trung tâm.”

“Hay quá,” anh nói. Thế nghĩa là sao, cô bực bội tự hỏi. Họ có gặp nhau hay không đây? Kirby lúc nào cũng mập mờ, như thể anh không bao giờ hiểu được cái ý tưởng rằng ngôn ngữ được sử dụng là để truyền tải các chi tiết. “Chúng mình có gặp nhau?” cô nói. “Hay không?”

“Ô. Có chứ. Sao không?” Kirby nói. “Ý anh là, không phải ngay lúc này. Anh đang đợi món trứng Benedict[3] của mình.”

Cô muốn nói với anh rằng một tiếng với cô thì quan trọng hơn món trứng của anh nhiều, nhưng cô không làm thế. “Thế bọn mình nên làm gì?” cô hỏi.

“Sao em không tới gặp anh, rồi anh ăn trứng và bọn mình về nhà anh.”

Cô mường tượng ra cảnh mình ngồi ở một nhà hàng, nhìn Kirby ăn trứng trong khi bạn bè anh nhìn cô chằm chằm, tự hỏi cô đang làm cái quái gì ở đây và Kirby đang làm gì với một phụ nữ già gần bằng mẹ anh. “Kirby, anh biết là em không làm thế được,” cô nói nghe có vẻ hơi tuyệt vọng. Cô tự hỏi sao người còn trẻ có thể sắp xếp được mọi việc.

“Đợi chút. Để anh nghĩ,” Kirby nói. Một vài giây im lặng trôi qua. “Thế này nhé,” cuối cùng anh nói. “Gặp anh ở ngoài nhà hàng. Gọi cho anh ngay khi em tới nơi. Lúc đó chắc anh ăn xong trứng rồi. Mình có thể đi bộ về lại căn hộ của anh...”

https://thuviensach.vn

Một kế hoạch mạo hiểm, nhưng khi tưởng tượng ra cảnh mình làm tình với anh suốt cả buổi chiều, cô không thể từ chối nổi. Cô không quen ai sống ở khu của Kirby cả... có lẽ sẽ không sao. “Được rồi,” cô cẩn trọng nói. “Nhưng Kirby này, khi em gọi thì anh ra ngay đấy nhé.”

“Này? Anh đâu có ngốc,” Kirby thì thầm quyến rũ.

Cô cúp máy và ngả người ra ghế, tim đập thình thịch khi nghĩ đến việc gặp anh. Giờ khi cô biết mình sẽ gặp anh, cô vừa thấy nhẹ nhõm vừa căng thẳng. Nếu ai đó nhìn thấy họ bước đi trên vỉa hè cùng nhau thì sao? Nếu ai đó nhìn thấy cô đi vào tòa nhà của anh... cùng với anh thì sao?

Anh đang ăn trứng, cô nghĩ. Trứng Benedict vào chiều Chủ nhật. Có gì đó thật bình dị đến cảm động trong chuyện đó. Nó giản đơn đến ấm áp. Kirby là một anh chàng; các anh chàng ăn trứng vào cuối tuần. Không giống những người đàn ông như Seymour. Seymour cư xử như thể trứng là thuốc độc. Cô nghĩ anh đã không ăn một quả trứng nào trong hơn bảy năm qua.

Chiếc taxi rẽ vào góc trên Đại lộ 2. Cô chỉ cách tòa nhà của Kirby hai khối nhà. Có lẽ cô nên vào sảnh đợi. Nhưng thế thì càng khó giải thích hơn việc đứng ngoài đường.

Nico trả tiền cho tài xế rồi xuống xe. Đây sẽ là lần cuối cùng, cô thề.

“Chào anh,” cô nói, gọi di động cho anh. “Em đến rồi. Em đang đứng trước...” cô nhìn lên, “một cửa hàng tên là Sable?”

https://thuviensach.vn

“Anh ra ngay đây,” anh nói.

Cô quấn chặt áo khoác quanh người, dựng cổ lông lên và rụt cổ lại. Cô nhìn vào cửa kính cửa hàng. Đó là một cửa hàng nhỏ bán cá hun khói và trứng cá. “Hãy dùng thử salad tôm hùm của chúng tôi!” một tấm biển trên cửa sổ viết. “Ngon nhất tại New York!”

Trong cửa hàng cá khá đông người. Mỗi lần có người ra hoặc vào là một cái chuông lại kêu leng keng.

“Mình không kìm hãm được bản thân,” cô thì thầm thật to.

Cô tưởng tượng ra lý do sẽ nói với Seymour nếu bị lộ. “Em xin lỗi, anh yêu. Nhưng cậu ấy trẻ và đẹp trai, và em không ngăn được mình. Phụ nữ vẫn là phụ nữ, anh biết đấy? Nó là ham muốn sinh học.” Đó cũng là lý do thảm hại mà đàn ông vẫn luôn nói với phụ nữ. Cô chưa bao giờ thực sự tin vào nó, chưa bao giờ chấp nhận đó là sự thật. Nhưng giờ cô bắt đầu hiểu. Nó có thể xảy đến. Bạn có thể bị cuốn trôi đi bởi một ham muốn thể xác còn lớn hơn cả bạn, và lớn hơn cả lý trí. Tất cả những gì cô phải làm là kết thúc nó trước khi có người phát hiện ra. Nếu không ai biết, thì chuyện đó có thực sự quan trọng không?

Cô liếc nhìn trên phố, hy vọng nhìn thấy hình dáng cao to của Kirby. Anh đâu rồi? Nếu một hai phút nữa mà anh không xuất hiện, cô sẽ phải đi.

Thật không công bằng, cô tuyệt vọng nghĩ. Cô chỉ muốn được làm tình một cách sung sướng trước khi chết. Trước khi cô trở nên già cỗi đến mức không tìm được ai thấy cô đáng thèm muốn nữa...

Tiếng chuông trên cửa kêu leng keng. “Nico?” một giọng đàn ông vang lên.

https://thuviensach.vn

Cô cứng đờ người. Chuyện này không thể tránh khỏi, cô nghĩ. Chỉ vài giây thôi, Kirby có thể bước tới và mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cô quay lại. "Xin chào, Lyne," cô ôn tồn nói, như thể cô hoàn toàn không một chút ngạc nhiên khi tình cờ gặp ông. Ông ta đang làm cái quái gì ở đây trên Đại lộ 2 thế? Cô điên cuồng nghĩ. Tốt hơn là cô không nên hỏi ông ra, để rồi ông ta cũng hỏi cô y hệt thế. Và cô sẽ nói gì chứ? "Tôi đang gặp nhân tình ư"?

Não cô lập tức hoạt động điên cuồng. "Hôm nay tôi lại thấy ông xuất hiện trên tờ Post," cô nói với một nụ cười méo xệch, vẻ buộc tội.

"Bức ảnh không tệ lắm nhỉ?" ông nói, dùng tờ báo cuộn lại đập đập lên tay cô như thể cô là một trong những ông bạn của ông ta vậy. Ông ta có biết cô và Victory là bạn thân không nhỉ? Tốt hơn là không nên đề cập đến chuyện đó. Gáy cô rợn lên vì sợ hãi. Kirby có thể bước tới bất cứ lúc nào...

"Ý tôi muốn nói đến bãi cho chó chạy," cô thản nhiên nói.

Mặt ông sầm xuống. Victory nghĩ Lyne "dễ thương," nhưng ông ta chỉ dễ thương khi nào ông ta muốn. Nhưng cô ngờ chỉ là đóng kịch thôi. Lyne Bennett là một tên giết người máu lạnh không thích bị chọc giận. "Họ đăng cái chuyện đó lên quá vô lối," ông nói. "Phản đối của tôi là mọi người không chịu nhặt phân chó của họ. Và thành phố này không buồn thực thi luật pháp nữa."

Sao cô lại đem chuyện này ra nói nhỉ? Cô tự hỏi, mỉm cười cứng đơ. Giờ ông ta có lẽ sẽ làm một bài dài về chuyện phân chó. Cô phải tống khứ ông ta đi...

Cô nhún vai, đáp lại ông ta một lời đáp theo đúng tiêu chuẩn. "Thành phố này loạn mà."

https://thuviensach.vn

Câu này có tác dụng. Ông ta dùng tờ báo vỗ lên vai cô lần nữa và đáp lại cô câu trả lời thường lệ: “Và nó sẽ chỉ tệ hơn mà thôi.”

Ông quay đi và cô thở phài nhẹ nhõm. “Gặp lại cô sau,” ông nói.

Cô vẫy tay.

Nhưng rồi ông quay lại. “Mà,” ông nói, “nhân nói chuyện loạn, ở Splatch thế nào rồi?”

Ôi không. Ông ta muốn nói chuyện làm ăn. Nếu họ bắt đầu nói chuyện làm ăn, thì ít nhất là mất hai đến ba phút nữa cô mới tống khứ được ông ta đi. Và chắc chắn lúc đó Kirby đã xuất hiện.

“Lúc nào đó chúng ta ăn trưa và bàn chuyện đó,” cô nói, như thể chuyện này từng xảy ra.

Ông ta không cắn miếng mồi. Thay vào đó, ông tiến lại gần hơn, cúi thấp xuống cô như thể chuẩn bị buôn chuyện. “Cô thấy Selden Rose thế nào?” ông hỏi.

Ôi Chúa ơi. Kiểu gì cô cũng phải dũng cảm đối mặt với chuyện này. Câu hỏi của Lyne đòi hỏi một câu trả lời, nhưng khó hiểu hơn là, sao Lyne Bennett lại quan tâm tới Selden Rose? Trong đầu cô nảy ra vài khả năng, gồm cả ý tưởng rằng Lyne nghĩ Selden Rose có thể thực sự thay thế vị trí của Victor Matrick. Ý nghĩ đó khiến cô buồn nôn và hơi tức giận.

Cô quay đầu lại. Lúc này Kirby đang bước trên vỉa hè tiến về phía họ. Anh chỉ còn cách chưa đến hai trăm mét...

Cô quay lại với Lyne như thể không nhìn thấy Kirby. Có cảm giác như tim cô đang đập ngay trên cổ họng. Cô ho, giơ tay đi găng lên che miệng. “Chuyện đó còn tùy vào việc tại sao ông muốn biết, Lyne ạ,” cô nói.

https://thuviensach.vn

“Chỉ tò mò thôi mà,” ông nói. Cô có thể cảm thấy Kirby ngay đằng sau mình. Chân cô đột nhiên như thể sắp sửa khuỵu xuống đến nơi.

“Lyne!” Kirby thốt lên. Anh đấm vào vai Lyne. Lyne quay đầu lại, mặt chuyển từ vẻ khó chịu sang vui vẻ nồng nhiệt. “Ơ, Kirby, anh chàng của tôi,” Lyne nói, đột nhiên cư xử như một tay hai mươi lăm tuổi, giơ tay lên để đập tay với Kirby. Kirby đập lại. Rồi họ ôm nhau, vỗ lên cánh tay nhau.

“Ông khỏe không?” Kirby hỏi, tránh nhìn Nico. Cô đeo lên mặt mình một vẻ khó chịu nhẫn nại.

“Năm nay có tới St. Barts không đấy?” Lyne hỏi anh. Kirby chuyển người từ chân này sang chân kia, đút tay vào túi và khép chặt chiếc áo khoác vải tuýt lại quanh người. Nico không thể ngăn mình không nhìn.

“Còn tùy,” Kirby nói. “Năm nay ông mời tôi lên thuyền của ông chứ?”

Lyne lanh lẹ tránh trả lời bằng cách quay sang Nico. “Cậu có quen Nico O’Neilly không?” ông hỏi.

Cô nhìn Kirby bằng vẻ lạnh lùng nhất có thể được. Làm ơn, Kirby, cô cầu nguyện, lúc này đừng làm gì ngu xuẩn.

“Vâng...?” Kirby nói, ngần ngại nhìn cô như thể anh không

chắc có nhớ không. “Tôi nghĩ chúng tôi có gặp nhau một lần rồi.”

“Có lẽ thế,” Nico khinh miệt nói, cố tình không chìa tay ra. Lyne quay lại với Kirby chào tạm biệt, và Nico tóm lấy cơ hội này để lủi đi.

https://thuviensach.vn

“Rất vui được gặp ông, Lyne,” cô nói, chỉ vào cửa hàng cá. “Tôi phải đi...”

“À ừ,” Lyne nói, vẫy tạm biệt. “Trứng cá rẻ nhất ở thành phố này.”

Cô gật đầu như thể đã biết điều đó, và mở cửa ra. Một luồng hơi ấm, nặng mùi xộc vào người cô. Cái chuông kêu leng keng.

“Quà cho anh đây,” cô nói, đưa cho Kirby một hộp trứng cá Beluga. “Vì đã là một cậu bé rất ngoan.”

“Cảm ơn em,” anh nói, cầm cái hộp từ tay cô và để nó xuống bàn cà phê bằng thủy tinh. Họ đang đứng trong phòng khách căn hộ của anh. Cuối cùng Kirby cũng chào được Lyne và về nhà. Còn cô theo sau anh sau khi đợi trong cửa hàng mười lăm phút. Anh dịch sát người lại cơ thể cô. “Nếu anh biết là được trứng cá khi nói dối Lyne Bennett thì ngày nào anh cũng làm thế rồi,” anh nói vào cổ cô.

“Em sẽ không biến nó thành thói quen đâu, cưng à,” cô nói.

“Thế biến chuyện này thành thói quen thì sao?” anh hỏi. Đột nhiên anh đẩy cô xuống, ngả đầu cô lên tay vịn của sofa. Anh giạng chân cô ra, tay trườn tới phía trước quần cô mở khóa. “Em hư nhỉ?” anh nói, nhét tay vào phía trong quần cô và kéo nó xuống tận mắt cá chân. Anh xoa cái mông trần của cô. “Em thích thế không?” anh hỏi. “Em suýt bị bắt gặp. Em hư lắm...”

Anh vỗ mông cô. Cô thốt lên vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Anh đặt cô xuống sàn nhà, rồi nằm úp lên cô. “Không,” cô yếu ớt nói.

https://thuviensach.vn

“Không cái gì?” anh hỏi. Anh lại vỗ mông cô. Và ở đó, trên tấm thảm họa tiết lông báo Ralph Lauren giảm giá tám mươi phần trăm, họ đạt cực khoái hơn bao giờ hết.

“Thấy chưa?” sau đó Kirby nói, trần truồng ngồi bắt chéo chân trên sofa. “Anh đã bảo em là anh đóng kịch được mà.”

https://thuviensach.vn

5

Có chủ quyê`n, Nico O'Neilly nghĩ, trong tình dục. Nê´u ta sở hữu đời sô´ng tình dục của mình, ta sở hữu cả thê´ giới.

Hoặc là ta cảm thâ´y như thê´.

Trong sáu tuâ`n qua, kể từ lúc cô bă´t đâ`u mô´i quan hệ trái phép với Kirby, cô như ở trên đỉnh thê´ giới. Bước chân cô nhanh hơn, những nhận xét să´c sảo hơn. Cô cười râ´t nhiê`u và đùa cợt. Cô tẩy và tỉa lông râ´t nhiê`u phâ`n trên cơ thể mình. Cô tràn ngập ham muô´n - không chỉ với Kirby, mà với cuộc đời.

Và những người khác bă´t đâ`u để ý.

Cô không bao giờ tưởng tượng nổi, nhưng Kirby Atwood vô tình giúp đỡ cho sự nghiệp của cô.

Khoảng một tháng đã trôi qua kể từ chiê`u Chủ nhật khi họ vô tình gặp Lyne Bennett. Cú đó suýt chê´t, nhưng như cô đoán, Lyne không coi chuyện đó đủ quan trọng để kể lại với Victory. Hơn nữa, cảm giác phâ´n khích khi suýt bị bă´t gặp, và rô`i lại không, thật kích thích. Và cô càng ngày càng trở nên bạo dạn, bí mật să´p xê´p để Kirby xuâ´t hiện ở vài bữa tiệc cocktail và sự kiện mà cô buộc phải tham dự gâ`n như mỗi tô´i. Họ chưa bao giờ làm gì ở nơi công cộng ngoài việc nói chuyện. Nhưng việc Kirby có mặt ở đó, rã`ng anh đang ngă´m cô và cô có thể liê´c trộm anh, khiê´n một buổi tô´i nhàm chán trở nên thú vị hơn râ´t nhiê`u. Cô yêu cái cảm giác quyê`n lực mà nó trao cho cô, sở hữu một bí mật mà thậm chí không một ai bă´t đâ`u nghi ngờ. Khi cô đi lại trong những phòng tiệc â´m áp trang trí lòe loẹt hô`i tháng Giêng, làm công việc kinh doanh, tán gẫu, và luôn cô´ tình hơi ưỡn người vê` phía trước, cô thâ´y mình thật an toàn.

https://thuviensach.vn

Trong kỳ nghỉ Giáng sinh ở Aspen có một lúc hơi chán nản, khi cô cảm thấy mệt mỏi, trống trải và cô đơn, mặc dù cô, Seymour và Katrina ở bên nhau suốt trong phòng suite gồm hai phòng ngủ nhỏ ở khách sạn Little Nell. Nhưng sự trầm cảm hết ngay khi họ hạ cánh xuống phi trường JFK. Kirby tội nghiệp cuối cùng không lên thuyền buồm của Lyne (việc anh quen Lyne luôn khiến cô ngạc nhiên, nhưng những thanh niên đẹp trai như Kirby thường thích đi nơi này nơi kia), mà về nhà bố mẹ ở St. Louis. Cuối cùng họ gặp lại vào thứ Năm đầu tiên sau Năm mới - cô đã ăn trưa thật nhanh và vụt tới căn hộ của anh. Trong mười phút đầu tiên, anh buồn bã, ngồi trên sofa cố nhét một viên pin mới vào cái điều khiển từ xa, và thỉnh thoảng nhìn cô với vẻ mặt hiểm ác. Cuối cùng anh cũng cho được pin vào và bật tivi lên. “Vậy,” anh nói, vờ như đang xem Ellen DeGeneres Show. “Em có ngủ với anh ta không?”

“Ai cơ?” cô hỏi, nghĩ rằng đến khi anh hết dỗi và bắt đầu làm tình thì cô phải đi về rồi.

“Em biết thừa mà,” anh nói vẻ buộc tội. “Chồng em.”

“Seymour?”

“Ừa. Seymour,” anh nói, như thể nói cái tên đó làm anh đau đớn vậy.

Anh ấy ghen! Cô nghĩ. Ghen với Seymour. Giá như anh biết rằng...

“Không, em không,” cô nói.

“Vì anh?” anh hỏi.

“Vâng, cưng ạ. Vì anh,” cô nói.

https://thuviensach.vn

Không phải vì anh, nhưng anh không cần phải biết chuyện đó. Thật là đáng mỉa mai, Nico chua chát nghĩ, quan hệ vợ chồng với Seymour là một bí mật lớn hơn và đáng hổ thẹn hơn nhiều việc ngoại tình với Kirby.

Cô và Seymour đã không làm tình một cách tử tế ít nhất ba năm rồi.

Hàng tháng liền họ không hề ngủ với nhau. Và khi chuyện đó xảy ra, thì cả hai đều thấy rõ mình làm thế vì nghĩa vụ chứ không phải ham muốn. Nhưng thực sự làm tình thì hoàn toàn không phải. Họ thậm chí không chạm vào nhau, trừ những cái ôm vội vàng trao cho nhau, hoặc khi chân họ vô tình chạm vào nhau trên giường. Seymour luôn siết ngón chân mình vào chân cô trong một giây, rồi bỏ ra. Cô biết lẽ ra họ phải nói về chuyện đó. Nhưng có gì đó trong tính cách của Seymour không phù hợp với kiểu nói chuyện cặp đôi thân tình này. Mà cô có thể đoán được anh sẽ nói gì: "Anh không quan tâm đến tình dục đến thế. Không có gì liên quan đến em đâu, nhưng anh sẽ không làm chuyện mình không thích." Cô ngờ rằng nói rõ những bí ẩn và động cơ của anh đằng sau quan điểm về tình dục (và tình dục với cô) của anh sẽ rất đau đớn và làm tổn hại đến cuộc hôn nhân của họ. Vì thế cô cứ để yên vậy. Ban đầu cô bối rối và tổn thương. Nhưng cuối cùng khi nhiều tháng trôi qua, và cô nhận ra mình cũng không nhớ nó nhiều lắm. Cô tự nhủ mình có thể sống mà không cần tình dục tuyệt vời, đặc biệt khi có quá nhiều thứ quan trọng hơn cần phải làm. Và rồi Kirby xuất hiện...

Lúc đó là mười giờ rưỡi tối, và cô đang ngồi ở băng ghế sau một chiếc Town Car của Splatch-Verner trên đường về nhà. Một buổi tối lạnh lẽo, ẩm ướt - ban nãy trời mưa, và nhiệt độ lúc này giảm xuống gần như dưới 0, khiến cho đường phố sáng bóng lên dưới những ánh sáng trắng của đèn đường và cửa kính cửa hàng. Cô chỉnh lại chiếc váy dài đen, quấn chặt áo khoác lông chồn quanh người.

https://thuviensach.vn

Cô đã tới dự một gala trang trọng để gây quỹ cho giáo dục và Kirby cũng có mặt ở đó. Dĩ nhiên là không ngô`i cùng bàn với cô - như thê´ sẽ quá mạo hiểm. Nhưng Susan Arrow, giám đô´c P.R, đã rấ´t sung sướng để Kirby ngô`i ở bàn mình - ở những sự kiện như thê´ này thì lúc nào cũng thiê´u những thanh niên trẻ đẹp trai. Vào tháng Giêng, Nico đã sắ´p xê´p cho Kirby gặp Susan, nghĩ rằ`ng bà có thể giúp anh bắ´t đầ`u sự nghiệp diễn viên. Susan và Kirby đã phát triển một mô´i quan hệ bạn bè xã giao. Và từ lúc đó, hoàn toàn tự nhiên khi Kirby gợi ý với Susan rằ`ng nê´u bà cầ`n người hộ tô´ng thì anh luôn sẵn lòng. Vậy là Kirby ngô`i ở bàn bên cạnh, mà không ai nghi ngờ rằ`ng Nico bí mật sắ´p xê´p để anh xuấ´t hiện.

Nico ngả đầ`u ra dựa vào ghê´. Trong suô´t buổi tô´i cô chỉ nói chuyện được với Kirby có hai lầ`n, và chỉ trong một vài giây. Nhưng vấ´n đề` không phải ở đó. Cô muô´n người tình thấ´y cô đẹp nhấ´t - tóc vấ´n cao trên đầ`u, vòng kim cương và đá quý quanh cổ mà cô đã tự mua ba năm trước, khi cô được thưởng nửa triệu đô.

“Trông em đẹp lắ´m,” Kirby thì thầ`m khi cô ngả người tới để chào anh.

“Cám ơn anh,” cô thì thầ`m lại, khẽ chạm lên vai anh.

Nhưng cô không chỉ muô´n anh nhìn nhận vẻ bê` ngoài của mình. Cô muô´n Kirby hiểu rằ`ng cô là ai trong thê´ giới này và rằ`ng cô đã leo lên vị trí cao đê´n thê´ nào. Cô muô´n anh thấ´y cô ở đó, trong vị thê´ của cô, ngô`i ở bàn chủ tịch, cạnh Victor Matrick. Và sau đó, lên trên bục, nhận giải thưởng cho nỗ lực của cô trong việc gây quỹ mua máy tính cho các phòng học...

Cô không xấ´u hổ với việc muô´n gây ấ´n tượng với người tình. Đặc biệt là do cô không thể gây ấ´n tượng với chô`ng mình, ít nhấ´t không phải theo kiểu đó. Seymour từ chô´i tham dự các sự kiện này

https://thuviensach.vn

cùng với cô, bảo rằng anh không muốn bị coi là ông Nico O'Neilly. Chuyện đó từng khiến cô bị tổn thương, nhưng rồi cô cũng quên đi. Cứ bám víu vào những thứ, mà khi nhìn kỹ, chẳng là gì ngoài cái tôi hơi bị bầm tím chút đỉnh thì chả có ích lợi gì.

Cô cựa mình trên ghế, cuối cùng cũng để ý đến toàn bộ sự quan trọng của buổi tối. Seymour không có mặt ở đây, nhưng chuyện đó không quan trọng. Anh sẽ vui vẻ với cô, đặc biệt khi cô kể cho anh nghe chuyện gì đã diễn ra ở bàn có Victor Matrick và Mike Harness.

Cô nheo mắt lại khi nhìn ra cửa sổ kính mờ vào những cửa hàng cao ngất trên Đại lộ 5 như những tảng băng vàng tỏa sáng. Cô có nên gọi cho Seymour và kể với anh tin tốt lành mà Victor đã nói với cô không nhỉ? Không. Tay tài xế có thể nghe được, và hắn sẽ buôn chuyện với các tài xế khác. Mình không thể tin ai được, cô nghĩ. Cô đã chứng kiến bao sự nghiệp bị hủy hoại chỉ vì hớ hênh phét lác. Nói trực tiếp với Seymour thì tuyệt hơn nhiều. Anh có thể đang đốt lò sưởi, và rồi cô cởi giày ra và họ bàn luận với nhau chuyện gì đã xảy ra.

Cô cho phép mình nở một nụ cười be bé, nhớ lại giây phút trong buổi tối ở gala khi Victor Matrick quay sang cô khẽ nói, "Tôi rất muốn mời cô và Seymour đến St. Barts cuối tuần này." Ngay lập tức cô hiểu đây không phải là một lời mời mang tính chất xã hội mà là một buổi họp chiến lược kín, cần phải thực hiện tránh khỏi những ánh mắt dò xét. Và trong một giây, thời gian như đứng lại. Cô liếc qua Mike Harness. Mike đang nhét một miếng bánh mì to bự vào mồm (thức ăn ở các bữa tối kiểu này lúc nào cũng không thể nuốt nổi), và tỏ vẻ cáu kỉnh khi phải ngồi cạnh người đi cùng với Selden Rose - một phụ nữ trẻ hấp dẫn mới ngoài ba mươi mà Mike chắc mẩm chỉ là loại vớ vẩn.

Và Nico nghĩ, "Mike, bé cưng, ông sắp sửa toi rồi."

https://thuviensach.vn

Và cô sẽ là người làm việc đó.

Ý nghĩ này vừa bệnh hoạn vừa gây thỏa mãn ghê gớm. Mike đã đến chỗ Victor kể về buổi gặp với Huckabees, cô nghĩ. Và đúng như cô dự tính, Victor đã ghê tởm bởi sự hành động dối trá hai năm rõ mười của ông ta. Cô dùng khăn ăn chấm môi và gật đầu. "Đương nhiên rồi, Victor," cô khẽ lẩm bẩm. "Chúng tôi rất sung sướng được có mặt ở đó."

Chiếc xe rẽ sang Phố Sullivan, và không đợi tài xế mở cửa, Nico xuống khỏi xe. Một người đàn ông thân hình mảnh dẻ vận áo parka trượt tuyết và đi bốt lông bước xuống bậc thềm. Anh chăm chú nhìn ba con chó chờn có buộc xích ở cổ. Kể từ lúc Seymour bắt đầu gây giống chó chờn ba năm trước (anh hy vọng ít nhất cũng giành được giải Nhất về Gây giống ở hội chó Westminster năm nay), anh đã giả vờ như thể mình là một kiểu điền chủ sống trong thành phố, thế là anh đi loại bốt lông kia.

"Seymour," Nico hớn hở gọi.

Seymour ngước lên, và sau một giây lưỡng lự thì bước lại. "Bữa tối thế nào?" anh hỏi.

Cô giơ tay xoa đầu mấy con chó. Bọn này đang hoan hỉ cào cào vào chân váy cô. Những cái móng nhỏ mỏng manh như chân nhện, và cô cúi xuống, cầm một chân lên vuốt ve. "Xin chào, Spidey," cô vừa nói vừa hôn lên đầu con chó. Cô ngước nhìn Seymour, im lặng một lúc để chừa thời gian cho anh chuẩn bị nghe tin tốt lành. "Mike xong rồi, em nghĩ thế."

"Tuyệt quá." Mắt Seymour mở to khi anh gật đầu đồng ý.

"Và... Victor mời chúng ta đến nhà ông ta ở St. Barts cuối tuần này," cô nói thêm vẻ đắc thắng. Cô quấn áo khoác quanh người và

https://thuviensach.vn

bước lên bậc thề̀m.

Căn nhà mặt tiề̀n cao năm tầ̀ng có thang máy và vườn phía sau. Họ mua nó bố́n năm trước với giá 2.5 triệu đô, đã bỏ ra 750.000 đô để sửa sang, và giờ nó đáng giá 5 triệu đô. Dù vậy, tiề̀n thế́ chấ́p là 1.5 triệu đô, thế́ nghĩa là 15.000 đô một tháng, thỉnh thoảng đè nặng lên vai cô, đặc biệt là khi Seymour không hề̀ đóng góp gì vào tiề̀n trả hàng tháng. Cô không giận anh vì chuyện đó. Seymour đã chi trả một nửa cho chi phí mua nhà và sửa sang, và làm nhiề̀u hơn nữa. Nhưng khi cô cho phép mình nghĩ đế́n chuyện đó, việc nợ nhiề̀u tiề̀n như thế́, hế́t tháng này sang tháng khác, thật là đáng sợ. Nế́u cô bị sa thải thì sao? Hay bị ung thư? Đế́n cuố́i cùng, sự nghiệp chỉ là khoảnh khắ́c trong thời gian. Ta có mười, có lẽ mười lăm năm thành công và rồ̀i thời gian chuyển biế́n và cả thế́ giới chuyển biế́n, để lại ta phía sau. Cứ nhìn Mike mà xem, cô nghĩ.

Nhưng tố́i nay, khi quay tay cầ̀m cửa vào ngôi nhà của riêng mình, cô tin rằ̀ng mọi thứ rồ̀i sẽ ổn. Mike giải quyế́t xong, nhưng cô thì chưa. Ta phải chiế́n đấ́u khi vẫn đang còn thành công. Nế́u cô giành được vị trí của Mike (và cô sẽ giành được), cô sẽ không phải lo chuyện tiề̀n thế́ chấ́p và chuyện tiề̀n nong trong ít nhấ́t vài năm nữa.

Cô bước vào sảnh và cảm thấ́y cảm giác đắ́c thắ́ng lại dâng lên.

Căn nhà mặt tiề̀n được trang trí giố́ng một ngôi nhà miề̀n quê ở Vermont hơn là ngôi nhà giàu có ở thành phố́ New York, với sàn sảnh lát gạch và trên tường có mắ́c gỗ để treo áo và khăn quàng. Trong không khí thoang thoảng mùi bánh nướng. Chuyện này không làm cô ngạc nhiên - con gái cô, Katrina, gầ̀n đây bị ám ảnh với chuyện nấ́u nướng, và đã nài Seymour đưa nó đế́n tấ́t cả các nhà hàng bố́n sao ở Manhattan. Cô bước qua hành lang vào bế́p.

https://thuviensach.vn

Seymour đã xây một nhà kính ở phía sau, mà anh thích gọi là "chuồng chó" của mình. Cô nhấn nút thang máy đi lên tầng ba.

Tầng ba gồm một phòng ngủ lớn, phòng tắm, ở phía sau, trông ra vườn, là văn phòng của Seymour. Nico vào phòng ngủ và cởi váy. Thường thì lúc này cô đã buồn ngủ rồi, nhưng lời mời bí mật của Victor đến St. Barts khiến cô thấy chộn rộn. Cô cứ nghĩ đến khuôn mặt Mike, với cái làn da màu gụ đó, nhăn nhó khó chịu. Ông ta có biết tí gì về chuyện sắp xảy đến với ông ta không? Nico nghĩ là không. Ta không bao giờ biết. Ta nghi ngờ, thậm chí ta còn xem xét có khả năng như vậy. Nhưng thường ta cho qua. Và đó chính là điều mà họ (trong trường hợp này là cô và Victor) dựa vào: yếu tố ngạc nhiên.

Cô cởi váy ra và vứt lên cái ghế bành chất đầy đồ. Trong một thoáng, cô thấy tội nghiệp cho Mike. Nhưng trên thực tế việc y hệt thế này cũng đã từng xảy ra với cô. Cô bị sa thải, choáng váng và không lường trước. Mười năm trước, khi cô là tổng biên tập tạp chí Glimmer. Và hơn thế, lúc đó cô vừa mới mang bầu Katrina. Hai tuần trước khi sự kiện gớm ghiếc đó xảy ra, cô đã bí mật đi phỏng vấn chức tổng biên tập ở một tạp chí thời trang khác, với số lượng xuất bản lớn hơn và lương cao hơn. Và cô nghĩ mình đã cẩn trọng. Nhưng cô không cẩn trọng đủ mức cần thiết. Một buổi sáng không lâu sau buổi phóng vấn, lúc mười một giờ, trợ lý bước vào văn phòng cô. Mặt cô ta có vẻ là lạ và chìa ra một mẩu giấy. Qua cánh cửa mở toang phía sau cô ta, Nico có thể thấy một đám đông nhỏ đang tụ tập. Cô biết có chuyện kinh khủng sắp xảy ra. Nhưng cho đến khi trợ lý đưa cho cô tờ fax, và cô đứng đó, đọc các từ, thì cô mới nhận ra nó liên quan tới cô.

"Ratz Neste rất tiếc phải thông báo việc Nico O'Neilly từ chức tổng biên tập của tạp chí Glimmer," tờ fax viết. "Sự cống hiến và

https://thuviensach.vn

tầm nhìn của cô O'Neilly đã rất được coi trọng tại Ratz Neste, nhưng cô từ bỏ vị trí của mình vì những lý do cá nhân."

"Việc từ chức của cô O'Neilly có hiệu lực ngay lập tức. Người thay thế sẽ nhanh chóng được thông báo."

Ngay cả sau khi đọc thông báo một lần, cô vẫn nghĩ khá chắc chắn và tự tin rằng chắc hẳn có một sai lầm nghiêm trọng đâu đó. Cô không hề có ý định từ chức. Thông tin trên tờ fax sẽ nhanh chóng được làm cho rõ ràng, hay đó là trò đùa của ai đó, trong trường hợp đó, họ sẽ bị sa thải. Nhưng đúng năm giây sau, điện thoại của cô đổ chuông. Đó là thư ký của Walter Bozack; Walter Bozack, là người sở hữu, chủ tịch, và CEO của Ratz Neste Publishing, muốn gặp cô tại văn phòng của ông.

Ngay lập tức.

Đám đông lập tức cun cút về lại bàn mình. Họ biết chuyện gì đang diễn ra. Không ai nhìn cô khi cô tiến qua hành lang cầm tờ fax trong tay. Cô cứ cọ đầu ngón tay vào tờ giấy, và khi bước vào thang máy, khi nhìn xuống thì nhận ra rằng tay mình đang chảy máu.

"Cô có thể vào thẳng," thư ký của Walter nói - "Bà Enid Veblem," theo như tấm bảng trên bàn bà ta để.

Walter Bozack đứng bật dậy khỏi bàn khi cô bước vào. Ông ta cao và có một vẻ ngoài như một loài gặm nhấm. Trong một giây, cô nhìn thẳng vào mắt ông ta, ý thức được rằng chúng mới nhỏ và đỏ làm sao. Rồi cô lên tiếng. Cô nói: "Tôi nhận ra đây không phải là một trò đùa."

Cô không biết ông ta đã mong đợi cô sẽ ở trong trạng thái thế nào - dàn dụa nước mắt, có lẽ thế - nhưng trông ông ta rõ là nhẹ

https://thuviensach.vn

nhõm. “Không, không phải,” ông nói. Ông mỉm cười. Nhưng ông ta cười rất xấu, để lộ hàm răng màu vàng xám nhỏ xíu ngắn cũn gần như chỉ hơi chọc ra khỏi lợi một tí.

Walter tiến lại bắt tay cô. “Chúng tôi đánh giá cao những việc tuyệt vời mà cô đã làm cho công ty. Nhưng như cô thấy đấy, chúng tôi không còn cần cô nữa.”

Tay ông ta rúm ró và yếu ớt như một cái móng vuốt dị hình. “Bà Veblem sẽ sắp xếp cho người đưa cô về lại văn phòng và hộ tống cô ra khỏi công ty,” ông ta nói. Rồi ông ta lại mỉm thêm một nụ cười đáng sợ nữa.

Nico không nói gì. Cô chỉ đứng đó và nhìn ông ta, trân trối, không sợ hãi, và điều cô nghĩ là: “Một ngày nào đó tôi sẽ giết ông.”

Ánh mắt của cô bắt đầu làm ông ta khó chịu. Ông lùi lại vài bước. Không rời mắt khỏi mặt ông ta, cô nhoài tới trước và đặt tờ fax lên bàn ông ta. “Cám ơn,” cô nói lạnh te. Cô quay đầu bước khỏi văn phòng.

Hai người đàn ông mặc vest rẻ tiền đang đợi cạnh bàn bà Enid Veblem. Mặt họ sầm xuống và không có chút cảm xúc, như thể hàng ngày họ đều làm việc này và đã chuẩn bị cho mọi thứ. Đột nhiên cô hiểu ra một điều. Cô có thể bị sa thải, nhưng cô sẽ không thể bị nhục mạ hay xấu hổ. Cô sẽ không đi qua hành lang như một tên tội phạm bị đưa tới máy chém. Cô sẽ không dọn dẹp văn phòng của mình trong khi hai tên kia đứng nhìn, và nhân viên của cô - nhân viên của cô - len lén sợ hãi nhìn ra từ phòng họ.

“Gọi cho trợ lý của tôi và bảo cô ta gửi đồ của tôi về nhà tôi,” cô lạnh lùng nói.

Bà Veblem phản đối. “Hai người này...”

https://thuviensach.vn

“Làm như tôi bảo.”

Bà Veblem gật đầu.

Nico ra khỏi công ty. Lúc đó là mười một giờ hai mươi hai phút.

Cho đến khi ra đến góc phố cô mới nhận ra mình không mang theo ví, không điện thoại, không chìa khóa, không tiền. Không có cả một xu để gọi cho Seymour từ điện thoại công cộng.

Cô đứng cạnh một thùng rác, cố nghĩ xem phải làm gì đây. Cô không thể quay lại văn phòng - hẳn là họ đã đưa cô vào danh sách bí mật những người không được phép vào tòa nhà công ty - và cô không có cách nào về được nhà. Cô định đi bộ. Nhưng căn hộ của cô ở cách đó bốn mươi khu nhà và ở tận phía Đông, trên Đại lộ York. Và cô e là mình không thể đi được trong hoàn cảnh thế này. Cô mang tháng ba tháng và bị nghén vào buổi sáng, tuy vậy cơn buồn nôn thường đến vào bất cứ lúc nào và thường không biết trước được. Cô ngả người về phía trước và nôn vào thùng rác, trong lúc cố nôn ra, vì lý do nào đó cô nghĩ đến Victory Ford.

Cô và Seymour đã đến một bữa tiệc tại công ty của Victory tuần trước. Chỗ đó cách đây không xa, ngay trên Đại lộ 6, và cuối cùng cô và Victory đã ra một góc nói chuyện về sự nghiệp của họ gần cả tiếng đồng hồ. Victory khi đó là một nhà thiết kế thời trang sự nghiệp còn thăng trầm liên tục. Ở cô toát ra một phong cách tự tin và tập trung thường cho thấy trong tương lai sẽ thành công. Nico không gặp nhiều phụ nữ như Victory. Và khi họ bắt đầu chuyện trò, cứ như thể hai con chó nhận ra chúng thuộc cùng một giống.

Hồi đó họ rất trẻ! Nico vừa nghĩ vừa kéo quần tất xuống. Mới ba mươi hai hay ba mươi ba gì đó...

https://thuviensach.vn

Nico nhớ rất rõ đã xuất hiện tại văn phòng của Victory sáng hôm đó. Con phố đầy những xe tải, vỉa hè toàn những khuôn mặt nhăn nhó của những người làm ở Garmen District. Đó là một ngày nóng giữa tháng Năm, gần 32 độ. Công ty của Victory nằm trong một tòa nhà trước đây là một nhà máy nhỏ. Ở tiền sảnh là một hàng những máy liên lạc nội bộ cũ màu đen trông cứ như thể chúng không nói với nhau. Những cái tên nằm cạnh các máy liên lạc là những công ty chả ai biết, chắc hẳn đã phá sản nhiều năm trước, nhưng gần cuối là cái tên "V.F" in trên một tấm thiếp màu trắng nhỏ.

Trong một giây, cô lưỡng lự. Biết đâu Victory không có nhà. Mà nếu có, cô ấy sẽ nghĩ gì về một phụ nữ đã gặp tại bữa tiệc đột nhiên xuất hiện ở nhà mình giữa ban ngày ban mặt?

Nhưng Victory không hề ngạc nhiên. Và Nico nhớ mãi khuôn mặt Victory khi cô mở cánh cửa to xám nặng nề vào căn hộ, vì ý nghĩ đầu tiên của Nico là Cô ấy đẹp quá! Mái tóc đen cắt ngắn của cô trông như một thằng bé - khi ta có một khuôn mặt như Victory, ta không cần gì khác nữa - và cô đứng với sự thoải mái của một phụ nữ biết rằng cơ thể mình hấp dẫn đàn ông. Nico nghĩ cô ấy là loại con gái có thể khiến những phụ nữ khác phát ghen. Nhưng ở tinh thần của Victory có gì đó rộng lượng khiến ghen tị trở nên vô nghĩa.

"Tôi rất mừng được gặp chị," Victory thốt lên. Vào ban ngày, căn hộ sáng sủa và trông hơi có kiểu bôhêmiêng, gợi nên một cách sống khác. Cô bắt đầu ý thức ra việc mình đã bị sa thải. Nhưng thay vì cảm thấy tuyệt vọng, cô lại trải nghiệm một cảm giác bồng bềnh kỳ lạ, cứ như thể cô đã bước vào một vũ trụ song hành khác nơi mọi thứ mà cô từng nghĩ là quan trọng giờ không còn có ý nghĩa gì nữa.

Cô đã tạm lánh ở căn hộ của Victory cho đến cuối ngày, đợi đến lúc Seymour về nhà. Khi cô vào nhà, Seymour đang hoảng loạn. Anh đã nghe tin - nó lan khắp thành phố, và các báo chí và các mục

https://thuviensach.vn

lượm lặt đề̀u gọi tới. Bị sa thải khỏi Ratz Neste, có vẻ như chuyện này còn hấ́p dẫn và đáng đăng tin hơn việc cô bị sa thải hai năm trước đó. Hàng tuầ̀n sau đó, cô đã phải chịu đựng việc đọc những lời dố́i trá và không đúng sự thật đồ̀n thổi về̀ lý do cô bị sa thải, và những khuyế́t điểm trong tính cách và phong cách quản lý của cô. Cô kinh ngạc khám phá ra rằ̀ng có những người cô thuê rấ́t ghét cô - đủ để than phiề̀n về̀ sự "lạnh lùng" của cô với báo chí. Cô càng ngạc nhiên hơn khi báo chí thậm chí còn rấ́t quan tâm. Cô không hề̀ nhận ra mình "quan trọng" đế́n vậy.

Cô muố́n biế́n mấ́t, nhưng Seymour khăng khăng cô nên xuấ́t hiện trước công chúng. Việc gửi đi một thông điệp rằ̀ng cô vẫn hiện diện là rấ́t quan trọng, rằ̀ng cô không hề̀ bị hạ gục. Seymour nói báo chí tồ̀i tệ chỉ là một phép thử. Và vậy là, ba tố́i một tuầ̀n, cô ăn diện và tha cái bụng bầ̀u ra khỏi căn hộ. Cô với Seymour tham dự hế́t các lượt tiệc coctail, lễ khai mạc, các bữa tố́i dệt nên mạng lưới ngành xuấ́t bản ở New York.

Vậy đấ́y, cô vừa nghĩ vừa mặc bộ pyjama vào. Seymour đã đúng. Đó là một phép thử. Có những người cô nghĩ là có quan hệ tố́t thì lảng tránh cô. Còn có những người, như Victory và Wendy, luôn có mặt ở đó, không quan tâm là cô bị sa thải khỏi Ratz Neste hay không. Đế́n cuố́i các buổi tố́i đó, cô và Seymour phân tích những chuyện đã xảy ra, họ đã thấ́y gì, và họ nói gì, và kế́ hoạch chiế́n lược của họ ra sao. Seymour bảo việc để biế́t người khác muố́n gì, họ cầ̀n gì, và họ có thể đi xa đế́n mức nào để giành được nó là rấ́t cố́t yế́u. Đó là câu hỏi và vấ́n đề̀ đạo đức cá nhân...

Thoạt tiên, những thảo luận kiểu này khiế́n cô đau đầ̀u. Cô chưa bao giờ quan tâm đế́n việc đi sâu vào ý nghĩ trong đầ̀u người khác, như cô tưởng tượng họ cũng chẳng thích thú gì việc đi sâu vào đầ̀u cô. Tấ́t cả những gì cô muố́n làm với Glimmer là biế́n nó thành một tạp chí lớn. Rồ̀i cô hiểu ra. Với cô dường như làm việc chăm chỉ

https://thuviensach.vn

và có thành quả thì sẽ được phâ`n thưởng trực tiê´p. Và nê´u những người khác có chút đâ`u óc, họ sẽ làm như thê´. Nhưng Seymour giải thích đi giải thích lại rằ`ng thê´ giới này - thê´ giới làm ăn lớn này - không hoạt động theo kiểu đó. Có hàng triệu những người tài năng ở ngoài kia hàng ngày bị nghiê`n nát vì họ không hiểu rằ`ng đây không thực sự là chuyện tài năng. Nó là vê` tiê´p nhận và tạo vị thê´. Ta phải có khả năng bước vào một tình huô´ng và ngay lập tức đọc vị được nó.

Một tô´i khi họ đê´n dự một bữa tiệc coctail khai trương cây bút Mont Blanc mới thì một người đàn ông gâ`n năm mươi rụt rè ngô`i xuô´ng cạnh cô. Hai điê`u làm Nico kinh ngạc: da ông ta có màu đậm như là dùng sản phẩm tự làm sậm da, và ông đeo một chiê´c cà vạt kẻ caro màu tră´ng đen. “Tôi chỉ muô´n nói với cô rằ`ng cô đã làm một việc tuyệt vời với Glimmer. Ratz Neste đã phạm sai lâ`m lớn,” ông ta lẩm bẩm.

“Cám ơn ông,” Nico nói. Ông ta là ai? Cô có cảm giác mình nên biê´t ông ta.

“Hiện giờ cô đang làm gì? Ngoài việc kia,” ông ta vừa nói vừa liê´c xuô´ng bụng cô.

“Tôi có vài lời đê` nghị hâ´p dẫn mà tôi đang theo đuổi,” Nico nói. Đây là lời Seymour dặn cô trả lời khi có người hỏi.

“Cô có nghĩ cô sẽ quan tâm nói chuyện với chúng tôi lúc nào đó không?” người đàn ông nói.

“Dĩ nhiên rô`i,” Nico gật đâ`u.

Mãi đê´n lúc ông kia bước đi, Nico mới nhận ra ông ta là ai - Mike Harness, ông này vừa được thăng lên làm CEO của bộ phận xuâ´t bản tại Splatch-Verner.

https://thuviensach.vn

“Em thấy chưa?” Seymour kêu lên trong chiếc taxi trên đường về nhà. “Đó là ích lợi của việc ra ngoài ở New York. Giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là ngồi đợi.”

“Biết đâu ông ấy sẽ không gọi,” Nico cự lại.

“Ồ, ông ấy sẽ gọi,” Seymour tự tin nói. “Anh sẽ không ngạc nhiên nếu ông ấy muốn thuê em thay thế vị trí của Rebecca DeSoto ở tạp chí Bonfire. Rebecca không phải do ông ấy thuê về, em hiểu không? Ông ấy sẽ muốn đặt người của ông ấy vào vị trí đó. Để làm vững chắc vị thế của ông ta.”

Nico có quen biết Rebecca DeSota và khá quý cô ta. “Khổ thân Rebecca,” Nico nói.

“Chả khổ thân gì cả,” Seymour mắng. “Em phải tập cứng rắn lên. Không phải cá nhân em có gì chống lại cô ta cả. Em thậm chí còn không biết cô ta. Chỉ là chuyện làm ăn thôi.”

Ba tháng sau khi Katrina chào đời, Splatch-Verner tuyên bố rằng Nico O’Neilly sẽ thay thế Rebecca DeSoto ở vị trí tổng biên tập mới của Bonfire. Và Nico tưởng tượng rằng Rebecca cũng không hề ngờ được chuyện đó sẽ xảy tới.

Và rồi, một khi cô quay lại đỉnh, mọi người lại giở trò nịnh nọt, gửi hoa, thiệp và lời chúc mừng. Seymour khăng khăng bắt cô phải trả lời từng cái một, thậm chí của cả những người từng xa lánh cô khi cô bị sa thải. Nhưng lá thư đầu tiên cô gửi đi là cho Rebecca DeSoto, bảo với cô ấy rằng cô ấy đã làm việc rất tuyệt vời và chúc cô may mắn trong tương lai. Chẳng ích gì, Nico nghĩ, khi tạo ra kẻ thù ở nơi ta không nhất thiết phải thế.

Nhất là khi ta có những đối thủ thực sự phải hạ.

https://thuviensach.vn

Hai tuần sau khi nhận việc mới, Nico nhận ra đối thủ ghê gớm đầu tiên của cô là một người lẽ ra phải là đồng minh của cô - Bruce Chikalis, nhà xuất bản của Bonfire. Bruce là một thanh niên ngạo mạn ngoài ba mươi được coi là chàng trai vàng của Mike, một điều anh ta không bao giờ để cho người khác được phép quên.

Anh ta và Nico vừa gặp nhau là ghét nhau luôn.

Sự hiểu biết về phụ nữ của Bruce giới hạn trong định nghĩa hạn hẹp của anh ta về loại phụ nữ nên quan hệ với anh ta. Chỉ có hai loại phụ nữ trên thế giới: phụ nữ có thể "làm tình được", và phụ nữ không làm được việc đó. Nếu ta là loại không làm được, anh ta sẽ coi ta không hề tồn tại. Với anh ta, phụ nữ phải đẹp, ngực to, gầy, và dễ bảo. Nghĩa là họ phải sẵn sàng thổi còi cho anh ta bất cứ khi nào anh ta muốn. Dĩ nhiên là anh ta chưa bao giờ tuyên bố thẳng thừng như thế, nhưng anh ta không cần phải làm thế. Nico cảm thấy sự khinh thường của anh ta dành cho phụ nữ ẩn bên dưới mọi điều anh ta nói. Lần đầu Nico gặp anh ta, anh ta bước vào văn phòng cô, chỉ vào một người mẫu trên trang bìa tạp chí Bonfire mới xuất bản gần đây và nói, "Tất cả những gì tôi muốn biết là, cô có thể giúp tôi hẹn hò với cô ta được không?"

"Sao cơ?" Nico nói.

"Nếu cô có thể giúp tôi hẹn hò với cô ta," anh ta nói, miệng cười toét ý bảo anh ta đã quen với việc phụ nữ ngả rạp vào lòng mình, "cô có thể giữ được việc của mình."

"Với thái độ đó, tôi nghĩ anh mới là người cần phải lo lắng," Nico đáp lại.

"Chúng ta sẽ đợi xem. Tổng biên tập trước không trụ được lâu," Bruce nói, ngồi xuống và mỉm một nụ cười trai lơ giả dối với cô.

https://thuviensach.vn

Nico đứng dậy. “Tôi không phải là tổng biên tập trước, Bruce ạ. Giờ xin mạn phép anh, tôi phải gặp Victor Matrick.” Và cô bước ra khỏi văn phòng của mình, để anh ta ngồi đó suy ngẫm về số phận của mình.

Dĩ nhiên cô đâu có đi gặp Victor Matrick, nhưng Bruce đâu có chứng minh được điều đó. Thay vào đó, cô vào phòng vệ sinh nữ và trốn trong một phòng chừng mười phút, nghĩ kế sách. Cô sẽ phải loại Bruce Chikalis. Cô chắc chắn rằng ẩn ý của anh ta là Rebecca Desoto đã bị sa thải vì anh ta. Nhưng chủ yếu là, cô đoán Bruce chả quan tâm gì mấy đến Bonfire cả. Với anh ta, nó chỉ là hòn đá lót đường đi lên một vị trí lớn hơn, nghĩa là dẫn theo nhiều tiền hơn và gái ngon hơn. Nếu cô cũng thất bại thì chỉ khẳng định một sự thật rằng anh ta không phải là người đáng đổ lỗi. Và cuối cùng anh ta sẽ trông rất ngon lành trong cả quá trình. Nhưng anh ta đã chọn nhầm đối thủ rồi. Cô sẽ không mạo hiểm để bị sa thải liên tục hai lần. Một lần là xui xẻo; hai lần là đồ thất bại. Sự nghiệp của cô sẽ kết thúc, và Seymour sẽ nói gì chứ? Và đứa con gái nhỏ của cô sẽ nghĩ gì về mẹ nó?

Câu trả lời rất đơn giản: Cô sẽ phải tiêu diệt Bruce Chikalis.

Trước khi cô bị sa thải và trước khi cô gặp lại Bruce, cô chưa bao giờ nghĩ về sự nghiệp của mình như vậy. Cô sẽ tự nhủ rằng loại trừ địch thủ là hèn kém. Nhưng đó chỉ là bởi vì cô không chắc mình có thể tiêu diệt được họ. Cô không biết mình có đủ can đảm không. Nhưng giờ ngồi trong toilet nghĩ về điều đó, cô nhận ra rằng mình không chỉ không còn lựa chọn nào khác, mà có khi cô còn sung sướng khi được làm điều đó.

Cô sẽ lột cái nụ cười toe toét trai lơ, đầy khinh bỉ, giễu nhại xuống khỏi mặt Bruce Chikalis.

https://thuviensach.vn

Ngay hôm sau cô gọi cho Rebecca DeSoto. Cô và Seymour đã dành cả một tiếng đồng hồ bàn xem cuộc gặp nên diễn ra ở đâu. Seymour nghĩ nó nên bí mật, nhưng Nico không đồng ý. Ngoài ra, cô không thể mời Rebecca DeSoto đi ăn trưa và đưa cô ta đến nơi nào đó mờ ám. Rebecca sẽ coi đây là một sự sỉ nhục, và Nico biết khi bị sa thải mà mình bị người khác xa lánh thì tồi tệ đến mức nào. Cô không thể thăm dò thông tin từ Rebecca nếu cư xử như thể cô xấu hổ khi bị bắt gặp đi cùng cô ấy.

Họ đến nhà hàng Michael's ăn trưa.

"Cô là người duy nhất đã tử tế gửi thư cho tôi," Rebecca nói. Họ ngồi ở một bàn phía trước mà cả nhà hàng có thể nhìn vào, và Nico cảm thấy những con mắt tò mò từ mọi hướng. "Cô sẽ phải cẩn thận với Bruce. Hắn rất nguy hiểm," Rebecca cẩn trọng nói.

Nico gật đầu. "Như thế nào? Chính xác là sao?" cô hỏi.

"Quảng cáo," Rebecca nói. "Hắn lên lịch trình những buổi họp quan trọng với các nhà quảng cáo và rồi bất thình lình thay đổi, và trợ lý của hắn 'quên' báo lại cho cô."

Ngày hôm sau, Nico gặp Mike Harness trong thang máy. "Tôi nghe bảo hôm qua cô đã ăn trưa với Rebecca DeSoto tại nhà hàng Michael's," ông ta thản nhiên nói.

Bụng Nico quặn lên, nhưng cô nhắc mình đã cố tình chọn Michael's để tin đồn lan đi. Cô muốn mọi người biết rằng cô không sợ. "Đúng vậy," cô thẳng thắn nói. Cô không đưa ra lời giải thích hay lý do nào. Quả bóng giờ ở bên sân ông ta.

"Một người ăn trưa cùng hơi bất thường nhỉ?" Mike hỏi, chỉnh lại cổ áo.

https://thuviensach.vn

“Thật á?” Nico nói. “Cô ấ y là bạn tôi.”

“Nế u tôi là cô thì tôi sẽ thận trọng hơn,” Mike nói, nhìn vào làn da màu da cam sậm trên mu bàn tay mình. “Tôi nghe bảo cô ta là một kẻ dố i trá.”

“Cám ơn ông. Tôi sẽ ghi nhớ điề u đó,” Nico nói.

Thă ng đểu, cô nghĩ, khi cô nhìn ông ta ra khỏi thang máy. Đàn ông lúc nào cũng dính lấ y nhau, dù họ có làm những việc sai trái kiểu gì chăng nữa. Hừm, phụ nữ cũng có thể chơi trò đó.

Hai tuầ n sau, cô bắ t đầ u triển khai kế hoạch của mình.

Victor đang tổ chức một bữa tiệc “Spring Fling” vào chiề u Chủ nhật tại tư gia của ông ở Greenwich, Connecticut. Đây rõ ràng là truyề n thố ng hàng năm chỉ dành cho một số giám đố c ở Splatch-Verner. Căn nhà là một tư dinh xây bă ng gạch xám vào hồ i những năm 1920 và nằ m trên một mảnh đấ t rộng năm mươi lăm mẫu. Khi đó cô và Seymour có một chiế c Jeep Wagoneer, và khi họ đậu xe trên bãi đỗ ở cuố i con đường xe chạy dài hàng dặm, Bruce Chikalis chạy rầ m rầ m tới trên một chiế c Porche 911 cổ. Nico ra khỏi chiế c Jeep, bế Katrina trong tay, đúng lúc Bruce vẻ lười nhác ra khỏi chiế c Porche, chậm rãi lau kính mát bă ng một miế ng vải đặc biệt. Hắ n cẩn thận đeo kính lên, nhìn sang Nico, và mỉm cười - đúng lúc Victor Matrick đang đi quanh ngôi nhà vận bộ đồ chơi tennis. “Giờ tôi mới thực sự thấ y chị, Nico ạ,” Bruce lớn tiế ng nhận xét. “Là một bà mẹ. Không phải rấ t tuyệt vời sao, Victor?”

Nico muố n giế t hắ n ta, nhưng thay vào đó, cô nhìn vào mắ t Victor. Victor vỗ lên lưng Bruce. “Anh nên nghĩ đế n chuyện có con đi thôi, Bruce ạ,” ông nói. “Tôi luôn thấ y rằ ng người đàn ông của gia đình thì trở thành giám đố c điề u hành giỏi hơn.”

https://thuviensach.vn

Đó là tất cả những gì Nico cần phải nghe.

Đâu đó vào buổi chiều, cô bế Katrina vào phòng khách trên tầng hai cho con bú, và khi cô quay lại bữa tiệc, cô gặp Victor trên hành lang.

"Cám ơn ông vì điều đó," cô nói vẻ hiển nhiên, ý nhắc tới việc xảy ra cạnh cái xe. Có vẻ như Victor dễ bị tâng bốc quá. "Phải giữ cho mấy thằng trẻ ở đúng chỗ của nó," ông nói. "Mà mọi việc thế nào?" Họ sắp tới cầu thang - và chỉ trong một giây, họ sẽ tách nhau ra - đây có lẽ là cơ hội duy nhất để cô nói chuyện riêng với Victor.

"Chúng tôi sẽ có số đầu tiên thật ấn ượng," Nico tự tin nói, chuyển đứa bé từ bên này sang bên kia. "Và tôi biết chúng tôi sẽ tiếp tục phát triển chừng nào chúng ta còn nhớ rằng Bonfire là một tạp chí dành cho việc phát triển phụ nữ. Khi các nhà quảng cáo thấy một nhà xuất bản là nam giới bước vào, chà, tôi chắc là sẽ không gửi đi thông điệp mạnh mẽ và đầy quyền năng được như chúng tôi."

Victor gật đầu. "Có lẽ cô có lý," ông ta nói. "Tôi sẽ nghĩ về chuyện đó."

Cô liên tục làm chuyện đó, từng chút một, tận dụng mọi cơ hội với Victor để nhắc ông nhớ đến việc gửi đi thông điệp đúng đắn cho các nhà quảng cáo, trong khi đó vẫn liên tục nhìn sau lưng mình canh chừng Bruce. Một vài tháng trôi qua không có tiến triển gì rõ rệt, nhưng cuối cùng, như vẫn luôn thế, cơ hội gõ cửa.

Một trong những công ty khổng lồ về mỹ phẩm tổ chức buổi kỷ niệm và quảng bá một tuần tại khu trượt tuyết riêng ở Chile. Họ cho các nhân vật nổi tiếng, người mẫu, và người làm tạp chí bay trong một chiếc 747 riêng cho "kỳ nghỉ" đặc biệt. Đó là loại sự kiện mà Bruce chỉ chăm chăm nhắm tới. Không may là, Splatch-Verner không thích việc các giám đốc đi công tác ở nơi quá xa rất khó gọi

https://thuviensach.vn

vê` ngay. Nico biế´t rằ`ng nế´u Bruce có đầ`u óc, anh ta sẽ thôi không đi. Nhưng mẹo là phải thuyế´t phục anh ta làm điề`u ngược lại.

Nhưng bằ`ng cách nào?

“Những chuyện này đơn giản hơn em nghĩ,” Seymour nói. “Đàn ông đơn giản lắ´m. Cứ bảo với anh ta là anh ta không được đi.”

“Em đâu có quyề`n gì mà bảo anh ta được hay không được làm cái gì,” Nico nói.

“Vấ´n đề` là ở chỗ đó,” Seymour nói.

Vào các buổi sáng thứ Tư, Nico sẽ có cuộc gặp hàng tuầ`n với Bruce và các nhân viên cao cấ´p của anh ta. Đế´n cuố´i buổi họp, cô đưa ra việc đi Chile. “Tôi không muố´n anh đi,” cô nói bằ`ng cái giọng đề`u đề`u, vô cảm của mình. “Tôi nghĩ thời gian của anh sẽ được tận dụng tố´t hơn nhiề`u nế´u tuầ`n đó anh ở New York.”

Bruce nhướn mày lên giận dữ nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. “Lại chơi trò làm mẹ đấ´y à?” Nghe thì có vẻ như đùa, nhưng giọng anh ta gân lên.

Mười phút sau anh ta có mặt trong văn phòng của cô. Anh ta đóng cửa lại. “Chúng ta cầ`n nói chuyện,” anh nói nói. “Chị đừng có bao giờ nói với tôi rằ`ng tôi có thể và không thể làm điề`u gì trước mặt nhân viên của tôi.”

“Họ cũng là nhân viên của tôi,” Nico thẳng thắ´n nói. “Tôi cầ`n đảm bảo tạp chí này hoạt động đúng theo lịch trình.”

“Tôi tự lo lịch làm việc của mình.”

“Tùy anh thôi.” Nico nhún vai. “Tôi chỉ trông chừng sau lưng anh thôi mà.”

https://thuviensach.vn

Anh ta khịt mũi không tin rồ̀i bước ra.

Thế́ là đủ chắ́c anh ta đã cắ́n mồ̀i. Trong khi anh ta đi trượt tuyế́t ở Chile với các người mẫu bikini, Nico và Victor chọn người thay thế́ anh ta - một phụ nữ. Lẽ ra Mike Harness có thể bảo vệ Bruce. Nhưng Nico ngờ rằ̀ng Victor đang sử dụng vụ Bruce để giữ Mike tại vị, bằ̀ng việc khăng khăng rằ̀ng Bruce phải đi.

Theo dự kiế́n Bruce sẽ bị sa thải ngay hôm sau khi anh ta từ Chile quay về̀. Hẳn là anh ta nghi ngờ có chuyện gì đó đã xảy ra trong khi mình vắ́ng mặt. Vì buổi chiề̀u hôm anh ta về̀ tới, anh gọi cho Nico và nài nỉ họ phải ăn tố́i hôm đó để "lên kế́ hoạch hành động."

Đây là lời đề̀ nghị mà Nico không thể chố́i được, và là một trong những việc phải làm trong sự nghiệp của cô. Cô vẫn nhớ mãi buổi tố́i hôm đó, ngồ̀i đố́i diện với Bruce khi anh ta liên tục lải nhải về̀ chuyện họ đã không hợp cạ thế́ nào và nên cố́ gắ́ng để làm việc cùng nhau như một đội. Và cô gật đầ̀u đồ̀ng ý với anh ta, biế́t rằ̀ng chỉ trưa mai thôi, anh ta sẽ xong đời và ra khỏi công ty và cô sẽ thắ́ng. Có một vài lúc ngắ́n ngủi trong bữa tố́i cô cảm thấ́y tội nghiệp cho anh ta, khi cô thực sự nghĩ anh ta đang nói thật lòng. Nhưng rồ̀i cô nhanh chóng xua ý nghĩ đó đi. Cô cảm thấ́y cảm giác ngọt ngào của quyề̀n lực. Đây là làm ăn lớn, và Bruce lớn rồ̀i. Anh ta phải học cách tự chăm lo cho bản thân.

Giố́ng như cô đã học cách tự chăm lo cho bản thân mình.

Lúc mười hai rưỡi, nửa tiế́ng sau khi lời tuyên bố́ được đưa ra, Bruce gọi cho cô. "Đây là do chị làm phải không?" anh ta chua chát hỏi. "Tôi đã nghĩ chị không có khả năng. Tôi không nghĩ là chị dám làm."

"Chỉ là làm ăn thôi, Bruce ạ," cô nói.

https://thuviensach.vn

Chúa ơi, cảm giác thật bay bổng. Cô chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác nào như thế trong đời. Từ bên ngoài ý thức, cô biết rằng là một phụ nữ thì cô nên cảm thấy tội lỗi. Cô nên cảm thấy tồi tệ hay sợ hãi vì đã không "tử tế." Và trong một giây, cô quả là sợ thật. Nhưng cô sợ cái gì chứ? Quyền lực của cô? Chính bản thân cô? Hay cái ý tưởng cũ rích rằng cô đã làm gì đó "xấu xa," và vì thế sẽ bị trừng phạt?

Ngồi trong văn phòng mình chiều hôm đó, vừa gác điện thoại sau cuộc nói chuyện với Bruce, đột nhiên cô hiểu ra rằng mình sẽ không bị trừng phạt. Không có luật lệ gì. Điều hầu hết phụ nữ nghĩ là "luật lệ" chỉ là những quy tắc đơn giản để giữ cho phụ nữ ở yên trong vị trí của họ. "Tử tế" là một cái hộp dễ chịu, an toàn mà xã hội bảo phụ nữ nếu họ ở trong đó - nếu họ không chui ra khỏi cái hộp "tử tế" đó - họ sẽ an toàn. Nhưng không ai an toàn cả. An toàn là một thứ dối trá, nhất là khi liên quan đến chuyện làm ăn. Những nguyên tắc đích thực là về quyền lực: người nào có nó, và người nào có thể thực thi nó.

Và nếu ta có thể thực thi nó, ta có nó.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình ngang bằng với mọi người. Cô luôn là một tay chơi trong trò chơi đó.

Đêm hôm đó, cô mua một hộp trứng cá tầm và champagne Cristal, cùng Seymour ăn mừng. Và sau đó, Seymour muốn làm tình, còn cô thì không. Cô nhớ cái cảm giác đó rất rõ ràng: Cô không muốn có ai khác ở bên trong cô cả. Dường như cô đã lấp đầy mọi khoảng trống bên trong mình rồi, và ít nhất lần đó, một mình cô là đã đủ.

Nhưng giờ vẫn như thế chứ?

https://thuviensach.vn

Cô bước tới chỗ cửa sổ phòng ngủ và nhìn ra ngoài. Sau nhiều năm kể từ vụ Bruce Chikalis, cô đã cẩn trọng thực thi quyền lực của mình, chỉ sử dụng toàn bộ công năng của nó khi nào thực sự tuyệt đối cần thiết. Cô đã học cách không tự mãn với những chiến công của mình hay thậm chí thừa nhận chúng. Vì quyền năng đích thực có thể đến từ việc sử dụng một bàn tay vô hình, luôn luôn kiểm soát được. Cô không thể nén nổi cảm giác kích thích khi chiến thắng, nhưng thế không có nghĩa là những người khác cũng phải biết chuyện đó.

Và nghĩ đến Mike, và chuyện cô sắp làm với ông ta, khiến cô cảm thấy một cảm giác chiến thắng không kìm hãm được. Hơi nông cạn, và có lẽ đáng buồn nữa. Trong cô vẫn có một phần hy vọng rằng những người đứng đầu các tập đoàn có thể cư xử tử tế nhưng kinh nghiệm đã dạy cho ta rằng khi liên quan đến tiền bạc và quyền lực, thì câu chuyện giống hệt nhau. Nếu Mike già hơn và sắp sửa nghỉ hưu... nhưng ông ta không thế, và nếu cô không loại ông ta, ông ta sẽ khiến cho đời cô khốn khổ. Ông ta đã đâm cô hai nhát rồi. Cú đánh tiếp theo của ông ta có thể hạ nốc ao cô.

Cô quay khỏi cửa sổ và bước đi bước lại trên tấm thảm Oriental. Chỉ là làm ăn thôi, cô tự nhủ. Mike Harness hiểu Splatch-Verner hoạt động thế nào. Ông ta phải biết rằng một ngày nào đó Victor có thể cắt đầu ông ta. Và nó chẳng phải là Mike đã không tham gia cắt đầu ai cả...

Nhưng ta luôn nghĩ rằng chuyện đó có thể xảy đến với những người khác. Ta không bao giờ nghĩ nó có thể xảy đến với mình.

Có lẽ đó là sự khác biệt giữa cô và những người khác, hầu hết những giám đốc điều hành nam giới tại Splatch-Verner, cô nghĩ. Cô biết chuyện đó có thể xảy đến với mình. Và nếu cô thay thế vị trí của Mike, tùy thuộc vào hoàn cảnh, cô có thể bám trụ ở đó chừng hai

https://thuviensach.vn

năm, hoặc có khi năm năm. Và nê´u cô thực sự may mă´n, thì có lẽ là năm. Nhưng cuô´i cùng cô cũng sẽ bị sa thải.

Trừ phi cô chiê´m được vị trí của Victor Matrick.

Cô nhìn xuô´ng con đường tô´i mờ bên dưới và mỉm cười. Nico O'Neilly, CEO của Splatch-Verner, cô nghĩ. Hoàn toàn có khả năng đó.

https://thuviensach.vn

6

Wendy giật mình tỉnh giấc.

Cô vẫn mơ phải giấc mơ đó. Cô ở đâu đó (bất cứ đâu) và cô vừa yếu ớt vừa ốm đau. Cô gần như không bước đi nổi. Ai đó bảo với cô rằng cô phải vào thang máy. Cô không đi nổi. Cô ngã đánh uỵch xuống sàn. Cô không đứng dậy nổi. Sức của cô yếu dần. Cô không kiểm soát nổi. Giờ cô biết mình đang chết, cô không quan tâm. Được nằm đó mới yên bình làm sao, biết rằng cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ...

Cô mở mắt ra. Mẹ kiếp chứ. Trong phòng vẫn tối om. Cô biết mới bốn giờ sáng, nhưng cô cương quyết không nhìn đồng hồ. Vài tiếng nữa sẽ là một ngày nữa. Ngày bốn mươi ba, nói một cách chính xác. Tính đến lúc này đã là bốn mươi ba ngày và năm tiếng kể từ lúc Shane phá hủy gia đình nhỏ bé hoàn hảo của họ.

Một sự tủi hổ đau đớn bò lên người cô và dường như đang thít chặt cổ cô. Cô nhắm nghiền mắt lại và nghiến răng. Cô đã biết rất nhiều người từng ly dị, nhưng chưa ai nói với ta rằng nó thực sự như thế nào. Ta nghe kể về sự lừa dối và đột nhiên không còn biết người bạn đời của mình là ai nữa. Ta nghe kể về cơn giận và hành vi điên rồ. Nhưng không ai nói với ta về sự tủi hổ. Hay tội lỗi. Hay cảm giác thất bại choán lấy khiến ta tự hỏi sống còn có ích gì cơ chứ.

Sự tủi hổ như một con dao. Cô cảm thấy lưỡi của con dao tủi hổ đó kề lên da mình. Một vài lần trong cuộc hôn nhân mười năm của họ, khi cô và Shane quá giận nhau, ý nghĩ ly hôn đã xuất hiện trong đầu cô. Nhưng sự đau đớn và sự sắc bén của nỗi tủi hổ luôn đủ

https://thuviensach.vn

khiế́n cô quay lại. Để khiế́n cô nghĩ rằ̀ng dù cuộc hôn nhân có tồi tệ đế́n thế́ nào vào lúc đó, kế́t thúc nó thì chỉ có tệ hại hơn mà thôi.

Ngày hôm sau, rồi hai, hay ba, hay bảy, khi cô và Shane trở lại bình thường (thông thường sau một trong những lần làm tình đặc biệt của họ), cô sẽ trải nghiệm cảm giác quý trọng Shane và cuộc hôn nhân của họ. Không thông thường lắ́m, nhưng ai quan tâm chứ? Nó có ích. Cô biế́t vài phụ nữ phát điên lên vì phải chi trả cho tấ́t cả mọi thứ, nhưng cô thích làm việc đó. Cô thích làm ra tiề̀n, rấ́t nhiề̀u tiề̀n. Và cô thích mình thành công trong cái thế́ giới giải trí tàn khố́c, điên loạn này mà việc đó mang tính tiêu khiển rấ́t cao (mặc dù thường là mệt mỏi và sợ hãi, nhưng cô luôn tự nhắ́c mình thà sợ hãi còn hơn là nhàm chán). Cô luôn biế́t mình có thể làm được vì cô cân bằ̀ng. Cô có gia đình làm ốc đảo.

Cô nằ̀m nghiêng người và co chân lại. Cô sẽ không khóc. Nhưng tấ́t cả tiêu tan rồi, và cô không hiểu tại sao. Cô vẫn luôn nghĩ rằ̀ng mình, Shane, và bọn trẻ đang số́ng cùng nhau rấ́t hạnh phúc. Và vì lý do nào đó, đột nhiên cô nghĩ đế́n con cá của Tyler, Blue Drake. Đầ̀u hè năm ngoái cô đã mua con cá chiế́n đấ́u Tàu cho nó. Và nó khăng khăng mang Blue Drake theo đế́n Dark Harbor, Maine, nơi họ nghỉ hai tuầ̀n vì đó là nơi tấ́t cả dân ở Hollywood đề̀u đi. Blue Drake đã trở thành thành viên gia đình, và hầ̀u hế́t quãng đường tới Maine chỉ gồ̀m việc giữ cho con cá chế́t tiệt ấ́y còn số́ng, đặc biệt sau khi Shane tình cờ cố́ cho nó vào nước đá trong bồ̀n rửa ở khách sạn. Việc Blue Drake số́ng sót trở thành một chủ đề̀ cho kỳ nghỉ. Loại câu chuyện mà Wendy tưởng tượng họ sẽ cười khi nhắ́c đế́n chuyện đó hai mươi năm sau lúc bọn trẻ lớn lên và về̀ nhà nghỉ. Giờ chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Không có Shane, tương lai gia đình này sẽ như thế́ nào? Những câu chuyện đó sẽ đi về̀ đâu?

Cô sẽ không thể ngủ thêm được nữa. Bây giờ ngày nào cũng đề̀u như thế́ này cả - đầ̀y rẫy sự khó chịu về̀ những việc không thể

https://thuviensach.vn

biết. Cô sợ. Giờ cô nhận ra mình dành phần lớn thời gian trong đời mình để mà sợ hãi một cách lén lút. Sợ một mình, sợ không có một người đàn ông. Sợ rằng mình không đủ tốt để có được một người đàn ông. Có phải đó là một trong những lý do vì sao cô làm việc rất chăm chỉ để thành công? Để cô có thể mua một người đàn ông? Nếu cô có thể mua một người rồi, cô chua chát nghĩ, thì cô cũng có khả năng mua một người khác nữa.

Cô dậy làm việc. Cách đây lâu lắm rồi, cô hiểu ra rằng cách duy nhất để đỡ sợ hãi là làm việc chăm chỉ hơn. Bây giờ là năm giờ sáng. Một giờ đen tối, mệt mỏi, cô quyết định, nhưng cô sẽ bắt bản thân ra khỏi giường và đánh răng. Cô vào bếp pha cà phê. Cô cầm cốc cà phê vào văn phòng và ngồi xuống cái bàn sắt rẻ tiền. Cái bàn có từ hồi Shane học đại học, và anh không chịu vứt đi vì những lý do tình cảm. Cô chưa bao giờ bắt anh phải vứt nó. Cô luôn tôn trọng cá tính riêng của Shane. Cô sẽ ghét khi có một người chồng bảo cô phải làm gì. Và vào năm thứ hai lấy nhau cô đã ngộ ra rằng chìa khóa để một cuộc hôn nhân thành công rất đơn giản, đó là đối xử với người kia cách mà bạn muốn được đối xử.

Nhưng rõ ràng chỉ thế thôi là không đủ.

Cô cầm một kịch bản trên chồng kịch bản lên. Cô ngỡ ngàng nhận ra rằng chồng kịch bản đã là một nhân tố luôn xuất hiện trong đời cô hơn hai mươi năm nay. Chúng được mang về nhà để đọc vào lúc cuối tuần, được chuyển bằng Fedex đến những nơi xa lạ, được nhét vào túi trên xe, tàu, và xe bus. Và cô đọc tất cả chúng. Cho đến lúc này, trong đời cô, có lẽ cô đã đọc chừng năm ngàn kịch bản. Và việc này còn lâu mới chấm dứt. Đột nhiên cô thấy tương lai mình thật ảm đạm. Nó sẽ gần như y hệt lúc này, trừ việc cô già hơn, mệt mỏi hơn, và cô độc. Giờ đây có những ngày cô mơ ước được ngủ vùi một tuần liền.

https://thuviensach.vn

Cô mở kịch bản, đọc năm trang, rồ`i bỏ xuố´ng, khó chịu bởi cảnh một bà mẹ mă´ng đứa con gái hai mươi lăm tuổi vì không chịu lâ´y chồ`ng. Cô nhìn bìa, đoán rằ`ng kịch bản này do đàn ông viế´t. Và có lẽ là một thanh niên còn trẻ - chỉ có đàn ông mới tin rằ`ng những gì các mẹ thực sự mong cho con gái họ là một hôn nhân tử tế´. Nhưng kịch bản này do một phụ nữ viế´t: Shasta gì đó. Tên tuổi kiểu quái gì mà lại là Shasta nhỉ? Cô nghĩ, càng khó chịu hơn. Quan trọng hơn, cô Shasta này là phụ nữ kiểu gì? Chẳng lẽ cô ta không biế´t rằ`ng cái thời các bà mẹ tuyệt vọng vì con gái không chịu lâ´y chồ`ng đã qua rồ`i?

Cô viế´t "Không" lên trang bìa rồ`i đặt nó sang một bên.

Cô cầ`m tập kịch bản tiế´p theo lên và đẩy kính trễ xuố´ng mũi để nhìn rõ hơn. Gầ`n đây cô nhận ra các từ trên trang giấ´y lì lợm không chịu cho cô nhìn rõ. Nhưng cô cũng không thể tập trung đầ`u óc. Cô nghĩ đế´n bà mẹ của Shasta. Dĩ nhiên, có những phụ nữ như thế´, những phụ nữ tin rằ`ng cách duy nhấ´t để một phụ nữ có thể định nghĩa bản thân một cách thực sự là thông qua chồ`ng con. Cô luôn cảm thấ´y trái ngược với loại phụ nữ đó - loại nghĩ rằ`ng làm một bà nội trợ, phụ thuộc vào đàn ông, là một điề`u đáng ham muố´n. Mãi cho đế´n tận gầ`n đây, cảm giác của cô về` những người phụ nữ "khác" đó vẫn dữ dội như niề`m tin tôn giáo, chính trị, nơi không thể có chuyện thỏa hiệp. Nhưng giờ thì cô không chắ´c đế´n vậy.

Việc khiế´n cô phải nhìn nhận lại là cuộc trò chuyện của cô với mẹ hai hôm trước. Cô gọi cho mẹ để bảo rằ`ng cô và Shane đang chia tay, nghĩ chắ´c mẹ sẽ ủng hộ mình. Bao năm nay, Wendy đã tin rằ`ng mẹ cô là nhà vô địch vĩ đại nhấ´t. Và cô tự nhủ rằ`ng cô thành công là nhờ vào ảnh hưởng của mẹ. Cô tin rằ`ng khi còn nhỏ và những năm tuổi teen, mẹ cô đã trao cho cô một thông điệp không lời rằ`ng cô không được phép kế´t thúc như bà - một bà nội trợ - và một phụ nữ phụ thuộc vào đàn ông, đặc biệt là một người như cha cô thì là một sai

https://thuviensach.vn

lâ`m. Mẹ Wendy có bô´n đứa con và chưa bao giờ có việc làm, và có những ngày khi Wendy còn nhỏ, mẹ cô đã không thể ra khỏi giường. Dĩ nhiên mẹ bị trâ`m cảm. Nhưng hô`i đó họ không chẩn đoán được dễ dàng như vậy, và nă`m trên giường cả ngày là thứ xảy ra với các bà mẹ ở khu ngoại ô. Lẽ ra cô đã hận mẹ mình vì thê´ - vì những tiê´ng đô`ng hô` xâ´u hổ khi cô đợi ở trường sau giờ học đợi mẹ đê´n đón để rô`i bà không đê´n - nhưng Wendy yêu bà bă`ng tình yêu bỏ qua mọi khuyê´t điểm. Mẹ cô có thể là một người mờ nhạt, hơi điên điên. Nhưng tâ´t cả những gì Wendy nhớ vê` mẹ mình là bà đẹp và quyê´n rũ, người phụ nữ rạng rỡ nhâ´t trong khu cô ở khi bà muô´n thê´, và bà đã khuyê´n khích Wendy thành đạt trong đời.

Hoặc đó là điê`u Wendy đã tin, cho đê´n khi cô kể với mẹ chuyện Shane.

“Ô` Wendy,” mẹ cô thở dài. “Mẹ nghĩ chuyện này chỉ là vâ´n đê` thời gian thôi.”

“Vâ´n đê` thời gian?” Wendy hỏi, thâ´y choáng váng. Cô đã mong nhận được sự cảm thông từ mẹ mình, chứ không phải lời chỉ trích.

“Mẹ biê´t chuyện này cuô´i cùng rô`i cũng xảy ra. Loại hôn nhân này sẽ không bao giờ thành công. Nó không tự nhiên.”

Wendy đờ đẫn. “Con nghĩ mẹ với bô´ quý Shane cơ mà.”

Mẹ cô thở dài. “Bô´ mẹ quý cậu â´y với tư cách một con người. Không phải là với một người chô`ng. Bô´ mẹ chưa bao giờ nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ thành công.”

Wendy há hô´c mô`m. “Nó đã thành công mười hai năm rô`i,” cô nói.

https://thuviensach.vn

“Chỉ bởi vì Shane quá lười nhác. Cha con và mẹ đã luôn nghĩ một ngày nào đó Shane sẽ chán ngâ´y và bỏ đi. Mẹ đã muô´n cảnh báo con bao năm nay rô`i, nhưng mẹ không muô´n làm con buô`n.”

“Giờ thì mẹ đang làm con buô`n đâ´y,” Wendy nói. “Con đang cô´ tìm hiểu lý do tại sao.”

“Mẹ chỉ mong con sẽ lâ´y một người đàn ông thành đạt và không phải làm việc quá nhiê`u,” mẹ cô nói. “Và chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Wendy há hô´c mô`m ra. “Con nghĩ mẹ muô´n con thành đạt.” Mă´t cô đau nhức. Mẹ cô đang bỏ rơi cô?

“Dĩ nhiên mẹ muô´n con thành đạt,” mẹ cô nói. “Nhưng con không phải chiê´m cả thê´ giới để thành đạt. Mẹ muô´n con hạnh phúc. Mẹ luôn nghĩ con có thể hạnh phúc hơn râ´t nhiê`u nê´u lâ´y luật sư hoặc chủ ngân hàng. Con sẽ có con và vẫn có thể làm việc nê´u con muô´n.”

Wendy quá mức sững sờ, cô phải vịn vào một bên bàn. Đây là tương lai mà mẹ đã vẽ ra cho cô ư? “Mẹ muô´n con làm một công việc dớ dẩn nào đó à?” cô hỏi, giọng vút lên giận dữ.

“Không nhâ´t thiê´t phải là dớ dẩn,” mẹ cô kiên nhẫn nói. “Nhưng chô`ng con lẽ ra phải là người cung câ´p.” Bà dừng lại. “Mẹ biê´t con không tin điê`u này, con yêu ạ, nhưng hôn nhân chỉ thành công khi người đàn ông kiê´m ra nhiê`u tiê`n hơn. Đàn ông câ`n loại khích lệ đó để duy trì hôn nhân. Nó khiê´n họ cảm thâ´y hài lòng với chính mình.

“Thê´ còn con thì sao?” Wendy hỏi mà không tin nổi, giọng cô rít lên the thé. “Con không có quyê`n cảm thâ´y hài lòng với chính mình ư?”

https://thuviensach.vn

Mẹ cô thở dài. “Đừng hiểu sai mọi điều mẹ nói con ạ,” bà nói, và Wendy hiểu ra rằng đây chính là điều bà đã làm bao năm nay. “Phụ nữ có rất nhiều cách để cảm thấy hài lòng với bản thân,” mẹ cô nói tiếp. “Họ có con cái và tổ ấm của họ. Đàn ông chỉ có một thứ duy nhất - công việc của họ. Và nếu một người phụ nữ lấy đi thứ đó, con không thể hy vọng người đàn ông sẽ ở lại.”

Có phải chính là mẹ cô đang nói không thế? Wendy sợ hãi tự hỏi. Mẹ cô không thể tin vào điều bà đang nói được. Đột nhiên cô nhận ra rằng trong hai mươi năm qua, cô và mẹ đã không thực sự nói chuyện về tình dục hay các mối quan hệ. Mẹ cô chưa bao giờ nói ra ý kiến của bà về đàn ông và phụ nữ và vai trò mà họ nên đảm nhiệm. Vì thế Wendy tự nhiên cho rằng cô và mẹ hoàn toàn đồng ý với nhau. Có thể nào mọi điều cô nghĩ về tất cả các mối quan hệ của cô đều là sai cả?

“Sao mẹ lại tàn nhẫn thế ạ?” cô hỏi.

“Chỉ là mẹ thấy mọi đôi đẹp trong thành phố này,” mẹ cô nói. “Rất nhiều đôi ở tuổi con, với con cái của họ. Đàn ông có nghề nghiệp chuyên môn. Và phụ nữ làm việc. Nhưng họ có thời gian đưa con đi chơi thể thao...”

“Nếu mẹ đang nói con cái của con bị thiếu...” Wendy cất tiếng.

“Ồ, mẹ biết chúng có mọi thứ, Wendy ạ,” mẹ cô cắt lời. “Quá nhiều. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Nhưng đôi kia có vẻ hạnh phúc.”

“Nhưng họ là ai? Họ làm gì? Họ có là chủ tịch một công ty sản xuất phim lớn không?”

“Chuyện đó không thực sự quan trọng,” mẹ cô nghiêm nghị nói.

https://thuviensach.vn

“Nó quan trọng,” Wendy bật lại. “Đó là thứ duy nhấ t quan trọng. Nó tạo nên tấ t cả sự khác biệt…”

“Nó không có nghĩa là con không thể có một mố i quan hệ bình thường,” mẹ cô nói.

“Con có một mố i quan hệ bình thường.”

“Với một người đàn ông nuôi gia đình,” mẹ cô nói. “Đàn ông có cái tôi. Trong kinh doanh việc phụ nữ nắ m quyề n… mọi thứ… trong hôn nhân thì không được như vậy.”

Wendy dừng lại. “Có bao nhiêu đàn ông ở ngoài kia thành công hơn con?” cô hỏi. Và vì lý do lạ lùng nào đó, ngay lập tức nghĩ đế n Selden Rose.

“Có lẽ con không cầ n phải thành công đế n thế .”

Chuyện này hoàn toàn không thể hiểu nổi và Wendy không đủ khả năng mà trả lời nữa. Cô gác máy.

Cô ghét phải cãi nhau với mẹ. Nó khiế n cô tổn thương quá mức. Nó thực sự khiế n cô đau lòng. Và bao năm trời nay, cô đã làm việc như trâu không chỉ để nuôi Shane và các con, mà còn để đảm bảo cô có thể chăm lo cho mẹ khi bà về già.

Wendy cầ m cố c cà phê lên và bước lại chỗ cửa sổ. Cô đã không nói chuyện với mẹ từ lúc gác máy, và đây lại là một gánh nặng nữa. Sao cô mấ t hế t những người thân thiế t với cô? Tại sao cô lại bị trừng phạt?

Cô hé mắ t nhìn ra bình minh màu xám. Cô muố n quên đi mọi điề u mẹ cô đã nói, nhưng rồ i lại thấ y mình nghĩ đế n những sự thật khó chịu và không thể tránh khỏi. Nế u cô có thể tìm được một người đàn ông ủng hộ cô và “nuôi” cô (hừ, cô ghét cái từ đó, “nuôi,”),

https://thuviensach.vn

thì cô có quyết định như thế không? Cô không biết câu trả lời. Bởi vì khả năng đó dường như chưa bao giờ là một lựa chọn - một sự thật đau đớn mà giờ cô nhận ra mẹ cô sẽ không bao giờ hiểu nổi.

Mọi người đều bảo rằng phụ nữ có lựa chọn, nhưng thực sự không đúng như vậy. Phụ nữ không thực sự có được nhiều lựa chọn như mọi người vẫn nói - một hiện thực mà Wendy bắt đầu hiểu ra khi học đại học. Đến năm thứ hai, cô đã quyết định rằng về cơ bản có hai loại phụ nữ trên thế gian này: phụ nữ mà đàn ông phát điên lên, yêu đương, và cuối cùng lấy và nuôi; và phụ nữ, dù vì bất cứ lý do gì, không có được nhiều tình cảm từ đàn ông - ít nhất không phải là loại tình yêu lớn đến mức khiến đàn ông phải "nuôi" họ. Ngay lập tức cô hiểu ra mình rơi vào loại thứ hai. Và nếu cô định kết hôn với ai đó, cô sẽ cần phải có gì đó nhiều hơn để trao đi.

Kế hoạch của cô luôn là làm đàn ông sao nhãng khỏi chuyện mình không được đẹp lắm bằng hiệu quả công việc, sự độc lập, khả năng tự chăm lo cho bản thân - và chăm lo cả cho họ nữa.

Và nó thành công. Đi kèm theo hàng giờ làm trợ lý, bị la mắng, làm việc tới tận nửa đêm, tha lôi các loại kịch bản, và cuối cùng, leo lên nấc thang của ngành giải trí, và thành công. Tiền bạc, căn hộ, quần áo và xe hơi đẹp, cô tự hào rằng tự mình thanh toán tất cả. Cô tự nhủ cô không "cần" một người đàn ông, không "cần" chơi trò chơi.

Nhưng đó cũng là một lời nói dối.

Cô đã chơi trò chơi. Cô đã giúp Shane từ lúc đầu, mặc dù cô ngờ rằng anh không hề muốn ở bên cô. Cô tự thuyết phục mình rằng cô sẽ chinh phục được anh và khiến anh nhìn thấy giá trị của cô. Khi anh hiểu ra cô có thể giúp anh nhiều như thế nào, anh sẽ phải yêu cô. Lúc đầu, khi cô thuyết phục anh ở bên cô, cô đã nhìn theo

https://thuviensach.vn

hướng khác khi cô ngờ rằng anh đong đưa với các phụ nữ khác. Cô chưa bao giờ chỉ trích anh; luôn bảo anh là một thiên tài (trong khi thực ra anh nên bảo cô là thiên tài). Cô như một bà mẹ. Và còn hơn thế nữa. Cô luôn nấu ăn ngon và làm tình giỏi. Và cuối cùng, anh đồng ý. Cô bảo anh rằng cô yêu anh sau hai tháng đầu tiên. Anh thì phải mất hai năm mới nói được những lời đó.

Cô đã mua anh, và với tư cách người mua, cô nghĩ mình an toàn.

Mẹ cô nói đúng. Cô mới là một con ngốc ngạo mạn làm sao.

Cô ngồi đờ đẫn. Cái hiện thực chết chóc này thấm vào người cô như chất độc.

Cô đã luôn khăng khăng rằng cô và Shane có một loại hôn nhân mới, hiện đại - loại hôn nhân của tương lai! Nhưng trên thực tế, nó chẳng khác gì sự đảo ngược của hôn nhân truyền thống. Và chẳng phải có nhiều lần cô đã đùa cợt mà nhắc đến Shane như là "một bà vợ hoàn hảo của giám đốc công ty điện ảnh ư?"

Bạn bè nữ thì gật đầu khích lệ, giám đốc nam đồng nghiệp thì cười khúc khích khoái trá. Cô đã luôn cẩn thận không bao giờ nói ra điều đó trước mặt Shane. Nhưng hẳn là anh đã cảm thấy sự xúc phạm với cái tôi đàn ông của mình. Và anh không thích chuyện đó.

Cô giơ tay lên ôm đầu. Làm thế nào mà mối quan hệ của họ lại biến thành một mớ bòng bong thế này? Không phải là cô không muốn Shane làm việc. Cô ủng hộ anh bất cứ việc gì anh thử làm. Vấn đề là anh không thực giỏi cái gì cả. Anh không có khả năng và cứ mơ mộng hão huyền, nhưng lại không chấp nhận nổi việc bị phê phán. Anh ngạo mạn. Người ta cho anh một cơ hội (thường thì đó là một sự làm ơn cho cô). Và rồi anh không hoàn thành đúng thời hạn, rồi cãi cọ, thế là họ không chịu cộng tác với anh nữa. Cô đã muốn giải thích rằng anh không đủ tài năng để diễn những trò như thế,

https://thuviensach.vn

nhưng làm sao ta có thể nói chuyện này với một người, đặc biệt là người mình đã kết hôn?

Thế nếu họ phụ thuộc vào đồng lương của anh thì sao? Cô lắc đầu. Họ sẽ chết đói. Chắc chắn họ sẽ không có được tất cả những thứ này...

Cô đưa mắt nhìn quanh cái văn phòng chật chội thảm hại này. Phần còn lại của căn hộ cũng hệt như thế - những bức tường bằng gỗ dựng lên để tạo ra các phòng hệt nhau, chừa lại ít không gian trống. Theo hợp đồng với Parador của cô, công ty (hay đúng hơn, Splatch-Verner) lẽ ra phải trả năm mươi phần trăm chi phí tu sửa nhà cửa lên tới nửa triệu đô. Ngoài ra, họ còn phải xây một phòng chiếu phim. Hai năm trước, cô đã giao cho Shane chịu trách nhiệm việc tu sửa (nghĩ rằng thế sẽ tốt cho anh, trao cho anh thứ để anh xây dựng và phát triển bản ngã đàn ông), nhưng Shane lại làm rơi quả bóng. Anh ngay lập tức cãi cọ với một trong ba nhà thầu anh thuê. Thế là tất cả bọn họ đồng loạt xin nghỉ trong hai tuần. Rồi anh bảo tự anh làm tốt hơn. Rồi anh chả làm gì cả.

Tự cô lẽ ra có thể tiếp tục dự án đó, bảo Josh trợ lí tìm ai đó chịu trách nhiệm, nhưng với Shane, cô luôn rụt rè. Cô không muốn làm anh cảm thấy như thể anh lại thất bại. Và cô đã luôn phải nỗ lực không thể hiện quyền lực (vì cô là người làm ra tiền) trước mặt anh. Và vì vậy, cực kỳ bất tiện, căn hộ vẫn y hệt như cũ. Cô tự thanh minh rằng thế ổn cả; thậm chí còn là tốt đấy. Vì kiểu này cô sẽ không hạ thấp Shane bằng thành công rõ ràng của mình (mà với anh là không thể với tới). Anh có thể tiếp tục ảo tưởng rằng anh hoàn toàn có thể thành công được như cô - dù thế nào, nếu anh bắt đầu kiếm tiền thì anh có thể nghĩ rằng mình thực sự đang trả tiền cho căn hộ của họ.

https://thuviensach.vn

Vậy đấy, rõ ràng là không có chiến lược nào của cô đủ khôn khéo để trội hơn được Shane Healy, cô chua chát nghĩ. Ai cũng bảo rằng sẽ có thay đổi, nhưng rồi sao? Cô nghĩ giờ Shane đã đi, cô sẽ không còn phải quỵ lụy để cứu vãn cái tôi của anh nữa. Cô có thể để cho bản thân mình tỏa sáng. Việc đầu tiên cô làm là sẽ sửa chữa căn hộ một cách tử tế. Xây tường; thuê người trang trí làm theo kiểu cô thích. Có khi cô sẽ sơn phòng ngủ màu trắng. Khi còn nhỏ, cô đã luôn mơ được sống trong một căn nhà trắng và sạch sẽ với những bức rèm bằng vải sa. Cô từ bỏ mơ mộng đó, vì biết rằng Shane sẽ không thích.

Nhưng bây giờ, cô cẩn trọng nghĩ, mình tự do rồi. Tinh thần cô phấn chấn lên một chút. Có lẽ việc Shane bỏ đi không hoàn toàn tệ hại. Nó có thể là một khả năng, một cơ hội thứ hai để có tất cả những thứ cô đã gạt qua một bên chỉ để được ở bên Shane.

Với giải pháp mới này, cô cầm một kịch bản được viết bởi một phụ nữ trẻ tên là Shasta lên, chuẩn bị cho cô ta cơ hội thứ hai. Wendy có quy tắc không từ chối một kịch bản nếu chưa đọc hết hai mươi lăm trang (vài giám đốc dừng lại ở trang số mười, nhưng cô nghĩ nếu có người đã nỗ lực viết trọn vẹn một kịch bản, cô cũng nên cố gắng để khám phá ra những ưu điểm), và giờ không phải là lúc hạ bớt tiêu chuẩn của cô, mà nâng cao lên. Cô mở kịch bản ra, chuẩn bị đọc, và khi lật trang giấy, mắt cô vô tình nhìn vào một đống phong bì nằm dưới tập kịch bản đó.

Cô thở dài bỏ kịch bản xuống. Toàn bộ thư từ, chắc là của tháng rồi. Cô giao trách nhiệm cho Shane trả lời thư và thanh toán các loại hóa đơn. Mà giờ anh đã bỏ đi, người giúp việc cứ thế mà bỏ hết thư lên bàn. Cô quyết định xem qua thật nhanh, bỏ hóa đơn ra để thanh toán sau.

https://thuviensach.vn

Có vài phong bì từ American Express. Lúc đầu cô bối rối. Không thể thế được. Cô chỉ có hai thẻ American Express - một tài khoản đen của tập đoàn (mà Shane là người giữ thẻ phụ cho những trường hợp khẩn cấp), và một tài khoản cá nhân bạch kim. Có một phong bì dày cộp và bốn cái mỏng. Phong bì dày là cái làm cô lo lắng: nó là loại đe dọa được gửi đi khi tài khoản của ta bị chi trội. Nhưng không thể thế được, cô nghĩ, và cô cau mày xé một phong bì ra.

Hóa đơn này là của tài khoản Centurion, và lướt xuống con số nợ, đột nhiên cô thấy choáng váng. Đây chắc chắc là nhầm lẫn. Con số viết 214.087,53 đô la.

Tay cô bắt đầu run rẩy. Không thể thế được. Tay kế toán nào đó hẳn đã nhầm một vài con số 0. Cô cầm hóa đơn dày lên xé ra, miệng cô há hốc ra khi nhìn vào con số.

14.087,53 đô, thế là bình thường. Nhưng trên đó là một dòng ghi nợ 200.000 đô trong tài khoản của Shane.

Cô đứng dậy, thả tờ hóa đơn xuống bàn và bước đi bước lại hai tay ôm lấy đầu như thể cố để não mình không nổ tung ra. Sao anh có thể làm việc đó? Nhưng về mặt lý thuyết, anh có thể làm - anh có thẻ riêng. Và điều duy nhất để anh không tiêu một khoản khổng lồ hàng tháng là việc cô tin anh sẽ không làm thế. Nhưng lẽ ra cô phải hiểu biết hơn, và cô đau đớn nhận ra mình đã dự đoán rằng chuyện này có thể sẽ xảy ra. Việc này là không thể tránh khỏi. Tự sâu thẳm, cô đã luôn ngờ rằng một ngày nào đó Shane sẽ chơi cô một vố thế này.

Đây là phát cuối cùng. Cái đinh cuối cùng trong quan tài cuộc hôn nhân của họ. Nếu cô từng nghĩ họ có thể quay lại với nhau, Shane đã đảm bảo chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

https://thuviensach.vn

Và cô nổi điên lên. Hai trăm nghìn đô thê´ có nghĩa là bô´n trăm nghìn đô trước thuê´. Bô´n trăm nghìn đô la bao khó nhọc mới kiê´m được. Shane có biê´t phải khổ sở thê´ nào mới kiê´m được ngâ`n đó tiê`n không?

Cô sẽ giê´t anh. Cô sẽ buộc anh phải trả lại, từng xu một, dù có mâ´t đê´n hai mươi năm.

Cô câ`m điện thoại lên bâ´m sô´ di động của Shane. Cô không quan tâm mới sáng sớm. Cô sẽ chửi cho anh một trận và cô đảm bảo anh sẽ không bao giờ quên được. Dĩ nhiên điện thoại chuyển sang chê´ độ lưu tin nhă´n.

Cô gác máy. Cô sẽ không để lại tin nhă´n - cô sẽ đê´n thẳng căn hộ của anh và đô´i mặt với anh. Cô sẽ đi ngay bây giờ, trong bộ pyjama cũ kỹ sờn bạc của mình. Cơn giận đưa cô vào phòng ngủ, cô nhét chân vào đôi giày Converse cũ mà cô thường đi quanh nhà.

Rô`i cô dừng lại. Cô không thể đi được. Cô còn ba đứa con trong căn nhà này.

Một ý nghĩ tệ hại nảy đê´n với cô. Chúng ngủ râ´t say. Cô có thể chạy ra ngoài, hét vào mặt Shane, rô`i quay lại trong vòng ba mươi phút. Bọn trẻ sẽ không biê´t gì cả.

Cô dừng lại nhìn xuô´ng chân mình, đôi giày vải màu đen lòi ra bên dưới cái quâ`n pyjama vải flannel xanh. Shane đang làm cô phát điên. Bỏ lại ba đứa con nhỏ trong nhà là việc mà người nghèo làm. Người nghèo cảm thâ´y không còn lựa chọn nào khác hay bị cái sự vô nghĩa lý tàn nhẫn của cuộc đời nhâ´n chìm đê´n mức họ không quan tâm đê´n cái gì nữa. Ta liên tục đọc vê` họ trên tờ New York Post. Họ bỏ con lại và có chuyện xảy đê´n và bọn nhỏ chê´t. Thường thì người đàn ông chịu trách nhiệm. Các bà mẹ đi làm còn các ông bô´ quyê´t định họ câ`n phải đi làm ly bia với các chiê´n hữu.

https://thuviensach.vn

Cô xem đô`ng hô`. Mới gâ`n sáu giờ. Bà Minniver một tiê´ng nữa sẽ đê´n. Cô có thể đợi đê´n lúc đó để đô´i mặt với Shane.

Nhưng cả một tiê´ng đô`ng hô`! Cô lại bị cơn giận chê´ ngự. Cô sẽ không thể nghĩ được bâ´t kỳ chuyện gì khác. Cô không câ`n cái này. Cô phải làm việc. Cô phải tập trung. Giờ, trên tâ´t cả, cô sẽ phải đê´n ngân hàng lúc chín giờ sáng và bỏ tên Shane ra khỏi tài khoản của họ.

Và đây chính là người đàn ông cô đã chọn để làm cha cho những đứa con của mình.

Cô đứng dậy đi vào phòng tă´m. Shane sẽ phải trả giá. Nê´u anh định lâ´y tiê`n của cô, cô sẽ mang con của anh đi. Hôm nay cô sẽ thuê luật sư. Và cô sẽ trả bâ´t cứ giá nào để đảm bảo anh vĩnh viễn biê´n khỏi đời cô. Cho anh thâ´y ở ngoài thê´ giới thực sự kia thì như thê´ nào, thê´ giới của công việc. Cho Shane hiểu rã`ng làm một người đàn ông thực sự thì như thê´ nào.

Cô bước dưới vòi tă´m hoa sen, và khi nước nóng xả xuô´ng mặt, đột nhiên cô nhớ ra: Hôm nay là thứ Bảy. Bà Minniver sẽ không tới. Và Shane đã bảo rã`ng cuô´i tuâ`n này anh sẽ đi xa và "không liên lạc được."

Không tài nào thoải mái nổi.

Và rô`i cô hét lên một tiê´ng, một tiê´ng hét đâ`y xúc cảm như thể bụng cô sẽ nứt ra làm đôi, và khiê´n cô phải túm chặt lâ´y bức mành che quanh vòi tă´m để đứng vững. Cô ngô`i xuô´ng bô`n tă´m, chân bă´t chéo lại dưới vòi nước, và đung đưa cơ thể như một người điên. Một phâ`n trong cô là con vật thuâ`n túy, khóc lóc nức nở. Nhưng phâ`n khác của cô bị tách ra, như thể cô ở bên ngoài cơ thể mình. Vậy đây chính là lý do vì sao người ta gọi nó là tan nát cõi lòng, cái phâ`n bị tách ra nghĩ. Lòng cô đúng là đang tan nát. Mọi thứ mà trái tim cô từng tin tưởng, trông cậy, giờ đang bị giă`ng đi khỏi tay cô. Cô sẽ

https://thuviensach.vn

chẳng bao giờ có thể tin lại vào được những điều mà trước kia cô đã tin.

Nhưng giờ thì cô biết phải tin vào cái gì đây?

Điện thoại của Wendy trong văn phòng ở Parador Pictures có năm đường dây, và hiện tại, cả năm đều sáng nhấp nháy.

Cả sáng nay nó đã thế. Thực ra là cả tuần nay. Mà thực ra thì trước nay đều thế.

Cô nhìn chiếc đồng hồ kỹ thuật số trên bàn. Hiện tại cô đã tham gia vào cuộc điện thoại hội nghị này mười lăm phút, ba mươi hai giây. Để kịp giờ, cô phải kết thúc trong ba phút hai mươi bảy giây nữa.

"Các cậu cần thêm nhiều câu chuyện nữa. Nhiều cốt truyện hơn," Wendy nói vào ống nghe. Hôm nay là sáng thứ Năm. Sáng thứ Năm là thời gian dành cho các cuộc điện thoại hội nghị bàn về tiến triển các kịch bản khác nhau mà Parador đang phát triển. Vào bất cứ lúc nào, con số này có thể là từ bốn mươi đến sáu mươi. Và trong số ba mươi kịch bản đó, có chừng mười lăm cái sẽ nổi tiếng, nghĩa là sẽ làm ra tiền. Hầu hết các xưởng phim đều cố có mười phim nổi tiếng một năm. Con số của cô luôn nhỉnh hơn trung bình một chút.

Nhưng chỉ là bởi vì cô bỏ nhiều thời gian vào các kịch bản của mình hơn!

"Câu chuyện là khám phá hiện sinh của đứa nhỏ này. Về cuộc đời. Như thể, ý nghĩa cuộc đời là gì?" Wally, một trong những người viết

https://thuviensach.vn

kịch bản, xen vào.

Câu hỏi hay, Wendy nghĩ. Cô thở dài. Hai cái thằng hai mươi bảy tuổi đầu này thì biết quái gì về cuộc đời chứ? "Cậu nói hiện sinh nghĩa là sao?" cô hỏi. Sao cô lại bỏ công sức vào cái kịch bản này nhỉ, cô tự hỏi. Bởi vì cô phải làm thế. Wally và cộng sự của anh ta, Rowen, được coi là đội viết kịch bản đắt giá nhất vào lúc này. Họ thực sự đã viết được hai bộ phim nổi tiếng, mà giờ Wendy đang có chiều hướng nghĩ là nhờ may mắn. Hoặc là thế, hoặc là thành công đã rơi vào tay họ và họ chỉ suốt ngày hút thuốc phiện, có lẽ là chạy lòng vòng quanh L.A trên những chiếc Porsche và Hummer, và nghĩ rằng họ có mọi câu trả lời.

"Đó là vấn đề, chị biết không?" Rowen nói. Anh ta và Wally lại lải nhải tiếp chủ đề này thêm một phút nữa. Wendy ra hiệu qua cánh cửa để mở tới chỗ trợ lý thứ ba của cô, Xenia, đang ngồi. Hiểu ý, Xenia cầm cuốn từ điển Webster chạy vào, lật ra trang có chữ E.

"Chủ nghĩa hiện sinh," Wendy đọc to, ngắt lời Wally hoặc Rowen, cô không rõ, "là một trường phái triết học đặt trọng tâm vào sự tồn tại của cá thể và trách nhiệm cá nhân đối với những hành vi tự do ý chí khi không hề biết thế nào là đúng và sai." Cô dừng lại. Kiểu gì đó đây dường như là một tổng kết hoàn hảo cho cuộc đời cô bây giờ. Cô không biết thế nào là đúng hay sai, và cô chịu trách nhiệm cho tất cả mọi thứ. Bao gồm cả kịch bản tệ hại của Wally và Rowen. "Đó là một ý tưởng hay ho, nhưng không may là, khán giả chả ai biết chủ nghĩa hiện sinh là gì cả. Mà họ cũng không đi xem phim để biết điều đó. Người ta đi xem phim để xem một câu chuyện. Để kết nối đồng điệu cảm xúc và suy nghĩ riêng của mình với câu chuyện." Cô ngừng lại. Chúa ơi, cô cũng vớ vẩn như họ vậy. Thực sự không ai hiểu được tại sao khán giả lại thích phim này chứ không phải phim kia. Thực sự không ai biết gì cả. Nhưng ta phải giả vờ.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ các cậu” - cô thầm sung sướng khi gọi họ là “các cậu” - “cần phải quay lại từ đầu và thảo ra một bản mới.”

Đầu dây bên kia im lặng. Có lẽ họ đang nổi giận, Wendy nghĩ, đến nỗi không nói nên lời.

Ba giây trôi qua. Họ không dám cãi lại lời cô, Wendy nghĩ. Ngành làm phim như là phiên tòa của Louis XIV - cãi lời cấp trên nghĩa là tù tội hoặc tử hình. Không có chuyện Wally và Rowen dám chống lại chủ tịch hãng Parador Pictures. Nhưng có lẽ họ sẽ gác máy và gọi cô là ả chó cái.

Cô không quan tâm. Cô đúng - hay ít nhất đúng hơn họ - và đó là lý do cô đứng đầu Parador chứ không phải họ.

“Chúng tôi sẽ gửi bản mới cho chị ngay,” Wally nói.

“Cám ơn chị rất nhiều,” Rowen nói, vẻ khéo léo và vâng lời. “Chúng tôi thực sự rất cảm kích.”

“Wendy?” trợ lý thứ nhất của cô, Josh, nói xen vào. “Tôi nhận cuộc gọi tiếp theo của chị.”

“Cám ơn, Josh,” cô nói. Cuộc điện thoại này là với một giám đốc và nhà viết kịch bản đang làm bộ phim phiêu lưu hành động trong quá trình tiền sản xuất. Chỉ đạo cơ bản của cô là họ cần nhiều tiếng nổ ở màn ba hơn. “Màn một, một tiếng,” cô nói. “Màn hai, ba tiếng. Màn ba, năm tiếng, cái này liên tiếp cái sau. Nổ. Xong, ra khỏi rạp, và hy vọng chúng ta sẽ kiếm được ba mươi triệu đô vào tuần công chiếu.”

Giám đốc và nhà viết kịch bản cười khúc khích khi nghĩ tới viễn cảnh nhiều tiền như vậy.

https://thuviensach.vn

Khi cô đang nói chuyện điện thoại, trợ lý thứ hai của cô, Maria, rón rén đi vào đưa một tờ giấy. “Charles Hanson đã hủy buổi hẹn ăn trưa,” tờ giấy viết. Wendy tò mò nhìn lên. “Máy bay của ông ấy bị hoãn lại ở London,” Maria thì thầm.

“Mẹ ông ta chứ!” Wendy viết xuống cuối tờ giấy. “Đổi lịch càng nhanh càng tốt,” cô viết thêm. Cô quay lại nghe điện thoại và nghĩ máy bay bị hoãn có thể là một kế để Charles Hanson trì hoãn thêm một ngày kết thúc thỏa thuận của họ. Có lẽ ông ta đang xem xét các đề nghị từ một xưởng phim khác. “Điều tra Hanson,” cô viết lên tập giấy màu vàng lớn luôn đặt trên bàn mình.

Cô gọi thêm hai cuộc điện thoại hội nghị nữa. Đang nói chuyện thì Shane gọi. Maria lao vào phòng với chữ “SHANE?” viết trên tập giấy màu vàng giống như tập của cô để trên bàn. Wendy gật đầu.

Cô để Shane đợi bốn phút, ba mươi lăm giây.

“Alô?” cô lạnh lùng nói.

“Em đang làm gì thế?” anh hỏi.

“Làm việc,” cô mỉa mai nói.

“Ý anh là, với anh,” anh nói.

Nhận xét này nghe ích kỷ đến mức Wendy không biết phải nói gì.

“Em rút toàn bộ tiền ra khỏi tài khoản chung của chúng ta,” Shane nói vẻ buộc tội.

“Vâng?” Wendy nói. “Rất mừng là anh có nhận thấy.”

https://thuviensach.vn

“Đừng làm một ả xấ u xa, Wendy ạ,” Shane nói. “Sắ p tới sinh nhật 12 của Magda. Anh cầ n mua cho con gái chúng ta một món quà.”

“Cố kiế m việc đi,” Wendy nói và gác máy.

Cô gọi thêm ba cú điện thoại nữa. Lúc đó là một giờ.

“Trưa chị muố n ăn gì?” Xenia nói, lò đầ u vào văn phòng. Wendy đang đờ đẫn nhìn xuố ng tờ Hollywood Reporter buổi sáng. Các câu chuyện được đánh dấ u để phân biệt về tầ m quan trọng: màu đỏ dành cho các mục nói về Parador và bấ t cứ dự án của họ, vàng dành cho các dự án cạnh tranh, và xanh lá cây cho bấ t cứ điề u thú vị nào khác.

Wendy giật mình. “Ăn trưa à?” cô nói.

“Charles Hanson đã hủy hẹn. Vì thế tôi tự hỏi là liệu chị có muố n gọi món gì không?”

“Ồ,” Wendy nói. “Đợi tôi một chút nhé.” Cô đãng trí cầ m tờ Hollywood Reporter lên, từ từ lấ y tại tác phong. Mỗi lầ n làm việc bố n tiế ng liên tục thế này, nói hế t cuộc điện thoại này sang cuộc điện thoại khác, cô luôn trở nên đờ đẫn.

Đột nhiên cô nhớ lại cú điện thoại của Shane.

Chúa ơi. Cô thực sự là một ả xấ u xa.

Mẹ kiế p anh ta, cô nghĩ, cầ m tập giấ y màu vàng rồ i đứng lên. Sao anh ta dám chứ? Mà ít ra anh ta cũng đang bắ t đầ u hiểu được chuyện. Cô đã rấ t cáu khi anh lấ y tiề n của cô. Cô đã định thuê luật sư ly hôn ngay sáng hôm thứ Hai. Nhưng rồ i ngày hôm đó đã bắ t đầ u, và cô chìm đắ m vào công việc. Và tấ t cả những gì cô làm được là chuyển toàn bộ tiề n ra khỏi tài khoản chung của họ vào tài khoản

https://thuviensach.vn

riêng của mình. Cô ngạc nhiên khi Shane không nghĩ ra chuyện đó trước và làm cho cô. “Hai trăm nghìn đô không phải là một khoản lớn,” Shane nói vào sáng thứ Hai khi cuố i cùng anh quyế t định gọi lại cho cô.

“Sao cơ?” cô nói.

“Em kiế m được hơn ba triệu một năm, Wendy,” anh nói, như thể đấ y là một loại tội ác. “Mà tiề n đó còn trừ thuế rồ i.”

“Đúng thế , Shane ạ. Nhưng em làm ra nó!” cô gầ n như hét lên. “Nên em là người quyế t định sẽ làm gì với nó.”

Rõ là Shane không nghĩ ra được câu trả lời hay ho nào, vì tấ t cả những gì anh nói là “Mẹ kiế p cô,” rồ i gác máy.

Khi nhận ra mố i quan hệ của họ đã xấ u đi đế n mức không còn lịch sự được với nhau nữa khiế n cô cảm thấ y đau đớn.

“Maria?” cô nói. Maria vội đi vào. “Tôi cầ n cô tìm xem Charles Hanson có đang thỏa thuận ở đâu khác không. Cô gọi cho vài bạn bè trợ lý và tìm ra hộ tôi được không?”

Maria, cô này vừa cao vừa yểu điệu như một cây sậy, gật đầ u. Chừng sáu tháng nữa, Wendy sẽ thăng chức cho cô và sa thải Josh. Về cơ bản cô nghĩ đế n việc sa thải tấ t cả đàn ông vào lúc này. “Tôi sẽ thử Disney trước.”

“Tôi biế t phải gọi cho ai,” Maria nói. “Bữa trưa thì sao?”

“Ô, tôi...” Wendy bắ t đầ u. Điện thoại đổ chuông.

“Shane!” Josh gọi, từ văn phòng bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Wendy thấy bụng mình quặn lên vì giận dữ. Cô định đưa tay nhận điện thoại nhưng rồi nghĩ lại. Những cuộc cãi vã này không thể tiếp tục diễn ra trước mặt nhân viên của cô được. Họ đã suy đoán có chuyện gì thật sự không ổn rồi. Họ sẽ nói chuyện, và trong vài ngày, toàn bộ Splatch-Verner sẽ biết cô sắp sửa ly dị.

"Tôi sẽ gọi lại cho anh ấy," cô nói lớn.

Cô đứng dậy và cầm lấy túi, đi ra văn phòng ngoài vào hành lang. "Tôi sẽ đi ăn ở phòng ăn riêng," cô tự nhiên nói. "Ba mươi phút nữa tôi quay lại. Nếu cần cứ gọi di động cho tôi."

"Chị nên hít thở ít không khí trong lành," Maria gật đầu.

Wendy mỉm cười. Trong tòa nhà này làm gì có nơi nào có không khí trong lành cơ chứ. Vấn đề là ở chỗ đó.

Cô bước tới thang máy, định sẽ gọi cho Shane từ di động. Nhưng thế cũng mạo hiểm - ai đó có thể đi tới và nghe lén được cái chắc chắn sẽ là một cuộc cãi vã to tiếng, dù là ngắn gọn. Không nghĩ ngợi gì, cô bước vào thang máy và nhấn nút tầng ba mươi chín, nơi không chỉ là phòng ăn dành riêng cho các giám đốc mà còn là phòng tập thể dục riêng, mà không ai sử dụng. Thang máy đến tầng ba mươi chín kêu đánh keng một cái, và Wendy bước ra.

Gần như ngay lập tức, cô nghĩ đến việc quay trở lại thang máy, nhưng cửa đóng sập lại rất nhanh sau lưng cô. Cô sẽ làm gì đây? Cô ghét phòng ăn riêng. Ý tưởng khi xây nó thì đây là một nơi dễ chịu thoải mái cho các giám đốc của Splatch-Verner. Nhưng Wendy luôn thấy nó thật đáng sợ như căn tin ở trường phổ thông, với sự phân biệt không-lấy-gì-làm-nhạt-nhòa giữa địa vị và giới tính. Ta có thể khăng khăng rằng mọi người là bình đẳng, nhưng con người luôn quay lại cái thời phe phái hồi còn vị thành niên.

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy mở ra và hai giám đốc từ bộ phận quảng cáo bước ra. Họ gật đầu chào Wendy và cô gật đầu chào lại. Giờ cô thực sự hành xử như một đứa nhóc vị thành niên. Cô không thể do dự đứng đó được. Cô sẽ phải bước vào trong.

Mày có thể làm được việc này, cô nói, bước theo hai người kia trên hành lang. Kể từ bây giờ, cuộc đời mày sẽ là đón nhận mọi loại thử thách mới.

Như ăn một mình, cô chua chát nghĩ. Cô ước giá chi mình mang theo một kịch bản. Để không phải ngồi một mình như một mụ dở hơi.

Wendy đặt túi xuống một bàn trống góc cạnh cửa sổ và cảm thấy như thể mọi người đang nhìn mình, bước ra xếp hàng lấy đồ ăn.

Dĩ nhiên không ai nhìn cô cả, và phòng ăn cũng không đông lắm. Cô cầm một khay bằng gỗ lên, và đặt lên đó một cái đĩa, đột nhiên thấy mình đắm chìm vào một trong những ước mơ mới yêu thích của mình. Nếu, trong những ngày này, cô phát hiện ra Shane trong căn hộ mới của mình (mà cô ngờ mình phải trả tiền, mặc dù anh thực sự không xin cô tiền thuê nhà - chưa xin) ở trên giường với một phụ nữ khác thì sao? Cô sẽ không đích thân giết Shane, cô sẽ thuê ai đó làm. Có một tay mafia đã làm tư vấn cho một bộ phim của cô hai năm trước. Và cô dễ dàng tìm được số điện thoại của gã mà không khiến ai nghi ngờ. Cô sẽ gọi cho gã đó từ điện thoại công cộng ở Penn Station, và yêu cầu gã gặp cô tại Sbarro's. Cô sẽ đội tóc giả, nhưng sẽ phải là một bộ tóc giả thật đẹp - tóc giả xấu nhìn phát biết ngay. Người ta luôn nhớ kẻ đội tóc giả xấu. Còn màu thì sao? Vàng, cô nghĩ. Nhưng không phải vàng nhạt. Phải là màu gì đó tự nhiên. Vàng nâu chẳng hạn...

https://thuviensach.vn

Cái khay bị giật đột ngột đưa cô quay về với hiện thực. Có người va vào khay của cô. Ngay lập tức cô nhìn xuống và thấy tay một người đàn ông đặt trên mép khay của cô. Da tay mềm mại và hơi rám nắng, và đột nhiên nó khiến cô nghĩ đến sex. Rồi cô nhìn lên và sững người. Cánh tay đó là của Selden Rose.

Đúng kiểu ông ta! Cô nghĩ. "Cố đẩy khay của tôi ra khỏi đường nhỉ?" cô thô lỗ hỏi.

"Ồ, Wendy," ông nói, giật mình. "Tôi xin lỗi. Tôi không nhận ra đó là cô."

"Vậy nếu ông biết đó là tôi, ông sẽ không hất khay của tôi?"

"Không," ông ta nói. "Tôi sẽ hất mạnh hơn. Cô có thể chịu được."

Cô há hốc mồm. Chuyện này thật đáng kinh ngạc (Ông ta đang cố đong đưa? Hay ông ta đe dọa cô một cách trắng trợn?) khi cô không biết phải nói gì.

Thay vào đó cô nhìn chăm chăm vào mặt ông ta. Tháng rồi, ông ta hẳn đã nuôi tóc, vì nó dài hơn bình thường và thòi ra từ sau tai ông ta. Ông mỉm cười. "Tôi đoán là chúng ta đến đây vì cùng một thứ," ông nói.

Thật á? Wendy nghĩ. Ông ta đang nói gì thế? Trông ông ta thực sự đáng yêu. Một triệu năm nữa cô cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ đong đưa với Selden Rose. Nhưng cô thấy mình đang trả lời, "Ồ? Và đó có thể là gì?"

"Thịt tươi," Selden nói. Ông ta ngả người về phía cô, nhỏ giọng nói sát vào tai cô. "Đó là một trong những bí mật được giữ kín ở New York. Thứ Năm. Phòng ăn riêng ở Splatch-Verner." Ông dừng lại.

https://thuviensach.vn

“Món bò nướng đặc biệt. Được chuyển trực tiếp từ nông trại Old Man ở Colorado về.”

“Thật á?” Wendy nói, thấy mình thực sự bị ấn tượng và kích thích một cách khó chịu. Bằng cách nào mà Selden Rose luôn biết những chi tiết nhỏ nhặt này còn cô lại không? Và sao tự dưng ông ta lại tỏ ra thân thiện thế?

Ha! Cô đang đùa với ai chứ, cô nghĩ. Ai leo lên được đến địa vị của họ cũng thừa khả năng tỏ ra duyên dáng khi họ muốn thứ gì đó. Không muốn bị vượt mặt, cô nói, “Cám ơn, Selden. Tôi sẽ nhớ lời gợi ý của anh.”

“Không có gì, Wendy ạ. Tôi luôn sung sướng khi được làm mọi người vui vẻ.”

Wendy sắc sảo nhìn ông ta. Có phải ông ta đang tỏ ra gợi tình không nhỉ? Ông ta nhướn mày lên và mỉm cười và như thể có vài khả năng “vui vẻ khác” đang lởn vởn trong đầu cô. Nhưng cô quyết định không nói gì cả. Selden Rose là kẻ thù, và không thể tin tưởng được.

Câu chuyện như nhạt đi, vì thế họ tiếp tục bước tiếp mà không nói chuyện, im lặng trở nên nặng nề và khó chịu hơn. Khi cuối cùng tới đường cuối hàng người, cô thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô ngồi xuống bàn, ngượng nghịu mở khăn ăn ra và trải lên đùi. Chiếc khăn trượt rơi xuống sàn, và cô cúi xuống nhặt lên. Khi làm thế, cô thấy chân một người mặc quần của bộ vest bước về phía mình. Selden Rose. Một lần nữa!

“Tôi ngồi cùng cô có được không?” ông ta hỏi. “Tôi muốn nói chuyện với cô về buổi họp tập đoàn.”

https://thuviensach.vn

Chuyện này hoàn toàn hợp lý. Và cô không thể nào từ chối ông ta mà không có lý do cụ thể nào. “Vâng,” cô nói, vẫy chiếc khăn ăn về phía chiếc ghế đối diện. Selden ngồi xuống. Đột nhiên cô thấy mình đang mỉm cười khích lệ với ông ta, như thể cô vui sướng khi được ăn trưa với ông ta. Trong khi ông ta mải sắp xếp khay đồ ăn của mình, cô lén nhìn ông ta lần nữa. Cô đã luôn nghĩ Selden Rose hơi đỏm dáng, nhưng giờ cô không chắc nữa. Có lẽ là do cách ông ta ăn mặc. Bộ vest may đo màu xanh nước biển, cùng áo sơ mi trắng, tạo nên quyền lực. Cô cầm dĩa lên. “Ông không cần phải có lý do mới được ngồi với tôi, Selden ạ,” cô nói.

“Thế tốt quá,” ông nói, ngồi xuống đối diện với cô. “Nhân tiện, tôi đâu tìm kiếm một lý do. Chỉ là tôi không muốn làm phiền cô thôi.”

“Thực ư,” Wendy nói, nghĩ đến việc ông ta không hề tỏ ra hối hận đã gây phiền toái cho cô trong quá khứ. “Đây là lần đầu tiên.”

“À, Wendy,” ông nói, nhìn cô như thể cô đã đánh giá sai về ông. Ông giơ tay lên và ra hiệu cho bồi bàn. “Tôi đã định gọi cho cô về chuyện Tony Cranley.”

Đột nhiên Wendy cảm thấy giận dữ không giải thích được. Những ngày này gần như bất cứ thứ gì cũng khiến cô giận dữ. “Tony?” cô nói, rồi phá lên cười sặc sụa.

“Tất cả chúng ta đều biết anh ta là một thằng đểu,” Selden dịu dàng nói. “Nhưng là một tên rất hấp dẫn.”

“Thật á?” Wendy hỏi.

“Chả phải à?” Selden nói. “Tôi nghĩ anh ta là loại đàn ông khiến phụ nữ phát điên lên.”

https://thuviensach.vn

Wendy nhìn ông ta vẻ kinh tởm. Có phải Selden đang cố nói với cô rằng chính ông ta cũng là một thằng đểu, và rằng vì thế cô nên thích ông ta? Hay đây là một trong những trò thử nghiệm đó? Có phải ông ta đang cố nói rằng nếu cô thích những tay đểu, cô sẽ không thích ông ta? Chuyện gì đây? Selden biết cô nghĩ ông ta là một tay đểu. Mà ông ta có biết không nhỉ. "Đàn ông thật ngu xuẩn," Wendy nói.

"Cô không thích những tay đểu à?" Selden trêu ghẹo hỏi.

Có lẽ nào ông ta đang có ý nhắc đến Shane? Không, cô nghĩ. Ông ta không thể biết được chuyện đó. Có lẽ ông ta chỉ cợt nhả. Như mọi khi ông ta đơn giản là... một thằng đểu.

"Ông không thích những ả chó cái đào mỏ à?" cô bật lại.

Tuy nhiên, câu này không đưa lại phản ứng mà cô mong đợi. Thay vì rút lui, Selden đặt dĩa xuống và nhìn ra cửa sổ. Ông ta thực sự trông... buồn bã. "Selden?" cô cẩn trọng nói.

"Tôi đã lấy một ả như vậy," ông giản dị nói.

"Ồ," Wendy nói vẻ ngạc nhiên. "Tôi xin lỗi." Đột nhiên cô nhớ mình từng nghe những tin đồn đại về một phụ nữ điên rồ mà Selden Rose đã lấy. Nhưng Selden chưa bao giờ nói về cô ta cả.

Ông ta nhún vai. "Cuộc đời là thế mà."

"Ừ," cô nói, nghĩ đến Shane. "Đúng thế thật."

"Rắc rối trên thiên đường à?" ông ta hỏi.

"Nói thế cũng được," cô mơ hồ nói. Cổ họng cô nghẹn lại. Cô cố nặn ra một nụ cười.

https://thuviensach.vn

“Tôi từng bị thế rồi,” ông nói. “Không dễ dàng gì nhỉ.”

Cô lắc đầu. Chúa ơi. Cô sẽ khóc mất. Và tất cả là do Selden Rose tử tế với cô. Chuyện này là thứ nhắc nhở cô rằng thế giới này không hoàn toàn tồi tệ. Nhưng rồi chính Selden Rose lại là người mang đến cái tin tốt lành này... Chuyện này đủ khiến cô bật cười.

“Nghe này,” ông ta nói. “Tôi biết thế này chả ích gì, nhưng anh ta chắc chắn là một thằng đầu đất.”

“Đầu đất?” Wendy nói, giật mình khi nghe từ đó. “Tôi đã không nghe từ này từ hồi những năm bảy mươi,” cô nói, tỏ vẻ khinh khỉnh.

“Tôi đang mang nó lại,” ông nói. “Một từ quá hay ho không thể bị mất đi.”

“Ồ thật á?” cô nói. “Ông còn từ nào định mang trở lại không?”

“Cô muốn nói về chuyện đó không?” ông dịu dàng hỏi, cắt miếng thịt bò nướng.

Cô bặm môi. Cô muốn nói về chuyện đó. Selden là đàn ông, và đôi khi đàn ông hiểu rõ những tình huống như thế này. Nhưng ông ta cũng là đồng nghiệp của cô, và có lẽ là một người không đáng tin cậy. Nhưng chẳng lẽ cô sẽ sống như thế này ư, không bao giờ tin ai thêm một lần nữa? Dù sao thì rồi ông ta sẽ biết chuyện thôi.

“Có vẻ như chồng tôi đang ly dị với tôi,” cuối cùng cô nói.

“Nghe cô nói thì cô có vẻ không tin lắm,” ông nói. Mắt họ gặp nhau. Mẹ kiếp. Lại thế rồi. Ẩn ý tình dục. Cô không thể nào tưởng tượng ra nó được. Và rồi - cô khá chắc là mắt ông ta nhìn xuống ngực mình. Cô đang mặc một chiếc sơmi trắng với áo len cashmere. Chiếc áo bó chặt, và ngực cô bật lên trong chiếc áo lót nâng ngực.

https://thuviensach.vn

Cô không cố tình mặc chiếc áo ngực này. Nó là chiếc áo ngực còn sạch duy nhất. Nó và chiếc quần lót lớn bằng cotton màu hồng.

"Ừm, mọi chuyện chưa kết thúc. Tôi thậm chí còn chưa tìm luật sư." Cô nhìn xuống đĩa của mình, vờ như đang chăm chú vào miếng thịt bò. Ông ta không nói gì, nhưng khi ngước lên nhìn ông ta, mắt ông ta có vẻ tràn ngập sự cảm thông.

"Vẫn hy vọng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa?" ông hỏi.

"Chỉ là... tôi không hiểu chút gì cả," cô tuyệt vọng nói. Cô ngả người ra ghế.

"Thế anh ta nói gì?"

"Anh ta chẳng nói gì. Ngoài việc rằng kết thúc rồi."

"Tham gia tư vấn chưa?" Selden hỏi.

"Anh ta từ chối. Bảo chẳng ích gì."

"Có lẽ anh ta nghĩ thế thật."

"Chúng tôi đã lấy nhau được mười hai năm," Wendy nói.

Seldom cau mày cảm thông. "Chúa ơi, Wendy. Tôi rất tiếc. Vậy là hai người đã lớn lên cùng nhau."

"Ừm..." Cô bật ra một tiếng cười chua chát. "Ông có thể nói là tôi đã lớn lên. Anh ấy thì không."

Selden gật đầu vẻ thấu hiểu. "Tôi không có ý tọc mạch, nhưng anh ấy làm nghề gì?"

Thông thường, cô sẽ tỏ ra tự vệ ở điểm này. Cô sẽ nói rằng Shane là nhà viết kịch bản (bỏ từ "thất bại" đi) và đang làm việc chăm chỉ

https://thuviensach.vn

để mở một nhà hàng. Nhưng đột nhiên, cô không quan tâm nữa. “Không làm gì cả,” cô nói. “Anh ta thực sự không làm việc quái gì cả.”

“Đó là điều tôi không sao hiểu được,” Selden nói.

Wendy bật cười. “Mẹ tôi cũng không hiểu.”

Môi Selden bĩu ra thành một nụ cười giễu cợt. Trước kia cô chưa bao giờ để ý đến miệng ông ta. Môi ông tay đầy đặn và cong, như hai cái gối màu hồng đỏ. Mình có thể hôn cái miệng đó, đột nhiên cô nghĩ.

“Tôi biết cô đang rất khổ sở,” ông nói. Ông giơ tay lên đầu, hất ít tóc ra sau tai. Ông mỉm cười. Lại thêm một biểu hiện tình dục. Có phải là do đột nhiên cô độc thân không nhỉ? Có phải cô đang tỏa ra một mùi hương đặc biệt nào đó? “Cô cảm thấy như thể bên trong mình đầy những mảnh gương vỡ,” ông nói.

Cô gật đầu. Phải, đó chính xác là thứ cô cảm thấy. Biết rằng mình không đơn độc khiến cô cảm thấy thực sự nhẹ nhõm. Cô không phải là một kẻ dở người.

“Rất khổ sở, nhưng đây là điều mà cô phải làm,” ông ta nói. “Cô phải quyết định và kiên trì với nó. Và rồi bước tiếp. Dù có cảm thấy tồi tệ thế nào, dù anh ta có muốn quay trở lại, và anh ta sẽ muốn thế, thì hãy kiên trì với quyết định của mình. Một khi ai đó đã phản bội ta, họ sẽ luôn phản bội ta một lần nữa.”

Cô không nói gì, nhìn đăm đăm vào mắt ông, và trong một giây, cô nín thở. Rồi ông cầm dĩa của mình lên. “Đó là bài học mà tôi đã học được một cách cay đắng,” ông nói.

“Ta luôn tưởng rằng khi ta già hơn thì cuộc đời sẽ dễ dàng hơn, nhưng không phải như vậy,” cô nói, cố cư xử như thể mọi thứ đều

https://thuviensach.vn

bình thường.

“Không, không phải thế, nhỉ?” ông nói. Ông nhìn lên, và mỉm một nụ cười vô cùng buồn bã với cô, cô gần như há hốc mồm.

Cô cắn một miếng thịt. Vừa nhai thật kỹ, cô vừa nghĩ đến chuyện thật là điên rồ khi ta nghĩ ta hiểu một người rồi phát hiện ra mình hoàn toàn sai lầm. Selden Rose đã chịu đau đớn. Sao trước đây chưa bao giờ cô nghĩ tới điều đó? Và có lẽ ông ta cũng nghĩ như thế về cô.

Có thể là cô tưởng tượng ra, nhưng cô nghĩ mình và Selden thực sự rất giống nhau.

Lấy Selden Rose thì sẽ như thế nào nhỉ? Cô tự hỏi.

Họ ăn xong bữa trưa, và đi xuống thang máy cùng nhau.

Selden bắt đầu nói về một chương trình tivi mà ông ta đang làm. Wendy gật đầu nhiệt tình, nhưng thực ra cô không nghe. Nếu, cô tự hỏi, vì duyên số định mệnh kỳ quặc nào đó, cô và Selden yêu nhau thì sao? Trước buổi trưa hôm nay, họ đã luôn ghét nhau, nhưng nếu vì chuyện này, họ thầm thấy nhau cuốn hút thì sao? Ta đã nghe thấy những chuyện như thế này xảy ra. Dĩ nhiên là hầu hết ở trong phim. Nhưng thế không có nghĩa là không thể xảy ra trong đời thực.

Cô cắn phía bên trong môi. Nếu là thế thật, nó sẽ khiến toàn bộ thất bại với Shane trở nên hợp lý. Ai cũng bảo rằng sẽ mất rất nhiều năm để vượt qua một lần ly dị, nhưng nếu không phải thế thì sao? Nếu ta gặp người hợp với mình ngay lập tức và bắt đầu một cuộc đời mới, hạnh phúc và sung sướng hơn thì sao? Ở đâu viết rằng ta sẽ phải khổ sở? Cô là người tốt. Cô đáng yêu. Tại sao cô

https://thuviensach.vn

không thể có được một cuộc đời được yêu thương và chia sẻ mà cô luôn mơ ước?

Thang máy dừng lại. “Cám ơn vì bữa trưa,” Selden nói vẻ tự nhiên.

Trong giọng ông ta có ẩn ý gì đó phải không nhỉ? Cô tự hỏi. “Không có gì,” cô nói.

Và rồi Selden làm một việc. Ông ta bước tới và ôm cô.

Cô cứng đờ cả người. Ngực cô tì lên ngực ông. Ông ta có cảm nhận được việc đó không nhỉ? Ồ không. Nếu ông ta bị cương cứng thì sao?

Nếu ông ta không bị thì sao?

“Nếu cô cần luật sư thì gọi cho tôi nhé,” ông nói.

Cô gật đầu, mắt cô mở to kinh ngạc. Cô bắt đầu lùi lại, nhưng một sợi tóc dài mới bí ẩn của Seldon móc vào kính cô. Cô quay đầu sang một bên và miệng cô đặt lên cổ ông.

“Tôi xin lỗi...” cô lẩm bẩm, vội lùi lại. Kính của cô rơi xuống sàn.

Selden cúi xuống nhặt lên cho cô, rồi lắc đầu đưa cho cô. “Là lỗi của tôi,” ông nói, vuốt tóc ra sau. Trước đây tóc Selden Rose không như thế. Ông ta là tóc à? Cô tò mò tự hỏi.

Cô đeo kính lên và mắt họ gặp nhau.

Lại là nó! Sex!

May mắn là cửa thang máy mở ra và cô bước ra.

Cô bước trên hành lang, tim đập thình thịch. Chuyện gì vừa xảy ra thế? Có chuyện gì đó, cô chắc chắn thế. Và với Selden Rose!

https://thuviensach.vn

Chắc cô phát điên mất rồi. Cô là một phụ nữ trưởng thành - chủ tịch của Parador Pictures, vì Chúa - vậy mà cô cư xử như một nữ sinh. Nhưng đó là phần không thể tránh được khi là một phụ nữ, phần mà không ai thực sự hiểu. Dù ta có lớn đến đâu, mặc cho việc "ta sẽ hiểu biết hơn", ta vẫn trở lại là một trẻ vị thành niên cười khúc khích khi đối diện với một người đàn ông gợi cảm vào một giây phút yếu lòng. Đó là do sự hy vọng, cô nghĩ vậy.

Hy vọng, và cái niềm tin quá-đỗi-con-người rằng có thể quay lại và cố một lần nữa, cô vừa nghĩ vừa bước về văn phòng mình. Và làm được điều đúng đắn.

https://thuviensach.vn

7

Ba mươi tiếng vừa rồi đã trôi qua như sau:

Tỉnh dậy và nhận ra rằng còn mười sáu ngày, mười một giờ, và ba mươi hai phút nữa là tới buổi biểu diễn thời trang mùa thu. Cảm thấy muốn nôn nhưng không nôn được. Chạy đến studio - vẫn chưa gội đầu nhưng không quan tâm. Đón taxi, đẩy một doanh nhân cầm dù ra khỏi đường đi. Gọi điện thoại sớm như mọi khi cho Nico. Giọng hoảng hốt. "Chuyện gì thế?" "Peter Pan," Nico bình tĩnh nói. "Cổ áo Peter Pan?" mình há hốc mồm. Mùa thu mà mặc cái đó không đẹp đâu. "Không, cho chúng ta cơ. Phụ nữ cư xử như Peter Pan. Chúng ta không chịu lớn lên." "Nhưng chúng ta điều hành công ty và có con," mình nói, mặc dù thực ra mình không có con nhưng có nhân viên, như nhau cả thôi. "Chúng ta vẫn muốn chạy trốn," Nico nói. Tự hỏi cô ấy đang nói chuyện gì. Lo lắng cho Nico, nhưng không có cơ hội nói tiếp chuyện chạy trốn vì cả hai đều có điện thoại.

Buổi sáng: chán nản nhìn đống vải mua ở Première Vision ở Paris tháng Chín năm ngoái. Mình nghĩ cái quái gì không biết? Những nhà thiết kế khác mua vải in đốm da báo - lại một lần nữa - nhưng không "cảm thấy" con báo cho mùa thu. Dù sao cũng quá muộn rồi. Phải làm với loại vải đã mua nếu không công ty sẽ phá sản. Nằm xuống sàn và lấy tay bịt mắt. Trợ lý phát hiện ra mình trong tư thế này nhưng không ngạc nhiên - đã "quen" với hành vi điên rồ của sếp. Đứng dậy và lại nhìn vào đống vải.

Giữa ngày: Chạy tới bữa tiệc trưa thường niên tại New York City Ballet. Không nên đi (không nên làm bất cứ chuyện gì ngoài việc chịu đựng khổ sở vì nghệ thuật), nhưng cũng phải đi, tìm cảm hứng.

https://thuviensach.vn

Tiệc trưa thường niên đầy những phụ nữ thành công quyền lực trong thành phố: thượng nghị sĩ từ New York, hai nữ thẩm phán, giám đốc ngân hàng, luật sư, nhân vật nổi tiếng làm truyền hình, những người ủng hộ chủ nghĩa xã hội "mới", người theo chủ nghĩa nữ quyền (năm mươi lăm-gì đó phụ nữ không "làm" thời trang hay quan tâm đến tóc tai, và quyền lực đến mức không thèm quan tâm), các bà vợ Prada (những phụ nữ từng làm việc, nhưng lấy chồng giàu và giờ có vú em và đi mát xa mặt suốt cả ngày), và những cô gái thành thị (cương quyết vươn lên và biết rằng buổi ballet này là nơi để làm việc đó) và mọi người đều mặc lông thú và vải có in hình đồm lông báo và ghim cài áo của bà nội mình (ồ, mình ghét cái xu hướng đó) nếu không họ sẽ ăn mặc thật đẹp, đẹp, đẹp, tức là những bộ đầm màu nhạt, lướt người đi trong những bộ quần áo chưa may xong đường may đã xổ ra ở khắp nơi (thế có thể là ẩn dụ cho thời trang vào thời điểm này - đường may tung ra và không mặc được quá một hay hai lần), và mình cứ nghĩ thế là sai. Nhưng cái gì là đúng?

Sau tiệc trưa, trời mưa rét, đúng kiểu thời tiết đầu tháng Hai. Victory nhận ra mình đã quên gọi xe. Và tất cả những phụ nữ khác đang vào xe có tài xế riêng xếp hàng như những toa tàu bên ngoài Trung tâm Lincoln. Có gì đó thật xa xỉ và quyến rũ kỳ quái trong chuyện đó - tất cả những phụ nữ này đã tự mình kiếm tiền và trả cho quần áo của chính mình (trừ các bà vợ Prada, không trả cho bất cứ thứ gì cả), có xe hơi riêng và tài xế, thậm chí quyết định những vụ án trong tòa án tối cao. Lẽ ra điều này phải gây cảm hứng, nhưng Victory không "cảm thấy" gì cả. May là Muffie Williams bước tới và thương hại cho cô đi nhờ xe. Victory chui vào sau chiếc Mercedes S 600 Sedan đắt tiền, sợ hãi cắn móng tay lo ngại cho tương lai của mình. Cô nhận ra nước sơn móng tay đã bị hỏng và cô đã không đi làm móng bốn tuần rồi. Cô tự hỏi Muffie có nhận ra tóc cô bẩn không.

https://thuviensach.vn

“Cô cảm thấy gì cho mùa thu?” Muffie hỏi. Bà ta muốn tỏ ra tử tế. Nhưng câu hỏi lại khiến dạ dày Victory quặn thắt lại và cô ngạt thở. Cô vẫn không “cảm thấy” gì cho mùa thu cả, nhưng cô tự tin nói, “Tôi đang cảm thấy quần.”

Muffie hiểu biết gật đầu cứ như thể chuyện này hợp lý và nói, “Mọi người khác đều cảm thấy da báo.”

“Một da báo hết rồi.”

“Váy thì sao?”

“Quá nhiều váy rồi. Quần, tôi nghĩ thế. Không ai biết nền kinh tế sẽ lên hay xuống.”

“Chúc may mắn,” Muffie thì thầm, và bàn tay già nua đeo những cái nhẫn to tướng gắn đá quý ít nhất mười hay mười hai carat đặt lên tay Victory một lúc rồi siết chặt lại. Muffie ra khỏi xe trước tòa nhà B et C sang trọng, rực rỡ, cho phép tài xế của mình đưa Victory về văn phòng của cô...

... Nơi mọi người về cơ bản đang đứng đợi cô đến với những bản thiết kế cuối cùng cho show diễn mùa thu, hay ít nhất một viễn cảnh để họ có thể làm việc của mình. Lo lắng và ái ngại hiện rõ trên những khuôn mặt trẻ trung của họ. Victory hiểu rằng chắc hẳn họ đã nghe những tin đồn trên phố rằng cô sắp phá sản, dù cô đang hẹn hò với tỷ phú Lyne Bennett, mà họ nghi ngờ rằng cô đã tuyệt vọng cầu xin ông tiền để tiếp tục duy trì công ty. Mình thà cắt cổ tay chứ không hỏi xin ông ta một xu, Victory nghĩ. “Ballet thì sao?” có người hỏi.

“Váy tutus[4]? Không. Mọi người đều làm váy tutus cho mùa xuân.” Trừ mình, Victory nghĩ, và đó là lý do vì sao công ty bị gặp khó khăn. Nhưng ballet khiến cô nghĩ đến bữa tiệc trưa. Và bữa tiệc trưa

https://thuviensach.vn

khiế n cô nghĩ đế n bộ phim Center Stage, mà nội dung là có một giáo viên bảo một học sinh ballet quay lại đứng tập ở xà ngang. Quay về̀ với cơ bản. Và như một xác ướp, cô đi vào phòng may và lại nhìn đăm đăm vào đố ng vải. Cô cầ̀m một cuộn vải loại cao cấ p màu da cam và nâu, đầ̀y những miế ng xê quin nhỏ lên, và ngồ̀i xuố ng một chiế c máy may. Cô bắ t đầ̀u may một cái quầ̀n từ chỗ vải đó, vì đó là việc duy nhấ t cô thực sự biế t cách làm. Hầ̀u hế t các nhà thiế t kế khác không buồ̀n ngồ̀i xuố ng may nữa, quay về̀ nơi họ khởi đầ̀u, nơi an toàn, nơi không ai biế t mình và không có gì để mấ t, và mình không là gì ngoài một đứa trẻ vị thành niên kỳ quái với một ước mơ...

Và rồ̀i kiểu gì đó ngày hôm sau vào lúc buổi chiề̀u, Victory đứng trên sân ga tàu điện ngầ̀m ở ga trên Phố 4 Tây.

Đã bao năm nay cô không đi tàu điện ngầ̀m, nhưng cô đã đi bộ trên Đại lộ 6 sau một đêm gầ̀n như không ngủ vẫn đau đáu nghĩ đế n bộ sưu tập của mình, và cô nhìn thấ y một cô gái mặc áo khoác màu xanh lá cây rấ t tự tin. Trông cô gái có vẻ thú vị, vì thế Victory theo cô xuố ng những bậc thề̀m xi măng bẩn thỉu vào ga tàu điện ngầ̀m, và bước vào đám đông lúc giữa trưa gồ̀m những kẻ đi tàu điện ngầ̀m khó chịu và điên cuồ̀ng. Cô gái đi qua cửa quay. Và Victory dừng lại, nhìn theo cô, tự hỏi cảm giác sẽ thế nào khi là một cô gái mặc áo khoác xanh lá cây đầ̀y vẻ tự tin, hai mươi lăm tuổi và hoàn toàn vô tư lự, mà không phải lo lắ ng, sợ hãi bị thấ t bại...

Nó là một công việc lố bịch, việc làm một nhà thiế t kế thời trang ấ y. Hai bộ sưu tập một năm, gầ̀n như không có thời gian để thở, phải nghĩ ra thứ gì đó "mới", thứ gì đó "tươi trẻ" (khi mà gầ̀n như chả có gì là mới trên trái đấ t này nữa), liên tục, hế t năm này sang năm khác. Thật là ngạc nhiên khi họ vẫn có thể duy trì được thế mãi.

https://thuviensach.vn

Cô bước tới vài bước. Mọi người đang đi lướt qua cô, nhìn cô ngờ hoặc - một phụ nữ không biết đi đâu, vô định. Thế ngang bằng với cái chết ở dưới mặt đất, nơi mẹo để sống sót là luôn phải tỏ ra mình đang đi đâu đó, nơi nào đó tốt hơn nơi này. Di động rung lên trong tay cô - cô đã vô thức nắm chặt lấy nó như sợi dây cứu mạng. Ồ, cám ơn Chúa, cô nghĩ. Mối liên hệ.

"C đang ở đâu?" tin nhắn viết. Đó là từ Wendy.

"ở ga tàu điện ngầm?"

"trời!!!!!"

"tìm cảm hứng"

"cảm hứng ở nhà hàng mike's? 1h chiều? tin lớn."

"Saoooo?"

"đi rumani + quay lại với shane."

Victory suýt làm rơi điện thoại vì kinh ngạc.

"c còn đó ko? Có đến được ko?"

"Có!!!!" Victory nhắn.

Cô nhăn nhó. Thế này nghĩa là sao - Wendy quay lại với Shane? Cô không thể tưởng tượng nổi... nhưng thế có nghĩa là đột nhiên cô có thứ gì khác quan trọng hơn để nghĩ tới chứ không phải bộ sưu tập mùa thu chết tiệt. Wendy cần cô, và ơn Chúa là cô có thể đi với bạn mình. Cô sốt ruột đứng xếp hàng ở máy bán vé và một một thẻ đi tàu, quẹt thẻ để đi qua cửa xoay. Một luồng không khí ẩm ướt, mệt mỏi bốc lên từ đường ray tàu điện và một đoàn tàu lao vào, làm cả sân ga bằng xi măng rung chuyển. Trong cô tràn ngập những cảm

https://thuviensach.vn

xúc vừa khó chịu nhưng đô`ng thời lại thích thú - đã bao năm rô`i. Trước kia ngày nào cô cũng đi tàu điện ngâ`m, đi khă´p nơi. Và cô nhớ tâ´t cả những mẹo vặt cũ của mình, đi vội sang một bên của đám đông ở rìa cửa mở để dễ dàng lách người lọt vào toa xe và chen lên giữa toa, chiê´m lâ´y một chỗ gâ`n bên thanh trụ tàu. Đột nhiên cô nhận ra các nhà phê bình đã nói đúng vê` bộ sưu tập vừa rô`i của cô. Ta không thể mặc váy dài để đi tàu điện ngàm. Ta câ`n quâ`n và bô´t. Và phải khôn ngoan. Cô nhìn quanh những khuôn mặt trong toa xe chật ních, những nét mặt trô´ng rỗng, vô hô`n, những người lạ đứng sát vào nhau tìm kiê´m sự dễ chịu, mà giải pháp duy nhâ´t là giả vờ không ai khác tô`n tại cả...

Và rô`i điê`u không tưởng đã xảy ra. Có người gõ lên vai cô.

Victory đờ người ra, lờ cú gõ â´y đi. Có thể là nhâ`m lẫn. Hy vọng người gõ sẽ xuô´ng ở ga tới. Cô dí sát cơ thể vào thanh trụ, để ra hiệu rằ`ng, nê´u câ`n thiê´t phải thê´, cô sẵn sàng dịch chuyển.

Người kia lại gõ tiê´p. Thật là khó chịu. Giờ thì cô sẽ phải xử lý. Cô quay đâ`u lại, nghĩ lại sẽ cãi nhau.

“Này cô.” Người gõ lên vai cô là một phụ nữ trẻ da đen đeo kính.

“Vâng?” Victory nói.

Cô gái hơi nhoài người tới trước. “Tôi thích quâ`n của cô. Đô`ng xêquin. Trông hay lă´m.”

Victory nhìn xuô´ng. Cái quâ`n! Cô hoàn toàn quên béng đi là cô đang mặc cái quâ`n mà cô đã may chiê`u và tô´i hôm qua. Những từ “Tôi thích quâ`n của cô” vang vọng trong đâ`u cô như một khẩu hiệu vui vẻ. “Này cô, tôi thích quâ`n của cô.” Cái này không chỉ là chuyện quâ`n. Nó là Thời trang với chữ “F” viê´t hoa - ngôn ngữ trên toàn

https://thuviensach.vn

thê´ giới của phái nữ, là tàu phá băng, là lời khen ngợi và an ủi, là thẻ thành viên vào câu lạc bộ...

“Cám ơn cô,” Victory tử tê´ nói, cảm thâ´y vừa â´m áp vừa gâ`n gũi với cô gái trẻ xa lạ này, nhưng giờ không còn xa lạ nữa vì họ đã kê´t nô´i ở một điểm chung là cùng thích cái quâ`n của cô.

“Ôi Chúa ơi,” cô gâ`n như hét lên, trải nghiệm một luô`ng cảm hứng đột ngột suýt nữa làm cô ngã xuô´ng.

Đoàn tàu dừng lại và cô chạy xuô´ng, chạy lên các bậc thê`m và lao ra khỏi ga trên Đại lộ 6 như một tên lửa.

Vẫn câ`m di động trong tay, cô gọi vê` văn phòng.

“Zoe à?” cô nói với trợ lý. Cô dừng lại. “Cuô´i cùng tôi cũng cảm thâ´y mùa thu,” cô tuyên bô´.

Cô bă´t đâ`u rảo bước trên vỉa hè, nhanh nhẹn tránh khỏi những đám đông. “Mình cảm thâ´y Wendy như là Peter Pan. Những phụ nữ trưởng thành như Wendy Healy - những phụ nữ có tâ´t cả và chi trả cho tâ´t cả; CEO, những phụ nữ có thể đảm trách mọi thứ... du lịch, con cái, thậm chí cả con ô´m. Mình đang nhìn một cô ăn mặc như con trai: đeo kính và tóc không đẹp lă´m. Những bộ vest được may bă`ng vải may áo khoác và sơ mi tră´ng với những hạt cúc tròn và hơi lỏng rộng, không chiê´t eo vì phâ`n thân áo không may liê`n là dâ´u hiệu của quyê`n lực. Sơmi rộng mặc với quâ`n có gă´n xêquin, và giày... giày... cao gót bă`ng satin cao ba inch, kiểu Louis XIV...”

Tiê´p tục dòng suy nghĩ này khi đi qua sáu khu nhà nữa, Victory đê´n nhà hàng Michael’s, và cuô´i cùng câ´t điện thoại đi, cô nghiêm mặt lại và mở cửa, cảm thâ´y một luô`ng hơi â´m tạt lên mặt mình, và một cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa đă´c thă´ng.

https://thuviensach.vn

Có lẽ toàn bộ việc trục trặc với Shane là chuyện thú vị nhất từng xảy ra trong mối quan hệ của họ bao năm qua, Wendy giải thích khi ngồi đối diện với Victory tại nhà hàng Michael's. Rất nhiều thứ thú vị đã xảy đến với cô, nhưng cô buồn bã nhận ra có lẽ với Shane thì không. Nhưng đó không phải lỗi của cô, đúng không? Mà anh phải phàn nàn về cái quái gì mới được chứ? Anh có con! Anh may mắn. Anh được ở bên con cái bao nhiêu tùy thích. Chẳng lẽ anh không biết thế là quý giá lắm ư? Và anh được ở bên con là nhờ vào cô.

Victory gật đầu vẻ hiểu biết. "Mà cậu có thấy Selden Rose không? Ông ta đi ra khi tớ đi vào, và chắc chắn ông ta làm gì đó với mái tóc của mình. Trông như kiểu ông ta là thằng ra ấy. Đó là kỹ thuật mới của bọn Nhật. Mình phải ngồi ở tiệm làm tóc mấy tiếng liền."

Khi nghe nhắc tới tên Selden Rose và đặc biệt là tóc của ông ta, Wendy đỏ bừng cả mặt. "Selden khá được," cô nói. "Ông ta rất tử tế về chuyện Shane."

"Cậu có nghĩ là ông ta... quan tâm không?"

Wendy lắc đầu như điên, miệng ngậm đầy rau diếp của món salad Nicoise của mình. "Tớ chắc là ông ta có bạn gái," cô vừa nói vừa nuốt. "Và Shane đã thuê người tư vấn hôn nhân!"

"Thế chuyện đi Rumani là sao?"

"Chả biết có phải đi không nữa. Một hai tiếng nữa tớ sẽ biết. Nếu cái lão đạo diễn chết tiệt đó gọi lại," Wendy nói. Cô cầm di động lên và nhìn nó ngờ vực, rồi đặt xuống cạnh đĩa của mình để chắc chắn là không bị nhỡ cuộc gọi. "Với cả, cái này là điều trị, cậu biết không? Bọn tớ chửi nhau cả tiếng đồng hồ và tớ cảm thấy

https://thuviensach.vn

mọi chuyện ổn, và tớ có thể sống tiếp một tuần nữa. Điện thoại reo và cô vội chụp lấy. “Alô?”

Cô dừng lại nhìn sang Victory, vẻ mặt cô cho thấy đây không phải là cuộc gọi đang đợi. “Ừ, Thiên thần,” cô nói giọng hơi vui vẻ quá. “Nghe tuyệt lắm. Con bé sẽ thích cho mà xem... Chưa, em chưa biết... Chỉ vào ngày thôi mà. Thứ Bảy là em về rồi.” Cô nhăn mặt. “Với cả Thiên thần này? Cám ơn anh vì đã làm việc này. Em yêu anh.”

“Shane à?” Victory hỏi.

Wendy gật đầu, mắt cô mở to như thể không tin nổi điều mình vừa nghe. “Anh ấy định đi Pennsylvania cuối tuần này. Để tìm mua một con ngựa cho Magda.” Cô dừng lại, nhìn nét mặt Victory. “Thế này tốt hơn, tớ thề với cậu đấy. Tuần trước Tyler đùn ra quần, mà ít nhất ba năm rồi nó không làm thế...”

Victory gật đầu tỏ vẻ thông hiểu. Có lẽ là tốt hơn cho Wendy nếu Shane quay lại, dù anh là một phiên bản đàn ông của một bà nội trợ giàu có, hư hỏng. Những sự quan tâm duy nhất của anh, ngoài chính mình, có vẻ gồm những người nổi tiếng anh và Wendy đã gặp, những bữa tiệc hoành tráng và địa điểm nóng mà họ đi nghỉ và tiêu pha tốn kém thế nào, càng làm cho mọi chuyện khó chịu hơn bởi anh có được cuộc sống tuyệt vời này mà không hề phải mất công mất sức gì. Ngay cả khi họ đi nhà hàng, Wendy cũng luôn phải trả tiền cho anh. Có chuyện kể rằng có lần một người bảo Shane bỏ ra năm đô tiền mặt để boa, và Shane nhún vai vui vẻ nói rằng, “Xin lỗi, tôi không có đồng nào cả.”

“Đến năm đô anh ấy cũng không có!” Nico kêu lên, không tin nổi. “Anh ấy là ai? Nữ hoàng à?”

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, cả hai bọn họ đều đồng ý rằng hành vi thô lỗ nhất của Shane là sự vụ xảy ra vào bữa tiệc sinh nhất năm ngoái của anh. Wendy đã mua cho anh một chiếc Vespa và sắp xếp để chuyển tới nhà hàng Da Silvano, nơi cô tổ chức bữa trưa sinh nhật cho anh. Wendy đã phải mất hàng giờ liền để thiết kế toàn bộ việc này, vì thời điểm phải thật chính xác. Ngay sau khi chiếc bánh được đưa ra, một chiếc xe lớn màu trắng kéo chiếc "Vespa" tới đậu ngay trước cửa nhà hàng, cửa sau mở ra, và chiếc Vespa của Shane nằm trong đó, buộc ruy băng đỏ. Mọi người trong nhà hàng vỗ tay vui vẻ, nhưng thế với Shane chưa đủ. Chiếc Vespa màu xanh tươi, và Shane đã liều lĩnh nhận xét, "Mẹ nó chứ, Wen, anh thực sự muốn cái màu đỏ cơ."

Nhưng Wendy luôn bảo rằng Shane là một người cha tuyệt vời (thực ra thỉnh thoảng cô phàn nàn anh quá tốt và bọn trẻ đòi Shane chứ không cô, khiến cô cảm thấy mình rất tệ) và trẻ con thì nên có bố ở nhà. Vì vậy Victory nói, "Tớ nghĩ cậu quay lại với anh ấy thì rất tuyệt, Wen ạ. Cậu phải làm vậy thôi."

Wendy gật đầu căng thẳng. Cô đã luôn căng thẳng khi làm một bộ phim lớn, nhưng dường như cô đặc biệt bồn chồn. "Anh ấy tử tế hơn," cô nói như thể để trấn an mình. "Tớ thực sự nghĩ việc rạn nứt này có ích ít nhiều."

Victory muốn nghe thêm về chuyện rạn nứt này chết đi được, nhưng đúng lúc đó thì điện thoại của cô đổ chuông.

"Em đang có chuyện vui à?" Lyne Bennett thủ thỉ. Victory quay lại - Lyne ngồi cách đó hai bàn, với tỷ phú George Paxton. Cả hai quay lại và vẫy tay.

"Xin chào," Victory nói, không phải là không vui lắm khi nhìn thấy ông. Cô đã không gặp ông ít nhất là một tuần rồi, vì cả hai

https://thuviensach.vn

đê`u bận tô´i tăm mặt mũi.

“George muô´n biê´t là mình có tới nhà ông â´y ở St. Tropez không,” Lyne nói bă`ng cái giọng nhỏ dịu dàng.

“Anh không lại bàn em hỏi được ư?”

“Thê´ này gợi cảm hơn.”

Victory bật cười và dập máy. “e hơi bị bận. Nhớ chứ? Show diễn thời trang â´y?” cô nhă´n tin. Cô quay lại với Wendy. Họ nói chuyện thêm vài phút nữa, rô`i điện thoại của Victory lại đổ chuông. “Anh chỉ muô´n nói cho em biê´t là, anh chả bao giờ nhă´n tin cả,” Lyne thủ thỉ.

“Kém công nghệ nhỉ? Em mừng khi biê´t có vài thứ anh không làm được.”

“Không muô´n làm.”

“Sao anh không bảo Ellen nhă´n tin hộ cho anh â´y?” Victory vừa nói vừa quay đâ`u đi để Wendy không thâ´y cô đang cười. Cô dập máy.

Di động của Wendy đổ chuông. Cô câ`m lên nhìn sô´. Từ văn phòng. “Đây rô`i,” cô nói.

Cô đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại. Nê´u thực sự là Bob Wayburn gọi, tay đạo diễn â´y, cuộc nói chuyện có lẽ dễ trở nên mâ´t bình tĩnh. “Vâng?” cô nói.

Đó là Josh, trợ lý của cô. “Tôi có cuộc điện thoại đó cho chị.”

“Của Bob à?” cô hỏi.

“Không, Hank gọi.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ kiếp!” cô nói. Hank là giám đốc sản xuất của cô. Thế nghĩa là tay đạo diễn Bob Wayburn chắc là đã không chịu nói chuyện với cô, dùng thủ đoạn này để bắt cô đi Rumani. “Nói máy cho ông ta đi.”

“Wendy à?” Đường dây không tốt lắm, nhưng cô có thể nhận ra là Hank sợ. Thế cũng không tốt. “Tôi đang đứng bên ngoài xe của ông ta.”

Đó là xe của Bob Wayburn. “Và?” Wendy nói.

“Ông ta đóng sập cửa lại. Ông ta bảo bận lắm không tiếp chuyện điện thoại gì cả.”

“Tôi muốn anh làm thế này,” Wendy nói, bước ra khỏi nhà hàng lên vỉa hè. “Tôi muốn anh vào trong xe của ông ta, giơ điện thoại lên và bảo ông ta nói chuyện với tôi. Và rằng tốt hơn là ông ta nên nhận điện thoại.”

“Tôi không thể bảo ông ta làm thế được,” Hank nói. “Ông ta sẽ quẳng tôi khỏi trường quay.”

Wendy hít một hơi thật sâu, buộc mình phải thật bình tĩnh. “Đừng có hèn nhát quá, Hank ạ. Anh biết là việc này chỉ là phận sự mà.”

“Ông ta sẽ khiến đời tôi thành địa ngục.”

“Tôi cũng vậy,” Wendy nói. “Đi lên bậc thềm và mở cửa đi. Và đừng gõ cửa. Ông ta phải biết là không trốn được đâu. Tôi sẽ đợi máy,” cô nói, sau một giây.

Cô xoa cánh tay vào bức tường lạnh giá cứ như thể nó có thể làm tay cô ấm lên. Hai chiếc xe cảnh sát chạy trên Đại lộ 6, còi xe rít lên trong không trung. Trong khi cách đó mười ngàn dặm cô nghe tiếng

https://thuviensach.vn

đôi bô´t của Hank nặng nhọc bước lên những bậc thê`m bă`ng kim loại dẫn vào chiê´c xe moóc sản xuâ´t ở vùng núi Rumani.

Và rô`i tiê´ng thở nặng nhọc của Hank.

“Sao?” cô nói.

“Cửa khóa rô`i,” Hank nói. “Tôi không vào trong được.”

Đột nhiên cả thê´ giới như thu nhỏ lại và cô có cảm giác như mình đang nhìn vào một lỗ đen. Cô hít một hơi thật sâu, nhă´c bản thân không được cáu điên lên. Việc Bob không chịu nói chuyện không phải là lỗi của Hank. Nhưng cô ước giá gì Hank có thể hoàn thành được nhiệm vụ của mình. “Bảo với Bob ră`ng mai tôi sẽ gặp ông ta,” cô nói vẻ dứt khoát.

Hank dập máy. “Josh?” Wendy nói vào điện thoại. “Bay lúc mâ´y giờ nhỉ?”

“Có một chuyê´n bay của hãng Air France đi Paris lúc năm giờ, bay sang Bucharest lúc bảy giờ sáng. Nó đê´n lúc mười giờ sáng, và từ đó, chúng ta sẽ đi trực thăng tới Brasov. Mâ´t khoảng một tiê´ng. Nê´u ai không thích bay trên một chiê´c máy bay lên thẳng ba mươi năm tuổi của Nga, thì có tàu. Nhưng thê´ sẽ mâ´t bô´n tiê´ng đô`ng hô`.”

“Đặt máy bay trực thăng và bảo tài xê´ đê´n đón tôi trước nhà hàng trong hai phút nữa, rô`i gọi Air France và să´p xê´p một người ở Dịch vụ Đặc biệt cho tôi.” Cô nhìn đô`ng hô`. Gâ`n hai giờ. “Ít nhâ´t bô´n giờ tôi mới ra sân bay được.”

“Vâng thưa sê´p,” Josh nói vẻ xâ´c xược và dập máy.

“Rumani?” Victory hỏi khi Wendy vội vào lại bàn.

https://thuviensach.vn

“Tớ xin lỗi. Năm giờ tớ phải bay đi Paris rồ̀i...”

“Không có gì đâu cưng. Cậu phải làm việc mà. Đi đi,” Victory giục. “Tớ sẽ thanh toán. Đế́n Rumani thì gọi cho tớ nhé.”

“Tớ yêu cậu,” Wendy nói và vội ôm Victory một cái thật chặt. Giá như Shane có thể thông cảm như bạn bè cô, cô nghĩ, túm lấ́y túi và vội lao ra cửa.

Victory đứng dậy và bước lại chỗ bàn của Lyne. Việc Lyne đang ăn trưa với George Paxton tạo ra một cơ hội thú vị để điề̀u tra hộ Wendy, mà việc này thật hấ́p dẫn không cưỡng lại nổi. Câu chuyện George Paxton đã cố́ mua Parador bố́n năm trước và bị Splatch-Verner trả giá cao hơn rấ́t nổi tiế́ng, có một thông tin mà không nhiề̀u người biế́t là kẻ được coi là “bạn thân” của George, Selden Rose, đã chơi sau lưng George thỏa thuận vụ mua bán này, nghĩ rằ̀ng sẽ giành được Parador cho riêng mình. Cuố́i cùng sự việc không diễn ra như thế́ - Victor Matrick, CEO của Splatch-Verner và là sế́p của Selden, đã lợi dụng trò mua bán hai mặt của Selden. Mặc dù ông ta rấ́t hoan hỉ khi thu mua được Parador, Victor lại căm ghét sự phản bội, và nghĩ rằ̀ng nế́u Selden có thể làm thế́ với bạn thân nhấ́t của mình, thể nào cuố́i cùng ông ta cũng sẽ làm thế́ với chính Victor. Và vì vậy, để nhắ́c Selden không nên dùng mấ́y chiế́n thuật lẻ tẻ như thế́ ở nhà, Victor đã đưa một người ngoài về̀ điề̀u hành Parador - Wendy. Kiểu gì đó Nico đã nghe được thông tin này từ chính miệng Victor Matrick, khi cô và Seymour bí mật tới nhà Victor ở St. Barts, và tự nhiên kể lại cho Wendy và Victory nghe. Và mặc dù George và Selden được coi là đã làm hòa (rõ ràng họ cảm thấ́y trong tình ái cũng như công việc thì thế́ là công bằ̀ng), có lẽ như toàn bộ sự vụ Parador vẫn là thứ khiế́n George khó chịu. Sau bao công thương thảo mua bán, cuố́i cùng cả ông ta và Selden đề̀u không mua được Parador. Và trên tấ́t cả, họ đã bị một phụ nữ vượt mặt.

https://thuviensach.vn

“Này bé con,” Lyne vừa nói vừa kéo Victory xuố´ng hôn chụt một phát.

“Ăn trưa ngon miệng không?” cô hỏi.

“Lúc nào chả ngon,” Lyne nói. “Nhưng không bă`ng được George đây. George đang béo ra, nhỉ?”

“Nào, thôi đi...” George Paxton nói, bă`ng một giọng nghe như thoát ra từ đáy hố´.

“Em ăn trưa với ai thế´?” Lyne hỏi.

“Wendy Healy,” cô thản nhiên nói, ngây thơ nhìn George Paxton và tự hỏi ông ta sẽ phản ứng thế´ nào với thông tin này. “Người đứng đâ`u Parador?”

George nhìn Victory bă`ng bộ mặt mà cô nghĩ là bí hiểm nhấ´t của ông ta. Vậy là nó vẫn làm ông ta khó chịu, cô sung sướng nghĩ, thế´ có thể là một thông tin có ích ở một điểm nào đó.

“Ông biế´t Wendy Healy chứ, George?” Lyne Bennett tự nhiên hỏi, liế´c mắ´t gian xảo nhìn Victory. Lyne, cô nghĩ, chắ´c đang sung sướng chả kém gì cô. Vì việc này cho ông cơ hội để khích tướng George, ông này giàu hơn Lyne vài trăm triệu đô.

“Ô` có,” George Paxton gật đâ`u, như thể cuố´i cùng ông quyế´t định nhận ra tên của Wendy. “Wendy thế´ nào?”

“Tuyệt lắ´m,” Victory nói bă`ng một sự nhiệt tình chắ´c chắ´n như thể đây là chuyện hai năm rõ mười. “Nghe đô`n Parador sắ´p sửa được đề` cử vài giải Oscar năm nay.” Thực ra thì cô chả nghe thông tin nào như thế´ cả. Nhưng trong những tình huố´ng như thế´ này, với những người đàn ông như thế´ này thì cầ`n phải làm cho bức tranh càng hoành tráng càng tố´t. Mà hơn nữa, Wendy đã nói có lẽ

https://thuviensach.vn

họ sẽ được đề̀ vài giải Oscar, thế́ cũng khá gần sự thật. Ngoài ra, được nhìn vẻ sửng sốt trên mặt George Paxton cũng đáng. Rõ ràng ông ta đang hy vọng Wendy sẽ thất bại.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm cô ấy,” George nói.

“Chắc chắn rồi,” Victory tử tế́ nói. Và rồi, cảm thấy mình đã thể hiện đủ rồi, cô xin phép được vào phòng vệ sinh nữ.

https://thuviensach.vn

8

Wendy ngô`i sụp xuố´ng chiế´c ghế´ hạng nhấ´t, tim vẫn đập thình thịch sau do vừa chạy trên chiế´c Jetway. Cô nhìn đô`ng hô`. Còn mười phút nữa máy bay mới cấ´t cánh. Mặc dù cô tự nhủ rằ`ng máy bay sẽ không cấ´t cánh nế´u không có cô khi cô chạy trên sân bay, một giọng nói khác cứ liên tục hỏi Nế´u nó bay rô`i thì sao? Nế´u nó bay rô`i thì sao? như một đứa trẻ sáu tuổi. Nế´u nó bay rô`i, mình chế´t chắ´c, cô hét lại với giọng nói đó. Thế´ nghĩa là tố´i mai cô mới tới được địa điểm quay, và thế´ là quá muộn rô`i...

Ít nhấ´t Josh đã không làm hỏng vụ phục vụ đặc biệt, cô nghĩ và hít một hơi thật sâu. Người phục vụ đặc biệt là một quý bà rấ´t dễ thương không bao giờ mấ´t bình tĩnh. Ngay cả khi bà ta thấ´y Wendy sắ´p sửa nổi đóa lên đế´n nơi với nhân viên thuế´ quan phải đóng dấ´u lên hộ chiế´u của cô. Hắ´n cứ lật hế´t trang này sang trang kia như thể đang tìm kiế´m bằ`ng chứng phạm tội. “Chị đi du lịch nhiề`u ghê,” hắ´n nói. “Mục đích chuyế´n đi của chị là gì?” Trong một thoáng cô đờ đẫn nhìn hắ´n, tự hỏi không biế´t có thể giải thích cho hắ´n một đạo diễn hạng A đang cố´ tình giế´t chế´t bộ phim một trăm hai mươi lăm triệu đô của cô, và có khi cuố´i cùng là giế´t chế´t cả sự nghiệp của cô nữa. Nhưng cô đoán thế´ thì hơi quá. “Tôi là nhà sản xuấ´t phim,” cô lạnh lùng nói.

Phim! Chúa ơi, đó là một từ kỳ diệu. Thay vì khó chịu, thái độ của tay kia đột nhiên thay đổi. “Ô` thế´ á?” hắ´n hô` hởi hỏi. “Chị có quen Tanner Cole không?”

Wendy gượng gạo cười với hắ´n. “Tay đó định hôn hít tôi trong tủ vào ngày sinh nhật thứ ba mươi chín của tôi,” cô định nói thế´. Mà sự

https://thuviensach.vn

thật quả là vậy, nhưng rồ`i cô lại lẩm bẩm, “Anh ta là một trong những bạn thân nhấ´t của tôi.”

Và rồ`i cô và quý bà phục vụ đặc biệt (cô không nhớ nổi tên bà ta) được đưa vào chiế´c xe golf chạy trên phi trường, chạy với tố´c độ chừng hai dặm một giờ tới cổng. Wendy nghĩ có nên đề` nghị họ chạy nhanh hơn không, nhưng rồ`i có vẻ như thế´ là hơi lỗ mãng. Dù vậy, cô cũng không ngăn mình cứ ba mươi giây nhìn đồ`ng hồ` một lầ`n, vừa dựa người vào thành xe vừa vẫy vẫy mọi người tránh đường ra.

“Cô dùng champagne không ạ, thưa cô Healy?” tiế´p viên hỏi.

Wendy giật bắ´n mình nhìn lên và đột nhiên ý thức được mình trông thế´ nào. Cô thở hồ`ng hộc như một con chó, tóc tai lòa xòa, còn kính thì gầ`n như rơi khỏi mặt. Sắ´p tới mình phải mua một đôi mới mới được, cô tự nhắ´c mình, rồ`i đẩy kính lên lại trên mũi.

“Cô có vẻ uố´ng được chút rượu,” tiế´p viên nói, như thể họ đang đùa với nhau.

Wendy mỉm cười với cô ta, đột nhiên cảm thấ´y biế´t ơn, khi so với cả ngày hôm đó, hành động này thể hiện sự tố´t bụng ghê gớm. “Thế´ tuyệt quá...”

“Dom Perignon được không ạ?”

Được chứ, Wendy nghĩ, ngả người ra ghế´ và hít một hơi thật sâu để bình tĩnh trở lại. Một giây sau, cô tiế´p viên trở lại với ly champagne đặt trên khay bạc. “Cô muố´n dùng bữa tố´i ngay, hay cô muố´n ngủ ạ?”

“Ngủ,” Wendy nói, đột nhiên mệt lả cả người.

Cô tiế´p viên bước về` phía trước máy bay và quay lại mang theo một bộ đồ` ngủ - một áo phông tay dài lớn và quầ`n dài rộng - bọc

https://thuviensach.vn

trong túi nilông.

“Cám ơn cô,” Wendy nói. Cô nhìn quanh. Có mười người ngủ ở khoang hạng nhất, hầu hết đều là thương nhân đã thay đồ ngủ. Trông nó như một bữa tiệc ngủ không lời trừ việc mọi người cố tình lờ nhau đi. Cô cầm chiếc túi du lịch lên - một chiếc túi Cole Haan bằng da màu đen với một đường rách nhỏ ở trên nắp nơi chiếc túi “tình cờ” bị rạch bởi một nhân viên thuế quan ở Morocco - và đi vào toilet.

Cô mở chiếc túi nilông, cởi áo khoác và sơmi ra. Cô vẫn mặc bộ vest Armani sáng nay khi đi làm, và có lẽ sẽ mặc tiếp trong ba ngày tới. Cô tròng chiếc áo ngủ qua đầu, biết ơn vì có được nó. Cô có được ba phút để sắp xếp đồ đạc, và trên đường ra phi trường mới nhớ ra rằng mình quên pyjama. Thế nghĩa là cô cũng sẽ phải mặc bộ đồ ngủ này trong ba hôm nữa. Trên núi ở Rumani trời rất lạnh; họ quay toàn bộ cảnh mùa đông ở đó. Tốt hơn là cô nên mua ít tất thật dày ở sân bay Paris...

Di động của cô đổ chuông.

“Mẹ.” Giọng đứa con trai sáu tuổi của cô, Tyler, nghe rất hình sự.

“Sao con yêu?” cô hỏi, rướn vai lên để kẹp điện thoại vào tai khi cởi quần.

“Sao chị Magda được cho một con ngựa còn con thì không?”

“Con muốn có ngựa à?” Wendy hỏi. “Chăm ngựa mệt lắm đấy. Không phải như Blue Drake đâu. Con phải cho nó ăn này, rồi dắt nó đi dạo này,” cô vừa nói vừa nghĩ có đúng thế không nhỉ? Mình có phải dắt ngựa đi như là dắt chó không? Chúa ơi, sao cuối cùng cô lại cho phép cái vụ ngựa nghiệc này nhỉ?

https://thuviensach.vn

“Mẹ ơi con có thể cho nó ăn mà,” Tyler thỏ thẻ nói. “Con sẽ chăm nó thật tô´t.” Giọng thă`ng nhỏ ngọt đê´n mức nó có thể cạnh tranh với Tanner Cole, Wendy nghĩ.

Nghĩ đê´n chuyện phải xa con làm lòng cô đau đớn, dù chỉ là vài hôm. “Con yêu, cuô´i tuâ`n này mình quyê´t định chuyện đó nhé? Khi mình đi Pennsylvania â´y. Con có thể xem ngựa và nê´u con vẫn muô´n có một con, thì mình sẽ bàn vê` chuyện đó.”

“Mẹ có vê` thật không ạ?”

Cô nhă´m mă´t lại. “Dĩ nhiên là mẹ sẽ vê` chứ, con yêu. Mẹ sẽ luôn vê` nhà. Con biê´t mà.” Có lẽ cuô´i tuâ`n này thì không, cô nghĩ, cảm thâ´y tội lỗi khủng khiê´p.

“Bô´ lại bỏ đi hả mẹ?”

“Không, Tyler. Bô´ ở lại.”

“Nhưng trước đây bô´ đã bỏ đi.”

“Giờ bô´ sẽ ở lại, Tyler ạ. Bô´ sẽ không bỏ đi nữa đâu.”

“Mẹ hứa chứ?”

“Ừ, con yêu, mẹ hứa. Bô´ có đó không? Cho mẹ nói chuyện với bô´ tí?”

Shane bă´t điện thoại lên. “Em có lên máy bay kịp không?”

“Có, Thiên thâ`n ạ,” Wendy nói, bă`ng một giọng ngọt ngào và mê`m mại đâ`y chủ ý mà giờ cô buộc phải luôn dùng khi nói chuyện với anh. Bác sĩ Vinvent, người tư vâ´n hôn nhân mà Shane đã thuê và khách hàng của bà ta chủ yê´u gô`m toàn các sao điện ảnh và thể thao (bà ta không chỉ đê´n nhà riêng, mà còn có thể bay đi bâ´t cứ

https://thuviensach.vn

đâu trên thế giới, miễn là mua sẵn cho bà vé máy bay hạng nhất), bảo rằng giọng lạnh lùng của Wendy khiến Shane cảm thấy mình như một nhân viên. Vì vậy, một trong những "bài tập" của Wendy là nói chuyện với Shane như thể anh là "tình yêu quý giá nhất trên đời của cô." Việc này thật phiền toái, nhất là khi cô đã làm hết sức mình để khiến cho Shane hạnh phúc trong mười năm qua, nhưng cô chẳng buồn tranh cãi. Lúc này, nhượng bộ thì dễ dàng hơn cả - với Shane và bác sĩ Vincent - và cô hoàn thành bộ phim.

"Anh thế nào?" cô dịu dàng hỏi, mặc dù cô mới vừa gặp anh hai tiếng trước khi cô điên cuồng xếp đồ trong căn hộ.

"Ổn," Shane nói bằng cái giọng hơi nhún thông thường của mình. Và rồi anh hẳn nhớ ra chỉ thị của bác sĩ Vincent, và anh chêm thêm, "Tình yêu của anh."

"Em chỉ muốn anh biết rằng em thực sự biết ơn khi anh ở cùng lũ trẻ," Wendy nói. "Em không thể làm được gì nếu không có anh."

"Còn anh muốn cám ơn em vì đã làm việc cật lực vì gia đình mình," Shane đáp lại, như thể anh đọc câu trả lời này từ một tấm thiếp. Là một phần trong cuộc "phục hồi hôn nhân của họ," bác sĩ Vincent đã đưa cho hai người hai bộ thiếp với những lời biết ơn cảm kích, mà họ phải chèn vào mọi cuộc nói chuyện. Một bộ được dán nhãn "người chu cấp" còn bộ kia là "người chăm sóc gia đình."

"Thông thường đàn ông sẽ nhận bộ thiếp người chu cấp gia đình," bác sĩ Vincent nói, nở một nụ cười vui vẻ tươi rói. "Nhưng trong trường hợp này, tôi nghĩ Wendy nên lấy bộ thiếp người chu cấp. Nếu chuyện này khiến anh khó chịu, Shane ạ, thì chúng ta có thể nói về nó," bà nói, dùng bàn tay trông giống như móng vuốt của một con chim nhỏ vỗ lên cánh tay Shane. "Nhưng tôi thấy ngày nay,

https://thuviensach.vn

tôi đã đưa rất nhiều bộ thiếp chu cấp cho phụ nữ. Vì vậy chắc chắn anh không phải là thiểu số đâu."

"Tôi thực sự làm hầu hết mọi việc," Shane cố tình chỉ ra. "Tôi là một ông bố làm việc hai mươi tư tiếng một ngày, bảy ngày trong tuần."

Wendy không nói thẳng ra là bà Minniver và người dọn nhà đã làm hầu hết các việc nặng.

"Thế rất tốt, Shane ạ," bác sĩ Vincent nói, gật đầu tán thành. "Chấp nhận, Cảm kích, và Yêu thương - đó là ba điều tốt quan trọng trong hôn nhân. Và chúng sẽ tạo nên được điều gì?" bà hỏi. "Sự tuyệt vời!"

Wendy co rúm người lại. Cô nhìn sang Shane, hy vọng anh thấy bà bác sĩ Vincent này thật hết sức lố bịch, và đây có thể trở thành trò đùa riêng của hai người. Nhưng Shane đăm đăm nhìn bác sĩ Vincent một cách kính cẩn như thể mọi lời bà ta nói ra là chân lý. Rõ ràng là năm vừa qua, cuộc hôn nhân của họ đã chuyển từ giai đoạn trò đùa riêng tư sang địa ngục.

Và lúc này, đứng trong toilet nhỏ tí trên máy bay chân đi tất quần kéo xuống mắt cá chân, cô nói, "Em rất lấy làm cảm kích sự cảm kích của anh, Thiên thần ạ."

"Tốt," anh hờn dỗi nói, như thể một đứa nhỏ vừa quyết định chịu thua.

Cô thở dài. "Shane, mình thôi cái trò này đi được không anh? Mình quay lại như trước kia không được ư?"

"Với anh không ích gì, Wendy ạ. Em hiểu điều đó mà," anh nói, giọng căng lên cảnh báo. "Thứ Bảy em về đến chưa? Việc quan

https://thuviensach.vn

trọng đấ y."

Gắ n kế t, Bàn bạc, và Nhượng bộ, Wendy nghĩ, tự nhắ c mình ba yế u tố nữa cho một cuộc hôn nhân hạnh phúc mà bác sĩ Vincent đã đề cập tới trong lần gặp gần đây nhấ t của họ. "Em sẽ cố hế t sức," cô nói. "Em biế t là quan trọng." Cô phải thể hiện sự gắ n kế t của mình bằ ng việc có mặt ở đó. Nhưng mẹ kiế p, Shane đã tiế n hành chuyế n đi đế n Pennsylvania mà không bàn bạc. Cô nghĩ anh đã cố tình làm thế, vì anh biế t bộ phim này quan trọng với sự nghiệp của cô đế n mức nào.

"Nhưng bộ phim cũng rấ t quan trọng, Shane ạ," cô nói, cố không có vẻ quá mạnh bạo và than phiề n. Than phiề n, Ngầ n ngại, và Yế u đuố i - chính là những thứ làm cho cuộc hôn nhân của ta tồ i tệ, cô vừa nghĩ vừa nghe những lời của bác sĩ Vincent trong đầ u mình.

"Được thôi," Shane vội nói, như thể anh gầ n như chờ nghe câu đáp lại này. Anh dập máy.

"Mai em sẽ gọi cho anh. Ngay khi máy bay hạ cánh," Wendy nói vào không trung.

Cô tắ t điện thoại và ném vào túi.

Cô quay lại ghế rồ i ngồ i xuố ng. Đừng nghĩ đế n nó, cô tự nhủ, lục túi. Mình không làm được gì cả. Cô lấ y ra một cái mặt nạ ngủ bằ ng lụa đỏ (quà Giáng sinh năm ngoái của Magda), một hộp kim loại nhỏ đựng nút tai, và một chai thuố c ngủ, mà cô bỏ trong ngăn nhỏ trong chỗ đặt tay.

Máy bay tròng trành chạy khỏi Jetway. Cô nhoài người về phía trước tì trán vào cửa sổ. Lớp nhựa mát lạnh dễ chịu. Cô hít một hơi

https://thuviensach.vn

thật sâu, cô´ bình tĩnh. Cô có bảy giờ đô`ng hô` tự do cho riêng mình - bảy giờ hạnh phúc không bị ai quâ´y râ`y bởi điện thoại hay email...

Đột nhiên cô nghe thâ´y giọng Shane trong đâ`u mình. “Không có tôi, mọi thứ sẽ tan tành hê´t cả. Đó là lý do tôi bỏ đi. Để cho Wendy thâ´y không có tôi thì sẽ như thê´ nào.”

Anh đã tiê´t lộ thông tin đáng sửng sô´t này cho bác sĩ Vincent ngay phút đâ`u tiên trong buổi gặp đâ`u của họ. Wendy chỉ có thể mê´u máo mỉm cười khi nghe câu nhận xét này. Sự thật là, Shane nói đúng.

Đó là điê`u cô đã phải công nhận đêm cô vê` nhà và thâ´y Tyler đùn một đô´ng trong quâ`n.

Máy bay tăng tô´c trên đường băng và câ´t cánh khỏi mặt đâ´t, động cơ kêu vù vù. Tiê´ng vù vù trở thành tiê´ng rê`n nhỏ. “Poooooooo. Poooooo,” chúng rê`n rĩ, giễu nhại cô. Cô tiê´p viên mang thêm cho cô một ly champagne. Wendy uô´ng một viên thuô´c ngủ, nuô´t đánh ực một cái. Cô nhâ´n nút cho ghê´ ngả ra, đặt gô´i dưới đâ`u, đă´p một cái chăn lông ngỗng lên người và nhă´m mă´t lại.”

“Poooooooo. Poooooo,” cô nghe thâ´y.

Hàng chục ý nghĩ ngay lập tức hiện ra trong đâ`u cô không theo trật tự nào cả: Selden Rose, Ragged Pilgrims, Bob Wayburn, Shane (và hành vi càng lúc càng kỳ lạ của anh), bác sĩ Vincent, con ngựa con lông đô´m, Victory và Lyne Bennett (chuyện quái gì thê´ nhỉ), đô´ng phân trong quâ`n Tyler...

Thật sự là râ´t kinh khủng. Nó đã cởi quâ`n pyjama ra, và phân đã tòi ra từ hai bên quâ`n lót thă`ng bé và giây đâ`y ra chăn gô´i. Cả ngày hôm đó Tyler đã không đi vệ sinh (thă`ng bé nín không đi, bác

https://thuviensach.vn

sĩ Vincent giải thích, để cô´ kìm nén lại), và khi nă`m xuô´ng giường, nó cuô´i cùng không nín được nữa.

Ngày hôm đó là tô`i tệ nhâ´t hạng, ví dụ lý tưởng cho việc ra đi của Shane.

Buổi chiê`u, phâ`n phim quay thô hai ngày quay đâ`u tiên của Ragged Pilgrims cuô´i cùng cũng tới. Theo lịch là chậm ba ngày rô`i, và chă´c chă´n cô phải xem chúng. Chúng không tô´t - bô´n tiê´ng vớ vẩn mà chă´c chă´n phải quay lại (với giá nửa triệu đôla - ba ngày quay, và họ đã vượt quá ngân quỹ) - và cô mâ´t hai tiê´ng nữa gọi điên cuô`ng tới Rumani và cả Coast. Cô rời khỏi văn phòng lúc chín giờ chưa giải quyê´t được gì và với cảm giác đau thă´t lòng khi năm năm làm việc chuẩn bị tan tành. Khi cô vê` tới nhà thì gặp tình trạng càng hỗn độn hơn. Tyler đứng trên giường gào hét; Magda cô´ át tiê´ng thă`ng nhỏ bă`ng cách xem một show thực tê´ vê` phẫu thuật thẩm mỹ vặn tiê´ng to hê´t cỡ; bà Minniver ở trong phòng Tyler với Chloe bám chặt lâ´y chân mình khóc lóc. Và sàn nhà vọng lên tiê´ng gõ â`m â`m - hàng xóm tâ`ng dưới đang than phiê`n.

Phòng Tyler bô´c mùi phân thô´i hoă´c, và trong một giây Wendy đã nghĩ mình nôn mâ´t. Bà Minniver gỡ được Chloe ra và giao cho Wendy bê´. “Thă`ng bé Tyler đã làm một bãi trong quâ`n nó,” bà nói vẻ buộc tội, như thể đây là lỗi của Wendy, mà cô cho là đúng thê´ thật. “Người ta không nên có quá nhiê`u con nê´u không chăm được cho chúng. Cô nên quay lại với chô`ng đi, cưng ạ.”

“Con muô´n bô´!” Tyler gào.

Wendy nhìn bà Minniver như thể nói, “Đô` đàn bà vô tâm, giờ xem bà đã làm cái gì này!” Nhưng bà Minniver không có ý định nhận lời buộc tội nào. Bà bĩu môi và lă´c đâ`u, tỏ rõ bà tin ră`ng Wendy là một người mẹ tô`i và vậy đó.

https://thuviensach.vn

“Giờ cô vê` rô`i thì tôi đi đây,” bà cô´ tình nói.

Wendy cho được Chloe và Tyler vào phòng tă´m và cho Tyler đứng dưới vòi tă´m. Cô không xử lý nổi mâ´y tâ´m chăn gô´i, vì thê´ cho nó ngủ cùng với mình. Đây được coi là một “tình huô´ng không châ´p nhận được,”. Nhưng những người làm ra quy luật đó chă´c không thể nào tưởng tượng ra nổi hoàn cảnh của cô. Tyler trở mình suô´t cả đêm, bám chặt vào cô như con cua, hoặc đá cô trong khi ngủ. Phải làm thứ gì đó, nhưng làm gì đây?

Cô thức dậy lúc sáu giờ sáng bởi một cuộc gọi từ Hank, trợ lý sản xuâ´t của bộ phim Ragged Pilgrims. Hank đã làm một công việc khó nhọc là chịu trách nhiệm sản xuâ´t trong vài tuâ`n đâ`u tiên. Và một phâ`n công việc của anh ta là mỗi sáng báo cáo cho cô biê´t ở phim trường đang xảy ra việc gì. Cô nghe điện thoại trong trạng thái mệt mỏi tột độ. “Bob Warburn đang uô´ng rượu,” anh ta nói, ý chỉ tay đạo diễn tài ba nhưng khó tính. “Ông ta nhậu cho đê´n ba giờ với mâ´y gã địa phương. Giữa Jenny Cadine và Bob xảy ra chuyện căng thẳng. Jenny muô´n cô gọi cho cô â´y. Cô â´y muô´n chị gái đê´n phim trường nhưng Bob đặt ra luật không cho ai đê´n thăm cả. Cô â´y bảo với một người quay phim rằ`ng cô â´y nghĩ Bob đang cô´ tình quay cô â´y ở những góc xâ´u. Tôi biê´t bởi vì tay kia bảo đêm trước hă´n đã làm tình với cô â´y, và cô â´y chỉ chơi đường hậu môn...” Những lời này kéo dài thêm chừng mười phút nữa, và cuô´i cùng Hank nói, “Nghe này, tôi không làm nổi việc này nữa đâu. Chị phải sang đây thôi.”

Cô nhìn Tyler, cuô´i cùng cũng an giâ´c nô`ng, tay đặt dưới că`m và miệng há ra. Cô tự hỏi lớn lên nó có giô´ng như Shane không...

“Wendy.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, Hank,” cô nói. Cô không thể nói với anh ta rằng cô không thể bỏ lại mấy đứa nhỏ. Tin này có thể lan ra và rồi Bob Wayburn sẽ tự cho mình quyền tự do thao túng. Nếu tình trạng gia đình không được cải thiện, ông ta sẽ làm thế. Nhưng lúc này, cô phải chặn trước. “Tôi sẽ quyết định sau khi xem phần phim thô quay hai ngày tiếp theo,” cô nói.

Cô ước giá gì mình có thể nằm xuống và ngủ tiếp, nhưng rồi phải vào phòng tắm và đứng dưới vòi hoa sen. Hồi trước, cô luôn có khả năng ra đi giữa lúc có khủng hoảng, vì rằng Shane có mặt. Mà việc Shane bỏ đi lại xảy ra đúng vào lúc bộ phim Ragged Pilgrims đang được quay. Nếu Ragged Pilgrims, với ngân sách một trăm hai mươi lăm triệu đô, bị thất bại thì sự nghiệp của cô cũng kết thúc. Shane biết rủi ro này. Cô lo lắng nghĩ; thảo nào anh ta đã tính toán thời điểm để biến mất và gây ra thiệt hại lớn nhất có thể. Cô phải quay lại với anh. Có lẽ cô sẽ mua cho anh một chiếc xe... thứ gì đó thật hoành tráng, như chiếc Porsche SUV mới chẳng hạn...

“Cô Healy?” Đó là bà Minniver, gõ lên cửa phòng tắm. “Tôi muốn nói chuyện với cô về tình huống này một chút.”

Chẳng lẽ bà Minniver giờ cũng muốn nghỉ việc? Có lẽ tốt hơn cô nên hối lộ chiếc xe cho bà Minniver chứ không phải cho Shane.

“Tôi ra ngay đây,” cô gọi với ra.

Di động của cô đổ chuông. Là Jenny Cadine gọi. “Tôi không định làm một ả xấu xa, nhưng tôi không vui vẻ chút nào,” cô ta nói.

Jenny, Wendy nghĩ, thực sự muốn làm một ả xấu xa, nhưng cô bỏ qua chuyện đó. “Tôi biết chuyện cả rồi và tôi sẽ chấn chỉnh ngay,” Wendy nói, cẩn trọng để giọng không lộ ra vẻ khó chịu. “Tôi sẽ gọi cho Bob và sẽ gọi lại cho cô ngay sau khi nói chuyện với ông ta.”

https://thuviensach.vn

“Tô´t hơn là ngay bây giờ...”

“Cô Healy!” Bà Minniver gọi.

“Mười phút nữa thôi,” Wendy nói vào điện thoại và dập máy.

Cô theo bà Minniver vào bê´p. Chúa ơi. Thậm chí cô còn không biê´t tên của bà. Mà bà â´y có tên không nhỉ? Wendy tự hỏi.

“Chuyện hôm qua không được phép lặp lại,” bà Minniver nói. “Tôi làm việc có giờ có giâ´c, và tôi phải giữ đúng nguyên tă´c. Bảy giờ sáng tới năm giờ chiê`u. Có lẽ cô không biê´t giờ làm việc của tôi vì thỉnh thoảng Shane yêu câ`u tôi ở lại thêm, và thường tôi đô`ng ý. Nhưng khi đó, anh â´y cũng giúp tôi chăm sóc lũ trẻ.”

Wendy không biê´t nói gì. Cô cảm thâ´y có lỗi. Ngay cả nụ cười của cô cũng có cảm giác méo xệch. “Tôi xin lỗi...” cô nói.

“Vâ´n đê` không phải là một câu xin lỗi,” bà Minniver gă´t gỏng nói, đổ đâ`y nước vào máy pha cà phê. “Tôi thường không cho mình cái quyê`n chỉ trích khách hàng của mình. Nhưng căn nhà này là một mớ hỗn độn. Bọn trẻ hư hỏng và có lẽ câ`n phải được tư vâ´n vê` tâm lý. Madga câ`n có áo ngực...”

“Tôi sẽ mua áo ngực cho nó... cuô´i tuâ`n này...” Wendy lí nhí.

“Tôi thực sự không biê´t cô sẽ làm gì,” bà Minniver thở dài, rót cho mình một tách cà phê.

Bà Minniver xoay lưng lại với cô, và Wendy căm ghét nhìn bà. Bà ta đứng đó, mặc bộ đô`ng phục màu xám và đi tâ´t y tê´ (bà Minniver là một vú em kiểu cổ, và bà không bao giờ để ta quên điê`u đó). Trong khi cô, Wendy, là chủ, người lẽ ra cuộc đời phải dễ dàng hơn con người này, đứng đó tóc ướt sũng và quâ´n một cái váy cũ xù lông và cuộc đời trước mặt thì rô´i mịt mùng. Wendy nghĩ mình có hai lựa

https://thuviensach.vn

chọn. Cô sẽ hét vào mặt bà Minniver, nê´u bà ta có ý định nghỉ việc, hoặc cô sẽ nài xin cái bà già người Anh trái tim să´t đá này. Cô chọn giải pháp thứ hai.

“Xin bà đâ´y, bà Minniver,” cô nài nỉ. “Tôi chả còn lựa chọn nào khác cả. Tôi đâu thể nào ngừng làm việc, đúng không? Thê´ thì làm sao tôi mua thức ăn cho con mình được?”

“Chuyện đó đâu hẳn là vâ´n đê` của tôi, đúng không?” Bà Minniver hỏi, mỉm cười ngạo mạn với Wendy. “Mặc dù tôi nghĩ chuyện quản lý công việc cũng khá đơn giản.” Đột nhiên Wendy cảm thâ´y muô´n phá lên cười man dại. Kể từ lúc nào bà Minniver trở thành chuyên gia trong lĩnh vực làm sao để sô´ng sót trong ngành điện ảnh thê´?

“Có lẽ tôi nên mướn thêm người,” Wendy cẩn trọng nói. “Đê´n lúc năm giờ và làm việc buổi tô´i.” Chúa ơi. Hai vú em. Bọn trẻ sẽ có cuộc đời kiểu gì thê´?

“Ý tưởng đó cũng được,” bà Minniver nói. “Cô cũng nên xem xét trường nội trú.”

“Như ở Anh á?” Wendy hỏi, giọng gân lên như không tin nổi.

“Magda thì chă´c chă´n là đủ lớn rô`i. Còn Tyler thì cũng sớm thôi.”

Wendy nghe mà há hô´c mô`m ra ở sau lưng bà. Bà quay lại. Magda đã ở khoảng trô´ng giữa bê´p và phòng khách. Con bé nghe được bao nhiêu rô`i? Rõ là khá nhiê`u, khi nhìn nét mặt bô´i rô´i và đau đớn của con bé.

“Magda!” Wendy nói.

Magda quay người bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Wendy tìm thấy Magda trên giường mình, nằm ôm Tyler. Tyler khóc nức nở. Magda nhìn Wendy bằng ánh mắt buộc tội. “Tại sao hả mẹ?” Tyler hỏi giữa những tiếng nấc cụt. “Sao mẹ lại gửi chúng con đi?”

“Vì em đùn ra quần, đồ ngu ạ,” Madga nói. “Giờ thì cả hai chị em mình đều bị gửi đi.” Nó nhảy xuống khỏi giường. “Như trẻ mồ côi.”

Vai Wendy so xuống. “Không ai gửi các con đi cả, được chưa?”

“Bà Minniver không nói như thế.”

“Bà Minniver nói sai.”

“Khi nào bố về ạ?”

Bé Chloe hai tuổi hét toáng lên chạy vào phòng, theo sau là bà Minniver.

Và rồi phần tiếp theo thì hệt như trong phim. Vì Wendy lấy áo khoác từ tủ treo đồ của bà Minniver và bảo rằng không còn cần bà giúp việc nữa. Cảm giác dễ chịu sung sướng kéo dài được khoảng hai phút, cho đến khi cô nhìn ba đứa con đang sợ hãi của mình và tự hỏi bây giờ cô sẽ làm cái quái gì đây.

“Mẹ ơi, mẹ cũng sẽ sa thải bọn con ạ?” Tyler hỏi.

Cô gọi cho Shane. Cô không còn lựa chọn nào khác. Chồng cũ là để cho những lúc thế này, cô cay đắng nghĩ.

Cô đã sợ Shane sẽ không trả lời. Mất tuần rồi anh khẳng định sự độc lập bằng cách không trả lời điện thoại, và rồi tự mình gọi lại cho cô.

https://thuviensach.vn

“Sao?” anh nói.

“Đoán thử xem?” cô nói giọng vui tươi, cô´ như đang đùa cợt. “Em cho bà Minniver nghỉ rô`i.”

“Vào lúc tám giờ sáng?” Shane nói, ngáp vẻ ngái ngủ. Cô tưởng tượng anh nă`m trên giường, tự hỏi anh có đang ở với một phụ nữ khác không, và ước gì mình có thể hoán đổi vị trí với anh. “Khôn ngoan đâ´y,” anh nói.

“Bà â´y muô´n gửi bọn nhỏ đi học trường nội trú!” Wendy gào lên giận dữ.

Đúng ba mươi phút sau Shane vê` đê´n căn hộ, tự mở khóa và điê`m đạm bước vào như thể anh chưa bao giờ bỏ đi và vào nhà sau khi ra lâ´y báo. Đêm đó, khi cô vê` nhà lúc bảy giờ, trật tự đã được khôi phục trong căn nhà. Bọn trẻ đã được tă´m rửa và ăn uô´ng. Thậm chí Magda và Tyler còn đang làm bài tập vê` nhà. Trong khi Shane bỏ đi, cô vê` nhà và con cái như những con chim non bị bỏ lại trong tổ, đói khát tuyệt vọng. Sự yên bình làm cô hơi hoảng sợ. Cô đã nghĩ bọn trẻ cầ`n mình, nhưng thực ra chúng cầ`n Shane. Tuy nhiên cô sẽ không than phiề`n. Cô đã nghe những bà mẹ phát điên lên khi nghe con đòi “bô´” chứ không phải “mẹ” (thực ra, đây là một “giây phút” quan trọng trong kịch bản mà người phụ nữ sẽ nhận ra rằ`ng con cái quan trọng hơn sự nghiệp). Nhưng cô luôn coi những cảm xúc này là ích kỷ và trẻ con, và trong trường hợp của cô, thì cực kỳ ngu xuẩn. Chừng nào mà bọn trẻ còn sung sướng thì chuyện đó khác biệt gì cơ chứ?

Nhưng chúng sẽ hạnh phúc trong bao lâu? Làm cách nào để cô giữ được Shane ở lại đây?

Cô vào phòng tă´m và thâ´y rằ`ng Shane đã bỏ bàn chải đánh răng của anh vào chỗ cũ trong một vũng nước nhỏ cạnh vòi nước trên

https://thuviensach.vn

rìa bô`n rửa. Cô cầ`m bàn chải lên và mang nó ra phòng khách. “Anh ở lại à?” cô hỏi.

“Ờ,” anh nói, nhìn lên từ bộ phim anh đang xem. Đó là một bộ phim hành động ngân quỹ rấ´t lớn, vẫn chưa được tung ra.

“Ô`.” Cô lưỡng lự, không muố´n làm anh đổi ý. “Thế´ sao anh lại bỏ đi?”

“Anh cầ`n thời gian. Để suy nghĩ.”

“Thật á?” cô nói. Cô không muố´n chỉ ra rằ`ng phụ nữ thì không có quyề`n bỏ gia đình mình mà đi vì cầ`n thời gian suy ngĩ. “Thế´ anh quyế´t định thế´ nào?”

“Anh sẽ chăm sóc bọn trẻ. Phải có ai đó nuôi dạy bọn nhỏ.” Chuyện này khá ngạc nhiên, và Wendy đoán, là lời khích bác vào khả năng vừa làm việc vừa nuôi con của cô. Nhưng cô sẽ không phàn nàn. Thực ra, cô cảm thấ´y hơi có lỗi khi mọi chuyện được giải quyế´t mà cô chả gặp khó khăn gì mấ´y.

Và Shane làm như đã nói. Anh thuê một vú em mới, Gwyneth, một cô gái người Ireland gầ`n ba mươi tuổi, chỉ làm việc từ mười hai giờ đế´n năm giờ chiề`u. Shane bảo rằ`ng anh không muố´n con mình được vú em nuôi nấ´ng. Wendy ngờ rằ`ng anh đã nói chuyện với vài bà vợ chuyên ở nhà trong ngành giải trí. Mấ´y bà này lúc nào cũng bàn thảo những xu hướng mới nhấ´t trong việc chăm sóc con. Cô đoán chính họ là người cho anh tên và số´ điện thoại của bác sĩ Shirlee Vincent, chuyên gia tư vấ´n hôn nhân. Bác sĩ Vincent đòi giá năm trăm đô một lầ`n nói chuyện (“Tôi biế´t nghe thì có vẻ rấ´t đắ´t,” bà ta nói, môi bà ta bành ra, “nhưng đó là khoản cô trả cho một lầ`n cắ´t tóc đẹp. Nế´u cô có thể trả nhiề`u đế´n thế´ cho mái tóc, cô nên sẵn lòng chi trả cho mố´i quan hệ của mình. Tóc cắ´t rô`i dài ra, chứ mố´i quan hệ thì không!”), và đã tuyên bố´ rằ`ng cuộc hôn nhân

https://thuviensach.vn

của họ nằm ở mức "báo động cao - màu da cam," và khuyên họ nên được tư vấn hai đến ba lần một tuần.

"Shane đã quay lại," Wendy nói với mẹ mình. "Anh ấy quyết định trở thành một FTD."

"Nó làm việc cho cửa hàng hoa?" mẹ cô kêu lên, không hiểu.

"Ông bố Toàn thời gian," Wendy nói.

"Với tất cả sự giúp đỡ đó?" mẹ cô hỏi.

"Giờ Shane làm hầu hết mọi việc."

"Vậy là nó không đi làm gì cả?"

"Chăm sóc con cái là làm việc, mẹ ạ. Nó là một nghề, mẹ nhớ không?"

"Ồ, mẹ biết, con yêu ạ," mẹ cô nói. "Nhưng nên nhớ rằng đó chính là điều các phụ nữ nói khi cuối cùng họ được một khoản lớn trợ cấp sau khi li hôn."

Mình không thể chiến thắng, Wendy nghĩ. "Shane là đàn ông mà mẹ," cô quặc lại.

"Phải, đúng thế," mẹ cô thở dài. "Và mẹ chắc là nó đã thấy rằng ở với con thì thuận tiện hơn nhiều so với việc chỉ có một mình."

Điều này khiến cô nhớ đến căn hộ nơi Shane ở trong lúc bỏ nhà đi, mà cô chưa bao giờ thấy, nhưng cô đã gửi một trợ lý của mình đến đó để giúp Shane thu dọn đồ đạc. Đó là một phòng anh thuê lại từ một người pha chế rượu (Wendy không hỏi người pha chế rượu là nam hay nữ). Một căn hộ một phòng ngủ nhỏ xíu có kê tấm đệm

https://thuviensach.vn

giữa sàn và có gián trong phòng tắm - làm cô nhớ đến khoản hai trăm ngàn đô mà Shane đã lấy từ thẻ American Express ra cho nhà hàng của anh. Họ đã không thực sự nói chuyện về việc đó, ngoài việc Shane thú nhận rằng vụ nhà hàng là một sai lầm và anh sẽ thôi không làm nữa. Thế có vẻ là một tín hiệu rằng cô cũng nên thôi nhắc đến nó. Dù vậy nó vẫn làm cô khó chịu ít nhiều. Nó như là chỗ ngứa bí hiểm làm ta thức giấc ngay khi mới chợp mắt ngủ.

"Này," một buổi chiều Selden Rose vừa nói vừa bước vào văn phòng của cô. Kể từ bữa trưa hôm đó, Selden đã có một thói quen bất ngờ xuất hiện ở phòng cô, đi vụt qua hai trợ lý ở văn phòng ngoài và Josh ở giữa. Mỗi lần ông ta bước vào, tay tự nhiên thọc vào túi, cô luôn đang nói chuyện điện thoại. Và cô thấy mình không thể không ra vẻ chút ít cho ông ta thấy. Chiều hôm đó cũng không phải là ngoại lệ, mặc dù Shane đã quay lại. Míc gắn dưới cằm, cô đảo mắt nhìn Selden và rồi cau mày nhìn xuống bàn, rồi đặt cùi chỏ lên ghế, ngả đầu lên tay; rồi bắt chéo chân và nhướn mày lên, nhìn vào mắt ông ta và môi nở một nụ cười ngạc nhiên hết cỡ.

Và rồi cô quay người sang một bên và cương quyết nói vào míc. "Nghe này, Ira, Sam Whittlestein là một tên khốn và chúng ta sẽ không làm việc theo kiểu đó. Tôi sẽ không dừng lại đâu. Đây là chuyện phá vỡ thỏa thuận. Và nếu hắn ta không muốn đá bóng nữa, mình buộc phải bước tiếp thôi."

Cô tháo míc ra và đứng lên, bước ra trước bàn và tì vào mé bàn. "Bọn quản lý chết tiệt."

"Bọn ăn bẩn," Selden đồng ý.

"Ira thà hủy hợp đồng còn hơn làm theo ý của hắn."

"Như hầu hết mọi người thôi."

https://thuviensach.vn

“Tôi hy vọng anh thì không, Selden ạ,” cô nói bằng một tràng cười uy quyền, gợi cảm, rồi tì một tay ra đằng sau nhấn nút điện thoại nội bộ.

“Morse Bleeber?” Josh hỏi.

“Bảo anh ta đợi máy.” Rồi cô dành toàn bộ sự chú ý vào Selden. “Buổi công chiếu đầu tiên tiến triển thế nào rồi?”

“Vấn đề là, Ai sẽ tới?” Selden nói, nhấn mạnh vào từ “tới” như thể có ý bóng gió. Ông ta kéo quần lên và ngồi xuống một chiếc ghế bành giạng hai chân ra.

Wendy đánh mắt nhìn vào đũng quần của ông ta, nơi vải quần đã hơi dúm lại một cục. Nhưng thế chẳng có nghĩa gì cả. Có lẽ chỉ là vải thôi.

“Nghĩa là sao?” cô hỏi.

“Toney Cranley bảo anh ta bận.”

“Ồ, lúc nào anh ta chả bận. Hay sẽ bận,” Wendy vừa nói vừa khoanh tay lại. “Với một em gái điếm.”

“Chả biết được đâu. Cô ta có thể là một diễn viên đang lên.”

“Ông có muốn tôi gọi cho anh ta không?” cô hỏi.

“Nếu cô nghĩ sẽ giúp được.”

“Chắc có. Tôi biết phải nói gì với anh ta. Tony dễ thương, nhưng anh ta ngớ ngẩn lắm.”

Mắt họ gặp nhau, và họ vội đánh mắt đi, biết rằng cuộc trao đổi này có thể dễ dàng diễn ra qua điện thoại hoặc email. Cô nên kể cho ông ta nghe về Shane, cô nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Cô nên đế´n,” ông ta vừa nói vừa thoải mái duỗi một tay ra.

Cô gật đầ`u, giả vờ như đang bận vuố´t thẳng chồ`ng kịch bản trên bàn mình. Lời mời của ông ta làm cô bấ´t ngờ. Nó vừa có ý bóng gió xa xôi là một cuộc hẹn hò, hoặc là một bước tấ´n công chiế´n lược đầ`y khôn khéo, hoặc có lẽ ít cái này ít cái kia. Ba tháng trước, Selden Rose sẽ không dám đề` nghị cô xuấ´t hiện tại một trong những buổi công chiế´u của ông ta. Sự có mặt của cô sẽ đồ`ng nghĩa với việc thông báo một cách công khai rằ`ng cô hoàn toàn ủng hộ dự án của ông ta và tin tưởng vào nó. Dù thế´ nào, chắ´c chắ´n nó cũng khiế´n mọi người xì xào. Đặc biệt là khi trước kia cô đã tỏ rõ là sẽ không đế´n dự các buổi công chiế´u của ông.

“Tôi có thể đế´n được,” cô nói, không có vẻ hứa hẹn gì. “Chừng nào tôi từ Rumani về`.”

“Có vấ´n đề` à?” ông ta nói vẻ tự nhiên.

Cô nhìn ông sắ´c lạnh. Ông ta đã nghe về` phầ`n phim thô dở tệ rồ`i? “Như mọi khi thôi.” Cô nhún vai. “Có lẽ tôi sẽ đi ba bố´n ngày gì đó.”

“Tố´t. Tôi sẽ gặp cô tại buổi công chiế´u,” ông nói, đứng dậy ra về`. “Tôi luôn nói rằ`ng không ai có thể từ chố´i một lời mời cá nhân.”

“Ông nợ tôi,” cô nói.

“Tôi nợ cô rồ`i,” ông ta nói. “Nế´u cô bắ´t được Tony đế´n đó.”

Cô phải kể với ông ta về` Shane. Khi ông ta ra gầ`n đế´n cửa, cô thố´t ra, “Mà Shane quay lại rồ`i.”

Ông ta đứng lại một giây rồ`i quay người lại, và không để lỡ một nhịp nói, “Ồ` tố´t. Thế´ tố´t cho cô đấ´y. Khiế´n mọi chuyện dễ dàng

https://thuviensach.vn

hơn. Đưa cả anh ấ y đi cùng nhé.”

Mẹ kiế p, cô nghĩ, cầ m điện thoại lên. Sao ông ta thờ ơ thế nhỉ? Đột nhiên cô nhận ra muố n ông ta hơi bị thấ t vọng.

Trong suố t lúc ông ta ngồ i đó, cô đã nghĩ đế n sex, thầ m so sánh cảm giác của mình có với Selden với Shane. Không may là vào đúng giây phút đó Selden thắ ng. Nhưng thực ra chuyện này không cầ n đấ u cũng thắ ng. Kể từ khi Shane quay lại, cô không còn thấ y anh gợi tình chút nào nữa. Tuy nhiên, chuyện đó cũng không ngăn cản việc cô thổi kèn cho anh trước khi đi Rumani, và đây chính là lý do cô không có thời gian xế p đồ .

“Thế này chán lắ m, Wendy ạ,” chiề u đó Shane nói, theo cô vào phòng ngủ. “Anh về một tuầ n còn em lại quyế t định đi sao?”

“Anh muố n em phải làm thế nào đây, Thiên thầ n? Bảo họ ngừng sản xuấ t bộ phim một trăm hai lăm triệu đô để em sửa chữa cuộc hôn nhân của mình à?”

“Ừ, anh muố n thế đấ y,” Shane nói. “Nế u em muố n cuộc hôn nhân của chúng ta thành công, em phải có mặt.”

Sao anh lại hành hạ cô thế? “Thiên thầ n ơi,” cô kiên nhẫn nói. “Anh biế t Ragged Pilgrims có ý nghĩa thế nào. Với chúng ta. Với tấ t cả chúng ta.”

“Với em, Wendy ạ,” anh nói. Và ác ý thêm vào, “Rút cuộc luôn là chuyện tiề n nong phải không?”

Chuyện này thật đáng chán, Wendy nghĩ. Tại sao khi đàn ông lo lắ ng chuyện tiề n nong, họ đáng ngưỡng mộ. Còn đàn bà ở cùng một vị thế đó thì bị coi là đáng ngờ? Và khi đụng đế n chuyện tiề n -

https://thuviensach.vn

tiền mà cô vất vả kiế́m được - chắ́c chắ́n Shane không có vấn đề gì khi tiêu xài nó. Hoặc đơn giản là cứ thế́ mà nhận.

Đây là một chủ đề quá lớn và quá phức tạp, vì vậy cô ngậm miệng không nói gì. Như bác sĩ Vincent sẽ nói, “Khinh thường, Xấ́u tính, và Than phiền chỉ làm cuộc hôn nhân của bạn Tệ hại.”

Cô thở dài kéo chiế́c vali dưới một đố́ng giày trong tủ ra. “Em phải chu cấ́p. Nhớ bác sĩ Vincent nói gì không? Em chỉ đang cố́ làm phần của em thôi. Chu cấ́p cho gia đình.”

Shane quá khôn khéo so với cô. “Bác sĩ Vincent nói giữa chu cấ́p và chạy trố́n có một đường biên.”

Trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ tệ hại. Bác sĩ Vincent nói đúng. Cô thực sự muố́n chạy trố́n. Khỏi Shane, Bà vợ chuột suố́t ngày càm ràm. Cô tự hỏi khi nào thì bác sĩ Vincent sẽ chuyển đế́n phần đó.

Nhưng đột nhiên cô thấ́y tội lỗi. Cô không được nghĩ như thế́ về Shane. Anh chỉ đang cố́ hế́t sức mình để đem lại điều tố́t nhấ́t cho gia đình. Vì vậy cô quay lại và bắ́t đầu thổi kèn cho anh. Đằng nào cô cũng quỳ gố́i rồi, có mấ́t mát gì đâu.

“Lẽ ra tố́i nay mình phải gặp Shirlee. Bà ấ́y sẽ mích lòng cho mà xem,” sau đó anh nói. Anh ra khỏi phòng và vài phút sau vào lại. “Mà không sao cả. Shirlee bảo chúng ta có thể sắ́p xế́p một buổi nói chuyện qua điện thoại với bà ấ́y vào ngày mai cũng được. Vậy mấ́y giờ thì tiện cho em...?”

Từ Rumani ư?

Poooooo. Poooooooo, tiế́ng động cơ lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Cô mở mắt và tháo miếng mặt nạ ngủ ra. Giờ thì cô thấy bồn chồn. Cô nhìn đồng hồ. Bảy giờ tối theo giờ New York. Một giờ sáng ở Paris và hai giờ sáng ở Rumani. Thuốc ngủ không có tác dụng, và giờ cô sẽ không tài nào ngủ được.

Cô ngồi dậy, nhấn nút cho giường bật lên thành tư thế ngồi. Cô cho tay vào túi lấy hai kịch bản ra. Một là kịch bản phim Ragged Pilgrims, chi chít những ghi chép của cô. Cái thứ hai là kịch bản quay với các cảnh được sắp xếp lại theo ngày. Hai thứ này đối với cô như là kinh thánh. Rồi cô lấy máy tính ra, bật lên và nhét đĩa vào.

Chiếc đĩa này đựng toàn bộ cảnh quay theo ngày trong hai tuần qua. Ragged Pilgrims đang được quay, và cứ hai ngày một lần một người đưa thư đặc biệt từ bộ phận sản xuất sẽ bay từ Rumani tới New York để chuyển bộ phim sang trung tâm xử lý ở Queens. Sau đó anh ta sẽ chuyển bộ phim đến tòa nhà Splatch-Verner để cô xem thử. Rồi bộ phim sẽ được chuyển sang dạng kỹ thuật số lưu lại trên đĩa, để cô có thể nghiên cứu kỹ càng hơn trên máy tính của mình.

Cô đặt kịch bản quay lên đùi và bắt đầu xem các cảnh quay trong ngày, so sánh ghi chép của mình với đoạn trên màn hình máy tính.

Cô nghiến răng kèn kẹt vì tức giận, làm chỗ hàm ngay dưới tai cô đau nhói. Đúng thứ cô cần bây giờ - một cơn TMJ[5]. Cô đã bị chứng này suốt mấy năm qua, và nó luôn xảy ra khi cô bị căng thẳng quá mức. Cô nhấn thật lực vào hàm, cố để các cơ mặt giãn ra. Cô không thể làm gì khác ngoài chịu đựng nỗi đau.

Cô lại nhìn màn hình. Cô đã đúng, cô nghĩ, cho đến lúc này những đoạn phim quay trong ngày là một thảm họa. Cô đã làm ngành này gần hai mươi lăm năm. Và cô hoàn toàn tự tin vào ý kiến bản thân. Vấn đề không phải là diễn viên không nói đúng lời thoại, cách

https://thuviensach.vn

họ nói và không khí cảnh diễn đề̀u sai cả. Đây là một phầ̀n bấ́t khả trong việc làm phim, nghệ thuật làm phim, theo nghĩa: đưa tưởng tượng và cái ở trong đầ̀u bạn lên màn hình. Nhưng khoảng cách đó là một lỗ hổng lớn, lấ́p đầ̀y bởi hàng trăm người - mà tấ́t cả đề̀u có những ý tưởng riêng của họ.

Như đạo diễn Bob Wayburn chẳng hạn. Cô cau mày. Cô và Bob thực tình không hợp nhau chút nào khi làm phim Ragged Pilgrims, và ông ta biế́t điề̀u đó. Đây là lý do mà Bob không chịu nhận điện thoại của cô trong suố́t hai tuầ̀n qua. Việc đó thật xúc phạm nhưng không có gì bấ́t thường, và trong một vài tình huố́ng cô sẽ bỏ qua. Nế́u Bob đúng chẳng hạn - nế́u ông ta nhạo báng một nét trong kịch bản mà chính bản thân cô không tưởng tượng ra được - hoặc nế́u có đủ chấ́t liệu trong các cảnh quay hàng ngày để khi biên tập có thể làm phim tố́t hơn. Cô luôn đế́n các địa điểm quay của toàn bộ các phim mà Parador sản xuấ́t. Và nế́u tình huố́ng có khác đi một chút, có lẽ cô đã hoãn chuyế́n đi đế́n Rumani vài ngày, cho đế́n cuố́i tuầ̀n, sau khi Magda chọn con ngựa của con bé. Nhưng Ragged Pilgrims không phải là một bộ phim trung bình. Nó là loại phim năm đế́n mười năm mới xuấ́t hiện một lầ̀n. Một bộ phim đầ̀y trí tuệ, tình cảm và các nhân vật hấ́p dẫn. Nói tóm lại, nó là loại phim mà những người làm trong ngành điện ảnh coi là "có giá trị."

Cô đọc vài dòng trên kịch bản, mặc dù không nhấ́t thiế́t phải vậy. Cô thuộc nằ̀m lòng từng câu đố́i thoại, từng giai đoạn chỉ đạo. Cô đã làm dự án này năm năm, đã mua bản quyề̀n của cuố́n sách này, Ragged Pilgrims, khi nó vẫn nằ̀m ở dạng bản thảo sáu tháng trước khi được xuấ́t bản. Không ai, thậm chí cả nhà xuấ́t bản, biế́t rằ̀ng cuố́n sách sẽ trở thành một best seller trên toàn thế́ giới, đứng đầ̀u trong danh sách best seller của New York Times hơn một năm trời. Nhưng cô đã biế́t. Chắ́c chắ́n ai làm ngành này cũng biế́t được họ nên chọn cuố́n sách một khi nó trở thành best seller.

https://thuviensach.vn

Nhưng biết rằng nó sẽ cực nổi trước khi chuyện đó xảy ra lại là một dạng tài năng. Cô vẫn nhớ được cảm giác khi đọc đoạn đầu tiên trong Ragged Pilgrims, leo lên giường cầm theo bản thảo, mệt mỏi nhưng buộc bản thân phải làm việc thêm nửa tiếng nữa. Lúc đó mười một giờ hơn rồi, và Shane nằm cạnh cô, xem tivi. Ngày hôm đó của cô thật tệ hại. Lúc đó cô làm việc khác - nhà sản xuất ở Global Pictures với công ty riêng của mình - và Global vừa mới thuê một giám đốc mới. Có tin đồn rằng ông ta chỉ muốn làm việc với đàn ông trẻ, và rằng Wendy sẽ là người đầu tiên bị sa thải. Cô vẫn nhớ mình quay sang Shane tuyệt vọng nói, “Em không hiểu là có còn đáng làm nữa không. Dường như không ai muốn làm loại phim mà em muốn xem.”

“Ô` Wendy ơi,” Shane thở dài, không rời mắt khỏi màn hình tivi. “Em cứ luôn làm quá lên. Quên đi thôi.”

Cô khó chịu nhìn anh và bắt đầu đọc.

Gần như ngay lập tức, tim cô bắt đầu đập rộn lên vì kích động. Cô lật trang đầu tiên bằng bàn tay run rẩy. Sau ba trang, cô quay sang Shane. “Nó đây rồi,” cô nói.

“Sao cơ?” anh hỏi.

“Bộ phim. Đây là bộ phim mà em hằng chờ đợi.”

“Chả phải lúc nào em cũng nói thế ư?” anh hỏi và ngáp rõ to. Anh quay người đi và tắt đèn.

Cô vào bếp. Cô thức cả đêm đọc sách, ngồi trên ghế đẩu cạnh quầy bếp.

Ragged Pilgrims kể về một chuyến phiêu lưu đầy thương tâm của ba nữ y tá người Mỹ ở châu Âu trong Thế chiến thứ nhất, với

https://thuviensach.vn

sắc thái kiểu nhân vật nữ của Hemingway. Chín giờ sáng, cô gọi cho đại diện và thỏa thuận mua với giá mười lăm ngàn đô, dùng tiền tiết kiệm của mình. Cô nghĩ đây là một trong những khoản đầu tư thông minh nhất của mình. Ragged Pilgrims có thể là một bộ phim giành giải Oscar - sẽ là một bộ phim giành giải Oscar, cô tự nhắc mình. Và bằng việc dùng tiền của chính mình, cô đảm bảo mình được tham gia vào dự án này. Nghĩa là khi cô mang nó đến xưởng phim, người ta không thể cướp nó đi.

Sáu tháng sau, Ragged Pilgrims trở thành best seller, và cô được mời làm chủ tịch Parador Pictures. Cô mang Ragged Pilgrims sang Parador, và đã mất bốn năm qua để đấu tranh vì nó. Đấu tranh để có được kịch bản thật hay (mất ba năm và thử qua sáu người viết kịch bản), và rồi đi vận động cho dự án này, khăng khăng nó sẽ là một cú cực nổi. Vấn đề là ngân quỹ - địa điểm và trang phục sẽ biến bộ phim thành một dự án một trăm hai mươi lăm triệu đô - khoản tiền lớn nhất từ trước đến nay mà Parador bỏ ra cho một bộ phim.

Mọi người ở Parador đều sợ hãi, trừ cô. Nhưng đó là lý do cô làm chủ tịch chứ không phải họ. Và cho tới gần đây, cách đây hai tuần khi họ mới bắt đầu quay phim, cô đã tin như đinh đóng cột rằng bộ phim sẽ là một cú hit. Nó sẽ làm ra bộn tiền, và sẽ được đề cử ít nhất là mười giải Oscar. Và rồi cô xem cảnh phim quay hàng ngày.

Về mặt cốt lõi, bộ phim là một phim nữ quyền. Và cô có thể thấy từ cảnh quay hàng ngày Bob Wayburn là một người đàn ông âm thầm ghét phụ nữ. Bob Wayburn là sai lầm duy nhất của cô, nhưng là sai lầm lớn nhất. Và cô đã quá tay khi thuê ông ta, nghĩ rằng ông ta sẽ đem lại một cái nhìn cân bằng cho bộ phim. Thay vào đó, ông ta đang phá hỏng nó. Không thể tin tưởng Bob Wayburn được, cũng không thể để cho ông ta tự tung tự tác.

https://thuviensach.vn

Mọi chuyện đang dần trở nên xấu đi. Họ sẽ phải trở lại từ đầu và quay lại toàn bộ những cảnh họ đã quay. Và Bob Wayburn sẽ nổi giận lôi đình. Nhưng trước đây cô đã xử lý loại đàn ông sáng tạo ngạo mạn như thế này rồi, và chiến thuật rất đơn giản: Hoặc đi đường của tôi, hoặc ra xa lộ, anh bạn ạ. Bob sẽ có hai tuần để xem mọi thứ theo cách của cô, và nếu không làm được, cô sẽ sa thải ông ta. Dĩ nhiên là có khả năng ông ta sẽ bỏ việc - thực ra, đến lúc máy bay của cô hạ cánh ở chân núi Rumani thì ông ta đã vẫy tay ra đi rồi. Nhưng cô đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. Ba hôm rồi cô liên tục nói chuyện điện thoại, ngầm điều tra các đạo diễn khác có thể quan tâm đến công việc này và thực sự có thể làm được, và ít nhất cô đã có được một người xếp hàng.

Cô ghi vội vài dòng ra tập kịch bản quay, và thấy tội lỗi ghê gớm. Sự thật không thể chối cãi rằng cô đã nói dối Shane. Cô đã nói dối gia đình mình, và cô sẽ phải nói dối bác sĩ Vincent. Cuối tuần này cô không có cách nào về được nhà. Đưa bộ phim lại đúng nhịp sẽ mất ít nhất là mười ngày. Và rồi có khi cô sẽ phải quay lại Rumani thêm mười ngày nữa. Nói dối thì là sai trái (có lẽ "vớ vẩn" là từ hợp hơn), nhưng trong đời có những lần ta phải đưa ra những lựa chọn khó khăn, tin vào điều đó, và một ngày nào đó, những người yêu thương ta sẽ hiểu.

Và lẽ ra không ai nên hiểu điều này hơn Shane, cô giận dữ nghĩ. Anh đã ở quanh ngành này đủ lâu (thậm chí đã từng làm) để hiểu mọi việc thế nào. Không thể có chuyện Ragged Pilgrims thất bại. Và cô sẵn sàng làm bất cứ thứ gì trong khả năng của mình để nó thành công. Cô sẽ nhảy ra khỏi máy bay nếu cần phải vậy. Cô sẽ làm việc hai mươi tư giờ một ngày, cô sẽ cắt tay phải nếu nó không cần thiết. Nếu cô không đến phim trường và sửa chữa chuyện này, cô sẽ không bị sa thải - dù sao thì cũng không bị ngay lập tức. Nhưng khi chín tháng nữa bộ phim ra đời và nó chẳng ra gì, và Parador mất

https://thuviensach.vn

tiền (có lẽ là năm mươi hay sáu triệu đô), cô sẽ bị đá đi ngay lập tức. Nếu chuyện đó xảy ra, cô sẽ phải kiếm một công việc ít quan trọng hơn tại một xưởng phim lớn khác. Nhưng thế nghĩa là cô sẽ phải chuyển toàn bộ gia đình đến Los Angeles - đưa con đi khỏi thành phố New York và trường học và tách chúng ra khỏi gia đình nội ngoại. Ở New York chỉ có một xưởng phim lớn, và một công việc đỉnh cao là làm chủ tịch. Và cô đã có được rồi. Từ đó, cô chỉ có đi xuống mà thôi.

Và chuyện đó sẽ không xảy ra. Nhất là sau khi cô đã lao động cực nhọc hơn hai mươi năm.

Và cô không ngại phải bỏ thêm công sức ra. Cô làm việc - thế thôi. Đó là thứ cô thích, và cô được sinh ra là dành cho công việc.

Cô tiếp tục làm việc suốt đêm, xuyên qua bóng tối trên đại dương Atlantic và rạng đông rạng ngời ở Paris. Máy bay hạ cánh lúc năm giờ sáng, giờ Paris. Cô bật di động lên, đổi múi giờ sang múi giờ châu Âu. Điện thoại ngay lập tức bíp bíp. Cô nhấn nút nghe tin nhắn.

“Bạn có... ba mươi hai tin nhắn mới,” di động thông báo.

https://thuviensach.vn

9

Đã cuố i tháng Ba và tuyế t lại rơi, lầ n thứ năm trong mười ngày.

Khắ p nơi trên phố là xe buýt và nước tuyế t tan, và xe bóp còi inh ỏi. Mọi người chán ngấ y tuyế t (mà họ hy vọng đây sẽ là đợt cuố i cùng trong năm). Trong taxi vừa nóng vừa ẩm ướt với những vũng nước trên sàn. Vì thế Victory co đầ u gố i lên, đầ u bố t chĩa vào lưng ghế trước để không bị ướt quá.

Sao cậu không mua xe và thuê tài xế riêng? Nico luôn hỏi cô vậy. Cô đủ khả năng chi trả cho việc đó, nhưng Victory không thoải mái với những chi tiêu không cầ n thiế t. Việc nhớ mình là ai và mình từ đâu tới rấ t quan trọng, dù ta có thành công đế n mức nào. Nhưng giờ có vẻ như cô sắ p sửa nhận lời đề nghị mua lại công ty của cô từ B et C, cô nghĩ mình có thể mua xe và thuê tài xế . Có lẽ một chiế c thật hoành tráng - chiế c Mercedes giố ng như của Muffie Williams chẳng hạn...

Nhưng cô không được vội vàng. Chưa có gì xong xuôi... cả.

Ting! Di động của cô phát ra tiế ng chuông hay ho và cô xem tin nhắ n.

“Hãy nhớ cậu sở hữu thành phố này. Chúc may mắ n!” Nico.

“Cám ơn cậu!”

“Căng thẳng không?”

“Koooo. Chuyện nhỏ.”

“Xong gọi tớ. Bọn mình đi xem nữ trang.”

https://thuviensach.vn

Victory nhìn cái điện thoại nhăn nhở cười. Cô nghĩ Nico còn phấn khích về triển vọng tương lai của cô hơn cả cô. Kể từ lúc Nico biết được về cuộc gặp đầu tiên ở Paris với B et C, đó gần như là chuyện duy nhất họ bàn luận. Nico khuyến khích và hướng dẫn cô như một gà mái mẹ đầy tự hào. "Cậu có thể làm được việc này, Vic ạ," Nico cứ bảo cô. "Và trên hết, cậu xứng đáng. Không ai xứng đáng kiếm được ba mươi triệu đô la hơn cậu, khi cậu làm việc chăm chỉ như thế..."

"Nhưng có khi là ít hơn ba mươi triệu đấy. Và có thể tớ sẽ phải rời khỏi New York và chuyển tới Paris..."

"Thì cậu chuyển tới Paris thôi," Nico thản nhiên nói. "Lúc nào cậu quay lại chả được." Nico đang ở trong showroom màu hồng tro của Victory, đặt quần áo cho mùa thu. Và cô bước ra khỏi phòng thử đồ nhỏ mặc một bộ vest màu xanh nước biển cắt theo kiểu nam.

"Đẹp quá," Victory nói.

"Mọi người sẽ mặc bộ này hết à?"

"Chắc thế," Victory nói. "Cả cửa hàng loạn hết cả lên..."

"Thấy chưa?" Nico nói, nhét tay vào túi trước và xoay người trong gương. "Bọn mình là phụ nữ hiện đại. Nếu bọn mình phải tiến lên và chuyển tới Paris vì sự nghiệp, thì cứ thế mà làm. Thật là phấn khích. Có bao nhiêu người có được cơ hội thế này chứ? Ý tớ là..."

Nico suýt tí nữa đã tiết lộ ra một thứ quan trọng, nhưng rồi đổi ý, và bắt đầu mân mê phần đăng ten trên áo.

"Là cậu thì cậu có chuyển không?" Victory hỏi.

"Ngay lập tức."

"Và bỏ Seymour lại?"

https://thuviensach.vn

“Trong hai giây,” Nico vừa nói vừa quay lại. Victory nghĩ, vẻ mặt cô như nửa thật nửa đùa. “Dĩ nhiên là tớ mang Katrina theo... Vấn đề là, Vic ạ, cậu phải chộp lấy cơ hội...”

Và rồi Nico đã nảy ra ý tưởng rằng nếu Victory nhận lời đề nghị kia, cô sẽ đi tới cửa hàng Sotheby’s và mua một món nữ trang quan trọng, ít nhất là 25.000 đô để kỷ niệm. Vì vậy mới có chuyện liên quan đến đồ nữ trang ở đây.

Chiếc taxi vòng qua góc Phố 57. Victory nhấn mũi giày mạnh hơn vào lưng ghế để không bị mất thăng bằng. Gần đây Nico khá là buồn cười. Nhưng Victory đoán là do công việc của Nico đang có chuyện bí mật tuyệt đối. Cô nghĩ sẽ thật là tuyệt vời nếu trong vài tuần tới, cả cô và Nico đột nhiên trở nên giàu có và thành công hơn rất nhiều. Nico sắp sửa thay vị trí của Mike Harness tại Splatch-Verner. Thế không chỉ có nghĩa là tiền lương cao hơn (có lẽ chừng hai triệu đô!), mà còn được mua nhiều cổ phiếu hơn và tiền thưởng chắc chắn tăng lên vài triệu. Đương nhiên những chuyện của Nico là tuyệt đối bí mật, mặc dù cô nổi tiếng khắp thành phố. Ngay sáng hôm đó, trên tờ Women’s Wear Daily, đã có một bài đăng tin Victory Ford đang bí mật thương thảo với B et C việc mua bán công ty của cô. Và câu chuyện này cũng được cả tờ Post và tờ Daily News đăng tải. Victory không hề nói một lời với ai cả - dĩ nhiên là ngoài Nico và Wendy cùng vài người quan trọng khác, như kế toán của mình, Marcia - nhưng chẳng hiểu sao báo chí thời trang nắm được câu chuyện, tường tận đến từng chi tiết. Bao gồm cả việc cô đã bàn bạc với B et C trong hai tuần qua, và đã bay đi Paris hai lần để gặp mặt.

Nói chung là trong ngành thời trang thì chả có gì là bí mật, và chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Ngành này phát triển từ tin đồn. Và đến một lúc nào đó, việc tiếp nhận thực sự là quan trọng hơn thực tế thế nào. Chừng nào ngành thời trang còn để tâm, Victory sẽ

https://thuviensach.vn

“hot” trở lại. Đầu tiên là một câu chuyện trên tờ Women’s Wear Daily, về dòng sản phẩm phụ trang của cô - dù và bốt đi mưa - đã thành công thế nào. Rồi show diễn của cô đã thành công, dường như mở ra một hướng hoàn toàn mới mẻ cho mùa thu. Và ngay sau đó, là hàng loạt gặp gỡ với B et C, do Muffie Williams sắp xếp. Cám ơn Chúa về Muffie! Và đặc biệt là Nico! Không có nhiều người để ta có thể bàn thảo việc kiếm được hàng triệu đô, và Lyne thì chẳng có ích lợi gì. “Anh ghét cái bọn ếch chết tiệt đó!” ông liên tục càu nhàu.

“Nghe chẳng giúp ích gì cho em mấy nhỉ,” cô đáp lại.

“Ừ, em phải tự quyết định thôi, bé con ạ.”

“Em ý thức được chuyện đó.”

“Trong những tình huống như thế này, cậu phải nhận được đề nghị trước đã, rồi mới quyết định,” Nico đã bình thản nói. Và Victory nhớ ra việc rằng khi liên quan đến những chuyện quan trọng trong cuộc đời, như tình dục và công việc, thì chỉ có bạn gái của ta mới hiểu được.

Taxi dừng lại trước tòa nhà sáng sủa B et C, trông như một lâu đài cổ tích trong tuyết. Victory ra khỏi xe, cầm theo tập portfolio đầy những bản vẽ thiết kế cho hai mùa tiếp theo. Các lãnh đạo muốn xem vài khả năng cho các mùa tới. Và cô đã làm việc như trâu để hoàn thành trong vài tuần qua. Trong lúc đó vẫn phải bay đi Paris và làm các công việc thường nhật. Cuộc đời có một châm ngôn rằng ta càng trở nên thành công, ta càng phải làm việc chăm chỉ hơn. Và cô đã làm việc mười hai tới mười sáu tiếng một ngày, bảy ngày một tuần. Nhưng nếu B et C đưa ra lời đề nghị mua và cô chấp nhận, cuộc đời cô sẽ dễ dàng hơn. Cô sẽ có nhiều nhân viên hơn, và sẽ không phải lo xoay vòng vốn để trang trải cho chi phí sản xuất. Và như vậy, với những đơn đặt hàng lớn mua bộ sưu tập mùa thu của các

https://thuviensach.vn

cửa hàng, cô sẽ cần đến từng xu vốn một để trang trải việc sản xuất.

Và nếu không phải liên tục lo lắng chuyện tiền bạc, sẽ thật nhẹ nhõm biết bao! Đó mới là thứ xa xỉ thực sự trong cuộc đời.

Cô đi qua cánh cửa xoay và dừng lại ở bàn bảo vệ. B et C không phải loại tầm thường - bảo vệ mặc đồng phục có dây đeo súng ở bên trong áo khoác. “Xin cho gặp Pierre Berteuil,” cô nói với anh ta tên CEO của công ty. Cô được đưa vào một sảnh nhỏ có ba thang máy. Cô nhấn nút, một cửa mở ra và cô bước vào. Cô đứng vững chãi ở giữa thang máy, ngả đầu ra sau nhìn các tầng mà mình đi qua. Đây có phải là nhà mới của cô không? Cô tự hỏi. Nó thật là văng vẻ, thanh lịch và lạnh lẽo...

Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, mối liên hệ của cô với B et C đã giúp cô rất nhiều. Trợ lý của Pierre Berteuil đã sắp xếp cho cô làm ăn với ba công ty vải lớn nhất ở Ý, những công ty chuyên làm vải cực đắt và đẹp. Họ chỉ xem xét làm việc với những nhà thiết kế có túi tiền nặng nặng. Nói cách khác, những nhà đầu tư có thể đảm bảo việc chi trả cho riêng vải vóc là tới nửa triệu đô! Các súc vải đã được chuyển tới showroom của cô Và thật là một trải nghiệm khác biệt so với việc lòng vòng quanh tất cả các cửa hàng ở Première Vision ở Paris. Nó giống như là sự khác biệt giữa việc đánh nhau với những khách hàng khác để giành một suất giảm giá, với đi mua sắm ở cửa hàng hiệu. Và cô đã mải mân mê các súc vải, ngồi thu lu trong showroom của mình. Cô không ngừng nghĩ rằng đây là lần đầu tiên, cô thực sự đang tiến lên một đẳng cấp lớn.

Cửa thang máy mở ra và cô suýt tí nữa thì va vào chính Pierre Berteuil.

https://thuviensach.vn

“Xin chào, Victory,” ông ta nô`ng nhiệt nói, bă`ng một giọng đặc sệt Pháp. Ông ta nhoài tới hôn chút chít và ướt át lên cả hai má cô, và rô`i cầ`m lấ´y tay cô, dẫ´t qua một loạt các cửa có khóa. Ông siế´t nhẹ cánh tay cô như thể ông là bạn trai chứ không phải đố´i tác làm ăn, mà hành vi này có thể bị coi là khá xúc phạm ở Mỹ, nhưng người Pháp có vẻ như thân mật với nhau hơn, ít ra vẻ bề` ngoài là thế´.

“Cô sẵn sàng cho cuộc gặp mặt lớn này chưa?” ông ta thỏ thẻ.

“Tôi rấ´t nóng lòng,” cô nói.

“Rấ´t phấ´n khích phải không?” ông vừa nói vừa nhìn Victory như thể ông thấ´y triển vọng làm ăn với nhau khá là kích thích về` mặt tình dục. Và một lầ`n nữa Victory ngạc nhiên vì sự khác biệt giữa doanh nhân người Âu và người Mỹ. Pierre Berteuil là loại đàn ông được gọi là “đẹp trai tàn tệ” khi còn trẻ. Và ở tuổi năm mươi nhăm, ông vẫn có vẻ là người từng rấ´t hấ´p dẫn phụ nữ và quyế´n rũ bấ´t cứ phụ nữ nào mà ông gặp.

“Cô có thích tuyế´t mấ´y ngày nay không?” Pierre hỏi.

“Ô`, tôi chán ngấ´y lên được,” Victory thành thực nói, nghe giọng cô, dù cả với cô, nhỏ xíu và và kèn kẹt khi so với giọng nói ngọt ngào mê`m mại của Pierre. Cô nghĩ nế´u mình mà chuyển đi Paris, cô sẽ phải cải thiện cách nói năng.

Tuy vậy Pierre dường như không để ý. “Còn tôi á? Tôi thích tuyế´t lắ´m,” Pierre nói một cách nô`ng nhiệt. “Nó khiế´n tôi nghĩ đế´n việc đi trượt tuyế´t. Cô biế´t đấ´y, người Pháp chúng tôi thích trượt tuyế´t vô cùng. Cô biế´t Megève không? Gia đình tôi có một căn nhà gỗ tuyệt đẹp ở đó. Khi ở Pháp, cuố´i tuầ`n nào chúng tôi cũng tới đó. Nó rấ´t là lớn,” ông giải thích, giang hai tay ra để nhấ´n mạnh. Có đế´n vài cái nhà, nế´u không chúng tôi giế´t nhau mấ´t, phải không?” Ông

https://thuviensach.vn

đặt tay lên tim và nhìn lên trâ`n nhà. “Ô`, nhưng mà nó đẹp vô cùng. Lâ`n tới đê´n Paris, tôi sẽ đưa cô đê´n đó vào dịp cuô´i tuâ`n.”

Victory mỉm cười, lờ đi cái ẩn ý tình dục đă`ng sau lời hứa hẹn này. Pierre quyê´n rũ đúng kiểu đàn ông Pháp. Ông khiê´n mọi phụ nữ nghĩ ông thâ´y họ thật quyê´n rũ vê` mặt tình dục và nê´u có cơ hội sẽ lên giường với họ ngay. Â´y vậy mà ông vẫn truyê`n đạt được cái ý này bă`ng cách nịnh đâ`m khéo léo chứ không phải là không đứng đă´n. Tuy nhiên, đây không phải là nét quyê´n rũ chính của ông, Victory nghĩ. Đặc điểm hay ho nhâ´t của ông là ông có thể giúp cô giàu.

“Không phải ông đang mời cô â´y tới cái nhà gỗ cũ rích lạnh lẽo của ông ở Megève đâ´y chứ?” Muffie Williams thì thâ`m, bước tới đă`ng sau họ. “Cực kỳ tệ hại. Chả có lò sưởi gì cả.”

“Thê´ lành mạnh hơn,” Pierre phản đô´i. Victory cảm thâ´y một tia khó chịu trong ánh mă´t ông khi ông cúi xuô´ng hôn lên cả hai má Muffie. “Đêm thì â´m lă´m. Nê´u bà... nói sao nhỉ... cuộn mình lại?” Pierre cô´ tình nói.

Muffie hê´t nhìn từ Pierre rô`i sang Victory và nheo mă´t lại. “Cùng đi vào họp nhé?”

Họ bước vào phòng họp có hệ thô´ng bóng điện trên trâ`n tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh râ´t dễ chịu. Ở giữa là một bàn dài hình chữ nhật bă`ng kính màu xanh dày. Trên mặt bàn có đặt một cách đê`u đặn những chậu cây cảnh trong hộp màu đen. Ở một bên bàn là xô đá bă`ng bạc đựng một chai champagne Dom Perignon. Chuyện này không có gì ngạc nhiên - Pierre luôn bă´t đâ`u các cuộc họp bă`ng “un verre du Champagne,”(6) làm Victory tự hỏi sao ông ta có thể tỉnh táo suô´t cả ngày được.

Nhưng biê´t đâu ông ta không tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

Hai người nữa bước vào phòng họp - trưởng bộ phận quảng cáo và bộ phận mua bán và phân phố i. Theo sau họ là một phụ nữ trẻ, mặc đồ đen, rót champagne rồ i chuyển cho từng người từ một cái khay bằ ng bạc. Pierre nâng cố c chúc mừng. Màn hình ở bức tường phía xa bắ t đầ u hoạt động, hiện lên hình ảnh một phụ nữ mặc bộ trang phục do Victory thiế t kế trong dòng sản phẩm mùa xuân. Victory há hố c mồ m và đặt ly champagne xuố ng. Ồ không, cô đau đớn nghĩ. Sai rồ i, sai hế t rồ i. Người phụ nữ quá gầ y và quá ngạo mạn và quá trẻ và trông quá Pháp. Dòng tiêu đề viế t: Victory Ford: Hãy Ham muố n," và cái đó cũng sai nố t.

Trong một giây, một cơn giận trẻ con chiế m lấ y cô và khiế n cô muố n đứng bật dậy bước ra khỏi phòng - cái kiểu mà cô đã giận dữ làm khi mới bắ t đầ u sự nghiệp. Nhưng từ bấ y đế n nay cô đã trưởng thành, và đây là làm ăn lớn. Làm ăn cực lớn với hàng triệu đô la.

Cô ngồ i yên trên ghế nhìn chăm chăm vào hình ảnh đó.

"Nó rấ t đẹp, đúng không?" Pierre nói.

Mẹ kiế p chứ, cô nghĩ. Chẳng lẽ mọi thứ không đúng đắ n được một lầ n ư? Nhưng thế thì dễ dàng quá. Hình ảnh ấ y chỉ là một mẩu quảng cáo đầ y giễu nhại. Nhưng cô nhớ ra rằ ng nế u họ đưa ra lời đề nghị mua và cô chấ p nhận, cô sẽ phải làm việc với đủ loại người có thể nhìn hình ảnh của cô khác với cách cô tưởng tượng ra nó. Và cô sẽ phải rộng mở với tấ t cả những lời đề nghị kiểu này.

Cô nhấ p một ngụm champagne. Mẹo là ngay lúc này cô phải làm cho Pierre nghĩ rằ ng cô thấ y rấ t thích thú, nhưng phải nhẹ nhàng lái ông ta theo hướng mình muố n. "Vâng, rấ t chi là thú vị," cô nói. Tôi thích nó..."

https://thuviensach.vn

Cô ghét mình khi phải nói dố́i. Nhưng rồ̀i tình cờ cô nhìn thấ́y mấ́y chiế́c nhẫn trên tay Muffie. Muffie Williams đang nhìn đăm đăm vào hình ảnh đó, những ngón tay bà nhẹ nhàng ôm lấ́y ly champagne. Và dưới cái ánh sáng màu xanh nhạt nhẹ nhàng đó, những chiế́c nhẫn lấ́p lánh như những vì sao. Mày có thể có được những chiế́c nhẫn như thế́, một giọng nói trong đầ̀u nhắ́c nhở cô. Những chiế́c nhẫn như thế́, và còn nhiề̀u nhiề̀u nữa. Mày có thể giàu...

Và cô nghe chính mình nói, lúc này còn nhiệt tình hơn gấ́p bội, "Vâng, Pierre ạ, tôi thích lắ́m. Tôi thích cực kỳ."

Một tiế́ng rưỡi sau, Victory đang nhìn xuố́ng một viên kim cương màu xanh hình hạt lệ sáu carat rấ́t quý hiế́m. "Tài sản của một Quý ông," tờ giấ́y bên cạnh nó viế́t. "Ước tính: 1.200.000-1.500.000 đô."

Quý ông là ai, cô tự hỏi, và tại sao ông ta lại bán viên kim cương của mình? Mà sao ông ta lại có được nó? Và cô tưởng tượng một lão khọm già độc thân chưa bao giờ lấ́y vợ và giờ cầ̀n tiề̀n. Có khi lão ta đã giữ viên kim cương này bao năm trời rồ̀i, dùng nó để lừa phụ nữ lên giường. "Đế́n căn hộ của anh đi," cô tưởng tượng lão nói. "Anh muố́n cho em xem cái này." Và rồ̀i lão sẽ lấ́y viên kim cương trong két ra. Và phụ nữ sẽ lên giường với lão, nghĩ rằ̀ng nế́u mình khôn khéo, một ngày nào đó lão sẽ cho họ viên kim cương đó.

Chúa ơi, mình thật mỉa mai! Cô vừa nghĩ vừa xoa trán. Có lẽ câu chuyện lãng mạn hơn nhiề̀u - người đàn ông đã tặng viên kim cương cho vợ và bà qua đời đột ngột, rồ̀i ông giữ nó lại càng lâu càng tố́t để tưởng nhớ bà. Cô cố́ nhìn đi chỗ khác, nhưng viên kim cương cứ

https://thuviensach.vn

lôi kéo cô một cách bí ẩn, và cô không quay đi được. Nó có màu xanh nhạt - màu xanh lơ, cô nghĩ - được một ngọn đèn neon chiếu sáng như loại màu xanh trong phòng họp của công ty B et C.

Ai có thể đủ tiền mua một viên kim cương như thế? Những Lyne Bennett trên thế giới này... và các ngôi sao điện ảnh. Nhưng sao cô lại không nên có viên kim cương đó cơ chứ? Đột nhiên cô nghĩ. Mình muốn viên kim cương đó, cô nghĩ. Ngày nào đó mình sẽ mua nó.

Giờ thì cô rối loạn rồi. Dù cô có thể bỏ ra một triệu đô để mua một viên kim cương thì cô có bỏ không? Không. Thế lãng phí đến kinh tởm. Nhưng thật dễ dàng chỉ trích loại hành vi đó nếu ta không bao giờ có tiền hoặc cơ hội để nuông chiều bản thân. Cô có thể đã nghĩ khác đi nếu cô nhận được hợp đồng và đột nhiên có hàng triệu đô la. Nó có làm cô đổi thay không? Cô sẽ trở thành loại phụ nữ nào?

Khu vực trưng bày của cửa hàng Sotheby's trên tầng bảy thật ấm áp, cô cởi áo khoác ra. Nico đến muộn, và thế không giống Nico chút nào. Nico là một phát xít về giờ giấc. Cô luôn tuân thủ thời gian biểu một cách chính xác, bảo rằng đó là cách duy nhất để hoàn thành mọi thứ. Cô buộc mình tránh xa khỏi viên kim cương và bước tới hộp đồ tiếp theo, chứa vài chiếc nhẫn hạt xoàn loại mà Muffie Williams đeo.

"Cô đang tìm thứ gì à, cô Ford?" một phụ nữ hỏi, tiến tới. Cô này mặc áo khoác xám bên ngoài một áo sơmi kẻ sọc nâu và trắn. Một biển tên ghi "Cô Smith."

"Tôi chỉ ngó nghiêng thôi, cám ơn cô," Victory nói.

"Chúng tôi có vài món đang giảm giá," cô Smith nói, khiến Victory nghĩ từ "giảm giá" có lẽ không đúng lắm. "Nếu cô muốn thử món nào, tôi rất vui lòng được phục vụ."

https://thuviensach.vn

Victory gật đầu. Được nhân viên ở cửa hàng Sotheby's nhận ra khiến cô thấy rất hay ho, và đặc biệt là khi được đối xử như thể việc cô có mặt ở đây và có thể mua cho mình thứ gì đó là hoàn toàn tự nhiên. Dù cô có không mua gì đi nữa, Nico nói thật đúng. Có gì đó thật sung sướng khi biết rằng mình là một phụ nữ thành đạt và có thể mua cho chính mình một món nữ trang. Mình đã làm việc vất vả, và giờ mình xứng đáng được nuông chiều bản thân...

Và đột nhiên cô lại thấy phấn khởi.

Cô lo lắng chuyện quái gì chứ? Cô nghĩ, nhìn một chuỗi ngọc trai tự nhiên dài 12 milimét giá 25.000 đô. Lẽ ra cô nên nhảy chồm lên vì sung sướng. Ngay cả Muffie Williams cũng nói rằng cuộc họp diễn ra rất tốt đẹp, và sau đó Pierre Berteuil đã bắt tay và hôn lên cả hai má cô mà nói, "Giờ chúng ta gặp luật sư thôi nhỉ? Chúng ta sẽ để bọn họ làm cái công việc bẩn thỉu và để cho tay chúng ta sạch sẽ." Thế chỉ có nghĩa duy nhất một điều: luật sư của Pierre và của cô giờ đang thảo hợp đồng. Và họa có điên thì mới không chấp nhận. Ngoài hàng triệu đô họ sẽ phải trả khi mua công ty và tên tuổi của cô, họ còn đưa ra những thứ mà bản thân cô không đủ khả năng chi trả, như một quỹ quảng cáo khổng lồ lên tới trên một triệu đô một năm. "Mọi người sẽ nhìn nhận cô một cách nghiêm túc hơn nhiều nếu có quảng cáo, phải không nào?" Pierre nói. "Thật đáng buồn nhưng cuộc đời là thế. Chúng ta chơi trò chơi mà."

"Đó là thứ chúng tôi biết rõ cách chơi ở đây," Muffie thì thầm. "Chúng tôi biết cách chơi và thắng."

"Cô sẽ là cục cưng mới trong ngành thời trang, cưng ạ," Pierre nói, giơ ly champagne lên. Và cô đã cho phép mình trôi theo cái bọt bong bóng khả năng tuyệt vời này. Cô sẽ phải chuyển tới Paris, vì hầu hết những đầu mối làm ăn của họ là ở đó. Và cô sẽ làm việc chặt chẽ với Pierre trong hai năm tới. Nhưng cô sẽ giữ căn hộ của mình ở New

https://thuviensach.vn

York và ở đây một tuần trong một tháng. Ai có thể tưởng tượng nổi cuộc đời cô sẽ hoành tráng tới mức nào chứ?

Paris! Nó phấn khích chả kém gì New York, mà còn đẹp hơn - ít nhất là mọi người đều nói vậy. Khi đến đó tuần trước, cô đã ở trong một phòng suite tại Plaza Athénée, phòng có ban công nhỏ trông ra tháp Eiffel. Rồi cô đi bộ trên Tuileries, ngắm hoa tulip. Và cô ăn bánh mì jambon và qua cầu đến Left Bank, tại đây cô vào một quán uống cà phê. Hơi có vẻ sáo cũ, và cô nhận ra một cách buồn bã rằng, cô đang ở trong một giai đoạn của cuộc đời mà ngắm nhìn tháp Eiffel thôi là không đủ với cô nữa. Nhưng rồi còn có những giờ khác khi cô lang thang khắp thành phố bằng taxi và nói thứ tiếng Pháp bồi, chạy trên vỉa hè trong đôi giày cao gót và cái quần rộng cắt theo kiểu con trai mới gắn đầy những đồng xêquin của mình. Cô cứ nghĩ mãi, "Mình sẽ sống ở Paris! Và mình sẽ giàu!"

Chỉ có một điều duy nhất thực sự làm cô bận tâm: hình ảnh mà họ trình chiếu tại cuộc họp hôm nay. Nhưng cô có thể thay đổi chuyện đó. Dĩ nhiên là nó không hoàn hảo. Nghi ngờ luôn là một phần của việc kinh doanh, cũng là một phần không tách rời của quá trình sáng tạo. Vấn đề quan trọng là phải quyết định và theo đuổi nó. Quyết định có thể thay đổi được. Nao núng thì không...

"Một chiếc nhẫn sapphaire vàng mười carat bằng bạch kim với kim cương hai carat. Giá 30.000 đô đến 35.000 đô," tờ giấy viết.

"Xin lỗi," Victory nói với cô Smith. "Tôi thử cái này được không?"

"Đương nhiên rồi ạ," cô Smith nói. Cô mở tủ và lấy chiếc nhẫn ra, đặt trên một miếng da màu đen nhỏ.

Victory đeo nhẫn vào tay. Viên đá quá lớn, trông như quả óc chó.

Điện thoại cô đổ chuông. "Cưng làm gì đó?" Lyne rủ rỉ.

https://thuviensach.vn

“Mua trang sức ở Sotheby’s,” cô nói, thích câu của mình.

“Vậy anh đoán là em đã ký hợp đồ`ng rồ`i,” ông nói rồ`i cười khùng khục.

Victory đờ người ra. “Chưa hẳn,” cô nghiêm nghị nói, kéo một sợi len trên áo mình. “Nhưng họ đang thảo hợp đồ`ng. Họ sẽ gửi cho luật sư.”

“Vậy anh vẫn còn thời gian để níu kéo em.”

“Không có đâu,” Victory nói, tự hỏi sao mình vẫn tiế´p tục gặp người đàn ông này. Ở ông có gì đó thật khó chịu, nhưng cô không thể buông ông ra được - ít nhấ´t là vẫn chưa. “Ngay khi nhận được hợp đồ`ng, em sẽ ký luôn.”

“Đúng thế´. ‘Ngay khi’,” Lyne nói. “Bé con, anh phải nói với em bao nhiêu lâ`n nữa đây? Đừng bao giờ làm ăn với bọn Pháp. Anh thề` với em, họ làm ăn kiểu khác lắ´m đấ´y.”

“Lyne,” cô thở dài. “Anh chỉ ghen tị thôi!”

Lyne cười phá lên. “À há? Vì cái gì?”

Câu hỏi hay đấ´y, cô nghĩ. Giờ cô sẽ nói gì đây? Rằ`ng Lyne ghen với Pierre? Thế´ nghe thật ngớ ngẩn - đàn ông New York như Lyne không bao giờ ghen với một ai. Đặc biệt là với người như Pierre Berteuil, mà theo Lyne là “chỉ được cái mã bề` ngoài” chỉ bởi vì ông ta đẹp trai. Cô cũng không thể nói Lyne ghen với việc cô đang làm ăn lớn - Lyne lúc nào chả làm ăn lớn. “Em không muố´n nói chuyện này. Một lâ`n nữa,” cô thờ ơ nói.

“Tại sao?” Lyne nói vẻ trêu chọc. “Vì em biế´t là anh đúng à?”

https://thuviensach.vn

“Vì em không muố́n chứng minh cho anh thấ́y là anh sai - một lần nữa,” cô nói.

Im lặng. Lyne có vẻ đang nghiề̀n ngẫm chuyện này. “Anh rấ́t thích khi em chứng minh anh sai. Nhưng anh nghĩ mình không sai khi nói về̀ bọn Pháp!” Rồ̀i ông có điện thoại và dập máy, sau khi hứa sẽ gọi lại cho cô trong vài phút. Cô thở dài, nửa ước gì ông đừng gọi. Lyne sẽ làm việc đó hàng giờ liề̀n - liên tục gọi lại cho cô giữa các cú điện thoại làm ăn quan trọng, như thể cô không có việc gì để làm ngoài ngồ̀i không đợi ông gọi lại cho cô...

Cô đưa cái nhẫn lại cho cô Smith và tiế́p tục ngó nghiêng, nhìn xuố́ng một đôi hoa tai kim cương cổ. Lyne thật khó chịu, nhưng cuộc nói chuyện của họ khiế́n cô nhớ lại việc mình nhận được điện thoại của Muffie Williams ngay sau khi cãi nhau với Lyne về̀ việc kiế́m tiề̀n. Việc đó mới lố́ bịch và thật thỏa mãn làm sao. Cuộc cãi nhau diễn ra trong căn hộ của ông, vài ngày sau buổi trình diễn của cô và cô đã nhận được phản hồ̀i rấ́t tố́t. Cô đang cảm thấ́y rấ́t tự hào, như thể mình có thể đạt được mọi thứ từng mơ ước. Nhưng đột nhiên, bước vào căn nhà lớn của Lyne, cô trở nên khó chịu. Mọi căn phòng trong căn nhà của Lyne đề̀u là một mẫu trang trí thể hiện phong cách thẩm mĩ và tiề̀n bạc. Nhưng không chỉ là đồ̀ đạc, hay thảm, hay rèm cửa sổ, mà là hàng loạt những đồ̀ mỹ nghệ và tác phẩm nghệ thuật, cái nào cũng luôn ở đúng chỗ của nó, được phủi bụi, đánh bóng và sáng loáng, để tấ́t cả những gì một vị khách có thể nghĩ đế́n là hẳn nó phải đắ́t tiề̀n lắ́m và phải mấ́t bao thời gian công sức mới sưu tầ̀m được và đặt vào đúng chỗ. Ngay cả nhà của Nico cũng chưa đạt tới tầ̀m tiểu tiế́t này. Đó là loại tiểu tiế́t chỉ có thể đạt tới được nhờ hàng triệu, hàng triệu đô la. Và đột nhiên cô nhận ra dù mình có thành công đế́n mức nào, có lẽ cô sẽ không bao giờ có được nhiề̀u tiề̀n như Lyne - và thế́ thật bấ́t công. Cô biế́t rấ́t nhiề̀u phụ nữ thành công, những người kiế́m ra tiề̀n “hẳn hoi”, nhưng không ai

https://thuviensach.vn

giàu có như Lyne Bennett hay George Paxton. Tại sao luôn là đàn ông chứ không phải phụ nữ? Và theo Lyne vào phòng chiếu phim, đột nhiên cô hỏi, “Làm thế nào mà anh kiếm được một triệu đô thế Lyne?”

Dĩ nhiên là Lyne không xem xét câu hỏi này một cách nghiêm túc. Ông nhấc điện thoại lên và quát gọi quản gia mang cho họ hai ly vodka tonic, rồi ngồi xuống ghế sofa bằng lụa màu be hình bán nguyệt. Phòng chiếu phim là căn phòng yêu thích của Lyne trong nhà. Nó nằm ở tầng trên cùng, trông ra Công viên Trung tâm, và nhìn ra phía Đông, ta có thể thấy dòng sông. Căn phòng tạo nên cảm giác Á Đông, với cửa sổ màu nâu đỏ có đường viền rất trang nhã, và gối tựa bằng lụa, những con ngựa và chiến binh đời Đường được xếp trên một cái giá gắn trên tường. Căn phòng mở ra một ban công lớn với những chậu cây cảnh được tỉa cẩn thận, và đúng kiểu Á Đông.

“Em hỏi thật tình đấy, Lyne ạ,” cô nài nỉ, nhìn ra công viên. Cây cối trụi lá. Cô có thể thấy cái hồ con nơi bọn nhỏ đua tàu điều khiển từ xa vào những ngày đẹp trời. “Em thực sự muốn biết làm cách nào anh làm được thế.”

“Anh làm thế nào, hay là mọi người nói chung?” ông hỏi.

“Nói chung,” cô hỏi.

“Ừ, dễ lắm. Em không làm được đâu.”

“Em không làm được?” Cô nheo mắt lại nhìn ông. “Em không thể làm cái gì? Nói em nghe!” Quản gia mang rượu vào trên một cái khay bằng gỗ sơn mài - cái khay mà Lyne nằng nặc bắt chỉ được sử dụng trong phòng này và duy nhất phòng này mà thôi.

“Làm việc đó,” ông nói, cầm ly lên và làm một ngụm lớn.

https://thuviensach.vn

“Tại sao lại thế?”

“Bởi vì, Vic ạ,” ông ngạo mạn nói, bắt chéo chân và nhấn một nút bên cạnh bàn cà phê làm nhạc vang lên khắp căn phòng. “Nó như là một câu lạc bộ. Câu lạc bộ những tỷ phú. Em làm việc hết năm này sang năm khác, và đến một lúc nào đó, các tỷ phú khác quyết định cho phép em là thành viên.”

Victory nghĩ về chuyện này một lát, cau mày lại. “Thế sao họ không quyết định cho em làm thành viên?”

“Chuyện không đơn giản như thế,” Lyne vừa nói vừa mỉm cười. “Nó là một câu lạc bộ tư. Không phụ nữ và không thiểu số. Em có thể không thích, nhưng nó là thế.”

“Thế có bất hợp pháp không?”

“Bất hợp pháp thế nào?” Lyne thờ ơ hỏi, ngồi yên tại chỗ. “Nó không phải là một tổ chức chính thức. Chính phủ đâu thể nào quy định chuyện mình chọn bạn bè thế nào.” Ông nhún vai tỏ vẻ khinh thường. “Với những tay này, phụ nữ là người để ta làm tình, không phải người để ta làm ăn cùng.”

“Kinh tởm.”

“Thật à?” ông hỏi, nhướn mày lên. “Mà nó là vậy. Khi nào thì phụ nữ mới hiểu được rằng mình không thể thay đổi cách suy nghĩ của đàn ông nhỉ?” Ông đứng dậy, lắc lắc đá trong ly rượu. “Nói đến chuyện đó...” ông nói vẻ gợi chuyện.

Cô phá lên cười. Nếu ông nghĩ sẽ đưa cô lên giường sau bài diễn văn nho nhỏ đó thì ông nhầm to rồi. Cô đứng dậy và đi lại chỗ điện thoại, và gọi quản gia mang thêm một lượt vodka tonic nữa.

https://thuviensach.vn

“Thật tình đấ y, Lyne ạ,” cô nói. “Nế u em muố n kiế m một tỷ đô thì sao? Em sẽ phải làm như thế nào?”

“Sao em lại muố n kiế m một tỷ đô?” Lyne hỏi, nhướn mày lên thích thú.

“Sao mọi người lại muố n? Sao anh lại muố n?” Victory hỏi.

“Bởi vì nó ở đó,” ông nói một cách nồ ng nhiệt. “Nế u em là đàn ông, đó là thứ tố i hậu mà em có thể làm trong đời. Nó như là việc làm vua hay tổng thố ng vậy. Trừ phi em không cầ n phải sinh ra đã làm vua và em không cầ n phải được bầ u. Em không phải thuyế t phục đủ những kẻ dở hơi như em bầ u cho em.”

Victory bật cười. “Nhưng anh thì có, Lyne ạ. Anh vừa tự mình nói còn gì. Anh bảo cách duy nhấ t để trở thành tỷ phú là được chấ p nhận vào câu lạc bộ.”

“Em nói đúng,” ông nói. “Nhưng chúng ta đang nói đế n chừng mười người. Nế u em không thuyế t phục nổi mười người ủng hộ em, thì em thực sự là một đứa thảm hại.” Ông dừng lại. “Giờ mình lên giường được chưa?”

“Gượm đã,” cô nói, chăm chú nhìn mặt ông. Nế u làm Lyne Bennett thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ? Cô tự hỏi. Vô cùng tự tin vào vị thế của mình trên thế giới này, cảm giác như thể ta có thể có được bấ t cứ thứ gì mình muố n... được nghĩ thế nào tùy thích, được số ng trong một thế giới không ai có quyề n đặt giới hạn việc ta có thể làm gì và ta được phép kiế m bao nhiêu tiề n...

“Anh yêu,” cô nói, bước qua ông và cố tình ngồ i xuố ng một chiế c tràng kỷ bọc lụa màu đỏ thẫm, “Thế nế u em muố n kiế m... không phải là một tỷ đô - rõ là em chẳng bao giờ được vào câu lạc bộ của anh rồ i. Nhưng vài triệu chẳng hạn...”

https://thuviensach.vn

“Em có gì rô`i?” Lyne hỏi, bă´t đâ`u coi cuộc bàn luận này là nghiêm túc. Lyne luôn bị đánh lạc hướng bởi việc nói đê´n chuyện làm ăn. Và thỉnh thoảng Victory đã sử dụng cách này để ông không cáu bẳn nữa. Nhưng lâ`n này, cô thực sự muô´n có được thông tin.

“Anh không bảo rằ`ng nó không thể xảy ra,” ông nói. “Nhưng nó giô´ng như trò chơi cờ tỷ phú vậy, giô´ng hệt như thê´. Đó là thứ mà phụ nữ có vẻ không bao giờ hiểu được. Nó là trò chơi. Em câ`n có tài sản mà những đứa khác muô´n - và anh không nói vê` Mediterranean Avenue nhé. Em câ`n phải có Park Place hoặc Boardwalk... Anh thì lại có thứ đó, em hiểu không? Trong ngành mỹ phẩm, anh làm chủ Park Place.”

“Nhưng trên thực tê´ anh đâu có làm chủ Belon Cosmetics đâu, Lyne,” cô chỉ ra. “Phải không?”

“Vê` mặt ngữ nghĩa là thê´,” ông nói. “Với tâ´t cả những ý định và mục đích thì anh có đâ´y. Không phải toàn bộ, nhưng một phâ`n kha khá. Ba mươi phâ`n trăm. Tình cờ đó cũng là lợi tức mang tính châ´t kiểm soát.”

“Nhưng lúc bă´t đâ`u trò chơi, anh đâu có Park Place,” Victory vừa nói vừa mỉm cười. “Anh tự nhủ: Mình bă´t đâ`u tay tră´ng. Vì vậy anh mới phải có Mediterranean.”

“Ừ đúng thê´,” ông gật đâ`u nói. “Cách đây mâ´y chục năm anh bă´t đâ`u làm nghê` phân phô´i, khi anh mới tô´t nghiệp đại học ở Boston. Anh phân phô´i một dòng mỹ phẩm nhỏ mà một bà già chê´ ra ở trong bê´p. Dĩ nhiên bà già đó là Nana Remmenberger và cái kem bôi mặt đó trở thành Remchild Cosmetics...”

Victory gật đâ`u nhiệt tình. “Nhưng anh không thâ´y sao Lyne? Em đã có Mediterranean Avenue của mình rô`i... Công ty của em, Victory Ford Couture...”

https://thuviensach.vn

“Không có ý gì nhé, nhưng đó là khoai tây nhỏ, Vic ạ,” ông nói. “Ngành thời trang như kiểu của em, hoạt động như kiểu ngàn cân treo sợi tóc và rất mau chóng phá sản.”

“Nhưng em đã làm ngành này hơn hai mươi năm rồi.”

“Thế á?” ông nói. “Lợi nhuận của em thế nào? Một, hay một trăm ngàn đô một năm?”

“Năm ngoái bọn em kiếm được hai triệu đô.”

Ông nhìn cô với vẻ thích thú mới mẻ. “Thế là đủ để khiến các nhà đầu tư cắn mồi rồi. Để kiếm được một người như anh đầu tư tiền mặt cho em để em có thể tăng sản xuất và bán thêm nhiều quần áo.” Ông uống nốt ly rượu và đặt cốc xuống bàn như thể giờ ông thực sự chuẩn bị lên giường. “Dĩ nhiên, điều đầu tiên mà anh làm, việc mà bất cứ doanh nhân giỏi nào cũng sẽ làm, là kiếm được một hợp đồng có lợi nhất cho anh và tệ nhất có thể cho em. Nói cách khác, anh sẽ cố làm cho em mất mọi thứ,” ông nói, quàng tay qua vai để đưa cô ra khỏi phòng. “Về cơ bản, anh muốn lấy tên của em và tước đi toàn bộ quyền lực của em. Và lý do không phải là việc em là phụ nữ. Anh sẽ làm y hệt như thế với bất cứ đàn ông nào đến với anh mang theo lời đề nghị như vậy.”

Victory nhìn lên ông và thở dài. Và cô nghĩ, đó chính xác là lý do cô sẽ không bao giờ làm ăn với ông.

Cô lách người ra khỏi vòng tay của ông và dừng lại trước cái thang máy nhỏ đối diện với chiếu nghỉ ở cầu thang dẫn thẳng xuống phòng ngủ của Lyne. “Nhưng chắc chắn không phải ai cũng tàn khốc như anh, Lyne ạ,” cô nói vẻ trêu chọc. “Sẽ phải có cách để có được nhà đầu tư mà không bị mất đi toàn bộ quyền điều hành của em.”

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên là có,” ông nói. “Nế u em có thể khiế n người ta nghĩ rằ ng công ty của em sắ p phá t đế n nơi - khiế n họ nghĩ rằ ng đây là một cơ hội kiế m tiề n mà không quá mạo hiểm - và rồ i em ra quyế t định.”

“Cám ơn anh yêu,” cô nói, nhấ n nút thang máy.

“Em không ngủ lại à?” ông nói.

Victory mỉm cười và lắ c đầ u, nghĩ rằ ng đó là sự nhượng bộ để tỏ ra lịch lãm của ông - ông gọi việc ở với nhau qua đêm là “ngủ lại” như thể họ là trẻ con. “Không nên,” cô nói vẻ hố i lỗi. “Sáng mai em phải bay đi Dallas sớm.”

“Lấ y máy bay của anh ấ y,” ông nói, thúc giục cô. “Mai chả ai dùng cả. Em sẽ tới đó nhanh hơn. Em sẽ tiế t kiệm được ít nhấ t hai tiế ng...”

Lời đề nghị rấ t hấ p dẫn, nhưng cô không muố n có thói quen lợi dụng Lyne vì máy bay riêng của ông - hay vì bấ t cứ thứ gì khác.

“Xin lỗi,” cô vừa nói vừa lắ c đầ u. “Em thích tự mình đế n đó bằ ng khả năng của chính mình.”

Trông Lyne như bị sỉ nhục - có lẽ ông khó chịu vì cô không chịu dùng máy bay của ông hơn là do cô không ngủ lại với ông - và rồ i ông nói vẻ lạnh lùng, “Tùy em.”

Ông quay gót giày đi như thể cô là nhân viên vừa bị ông sa thải, và bước xuố ng cầ u thang không nói một lời tạm biệt, để cô lại một mình tự đi ra ngoài.

Và sáng hôm sau, khi máy bay đi Dallas bị đình lại hai giờ trên sân băng, trong một giây cô ước giá gì mình đã nhận lời ngủ với Lyne và đi phi cơ riêng của ông. Thế sẽ khiế n cuộc đời cô dễ dàng hơn rấ t

https://thuviensach.vn

nhiê`u. Tại sao cô lại phải ngô`i ở sân bay không có gì để ăn uô´ng, sô´ phận của cô nă`m trong tay sự să´p xê´p tô`i tệ của những kẻ khác, trong khi cô không buộc phải thê´? Nhưng lời đê` nghị của Lyne chỉ làm cuộc đời cô dễ chịu hơn trong một thời gian, cô nghiêm khă´c tự nhă´c mình. Cô biê´t việc quen với kiểu sô´ng của Lyne thì dễ dàng như thê´ nào, và quen với việc nghĩ ră`ng mình đặc biệt và không thể sô´ng kiểu khác. Và từ đó, sẽ là một sự trượt dô´c. Không chỉ bởi vì cách sô´ng đó có thể bị tước đi trong một giây, mà vì ta thâ´y mình có thể sẵn sàng làm gì để giữ được cách sô´ng đó - như thể ưu tiên đàn ông chứ không phải công việc của mình.

Dĩ nhiên, đó có lẽ là thứ Lyne thích ở cô - việc cô không chịu đặt ông lên trước công việc của mình. Một lâ`n nữa, sau buổi tô´i cô từ chô´i không dùng máy bay của ông, cô đã tin ră`ng mình sẽ không nghe thâ´y tin tức gì của ông nữa. Nhưng Lyne như một cục đá mài, cô không thể nào làm ông lay chuyển. Dường như ông không nhớ chút nào những giây phút khó chịu giữa họ - hoặc là thê´, hoặc là chúng không ảnh hưởng gì đê´n ông. Dù thê´ nào thì hai ngày sau ông đã gọi lại như thể mọi chuyện đê`u ổn, và mời cô tới nhà ông ở Bahamas vào dịp cuô´i tuâ`n. Cô mệt chê´t được, và nghĩ được đi xa một vài ngày thì thật tuyệt. Và cô quyê´t định châ´p nhận lời mời đi nghỉ cuô´i tuâ`n của ông...

Haha! “Đi nghỉ cuô´i tuâ`n” là lời nói cường điệu nhâ´t của năm, giờ cô nhớ lại, ra hiệu cho cô Smith cho cô xem đôi khuyên tai kim cương. Ngôi nhà riêng của Lyne trên Harbour Island tuyệt đẹp, dĩ nhiên là thê´, mà Lyne râ´t thô lỗ nói ră`ng, với “những nhân viên vừa hot vừa lạnh lùng.” Susan Arrow và Walter, chô`ng bà, cũng đê´n. Và chiê`u thứ Sáu, lúc năm giờ, bô´n người họ lên chiê´c SUV của Lyne ra Teterboro Airport. Tại đây họ sẽ lên chiê´c Learjet của Lyne bay đi Bahamas. Victory đã bị choáng khi vào xe và phát hiện ra trợ lý của Lyne, Ellen, cũng đi cùng. Đây lẽ ra nên là một lời cảnh báo.

https://thuviensach.vn

Việc Lyne không chịu cho Ellen nghỉ hai ngày vì ông không muốn phải tự mình sắp xếp mọi việc trong kỳ nghỉ cuối tuần không phải là một dấu hiệu tốt.

"Nếu cô làm việc cho tôi, thì đó là công việc hai mươi tư giờ một ngày, bảy ngày một tuần. Đúng không Ellen?" Lyne nói trong xe trên đường ra sân bay.

"Đúng thế, Lyne ạ, chúng ta luôn làm việc," Ellen nhã nhặn nói.

Lyne mỉm cười, trông như thể một ông bố rất tự hào. "Tôi luôn nói gì về cô, Ellen nhỉ?"

Ellen nhìn vào mắt Victory. "Rằng tôi như một bà vợ, nhưng tốt hơn."

"Đúng thế," ông thốt lên. "Và em có muốn biết tại sao không?" ông hỏi Victory.

"Có chứ," Victory nói, bắt đầu băn khoăn không biết kỳ nghỉ cuối tuần này có phải là một sai lầm tệ hại không.

"Bởi vì cô ấy không bao giờ có thể đòi anh tiền trợ cấp hôn nhân."

Ellen liếc nhìn Victory.

"Anh luôn bảo với Ellen rằng anh sẽ đối xử tử tế với cô ấy nếu không chồng cô ấy sẽ đập anh tơi bời," Lyne nói, siết chặt tay Victory để đảm bảo cô chú ý lắng nghe. "Anh ta là cảnh sát."

"Anh ấy chỉ bắt ông thôi," Ellen nói, chỉnh lại lời của ông. "Và tên anh ấy là Bill. Lyne chả bao giờ nhớ tên anh ấy cả," cô nói với Victory. Victory gật đầu vẻ thấu hiểu. Trong vài tháng cô hẹn hò với Lyne, cô và Ellen đã trở nên khá thân thiết. Ellen giải thích Lyne

https://thuviensach.vn

thật sự rất khó chịu. Nhưng cô chịu đựng ông vì ông rất nhân hậu. Khoản lương khổng lồ mà ông trả cho cô cho phép cô gửi hai đứa con nhỏ đi học trường tư. Nghĩ rằng một ngày nào đó chúng có thể giàu có. Giống như Lyne.

"Đó là lý do tôi trả cho cô 250.000 một năm," Lyne nói. "Để tôi không phải nhớ tên tiếc gì cả."

"Tuy nhiên ông ấy nhớ tên tất cả những ai quan trọng," Ellen chỉ ra.

"Chẳng phải đàn ông tuyệt vời ư?" Susan Arrow thở dài một lúc sau khi họ lên chiếc Learjet. "Đó là thứ phụ nữ không nên quên. Cô có tưởng tượng nổi thế giới sẽ nhàm chán thế nào nếu không có đàn ông không? Thành thực mà nói, tôi không biết sẽ phải làm gì nếu không có tình yêu Walter của mình."

Vào lúc đó, "tình yêu Walter," ít ra phải sáu mươi tuổi đầu, đang bàn luận sôi nổi với Lyne về lợi và hại của phương pháp phẫu thuật chứng thoát vị mới nhất.

"Cánh phụ nữ đang nói chuyện gì thế?" Lyne hỏi, quay người sang vỗ lên đầu Victory.

"Chuyện cánh đàn ông các anh tuyệt vời thế nào," Victory nói.

"Tôi thì biết mình tuyệt vời rồi, còn Lyne thì tôi không chắc," Walter nói đùa.

"Em biết người ta nói gì không: Tất cả đàn ông đều đểu cáng, còn tất cả đàn bà thì điên rồ," Lyne đùa cợt.

"Lyne, hoàn toàn không đúng chút nào," Victory phản đối. "Hầu hết phụ nữ không điên, cho đến khi vài người làm họ loạn trí. Hay nói cách khác, trừ Walter, em đồng ý với anh về phần đểu cáng."

https://thuviensach.vn

Lyne mỉm cười và huých vào sườn Walter. “Tôi yêu cô này vì thế đấy. Cô ấy luôn bật lại rất thông minh.”

“Và em sẽ luôn như thế,” Victory nói.

“Tôi thích một phụ nữ luôn tự chủ,” Walter nói. “Như Susan vậy. Bà ấy luôn là chính mình.”

“Mặc dù có người đã bảo bà ấy là con mụ xấu xa,” Lyne trêu chọc nói.

“Lyne Bennett, tôi không xấu xa được bằng nửa ông đâu nhé,” Susan cự lại. “Vậy ông thế nào?”

“Ừ, tôi thoát được bởi vì tôi là đàn ông,” Lyne thản nhiên nói. Ông mở giấy tờ ra. Mình đang làm cái quái gì ở đây thế nhỉ? Victory nghĩ.

Ngay khi họ đến ngôi nhà, Ellen phát “Lịch trình.” Nó viết như sau:

Thứ Sáu

7:30 ăn tối

9:00 xem phim

11:00 tắt đèn!

Thứ Bảy

7:30-8h30 ăn sáng trong phòng mặt trời

https://thuviensach.vn

8:45 tennis

10:00 đi vòng quanh đảo

12:45 ăn trưa - bể bơi ngoài trời

1:30 đi thuyê`n

Và cứ thê´, các hoạt động nô´i tiê´p nhau cho đê´n khi họ ra sân bay đi vê` lúc năm giờ chiê`u Chủ nhật. “Tôi rât mừng khi thâ´y anh tăng hoạt động lên mười lăm phút,” Walter khô khan nhận xét.

“Tôi chỉ muô´n biê´t một điê`u thôi,” Victory nói. “Theo lịch thì khi nào chúng ta vào phòng tă´m? Có phòng tă´m nào mà chúng ta nên sử dụng một cách đặc biệt không?”

Susan và Walter thâ´y câu nói này cực kỳ hài hước. Lyne thì không.

Tâ´t cả mọi chuyện lại quay lại vào sáng Chủ nhật, khi Victory thâ´y mình, một lâ`n nữa, ngô`i trên ghê´ trong đình tạ xem tennis, ngă´m Lyne chơi một trận tennis với một tay nhà nghê` địa phương, vì hôm trước đã quyê´t định ră`ng cả cô, Walter, và Susan đê`u không đủ trình đâ´u với ông. Kiểu gì đó, Susan và Walter đã xoay xở né được hoạt động này, và lén đi dạo ở bờ biển (hoặc có lẽ là nă`m dài ra trong phòng họ). Nhưng Lyne khăng khăng đòi Victory phải xem ông đâ´u, như một cô bạn gái thực thụ. Cô nghĩ mình sẽ hét toáng lên vì buô`n chán mâ´t. Cô biê´t có những phụ nữ tuyệt đô´i hài lòng, thậm chí phâ´n khích, khi xem bạn trai tỷ phú của mình chơi tennis, nhưng cô không phải là một trong sô´ họ.

Cô đang làm cái quái gì ở đây vậy? Cô tự hỏi, đê´n lâ`n thứ một triệu.

https://thuviensach.vn

Cô đứng dậy và đi lại chỗ điện thoại, nhấn nút gọi "người giữ cửa." Chỉ mình Lyne Bennett có người giữ cửa ở nhà riêng tại Bahamas, cô khó chịu nghĩ.

"Vâng thưa bà?" một giọng đàn ông lịch sự hỏi.

"Tôi rất xin lỗi làm phiền anh, nhưng anh có cây bút nào không?" Victory hỏi.

"Dĩ nhiên là có ạ. Tôi mang tới ngay."

Victory ngồi xuống lại. Lyne thực ra chẳng phải tay chơi tennis cừ khôi gì. Nhưng như hầu hết đàn ông, ta không thể nói với ông điều đó. Ông cố đập quả bóng mạnh đến nỗi quả nào cũng bay qua hàng rào. Tuy nhiên chuyện này chả phải vấn đề gì, vì Lyne có tới hai thằng nhỏ nhặt bóng.

"Đây thưa bà," người đàn ông mỉm cười nói, chìa cây bút bạc ra cho cô. "Cái này có được không ạ?"

"Tuyệt lắm, cám ơn anh," Victory nói, nghĩ rằng một chiếc bút Bic là được rồi. Nhưng bút Bic không đủ tốt cho Lyne Bennett...

Cô lấy tờ "Lịch trình" mà cô, Susan và Walter đã mang theo người khi đi khắp mọi nơi, mở ra xem càng nhiều càng tốt, để chọc giận Lyne. Cô lật nó lại và viết lên mặt sau:

"Mười điều mình sẽ làm khác đi nếu mình là tỷ phú chứ không phải Lyne..."

Cô dừng lại một lúc. Bắt đầu từ đâu nhỉ?

"Số một," cô biết. "Không để người giúp việc đeo găng tay trắng. Thế rất đáng sợ, và không tôn trọng với người giúp việc.

https://thuviensach.vn

“Sô´ hai: Không lên lịch trình và buộc khách phải tuân theo.

“Sô´ ba: Còn vê` tủ lạnh châ´t đâ`y Slim-Fast thì sao? Cái loại dở hơi nào mà lại nghĩ ră`ng khách muô´n ăn sáng, trưa, và chiê`u bă`ng Slim-Fast cơ chứ? Thêm nữa, làm tỷ phú để làm gì nê´u không được ăn đô` ăn thực sự?

“Sô´ bô´n: Không bă´t khách tă´m trước khi được xuô´ng hô` bơi. Nê´u lo ngại chuyện khách có sạch sẽ hay không, thì còn mời họ làm cái gì?

“Sô´ năm: Không vừa ăn trưa vừa nói chuyện điện thoại làm ăn, đặc biệt khi ta buộc khách phải ăn trưa với đại lý bâ´t động sản địa phương.

“Sô´ sáu: Không cô´ giê´t khách.”

Cô dừng lại, rô`i gạch chân từ “giê´t,” nhớ đê´n sự kiện “bơi thuyê`n” hôm qua. Thuyê`n sụp thì đúng hơn. Lyne không chỉ khăng khăng đòi khoe thuyê`n của mình, mà còn đích thân lái cơ. Và rô`i cô´ đua với một chiê´c thuyê`n đánh cá nhỏ địa phương. Sau đó, Susan thê` sẽ không bao giờ quay lại hòn đảo này nữa.

Victory nhìn lên Lyne, ông đang đứng ở giữa sân, câ`m chặt quả bóng. Mặt ông đỏ bừng bừng - trông ông như thể să´p sửa bị trụy tim đê´n nơi. “Quả bóng này chê´t rô`i!” ông hét lên.

“Cháu xin lỗi, thưa ông,” thă`ng bé nhặt bóng nói. “Cháu vừa mở một hộp mới...”

“Thê´ thì mở hộp nữa!” Ông ném quả bóng xuô´ng, nó nảy lên qua lưới.

“Sô´ bảy,” Victory viê´t. “Cô´ cư xử như một con người bình thường. Dù mình có không phải thê´ thật.”

https://thuviensach.vn

Và đúng lúc đó thì di động của cô đổ chuông. Cô nhìn nó, thầm cầu mong là Nico hoặc Wendy.

“Victory à?” Muffie Williams hỏi bằng giọng thì thào. “Cô đang ở đâu thế?”

“Tôi đang ở Bahamas... với Lyne,” Victory nói. Có gì đó trong giọng của Muffie đột nhiên khiến cô cảm thấy có tội vì đã bỏ đi nghỉ.

“Sáng mai cô bay sang Paris để họp có được không? Với B et C,” Muffie nói.

Victory liếc nhìn Lyne. Ông không có mặt trên sân nữa - một quả bóng ông đập đã làm vỡ một cái tổ ong. Và giờ ông đang khua vợt loạn xạ trên sân vừa gào vừa chạy trên bãi cỏ. Theo sau là tay chơi tennis nhà nghề và hai thằng nhỏ nhặt bóng.

“Không có vấn đề gì, Muffie ạ,” cô nói vào điện thoại. “Tôi đi luôn đây.”

Lyne giận điên cuồng.

“Anh không đồng ý rút ngắn kỳ nghỉ lại,” ông nổi đóa.

“Có ai bắt anh làm thế đâu,” cô vừa nói vừa ném các thứ vào túi xách.

“Nếu họ muốn gặp em đến mức tuyệt vọng như vậy, họ có thể đợi tới thứ Ba.” Có lẽ ông nói đúng, nhưng ông không hiểu cô muốn biến khỏi chỗ này tuyệt vọng đến mức nào.

“Thế họp chuyện gì?”

“Làm sao em biết được?” cô nói.

https://thuviensach.vn

“Em bỏ trô´n đê´n một cuộc họp ở Paris - bỏ Bahamas vào một sáng Chủ nhật và phá hỏng kỳ nghỉ cuô´i tuâ`n - bay đêm để tới một cuộc họp mà thậm chí em còn không biê´t là cái gì ư?”

“Em làm mọi thứ như thê´ đâ´y, Lyne ạ,” cô nói.

“Thật ngu xuẩn.”

Cô nhún vai và tiê´p tục gói ghém đô` đạc. Điê`u cô không nói với Lyne là vào giây phút đó, cô muô´n dùng bâ´t cứ lý do nào để thoát khỏi ông, lịch trình của ông, và cái kỳ nghỉ cuô´i tuâ`n “thư giãn” chê´t tiệt của ông ở Bahamas.

“Anh có muô´n biê´t vâ´n đê` là gì không, Lyne?” cô hỏi. “Anh sợ sự thân mật đê´n nỗi anh phải lên lịch trình từng phút một cho đời mình. Anh thậm chí không thể ngô`i xuô´ng mà nói chuyện như một người bình thường.”

“Anh sợ sự thân mật á?” ông hỏi, phát điên lên. “Em mới chính là người bỏ đi tới một cuộc họp ngu xuẩn nào đó ở Paris.”

Giờ thì tới phiên cô nổi đóa lên. Cô quay sang ông, mặt đỏ bừng và tim đập thình thịch trong lô`ng ngực. “Nó không phải là ‘một cuộc họp ngu xuẩn’, được chứ? Nó là công việc của em. Em không kiê´m được một triệu đô một năm không có nghĩa là công việc của em không quan trọng bă`ng công việc của anh.” Và cô hét lên câu cuô´i cùng to đê´n nỗi cổ họng cô thít lại phản đô´i.

“Chúa ơi!” ông ngạc nhiên nói. “Bình tĩnh đi, bé con. Lâ´y máy bay của anh đi JFK nê´u em câ`n. Chỉ là một chuyê´n bay bô´n tiê´ng thôi. Nê´u em đi bây giờ, ta vẫn có thể bay lúc năm giờ...”

Cô điên tiê´t nghĩ, lại cái lịch trình của ông ta. “Anh không hiểu à?” cô hỏi, ném một cái quâ`n xuô´ng sàn trong cơn giận dữ. Đây là

https://thuviensach.vn

cử chỉ phóng đại nhưng hầu như chả có tác động gì cả, đặc biệt là khi cái quần chỉ rơi xuống sàn và nằm đó, như một miếng giấy bị vứt đi. “Em không cần máy bay của anh...”

“Tùy em.” Ông nhún vai và bước ra khỏi phòng. Cái kiểu ông luôn làm khi mọi thứ không theo ý ông.

Khi taxi tới chở cô ra phi trường nhỏ xíu, ông đã chuyển sang hoạt động tiếp theo của ông - lặn. Và một lần nữa, đứng trên sân băng dưới mặt trời, đợi chiếc máy bay năm chỗ ngồi mà cô đã xoay xở thuê được tới Islip Airport ở Long Island, cô ước giá gì mình nhận lời mời của Lyne. Nhưng cô không làm thế được. Giá thuê máy bay mất 3.000 đô, và rồi mất thêm 200 đô tiền taxi tới JFK, đưa cô đến nơi vừa kịp lúc để bắt chuyến bay lúc sáu giờ tối đi Paris, giá vé 3.000 đô nữa. Tổng cộng, cuộc họp ở Paris ngốn mất của cô gần 8.000 đô, nhưng nó đáng phải thế, đặc biệt là sau khi quay lại, gặp lại Lyne ở nhà hàng Michael’s cô đã nói một cách thản nhiên, “Có vẻ như B et C đang chuẩn bị đầu tư một khoản lớn mua công ty của em,” và ông gần như bị sặc khi đang ăn miếng thịt cừu...

Ký ức đó làm cô mỉm cười, và ngả người tới trước nhìn vào trong gương tại khu vực trưng bày đồ nữ trang của cửa hàng Sotheby. Cô quay đầu bên này bên kia, thích thú khi đôi hoa tai bắt trúng ánh sáng sáng chói lên. Có lẽ cô nên mua cho mình một thứ gì đó để ăn mừng. Có lẽ là cái này...

Điện thoại cô đổ chuông. “Vậy,” Lyne nói, như thể nói tiếp đoạn ông dừng lại cách đây vài phút, “tối nay anh kẹt ở Washington rồi. Sao em không lên máy bay tới đây ăn tối nhỉ?”

Cô thở dài. “Lyne, em bận mà.”

“Làm cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Sô´ng đời em.”

“Vậy là em sẽ không tới Washington ăn tô´i.”

“Không.”

“Được thôi. Tạm biệt,” ông nói và dập máy.

Đột nhiên Nico xuâ´t hiện, ướt sũng, thở không ra hơi, hai má đỏ bừng như thể vừa chạy xong. “Tớ xin lỗi đê´n muộn,” cô nói. “Tớ có việc...”

“Không sao đâu. Tớ cũng chỉ đang ngó nghiêng,” Victory nói.

“Lyne à?” Nico hỏi, thâ´y chiê´c di động vẫn còn ở trong tay Victory và vẻ mặt khó chịu của cô.

Victory nhún vai và đảo mă´t. “Ông â´y muô´n tớ bay xuô´ng Washington tô´i nay ăn tô´i với ông â´y. Tớ bảo không. Tớ nghĩ thê´ giô´ng như gái làm tiê`n â´y. Cậu thâ´y thê´ không, bay máy bay riêng của một gã nào đó chỉ để tới ăn tô´i với gã?”

“Thê´ à?” Nico hỏi. “Tớ chả biê´t nữa. Tớ thích đôi hoa tai này.”

“Hai mươi hai nghìn đô đâ´y,” Victory thì thâ`m, và chìa đôi hoa tai lại cho cô Smith.

Họ quay lại tủ đựng viên kim cương xanh, tài sản của một quý ông. “Tớ sẽ thử cái đó,” đột nhiên Nico nói.

“Nhưng cậu đâu có đủ tiê`n...”

“Cậu chả biê´t được đâu, Vic ạ. Biê´t đâu một ngày nào đó có thì sao,” cô tự tin nói. Cô cởi chiê´c áo khoác lông và cô Smith bước tới mở tủ.

https://thuviensach.vn

“Nó rất đẹp, đúng không?” cô Smith nói, lấy viên kim cương ra khỏi bệ. Cô ta cầm nó lên, lủng lẳng trên một sợi dây bằng bạch kim tuyệt đẹp. “Cô định mua nó cho mình à?” cô kia hỏi. “Hay là mua làm quà? Từ chồng cô, chẳng hạn...?”

“Chúa ơi, không,” Nico vội nói. Rồi cô đỏ mặt. “Chồng tôi không bao giờ...”

Victory chăm chú nhìn. Cô đã quen Nico bao năm nay, nhưng không hề biết là bạn mình lại thích nữ trang đến vậy. Nhưng cô nghĩ mình luôn biết những thứ mới mẻ về bạn bè mình hàng ngày.

“Chồng tôi không quan tâm tới... trang sức,” Nico nói, cầm tóc phía sau lên để cô Smitth có thể đeo sợi dây có viên kim cương lên cổ cô.

“Ngày nay là như thế nhỉ?” cô Smith đồng ý. “Càng ngày chúng tôi càng gặp nhiều phụ nữ tự mua nữ trang cho mình. Nhưng thế tốt hơn. Ít nhất ta có thể có được thứ mình muốn...”

“Chính xác,” Nico nói. Cô quay người để ngắm mình trong gương.

Viên kim cương nổi bật trên làn da trắng trẻo của Nico. Thật là đáng tiếc, đột nhiên Victory nghĩ, khi họ không thể giàu hơn, bởi vì viên kim cương đó chính là Nico - đẹp đẽ và lạnh lùng và đầy quyền lực như cô. Viên kim cương đó thuộc về Nico, Victory nghĩ. Thật là tệ khi không có cách nào để có được nó.

Nhưng đeo viên kim cương, dù chỉ trong một phút, dường như đã làm Nico bình thường trở lại. Bởi vì phút tiếp theo, cô nhoài người tới thì thào bằng cái giọng thản nhiên của mình, “Nhân tiện. Tớ đang ngoại tình.”

https://thuviensach.vn

10

Điện thoại đổ chuông từ một nơi rất xa, có lẽ là từ một đất nước khác.

Ít nhất trong giấc mơ của Wendy nghe có vẻ như vậy. Rồi cô nhận ra rằng không phải mơ mộng gì, và thực ra điện thoại đang réo cạnh đầu cô. Tuy vậy, nó nghe không giống điện thoại ở nhà. Và khi mở mắt ra nhìn quanh căn phòng trắng nhỏ xíu, cô nhớ ra mình đang không ở nhà.

Cô ở phòng suite của tập đoàn Parador tại khách sạn Mercer.

Cô cảm thấy tội lỗi vì tội ác khủng khiếp mà mình chưa phạm phải, nhưng mọi người thì dường như lại nghĩ là cô phạm rồi. Và rồi những sự kiện tệ hại đêm hôm trước bất đầu vụt lại trong trí nhớ cô: Shane đang cố ly dị cô...

Ôi trời ơi! Điện thoại. Có lẽ là Shane đang gọi bảo với cô rằng anh đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

Cô với lấy ống nghe, cầm bằng cả hai tay. “Alô?” Giọng cô rít lên.

“Wendy Healy à?” một giọng đàn ông nghe đúng kiểu cách văn phòng nói. Đột nhiên cô nhận ra không phải Shane gọi. Cô liếc nhìn đồng hồ. Nó chỉ 5:02 sáng, chữ số trên đồng hồ chắc cũng đỏ hệt như mắt cô.

“Vâng?”

“Tôi là Roger Pomfret gọi từ ủy ban Acedemy Awards. Xin chúc mừng cô. The Spotted Pig đã được đề cử sáu giải Oscar.”

https://thuviensach.vn

“Cám ơn rất nhiều,” cô càu nhàu nói và gác máy.

Trời ơiiiiiiii. Cô đã hoàn toàn quên khuấy đi mất. Hôm nay là ngày đề cử giải Oscar. Và để làm cho nó thực sự quan trọng, họ gọi cho mình vào lúc năm giờ sáng.

Cô ngả người xuống gối. Cô cảm thấy như thế nào về chuyện này? Cô giơ tay lên che mắt. Mình không thực sự quan tâm, cô nghĩ. Mẹ kiếp.

Cô ngồi dậy và bật đèn lên. Trong vài phút nữa thôi, di động của cô sẽ bắt đầu đổ chuông. Và rồi cô sẽ phải tỏ ra phấn khích và vui mừng. Chính xác là về cái gì cô cũng chẳng biết nữa. Cô gác máy không nói chuyện với Roger Pomfret trước khi ông ta kịp nói cho cô về việc họ đã được đề cử những giải gì. Mà thực ra chuyện đó cũng chẳng làm nên khác biệt gì.

Brrrrrp. Di động của cô rung lên trên chiếc ghế mà cô đã vứt nó xuống lúc một giờ sáng. Cô phải nghe máy và cô phải cư xử bình thường. Phòng ngủ nhỏ xíu - chỉ chừng mười hai mét vuông - cái ghế chỉ cách đó một mét. Cô cố với tay lấy cái điện thoại để không phải ra khỏi giường, nhưng loại ga ở khách sạn xa xỉ này rất trơn. Nó làm cô ngã uỵch xuống sàn, đầu gối đập xuống.

Ôi. Mẹ kiếp! “Alô?”

“Xin chúc mừng!” Jenny Cadine nói.

“Chúc mừng cô,” Wendy nói, nghĩ rằng Jenny đã được đề cử giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất.

“Thật là phấn khởi nhỉ? Tôi phấn khởi quá.”

“Cô xứng đáng lắm. Cô đã diễn rất tuyệt.”

https://thuviensach.vn

“Mà nó là phim hài lãng mạn nữa chứ,” Jenny nói tiếp. “Thường thì mình đâu có được đề cử cho những phim kiểu này...”

Jenny, Wendy muốn nói, cô ngậm miệng lại được không? Dù sao thì có khi cô chẳng thắng đâu. “Tôi biết,” cô nói lớn. “Thật sự là tuyệt vời.” Cô ngồi xuống một bên giường và chống tay lên trán. Có lẽ đêm qua cô đã ngủ được một tiếng. Sự mệt mỏi, cộng với stress, khiến cô buồn nôn ghê gớm. “Xin chúc mừng một lần nữa,” cô nói, cố kết thúc cuộc điện thoại.

“Chị đang ở nhà à? Chị nói với Shane chưa?”

“Tôi đang ở Mercer,” cô lưỡng lự nói, mong muốn được kể lại cái tin khủng khiếp chiếm trọn lấy lương tri của cô và khiến cô ngậm miệng lại. Mẹ nó chứ, cô nghĩ, sao cô không nói dối và giả vờ như mọi thứ vẫn bình thường? “Trong căn hộ bị rỉ nước...”

“Tôi thích khách sạn Mercer lắm,” Jenny nói. “Cho tôi gửi lời hỏi thăm tới mọi người nhé. Và xin chúc mừng một lần nữa.”

“Cũng xin chúc mừng cô.”

Jenny gác máy và điện thoại của Wendy lại đổ chuông. Là đạo diễn, chắc là họ cũng được đề cử cho Bộ phim xuất sắc nhất.

Cô nhận thêm vài cú điện thoại, và khi nhìn đồng hồ, nó chỉ 5 giờ 45.

Giờ mà gọi cho Shane có sớm quá không? Có lẽ thế, nhưng cô không quan tâm. Cô sẽ đánh thức anh dậy. Để cho anh phải chịu đựng khổ sở hệt như cô. Sao anh lại được phép ngủ trong khi cô thì không được? Hơn nữa, sau ba tiếng nằm trên giường khổ sở vì tình cảnh của mình, cô quyết định tốt nhất là giả vờ mọi thứ đều bình

https://thuviensach.vn

thường - và rồ`i có lẽ nó sẽ bình thường. Và nế´u mọi thứ bình thường, điề`u đầ`u tiên cô sẽ làm là gọi cho Shane báo tin tố´t lành.

“Sao?” anh rên rỉ vào điện thoại.

“Em chỉ muố´n anh biế´t là,” cô nói, bằ`ng cái giọng đầ`y phấ´n khích giả vờ. “Chúng ta được đề` cử sáu giải Oscar. Cho The Spotted Pig.”

“Hay quá. Cho em,” Shane nói. Nghe có vẻ như anh đang cố´ vui cho cô. Nhưng cô đoán nế´u có thể´ thật, thì chỉ bởi vì anh nghĩ thể´ sẽ làm cô dịu xuố´ng. Nế´u anh nghĩ cô sẽ không lên tiế´ng cãi nhau, thì anh sẽ bị ngạc nhiên đấ´y. “Và chính xác thì khi nào anh về` nhà?” cô hỏi.

“Anh bảo với em rồ`i,” anh mệt mỏi nói. “Có lẽ chừng bảy hay tám giờ.”

Thế´ muộn quá, cô muố´n hét lên. Chloe cầ`n phải đi ngủ lúc bảy giờ... “Em sẽ gặp anh trước cửa căn hộ,” cô nói.

“Anh sẽ không làm thế´,” anh nói vẻ cảnh báo.

“Đừng có nói với em rằ`ng em có thể và không thể làm gì, Shane Healy,” cô hét, đột nhiên nổi đóa. “Anh không có quyề`n ngăn em gặp con.” Có thứ gì đó trong đầ`u cô, có lẽ là mạch máu, nổ bùm, và mắ´t cô đau nhói.

“Không phải thế´...” Shane lên tiế´ng, nhưng cô cắ´t lời anh. “Em không biế´t ai khuyên anh hay họ bảo gì với anh, nhưng họ đang phạm một sai lầ`m lớn. Em sẽ kiện chế´t cha anh để anh không bao giờ được gặp bọn trẻ nữa. Không bao giờ...”

Shane dập máy lúc nào đó trong lúc cô đang gào thét. Cô đờ đẫn nhìn điện thoại. Chuông cửa reo.

https://thuviensach.vn

“Ai đâ´y?” cô hỏi, bước qua phòng khách nhỏ tới cửa.

“Phục vụ phòng đây.”

“Tôi không gọi phục vụ phòng.”

“Wendy Healy?”

“Vâng?”

“Phục vụ phòng đây. Tôi chỉ bỏ cái này vào trong cửa thôi.”

Để tôi yên! Cô mở cửa ra.

Một thanh niên điển trai đê´n mức ta phải để ý, cô bực tức nghĩ, có lẽ làm việc ở khách sạn này vì anh ta muô´n thành diễn viên và nghĩ đây là nơi tô´t để tạo các mô´i liên hệ. Anh ta đang đứng ngoài cửa, cầ`m một cái khay trên đó là một cái xô đá đựng một chai champagne. Cô nhìn thấ´y nhãn hiệu màu xanh lục trên nút chai đó là chai Dom Perignon.

“Tôi nên đặt cái này ở đâu đây?” anh ta dịu dàng nói.

Cô khô´n khổ nhìn quanh phòng. Chẳng lẽ anh ta không biê´t bây giờ mới là sáu giờ sáng ư? “Tôi không biê´t. Thôi để lên bàn cà phê đi.” Rô`i anh ta trịnh trọng dịch cái bình hoa nhỏ sang cái bàn nhỏ cạnh sofa. Anh ta có thể chậm chạp hơn nữa không nhỉ? Cô tự hỏi. Anh ta đặt xô đá xuô´ng bàn thủy tinh, đẩy chô`ng tài liệu sang một bên.

Ôi Chúa ơi, cô nghĩ. Cô bước tới một bước và cầ`m lấ´y tài liệu nhét vào túi áo ngủ.

“Có tấ´m thiê´p,” anh ta nói vẻ quan tâm, chìa cho cô một phong bì trắ´ng nhỏ nằ`m trên khay.

https://thuviensach.vn

“Cám ơn,” cô lạnh lùng nói, liếc nhìn anh ta.

Anh ta bắt đầu xếp khăn trắng quanh cổ chai rượu. “Tôi có nên mở ra cho chị không?”

“Mới sáu giờ sáng mà.”

“Chẳng biết được đâu,” anh ta nói, không hiểu được ẩn ý. “Ý tôi là, hôm nay là một ngày đặc biệt. Chị có thể muốn say xỉn. Nếu là tôi thì tôi muốn đấy.”

Tôi chắc là anh muốn rồi, cô nghĩ, nhìn anh ta từ đầu tới chân. “Tôi không uống,” cô nói sắc lạnh. New York là thế đấy. Ai cũng quá thân mật và suồng sã, đặc biệt ở một nơi như Mercer, mà về cơ bản hầu hết thời gian là một bữa tiệc lớn. “Xin mời,” cô nói, nhìn ra cửa.

“Tôi chỉ muốn nói rằng tôi biết chị là ai và tôi thích phim của chị,” anh ta thốt ra. “Và chúc mừng chị được đề cử...”

“Cám ơn,” cô nói, lầm bầm vài lời lịch sự cuối cùng. Cô mở cửa ra.

“Giờ xin tạm biệt,” tay thanh niên nói.

“Tạm biệt.” Cô đóng sầm cửa lại sau khi anh ta đi ra. Sao những chuyện thế này luôn xảy ra trong đời? Khi mọi thứ trong đời tư tan tành hết thì đột nhiên sự nghiệp lại phất lên dữ dội.

Cô lắc đầu, nén xuống một cơn buồn bã có cảm giác lớn như một làn không khí trống rỗng. Cô mở phong bì ra và đọc cái thiếp bên trong. “Chị Wendy thân yêu,” nó viết. “Chị là ngôi sao. Tôi sẽ không thể làm được nếu không có chị, và yêu chị rất nhiều. Hôn chị, Jenny.”

https://thuviensach.vn

Ít nhất thì cũng có người trân trọng mình, cô nghĩ. Cô xé tấm thiệp thành từng mảnh vụn và nhìn nó bị ném vào sọt rác.

Rồi cô vào lại phòng ngủ ngồi bắt chéo chân trên giường, kéo cái chăn lông ngỗng lại bọc lấy người. Cô có thể cảm thấy những mạch máu - hay là động mạch nhỉ? - đập hai bên thái dương, như thể có một ban nhạc đang chơi trong đầu cô. Cô đờ đẫn nhìn bức tường phía xa. Chuyện này không thể thực sự đang xảy ra được. Nó không thể là thực được. Thật là không thể nào. Những chuyện thế này không xảy ra, nhưng người ta nói khi liên quan đến ly dị, con người ta làm bao chuyện điên rồ.

Khóa cửa không cho vợ vào căn hộ và ăn cắp bọn trẻ.

Giờ chắc chắn cái đó là bất hợp pháp.

Cô sẽ gọi cảnh sát ở Palm Beach tới bắt Shane vì bắt cóc con.

Cô quay sô của Shane. “Sao?” anh nói.

“Em ngạc nhiên là anh vẫn trả lời điện thoại đấy.”

“Một phút nữa thì không đấy.”

Khi đó gần như cô đã quỵ lụy, gần như cầu xin anh quay lại với cô, cho cô cơ hội thứ hai. Tuy nhiên ngay trước khi xuống nước thì cô đã thốt ra, “Em sẽ báo cảnh sát bắt anh.”

“Ôi Wendy. Em điên rồi,” anh nói, như thể cô là một đứa đáng thương hại.

“Đúng thế. Em sẽ gọi cảnh sát ngay bây giờ,” cô nói vẻ dọa nạt.

“Làm đi. Em cũng định cho bắt cả bố mẹ anh nữa à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế. Tất cả bọn nhà Healy đều vào tù.” Trong khoảng im lặng tiếp sau, Wendy tưởng tượng ra cảnh Shane và bố mẹ anh, giờ đã ngoài bảy mươi, đứng trong xà lim cùng nhau. Mẹ Shane có lẽ quàng chiếc khăn Hermès quanh cổ, và cha anh có lẽ mặc áo màu xanh nước biển của Ralph Lauren có khuy màu vàng. Họ sẽ sợ chết được, hệt như cô bây giờ.

“Ồ, và Shane này?” cô nói. “Em ghét anh. Em chỉ muốn anh biết điều đó.”

“Hay lắm, Wendy. Cứ thế đi. Thế sẽ khiến toàn bộ việc này dễ dàng với anh hơn. Cứ làm đi, báo cảnh sát bắt nhà anh đi. Anh chắc là quan tòa sẽ coi đó là một hành vi tỉnh táo đấy.” Anh gác máy. Cô ném điện thoại bay qua phòng. Nó đập vào tường kêu đánh bốp một cái. Giờ có lẽ cô đã làm vỡ điện thoại của mình. Cô ra khỏi giường nhặt lên và tờ tài liệu nhét trong túi áo rơi ra. Cô nhặt lên, và từ ngữ nhảy ngay vào cô như thể những ngón tay chọc vào mắt cô. “Tiểu bang New York.” “Bộ phận hôn nhân.” “Sự bỏ rơi.” Được triệu tập có mặt tại tòa vào ngày 14 tháng Tư.”

Tòa? Không, không, không, cô nghĩ, lắc đầu. Cô sẽ không tới tòa. Không bao giờ. Cô còn chưa bao giờ bị vé phạt đỗ xe sai, vì Chúa. Cô là một cô gái ngoan. Cô là người tốt, và người tốt không tới tòa.

Cô là chủ tịch của Parador Pictures, và chủ tịch của Parador Pictures cũng không đi tới tòa.

Cô nhặt di động lên. Vỏ bị nứt, nhưng nó vẫn hoạt động. Được rồi, cô nghĩ, có lẽ việc báo cảnh sát bắt Shane không phải là một ý hay. Cuối cùng tin đó sẽ xuất hiện trên báo chí và lan ra. Nhưng không gì có thể ngăn cô đi xuống Palm Beach và tự mình giành lại con. Và nếu Shane vẫn cố không cho cô vào nhà, cô sẽ mang bọn trẻ tới khách sạn Mercer. Chúng có thể sống ở đó, với cô, cho đến khi cô

https://thuviensach.vn

cho Shane ra khỏi đời mình. Khách sạn Mercer có toàn bộ mọi dịch vụ. Họ có người dắ t chó đi dạo, và cô tin rằ ng, có cả vú em. Và nê ́u họ không có, chắ c chắ n họ có thể thuê cho cô một người.

Cô quay một sô ́ khác. “Alô Josh à,” cô nói, cô ́ làm giọng mình nghe càng tự nhiên càng tô ́t.

“Tôi nghĩ mọi người đang tới tâ ́p chúc mừng,” Josh nói.

Anh ta đang nói cái quái gì thê ́ nhỉ?

“Đê ̀ cử Oscar?” anh ta hỏi. “Tôi đoán đó là lý do chị gọi cho tôi sớm như thê ́ vào sáng Chủ nhật.”

“Ừ phải. Chúng ta được sáu đê ̀ cử. Và tôi muô ́n cám ơn anh, Josh ạ. Anh đã giúp đỡ rấ t nhiê ̀u.” Và yadda, yadda, yadda, một giọng trong đầ ̀u cô nói.

“Tôi cô ́,” Josh nói bằ ̀ng một giọng hơi quá.

“Josh này?” cô hỏi, bằ ̀ng giọng ngọt ngào nhấ t của mình. “Tôi cầ ̀n phải đi Palm Beach ngay. Sáng nay. Cậu đặt cho tôi một chuyê ́n bay được không, rô ̀i gọi lại cho tôi? Và nê ́u không đặt được máy bay, cậu có thể xem thử Citation có được không? Tôi sẽ sử dụng tấ m thiê ́p NetJet của mình.” Cô dừng lại. Dùng Citation cho việc riêng là tuyệt đô ́i cầ ̀n phải tránh (và có thể, vê ̀ mặt lý thuyê ́t, khiê ́n cô mấ t việc). Nhưng cô có thể bảo rằ ̀ng đây là trường hợp khẩn cấ p (Shane đã bắ t cóc con cô!) - và lý do duy nhấ t cô có việc khẩn cấ p là do công việc - vê ̀ cơ bản cô đã phải ở cả một tháng trời tại Rumani để quay Ragged Pilgrims. Và tệ nhấ t thì cô sẽ tự trang trải chi phí. Dù có tô ́n bao nhiêu...

“Mà nghĩ lại,” cô nói, “bỏ qua khoản đặt máy bay mà xem Citation trước đi. Nê ́u nó bị đặt rô ̀i thì hẵng chuyển qua mua vé máy bay.”

https://thuviensach.vn

Mười lăm phút sau Josh gọi lại. “Chị may đâ´y,” anh ta nói. “Citation đang đậu ở Teterboro Airport và nó rảnh, nhưng nó phải quay lại lúc ba giờ chiê`u. Victor Matrick cầ`n nó lúc bố´n giờ.”

“Không có vấ´n đề` gì,” cô nói. Cô nhìn đồ`ng hồ`. Giờ là sáu giờ năm mươi ba phút. Cô sẽ có ô´i thời gian để bay tới Palm Beach, đón bọn trẻ, và quay lại New Jersey.

Cô cầ`m vali lên - cái mà cô đã mang theo mình suố´t tháng vừa rồ`i và đêm hôm qua đã không buồ`n mở ra - và một cái túi nhỏ đã mua ở sân bay Paris đựng đầ`y quà cho ba đứa trẻ. Cô khập khiễng bước ra sảnh tới thang máy, người mỏi mệt. Chỉ vài tiế´ng nữa thôi, cô tự nhắ´c mình, và rồ`i hy vọng toàn bộ chuyện không may này sẽ kế´t thúc.

“Xin chào - cô Healy?” cô nhân viên tiế´p tân nói khi cô đi qua. “Sáng nay cô rời khỏi khách sạn à?”

Wendy dừng lại. “Tôi không biế´t nữa,” cô nói, đột nhiên ý thức được mình trông như thế´ nào. Cô đã không buồ`n rửa mặt hay đánh răng. Và cô vẫn mặc chiế´c áo phông đã dùng khi đi lại (và đã mặc nó ngủ tố´i qua, nế´u có thể gọi nó là “ngủ”), và cái quầ`n từng là quầ`n ôm nhưng giờ nhão ra vì mặc quá nhiề`u. Tóc cô cũng không được chải mà kế´t lại thành cục - nhưng chuyện đó thì có quan trọng đế´ch gì chứ?. Và cô nói, “Tôi phải xem chuyện thế´ nào đã. Tôi sẽ báo lại cho cô sau nhé?”

May là cô gái kia không thấ´y việc này là kỳ lạ hay vẻ bề` ngoài của cô bấ´t thường (mà tại sao cô ta lại phải thế´ chứ, Wendy nghĩ; cô ta đã quá quen với những loại người dị hợm trong giới showbiz rồ`i). Cô ta gật đầ`u và mỉm cười, rồ`i mở cửa và nói, “Nhân tiện, xin chúc mừng chị được đề` cử giải Oscar.”

“Cám ơn cô,” Wendy nói.

https://thuviensach.vn

Đó là tấ t cả những gì thế giới này thực sự quan tâm - đề cử Oscar, cô chua chát nghĩ. Nế u có được nó, ta có thể cai trị cái hành tinh này.

Nhưng ta lại không giữ được chồng mình.

Một chiế c taxi đỗ lại và cô lên xe. "Đế n Teterboro Airport," cô nói. Chiế c xe giật một cái rồ i chạy đi, còn cô ngả người ra ghế . Chạy tới Palm Beach trong bộ dạng thế này đúng là điên rồ , một chuyế n đi thế này chỉ làm mọi thứ tệ hơn. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Khi bọn trẻ lớn lên, cô sẽ phải nói gì? Làm sao có thể giải thích rằ ng Shane đã mang chúng đi và cô đã không làm gì trong khả năng của mình để giành chúng lại? Thế hơi có vẻ kịch tính quá (này, bọn nó chỉ ở khách sạn Breakers vào cuố i tuầ n thôi mà, thế thì có gì tệ lắ m đâu?). Nhưng khi ta lấ y đi những điểm hào nhoáng xung quanh, thì về cơ bản tình huố ng sẽ là thế .

Thực sự không có vấ n đề gì phải băn khoăn cả. Cô sẽ phải đi cứu con mình khỏi tay Shane. Suy cho cùng, chúng là con của cô.

Ngồ i sau taxi, Wendy cắ n làn môi dưới khô nẻ và tự hỏi về một loại sự kiện kỳ quái đã dẫn đế n giây phút này khi cô lao ra phi thường vào lúc bảy giờ sáng để lên một chiế c Citation bay đi Palm Beach đòi con lại từ ông chồ ng đang cố ly dị cô. Vì cô đã ở Rumani một tháng để sửa chữa bộ phim một trăm hai mươi lăm triệu đô mà cô hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Có điề u gì đó về chuyện này mà cô có cảm giác là không thể tránh khỏi.

https://thuviensach.vn

Vậy tại sao cách đây hai mươi tư tiếng đồng hồ, mọi thứ đều ổn? Cô đứng trên một sườn đồi trông ra một làng hẻo lánh ngắm Jenny Cadine cố kéo một con bò lên con đường đầy đá. Con bò không chịu đi. Chuyện đó kéo dài cả tiếng đồng hồ. "Chúng ta thay con bò khác được không?" cô hỏi.

"Không có con bò nào khác cả. Ở đây chả có bò đâu. Chúng tôi phải mang con này từ Moldova tới đấy," một người nói.

"Phải có bò chứ. Nếu không họ lấy sữa ở đâu ra?"

"Một con bò khác đang trên đường đến," có người nói vào headphone của cô. Nó được nối với cái điện đàm cô găn vào phía sau quần. Cô tham gia vào bộ phim ở mức độ này - hành động như một kiểu đạo-diễn-kiêm-nhà-sản-xuất - đối với người đứng đầu xưởng phim thì không phải là chuyện thông thường. Nhưng cô đã quyết định rằng để bộ phim có thể tiến triển, cô buộc phải mó tay mó chân vào. Cô sẽ phải có mặt ngay ở đó, dưới hầm, dẫn đầu binh lính của mình...

Giờ chuyện con bò khiến cô nghĩ đến việc trên phim trường có hai loại người. Có loại người dự đoán được các vấn đề và lên kế hoạch cho chúng, những người luôn đi trước một bước (và những người này cuối cùng thành công). Và những người cứ thế tiến hành cho đến khi nảy sinh vấn đề, thế là nhún vai và cố gắng một cách hời hợt để giải quyết.

Cô nghĩ khi ngồi trên ghế sau của taxi, khó khăn là, nếu có phán xét một cách nghiệt ngã về người khác trong các cuộc hôn nhân, hầu hết mọi người đều đổ lỗi cho cô đã rơi vào nhóm thứ hai. Trong vài tháng qua, cô đã thờ ơ không làm gì, giả định, cầu nguyện rằng mọi chuyện sẽ ổn (và mọi chuyện đã ổn trong một thời gian, đúng không nhỉ?), và chỉ khi nó đập vào mặt cô thì cô mới

https://thuviensach.vn

buồn xử lý nó. Có lẽ cô nên cố hơn trong các buổi điều trị tư vấn với Shane và bác sĩ Vincent. Nhưng thời gian lệch sáu tiếng đồng hồ, và trong khi bác sĩ Vincent đòi giá năm trăm đô một tiếng, thì không có gì sánh được với chi phí của một tiếng đồng hồ bị lãng phí trên phim trường. 25.000 đô chẳng hạn. Và khi họ sẵn sàng quay, ta phải đi. Ta không thể nói, “Tôi sẽ có mặt trong vài phút nữa, ngay khi tôi xoa dịu cái tôi của ông chồng.”

Nhưng cô đã cố. Và khi cô về nhà, hai tuần trước, trong năm ngày, cô đã sắ́p xếp thời gian cho lần gặp khẩn cấp ba tiếng đồng hồ với bác sĩ Vincent. Bác sĩ Vincent yêu cầu khung vẽ và một tờ giấy trắ́ng loại mà các nhà văn viết phim truyền hình vẫn thường dùng để phác thảo các dòng thoại cho các tập phim. Hóa ra bác vĩ Vincent từng là nhà văn viết kịch bản phim truyền hình, nhưng đã nhận ra rằ̀ng mình có thể làm được nhiều việc tốt hơn bằ̀ng cách giúp đỡ những người trong Ngành điện ảnh Hiểu biết tốt hơn các Mối quan hệ của Chính họ.

“E” bà viết, bằ̀ng một cây Magic Marker màu xanh. Bà quành một vòng tròn quanh chữ cái. “Chữ E khiến ta nghĩ tới điều gì?”

“Ego[7]?” Wendy nói, nghĩ rằ̀ng mình đang chơi trò này khá tốt.

“Rất tốt. Còn Shane?” bác sĩ Vincent hỏi.

“Excalibur,” Shane thốt ra. Anh nhìn Wendy như thể thách thức cô dám cười nhạo anh.

“Excalibur,” bác sĩ Vincent viết lên tờ thấy, rồi chấm một dấu hỏi lớn. “Hãy nói về chuyện này. Excalibur là một thanh kiếm. Anh đang nghĩ đến “thằng cu” của mình à, Shane?”

“Lúc nào anh ấy chả nghĩ đến nó.” Wendy nói. Cô không kìm được, nó cứ thế vuột ra. Shane liếc xéo cô một phát. Cô nhún vai. “Ý

https://thuviensach.vn

tôi là, chẳng phải đàn ông đê`u thê´ ư? Hâ`u hê´t thời gian.”

“Không, Wendy ạ. Chúng tôi không thê´,” anh nói.

“Cái này thì sao?” bác sĩ Vincent hỏi. Bà viê´t chữ “Escape[8]” bă`ng chữ in hoa.

“Escape?” Wendy hỏi.

“Công việc đô`ng nghĩa với trô´n chạy,” bác sĩ Vincent nói, viê´t điê`u này lên giâ´y.

“Vâng, cái đó đúng đâ´y,” Shane vừa nói vừa khoanh tay lại.

“Không đúng!” Wendy nói, kinh ngạc hê´t nhìn từ Shane sang bác sĩ Vincent. “Người ta phải làm việc,” cô khăng khăng, nhận ra mình đã sai lâ`m ngay vào giây những từ đó vuột khỏi miệng mình. Cô đang nói gì thê´ này? Shane đâu có làm việc. Tâ´t cả những điê`u này nghĩa là sao? Thật là khó hiểu.

“Công việc là một Lô´i thoát[9],” bác sĩ Vincent nhă´c lại. “Nhưng khi ta ghép các chữ cái lại với nhau, ta sẽ có gì?”

“E-W. EW?” Wendy hỏi.

“We,” Shane nói, nhìn cô như thể cô là một đứa ngu.

“Đúng thê´. WE,” bác sĩ Vincent nói. “Cô không muô´n Công việc trở thành một Lô´i thoát khỏi We (chúng ta).”

“Nhưng nó đâu phải thê´,” Wendy phản đô´i. “Shane và tôi có quy tă´c, và tôi tuân thủ theo chúng. Tôi không được phép đi xa hơn hai tuâ`n. Và tôi chưa bao giờ làm vậy. Lẽ ra tôi phải ở lại Rumani - tôi không nên ở đây vào lúc này - nhưng tôi đã quay vê`. Tôi đã vê`. Em đã vê` phải không, Shane? Em chỉ đi có mười ngày...”

https://thuviensach.vn

“Em nói sẽ đi ba ngày. Tô´i đa,” Shane nói.

Wendy nhìn bác sĩ Vincent cầu cứu. “Tôi phải sa thải tay đạo diễn và thuê một người mới, rồ`i tôi phải...” Cô sụm người trong ghê´, mệt mỏi. Làm thê´ nào cô có thể giải thích toàn bộ quá trình phải thuê một đạo diễn mới và làm việc với ông ta đây? Và rồ`i nhà sản xuâ´t đã bỏ việc để phản đô´i. Và giờ cô phải quay lại đảm nhiệm vị trí đó cho đê´n khi nhà sản xuâ´t mới (ông này đang hoàn thành một bộ phim khác) có thể kê´t thúc và xuâ´t hiện ở phim trường, nói một cách chính xác, nê´u mọi việc diễn ra theo lịch trình, bô´n ngày.

“Đừng có đi. Anh thách em đâ´y, Wendy ạ,” ngày hôm sau Shane nói, khi cô chuẩn bị đồ` đạc lên đường.

“Em phải đi.”

“Em không nghe bác sĩ Vincent nói gì à? Em đang chạy trô´n. Em sử dụng bộ phim của em - những ảo tưởng - để chạy trô´n khỏi cuộc sô´ng.”

Khi đó cô có thể giê´t bác sĩ Vincent. Cô quyê´t định, không có gì nguy hiểm hơn một người đàn ông có chút ít kiê´n thức vê` tâm lý học bởi anh ta sẽ dùng nó để chô´ng lại bạn. Có lẽ phụ nữ nên chạy biê´n đi trước khi, khi những người đàn ông như Neanderthals, không hê` hiểu tại sao họ làm việc họ đã làm, và không hiểu cả việc tại sao phụ nữ làm những thứ đó.

Cô phản thùng lại, “Con người cần ảo tưởng, Shane ạ. Nê´u tâ´t cả chúng ta đê`u nhìn thê´ giới một cách chính xác và thực tê´ vê` nó, thì không ai sẽ ra khỏi giường vào buổi sáng đâu.”

“Chỉ mình em thôi, Wendy ạ. Anh có thể nhìn thê´ giới này theo đúng kiểu thực sự của nó. Và đô´i đâ`u với nó.”

https://thuviensach.vn

Đây là một lời kết tội sai lầm và đầy sỉ nhục mà Wendy không chịu được. “Chỉ bởi vì anh không phải làm thế thôi, Shane ạ. Bởi vì em lao động quần quật để anh được sống trong cái bọt bong bóng mà anh chẳng bao giờ phải làm bất cứ điều gì mà anh không muốn!”

Chính lúc đó - điều cần nói cuối cùng đã nói. Wendy nghĩ đây có lẽ là cuộc tranh cãi gây tổn thương nhất trong mười hai năm chung sống của họ. Nhưng chỉ bởi vì, ít nhất một lần, cô không bỏ đi hay nói dối để xoa dịu cái tôi của anh. Bác sĩ Vincent nói đúng. Cô đã dùng công việc làm lối thoát - khỏi Shane!

Trời ơi. Cô có còn yêu anh chút nào nữa không?

Làm sao yêu được nữa? Thậm chí dù có muốn, cô cũng không thể, nhất là sau khi anh đã làm gì với cô và gia đình của họ. Thật không tin nổi, hết sức hạ đẳng, mà cô gần như không cho phép bản thân nghĩ đến chuyện đó. Và bây giờ, ngồi trong taxi nhìn ra ngoài cửa sổ vào những tòa nhà xi măng xám xịt (taxi vừa ra khỏi đường hầm Lincoln đi vào New Jersey), cô cảm thấy vừa tủi hổ vừa tức giận.

Cô đã biết có gì đó không ổn khi cô ở sân bay Paris trên đường từ Rumani về nhà. Cô luôn mua quà mỗi khi đi xa, và đó là phần của chuyến đi mà cô thực sự mong đợi - mua quà cho bọn trẻ vì thế nghĩa là cô sắp được gặp chúng. Cô đã mua một cái vali kéo bằng vải bạt nhỏ đựng đầy quà, và trong lúc lang thang khắp các cửa hàng miễn thuế, cô liên tục cố gọi cho Shane. Anh không hề nhấc máy - di động cũng không, nhà cũng không, nhà bố mẹ anh cũng không. Cô cố gọi cho di động của mấy đứa con, nhưng chúng cũng không trả lời. Lúc đó là bốn giờ chiều ở Paris, tức mười giờ sáng ở New York. Có lẽ có một lời giải thích hợp lý - chúng đã đi đâu đó. Mua sắm chẳng hạn. Chẳng lẽ Shane không biết là tối thứ Bảy cô sẽ về

https://thuviensach.vn

ư? Cô tin chắ c mình đã nói với anh, nhưng có lẽ anh không tin cô. Cô gọi cho Shane và bọn trẻ ít nhấ t một ngày một lầ n. Cô nói chuyện với Shane rấ t căng thẳng và khô khan, nhưng chuyện đó thì dễ hiểu. Ngay cả khi họ không cãi nhau thì nói chuyện trên điện thoại cũng là rấ t khó khăn. Và từ lâu cô đã học cách không suy diễn mọi thứ từ đó - nế u làm thế , ta khiế n mình phát điên mấ t. Nhưng khi cô không gọi được cho Shane từ sân bay Paris, cô hoảng loạn, gọi cho anh và bọn trẻ cứ mười phút một lầ n trong hai tiế ng tiế p theo, cho đế n khi cô lên máy bay và tiế p viên yêu cầ u cô tắ t di động. Tự nhiên cô thấ y sợ - nỗi sợ chiế m lấ y cô trên chuyế n bảy tiế ng đồ ng hồ liề n. Nhỡ đâu có tai nạn. Hoặc hỏa hoạn. Hoặc Shane chế t. Nhưng có gì đó mách bảo với cô rằ ng chuyện còn tệ hơn.

(Thứ duy nhấ t có thể tệ hơn là có chuyện xảy ra với bọn trẻ. Trời ơi xin đừng. Đừng là chuyện đó.)

Cô lại bắ t đầ u gọi cho họ ngay khi bánh xe máy bay chạm xuố ng đường băng ở phi trường JFK lúc tám giờ ba phút tố i.

Vẫn không có ai trả lời. Không ở đâu cả.

Chuyện này thật sự không ổn. Cô bắ t đầ u thở gấ p, kéo vali và túi xuố ng khỏi chiế c Jetway và đi dọc con đường ngoằ n ngoèo dài dặc ra khu vực hải quan. Cô chỉ nghĩ mỗi một việc là làm sao phải về được nhà.

“Có gì khai báo không?” nhân viên thuế quan hỏi, nhìn hộ chiế u của cô.

Cô mỉm cười hy vọng. “Không.” Làm ơn cho tôi ra khỏi đây thật nhanh, cô cầ u nguyện.

Nhân viên nhìn cô và viế t số “1” lên tờ khai hải quan và đánh một dấ u tròn. Mẹ kiế p, mẹ kiế p, mẹ kiế p! Cô gầ n như muố n

https://thuviensach.vn

khóc. Thế nghĩa là họ sẽ kiểm tra cô. Sao chuyện này luôn xảy ra khi phụ nữa đi du lịch một mình? Cứ như thể cả thế giới muốn trừng phạt ta vậy.

Có một nữ nhân viên hải quan đợi cô ở lối ra. Đây là một dấu hiệu xấu nữa. Nó nghĩa là vì lý do nào đó họ đã chọn cô - cô! - như là một tội phạm tiềm năng (mà theo một nghĩa nào đó thì cô đúng là như vậy, chả phải ư, vì đã bỏ chồng và con lại mà theo đổi cái sự nghiệp hoành tráng mà giờ có lẽ là hoàn toàn vô nghĩa lí). Và họ cần một nữ nhân viên đặc biệt phòng khi tình huống cần đến việc lục soát toàn bộ thân thể. Không ai tin cô khi cô kể với người khác về cái thủ tục hải quan này, nhưng cô đi lại rất nhiều nên biết rõ chuyện này là thế nào.

Họ thực sự nghi ngờ cô là tội phạm. Một kẻ mang ma túy. Vì thế giới vẫn không thể tưởng tượng rằng một phụ nữ một mình đi du lịch rất nhiều có thể là bất cứ thứ gì khác ngoại trừ là một con la.

Một cách bản năng, mắt cô đánh sang hai bên, tìm lối ra (dù cô chả làm gì sai, hay ít nhất không phạm pháp), và rồi trước khi cô kịp chạy thoát, nữ nhân viên hải quan ("Điệp vụ Cody" Wendy thầm đặt tên cho ả trong đầu), tiến lại chỗ cô và chìa tay ra.

"Tôi có thể xem tờ khai hải quan của chị được không." Đó là một câu lệnh, không phải câu hỏi.

"Dĩ nhiên," Wendy nói, căng thẳng chuyển vali sang tay kia.

Điệp vụ Cody xem xét thẻ. "Xin làm ơn đi cùng tôi."

Wendy theo ả tới một bàn dài, và có cảm giác bị phơi trần, như thể cô đang bị lột sạch quần áo dẫn đi trước cả đám người lạ. "Chuyến đi của cô là loại gì?" Điệp vụ Cody hỏi.

https://thuviensach.vn

“Công việc,” Wendy nói một cách quyết liệt, miệng cô khô lại.

“Thế công việc của cô là loại gì?” Điệp vụ Vody nhấc vali của cô lên bàn và bắt đầu lục xem.

“Tôi là nhà sản xuất phim... Thực ra tôi là chủ tịch một công ty phim. Tôi vừa mới từ phim trường...”

“Bộ phim đó là gì?”

“Nó tên là Ragged Pilgrims...”

“Ragged Pilgrims? Tôi xem nó chưa nhỉ?”

“Chưa. Giờ chúng tôi vẫn đang làm... nó sẽ được tung ra vào Giáng sinh này,” cô nói vẻ có lỗi.

Một nhân viên khác tiến tới. Một người đàn ông, ngoài bốn mười, cao khoảng một mét bảy. Môi mỏng như hai sợi chỉ. Giờ thì họ đã vây quanh cô, Wendy nghĩ. Cô bắt đầu toát mồ hôi.

“Anh đã bao giờ nghe tới bộ phim Ragged Pilgrims chưa?” Điệp vụ Cody hỏi Môi mỏng.

“Chưa,” Môi mỏng nói.

“Cô ấy bảo cô ấy là nhà sản xuất phim,” Điệp vụ Cody nói, lấy túi mỹ phẩm từ vali của cô ra và chuyền qua cho Môi mỏng. Môi mỏng mở ra và nhìn vào bên trong, lấy ra một cái bàn chải đã cũ rích, sợi lông bàn chải tõe hết cả ra hai bên.

“Xin hỏi... tôi gọi điện thoại được không?” Wendy hỏi. “Tôi phải gọi cho các con.”

“Không,” Điệp vụ Cody nói.

https://thuviensach.vn

“Sao cơ?”

“Không. Không được gọi điện thoại trong khu vực hải quan.”

“Tôi xem cái đó được không?” Môi mỏng yêu cầu.

Wendy nộp điện thoại. Môi mỏng giơ điện thoại lên và lắc nó.

“Thực sự... nó chỉ là cái điện thoại thôi,” Wendy nói, bộc lộ sự bồn chồn của mình. Họ sẽ còn hành hạ cô như thế này bao lâu nữa đây? Trong vài giây nữa thôi, có khi họ sẽ dẫn cô đi bắt cởi quần áo...

“Tôi xem hộ chiếu của cô được không?” Môi mỏng nói. “Cô đi lại rất nhiều,” anh ta nói vẻ nghiêm khắc, như thể đây là một hoạt động gây ra nghi ngờ mà con người nên tránh. “Chắc cô biết hải quan có quyền kiểm tra bất cứ hành khách nào vào bất cứ lúc nào, vì bất cứ lý do gì.”

Cô ăn năn cúi đầu. “Vâng thưa anh. Anh nói đúng.”

Và chỉ khi đó, sau khi sỉ nhục cô, họ thả cô ra.

Ôi ơn Chúa. Cô được tự do! Cô vội đi qua cánh cửa xoay vào khu vực chờ. Ở đó đông nghịt, nhưng ngay trên hàng trước, như đã được dặn trước, là ông tài xế mặc đồng phục cầm biển có đề “Cô Healy.” Cô lao về phía ông, vẫy tay... Và rồi một người đàn ông khác tiến tới. Ông ta mặc áo khoác bẩn thỉu và đầu bị hói với vài cọng tóc đen lơ thơ trên cái hộp sọ. “Wendy Healy?” ông hỏi.

Ôi Chúa ơi, cô nhăn mặt nghĩ, đây rồi. Kẻ mang tin xấu. Cô đã đúng, có thứ gì đó tồi tệ đã xảy đến với Shane và lũ trẻ. Và đầu gối cô run lên vì sợ hãi.

Cô không cất nổi tiếng.

https://thuviensach.vn

“Có phải cô là Wendy Healy không?” ông đó hỏi lại. Giọng ông ta trầ̀m trầ̀m. Loại giọng mà thú nhồ̀i bông sẽ nói nế́u chúng biế́t nói. Cô câm lặng gật đầ̀u.

“Cám ơn cô,” ông nói và chìa cho cô một cái phong bì.

Ông ta quay đi và biế́n mấ́t vào trong đám đông. Wendy bố́i rố́i mở ra.

“Tiểu bang New York, Ly dị, Healy và Healy,” cô vội đọc lướt qua các dòng. “Triệu tập đế́n làm thủ tục Ly dị... bị buộc tội bỏ rơi... Con cái sẽ do người cha hợp pháp, Shane Healy, chăm sóc, cho đế́n khi có quyế́t định của tòa án...”

Cô thấ́y nhẹ nhõm đế́n choáng váng - bọn trẻ không chế́t, hay ít nhấ́t đế́n lúc này là không - rút cuộc không có gì, chỉ là một trò ngu xuẩn nữa của Shane mà thôi.

Mẹ kiế́p anh ta.

Đột nhiên người tài xế́ chạy tới và kéo cô đi. “Làm thế́ hơi hạ đẳng,” ông ta giận dữ nhận xét. “Đưa cho vợ đơn ly dị ngay khi cô ta vừa xuố́ng máy bay. Tôi mà biế́t trước tay kia sẽ làm gì thì đã chặn trước rồ̀i.

“Mmmmm,” cô thờ ơ nói. Chuyện này không thể là thật được, phải không nhỉ?

“Không quan trọng đâu. Không có gì,” cô nói, nghe có vẻ khá lạnh lùng và không thích hợp. “Không có gì,” cô nhắ́c lại. “Chỉ là một thứ tôi sắ́p phải xử lý. Chồ̀ng tôi bị điên.”

Tài xế́ nhẹ nhàng giúp cô vào xe. “Nế́u cô cầ̀n giấ́y, có một hộp Kleenex ở sau đấ́y.”

https://thuviensach.vn

Cô ngoan ngoãn gật đầu. Cô sẽ không khóc. Thật là đáng kinh ngạc khi mà vào những giây phút thế này, ta không tài nào khóc được. Thay vào đó, chỉ có một sự trống rỗng màu vàng mờ đục bệnh hoạn trong đầu cô. Thế đấy, thế đấy, thế đấy, cô nghĩ. Vậy đó là lý do Shane không trả lời điện thoại. Anh ta sợ.

Mọi chuyện thật quá kỳ quặc và thảm hại đến nỗi không nói ra được.

Nhân viên bảo vệ trực buổi đêm nhìn cô kỳ lạ khi cô bước vào khu nhà mình ở.

"Chồng tôi có nhà không?" cô hỏi.

Anh ta đưa mắt đi chỗ khác và rồi nhún vai. Trên mặt anh ta có vẻ gì đó hơi thù địch, như thể anh ta nghĩ sắp sửa cãi nhau và cố cảnh báo cô rằng đừng có mà làm thế.

"Tôi không biết," anh ta nói. "Tôi nghĩ có lẽ họ đi nghỉ cuối tuần đâu đó."

Đi xa? Không thể nào. Khi mà mọi chuyện thế này. Tim cô bắt đầu đập thình thịch vì hoảng loạn.

"Anh nghĩ hay anh biết?" cô hỏi, nhấn nút thang máy.

"Hôm nay tôi không thấy họ. Chiều hôm qua họ ra đi mang theo hành lí. Nhưng tôi không biết gì cả."

Thang máy mở ra một hành lang mờ mờ với những bức tường bằng ximăng. Cả hai đầu đều có cửa. Căn hộ của cô nằm phía bên tay phải. Bước trên hành lang, cô có cảm giác như ở bên ngoài cơ thể mình, làm theo một kịch bản mà ai đó đã viết ra. Cánh cửa nhà mình với cô trông xa lạ, và chuyện này không có gì là đáng ngạc nhiên cả. Khi lấy chìa khóa ra nhét vào ổ, cô thấy ổ khóa khác, mới sáng

https://thuviensach.vn

bóng. Cô thấy toàn bộ cảnh tượng khủng khiếp trước mặt mình. Cô cố nhét khóa vào ổ nhưng nó không chịu xoay, và rồi cô bối rối nghĩ rằng mình mở nhầm cửa và thử ổ khóa khác, và rồi cô hiểu ra rằng Shane đã thay ổ khóa mới. Cô vẫn cố mở, và nó đúng như cô tưởng tượng. Chìa khóa đi vào một nửa và không chịu đi tiếp, và bởi vì cô phải thử mọi khả năng, cô đã đi tới cuối hàng lang và thử nhét chìa khóa vào các ổ khóa nhà khác. Cũng không mở được, và cố thêm một cách tuyệt vọng, cô nhét chìa khóa vào một ổ khóa mới.

Nó kẹt ở đó, chế giễu cô.

Một cơn tuyệt vọng và đau khổ ập đến. Và trong cơn cảm xúc này cô hiểu ra một điều không tránh khỏi rằng có thứ đã bị mất đi và sẽ không bao giờ tìm lại được nữa. Cô nghĩ vậy là ngày đó đã đến; cái ngày mà cô sợ hãi suốt cả đời mình. Cô thất bại thảm hại và toàn tập. Không thể chối cãi được. Cô đã làm mọi thứ sai lầm. Cô đã để mọi người thất vọng, làm con mình thất vọng.

Cảm giác tội lỗi cơ hồ không chịu nổi. Cô tránh xa khỏi cái cửa và gục người xuống đau đớn, úp tay xuống nền xi măng. Giờ cô phải làm gì đây? Gọi thợ khóa, cô nghĩ, hay là luật sư... hay cảnh sát? Cô có cảm giác mọi nỗ lực này sẽ chẳng có ích gì. Hay cô nên chịu thua và nằm xuống sàn hành lang này luôn. Cuối cùng, Shane sẽ quay lại và tìm thấy cô ở đó.

Cô nghĩ chuyện này giống hệt trong giấc mơ của cô, ngồi thụp xuống như vậy. Trong giấc mơ cô nằm trơ ra và chết dần chết mòn trên hành lang, không cử động được. Cô bịt mắt lại, miệng há ra thét lên một tiếng câm lặng.

Cô hít một hơi thật sâu, xoa tay khắp mặt. Cô phải thở và cô phải nghĩ. Việc đầu tiên phải làm là gọi thợ khóa - đó là điều mà kịch bản bắt phải làm - và rồi cô sẽ vào căn hộ và tìm chứng cứ xem

https://thuviensach.vn

Shane có thể mang con cô đi đâu. Cô đứng dậy và cầm túi lên. Giờ thì đơn giản chỉ là một trò chơi chờ đợi. Cô sẽ đợi thợ khóa, và rồi cô sẽ tìm con mình.

Cô lấy điện thoại và nhìn màn hình. Nó đen thui. Hết pin.

Vậy là sẽ có cảnh tượng kiểu đó. Bà mẹ phát điên lên khi mất con và bị hoàn cảnh ngăn chặn ở mọi tình huống.

Nào, nghĩ đi! Cô giục mình. Cô thu gọn đồ đạc rồi đi xuống sảnh.

"Anh có chìa khóa không?" cô hỏi tay bảo vệ.

"Chúng tôi không có chìa khóa," anh ta lì lợm nói.

"Chồng tôi đã thay khóa nhà. Khi tôi đi vắng. Anh phải có chìa khóa."

"Chúng tôi không giữ chìa khóa. Chúng tôi không được phép."

"Thế ai có chìa khóa?"

"Không biết."

"Cấp trên của anh có chìa khóa không?"

"Tôi không biết."

"Anh có số điện thoại của ông ta không?"

"Không."

Chết lặng. Cô cảm thấy muốn giết cái tay bảo vệ mà có lẽ chỉ đang cố "làm việc của mình." Nếu là đàn ông, có lẽ cô đã đánh anh ta. "Tên anh là gì?" cô hỏi, lục túi tìm cây bút.

https://thuviensach.vn

“Lester James.”

“Cám ơn anh, Lester. Mai tôi sẽ cho anh nghỉ việc.”

“Đừng có mà dọa tôi, thưa bà.”

“Không dọa nạt gì sa´t.”

Việc cãi cọ này khiê´n tim cô đập thình thịch trong lô`ng ngực và cô đẩy cửa kính ra phô´. Cơn giận của cô, giờ đã được xả, vẫn chiê´m lâ´y cô. Sao Shane dám cướp con của cô? Cô bước xuô´ng đường vẫy một chiê´c taxi. Một chiê´c xe suýt đâm vào cô, đánh tay lái vào phút cuô´i cùng để tránh cô. Tài xê´ bâ´m còi giận dữ. Cô chửi hă´n, cơn giận dữ của cô đã lên đê´n mức báo động đỏ.

Vài chiê´c taxi chạy qua, đê`u đã có người, rô`i sau vài phút cô nhận ra mình sẽ phải tìm một chiê´c xe. Cô bă´t đâ`u bước tới Đại lộ 7, kéo theo vali, mà giờ đây có cảm giác nặng cả chục cân. Sau vài mét, cô dừng lại đổi tay, và thở hô`ng hộc vì mệt. Sao không có chiê´c taxi nào nhỉ? Và khi nhìn thâ´y đám thanh niên trên đường phô´, đột nhiên cô nhớ ra hôm nay là tô´i thứ Bảy.

Tô´i thứ Bảy ở Chelsea lúc mười giờ. Không thể nào tệ hơn. Khu vực này tràn ngập các nhà hàng rẻ tiê`n và câu lạc bộ gái. Nó là điểm đê´n cuô´i tuâ`n của thanh niên. Không có taxi, chỉ có ga tàu điện ngâ`m trên Phô´ 23. Và cứ đi vài bước lại dừng lại đổi tay, cô vâ´t vả khổ sở cuô´c bộ ba tòa nhà tới lô´i vào ga tàu điện ngâ`m.

Khi tới bậc thê`m dẫn xuô´ng ga, đột nhiên cô dừng lại tự hỏi chính xác thì mình nên đi đâu. Cô có thể tới căn hộ của bô´ mẹ Shane ở Central Park West. Có lẽ Shane đã để bọn nhỏ ở đó vào dịp cuô´i tuâ`n. Nhưng cũng có khi bọn nhỏ không ở đó, nê´u thê´ thì cô sẽ lãng phí ít nhâ´t là nửa tiê´ng đô`ng hô` để tới đó, chỉ để phát hiện ra mình không vào trong được. Hoặc cô´ thử tới chỗ Victory hay Nico,

https://thuviensach.vn

nhưng có khi họ cũng không có nhà. Tô´t nhâ´t là tới khách sạn... và đột nhiên cô nhớ ra Parador Pictures có một phòng suite ở khách sạn Mercer. Cô chưa bao giờ dùng cả. Nó là tàn dư còn lại từ những người khi Comstock Dibble còn là chủ tịch Parador và đã dùng căn phòng này cho các mô´i tình lang chạ khét tiê´ng của ông ta. Nhưng cô tin chă´c là công ty vẫn sở hữu nó. Mỗi khi đề` cập đế´n chuyện đó, người ta luôn có thể chỉ ra rằ`ng họ đã mua được nó với giá rẻ´t hời, và rằ`ng cũng đáng giữ cái phòng đó lại.

Cho những trường hợp khẩn cấ´p, cô cau có nghĩ, bắ´t đầ`u bước xuố´ng bậc thề`m, cái vali nện xuố´ng ầ`m ầ`m sau lưng cô. Một nhóm con gái đi vụt qua cô, suýt đẩy cô ngã. Họ mặc váy ngắ´n và đi giày cao gót rẻ tiề`n, và đang nói chuyện vui vẻ như chim sáo, tràn đầ`y nhiệt huyế´t tuổi trẻ. Họ có biế´t điề`u gì chờ đợi họ không nhỉ? Wendy băn khoăn, nhìn khắ´p người họ vừa khó chịu vừa ngưỡng mộ sự phấ´n khích đầ`y trẻ con của họ. Nế´u họ thấ´y cô nhìn chằ`m chặm họ, họ cũng không để lộ ra. Và đột nhiên cô nhận ra, sao họ phải làm thế´ chứ? Với họ, cô hoàn toàn vô nghĩa, vô hình và dù họ có biế´t cô là chủ tịch Parador Pictures, họ có thèm quan tâm hay bị ấ´n tượng không? Cô ngờ là không. Với họ, cô không là gì ngoài một phụ nữ trung niên khổ sở, loại phụ nữ mà những cô thiế´u nữ nhìn và rồ`i quay sang thì thầ`m với bạn bè của mình rằ`ng, "Nế´u có ngày tớ trở thành như bà ấ´y thì bắ´n chế´t tớ đi nhé?"

Nhưng họ sẽ trở thành như cô. Đó là điề`u thanh niên không chịu hiểu. Ai cũng già đi và chuyện dở hơi xảy đế´n với bạn. Cực kỳ dở hơi. Dở hơi đế´n mức không kiểm soát được...

Cô bước lên tàu, đứng như phỗng, thầ`m cảm ơn là không ai nhìn mình. Cô thở dài và xuố´ng tàu ở ga Spring Street, mệt mỏi lê bước trên một con phố´ cổ lát sỏi cuội. Trong các khu ở Manhattan, Soho đặc biệt có không khí phim trường, nổi tiế´ng với những người qua đường trông giố´ng những vai phụ từ Central Casting, hoàn hảo đế´n

https://thuviensach.vn

nỗi họ hoàn toàn hợp vào khung cảnh này. Có cảm giác rằng mọi thứ dường như không thật lắm, hoặc quá sáo mòn để có thể là thực, và bầu trời đen kịt như nhung lại lâm thâm đổ mưa.

Cuối cùng cô nói chuyện được với Shane vào lúc mười một giờ mười lăm phút.

Anh trả lời điện thoại bằng tiếng "Alô" khàn khàn và nghi hoặc như thể một tên tội phạm đang chạy trốn, cô nghĩ. Cô nhẹ nhõm cả người khi nghe giọng của anh; vừa giận dữ vừa sợ hãi - sợ rằng anh sẽ không nói cho cô biết bọn trẻ ở đâu, hay anh sẽ dập máy, ngờ rằng anh chỉ nhấc điện thoại là do cô gọi từ điện thoại của khách sạn và anh đã không nhận ra số. Sự sai trái của tất cả mọi việc anh đã làm - lấy con của cô, đưa đơn ly dị cho cô, khóa căn hộ không cho cô vào - đột nhiên khiến cô choáng váng, khiến cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Anh đã làm cô gục ngã. Anh nắm mọi quyền lực còn cô thì không.

"Shane..." cô lên tiếng, kiên quyết nhưng không quá ác liệt.

Anh lưỡng lự, do tội lỗi, sợ hãi, hoặc ngạc nhiên - cô ngờ rằng anh đang cố đánh giá giọng cô để xem liệu nói tiếp có an toàn hay không.

"Ô, xin chào," anh nói như thể cố gắng hết sức.

"Bọn trẻ đâu?" Cô vô thức bước lại cửa sổ, đầu gục xuống, tập trung toàn bộ trí óc vào cuộc điện thoại.

"Chúng ổn. Chúng ở với anh," anh nói vẻ tự vệ.

"Anh ở đâu?" cô dịu dàng hỏi. Đột nhiên cô nghĩ ra rằng cách hay nhất để xử lý tình huống này là khiến cho anh không hiểu gì cả, cư xử như thể mọi chuyện đều ổn cả.

https://thuviensach.vn

“Anh đang ở Palm Beach,” anh nói, nghe hơi bô´i rô´i. “Bô´ con anh xuô´ng đây xem ngựa...”

“Hay quá,” cô nói nghĩ rằng giờ chă´c anh rô´i trí toàn tập rồi, băn khoăn không biê´t cô đang gọi từ đâu và có phải máy bay của cô bị đình lại không, và cô đã về nhà và phát hiện ra anh đã làm những gì.

“Ừ,” anh nói cẩn trọng. “Bô´ mẹ anh cũng đi cùng...”

“Tuyệt quá,” cô nói vẻ nhiệt tình. “Một chuyê´n đi gia đình. Em râ´t xin lỗi là không đi cùng được.” Trong giọng cô ẩn chứa sự mỉa mai. Nhưng cô cô´ nén lại, đột nhiên hiểu ra tình huô´ng này quan trọng đê´n mức nào. Họ đã đi mà không có cô. Họ không muô´n cô, không cần cô, không quan tâm đê´n cô, không muô´n có cô ở bên. Nó như thể là một đứa trẻ trong lớp học không được mời tới dự bữa tiệc sinh nhật, nhưng còn tệ hơn gâ´p ngàn lần. Nỗi đau làm cô choáng váng; nó khiê´n mọi ý chí phản kháng trong cô cạn kiệt.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng tâ´t cả họ âm mưu tách cô ra.

Cô ngồi xuô´ng giường, cô´ gă´ng bình tĩnh lại để nói chuyện được. “Vậy mọi người ở đâu?” cô hỏi, giọng cô´ tình nghe có vẻ vui tươi.

“Mẹ tìm thâ´y một nơi râ´t hay ở Breakers,” Shane thì thầm. Nghe giọng anh buồn buồn.

“Ô`. Breakers. Ở đó chă´c đẹp lă´m,” cô nói.

“Họ có ba bể bơi,” anh yê´u ớt nói. Dừng lại. Cô hít vào nặng nề, mũi cô đầy nước nhầy vì những giọt nước mă´t să´p trào ra. Cô nhă´m nghiền mă´t lại và ngậm chặt miệng như thể cô nuô´t nỗi buồn. “Wendy?” anh hỏi. “Em có, ờ...”

https://thuviensach.vn

Cô sẽ không để cho anh nhận ra, nhất là khi cô cảm thấy mình thất bại thảm hại. “Magda có đó không?” cô vội hỏi. “Em nói chuyện với con được không?” nghĩ rằng mình thật thảm hại làm sao khi phải xin chờng để được nói chuyện với con mình.

“Chắc nó đang ngủ...” Tim cô đau nhói. “Anh sẽ đi xem thử,” Shane nói, tỏ vẻ thương cảm.

Cô bồn chồn đợi, như một đứa nhóc sợ hãi bị từ chối.

“Alô?” Giọng ngái ngủ của Magda.

“Chào con yêu. Con khỏe không?” Giọng cô dịu dàng.

“Con khỏe ạ. Hôm nay bọn con đã thấy con ngựa đẹp nhất. Nó màu xám tro và cao mười bốn gang tay.” Con bé nói với giọng đầy tự hào của một chuyên gia khi phát hiện ra điều này.

“Các con có khỏe không? Tyler với Chloe thế nào?”

“Tyler bảo nó cũng muốn có một con ngựa. Nhưng nó còn nhỏ quá phải không mẹ? Chắc nó phải đợi cho đến khi ít nhất nó mười hai tuổi. Như con ấy.”

“Mẹ không biết nữa Magda ạ...”

“Với cả ông bà cũng đang ở đây.”

“Chloe đâu?”

“Nó đang ngủ cùng giường với con, còn Tyler thì ngủ với bố... Mẹ đang ở đâu thế ạ? Mẹ về nhà chưa?”

“Mẹ ở New York.” Cô ngần ngại, rồi nói tiếp. “Mẹ đang ở khách sạn. Bố thay khóa vào nhà mình rồi và mẹ không vào được.”

https://thuviensach.vn

“Ô`,” Magda nói. Và trong giọng con bé khi nói một từ đó thôi đã hàm chứa tâ´t cả, Wendy nghĩ. Đó là buô`n râ`u, cảm thông, và thông cảm, và sợ hãi, và yê´u ớt, nhưng đô`ng thời cả đâ`y xa cách. Nó biê´t, Wendy nghĩ. Nó biê´t chính xác chuyện gì đang diễn ra, và không biê´t mình sẽ phải làm gì.

“Tuy nhiên giờ thì mọi thứ ổn rô`i,” Wendy tự tin nói, cô´ gă´ng nén lại cảm giác muô´n dựa dẫm vê` mặt cảm xúc vào đứa con gái mười hai tuổi của mình, nịnh nó để đào thông tin, biê´n nó thành tòng phạm trong màn kịch chô´ng lại bô´ nó - hay, có lẽ thực tê´ hơn, chô´ng lại chính cô. Cô cảm thâ´y thật yê´u ớt, nhưng đó là vâ´n đê` của cô. Con cái không nên an ủi bô´ mẹ.

“Thật à mẹ?” Magda hỏi.

“Ừ, con yêu, ổn mà,” Wendy nói, giọng vui vẻ và lạc quan giả tạo. “Khi nào mọi người vê`?”

“Mai ạ,” Magda nói. Và rô`i, như thể nó thực sự muô´n trâ´n an mẹ, nói thêm, “Ô` mẹ ơi. Con râ´t nóng lòng được cho mẹ con xem ngựa của con!”

Từ trong cổ họng Wendy bật ra một tiê´ng khàn nhỏ, như tiê´ng con chuột bị dính bẫy kêu ré lên ngạc nhiên. Cô nuô´t nước bọt một cách nặng nê`. “Vậy mai mẹ gặp con nhé,” cô nói. “Sáng mai mẹ sẽ gọi cho con...”

“Tạm biệt mẹ.”

Wendy đặt điện thoại lên giá. Giờ tâ´t cả những gì cô nghĩ đê´n là Magda đã nói nó râ´t nóng lòng cho cô xem con ngựa của nó, không phải là nó râ´t nóng lòng được gặp cô.

https://thuviensach.vn

Cô từ từ ngồi xuống giường. Các con khỏe và chúng ghét cô... Hay đấy! Phải gọi cho luật sư. Và tay cô chậm chậm lần tới cái điện thoại và cầm ống nghe lên. Cô nhấn nút quay số và tưởng tượng mình đang nhấn số... nhưng gọi cho ai?... Dĩ nhiên, trưởng bộ phận tư vấn của Splatch-Verner... Và cô tưởng tượng mình đứng dậy và tìm sổ của ông ta trong một cuốn sách nhỏ màu xanh chứa những số điện thoại quan trọng của các giám đốc quan trọng... nhưng liệu có số nhà của ông ta không nhỉ?... Và cô đang nhấn số, nhưng cô không thể nhấn cho đúng được và cô cứ phải bắt đầu lại từ đầu...

Một tiếng sau cô tỉnh dậy, rên rỉ như một con chó bị đánh đập. Shane! Bọn trẻ! Ly dị! Giận dữ bùng lên trong cô, mỗi lúc một mạnh hơn như đoàn tàu không còn kiểm soát được tay lái.

Rồi cô nhấn điện thoại, không sai một số nào. “Khách sạn Breakers. Ở Palm Beach.” Một đoạn ngưng. Xin nhấn số 1 để trả thêm sáu mươi cent... “Xin cho gặp Shane Healy.”

“Alô?” Cái giọng đó - như thể anh biết có người sẽ gọi, và sợ hãi chờ đợi.

“Sao anh có thể không cho em vào nhà hả Shane?”

“Anh phải làm thế.” Lần này anh chuẩn bị chu đáo hơn.

“Tại sao?”

“Tyler đang ngủ!” Anh nói vẻ buộc tội, như thể cô cố tình làm hại đứa con của chính mình.

“Và đưa cả đơn ly dị cho em nữa.”

“Mai mình sẽ nói chuyện này. Khi bố con anh về.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này ngay bây giờ.”

https://thuviensach.vn

“Ngủ đi.” Mệt mỏi.

“Anh không thể làm như thế´ này. Không được. Thế´ là bấ´t hợp pháp…”

“Đi ngủ đi. Xin em đấ´y.”

“Chẳng lẽ anh không quan tâm là em sẽ phát điên lên vì sợ? Rằ`ng em sẽ phải đế´n ở khách sạn Mercer? Anh có quan tâm đế´n em chút nào không?”

“Em không phải là người đầ`u tiên gặp chuyện như thế´.” Nói vậy nghĩa là thế´ quái nào? “Và em có thể xoay xở được.”

“Em không thể…”

“Đi ngủ đi.” Tiế´ng rít, dập máy.

Và rồ`i nằ`m mở mắ´t cầ`u nguyện trời mau sáng, cho đế´n khi cơn buồ`n ngủ ập tới, và rồ`i cú điện thoại lúc năm giờ sáng, và giờ, và giờ, và giờ…

Wendy nhìn ra ngoài cửa sổ taxi.

Đường cao tố´c buổi sáng sớm dưới một bầ`u trời màu da cam. Bên kia dòng sông, mặt trời đang chiế´u sáng trên đỉnh những tòa nhà chọc trời của Manhattan, phủ lên chúng màu vàng rực rỡ. Cô rùng mình. Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

https://thuviensach.vn

II

Trong một banner trên đầ`u tờ New York Post ngày Chủ nhật hôm đó là dòng tiêu đề`, "Năm mươi Phụ nữ Quyề`n lực nhấ´t New York." Ngồ`i trong văn phòng của Victory Ford, chân gác lên bàn cà phê bằ`ng thủy tinh, mặt khuấ´t sau tờ báo, là nữ diễn viên và nghệ sĩ hài kịch Glynnis Rourke.

"Này, em nghĩ sao về` chuyện này?" cô ta nói, hạ thấ´p tờ báo xuố´ng để lộ khuôn mặt như một thiên sứ, thật tương phản với tính cách của cô, thường được so sánh với một con bò tót. "Dĩ nhiên họ xế´p Hillary đứng ở vị trí số´ một. Mình đâu thể đánh bại tổng thố´ng Mỹ tương lai được khi dính dáng tới chuyện quyề`n lực, chị nghĩ vậy. Và chị ở vị trí số´ sáu, vì có lẽ chị đáng giá rấ´t nhiề`u tiề`n - năm mươi hai triệu - thực ra thì không đúng lắ´m đâu. Và họ xế´p cô bạn Nico của em ở vị trí số´ tám, và bạn già Wendy tố´t tính ở số´ mười hai... và em, bé con ạ, ở số´ mười bảy. Bọn mình đang làm cái quái gì mà ngồ`i ở đây nhỉ? Chúng ta nên ở ngoài kia thâu tóm thế´ giới."

"Ồ` đúng vậy," Victory nói, nhìn lên từ bản vẽ. Glynnis là một người bạn cũ thân thiế´t (một bạn cũ mà cô chỉ gặp một năm ba bố´n lầ`n, nhưng họ luôn phấ´n khích khi gặp nhau), người đã đế´n buổi trình diễn đầ`u tiên của cô và, theo một kiểu đặc biệt, đã đòi "chúc mừng bế´p trưởng" sau đó. Hồ`i đó Glynnis là một diễn viên tấ´u hài. Nhưng trong mười năm qua, sự nghiệp của cô đã thăng tiế´n cùng với show truyề`n hình, tạp chí, và giờ là đề` cử Oscar cho Diễn viên Phụ xuấ´t sắ´c nhấ´t trong bộ phim The Spotted Pig của Wendy. "Ngay khi chúng ta có được trang phục để chị mặc đế´n buổi trao giải Academy Awards," Victory nói thêm.

https://thuviensach.vn

“Quần áo! Haha. Chị ghét quần áo,” Glynnis nói vẻ khinh bỉ, rồi tiếp tục đọc báo. “ ‘Victory Ford, bốn mươi ba tuổi’ - em có thấy khó chịu khi họ cho tuổi cô lên đó không? Chị nghĩ nói dối về tuổi mình thật tởm - như kiểu một phụ nữ nói dối về tuổi tác của mình sẽ nói dối về tất cả mọi thứ, nhỉ? ‘Nhân vật thời trang được yêu thích là bạn thân của mọi phụ nữ ở New York đang sẵn sàng thâu tóm châu Âu khi cô sáp nhập công ty hai mươi lăm triệu đô của mình với B et C. Tìm kiếm những phụ kiện nữ tính hơn đi liền với trang phục mà chúng tôi yêu thích.’ Hay ghê.”

“Rất hay. Nhưng không hoàn toàn đúng.”

“Trời ơi, kệ mẹ bọn nó,” Glynnis nói. “Báo chí lúc nào mà chả nói sai sự thật.” Cô quẳng tờ báo lên bàn cà phê vẻ rất kinh tởm, và đứng bật dậy. Glynnis đậm người - thực ra, cô rất béo - nhưng có năng lượng của một huấn luyện viên thể dục. Là một con người, cô rất đáng yêu. Nhưng là một khách hàng, cô là cơn ác mộng tệ hại nhất của mọi nhà thiết kế thời trang, khi không cao hơn một mét sáu. Nhưng Glynnis đã gọi cho cô sáng hôm đó vào lúc tám giờ sáng khi nghe tin mình được đề cử, nài xin Victory may trang phục cho mình. Cô khăng khăng Victory là người duy nhất sẽ không bắt cô mặc, như Glynnis nói, “Một bộ váy dạ hội chết tiệt nào đó.”

Ánh nắng mùa xuân xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng. Và trong một lúc, Victory cảm thấy bâng khuâng, nghĩ rằ̀ng lúc này mình yêu đời biết bao. Cô nghĩ còn gì bằ̀ng khi được ngồi trong văn phòng riêng của mình tại công ty cô đã xây dựng từ con số không, và vừa được coi là một trong Năm mươi Phụ nữ Quyền lực nhất New York (nó không nhất thiết có nghĩa gì cả, nhưng được mọi người công nhận cảm giác thật dễ chịu), và may trang phục cho Glynnis Rourke mặc tới nhận giải Oscar? Dĩ nhiên Glynnis mới chỉ là người đầu tiên. Trong vài ngày nữa cô sẽ tràn ngập những lời đề nghị từ các diễn viên và nhân viên phụ trách trang phục của họ. Tất cả đều

https://thuviensach.vn

tìm kiếm một bộ váy hoàn hảo - và thực ra, người phụ trách phục trang của Jenny Cadine đã gọi cho cô rồi. Cô nghĩ mình cơ hồ hạnh phúc tuyệt đỉnh, khi tiếp tục sống như thế này mãi mãi. Nhưng dĩ nhiên, cô không thể làm thế. Trong vài ngày nữa, cô phải đưa ra quyết định lớn nhất trong đời mình...

"Glynnis?" Victory hỏi, nhìn lên Glynnis. Cô này đang nhảy nhót xung quanh, đấm tay vào không khí như vận động viên đấm bốc. "Chị có bao giờ nghĩ rằng tất cả những chuyện này sẽ xảy ra với chị chưa?"

"Chị đã luôn hỏi mình câu hỏi đó," Glynnis nói, tạt tai một đối thủ tưởng tượng. "Khi còn nhỏ, trong đầu ta có ý nghĩ rằng ta muốn giàu có và nổi tiếng, nhưng ta không thực sự biết rằng thế là thế nào. Rồi ta đến New York, và ta thấy nó. Và ta tự hỏi làm thế quái nào ta leo lên được như thế. Nhưng ta yêu việc ta làm, và ta cứ tiếp tục làm. Và rồi có lẽ ta sẽ mất một vài năm, và ta bắt đầu tới được đâu đó. Nhưng tới được đến đây, nó giống như tình cờ ta lên được đúng chiếc tàu. Cái bọn điên ngớ ngẩn ở Hollywood luôn nói rằng vũ trụ quyết định. Nhưng đó là vì phần lớn bọn chúng thảm hại đến mức không đủ khả năng chùi mông của mình. Nhưng chị nghĩ còn có gì đó. Nếu có được cơ hội, ta phải biết tận dụng. Dĩ nhiên ta phải sẵn lòng trả giá. Đó là lý do vì sao ta luôn bị bọn khốn nạn cố giết mình và kiểm soát mình." Glynnis ngã người xuống ghế mệt mỏi, nhưng một giây sau lại túm lấy tờ báo. "Em sẽ ký cái hợp đồng đó chứ?" cô hỏi.

Victory thở dài, xoa xoa môi dưới. "Đó là một khoản tiền lớn," cô nói. "Và em muốn kiếm tiền. Em luôn nghĩ chúng ta nói dối khi bảo rằng kiếm tiền không quan trọng. Sau cùng, nếu ta nhìn quanh, không có cách nào có được quyền lực thật sự mà không có tiền. Và đó là lý do tại sao đàn ông thống trị thế giới, chả phải sao? Nhưng em chả biết nữa..."

https://thuviensach.vn

“Để chị nói với em điề̀u này,” Glynnis nói. “Kiế́m vài triệu đô thì khó. Nhưng kiế́m hai mươi triệu càng khó hơn. Và sau khi em kiế́m được, thì sao? Vì vài lý do ngớ ngẩn nào đó mà giờ chị vẫn không lý giải được, khi đó không khác gì mấ́y so với có hai triệu. Rấ́t là chán, em hiểu không? Thậm chí chưa mua được một chiế́c máy bay.”

“Có thể là chiế́c NetJet,” Victory nói. Và đột nhiên cô lại thấ́y bâng khuâng. Ngoài New York ra thì ta có thể gặp những phụ nữ như Glynnis, Wendy, và Nico ở đâu nữa? Chắc chắn ở Paris thì không rồ̀i, cô nghĩ, nơi mà ngay cả những phụ nữ thành công cũng cư xử như thể họ là một giố́ng chó đặc biệt, với khăn quàng và váy may bằ̀ng vải tuýt giản dị và kiểu xa cách lạnh lùng. Họ không bao giờ nói về̀ chuyện tiề̀n nong. Và họ không bao giờ nói về̀ chuyện thâu tóm thế́ giới. Mẹ kiế́p, cô nghĩ. Cô thích nói về̀ chuyện tiề̀n nong. Và cô thích nói về̀ việc thâu tóm thế́ giới. Ngay cả nế́u nó không bao giờ xảy ra, chỉ nghĩ đế́n là đã thấ́y phấ́n khích lắ́m rồ̀i.

Cô cầ̀m bản vẽ lên và đứng dậy, tiế́n lại chiế́c bàn dài dưới cửa sổ. “Vấ́n đề̀ là có vẻ như đó là khoản tiề̀n dễ kiế́m,” cô nói. “Hai mươi lăm triệu đô để mua công ty, và tên của em. Em không tin vào tiề̀n dễ kiế́m, Glyn à, luôn có bẫy ở đó. Nhân tiện, em đang nghĩ đế́n phong cách Beatles cho chị cho buổi lễ Oscar. Cụ thể là Abbey Road; John Lennon mặc bộ vest màu trắ́ng.”

“Vest à? Chị thích đấ́y,” Glynnis nói, đứng dậy nhảy bật tới chỗ cái bàn.

“Búp bê ơi, chị sẽ thích bấ́t cứ bộ nào em may cho chị,” Victory nói, giả vờ mắ́ng cô. “Đừng có mà nghi ngờ nhà thiế́t kế́. Chị nghĩ có thể đi chân không như Paul McCartney được không? Và bước rón rén?”

https://thuviensach.vn

“Cái quái gì thế? Điên à?” Glynnis kêu lên, cô tình đùa cợt với lời gợi ý này. “Không có giày, họ không cho mình vào đâu – chị nghĩ Julia Roberts thử một lần rồi. Liên quan gì đó tới vấn đề sức khỏe.”

“Chị có nhớ hình Beatles trên album Abbey Road không?” Victory hỏi. “Chúng ta sẽ may quần dài, quanh chân có những quả chuông lớn. Áo sơmi lụa dài, rộng, màu xanh nhạt nhưng không nhạt quá, để làm nổi bật mái tóc đen của chị. Và rồi một cái cà vạt bằng lụa to màu xanh đậm thả đến xương ức và áo khoác ngoài - ngắn, màu xanh nhạt xen lẫn với đỏ và vàng - trông rất tự nhiên vì sẽ gắn đầy những vòng xêquin.”

“Chà,” Glynnis vừa thốt ra vừa cầm bản vẽ lên. “Em làm thế quái nào thế.”

“Công việc của em mà. Em cũng đâu biết chị làm việc của mình như thế nào.”

“Được xã hội yêu quý ấy hở?” Glynnis nói. Và Glynnis, người luôn bộc lộ tình cảm một cách quá đà và nồng nhiệt, đột nhiên mặt đỏ hoe. “Trời ơi, Vic. Em làm cái này cho chị á?”

“Đương nhiên rồi cưng.”

“Quá bảnh đi... Trời, chị sẽ là phụ nữ bảnh nhất tại lễ trao giải Oscar.” Và khi việc này đã giải quyết xong xuôi, Glynnis chuyển sang chủ đề khác. “Nếu chị phải ra tòa, em nghĩ chị nên mặc gì?”

“Chị sẽ ra tòa á?” Victory hỏi, nhướn mày lên.

“Ồ, có thể, em hiểu không?” Glynnis giải thích. Cô ngồi lại vào ghế, vuốt vuốt thành ghế. “Em biết em đã nói mình lo lắng thế nào khi B et C mua tên của em? Chị cũng gặp vấn đề tương tự.

https://thuviensach.vn

Đó là với tạp chí chị làm với Splatch-Verner. Bởi vì chuyện này lẽ ra phải là bí mật tuyệt đô´i và hoàn toàn không được kể với ai. Nhưng phụ nữ với nhau như chúng ta thì có thể tin tưởng được.” Cô ngả người ra trong ghê´, nheo mă´t lại. Nhìn nét mặt bạn đột nhiên thay đổi, Victory nhớ ra sự thật trong khi thê´ giới coi Glynnis là một nữ diễn viên hài, trong đời thực cô là một nữ doanh nhân sát thủ. “Em hiểu không? Chị khá là cáu, Vic ạ,” cô tiê´p tục. “Và em không muô´n đùa với chị khi chị cáu.”

Victory gật đâ`u. “Thê´ có chuyện gì?” cô hỏi.

“Ừ,” Glynnis nói, khoanh tay lại. “Em đã bao giờ nghe đê´n một tay tên là Mike Harness chưa?”

“Nico O’Neilly, 42,” mục “50 Phụ nữ Quyê`n lực nhâ´t” trên tờ Post viê´t. “Đừng để sự lạnh lùng khét tiê´ng của cô â´y khiê´n bạn bị lừa. Khi liên quan đê´n tạp chí, chúng không thể trở nên sôi động hơn. Cô â´y đã biê´n tờ Bonfire thành bộ phận sinh lợi nhuận nhâ´t của Splatch-Verner - và có tin đô`n ră`ng cô â´y să´p thâu tóm toàn bộ bộ phận tạp chí ba tỷ đô la này.”

Nico lă´c đâ`u và gập tờ báo lại, đọc mục này đê´n lâ`n thứ mười trong buổi sáng hôm đó. Nó không phải là một thảm họa, chỉ là không phải thứ cô câ`n lúc này. Cô cứ tưởng tượng cảnh Mike Harness, ngô`i trong căn hộ ở khu Upper East Side ở phòng ăn sáng (hoặc có khi ông ta ở căn nhà vùng quê, ở Greenwich, Connecticut), ăn ngũ cô´c và tức đỏ cả mặt lên vì những dòng đó. Nê´u tình huô´ng bị đảo ngược, cô biê´t giờ chính mình đang tức phát điên lên. Cô tưởng tượng Mike đang nói chuyện với Victor Matrick, yêu cầ`u được biê´t chuyện gì đang xảy ra. Và Victor trâ´n an ông ta, bảo ră`ng mọi

https://thuviensach.vn

thứ đề̀u ổn, và báo chí lúc nào chả nói sai sự thật, và còn ai ngoài ông hiểu rõ hơn việc đó chứ?

Ngoại trừ trường hợp này, Nico nghĩ, họ đã nói đúng một cách không chố́i cãi được. Hoặc là gà̀n như thế́.

Cô đặt tờ báo xuố́ng cái bàn Early American (một món trị giá 10.000 đô, Seymour giải thích, vì đò̀ nội thấ́t của Early American thật rấ́t ít hàng), và bước lên cà̀u thang gọi con gái. “Kat-Kat, mình muộn rò̀i,” cô gọi. Cô nhìn đò̀ng hò̀ - mười hai giờ kém mười. Nghĩa là họ còn khá nhiề̀u thời gian để đế́n Madison Square Garden. Nhưng cô không muố́n mạo hiểm mà bị lỡ mấ́t buổi trình diễn của Seymour. Hôm nay là ngày lễ hội chó Westminster. Lúc một giờ ba mươi, cuộc trình diễn chó sẽ diễn ra, và Seymour sẽ cho con Petunia ra mắ́t. Nico tin rà̀ng “Tunie” sẽ thắ́ng, nhưng dù có không thế́, Nico cũng không muố́n làm Seymour căng thẳng vì chuyện cô và Katrina đã không đế́n xem.

Cảm thấ́y hơi căng thẳng và phấ́n khích vì việc của Seymour, và nóng lòng lên đường, cô bước lại vào sảnh, liế́c tờ Post. Họ lấ́y thông tin bên trong từ chỗ quái nào thế́ nhỉ? Cô tự hỏi. Cô không hề̀ nói với ai ngoại trừ Seymour, Victory, và Wendy về̀ khả năng thay thế́ vị trí của Mike. Và cô biế́t không ai trong số́ họ sẽ nói với người khác. Đương nhiên, kể từ kỳ nghỉ cuố́i tuà̀n bí mật ở St. Barts với Victor, cô đã khẳng định chắ́c chắ́n vị trí “cô gái vàng” của Victor. Và đó là việc dễ dàng bị để ý. Đặc biệt khi cô và Victor mười ngày qua hôm nào cũng ăn trưa cùng nhau, và đôi khi bị nhìn thấ́y đang đứng nói chuyện rấ́t thân mật trên hành lang hoặc tại các sự kiện khác. Cô nghĩ chắ́c ai đó đã dễ dàng đoán rà̀ng cô sắ́p sửa tiế́m lấ́y vị trí của Mike - hay một việc lớn hơn vị trí hiện tại của cô. Nhưng một khả năng khác làm cô hoảng sợ: Có lẽ chính Victor đã tung ra tin này.

https://thuviensach.vn

Nghe thì có vẻ hoang đường, thậm chí lô´ bịch. Nhưng khi hiểu rõ Victor hơn trong vài tháng qua, cô nhận ra không có gì mà ông ta không thể làm được. Victor Matrick là một lão khọm già đểu cáng dùng kiểu cách tô´t bụng và nhân ái như ông già Noel để bă´t chợt người khác khi họ không chú ý. “Điề`u quan trọng nhâ´t trong làm ăn là tính cách, Nico ạ,” ông ta râ´t thích nói vậy. “Con người muô´n ngay lập tức biế´t rằ`ng họ đang phải đô´i mặt với ai. Và khi họ nghĩ đế´n ta, ta phải bật lên trong đầ`u óc của họ - như một nhân vật trong tiểu thuyế´t.”

Nico đã gật đầ`u - thoạt tiên không phải mọi điề`u Victor nói đề`u có vẻ hợp lý (ông ta thực sự hơi điên một chút, nhưng cô phát hiện ra rằ`ng những người thành công tột bật, nói một cách nhẹ nhàng, thường “khác”, một cái nhãn cô nghĩ phải tự dán lên cho mình). Nhưng sau này khi nghĩ đế´n những điề`u Victor nói, cô thường thấ´y thật là uyên bác. “Đó là thứ cô có, Nico ạ,” Victor nói. “Cá tính. Sự lạnh lùng như băng. Khiế´n người khác nghĩ rằ`ng cô không quan tâm. Nó khiế´n họ sợ chế´t khiế´p. Nhưng bên dưới cái vẻ bề` ngoài Grace Kelly thì cô quan tâm nhiệt tình. Mà nói tới chuyện này, Grace Kelly thực ra là một phụ nữ khá nô`ng nhiệt. Bà ta có râ´t nhiề`u tình nhân bí mật.”

Victor nhìn cô với ánh mă´t như xuyên thấ´u. Và Nico đỏ mặt, tự hỏi có thể nào ông ta đang nhă´c tới mô´i tình bí mật của cô với Kirby không. Nhưng Victor không thể nào biế´t chuyện Kirby... phải không nhỉ?

“Cám ơn ông, Victor,” cô nói giọng dịu dàng, nhỏ nhẹ. Dĩ nhiên cô không nói với Victor Matrick rằ`ng “tính cách lạnh lùng” của cô là xuấ´t phát từ sự e thẹn sợ hãi nhiề`u năm trước, mà cô đã mấ´t cả đời để đấ´u tranh vượt qua được, kể từ hô`i còn nhỏ.

https://thuviensach.vn

Và giờ, nghĩ đến bài báo trên tờ Post, cô nghĩ là ít nhiều có bàn tay của Victor nhúng vào. Hai từ "lạnh lùng" và "nóng" khiến cô nhớ lại điều Victor đã nói với cô. Có lẽ Victor đã cho thông tin rò rỉ để khiến mọi thứ với Mike tệ hơn. Mặc khác, nếu không phải ông ta làm, ông ta có thể nghi ngờ chính Nico là nguồn tung thông tin - và thế nghĩa là có chuyện rồi đây. Victor sẽ không thích cái ý tưởng cô tung chuyện này ra và cố đẩy nhanh tới kết cục.

"Katrina, con yêu," cô giục thêm lần nữa, bước về phía cầu thang.

"Con xuống ngay đây mẹ," Katrina hét lại.

Nico bước trên tấm thảm cổ Oriental đã mòn vẹt. Nếu cô thay vị trí của Mike, chức danh của cô sẽ là bà chủ tịch và CEO của Verner, Inc. Mỗi lần cô cho phép bản thân nghĩ đến việc đó, trong cô tràn ngập sự phấn khích và tự hào. Đó sẽ là một khối lượng công việc khổng lồ, nhưng cô biết mình có thể làm được. Đạt được chức danh và vị trí đó mới là phần khó khăn.

Trong kỳ nghỉ cuối tuần đó ở St. Barts, cô và Victor đã nói chuyện với nhau hàng tiếng đồng hồ về bộ phận tạp chí. Victor cảm thấy Mike Harness quá "theo trường phái cũ," vẫn cố nghĩ ra các ý tưởng để thu hút đàn ông. Họ đều biết rằng giờ đàn ông chả đọc tạp chí nữa - ít nhất không theo cách mà họ thường đọc, cái thời hoàng kim của ngành xuất bản tạp chí những năm năm mươi, sáu mươi, và bảy mươi. Bây giờ độc giả là phụ nữ, trẻ hơn, và ám ảnh với chuyện các sao, Nico giải thích. Trong ba mươi ba tạp chí của Splatch-Verner, chỉ có mười lăm tạp chí là sinh lợi nhuận, và Bonfire dẫn đầu. Riêng sự thật này thôi cũng đủ cho Victor sa thải Mike và thay thế ông ta bằng cô, Nico nghĩ. Nhưng Victor sẽ không làm chuyện đó dễ dàng đâu.

https://thuviensach.vn

“Ai nhận vị trí đó cũng chỉ làm được đế´n thê´,” Victor nói. Và Nico không chă´c là ông ta đang thử thách mình hay đang bảo với mình rằ`ng ông không chă´c cô có thể làm tô´t hơn.

“Tôi khá tin rằ`ng mình có thể làm lợi nhuận tăng lên 10%.” Nico nhẹ nhàng nói, bằ`ng một giọng dịu dàng không hề tỏ ra kiêu ngạo hay thách thức.

“Cô có ý tưởng tô´t,” Victor nói, trầ`m ngâm gật đầ`u. “Nhưng còn hơn là chuyện ý tưởng. Phải có rấ´t nhiề`u chiế´n thuật. Nế´u tôi để Mike đi và thay cô vào, sẽ gây ra phản đô´i dữ dội. Cô sẽ phải làm việc với một đô´ng người chô´ng lại cô, bảo rằ`ng cô không xứng đáng. Cô có thực sự muố´n bắ´t đầ`u ngày đầ`u tiên ở trường cấ´p ba với một nửa lớp học ghét mình không?”

“Tôi nghĩ là mình xoay xở được, Victor ạ,” cô lẩm bẩm.

“Ô`, hẳn là cô có thể rồ`i,” Victor nói. “Nhưng tôi không chă´c mình muố´n làm vậy.”

Lúc đó họ đang ngồ`i ở bàn trong nhà của Victor tại St. Barts, vừa ăn trưa xong. Victor đã khôn khéo đuổi Seymour và bà Victor (sau năm mươi năm lấ´y nhau, vợ Victor đã trở nên trung thành với chồ`ng đế´n độ bà khăng khăng đòi mọi người gọi bà là “bà Victor”) đi ra thành phô´, mà bà Victor đã hứa chỉ cho Seymour chỗ mua xì gà ngon nhấ´t. “Ông nghĩ chúng ta nên xử lý việc này thê´ nào, Victor?” Nico hỏi.

“Tôi nghĩ cô là người xử lý, còn tôi là người ngưỡng mộ,” Victor nói vẻ bí hiểm. Nico gật đầ`u, cố´ giấ´u đi sự bố´i rố´i. Ông ta đang nói cái quái gì thê´ nhỉ? “Người ta thích hiểu,” Victor tiế´p tục, gõ gõ tay lên mặt bàn cẩm thạch. Tay ông ta to bè; da lô´m đô´m nô´t đồ`i mồ`i. “Họ thích có khả năng chỉ ra các sự kiện và hiểu rõ lý do của nó. Chẳng hạn như,” Victor nói, “nế´u Mike định làm việc gì đó... dở hơi,

https://thuviensach.vn

hay ít nhất có vẻ dở hơi... chuyện đó sẽ khiến mọi người cực kỳ thích thú. 'Aha,' mọi người sẽ nói. 'Đó là lý do Mike bị sa thải... và đó là lý do tại sao Nico O'Neilly thay thế vị trí của ông ta.'"

"Đương nhiên rồi, Victor," Nico nói vẻ lạnh lùng. Nhưng bên trong, cô thấy hơi run sợ. Mike Harness đã làm việc cho Victor gần ba mươi năm. Ông ta trung thành, luôn đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu. Và giờ Victor, lên kế hoạch đá đít Mike như thể ông ta đang rất thích thú.

Mình thực sự có đủ gan để làm việc này không? Cô tự hỏi.

Nhưng rồi cô nhắc mình nhớ đến vị trí đó. Chức danh đó rất nặng nề, không có gì phải bàn cãi, nhưng nghĩ đến công việc đó làm cô thấy phấn khích. Cô biết chính xác mình sẽ làm gì với bộ phận tạp chí. Cô phải có vị trí đó. Nó thuộc về cô. Nó là số mệnh của cô...

"Căng tai căng mắt ra mà quan sát," Victor nói. "Khi cô tìm thấy gì đó thì đến gặp tôi và chúng ta sẽ đi bước tiếp theo." Và rồi ông đứng dậy, cuộc nói chuyện kết thúc. "Cô chơi trò nhảy dù chưa nhỉ?" ông hỏi. "Hơi nguy hiểm nhưng cực vui..."

Trong ba tháng sau, Nico đã cố làm theo chỉ dụ của Victor. Cô nghiên cứu tình hình tài chính của bộ phận xuất bản trong ba năm qua, nhưng không tìm thấy thứ gì khác thường. Mike làm mọi thứ ở một nhịp độ đều đặn. Có lẽ bộ phận này không làm ra được nhiều tiền như lẽ ra phải vậy, nhưng họ cũng không bị thất thu. Nhưng dù vậy, sẽ có chuyện xảy ra. Rút cuộc sẽ luôn luôn thế. Đúng là thời điểm là thứ quan trọng nhất. Quá sớm hay quá muộn đều tồi tệ cả. Và cô không chắc mình đang ở giai đoạn nào.

Liếc lại tờ báo, cô nhìn nó đăm đăm khó chịu. Nếu không có gì trên tờ báo - không hề đả động đến chuyện này - thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Mike Harness sẽ nhận ra thông tin này báo hiệu rằng vị

https://thuviensach.vn

trí của ông ta hiện đang bị lung lay, và rồi sẽ làm mọi thứ trong quyền lực của mình để củng cố vị trí. Và giờ thì không còn chỗi cãi gì nữa cô đã trở thành mối đe dọa. Rất có khả năng Mike sẽ cố sa thải cô...

"Con xong rồi ạ," Katrina nói, chạy xuống cầu thang. Nico nhẹ nhõm nhìn Katrina và mỉm cười. Không phải chỉ vì cuối cùng Katrina cũng sẵn sàng để đi, mà từ một niềm hạnh phúc giản dị khi biết rằng đời mình có những thứ còn quan trọng hơn Victor Matrick và Mike Harness. Như hầu hết các bé gái ở độ tuổi nó, Katrina rất để ý đến vẻ bề ngoài, và "các bé gái", như Nico thích nghĩ đến Katrina và bạn bè của nó, rất say mê một nhà thiết kế mới tên là Tory Burch. Katrina đang mặc một cái quần cạp trễ màu da cam và nâu, và áo len cashmerre bó sát màu nâu, bên trong là áo lụa vàng. Con bé thừa hưởng khuôn mặt thanh tú của Seymour, đôi mắt tròn màu xanh lá cây và tóc của Nico - cái màu vàng đỏ bất thường mà dân Pháp gọi là verte mort, nghĩa là lá chết. (Nico thích cách diễn đạt đó, thật là đầy thi vị.) Con gái cô, Nico sung sướng nghĩ, sẽ luôn khiến cô nhớ rằng mình may mắn và hạnh phúc đến mức nào.

"Chào mèo con của mẹ," Nico nói, vòng tay ôm eo con gái. Họ mới thân thiết làm sao, Nico nghĩ, và trong khi cô và Seymour về mặt cơ thể không nồng nhiệt lắm, Katrina thỉnh thoảng vẫn ngồi vào lòng cô. Và đôi khi vào buổi tối tình cờ họ cùng ngồi nhà xem tivi, Nico sẽ gãi lưng Katrina. Từ hồi còn nhỏ con bé đã rất thích được làm thế.

"Mẹ, mẹ có biết là mẹ được coi là một trong Năm mươi Phụ nữ Quyền lực nhất trên Hành tinh không?" Katrina hỏi, ngả đầu vào vai Nico.

https://thuviensach.vn

Nico bật cười - đây là câu đùa trong nhà khi Nico "quá tay", Katrina sẽ nói vẻ điề̀m tĩnh, "Ồi mẹ ơi. Sao mẹ không đi mua luôn hành tinh riêng của mình đi ạ?" "Này, sao con biế́t được chuyện đó?" Nico hỏi, vuố́t tóc con.

"Mẹ ngố́c thế́, con xem trên mạng," Katrina nói. Kat online hàng tiế́ng đồ̀ng hồ̀, liên tục chat chit với bạn bè trên mạng. Ngoài việc đi học, cưỡi ngựa, nấ́u nướng, và một loạt các sở thích nhấ́t thời khác, con bé còn có một cuộc số́ng xã hội cực kỳ phức tạp mà Nico tưởng tượng như một công ty Fortune 500 người. "Dù sao con cũng rấ́t tự hào về̀ mẹ."

"Nế́u con không cẩn thận, mẹ sẽ mua luôn hành tinh của con đấ́y," Nico nói. Cô kéo cánh cửa bằ̀ng gỗ sồ̀i nặng nề̀, và họ bước ra phố́ dưới ánh mặt trời tháng Tư.

"Không cầ̀n mẹ phải mua," Katrina nói, chạy vụt tới chiế́c Town Car đậu bên lề̀ đường. "Khi lớn lên, con sẽ tự mua hành tinh của mình."

Mẹ tin chắ́c là con sẽ làm thế́, con yêu của mẹ, Nico nghĩ, nhìn con bé duyên dáng chui vào xe. Katrina mề̀m mại như nước - lại là một cách nói cũ rích, nhưng Nico không nghĩ ra được câu nào hay hơn để miêu tả nó - và trong cô tràn ngập sự tự hào. Katrina vô cùng tự tin và có bản lĩnh; tự tin hơn hồ̀i cô bằ̀ng tuổi nó rấ́t nhiề̀u. Nhưng Katrina số́ng ở một thời đại khác. Những cô gái ở thế́ hệ nó thực sự tin rằ̀ng chúng có thể làm mọi thứ, và tại sao lại không cơ chứ? Chúng có mẹ mình là bằ̀ng chứng số́ng.

"Mẹ có nghĩ là sẽ có được vị trí đó không mẹ?" Katrina hỏi. "Mẹ biế́t đấ́y, hoa hậu hành tinh?"

"Nế́u ý con là nữ chủ tịch và CEO của Verner, Inc., thì mẹ nghĩ là có," Nico nói. "Chuyện đó dễ dàng hơn việc làm hoa hậu hành tinh

https://thuviensach.vn

đâ´y."

"Con thích việc đó," Katrina nói vẻ vui thích. "Mẹ của con là nữ chủ tịch và CEO của Verner, Inc." Nó quay sang nhìn Nico mỉm cười. "Nghe có vẻ cực kỳ quan trọng â´y."

Nico siê´t chặt tay con gái. Con bé thật bé bỏng và yê´u ớt - mặc dù Katrina là một nữ kỵ sĩ xuâ´t să´c, và có khả năng điê`u khiển những con vật khổng lô` bă`ng những ngón tay con gái bé nhỏ này. Đột nhiên Nico cảm thâ´y biê´t ơn khi Katrina chưa đê´n cái độ tuổi mà nó sẽ không muô´n có tí gì dính dáng tới mẹ, và vẫn cho phép mẹ câ`m tay mình khi họ đi ra ngoài. Nó vẫn còn là một đứa trẻ, Nico nghĩ, một được trẻ câ`n được bảo vệ. Nico vuô´t một lọn tóc trên mặt Katrina ra sau. Cô yêu con đê´n độ đôi khi cô cảm thâ´y sợ hãi. "Việc quan trọng nhâ´t của mẹ là làm mẹ con," cô nói.

"Thê´ thì hay lă´m, mẹ ạ, nhưng con không muô´n như thê´," Katrina nói, cựa quậy trên ghê´. Và rô`i, là một đứa trẻ mà lại biê´t suy nghĩ râ´t sâu să´c, nó nói thêm, "Thê´ nhiê`u áp lực quá. Con muô´n bô´ và mẹ luôn tự mình thâ´y hạnh phúc. Mà không có con. Dĩ nhiên, nê´u bô´ mẹ hạnh phúc vì con thì râ´t hay. Nhưng con không muô´n là lý do để bô´ mẹ ở bên nhau."

Đột nhiên Nico cảm thâ´y tội lỗi ghê gớm. Katrina lâ´y cái ý tưởng ră`ng cô với Serymour không hạnh phúc ở đâu ra thê´? Việc cô ngoại tình với Kirby lộ rõ đê´n thê´ cơ à? Cô đã râ´t cẩn thận để không cư xử khác đi - nê´u có thì cô chỉ càng để ý và kiên nhẫn với Seymour hơn thường lệ. Ngoại tình với Kirby đã khiê´n cô giải tỏa được sức ép không nói ra được trong mô´i quan hệ của họ. Việc cô và Seymour gâ`n như không quan hệ không còn làm cô lo lă´ng nữa. Nhưng nê´u, cô hoảng sợ nghĩ, Katrina phát hiện ra thì sao? Khi đó Katrina sẽ nghĩ gì vê` cô?

https://thuviensach.vn

Liệu nó có còn tự hào vê` mẹ nó?

“Bô´ với mẹ rấ´t hạnh phúc, con yêu ạ,” Nico nói vẻ quả quyê´t. “Con không phải lo cho bô´ mẹ.” Katrina nhún vai, như thể nó không tin. Và Nico hỏi, “Con lo cho bô´ mẹ à?”

“Khôngggg,” Katrina ngâ`n ngại nói, “nhưng…”

“Nhưng sao, con yêu?” Nico hỏi, hơi vội vàng quá. Cô mỉm cười, nhưng bụng cô quặn lên vì lo lă´ng. Nê´u Katrina nghi ngờ, hay thậm chí biê´t gì đó, tô´t hơn là cô biê´t ngay bây giờ, để có thể chô´i ngay. Và rô`i - và rô`i, cô khăng khăng hứa với bản thân - cô sẽ không bao giờ làm thê´ nữa.

“Lẽ ra con không nên biê´t chuyện này, nhưng con nghĩ bô´ mẹ Magda đang chuẩn bị ly dị.” Mă´t Katrina mở to, với cảm giác tội lỗi khi là người đưa ra tin này, và cảm thâ´y sô´c vì tin đó có thể đúng.

Ôi cảm ơn Chúa, Nico nghĩ. Đây là vê` Wendy, không phải cô… Thảo nào Katrina buô`n. Chă´c nó lo rằ`ng nê´u chuyện đó có thể xảy đê´n với Magda, thì chuyện đó cũng có thể xảy đê´n với nó. Cô cau mày. Nhưng chă´c chă´c chuyện này không thể đúng được. Wendy đi công tác xa tới phim trường. Cô â´y tìm đâu ra thời gian để mà ly dị cơ chứ? “Cô Wendy với chú Shane đang có chút chuyện, nhưng mẹ tin chă´c là mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Katrina lă´c đâ`u. Việc hai mẹ con nói chuyện này chả có gì bâ´t thường. Vì Nico và Katrina thường buôn chuyện vê` (hay nói đúng hơn là “phân tích”) những hành động của cả bạn bè cô và bạn bè của con bé. Nhưng dường như Katrina bị sô´c khi thâ´y Nico không biê´t chuyện này. “Họ đang gặp tư vâ´n,” Katrina nói tiê´p, tự tin tung ra thông tin của mình, “nhưng không ích gì. Dĩ nhiên là chú Shane không muô´n cho ba đứa con biê´t chuyện này. Nhưng trong một căn

https://thuviensach.vn

hộ một trăm ba mươi lăm mét vuông thì làm sao mà giữ được bí mật nào."

Nico vừa ngạc nhiên vừa tự hào nhìn Katrina. Con bé có cách nhìn rất chín chắn về các mối quan hệ từ lúc nào thế không biết? Nhưng đồng thời cô cũng thoáng sợ hãi. Một đứa trẻ mười hai tuổi mà bàn về những chuyện này thì có thực sự đúng đắn không? "Con nghe chuyện quái quỷ này ở đâu thế?" Nico hỏi.

"Madga kể," Katrina nói, như thể lẽ ra Nico phải biết chuyện này.

"Nhưng mẹ tưởng con không thân với bạn ấy lắm." Katrina và Magda học cùng lớp ở trường tư và, bởi vì tình bạn của Wendy và Nico mà chúng buộc phải gần gũi nhau. Nhiều năm qua chúng đã phải chơi với nhau vì các bà mẹ, nhưng không thể nào thành bạn bè được, một phần là do, Nico luôn nghĩ vậy, Magda là một bé gái khá kỳ quặc. Nó khăng khăng đòi mặc mỗi màu đen, và dường như không muốn hòa nhập như bọn trẻ khác - dĩ nhiên là ít hơn Katrina rồi - và bị Wendy phản đối kịch liệt. Chuyện này luôn làm Nico hơi lo ngại. Người lớn có thể biến cá tính này thành lợi thế, như Wendy nói, nhưng còn một đứa trẻ, nó chỉ khiến cuộc sống khó khăn hơn... "Magda chỉ trầm trọng hóa vấn đề thôi," Nico nói. "Có lẽ nó dựng chuyện đấy." Thực vậy, nó hẳn phải bịa ra chuyện này, Nico nghĩ. Không thể nào có chuyện Wendy xảy ra chuyện trầm trọng đến mức này với Shane mà lại không kể cho cô.

"Giờ con với nó thân thiết phết," Katrina nói, kéo một lọn tóc và duyên dáng khẽ đặt lên môi trên. "Kể từ lúc nó bắt đầu cưỡi ngựa. Giờ ngày nào sau giờ học con cũng gặp nó. Vì thế con không thể không làm bạn với nó được."

"Cô Wendy là bạn thân nhất của mẹ..."

https://thuviensach.vn

“Cả cô Victory Ford nữa,” Katrina chỉnh lại lời mẹ. Nó đã luôn thích thú và yên tâm, vì lý do nào đó, khi mẹ nó có hai cô bạn thân nhất.

“Và cả cô Victory,” Nico gật đầu. “Và bọn mẹ kể cho nhau mọi thứ...” - thực ra thì không phải tất cả, cô vẫn chưa kể cho Wendy chuyện với Kirby, nhưng chỉ là bởi vì cô chưa có thời gian - “và mẹ biết là cô Wendy sẽ kể cho mẹ.”

“Thật không hả mẹ?” Katrina chất vấn. “Nhỡ đâu cô ấy xấu hổ. Magda bảo bố nó đã đi gặp luật sư, và rằng chú ấy thay khóa vào nhà hôm thứ Tư. Giờ nó phải cầm chìa khóa mới, và nó lo là nếu cô Wendy về nhà thì sẽ không biết làm cách nào vào được nhà cả.”

“Ồ thế...” Nico trầm ngâm nói, tin này cũng làm cô lo lắng. “Mẹ tin chắc là chú Shane có gửi chìa khóa cho cô ấy ở chỗ bảo vệ. Và đi gặp luật sư chả có ý nghĩa gì cả. Chú ấy có thể gặp vì bất cứ lý do gì mà.”

“Mẹ,” Katrina kiên nhẫn nói. “Mẹ biết không phải thế. Khi bố mẹ mà đi gặp luật sư, ai cũng biết thế có nghĩa là ly dị.”

“Mẹ nghĩ là mọi chuyện đều ổn,” Nico nói. “Mẹ sẽ gọi cho cô Wendy ngay...”

“Đừng nói với cô ấy là con nói với mẹ vụ ly dị nhé. Con không muốn làm Magda gặp rắc rối!” Katrina vội nói.

“Ừ. Mẹ chỉ xem cô ấy thế nào thôi - có lẽ cô ấy chưa về.” Nico nhấn số, nhưng nó chuyển thẳng vào tin nhắn của Wendy - bằng chứng cho thấy, Nico nghĩ, Wendy vẫn chưa về hoặc là đang bay chiều hôm đó.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe đỗ lại trước lối vào Triển lãm của Madison Square Garden. Cô và Katrina xuống xe, băng qua quảng trường nhỏ. Bên ngoài lối vào, rất nhiều cảnh sát đứng chặn đường, là hai ba paparazzi ăn mặc lôi thôi - trình diễn chó không phải là một sự kiện hoành tráng gì cho lắm. Vẻ mặt buồn chán của họ cho thấy họ ý thức rất rõ việc này, nhưng vẫn hy vọng có gì đó hấp dẫn. Biết đâu Jennifer Lopez tự dưng đổi tính thích chó thì sao.

"Này! Nico," một trong số họ gọi cộc lốc, giơ máy ảnh lên. Nico lắc đầu, và theo bản năng quàng tay quanh cổ Katrina, cố che mặt con bé. Katrina thở dài, và một khi đi an toàn qua bọn chụp ảnh, thì kêu ầm lên. "Mẹ," nó rầy rà, giật giật tóc vẻ khó chịu, "Mẹ bảo vệ con hơi quá. Con đâu phải là một đứa bé nữa."

Nico dừng lại, ngượng nghịu cười với Katrina, đột nhiên bị sự phản ứng của con gái làm tổn thương. Ý nghĩ con gái có thể ghét mình như một nhát dao nhọn đâm vào cô. Nhưng cô vẫn là mẹ nó, và Katrina vẫn là một đứa con gái bé bỏng. "Mẹ là mẹ con, mẹ có quyền được bảo vệ quá mức. Cho đến khi nào con ít nhất là năm mươi tuổi."

"Xin mẹ đấy," Katrina nói. Con bé bĩu môi - rất nhanh thôi, nó sẽ hôn bọn con trai, Nico sợ hãi nghĩ. Cô không muốn con gái mình chơi bời với bọn con trai. Thế thật phí thời gian. Bọn trai tuổi teen thật kinh khủng... Có lẽ cô và Seymour nên gửi con bé tới trường nội trú nữ, một nơi nào đó an toàn... như Thụy Điển chẳng hạn... nhưng làm sao mà cô sống nổi, khi không được gặp con gái suốt mấy tuần liền?

"Này mẹ?" Katrina nói, nhìn cô vẻ lo lắng ngạc nhiên. "Đi tìm bố đi." Và cầm lấy tay Nico, nó bước đi trước, kéo Nico theo sau.

"Từ từ con yêu. Mẹ đi giày cao gót mà," Nico nói, nghĩ mình nói nghe giống hệt mẹ mình. Và nếu giống thật thì sao, cô nghĩ.

https://thuviensach.vn

Không thể nào tránh khỏi việc giố´ng mẹ mình khi ta trở thành một bà mẹ; chố´ng lại việc đó chỉ là lãng phí thời gian. Và hơn nữa, cũng thật hay...

“Mẹ sinh ra đã đi giày cao gót rồ`i,” Katrina bật cười, dừng lại để Nico bắ´t kịp. “Mẹ sinh ra để cai trị.”

“Cám ơn con, Mèo con.”

“Con tin là Tunie sẽ thắ´ng, mẹ có tin thê´ không ạ?” Katrina nói, vung vẩy hai cánh tay của hai mẹ con. “Bô´ bảo nó là con chó chồ`n giỏi nhâ´t ở nước mình, và nê´u giám khảo không thâ´y thê´...”

Con bé tiê´p tục bi bô, lại là một đứa bé con đâ`y hào hứng. Nico gật đâ`u, lắ´ng nghe, và lại nghĩ mình yêu con bé đê´n nhường nào, và cô thực sự may mắ´n biê´t bao.

Shane mặc quâ`n jeans trắ´ng và sơmi đỏ. Đỏ anh đào, chứ không phải đỏ nâu hay đỏ kiểu Giáng sinh. Có một con cá sâ´u nhỏ màu xanh lá cây trên ngực trái. Chiê´c áo được giắ´t trong quâ`n jeans trắ´ng, và Shane thắ´t dây thắ´t lưng bằ`ng da màu nâu. Dâ`u vậy cái áo vẫn lòi ra. Chừng nào còn sô´ng cô sẽ không bao giờ quên cái áo đó.

“Xin quay lại sân bay,” Wendy nói.

Tài xê´ gật đâ`u. Cô ngạc nhiên khi giọng mình bình tĩnh và lạnh te đê´n mức đó. Thực sự như người máy. Nhưng có lẽ chuyện này chả có gì ngạc nhiên. Giờ cô đã chính thức chê´t ở bên trong. Cô không còn cảm xúc, linh hồ`n nữa. Cô sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bâ´t cứ thứ gì nữa. Cô chỉ là một cỗ máy. Được đánh giá bằ`ng khả

https://thuviensach.vn

năng kiế́m tiề̀n và cung cấ́p lương thực. Chi trả cho mọi thứ. Ngoài điề̀u đó ra, họ không cầ̀n cô cho bấ́t cứ việc gì.

Chiế́c xe đỗ lại trước cổng, và đột nhiên cô nghĩ một khi chiế́c xe chạy qua và ra khỏi Palm Beach Polo Club, cô sẽ đi đế́n mức không còn đường mà quay lại nữa. Dừng lại! một giọng trong đầ̀u cô nói. Quay lại đi - quay lại đi! Nhưng một giọng khác lại nói, Không. Mày nhục nhã thế́ là đủ rồ̀i. Mày phải vạch ra ranh giới, nế́u không sẽ không bao giờ được họ tôn trọng nữa. Bây giờ quay lại sẽ không thay đổi được gì cả; chỉ khiế́n mọi chuyện tồ̀i tệ hơn. Sẽ không có chuyện quay lại. Chỉ có tiế́n lên phía trước, với sự thật nghiệt ngã.

Cánh cửa sắ́t màu trắ́ng mở tung ra, và chiế́c xe chạy qua. Cô ngả người trên ghế́, như thể sợ bị nhìn thấ́y. Cô có thể làm gì khác đi? Cô có thể nói gì? Cô phải nói gì cơ chứ? Với câu nói này thì phải trả lời thế́ nào cho đúng, “Wendy, anh không yêu em. Và anh nghĩ anh chưa từng yêu em”?

Giá như... giá như cô có con cái bên cạnh để an ủi mình. Nhưng chúng cũng không muố́n cô, cô đau khổ nghĩ. Thực sự là thế́ ư? Hay cô đang nhìn tình huố́ng này với sự không chín chắ́n đơn giản hóa mọi thứ của một đứa trẻ? Suy cho cùng chúng chỉ là trẻ con. Chúng không muố́n ngày hôm đó của chúng bị phá hỏng. Lẽ ra cô có thể ở lại, nhưng cô không thể ở cạnh Shane, và bố́ mẹ anh, len lén liế́c nhìn cô, biế́t sự thật...

Nó không yêu cô, cô biế́t đấ́y. Và nó chưa bao giờ yêu cả. Chúng tôi luôn biế́t. Sao cô lại không?

Và: Giờ cô ta sẽ làm gì? Cẩn thận đấ́y. Cô ta nguy hiểm. Cô ta là một phụ nữ xấ́u xa. Cô ta có thể khiế́n mọi thứ khó khăn với Shane và bọn trẻ. Chúng tôi hy vọng cô ta sẽ cư xử hợp tình hợp lý...

https://thuviensach.vn

Và cái áo sơmi màu anh đào và quần jeans trắng đó. Và đôi dép Gucci màu nâu. Shane đã trở thành... một trong số họ.

Một người ngựa.

Còn cô thì không. Cô hoàn toàn không thuộc về nơi đó.

Khi chiếc Citation đậu xuống sân bay Palm Beach, cô đã lấy xe đi thẳng tới khách sạn Breakers, hy vọng gặp được Shane và bọn trẻ trong phòng suite của họ. Nhưng rồi cô chỉ gặp bố mẹ Shane đang mặc quần soọc Bermuda để lộ ra những bắp chân nần nẫn thịt trông giống như ổ bánh mì. Họ đang ăn sáng, và khi cha của Shane, Harold, mở cửa, ông ta chả buồn giấu đi vẻ kinh ngạc.

Chắc bố không nghĩ sẽ gặp con ở đây nhỉ, Wendy nghĩ, cảm thấy đắc thắng. "Chào bố, Harold," cô nói. Và Harold, ông hẳn đã quyết định tốt nhất là không nên gây chuyện với cô, vội quay lại nói, "Marge, xem ai đến này. Wendy đấy."

"Xin chào, Wendy," Marge nói, không buồn nhìn từ bàn lên. Trong giọng của bà có một sự lạnh lùng không thể nhầm lẫn được. "Tiếc quá," bà nói. "Shane với bọn trẻ vừa mới đi xong. Nhưng mẹ nghĩ chắc họ không biết là con sẽ đến."

Thế thật, Wendy nghĩ. "Họ đi đâu?" cô hỏi.

Marge và Harold liếc nhau. Marge cầm nĩa lên, và chọc vào món trứng ốpla. "Bố con bọn nó đi tìm một con ngựa," Marge nói.

"Wendy, con uống cà phê không?" Harold nói, ngồi xuống đối diện vợ. "Trông con có vẻ nên làm một ngụm."

"Vâng ạ. Con cám ơn," Wendy nói.

https://thuviensach.vn

“Con có thể gọi phục vụ phòng,” Harold nói. “Ở đây họ nhanh nhẹn lắm. Phục vụ tuyệt hảo.”

Nếu mình giết hai ông bà già này, liệu bồi thẩm đoàn có hiểu cho không nhỉ? Wendy băn khoăn.

“Đừng có ngốc thế, Harold. Nó uống cốc của tôi cũng được. Đây, Wendy,” Marge vừa nói vừa đẩy cái tách về phía cô.

“Con không muốn uống cốc của mẹ,” Wendy nói.

“Dù sao Marge cũng không uống cà phê. Chưa bao giờ,” Harold nói.

“Tôi có uống,” Marge cau có nói. “Ông không nhớ à? Khi chúng ta mới lấy nhau, tôi uống sáu tách cà phê một ngày. Rồi khi mang thai Shane thì tôi thôi không uống nữa. Bác sĩ sản khoa bảo chất caffeine không tốt. Hồi đó ông này được coi là rất tân tiến.”

Wendy đờ đẫn gật đầu. Có phải họ đang cố tình làm thế này, tra tấn cô vì đã là một cô vợ tồi với đứa con trai hoàn hảo thân yêu của họ? Họ biết được bao nhiêu chuyện? Có lẽ là tất cả - họ ở đây, đúng không nhỉ? Chắc chắn họ biết mọi chuyện.

“Họ đâu rồi?” Wendy hỏi, rót cho mình một tách cà phê từ cái bình màu trắng.

“Ai cơ?” Marge hỏi.

Ồ, thôi đi, Wendy nghĩ, liếc bà một cái. Bà đâu có lú lẫn đến mức đó. Bà biết là ai mà. “Shane. Và bọn trẻ.” Cô nhấp một ngụm cà phê và nó nóng bỏng cả miệng.

Marge nhăn mặt lại tập trung. “Đâu ấy Harold nhỉ?” bà hỏi. “Palm Beach gì đó...”

https://thuviensach.vn

“Câu lạc bộ ngựa Palm Beach,” Harold nói, cẩn thận không nhìn Wendy.

“Đúng rồ̀i,” Marge đồ̀ng tình. “Nghe bảo nổi tiế́ng lắ́m.” Một khoảng im lặng dài khó chịu diễn ra, cuố́i cùng bị Marge phá vỡ. “Đừng nói là con đang định đi gặp bố́ con nó đấ́y chứ?” Marge hỏi.

“Đương nhiên có ạ,” Wendy nói. “Sao lại không chứ?” Cô cẩn trọng đặt cái tách xuố́ng đĩa.

“Nế́u bố́ là con thì chắ́c bố́ sẽ không làm thế́ đâu,” Harold nói. Marge nhìn ông như thể bảo ông im lặng, nhưng Harold mặc kệ. “Bố́ nghĩ ít nhấ́t con nên gọi trước. Shane bảo cầ̀n phải có giấ́y phép đặc biệt gì đó.”

“Để mua một con ngựa? Con không nghĩ thế́,” Wendy nói.

Cô đi xuố́ng sảnh và được người quản lý chỉ đường. Câu lạc bộ Palm Beach thực ra không ở Palm Beach. Nó ở Wellington, Florida, cách ba mươi phút về̀ phía Tây.

Cô vào lại xe.

Khi đế́n câu lạc bộ, cô phát hiện ra Harold nói đúng - ta cầ̀n một giấ́y phép đặc biệt mới được vào. Cô hố́i lộ tay gác cổng hai trăm đô, số́ tiề̀n mặt cuố́i cùng của cô khi cầ̀m đi du lịch.

Cô bước qua lố́i vào hẹp, kéo vali quà cho bọn trẻ, vẫn hy vọng thành công. Khi đi qua phía bên kia, cô dừng lại tuyệt vọng. Sân rộng khổng lồ̀, bằ̀ng cỡ một cái sân đánh golf. Phía bên phải cô là một chuồ̀ng ngựa dài có rào dựng phía trước, nhưng xa xa còn có thêm chuồ̀ng và bãi tập của ngựa, và những cái rạp lớn màu xanh và trắ́ng. Làm thế́ nào cô tìm được họ đây?

https://thuviensach.vn

Cô tiế́n vào lố́i vào chuồ̀ng đầ̀u tiên. Bên trong vừa tố́i vừa lạnh lẽo, như một đường hầ̀m, cô tưởng tượng nó chứa đựng đầ̀y những điề̀u ngạc nhiên khó chịu. Cẩn trọng nheo mắ́t nhìn trong không gian mờ tố́i, cô thấ́y một con ngựa lớn được buộc vào tường; con ngựa nhìn cô, cúi đầ̀u xuố́ng, và nện móng. Wendy sợ hãi nhảy bật ra sau.

Một phụ nữ trẻ bước ra từ phía sau con ngựa. “Chị cầ̀n gì?” cô ta nói. Wendy bước tới một bước. “Tôi đang tìm chồ̀ng tôi. Và con tôi. Họ đế́n mua ngựa.”

“Từ chuồ̀ng nào?”

“Sao cơ?”

“Từ chuồ̀ng nào?” cô ta lặp lại. “Ở đây có hàng trăm chuồ̀ng. Họ có thể ở bấ́t cứ nơi nào.

“Ồ̀.”

“Chị có gọi được cho họ không?”

“Được,” Wendy gật đầ̀u. “Tôi sẽ gọi.” Cô bắ́t đầ̀u quay ra.

“Thế́ người huấ́n luyện của họ là ai?” cô kia hỏi, quyế́t định giúp đỡ.

Người huấ́n luyện? Wendy nghĩ. “Tôi không biế́t.”

“Chị thử đế́n văn phòng xem,” cô kia nói. “Cứ đi theo đường đó. Nó ngay ở góc kia thôi.”

“Cám ơn cô,” Wendy nói. Cô bước dọc chuồ̀ng ngựa và suýt tí thì bị một cái xe golf chẹt phải, xe này chở hai bà đội mũ lưỡi trai che

https://thuviensach.vn

nă´ng. Chiê´c xe dừng lại và bà lái xe thò đâ`u ra. “Wendy à?” bà ta hỏi. “Có phải Wendy Healy không?”

“Vâng?” Wendy hỏi, bước tới vài bước.

“Nina đây. Và Cherry,” Nina nói, chỉ vào người bạn đi cùng. “Nhớ bọn tôi không? Con chúng tôi học cùng trường St. Mary-Alice với con cô.”

“Xin chàoooo,” Wendy nói, như thể đột nhiên nhận ra họ.

“Gặp cô vui quá,” Nina vừa nói vừa nhoài ra để ôm châ`m lâ´y Wendy như thể họ là bạn bè lâu ngày không gặp. “Cô đang làm gì ở đây thê´?”

“Con gái tôi đang mua một con ngựa…”

“Người huâ´n luyện của nó là ai?” Cherry hỏi. Cô này đeo đôi khuyên tai kim cương to cỡ bă`ng hạt hạnh nhân. “Marc Whittles? Anh ta giỏi nhâ´t đâ´y. Cô phải có được Marc đi cùng khi đi mua ngựa…”

“Tôi thực sự không chă´c lă´m… Tôi vừa từ phim trường quay vê` đây. Ở Rumani,” Wendy nói thêm, hy vọng việc này giải thích mọi điê`u.

“Chúa ơi. Đời chị mới hoành tráng làm sao,” Nina kêu lên. “Cherry và tôi luôn bảo lẽ ra chúng tôi nên có sự nghiệp chứ không phải chô`ng.”

“Làm việc nhiê`u hơn,” Cherry đô`ng ý, và Nina, giọng có hơi hướng miê`n Nam, cười như nă´c nẻ. Nina là một trong những phụ nữ, Wendy quyê´t định, không thể không quý mê´n, dù ta không thích cách sô´ng của chị ta. “Bạn yêu,” chị ta nói, ngạc nhiên nhìn Wendy, “xe golf của chị đâu?”

https://thuviensach.vn

“Xe golf?” Wendy hỏi. “Tôi không biết là phải cần có xe.”

“Mọi thứ đều ở rất xa... Chị không định đi bộ đấy chứ?” Cherry kinh hoàng hỏi.

“Thực ra tôi không biết họ đang ở đâu,” Wendy thú nhận. “Tôi đi công tác, và điện thoại của tôi...”

“Ôi bạn yêu, đừng lo. Bọn tôi mất liên lạc với chồng con liên tục ấy mà,” Nica kêu lên, phẩy tay với lý do của Wendy.

“Tốt hơn là nên như thế,” Cherry thêm vào.

Câu đó khiến hai bà kia lại rú lên cười.

“Sao chúng ta không thử đến chuồng của Marc trước nhỉ, chị nghĩ thế nào?” Nina nói, hỏi ý kiến Cherry. “Nhảy lên đi nào,” chị ta nói với Wendy. “Bọn tôi sẽ cho chị đi nhờ.”

Wendy bỏ vali lên cái giỏ sắt ở sau xe. “Chúa ơi,” Cherry nói. “Đừng nói là chị mang cái đó từ Rumani về đấy nhé?”

“Thực tình là thế,” Wendy nói, trèo lên ghế sau.

“Thật là một bà mẹ hết lòng vì con,” Cherry nói. “Khi tôi đi châu Âu về, chồng và con tôi biết tôi sẽ không ra khỏi giường trong ba ngày. Chênh lệch múi giờ mà.”

“Cưng ơi, chị bị lệch múi giờ ngay cả khi mới lên đỉnh núi Aspen.”

Cherry nhún vai thẹn thùng kiểu con gái. “Tôi mỏng manh mà.”

Wendy mỉm cười, ước gì mình có thể tham gia nói chuyện vui vẻ. Nina và Cherry cực kỳ tử tế, nhưng họ quá khác. Cánh mũi bành ra của họ (chắc là hậu quả của phẫu thuật mũi hồi đầu những năm tám mươi, Wendy nghĩ. Thật là khó chịu khi ta có thể biết đích xác

https://thuviensach.vn

kết quả của giai đoạn phẫu thuật thẩm mỹ nào) và thân hình mảnh mai của họ khiến cô nghĩ đến giống ngựa đua nòi. Dường như họ chả có gì phải bận tâm cả, mà sao họ phải thế chứ? Chồng họ giàu, và dù họ có phải ly dị, cuối cùng họ cũng có đủ tiền để không bao giờ phải làm việc... Cuộc sống như thế sẽ thế nào nhỉ? Cô tự hỏi. Cô ngả đầu ra sau. Có lẽ là dễ chịu tuyệt đối. Thảo nào họ tử tế thế. Trong đời họ thực sự chả có gì tồi tệ có thể xảy ra cả... Và nghĩ đến cái tình cảnh tồi tệ không tránh khỏi hiện nay với Shane, cô siết chặt tay trên thành chiếc xe.

"Mà này," Nina nói, "thằng bé nhà cô - Tyler phải không nhỉ? - đáng yêu không chịu được ấy."

"Thế à," Wendy nói, gật đầu. Giờ biết mình sắp sửa được gặp con, cô cảm thấy hồi hộp kỳ lạ.

"Còn chồng cô, Shane, thì rất dịu dàng với thằng bé," Cherry nói thêm. "Bọn tôi luôn bảo rằng cô thật may mắn làm sao khi cưới được ông chồng chịu làm công việc của bà mẹ. Chiều nào sau giờ học anh ấy cũng tới đón bọn nhỏ. Hầu hết đàn ông đều bảo là muốn làm thế, nhưng khi ta để họ làm thì họ hoàn toàn không xoay xở nổi."

"Chồng tôi còn không bao giờ biết cách mở một cái xe nôi," Nina nói.

"Chúng tôi nghĩ chị đã đào tạo anh ấy rất tốt," Cherry gật đầu. "Chúng tôi luôn tự hỏi chị có bí quyết gì."

Giá như họ biết sự thật, Wendy chua chát nghĩ. "Ừ, tôi nghĩ là... mình may mắn thôi," cô buồn bã nói.

"Đến nơi rồi đây!" Nina vui vẻ reo lên, chỉ một chuồng ngựa sơn trắng có mái màu xanh lá cây. Có hàng rào tròn vây quanh phía

https://thuviensach.vn

trước, sơn các sắ c màu sặc sỡ. Ở giữa vòng tròn là một con ngựa trắ ng xám được một phụ nữ đội mũ kỵ sĩ màu đen cưỡi. Shane và Magda đứng ở một bên, hai bố con đang nói chuyện với một thanh niên cao ráo mặt góc cạnh như ngôi sao điện ảnh. Phía bên kia là Tyler và Chloe, đang nắ m tay cô vú em, Gwyneth. “Shane đây rồ̀i,” Cherry nhận xét. “Ồ̀ đó là Marc, phải không nhỉ? Ồ̀ tố́t rồ̀i, cuố́i cùng nhà cô cũng thuê được Marc. Không cầ̀n phải lo lắ ng nữa, anh ta giỏi lắ m,” chị ta nói, quay sang mỉm cười với Wendy.

Wendy mỉm cười lại, thấ y lo lắ ng.

“Shane cưng ơi,” Nina gọi, “bọn tôi mang quà đế́n cho anh này! Vợ anh!” Wendy xuố́ng xe. Rồ̀i vẫy tay đeo đầ̀y nhẫn, hai phụ nữ kia lái xe đi.

Wendy đứng đó, vali trong tay, nghĩ hẳn là mình trông như một kẻ tị nạn.

Cả nhà nhìn cô. Dường như không ai biế́t phải làm gì.

Cư xử thật tự nhiên, cô nghĩ. Nhưng tự nhiên là thế́ nào? Cô đặt vali xuố́ng và vẫy tay. “Xin chào...”

“Mẹ!” Magda hét lên to hế́t cỡ, như thể có ai đang giế́t nó.

Nó đang mặc chiế́c quầ̀n co dãn màu nâu; chân đi đôi bố́t nhỏ thắ t dây. “Mẹ đế́n rồ̀i!”

Nó ngượng nghịu chạy về̀ phía Wendy hai tay giơ ra. Nó hơi béo, Wendy lo lắ ng nghĩ - bên dưới áo sơmi trắ ng ta có thể nhìn thấ y ngực và hai núm vú nhỏ. “Mình phải mua áo ngực cho nó. Ngay ngày mai,” Wendy nghĩ, cảm thấ y tội lỗi không chịu nổi. “Mình sẽ không nói gì về̀ việc nó béo, nó đang lớn mà.” Và cô dang rộng vòng tay ôm

https://thuviensach.vn

con gái, ngửi mùi tóc nó, chua nồng mùi mồ hôi. Và cô nghĩ các bà mẹ chỉ bằng mùi cũng có thể nhận ra con mình.

"Gặp được mẹ, con vui quá," Magda kêu lên.

Và rồi Tyler, như thể quyết định là an toàn, chạy lại chỗ cô, chạy vòng quanh như một cái máy bay. Chloe bé bỏng bắt đầu vùng vẫy trong xe nôi, đòi được ra ngoài. "Em bé đây," Gwyneth nói, chìa Chloe ra cho cô. "Mẹ đây rồi." Và cô ta mỉm một nụ cười có vẻ lo lắng với Wendy.

Wendy nhìn sang Shane để biết chắc là anh hiểu được sự quan trọng của cảnh tượng này. Anh e dè cười với cô. Và cô quay đi, cúi xuống nói với Tyler. "Mẹ, con bị mất răng cửa rồi," nó nói, chỉ vào chỗ trống ở mồm.

"Mẹ xem nào," Wendy nói. "Đau không con? Bà tiên răng đến chưa?"

Tyler lắc cả thân mình từ bên này sang bên kia. "Không đau, nhưng chảy máu. Và bà tiên răng cho con mười đôla. Vì bố bảo là cái răng giá ngàn ấy."

"Mười đô? Răng nhỏ thế mà nhiều tiền ghê nhỉ. Thế con định làm gì với khoản tiền đó?"

"Ôi mẹ ơi. Mười đô đâu có gì nhiều đâu. Không đủ mua một cái đĩa CD."

Chúa ơi. Shane dạy chúng cái gì thế? Cô đứng lên, và nắm lấy tay con, bước đi.

Shane không hề bước tới hôn cô. Thay vào đó, anh chỉ vào người đàn ông đứng cạnh cô, anh này, Wendy nghĩ, không hề hấp dẫn như khi nhìn từ xa. Lại gần trông anh ta như thể được chế tạo ra

https://thuviensach.vn

vậy, như thể da anh ta làm bằng nhựa. Anh ta đeo cặp kính râm màu và hút thuốc (một điếu Parliament, trong khi có bao nhiêu là loại thuốc lá!) tóc nhuộm phẩy lai. Chân anh ta đi một đôi bốt màu đen cao đến tận đầu gối, và áo sơ mi trắng có sọc màu đỏ, cùng màu đỏ anh đào giống như áo của Shane.

"Đây là vợ tôi, Wendy Healy. Đây là Marc Whittles. Người huấn luyện của chúng ta," Shane nói.

Ít ra thì anh cũng gọi mình là vợ của anh, Wendy vừa nghĩ vừa bắt tay Marc. Và trong một giây, cô nghĩ có lẽ mình nhầm, có lẽ mọi thứ sau cùng đều ổn cả.

"Bọn tôi không nghĩ Wendy sẽ đến," Shane nói, cố tình nhìn cô. "Nhưng tôi đoán chắc là cô ấy lo cho bọn trẻ."

"Tôi vừa đi công tác... tôi đã không gặp bọn trẻ..."

"Ở đâu?" Marc hỏi, phủi một mẩu tàn thuốc bám trên bốt.

"Rumani," Wendy nói.

"Rumani á?" Marc hỏi, ngả đầu ra sau. "Ở đó có gì? Không có khu trượt tuyết đúng không? Và chắc chắn là không cửa hiệu mua sắm gì rồi."

"Tôi đi làm việc," Wendy nói, nghĩ mình sắp mất kiên nhẫn với tay này đến nơi.

"Wendy làm phim," Shane nói.

"Mẹ là chủ tịch hãng Parador Pictures," Tyler ré lên.

Con ngoan, Wendy nghĩ, siết tay thằng bé.

https://thuviensach.vn

“Thê´... hay quá,” Marc nói, như thể đang tính toán giá trị của cô. “Ở đây bọn tôi có nhiê`u khách hàng làm trong ngành điện ảnh. Vì thê´ chị có thể coi đây như nhà.”

Wendy mỉm cười hời hợt như thể bảo rằ`ng không bao giờ có chuyện đó.

“Vậy em thâ´y đó...” Shane nói, trong giọng lộ rõ sự đă´c thă´ng, “bọn trẻ khỏe cả.”

“Phải.” Wendy lạnh lùng nói. “Em có thể thâ´y điê`u đó.”

Họ căm ghét nhìn nhau.

“Tháo con ngựa ra nhé?” Marc hỏi, tự nhiên thả điê´u thuô´c xuô´ng bãi cỏ và dùng đâ`u bô´t xéo lên. Magda túm lâ´y tay Wendy và kéo cô đi theo sau con ngựa. “Có phải nó là con ngựa đẹp nhâ´t mẹ từng thâ´y không ạ?” Magda hỏi, mă´t sáng bừng lên vì vui sướng.

“Ừ đúng rô`i, con yêu. Nó... đẹp quá,” Wendy nói. Cô chưa bao giờ đê´n gâ`n ngựa, và dù con này không lớn lă´m (“mười bô´n gang tay”, mọi người cứ bảo với cô thê´, mà cô không tài nào hiểu nổi ý nghĩa của điê`u đó), cô sợ đê´n nỗi không dám bước lại gâ`n con vật. Dù nó đã được buộc vào chuô`ng ngựa bă`ng dây thừng - Wendy đoán là để nó không thoát ra ngoài - cô vẫn thâ´y sợ. “Nào, mẹ,” Tyler nói, giật giật tay cô.

“Tyler, đứng... đứng yên ở đó,” cô ra lệnh. Nhưng Tyler giật tay ra khỏi tay cô và tiê´n thẳng lại chỗ con ngựa, nó cúi đâ`u xuô´ng và hít hít tóc Tyler. Cô nghĩ mình bị trụy tim mâ´t, nhưng Tyler sung sướng hét lên. “Nó cũng sẽ là con ngựa của con. Phải không ạ?” thă`ng bé nài nỉ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Mẹ, thế này còn tuyệt hơn Giáng sinh,” Magda hỏi. Nó vòng tay ôm cổ con ngựa. “Tao yêu mày. Tao yêu mày, Prince,” nó nói, “Prince” là tên con ngựa, hoặc là tên Magda đã đặt cho nó. “Con ngủ với nó được không ạ?”

“Không. Không, con yêu…”

“Nhưng Sandy Pershenki…” - đứa quái nào thế? - “ở cả đêm với con ngựa của cô ấy. Khi nó bị đau bụng. Đợt đó là ba ngày trước khi diễn ra kỳ thi Olympic. Và cô ấy đã ngủ cả đêm trong chuồng của nó trên một cái võng. Và con ngựa không hề nằm đè lên cô ấy hay gì cả. Vì thế thực sự là rất an toàn. Và nếu ta bị ngã, ngựa sẽ không đạp lên mình đầu. Mọi người nghĩ là nó sẽ đạp, nhưng không phải thế, mẹ thấy không? Ngựa chúng nó biết đấy. Chúng biết mọi thứ…”

“Mẹ ơi?” Tyler hỏi. “Mẹ biết Sandy không?”

“Không. Mẹ không biết con yêu ạ,” cô nói, cúi xuống bế con lên. Nó nặng ghê. Và ăn mặc giống hệt Shane, quần jeans trắng và sơmi xanh.

“Mẹ có thích Prince không ạ?” Tyler hỏi.

“Mẹ thích. Có vẻ nó là một chú ngựa nhỏ xinh.”

“Nó không phải là chú ngựa nhỏ, mẹ. Nó là ngựa con. Khác đấy. Con thực sự nghĩ là con nên ngủ với nó,” Magda nói. “Con không muốn nó sợ hãi.”

“Nó sẽ không sợ đâu. Nó sống ở đây mà,” Wendy nói, giả vờ vui vẻ. “Và giờ đến lúc chúng ta về lại nơi chúng ta sống…”

“Về lại New York á?” Magda hoảng sợ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, con yêu. Con không muốn về nhà à?” Wendy hỏi.

“Không,” Tyler nói.

“Nhưng mẹ có một cái máy bay. Một cái máy bay riêng đưa chúng ta về nhà.”

“Mình mang theo Prince được không ạ?”

“Không, con yêu…”

“Thế thì con muốn ở lại đây,” Magda nói.

“Còn ông bà thì sao?” Tyler hỏi.

“Họ sẽ về sau. Với bố.”

“Nhưng bà bảo con sẽ ngồi cạnh bà trên máy bay.”

“Con có thể ngồi cạnh bà vào lần khác.”

“Mẹ, mẹ đang làm hỏng mọi thứ,” Magda nói, mặt nhăn nhúm vì giận dữ.

“Chúng ta mua ngựa, Magda. Thế là đủ rồi.”

“Có vấn đề gì à, bà Healy?” Đó là Marc, bước đến sau cô.

“Không, ổn cả. Chỉ là bọn nhỏ không muốn về nhà.”

“Ai muốn chứ? Ở đây rất tuyệt? Câu lạc bộ ngựa Palm Beach. Một thiên đường nhỏ bí mật, chả phải ư?”

Không, là địa ngục thì có, cô muốn nói.

“Vậy mua con ngựa đó đi thôi, bà Healy,” Marc nói. Anh ta ngả người tới trước. “Cô có muốn cho bọn trẻ xem các con vật con

https://thuviensach.vn

không?” anh ta hỏi.

“Các con vật con?” Magda hỏi, hớn hở.

“Vịt con và mèo con. Và có lẽ cả cún con nữa.” Anh ta đứng thẳng lại. “Bọn trẻ thích lắm. Tôi sẽ bảo Julie đưa chúng đi, rồi dẫn chúng về lại đây. Magda sẽ muốn gặp lại Prince,” anh ta nói, mỉm cười thân mật với Wendy. “Con ngựa đầu đời của con bé. Một cột mốc trong cuộc đời một bé gái. Giây phút nó sẽ không bao giờ quên.”

Anh ta nói đúng, Wendy nghĩ. Tất cả những chuyện này khó mà quên được. Và cô mệt mỏi đứng đó khi bọn trẻ chạy qua.

“Wendy! Đi nào,” Shane sốt ruột gọi từ trên chiếc xe golf.

Wendy thở dài và nặng nhọc lê bước tới chiếc xe, buồn bã quay đầu nhìn bọn trẻ. Cô ngồi xuống ghế sau và đặt vali lên đùi. Ngoài trời hai mươi tám độ và cô mặc toàn đồ đen. Cô thấy mình như một bà già người Ý.

Marc ngồi vào ghế người lái và châm điếu thuốc khác. “Magda sẽ cưỡi con Prince rất giỏi, bà Healy ạ,” anh ta nói, ngoặt xe một phát làm Wendy suýt văng xuống đất. “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu con bé đạt giải trong cuộc đua đầu tiên của nó. Tôi đã bảo Shane không biết bao nhiêu lần là anh chị may mắn đến mức nào - loại ngựa này không có thường xuyên đâu.”

“Con ngựa giá bao nhiêu?” Wendy hỏi, nhìn vào sau gáy anh ta.

“Năm mươi ngàn đô,” Shane nói tỉnh bơ.

Wendy há hốc mồm và phải túm lấy lưng ghế của Shane để ngồi cho vững.

https://thuviensach.vn

Shane quay lại và khó chịu nhìn cô. “Cũng đâu có nhiề u lắ m, Wendy,” anh nói.

“Giá thế là hợp lý đấ y,” Marc chen ngang, thả điế u thuố c vào cố c nước như thể người ta vẫn mua ngựa với giá năm mươi ngàn đô hàng ngày ấ y. Red Buttons thì bán hai trăm ngàn - đấ y, giá đấ y mới là không phải chăng.” Anh ta quay lại và nhăn nhở cười với cô. “Và quan trọng là Magda thích con ngựa này. Bọn nó đã có một mố i quan hệ. Cô có thể thấ y là con bé yêu con ngựa, và con ngựa yêu con bé. Sao cô có thể khước từ tình yêu đầ u đời khỏi tay con gái mình chứ?”

Wendy yế u ớt lắ c đầ u. Năm mươi ngàn đô ư? Thế này thật điên rồ . Trong tình huố ng thế này, mình phải làm cái quái gì đây? Nế u cô phản đố i, Magda sẽ đau đớn, và Wendy sẽ trở thành kẻ ác độc. Và trên hế t, đây là hành động của Shane - lại một lầ n nữa, anh gài bẫy cô; tạo ra một tình huố ng mà chắ c chắ n cô sẽ thấ t bại với các con. Cô muố n gục đầ u vào tay mà khóc.

Mệt mỏi bắ t đầ u làm cô run rẩy. “Nế u anh không phiề n, tôi muố n nói chuyện riêng với chồ ng tôi. Trước khi chúng tôi kế t thúc giao dịch này,” Wendy nói, với tấ t cả sức lực mà cô có được.

“Đương nhiên rồ i,” Marc vui vẻ nói. “Đây là đang bàn đế n tương lai con gái chị sẽ là một kỵ sĩ. Anh chị nên bàn bạc cho kỹ. Nhưng tôi đảm bảo anh chị sẽ không thể tìm được con ngựa nào tố t hơn với giá như thế .”

Shane ngoái lại nhìn cô và cau mày. “Chuyện gì thế , Wendy?” anh hỏi. “Có vấ n đề gì à?”

“Ừ. Có đấ y,” cô mệt mỏi nói. Chồ ng tôi gửi đơn ly dị cho tôi, khóa trái căn hộ không cho tôi vào, và bắ t cóc con tôi. Và giờ anh ta muố n tôi bỏ ra năm mươi ngàn đô mua một con ngựa con...

https://thuviensach.vn

Marc nhún vai và châm một điếu thuốc khác, rồi đỗ xe lại trước một chuồng ngựa kiểu Tudor. “Tôi sẽ ở trong văn phòng. Cửa đầu tiên bên phải,” Marc nói. “Khi nào xong thì anh chị cứ vào nhé.”

“Bọn tôi sẽ vào ngay,” Shane trả lời. Anh dừng lại. “Sao?” anh hỏi.

Wendy kinh ngạc nhìn anh. Cô không biết phải bắt đầu từ đâu. “Sau tất cả những chuyện này... sau những gì anh làm... tất cả những gì anh phải nói là, ‘sao’?”

“Mình chỉ việc mua con ngựa được không? Sao em cứ phải làm mọi chuyện trở nên trầm trọng thế nhỉ?”

Cô ngây độn nhìn anh. Có thể nào anh quên đã gửi đơn ly dị cho cô và khóa trái căn hộ không cho cô vào? Hay đơn giản là cô mất trí rồi?

“Em muốn anh nói gì?” Shane sốt ruột hỏi.

Cô dừng lại. Cô muốn gì? Tôi muốn mọi thứ bình thường trở lại. Tôi muốn mọi thứ như trước khi tôi đi Rumani. Không tuyệt vời gì, nhưng tốt hơn thế này, cô muốn nói thế. “Em muốn anh giải thích.”

Anh nhìn cô thách thức, rồi như một thằng nhóc, quay mông bỏ đi về phía chuồng ngựa. Wendy chạy đuổi theo, bắt kịp anh ngay lối vào. “Lúc này anh không muốn nói chuyện,” anh rít lên. “Không phải trước những người này...” anh nói, chỉ vào cánh cửa văn phòng.

“Tại sao không? Sao anh lại quan tâm tới họ?”

“Anh không nghĩ vậy, Wendy. Mà là họ nghĩ gì về con gái của chúng ta. Sao em phải làm nó xấu hổ? Cuối cùng nó cũng có được can đảm để thử một cái gì đó mới mẻ, một môn thể thao, còn em thì muốn phá hỏng.”

https://thuviensach.vn

“Em không có…”

“Em không biết họ nói bóng gió thế nào ở đây à?” Shane nói vẻ buộc tội. “Ai cũng biết chuyện nhà người khác. Em gặp Cherry và Nina rồi đấy - bọn họ sẽ nói chuyện với Marc - và ngày mai ở trường St. Mary-Alice mọi chuyện sẽ kết thúc. Em có nghĩ mọi chuyện với Magda đã đủ khổ sở rồi không? Con bé có cần bị những đứa trẻ khác bàn tán mẹ nó điên rồ thế nào nữa không…?”

“Nhưng Shane,” Wendy nói, kinh hoảng nhìn anh. “Em đâu có làm gì. Em chưa bao giờ làm gì tổn hại con gái chúng ta…”

“Không. Tất cả những gì em làm là xuất hiện ở đây, đột ngột. Ý anh là, thế cũng khó giải thích rồi.”

“Anh, đồ chó chết.” Wendy dừng lại, rồi quyết định không nói chuyện đó nữa. Giờ mà dính vào thì rất khủng khiếp. “Thế anh định mua con ngựa đó mà không có em bằng cách nào, hả Shane?” cô hỏi.

“Thẻ tín dụng.”

“Vẫn là tiền của em,” cô nói, và ghét mình khi chỉ ra điều đó.

“Được thôi,” Shane nói. “Làm tan nát trái tim con gái mình đi. Thế sẽ giúp em lấy lòng con đấy.”

“Em không bảo là em sẽ không…”

“Làm gì tùy em. Anh đã cố hết sức rồi. Anh xong rồi,” anh nói, vung tay lên vẻ mỏi mệt. Anh bắt đầu bước vào trong chuồng ngựa tối mờ, tiếng bước chân vang vọng trong không gian rộng.

Wendy ngần ngại rồi bước vội theo anh. Ít nhất chuồng ngựa này có vẻ trống không, không có những con vật kinh sợ có thể nhảy

https://thuviensach.vn

chô`m lên và đạp vào ta. “Shane!” cô rít lên. “Quay lại đây.”

Shane quay lại.

Cô phải bắ´t anh nói chuyện với cô, cô nghĩ. Cô không thể để anh thoát khỏi chuyện này. “Em sẽ không mua con ngựa chừng nào chúng ta nói vê` chuyện gì đang diễn ra.”

Môi Shane bĩu lên khinh bỉ. “Được thôi,” anh nói, giận dữ. Anh bước vào một cái chuô`ng không. Wendy lưỡng lự. Cánh cửa dính đâ`y rơm vàng. Có lẽ họ có thể làm tình và mọi chuyện sẽ bình thường trở lại. Trước đây việc đó đã thành công râ´t nhiê`u lâ`n. Anh đứng giữa chuô`ng ngựa, tay khoanh trên ngực vẻ tự vệ. Cô bước một bước vê` phía anh, cảm thâ´y rơm chọc vào mă´t cá chân mình. Anh thực sự râ´t ngớ ngẩn. Toàn bộ chuyện này thật lô´ bịch. Nê´u anh dừng lại, cô sẽ tha thứ cho anh. Cô đã quen với việc tha thứ cho anh. Sau mười hai năm thực hành thì cô có thể tha thứ dễ dàng, như học cách nói xin lỗi. Xin lỗi và tha thứ, dễ hơn mọi người nghĩ râ´t nhiê`u.

Và sau khi đã bình tĩnh trở lại, cô quyê´t định mạo hiểm. Bă`ng cái giọng trẻ con ngây thơ mà cô vẫn nói với anh, cô nói vẻ nghịch ngợm, “Mình làm tình đi.”

Tuy nhiên, không những không xoa dịu được anh, lời dịu dàng này như tháo dây thả một con quái vật bên trong anh xổng ra ngoài. Anh nhoài tới như thể để đánh cô. Nhưng vào phút cuô´i, anh dịch sang một bên và chạy tới chỗ bức tường, nện tay vào miê´ng gỗ. “Em vẫn không hiểu ra, phải không?” anh hét. Và rô`i, có lẽ ngượng vì tự dưng lại thể hiện nam tính một cách bâ´t thường như thê´ này, anh đưa tay lên ôm mặt. Cơ thể anh bắ´t đâ`u run bâ`n bật như thể anh đang nức nở, nhưng không có tiê´ng khóc nào thoát ra cả. Cô bước vài bước lại chỗ anh và đặt tay lên vai anh. “Shane?” cô hỏi. Và rô`i giọng nài nỉ hơn: “Shane... anh khóc đâ´y à?”

https://thuviensach.vn

“Không.” Tiế́ng anh nghèn nghẹt dưới tay. Cô cầ̀m lấ́y tay anh và cố́ kéo ra.

Nét mặt anh làm cô hoảng sợ. Mắ́t anh đỏ ngầ̀u - đầ̀y sự căm ghét, cô nghĩ, ghét cô hoặc chính bản thân, hoặc có lẽ cả hai. “Không tố́t,” anh nói.

Hế́t rồ̀i, cô nghĩ. Hế́t rồ̀i... “Cái gì không tố́t?” cô hỏi.

“Chúng ta,” anh nói. Anh hít một hơi thật sâu rồ̀i thở ra bằ̀ng miệng. “Anh không yêu em, Wendy ạ,” anh nói. “Và anh nghĩ anh chưa bao giờ yêu em.”

Arggggghhhhhh. Cô lùi lại một bước. Arggggggh. Có phải cô là người đang gây ra tiế́ng động đó, hay là cô tưởng tượng ra nhỉ? Toàn bộ cuộc đời cô như tách rời ra khỏi cô. Cô đang đứng trên một mỏm đá. Arggggggh. Làm sao có thể có chuyện này?

Anh không thực sự nói điề̀u đó, đúng không?

“Em chưa bao giờ cho anh cơ hội để tự quyế́t định cho mình,” anh nói. “Em lúc nào cũng ở bên anh - ở bên anh từ lúc đầ̀u. Anh không thể vứt bỏ em. Em không bao giờ chịu nhận câu trả lời không. Ban đầ̀u anh nghĩ, cô này chắ́c điên rồ̀i. Anh đã ngủ với các cô gái khác, và em biế́t điề̀u đó, vậy mà em chẳng nói gì cả. Và rồ̀i anh bắ́t đầ̀u nghĩ rằ̀ng, có lẽ em thực sự yêu anh. Anh có thể làm gì anh muố́n và em luôn ở bên anh chăm sóc cho anh. Anh không bảo rằ̀ng anh không thích em. Chúng ta đã rấ́t vui vẻ bên nhau. Nhưng anh chưa bao giờ yêu em. Kiểu tình yêu anh dành cho các cô gái khác...”

“Các cô gái khác...”

https://thuviensach.vn

“Khi chúng ta lâ´y nhau thì không,” Shane nói vẻ tự vệ. “Anh không ngoại tình. Anh đang nói chuyện trước khi chúng ta lâ´y nhau.”

“Vậy sao anh lại lâ´y em?” cô hỏi.

“Tại sao em lại muô´n nghe điê`u đó?” anh hỏi. “Em nghĩ là anh thích nói với em chuyện này ư? Sao em không bỏ đi? Em lúc nào cũng tự hành hạ bản thân khi ở lại với anh. Em nghĩ việc đó sẽ khiê´n anh kính trọng em à?”

“Anh nợ em một lời giải thích chê´t tiệt!” cô hét lên.

Anh lại nện tay vào tường.

“Em không tin, Shane. Sao anh lại yê´u đuô´i đê´n thê´?”

“Em nghĩ là anh thích yê´u ớt ư? Em khiê´n cho anh yê´u ớt!” anh gào lên. “Anh chưa bao giờ yêu em. Râ´t tiê´c cho em khi phải nghe điê`u đó, nhưng đó là sự thật. Anh cứ hy vọng mình sẽ yêu em. Mọi người bảo anh điên - em râ´t tuyệt vời. Mà em thì lại râ´t chă´n chă´n vê` điê`u đó. Nhưng vào ngày cưới của chúng ta? Khi chúng ta bước đi giữa hai hàng ghê´? Anh biê´t mình đã phạm sai lâ`m. Em có bao giờ tự hỏi sao anh không thể nhìn em? Anh là một trong những mục tiêu của em. Anh đã được chinh phục. Và có lẽ anh đã bỏ đi, nhưng rô`i em lại có thai ngay. Chuyện đó anh chưa bao giờ được quyê`n có ý kiê´n. Em ngừng uô´ng thuô´c. Em bảo không phải, ră`ng đó là một sự cô´...”

“Đúng thê´!”

“Chuyện vớ vẩn, Wendy ạ.”

“Nê´u anh ghét em đê´n thê´, sao anh không bỏ đi?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì anh yêu con gái của chúng ta. Em không thấy sao? Anh không tệ hại như em nghĩ đâu, em có biết không? Anh đã cố làm điều đúng đắn. Anh nghĩ ít nhất anh có thể làm một người cha tốt. Và rồi em lại có thai. Và lại có thai. Và lần nào anh cũng nghĩ, càng ngày cô ta càng làm cho mày dính chặt vào bẫy và mày không bao giờ ra đi được nữa...”

“Đi đi, Shane. Đi ngay bây giờ đi.” Cô chạy nhào đến chỗ anh và đấm vào tay anh mạnh hết mức có thể. Cú đấm làm tay cô đau. Shane tránh xa khỏi cô, cười khẩy.

“Em sẽ làm như thế à? Khi không có được mọi chuyện theo ý mình, và thế là em sẽ đánh anh?”

“Đi đi. Em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

“Ừ, thế sẽ rất thuận tiện cho em, đúng không?” Shane nói, gật đầu và xoa chỗ cánh tay bị cô đánh - như một đứa con gái, cô nghĩ. “Nhưng anh sẽ không làm thế, Wendy ạ,” anh nói. “Khi ra đi, anh nhận ra thứ quan trọng nhất trong đời anh là bọn trẻ. Và anh sẽ không từ bỏ chúng.”

Môi cô căng ra thành một nụ cười hiểm ác. “Anh sẽ không bao giờ có được bọn trẻ. Em đảm bảo như thế. Em sẽ mang bọn trẻ đi với em, và đảm bảo anh sẽ không gặp lại chúng.”

“Ừ,” anh gật đầu. “Anh cũng nghĩ em sẽ nói thế. Em tài quá mà, em thông minh, thành công, giàu có quá mà. Nhưng bên trong, em chỉ là một đứa trẻ ủy mị thôi. Em không bao giờ hiểu được rằng người khác - anh đây - có thể cảm thấy khác với những gì em muốn. Em không thể khiến người khác yêu mình, Wendy ạ, nhưng em không chịu chấp nhận điều đó. Và vì vậy tất cả những gì em muốn làm là trừng phạt anh. Như những thằng khốn diễn viên Hollywood mà em luôn mồm phàn nàn với anh. Lúc nào em cũng

https://thuviensach.vn

nói phụ nữ thì khác. Sao em không thực hành điều mà em rao giảng ấy? Mười hai năm qua, anh đã làm một ông bố tuyệt vời. Và anh cố là một người chồng tốt. Anh mắc kẹt ở đây. Nhưng đó là một sự dối trá. Em có biết để anh thừa nhận sự thật này thì khó khăn đến mức nào không? Anh không muốn sống cả đời với một phụ nữ mà anh không yêu. Chuyện đó có tồi tệ khủng khiếp không? Anh đã dành các buổi chiều nói chuyện với các phụ nữ - nói chuyện với các bà mẹ - các bà mẹ của bạn bè con cái chúng ta. Và em biết gì không? Nếu tình huống đảo ngược lại, nếu người phụ nữ không yêu chồng mình, tất cả bạn bè cô ta sẽ nói, 'Cô có quyền đi tìm tình yêu đích thực của mình.' Sao phụ nữ có quyền còn anh thì không?"

Wendy không nói nên lời.

"Và anh nói với em một điều này nữa," Shane tiếp tục. "Anh từ bỏ sự nghiệp của mình để chăm sóc con cái. Em nghĩ là anh bất tài... hay anh lười biếng. Được thôi, anh không tài năng như em. Anh không có được những thứ em có. Anh không có những thứ đòi hỏi phải có. Nhưng anh có những thứ khác. Và em chưa bao giờ thực sự tôn trọng điều đó. Tại sao khi một phụ nữ hy sinh sự nghiệp để chăm sóc con cái thì cô ta là anh hùng. Còn khi đàn ông làm vậy, thì mọi phụ nữ đều nghĩ anh ta bị làm sao đó? Anh ta yếu đuối, hoặc là kẻ thất bại. Đó là điều em thầm nghĩ, phải không, Wendy? Rằng anh là một kẻ thất bại."

Ôi trời ơi, cô nghĩ. Anh nói đúng. Đã có nhiều lần, quá nhiều lần, khi cô khinh miệt nhìn anh, và rồi, cảm thấy rất tệ vì đã cảm thấy như thế, đã cố che giấu đi bằng cách chiều chuộng anh hoặc mua cho anh cái gì đó... Tại thế quái nào mà chuyện này lại xảy ra? Thế giới bị đảo ngược. Không có câu trả lời nào cả ngoại trừ... ngoại trừ, cô nghĩ, với một tia hy vọng nhỏ nhoi, cố tiến tới và làm điều đúng đắn... như một người trưởng thành. Và nghĩ như vậy, cô thấy rằng mình cần phải đặt sự tổn thương và tự ái cá nhân qua

https://thuviensach.vn

một bên. Cô mạnh mẽ hơn anh rất nhiều. Cô đã luôn như thế và sẽ luôn như thế, và cô phải tha thứ cho anh. Anh không thể làm cô tổn thương - anh chưa bao giờ làm được. Cô phải tỏ ra tốt lành. Cô phải...

"Shane," cô nói. Cô nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy sự đau đớn dữ dội đột nhiên choán lấy mình khi họ đã hiểu nhầm nhau nhiều đến thế. "Em chưa bao giờ nghĩ anh là kẻ thất bại. Em yêu anh, Shane ạ. Em phải lòng anh. Từ lúc đầu..."

Shane lắc đầu. "Không phải, Wendy ạ. Em nghĩ như vậy. Nhưng em không làm được. Làm sao mà một người khỏe mạnh, có lý trí lại có thể thực sự yêu một người không yêu họ?"

Cô nhìn anh. Anh mới nhỏ bé làm sao. Và thực sự thảm hại, trong cái áo màu đỏ anh đào và quần jeans trắng đó. Anh sẽ không bao giờ hơn được con người anh ngay lúc này, cô buồn bã nghĩ, nhưng anh phải đi theo con đường riêng của mình. Một ngày nào đó, có thể Shane sẽ hối hận vì hành động của mình; có thể anh nhận ra mình đã phạm sai lầm. Có thể anh sẽ bị trừng phạt, nhưng nếu chuyện đó xảy ra, thì vũ trụ sẽ trừng phạt anh, không phải cô.

Và rồi cô nghĩ: "Mình phải đi thôi."

Cô đã trả tiền cho con ngựa và đi tạm biệt lũ trẻ. "Giờ con có Prince rồi, con nghĩ sẽ chẳng cần bất cứ ai nữa," Magda hồi hởi nói. Wendy gật đầu. Cô hiểu. Giờ Magda sẽ phải trải qua nhiều chuyện, những chuyện mà con ngựa có thể giúp con bé nhiều hơn là mẹ đẻ của nó. Mình đã bị một con ngựa thế chỗ, Wendy buồn bã nghĩ.

"Cô về à, cô Healy?" Gwyneth rụt rè hỏi.

"Tôi phải quay về," Wendy nói. "Sáng nay chúng tôi được đề cử sáu giải Oscar và tôi phải lên truyền hình." Đó là một lời nói dối vô

https://thuviensach.vn

nghĩa và thảm hại, cô nghĩ. Nhưng cô phải giữ gìn lòng tự tôn của mình, ít nhất là trước mặt gia đình.

"Tuyệt quá," Gwyneth nói, mắt mở to ngưỡng mộ. "Được đề cử sáu giải Oscar chắc phải khó lắm."

Wendy nhún vai. "Thực ra cũng không có gì lớn," cô nói. Cô hít một hơi. "Đó là việc tôi làm."

Và giờ, ngồi sau xe, quay lại phi trường bay về New York, cô lại nghĩ, một cách mệt mỏi, Đó là việc mình làm. Điện thoại của cô đổ chuông và cô tự động trả lời. "Alô?" cô đờ đẫn nói.

"Wendy!" Victor Matrick hồ hởi kêu lên.

Ngay lập tức Wendy trở lại bình thường. "Vâng, chào ông Victor. Ông khỏe không?"

"Cô thế nào?" ông hỏi. "Chắc cô phấn khởi lắm. Tôi cũng thế. Cô làm giỏi lắm, được đề cử Oscar rồi. Giờ chúng ta chỉ cần được thắng một hoặc hai giải."

"Chúng ta rất có khả năng mà, Victor. Tôi sẽ bố trí vài buổi chiêu đặc biệt cho các thành viên của Hàn lâm viện."

"Nếu có thể giúp được gì thì cho tôi biết nhé. Và hôm nay trên tờ Post có một bài hay lắm," ông ta nói thêm.

Bài gì cơ? Cô nghĩ. Nhưng cô cho là chẳng quan trọng, miễn là Victor hài lòng.

"Tôi hy vọng chiều này cô sẽ nghỉ và ăn mừng một chút," Victor nói. "Có kế hoạch gì đặc biệt không?"

https://thuviensach.vn

“Không hẳn,” cô nói. “Tôi vừa ở Palm Beach, với gia đình. Tôi vừa mua cho con gái một con ngựa.”

“Tô´t lă´m,” Victor nói. “Không có gì tô´t cho các bé gái bă`ng ngựa, tôi luôn nói vậy. Nó dạy cho chúng biê´t thê´ nào là trách nhiệm. Nhưng tôi không câ`n phải nói với cô điê`u đó, nhỉ? Và chúc mừng cô lâ`n nữa, cho tôi gửi lời hỏi thăm gia đình cô. Không có gì bă`ng lúc được ở với gia đình. Chúng ta đê`u câ`n có khoảng thời gian như thê´ nhiê`u hơn nữa. Hãy tận hưởng nhé.”

“Cám ơn ông, Victor,” cô nói.

Chiê´c Citation đợi cô ở sân bay. Xe chạy qua một hàng rào rô`i lên đường tarmac, và tiê´p viên hàng không bước tới cầ`m lâ´y hành lý của cô. “Chuyê´n đi nhanh quá,” anh ta nhận xét.

“Vâng,” cô nói. “Tôi phải lo vài chuyện. Nó diễn ra suôn sẻ hơn tôi nghĩ.” Cô lên máy bay, thả mình xuô´ng một cái ghê´ da màu be mê`m mại. “Cô muô´n dùng gì không?” tiê´p viên hỏi. “Trứng cá và champagne nhé?” anh ta nháy mă´t hỏi. “Là loại Dom Perignon. Victor Matrick đặc biệt đặt riêng cho cô đâ´y.”

Sao lại không? Cô nghĩ. Và rô`i: Vậy là Victor biê´t cô đã lâ´y máy bay. Cũng hợp lý, cô nghĩ. Victor biê´t mọi chuyện...

Phía trước cô có một giá để đâ`y báo và tạp chí. Cô rút tờ New York Post ra - “50 Phụ nữ Quyê`n lực nhâ´t!” nó giật tít.

Cô mở ra. Bên trong là ảnh chụp cô trong bữa tiệc trình chiê´u một bộ phim. Đêm đó cô có trang điểm, và đeo kính sát tròng, tóc búi cao. Trông cô cũng không tệ lă´m, cô nghĩ, nhưng thực ra thì ai thèm quan tâm chứ?

https://thuviensach.vn

Bên dưới là đoạn: “Wendy Healy, 43 tuổi, Chủ tịch, Parador Pictures. Khi Comstock Dibble bị đá ra khỏi vị trí Chủ tịch, chỉ có duy nhâ´t một phụ nữ cho công việc này - Wendy Healy thông minh xinh đẹp đeo kính cận. Cô đã đưa Parador đi lên, và kiê´m cho công ty hai trăm triệu đô.”

Ô`, cô nghĩ. Cô gâ´p tờ báo lại và đặt xuô´ng cạnh mình. Phi công khởi động động cơ, và chiê´c máy bay bă´t đâ`u chạy. Cô nghĩ lẽ ra khi được nhă´c tới thì mình phải thâ´y vui sướng, nhưng cô lại không cảm thâ´y gì cả. Chiê´c máy bay tăng tô´c trên đường bay. Cô nhìn cảnh tượng mờ ảo bên ngoài cửa sổ, nghĩ rằ`ng mình sẽ không bao giờ cảm thâ´y gì nữa.

https://thuviensach.vn

12

Hôm nay, Nico O'Neilly nghĩ khi nhìn ra từ cửa sổ nhà mình, là một ngày hoàn hảo để cai trị thế giới.

Lúc này là bảy giờ ba mươi sáng thứ Năm, và cô đang chậm rãi bóc quả trứng luộc lòng đào, muốn nhớ chính xác ngày hôm này như thế nào, đặc biệt sáng nay cô cảm thấy ra sao - buổi sáng cô đi gặp Victor Matrick để cho ông ta biết tin về Mike Harness. Một tin cực kỳ thú vị, cô tin chắc như vậy, sẽ hạ gục Mike. Một lần và mãi mãi.

Cô lật quả trứng, bóc gọn ghẽ từng miếng vỏ một. Đó chính là việc cô định làm với đầu của Mike. Nó sẽ là một cú hạ gục nhanh gọn, và hy vọng rằng, Mike chỉ cảm thấy đau trong một vài giây. Một... hai, cô nghĩ, chấm đầu quả trứng đã bóc vỏ vào muối. Cô cầm một mẩu bánh mì nướng lên, dài đúng nửa inch, và chấm vào lòng đỏ trứng. Cô nhai thật kỹ. Như thường lệ, cả trứng (luộc bốn phút rưỡi) và bánh mì nướng đều tuyệt hảo, do chính tay cô chuẩn bị. Sáng nào Nico cũng ăn cùng một thứ - trứng luộc lòng đào, nửa lát bánh mì nướng, và một tách trà Anh với đường và chanh - và bởi vì những thứ này phải được chuẩn bị một cách chính xác (nước pha trà chẳng hạn, phải để sôi trong ba mươi giây), cô luôn tự mình làm bữa sáng. Trong đời có những thứ mà tự ta làm thì dễ dàng hơn nhiều.

Cô lại nhìn ra cánh cửa sổ Pháp xuống khu vườn nhỏ ở sau nhà. Mùa xuân đã thực sự đến rồi - cây anh đào đã sum suê cành lá; trong vài ngày nữa, hoa sẽ nở. Và vài tuần nữa thôi, họ sẽ mở cửa căn nhà ở East Hampton, và nó sẽ hệt như trên thiên đường. Họ ở tại căn nhà này vào tháng Năm, Sáu, và Bảy, tháng Tám thì quay về, nhưng tháng đẹp nhất là tháng Năm, khi không khí biển ấm áp và dễ chịu, còn cỏ thì xanh mượt rập rờn. Cô luôn tự nhủ rằng mình sẽ làm vườn

https://thuviensach.vn

vậy mà chả bao giờ làm được, nhưng có lẽ năm nay cô sẽ trồng hoa hay gì đó...

"Em đọc cái này chưa?" Seymour hỏi, bước vào phòng ăn trên tay cầm tờ New York Times. Seymour ăn mặc như sinh viên - quần jeans và giày thể thao loại đắt tiền, tóc dài vén ra sau tai. Mắt anh sáng lên vẻ lanh lợi và Nico mỉm cười, nghĩ rằng khi đẻ ra mắt Seymour đã như thế này và làm mọi người trong phòng sinh phát hoảng.

"Gì thế anh yêu?" cô hỏi.

"Câu chuyện ở bộ phận Metro. Về Trent Couler. Nhà thiết kế thời trang vừa bị phá sản. Anh hy vọng Victory có đọc chuyện này," anh nói, bước lại gần cô.

"Tại sao?" Nico hỏi, nhấp một ngụm trà.

"Nó sẽ khiến cô ấy cảm thấy dễ chịu khi chấp nhận hợp đồng đó. Cô ấy sẽ được an toàn," Seymour nói.

"Em không chắc là Victory muốn được an toàn," Nico nói.

"Ai cũng muốn được an toàn cả," Seymour nói. "Giờ thì cô ấy có thể nghỉ hưu."

Nico mỉm cười và cắn một miếng trứng. Quan điểm của Seymour đúng là kiểu của đàn ông, cô nghĩ. Thật là châm biếm, nhưng khi ta tìm hiểu kỹ, hầu hết đàn ông thành công đều làm việc chỉ vì một điều duy nhất - được nghỉ hưu - và càng sớm càng tốt. Trong khi phụ nữ thì hoàn toàn ngược lại. Cô chưa bao giờ nghe thấy một phụ nữ bảo cô ta làm việc để có thể nghỉ hưu trên một hoang đảo hay sống trên một cái thuyền. Có lẽ, cô nghĩ, bởi vì hầu

https://thuviensach.vn

hê´t phụ nữ không nghĩ rằng họ xứng đáng được ăn không ngồi rồi.

"Có khi anh sẽ mời Victory đi ăn trưa," Seymour nói, ra khỏi phòng.

Nico gật đầu, nhìn theo anh. Có lẽ Victory sẽ bận rộn không có thời gian đi ăn trưa với Seymour, nhưng cũng không quan trọng. Thảo nào Seymour không tài nào hiểu được, cô nghĩ. Nhờ cô, Seymour, ở một nghĩa nào đó, được nghỉ hưu, và nhiệm vụ duy nhâ´t phải làm là dạy một lớp ở trường Columbia.

Nhưng anh bô´ trí thời gian rảnh rỗi râ´t hợp lý, cô tự châ´n chỉnh suy nghĩ của mình. Cô sẽ không bao giờ có khả năng làm mình bận rộn được như Seymour. Và cô lại cảm thâ´y tội lỗi. "Sao cậu có thể că´m sừng Seymour được nhỉ?" Victory đã hỏi cô.

"Tớ không phải là người lạnh lùng như mọi người nghĩ," Nico nói. "Tớ có ham muô´n. Và chẳng lẽ tớ phải đè nén những ham muô´n đó suô´t cả cuộc đời?"

Victory tỏ ra râ´t nghiêm khă´c, Nico nghĩ. "Cậu mạo hiểm hủy hoại đời mình để được một ít tình dục à? Đó là điều mà đàn ông luôn làm," Victory nói. Cô xâ´u hổ, nhưng những người chưa bao giờ kê´t hôn vẫn luôn quá lý tưởng vê` chuyện đó. Trong khi nê´u bạn lâ´y chồng rồi thì bạn sẽ hiểu việc đó không phải là hoàn hảo, và rằng dù không hoàn hảo, bạn vẫn phải duy trì nó. "Tớ yêu Seymour. Tớ sẽ không bao giờ bỏ anh â´y," Nico phản kháng. "Nhưng bọn tớ không có được tình dục tử tê´ từ..."

"Tớ biê´t," Victory nói. "Nhưng sao lại như thê´?"

"Tự nhiên thê´ thôi," Nico nói. "Ta trở nên bận rộn. Ta mệt mỏi. Và rồi ta quen với chuyện không làm việc đó nữa. Như thê´ dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Có những thứ khác quan trọng hơn...”

“Nhưng sao lại làm việc đó? Với Kirby?” Victory hỏi. Cô đặt tay mình lên cánh tay Nico. Họ đang bước đi trên phố West Broadway, tới thăm Wendy tại nhà mới của cô - một phòng suite tại khách sạn Mercer. Thật là một thảm họa - tình huống của cô trở thành chuyện nhỏ nhặt khi so sánh với Wendy. “Chẳng lẽ tớ phải sống suốt đời mà không được một lần làm tình sảng khoái?” Nico hỏi. Cô không thể giải thích việc Kirby đã khiến cô cảm thấy thế nào, hay làm cô cảm thấy ngay từ lúc đầu. Cô chưa hề được làm tình như thế. Nó như thể là khám phá ra một trò chơi mới - hay đúng hơn, cuối cùng hiểu được việc mà mọi người vẫn luôn bàn tán liên tục. Nó khiến cô cảm thấy mình giống những người khác khi được làm tình như vậy.

“Vài người nói rằng hôn nhân kết thúc khi ta ngừng làm tình,” Victory nói.

“Một vài người luôn phán xét các mối quan hệ của người khác. Và vài người không hiểu chuyện gì có thể xảy ra khi ta đã kết hôn mười bốn năm. Và Seymour không biết...”

“Cậu đâu có biết chắc được việc đó,” Victory nói. “Có khi anh ấy biết nhưng không quan tâm. Có khi cậu đúng, anh ấy chả biết gì cả. Nhưng mà chuyện đó không quan trọng. Dù anh ấy có biết hay không. Tớ thực sự nghĩ là,” Victory nghiêm nghị nói, “nếu tiếp tục ngoại tình, cậu nên nói với anh ấy. Ít nhất như thế Seymour cũng có quyền lựa chọn. Đó chính là thứ bất công trong chuyện này - cậu không cho người khác có quyền lựa chọn. Dĩ nhiên là đàn ông lúc nào cũng làm thế, nhưng chúng ta phải tốt hơn đàn ông. Chuyện này có gì đó không được danh giá cho lắm...”

“Tớ biết... tớ biết,” Nico tán thành. “Nó làm tớ sợ. Nhưng tớ không thể...”

https://thuviensach.vn

“Làm vài việc để khám phá ra một sô´ khía cạnh trong bản thân mình thì không sao cả. Chúng ta phải phạm sai lâ`m. Nhưng tớ thực lòng nghĩ bây giờ cậu nên dừng lại, trước khi hủy hoại gia đình mình,” Victory bướng bỉnh nói.

“Dù bọn tớ có ly hôn, tớ biê´t tâ´t cả bọn tớ sẽ ổn,” Nico nói, bướng bỉnh không kém.

“Nhưng để làm gì?” Victory kêu lên. “Đàn ông như Seymour không có nhiê`u đâu. Tớ biê´t thỉnh thoảng anh â´y thô bạo, nhưng anh â´y chân thật. Seymour có cá tính. Và ngày nay thì hâ`u hê´t đàn ông không được như vậy. Nhìn Shane mà xem. Có chút cá tính nào đâu, ngay từ lúc đâ`u.” Cô dừng lại, nhìn thẳng trước mặt. “Cậu không bao giờ có thể thành công trong hôn nhân với một người đàn ông không có cá tính. Sẽ luôn kê´t thúc trong thảm họa,” cô nói. “Nhưng cậu đã chọn lựa một cách khôn ngoan ngay từ đâ`u. Cuộc hôn nhân của cậu thành công. Cậu không muô´n để một thứ... chê´t tiệt,” Victory nói, nhăn mặt khi dùng một từ nghĩa xâ´u, “phá hoại thứ mà cậu đã làm râ´t thành công...”

Nico thở dài và ăn nô´t miê´ng trứng ở trong vỏ. Dĩ nhiên là Victory nói đúng, và có lẽ cô kể với bạn vụ ngoại tình này là để Victory thuyê´t phục cô thôi đi. Cô biê´t việc này là sai trái và cô phải dừng lại, nhưng không dễ dàng gì mà thuyê´t phục bản thân làm việc đó.

Cô câ`m đĩa và tách lên mang vào bê´p, rửa chỗ bị dính lòng đỏ trứng dưới làn nước nóng. Khi cái đĩa sạch bong, cô đặt lên giá, să´p xê´p lại bát đĩa thật gọn gàng. Căn bê´p khá lớn, và thường ngăn nă´p, nhưng khi nhìn quanh cô phát hiện ra một sợi chỉ dài kẹt trên nă´p một lò nướng, có lẽ là từ khăn lau bát đĩa của người giúp việc. Trong một giây cô đã nghĩ sẽ mặc kệ nó đây - chỉ là một sợi chỉ nhỏ! - nhưng cô biê´t nê´u mặc kệ, cô sẽ nghĩ đê´n cái sợi chỉ chê´t tiệt đó trong hai tiê´ng nữa. Sợi chỉ sẽ trở thành thứ quan trọng. Nó sẽ trở

https://thuviensach.vn

nên ngang bằng với những thứ cô phải xử lý. Sợi chỉ... và Mike Harness. Nghĩ ngợi kiểu này thì không lành mạnh lắm. Việc bị một sợi chỉ ám ảnh, nhưng cô không thể ngăn bản thân mình được. Cô túm lấy sợi chỉ và ném vào thùng rác, và khi sợi chỉ rơi xuống chỗ khăn giấy bị bẩn, ngay lập tức cô thấy dễ chịu hơn. Victory đã nói rất đúng, cô nghĩ. Cô là loại dở hơi, và cô đã rất may mắn khi có được Seymour, anh chịu đựng được cô. Anh chưa một lần phàn nàn. Nếu anh ở cùng cô trong bếp vào lúc đó, và chứng kiến cô vật lộn với sợi chỉ, anh sẽ chỉ bật cười. Và không phải theo kiểu xấu tính. Vì lý do gì đó, cô và Seymour thực sự, thực sự quý mến nhau và đã luôn như vậy, trong một thời gian dài, và chẳng phải chuyện đó thì quan trọng hơn ham muốn tình dục ư?

Dĩ nhiên là thế rồi. Và khi nghĩ được cho thông chuyện đó, cô lên tầng tạm biệt con gái.

Phòng Katrina là ổ c đảo riêng của nó và có cả phòng tắm riêng - một sự xa xỉ mà không đứa trẻ nào có thể tưởng tượng ra khi Nico còn nhỏ. Thật buồn cười cái thời những năm sáu mươi bảy mươi khi họ lớn lên và cả gia đình năm người chung nhau một cái phòng tắm. Cô còn không có phòng riêng. Cô ở chung phòng với đứa em gái nhỏ hơn cô hai tuổi. Và em gái cô đã sung sướng ghê gớm khi cô đi học đại học để nó cuối cùng được có căn phòng cho riêng mình. Họ yêu quý nhau, cô nghĩ vậy, nhưng khi còn nhỏ thì cãi nhau liên tục. Dĩ nhiên tất cả những người cô biết bằng tuổi cô đều có tuổi thơ không lấy gì làm đẹp đẽ lắm - cha uống rượu quá nhiều, mẹ mệt mỏi, anh chị em không hạnh phúc. Chuyện cha đi làm về đánh đập con cái bằng thắt lưng là bình thường. Hồi đó trẻ con không được tôn thờ, chắc chắn là không phải giống như bây giờ, và cuối tuần phải làm rất nhiều việc lặt vặt. Cô phải cắt cỏ và phát báo. Và khi lớn hơn, cô là bé gái đầu tiên trong khu đi làm, và cô quyết định nên đi trông trẻ. Tuổi thơ như vậy cũng không có gì nghiệt ngã lắm,

https://thuviensach.vn

vậy mà gần như ông bố bà mẹ nào bằng tuổi cô đều không muốn lặp lại nó, muốn con mình được hưởng thứ tốt đẹp hơn: cảm thấy được yêu thương hơn và được mong muốn hơn và có giá trị hơn. Khi hồi tưởng về tuổi thơ, thứ mà cô nhớ nhất là hàng loạt những than phiền không ngớt của bố mẹ về con cái, rằng chúng hư hỏng thế nào, và sao chúng chẳng bao giờ làm được việc gì. Kết quả là những người lớn không có lòng tự tôn - như em gái cô, sống ở một thành phố nhỏ và làm bồi bàn tại một cửa hiệu bánh pizza (và đã lấy đời chồng thứ ba - thợ sơn nhà) hoặc những người lớn thành đạt quá mức, như cô đây. Cương quyết né tránh sự bất hạnh bằng cách thành đạt. Có lẽ đó không phải là giải pháp tuyệt hảo, đặc biệt khi không đạt được sự thành công. Nhưng nếu ta làm việc đủ chăm chỉ, thì thường đến một lúc nào đó trong đời ta nhận ra rằng không có cái gọi là giải pháp hoàn hảo. Và rằng điều quan trọng nhất là làm thứ gì đó có ích với thời gian của mình, thứ mà hy vọng làm ta thích thú.

Nhưng khi bước đi trên hành lang tới phòng Katrina, đột nhiên cô thấy sợ hãi. Nếu cô nhận vị trí của Mike và nó không có nghĩa gì thì sao?

Nếu không có việc gì có ý nghĩa thì sao?

Và đó là một việc bí ẩn, đúng không nhỉ? Nó thực sự không có ý nghĩa gì. Nó không phải là thứ quan trọng tối thượng, ở khía cạnh đem lại hạnh phúc, việc cô có giành được vị trí của Mike hay không. Nó sẽ khiến cô hạnh phúc trong một phút. Và rồi, sao lại làm nó? Sao lại phải dính vào bao rắc rối? Cô không phải làm thế. Nhưng dù vậy cô biết mình sẽ làm. Và một khi cô có được vị trí đó, cô sẽ làm việc như trâu để có thành quả tốt. Cô gõ cửa và bước vào phòng con gái.

https://thuviensach.vn

Katrina mặc đô`ng phục học sinh, đang đọc truyện tranh Nhật trên máy tính. “Chào mẹ,” nó nói, không nhìn lên khỏi cuô´n truyện. “Mẹ đi ạ?”

“Đi ngay đây,” Nico nói. Cô muô´n nói gì đó với con gái, thứ gì đó khích lệ hoặc có ý nghĩa, nhưng nói gì đây?

Cô liê´c nhìn màn hình máy tính. Katrina và bạn bè nó bị ám ảnh bởi truyện tranh Nhật, và nhìn các nhân vật nữ được phóng đại lên. Đột nhiên cô nhận ra rằ`ng người Nhật đã thay đổi ít nhiê`u trong quan niệm của họ vê` phụ nữ, có thể tóm tă´t lại thành một ám ảnh vê` sự chuyển hóa phụ nữ thành một sinh vật quy phục vê` mặt tình dục. Người phụ nữ lý tưởng hoặc là geisha hoặc, như trong truyện tranh, là búp bê, mà vẻ bê` ngoài là thứ quan trọng nhâ´t. Nico ghét cái thông điệp đó, â´y vậy mà một phâ`n trong cô lại hiểu sự hâ´p dẫn của nó. Trô´n đă`ng sau vẻ bê` ngoài thì dễ dàng hơn râ´t nhiê`u, và với một bé gái thì lựa chọn đó thật hoàn hảo.

“Con biê´t là có cách để làm tô´t hơn đâ´y,” Nico nói, đứng sau lưng con gái.

Katrina nhìn lên. “Chỉ là truyện tranh thôi mà mẹ. Nó chẳng có nghĩa gì cả.”

Lại từ đó: ý nghĩa. “Nhưng nó thực sự có ý nghĩa gì đó,” cô nói. Rô`i cô tự hỏi tại sao, dù phụ nữ có tiê´n xa được đê´n mức nào, khi liên quan đê´n thê´ hệ sau thì ta có cảm giác như phụ nữ chẳng tiê´n triển được chút nào. Nhìn vào trang truyện tranh một lâ`n nữa, cô nhận ra con gái mình vẫn đang phải vật lộn với cùng những vâ´n đê` mà cô đã vật lộn vê` đàn ông, gia đình, và công việc. Và khi con gái cô bă`ng tuổi cô bây giờ, liệu phụ nữ có tiê´n xa hơn được không? Hay là họ lại thoái lui, sô´ng trong một thê´ giới nơi con người quay lại thời điểm khăng khăng rằ`ng vị trí của phụ nữ là ở trong nhà?

https://thuviensach.vn

Cảm thấy mẹ không bằng lòng, Katrina tắt máy tính. “Hôm nay mẹ làm gì ạ? Có gì đặc biệt không?” nó vừa nói vừa đứng dậy thu dọn đồ của mình.

“Hôm nay mẹ sẽ làm một người mất việc,” Nico nói.

Katrina nhăn nhó nhìn cô. “Ồ, mẹ ơi. Thế có hay không?” nó hỏi.

Làm sao cô giải thích được đây? Nico nghĩ. Nhưng cô phải thử. Cô đã luôn tin rằng việc không che giấu những thực tế trong công việc của mình với Katrina là rất quan trọng, biết rằng việc cô làm một ngày nào đó sẽ giúp ích được cho Katrina. “Nó không hay ho gì, nhưng cần thiết,” cô vừa nói vừa vuốt thẳng ga giường Katrina. “Ông này đã không làm gì để cải thiện bộ phận xuất bản, mà lợi nhuận lại còn kém.” Con bé có hiểu được không nhỉ? Nico tự hỏi, nhìn con gái mình. “Và ông ta là một kẻ sô vanh. Vì thế nếu mẹ không sa thải ông ta, có khi ông ta sẽ sa thải mẹ. Khi liên quan đến chuyện làm ăn, thì không phải lúc nào cũng tử tế được con ạ. Có một số thứ mà khi làm người lớn, con buộc phải chấp nhận để được thành công. Và ai kinh doanh cũng hiểu điều đó. Họ đều chơi một trò chơi. Con cố làm gì đó công bằng...” cô yếu ớt ngừng lời. Katrina nhìn cô với vẻ chán nản - chắc là nó đang nghĩ tới chuyện khác.

“Được rồi mẹ,” Katrina nói, không hoàn toàn bị thuyết phục.

“Con thấy không,” Nico cố thêm lần nữa. “Không ai biết mình sẽ cư xử như thế nào cho đến khi ta đối mặt với thử thách. Đó là một trong những thứ tuyệt vời ở đời - đặt bản thân vào vị trí đối mặt với những thử thách mới và không sợ hãi khi phải làm vậy. Đó chính là thứ khiến cuộc sống thú vị và biến con thành người tốt hơn.” Và đó là bài học ngày hôm nay của con, Nico nghĩ. “Nghe có hiểu gì không con?” cô hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chắc vậy.” Katrina nhún vai. Nó cầm cái túi xách bằng da màu hồng có trang trí hình con mèo con lên. “Chúc mẹ may mắn,” Kat nói, ôm cô thật chặt. Khi Kat ra khỏi phòng, Nico nhận ra không phải cô đang cố thuyết phục con gái mình, mà là thuyết phục chính cô.

Kirby gọi cho cô khi cô đang bước vào văn phòng.

“Xin chào, quý bà xinh đẹp,” anh nói, câu chào đúng kiểu của anh vẫn làm Nico cau mặt. Lẽ ra anh không nên gọi cho cô, nhưng quá muộn rồi. Cô đã cho phép việc đó, và dần dần họ gần như ngày nào cũng nói chuyện với nhau ít nhất một lần, và có khi là hai, ba, thậm chí là bốn lần một ngày - sự thực là, cô dính líu đến Kirby nhiều hơn cô tự công nhận, dù với cả Victory. “Giờ em không nói chuyện được,” cô nói vào điện thoại. Một trợ lý của cô nhìn lên và gật đầu. Giờ đã được vài tháng, chắc hẳn họ đang tự hỏi cô nói chuyện với ai. Cô phải dừng lại ngay...

“Thế anh có gặp lại em sau không?” Kirby hỏi.

“Không được. Em có một ngày rất quan trọng đang đợi mình.” Cô vào văn phòng và khép hờ cửa lại, để nó mở ra một chút để không gây nghi ngờ. Không một ai trong văn phòng tin tưởng những cánh cửa đóng kín - có gì đó ở một cánh cửa bị đóng kín dẫn đến nghi ngờ không biết có chuyện gì đang diễn ra sau đó. Và kể từ khi cái bài báo trên tờ Post nói về khả năng cô sẽ thay thế vị trí của Mike Harness, cô phải đặc biệt thận trọng. Sáng thứ Hai sau hôm bài báo được đăng, Mike đã gửi cho cô một email, mà ông ta đồng thời gửi cho các giám đốc khác, viết rằng, “Rất vui khi được biết cô sẽ thay thế vị trí

https://thuviensach.vn

của tôi.” Mà cô trả lời rất khôn khéo, “Cứ ước thế đi!” ý bảo rằng cô nghĩ đó là trò đùa, và ông ta cũng nên nghĩ vậy.

“Nhưng em đang nghĩ về việc đó, phải không?” Kirby hỏi.

“Cái gì cơ?” cô hỏi, biết đích xác anh đang ngụ ý gì.

“Sex,” anh nói. Một tháng trước, từ này phát ra từ miệng anh sẽ ngay lập tức làm cô bị kích thích, nhưng giờ cô chỉ thấy khó chịu. Cô bị làm sao thế nhỉ? Có thể nào giờ đây không còn gì có thể làm cô thỏa mãn nữa?

“Em sẽ gọi lại cho anh sau,” cô nói quả quyết và gác máy.

Cô ngồi xuống trước máy tính. Tám giờ sáng, một tiếng nữa cô gặp Victor Matrick. Cô kiểm tra email, đầy các thư trả lời từ các bộ phận khác (ai cũng gửi cc cho người khác về đủ các loại vấn đề nhỏ nhặt này để chứng tỏ họ quan tâm đến mọi chuyện và rằng không ai bị loại ra khỏi vòng chơi cả - và vì thế không thể đổ tội hay bắt ai nhận trách nhiệm khi có việc gì sai trái xảy ra), cùng với các tranh, bài báo và kế hoạch xuất bản của tạp chí. Cô bảo trợ lý in ra cho mình hai bài báo, rồi gọi cho Richard, giám đốc nghệ thuật, để yêu cầu ông sửa lại một tranh vẽ. Ông ta làm ầm lên, đi xuống văn phòng cô để tranh cãi. Cô cho ông ta hai phút trình bày, rồi lạnh lùng nhắc lại những phản đối của mình và bảo ông ta sửa, yêu cầu có bản vẽ mới trước giờ ăn trưa. Ông ta sầm sầm bỏ đi, còn cô lắc đầu khó chịu. Richard được coi là người giỏi nhất trong nghề này. Nhưng ông ta nhạy cảm quá mức và luôn coi mọi lời phê bình là nhằm vào bản thân mình, và khăng khăng giữ nguyên ý mình cứ như thể ông ta vừa mới vẽ Nhà nguyện Sistine vậy. Nico biết sau lưng cô, ông ta gọi cô là Nico Quỷ cái, và cô đã nghĩ đến chuyện cho ông ta nghỉ vài lần rồi. Hồi xưa cô đã làm như thế - sa thải những nhân viên nói xấu cô - nghĩ rằng nếu lời nói xấu mà đến tai cô thì phải thuộc

https://thuviensach.vn

dạng quá đáng quá thể. Và nếu họ khó chịu đến thế khi làm việc với cô, thì chắc chắn là họ sẽ sung sướng hơn nhiều nếu được làm ở chỗ khác.

Cô cầm một bài báo lên và bắt đầu đọc, nhưng rồi được một vài giây lại bỏ xuống. Cô không tập trung được. Cô đứng dậy và bước lại cửa sổ, phóng tầm mắt ra ngoài, nhìn xuống Công viên Trung tâm. Văn phòng của Mike, ở trên phòng cô hai tầng và ở mặt trước tòa nhà, nhìn được toàn bộ Công viên Trung tâm, văn phòng của Wendy cũng vậy. Các tổng biên tập xét về chức danh thì không cao bằng chủ tịch một bộ phận, và việc Victor Matrick cân nhắc thay thế Mike bằng cô là khá bất bình thường. Thông thường, tổng biên tập không thể leo cao hơn nữa. Một khi ta trở thành tổng biên tập, ta chỉ có thể di chuyển ngang, trở thành tổng biên tập của tạp chí khác. Nhưng cô không quan tâm đến tiền lệ. Nếu ai đó nói rằng việc đó không thể làm được, thì việc đó chứng tỏ là đáng để làm thử. Và cô thông minh, cô nghĩ. Tại sao lại cho phép bản thân héo mòn trong một công việc không thể thăng tiến được nữa?

Nghe mình nói kìa! Cô vừa nghĩ vừa mỉm cười. Công việc không thể thăng tiến được nữa. Nực cười. Cô đã có được một công việc mà mọi người sẵn sàng chết để có được nó. Phụ nữ lúc nào cũng bảo nhau rằng hãy hạnh phúc với những gì mình có, và rằng những thứ nhỏ nhặt có ý nghĩa quan trọng nhất. Và cô hạnh phúc và biết đánh giá giá trị của mọi thứ, nhưng thế không có nghĩa rằng những thứ to lớn là không quan trọng. Thế không có nghĩa là những thứ to lớn ở thế giới ngoài kia không đáng để theo đuổi. Sự phấn khích, động cơ, thành công - đó là những thứ cũng kích thích một phụ nữ. Chúng tạo cho cô sự trang trọng - trọng lượng trên thế giới. Làm sao một phụ nữ có thể thực sự thỏa mãn nếu cô ta không biết rằng mình được sống bằng toàn bộ năng lực của mình, hay ít nhất là cũng cố hết sức mình?

https://thuviensach.vn

Cô quay lại nhìn đô`ng hô` trên bàn. Ba mươi phút nữa thì gặp Victor. Cô bước tới cửa và thò đâ`u ra ngoài. “Vài phút nữa tôi sẽ bận,” cô nói với trợ lý. “Mọi người nhận điện thoại giúp tôi được không?”

“Vâng,” họ đô`ng loạt nói. Họ là những cô gái tử tê´, dễ thương, và chăm chỉ. Cứ một tháng một lâ`n Nico mời họ đi ăn trưa. Khi cô thăng chức, họ cũng thăng chức theo. Cô sẽ mang họ theo cùng với mình...

Và giờ cô đóng cửa lại. Cô câ`n phải nghĩ. Cô ngô`i xuô´ng chiê´c ghê´ bành bọc da cừu non - ý tưởng của Victory, cô nhớ. Mâ´y năm trướcVictory đã giúp cô trang trí văn phòng, và thậm chí cô â´y còn đích thân tìm nơi đóng đô` nội thâ´t, bàn, và hai cái ghê´ bành. Và giờ cô lại phải cám ơn Victory lâ`n nữa, vì đã báo cho cô thông tin quan trọng từ Glynnis Rourke. Mọi việc vận hành như thê´. Mâ´y năm trước cô đã giúp Victory, cho bạn vay tiê`n để làm ăn. Và giờ Victory giúp lại cô, bă`ng việc să´p xê´p những cuộc gặp bí mật với Glynnis, diễn ra tại showroom của Victory...

Nhưng thê´ có đúng đă´n không nhỉ? Cô băn khoăn. Chuyện cô să´p làm đây có gì đó thật tay mơ và nhỏ mọn. Nhưng có lẽ chỉ là do lương tâm của cô thôi. Gâ`n đây, báo chí đăng đâ`y tin vê` một chính trị gia sẽ không được vào nội các chính phủ vì cái mà thoạt đâ`u mọi người nghĩ chỉ là “vâ´n đê` vú em”, thì sau đó lại hóa ra thành một vụ ngoại tình với một luật sư cao câ´p tại một hãng luật. Tại sao người phụ nữ này - tên cô ta là Marianna - lại ngoại tình với Sam, tay chính trị gia, là điê`u Nico không hiểu nổi. Sam vừa già, vừa hói, vừa nghiện rượu. Nhưng Marianna, ngoài năm mươi, là mẫu hình phụ nữ “quyê`n lực” cũ - người phụ nữ trở nên thành công vì bà ta thích là người phụ nữ duy nhâ´t ở trong căn phòng đâ`y đàn ông quyê`n lực. Bà là người phụ nữ không tin, hay thích, những phụ nữ khác; người vẫn tin ră`ng cách duy nhâ´t để một phụ nữ có thể trở nên thành

https://thuviensach.vn

công là làm một con quỷ cái. Nhưng những phụ nữ như Wendy, Victory và chính cô, Nico nghĩ, là mẫu hình phụ nữ quyề̀n lực mới. Họ không phải quỷ cái, và họ không có cái ý tưởng cũ rích rằ̀ng ở bên đàn ông quyề̀n lực khiế́n mình trở nên quan trọng. Họ muố́n phụ nữ ngự trị thế́ giới, không phải đàn ông.

Nico lơ đãng xoa xoa mẩu da cừu giữa ngón trỏ và ngón cái. Có hai lý do chính để có được thành công trong cuộc đời: có được sự can đảm để tin tưởng một cách mãnh liệt, và có khả năng quyế́t tâm. Niề̀m tin mãnh liệt của cô là phụ nữ nên thành công tuyệt đỉnh, và cô quyế́t tâm làm điề̀u đó. Nhưng phầ̀n khó khăn là ta sẽ thực hiện thế́ nào. Và là một người can đảm, cô phải hỏi bản thân, thêm một lầ̀n nữa, cô có làm việc này đúng cách không.

Chiế́n thuật khá đơn giản, và Victory đã thả bản kế́ hoạch lên đùi cô vào buổi chiề̀u Seymour giành giải Giố́ng chó Tố́t nhấ́t trong hội đua chó Westminster. Khi Seymour đi lại trong chiế́c áo khoác nhung màu xanh đậm và con Tunie chạy nhảy bên cạnh, Nico đã nhận được tin nhắ́n từ Victory: “Thông tin quan trọng: công việc. Bí mật tuyệt đố́i. Liên lạc ngay lập tức.” Sau khi Seymour thu thập ruy băng và cô chúc mừng anh, cô lẻn vội vào phòng vệ sinh gọi cho Victory. Nói một cách vắ́n tắ́t là Glynnis Rourke. Cô này đã ký hợp đồ̀ng để làm một tạp chí với Mike Harness cùng với chương trình talk show của cô, đang định kiện Mike Harness và Splatch-Verner vì phá vỡ hợp đồ̀ng. Nico có nghe loáng thoáng về̀ dự án này, nhưng số́ tạp chí đầ̀u tiên cứ bị đình lại mãi, và Mike rấ́t bí mật về̀ chuyện này.

“Hắ́n ta là một tên khố́n phân biệt giới tính,” Glynnis kêu lên, trong cuộc gặp gỡ đầ̀u tiên giữa cô và Nico. “Cô không thể nào nói chuyện cho ông ta hiểu được. Tôi bảo ý tưởng của ông ta vớ vẩn, và ông ta phát rồ̀ lên bỏ ra khỏi phòng. Tôi xin lỗi, nhưng tôi có làm sai không? Bọn mình làm ăn kinh doanh. Là tên của tôi trên tạp chí,

https://thuviensach.vn

không phải tên ông ta. Sao tôi lại phải chiê`u chuộng bản ngã của lão ta chứ? Ý tôi là, này này? Có còn là trẻ con nữa đâu?"

"Không hẳn," Nico lẩm bẩm. Vâ´n đê` là, trong khi buộc phải hỏi ý kiê´n Glynnis vê` mọi quyê´t định liên quan đê´n nội dung tạp chí theo điê`u khoản hợp đô`ng, Mike lại không làm vậy. Ông ta không nhận điện thoại của cô và không chịu gặp mặt trực tiê´p, chỉ trao đổi bă`ng email. Glynnis đã liên tục yêu cầ`u ông ta hủy bỏ dự án này. Nhưng ông ta không chịu, bảo rằ`ng họ "sở hữu" tên của cô, và có thể làm gì tùy họ. Chuyện này kéo dài hai tháng, và giờ cô sẽ kiện đòi năm mươi triệu đô - "tôi sẽ không bao giờ đòi được khoản đó, nhưng ta cầ`n một con sô´ thật hoành tráng để làm những kẻ đầ`n độn đó sợ hãi," cô giải thích - và lúc này đã lên kê´ hoạch nộp đơn ra tòa bâ´t kỳ lúc nào. Những tập đoàn như Splatch-Verner bị kiện liên tục, nhưng Nico biê´t tình huô´ng này rấ´t khác. Glynnis là nhân vật công chúng, và cực kỳ có tiê´ng. Chuyện này sẽ tràn ngập trên các mặt báo.

Và Victor Matrick sẽ không thích chuyện này.

Cô đứng dậy, lại tiê´n ra cửa sổ và nhìn xuô´ng. Victor thuộc vê` một thê´ hệ khác. Ông sẽ coi việc giám đô´c cấ´p cao của mình dính líu vào một vụ â`m ĩ với một nhân vật nổi tiê´ng là không đúng đắ´n. Vài năm trước, khi Selden Rose cưới cô người mẫu của hãng Victoria's Secret, Janey Wilcox, và Janey dính vào một vụ scandal đăng khắ´p trang nhấ´t các loại báo chí, Victor Matrick đã bảo với Selden rằ`ng hoặc là bỏ vợ hoặc là rời khỏi công ty. Victory Ford đã moi được chuyện này từ miệng Lyne Bennett. Ông nghe được chuyện này từ George Paxton, ông này lại là bạn thân của Selden. Seldon chỉ dính líu tới vụ scandal là do không may cưới phải cô nàng kia. Vì vậy Nico có thể hình dung Victor sẽ cảm thấ´y thê´ nào vê` vâ´n đê` của Mike. Mặt khác, đi kể cho Victor thông tin này thì có vẻ hơi giô´ng người đưa chuyện. Trò trẻ con, cô kinh tởm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Cô nheo mắt lại và khoanh tay quanh ngực. Đây không hẳn là buôn chuyện, mà là thông tin. Một người đàn ông trong tình huống này sẽ không ngần ngại, cô nghĩ, sẽ không sợ hãi khi đi tố kẻ khác. Không ai thích những trò chính trị ở văn phòng. Nhưng chúng là việc không thể tránh khỏi nếu ta muốn leo lên vị trí đứng đầu tập đoàn. Cô phải làm việc này, Mike đã thực sự làm ăn không ra gì, và Victor đã bảo cô tìm thứ gì đó.

Cô vào phòng vệ sinh riêng và mở tủ thuốc, lấy son và phấn nền ra. Giờ cô là một trong những trợ lý hàng đầu của Victor rồi, cô tưởng tượng, thoa son lên môi. Cô nghĩ còn phải hạ vài người nữa, cho đến ngày cô có được vị trí của Victor. Khi đó, và chỉ khi đó, cô sẽ không phải hạ ai nữa trừ cô ra...

Nhưng chuyện nào quan trọng thì phải làm trước tiên. Mọi thứ phải được hoàn thành theo trình tự. Và đậy nắp thỏi son lại, cô bước lên tầng trên.

Sáng hôm đó, bàn của Victor Matrick đầy những túi xách.

"Nhìn này, Nico," ông kêu lên đầy tự hào, khi cô bước vào. "Tôi mua tất cả đống túi này đấy, trên đường phố, mà chưa đến ba trăm đô. Một phi vụ rất hời."

Nico mỉm cười và ngồi xuống chiếc ghế bành trước bàn ông. Rõ là Victor lại đi bộ qua các phố. Thông thường ông được chở đi trên một cái kéo bằng gỗ, nhưng thỉnh thoảng ông xuống khỏi xe và đi bộ, quay về với vài vụ buôn bán "mới" mà ông phát hiện ra được bày bán trên phố. "Maureen" - thư ký của ông - "bảo rằng chúng là

https://thuviensach.vn

đồ giả," ông nói. "Nhưng ai mà nhận ra sự khác biệt chứ? Cô nhận ra không?" ông hỏi.

Nico lưỡng lự. Đây có thể là một câu hỏi thực lòng, hoặc là một câu kiểm tra bí ẩn. Victor thích tỏ ra là một lão già lẩm cẩm, vui vẻ. Nhưng nếu ông thực sự lẩm cẩm hay vui vẻ, ông sẽ không thể sống sót đến tuổi tám mươi với vị trí CEO của Splatch-Verner. Bản năng mách bảo cô phải chiều lòng Victor, phải tán thành những nhận xét đôi khi lố bịch của ông ta, và giả vờ quan tâm đến những chủ đề̀ yêu thích của ông, chủ đề̀ lớn nhất là làm "người bình thường." Chuyện này lố bịch đến khó chịu, khi trên thực tế Victor có hai máy bay riêng và vài căn nhà, bao gồm một căn ba mươi triệu đô ở Greenwich, Connecticut. Bao năm nay, Victor bị ám ảnh với chương trình Jerry Springer cho đến khi nó không được công chiếu nữa và giờ ông ta xem chương trình Dr. Phil và các show hiện thực. Việc các giám đốc gặp Victor không có gì bất thường. Thường là họ chẳng bao giờ bàn bạc được chuyện gì cả, vì Victor sẽ dành cả tiếng đồng hồ nói về một tập trong "Blind Date - Uncensored." Họ sẽ bước ra khỏi phòng ông và bảo rằ̀ng Lão già sắ́p điên đến nơi rồi, nhưng Nico biết tốt hơn là không nên đánh giá thấp ông. Ông lúc nào cũng biết chuyện gì đang diễn ra, và dùng những chuyện bàn luận rối rắ́m khó hiểu đó như là cách để đàn áp các giám đốc của mình, đồng thời làm họ mất thăng bằ̀ng. Nico đã hy vọng rằ̀ng cuộc gặp gỡ này sẽ không giống các cuộc gặp kia, nhưng nhìn vào cái đống túi trên bàn Victor, chắ́c chắ́n là ông lại cố tình đi chệch nội dung chính.

Cô quyết định thành thật sẽ là con đường tốt nhất. "Vâng, Victor, tôi biết sự khác biệt."

"Cô biết?" Victor hỏi, cầ̀m một cái túi Louis Vuitton giả lên. "Tôi đang nghĩ sẽ dùng nó làm quà Giáng sinh." Nico nhướng mày lên. "Cho vợ của vài người," ông nói thêm.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ không làm thế´ đâu,” Nico nói. “Họ sẽ biế´t ông mua ở trên phố´. Và rồ`i mọi người sẽ bàn tán về` chuyện đó. Họ sẽ bảo rằ`ng ông rẻ tiề`n.” Cô ngậm miệng lại. Mình có thể bị sa thải vì câu đó, cô nghĩ, nhưng không sao.

“Hô, hô, hô,” Victor nói. Ông ta có một chỏm tóc màu vàng nhạt, màu nước giải, Nico nghĩ, mọc lên từ đỉnh đầ`u như bờm sư tử. Tại bữa tiệc Giáng sinh hàng năm, luôn được tổ chức tại một nơi hoành tráng như Roxy Ballroom và có đế´n gầ`n hai nghìn nhân viên, Victor ăn mặc như ông già Noel. “Vậy cô nghĩ không nên làm vậy?” ông lại hỏi.

“Vâng, đúng thế´,” Nico nói.

Victor nhoài người lên bàn và nhấ´n nút điện thoại nội bộ. “Maureen,” ông nói vào điện đàm, như thể ông không tin là nó có hoạt động, “Nico O’Neilly bảo mấ´y cái túi này là đồ` giẻ rách. Cô vào đây mang đi hộ tôi được không?”

Nico số´t ruột bắ´t chéo chân. Cô tự hỏi không biế´t trong ngày Victor có làm việc gì tử tế´ không, một câu hỏi mà các giám đố´c của ông đã hỏi hàng bao năm nay. “Mike sắ´p sửa bị kiện,” đột nhiên cô thố´t ra.

“Thế´ à?” Victor nói. “Cô nghĩ tôi nên làm gì với đố´ng túi này.”

“Đem cho hội từ thiện. Cho Đội quân Cứu tế´.”

Maureen, một phụ nữ khó biế´t được bao tuổi, bước vào phòng. Cô làm thư ký cho Victor từ rấ´t lâu rồ`i. Mọi người đồ`n rằ`ng họ ngoại tình với nhau. “Vậy là ông quyế´t định là không muố´n giữ nó,” cô ấ´y nói, gầ`n như là mắ´ng mỏ.

https://thuviensach.vn

“Nico quyết định. Hôm nay Nico quyết định mọi thứ,” Victor nói. Nico mỉm cười lịch sự. Liệu Victor có nói chuyện túi tiếc này nếu cô là đàn ông không nhỉ? Cô ngờ là không.

“Mike có biết ông ta sẽ bị kiện không?” Victor hỏi, sau khi Maureen thu hết đống túi và ra khỏi phòng.

“Chưa.”

“Hừm,” Victor vừa nói vừa xoa cằm. “Sao tôi lại không biết chuyện này nhỉ?”

“Đơn kiện vẫn chưa được đệ lên.”

“Chúng sẽ được đệ lên chứ?”

“Ồ vâng,” Nico nói vẻ dứt khoát.

“Ai gửi?”

“Glynnis Rourke,” Nico nói. “Cô ấy đang định kiện Mike và Splatch-Verner. Vì vi phạm hợp đồng.”

“À ừ,” Victor vừa nói vừa gật đầu. “Glynnis Rourke. Dân Mỹ yêu chuộng cô ta, phải không nhỉ?”

“Đúng thế,” Nico nói. “Cô ấy có khả năng sẽ giành giải Oscar cho Diễn viên Phụ Xuất sắc nhất trong bộ phim The Spotted Pig của Wendy Healy.”

“Wendy Healy,” Victor nói vẻ khoái trí. “Tôi nghe bảo cô ấy sắp sửa ly dị.”

Nico hơi chững lại. Đây là một trong những vấn đề với Victor - ta không bao giờ biết được ông ta sẽ nói gì. “Tôi cũng nghe nói,” cô nói, không muốn lộ ra điều gì.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói?” Victor hỏi, trở nên hơi hách dịch. “Tôi tưởng là cô biế t chứ.”

“Nó không hẳn là thông tin công khai,” Nico cẩn trọng nói.

“Liệu nó có trở thành thông tin công khai không?” Victor hỏi. Ông cầ m quả cầ u chặn giấ y bằ ng thủy tinh lên - một vật lưu niệm có thành phố New York thu nhỏ - và khẽ lắ c, những mẩu giấ y bạc rơi xuố ng tòa nhà bằ ng bạc.

“Tôi e là không,” Nico đáp lại. Cô phải đưa Victor quay lại vấ n đề của Mike. Nhưng nế u cô không khéo léo, Victor sẽ chặn họng cô ngay.

“Anh chồ ng muố n gì?” Victor hỏi. Ông ta đặt quả cầ u xuố ng và nhoài tới trước, nhìn chằ m chằ m vào mặt cô. Lòng trắ ng trong mắ t ông có pha chút màu vàng do tuổi tác, giố ng như tờ giấ y cổ. Nhưng lòng đen thì vẫn đen - màu xanh đậm, gần như đen sẫm. “Anh chồ ng không làm việc, phải không nhỉ?” Victor nói. “Anh ta sẽ đòi tiề n đấ y. Rấ t nhiề u tiề n.”

“Tôi thực sự không biế t, Victor ạ,” cô lẩm bẩm, và đột nhiên tự hỏi có phải mình vừa phạm một sai lầ m không.

“Cô không biế t,” Victor nói vẻ trầ m ngâm, ngả người ra sau ghế . Ông tiế p tục nhìn chằ m chằ m vào cô. Nico nghĩ mình như thể đang ở trong chuồ ng với một con sư tử. Cô chưa bao giờ nhìn thấ y mặt này của Victor. Ông lúc nào cũng có vẻ điên rồ , nhưng trước đây cô chưa bao giờ thấ y sự bạo lực tiề m ẩn này. Nhưng dĩ nhiên, nó khá hợp lý.

Nico nhìn lại ông, không nói gì và mở to mắ t hế t mức có thể.

https://thuviensach.vn

Hầu hết mọi người sẽ không chịu đựng được việc bị nhìn chằm chằm như thế, và Victor Matrick cũng không phải là một ngoại lệ. Ông bắt đầu nói. "Nếu cô thực sự muốn leo lên vị trí đứng đầu công ty này, cô nên biết tất cả mọi chuyện về mọi người," ông nói.

"Về việc đó," Nico nói, bằng một giọng thờ ơ nhất có thể, "tôi thực sự có biết. Nhưng tôi không muốn nói về nó."

"Nhưng cô sẵn lòng đến đây để hớt lẻo chuyện Mike."

Cô thấy mặt mình đỏ lên. Thế đấy, cô nghĩ. Mình đã đi nhầm bước, cả với Wendy và với Mike, giờ thì cô sẽ bị sa thải. Có lẽ cô nên kể cho ông ta về Wendy, và việc Shane đòi có căn hộ và quyền được nuôi bọn trẻ. Nhưng cô không thể làm thế với Wendy được. Victor có thể dùng việc đó chống lại cô ấy. Cô không được bối rối. "Tôi nghĩ ông muốn biết," cô nói.

"Bởi vì Wendy là bạn của cô còn Mike thì không," Victor nói.

"Năm ngoái công ty của Wendy mang về hơn hai trăm triệu đô. Bộ phận xuất bản chỉ mang về bảy mươi ba triệu. Và hai mươi ba trong số bảy mươi ba triệu đó là do Bonfire mang lại." Cám ơn Chúa vì những dữ liệu đó, cô nghĩ. Nhưng Victor đã biết chuyện này rồi. Ông ta đang làm cái quái gì thế nhỉ?

"Vậy cô muốn vị trí của Mike," Victor nói.

"Vâng, đúng thế. Chúng ta đã bàn chuyện này nhiều tháng rồi," Nico lạnh lùng nói. Nếu cô tiếp tục dùng những thủ thuật thông thường, cô có thể sống sót qua vụ này.

"Thật à?" Victor hỏi. "Tôi không nhớ là chúng ta có bàn đấy."

Cô cứng đờ người và nhìn đi chỗ khác. Cô đã không trông đợi câu đáp lại này, nhưng lẽ ra cô phải biết trước. Mọi người nói rằng

https://thuviensach.vn

Victor có khả năng làm việc này - hoàn toàn chố i bỏ việc ông đã làm hoặc nói gì đó trong quá khứ, khi đó sẽ làm người kia tự hỏi họ có bị điên không. Mặt khác, Victor đã già. Có lẽ ông ta thực sự không nhớ. Mình xong rồ̀i, cô nghĩ. Seymour sẽ vô cùng thấ́t vọng... Giờ mình số́ng làm sao đây? Mọi người nói đúng... Victor Matrick là một lão già khố́n nạn. Lão điên rồ̀i...

Và đột nhiên cô nghĩ có khi Victor đã đặt bẫy lừa cô, để sa thải cô. Nhưng sao có thể thế́ được? Thông tin này đế́n từ chính miệng Glynnis, qua Victory. Victory thậm chí còn không quen Victor Matrick, nhưng chắ́c chắ́n ông ta biế́t họ là bạn bè. Nế́u Victor đã đặt bẫy Glynnis Rourke thì sao. Nế́u ông ta làm thế́, thì có nghĩa là ông ta nghĩ ra một kế́ hoạch gầ̀n như là không thể thực hiện được. Ông ta có khả năng làm mọi thứ. Mặt khác, có lẽ Victor chỉ đơn giản đang làm thứ mà cô làm với Mike, ngồ̀i nhìn và đợi, đợi cô bị sa thải.

“Sao?” Victor hỏi.

Cô nhìn lại ông. Những mạch máu li ti vỡ trên má ông trông như một mạng nhện mỏng. Ông già quá rồ̀i! Ông nên chế́t, có lẽ thực ra ông chế́t lâu rồ̀i, nhưng không ai nhận ra cả. Hai mươi lăm năm, cô nghĩ. Hai mươi lăm năm làm việc bảy mươi tiế́ng một tuầ̀n, hy sinh, chiế́n thắ́ng, tấ́t cả chuẩn bị ném qua cửa sổ. Vì cái lão khọm già chế́t tiệt chả biế́t quái gì, lão ta định tặng vợ các giám đố́c túi hàng giả cho dịp Giáng sinh. Cô nghĩ, ông ta chính là hiện thân của tấ́t cả mọi thứ không ra gì của cái thế́ giới kinh doanh tập đoàn này. Rồ̀i một ngày nào đó, tôi sẽ thay thế́ vị trí của ông, cô nghĩ.

Cô ngồ̀i ngả người ra ghế́ và bắ́t chéo chân, câu giờ. Trong sách dạy hướng dẫn không hề dạy cách cư xử thế́ nào trong tình huố́ng thế́ này. Nhưng dù việc gì xảy ra, cô cũng không cầ̀u xin hay tỏ ra sợ hãi. Cô phải lật ngược tình thế́ - nế́u làm được, cô có thể xử lý được mọi chuyện. Cô nhún vai. “Đừng đùa với tôi, Victor,” cô lạnh lùng nói,

https://thuviensach.vn

như thể ông đang đùa và cả hai đang nói chuyện hài. “Cả hai chúng ta đề̀u hiểu rằ̀ng Mike nên đi.”

Đây là cú đỉnh nhấ́t của cô, cô nghĩ. Giọng cô quả quyế́t, nhưng không hiế́u chiế́n.

“Mike không nghĩ thế́,” Victor nói. Ông mỉm cười. Nụ cười như là kiểu trên phim hoạt hình, miệng ngoác ra và không thật. Nico đoán rằ̀ng câu trả lời của Victor nghĩa là ông ta sẽ nói chuyện với Mike về̀ việc đó. Đó là thứ cô sợ nhấ́t, rằ̀ng Mike sẽ có được Victor về̀ phía mình và đá cô đi.

“Tôi không mong là ông ta nghĩ vậy,” Nico nói. Đột nhiên cô hình dung ra quả trứng luộc lòng đào và con dao cô thường dùng để tách vỏ trứng. Chỉ ba tháng trước, cô hoàn toàn tin tưởng mình sẽ thành công. Sao cô có thể phạm một sai lầ̀m lớn đế́n vậy?

Đột nhiên cô nhận ra mình thở to. Quá to. Chắ́c hẳn Victor nghe thấ́y tiế́ng cô thở cách đó hai mét, và ông biế́t cô sợ. Cô nín thở một lúc, khẽ khàng đẩy không khí qua lỗ mũi.

“Không, chúng ta không mong thế́, phải không nhỉ?” Victor nói. Ông ngồ̀i thẳng dậy và đưa tay nắ́n nắ́n một cái răng cửa. Ông ta nói, “chúng ta,” Nico nghĩ và nhìn ông mà vừa kinh hoàng vừa cảm thấ́y nhẹ nhõm. Thế́ nghĩa là có lẽ cô vẫn còn ở trong trò chơi này. Và nế́u vậy, cô phải kế́t thúc chuyện này thật nhanh, trước khi Victor bị lơ đãng và nhổ bật cả cái răng ra.

“Vụ kiện sẽ đăng khắ́p các báo,” Nico nói. “Glynnis rấ́t nổi tiế́ng và to miệng. Mọi người sẽ quan tâm, và cô ta không ngại ngầ̀n gì kể lại câu chuyện của mình.”

“Đánh trố́ng của mình,” Victor nói, vẫn nắ́n nắ́n cái răng. “Dân nổi tiế́ng thường làm thế́, nhỉ? Nó là bệnh đấ́y. Họ nghiện sự chú

https://thuviensach.vn

ý. Trẻ con cũng bị thế, theo bác sĩ Phil. Nên có khoảng trống cho các nhân vật nổi tiếng."

Nico mỉm cười, và hơi tách hai chân ra một chút. Rốt cuộc thì mọi chuyện rồi sẽ ổn, cô nghĩ, và có cảm giác như thể màu sắc đã quay trở lại với thế giới của mình. Khi Victor bắt đầu nói về chương trình tivi yêu thích của mình, ta biết mình ổn.

"Chúng ta nên làm trước hay sau khi họ đệ đơn kiện?" Victor hỏi.

"Chúng ta nên làm ngay lập tức," Nico nói. "Bởi nếu Mike bị nêu tên trong vụ kiện đó, nếu ông ta không còn là nhân viên của Splatch-Verner, nó sẽ khiến vụ của họ trở nên ngớ ngẩn. Hơn nữa, chúng ta có thể cứu vãn mối quan hệ với Glynnis mà không bị trông như có vẻ chúng ta đang thỏa mãn đòi hỏi của cô ta. Nếu chúng ta nhanh tay thì không ai bị làm sao cả." Đây là đoạn văn mà cô đã chuẩn bị suốt bao ngày qua.

"Vậy thì được," Victor nói, đứng dậy ngụ ý buổi gặp đã kết thúc. Ông đặt bàn tay trái với những đốt ngón tay u to lên bàn để đứng vững. "Chiều nay chúng ta sẽ làm việc này. Lúc bốn giờ."

"Cám ơn ông, Victor," cô vừa nói vừa đứng lên.

"Tôi hy vọng cô rảnh," Victor vui vẻ nói. "Tôi muốn cô làm việc này. Thực ra, tôi muốn cô là người đưa tin."

Nico ngồi đờ đẫn ở ghế sau chiếc Town Car khi nó chầm chậm chạy trên East Drive trong Công viên Trung tâm. Vẫn chưa đến năm giờ, nhưng công viên đông nghịt người. Người dắt chó đi dạo, người đi xe đạp và trượt patanh (trượt patanh! Nico nghĩ, người ta vẫn chơi

https://thuviensach.vn

trò đó ư?), người chạy, đi bộ, thậm chí đi xe ngựa mà lẽ ra bây giờ phải bị cấm rồi. Mấy con ngựa tội nghiệp, Nico nghĩ, khi chiếc xe chạy qua một cỗ xe ngựa. Cô hé mắt ra nhìn con ngựa, cố nhìn khuôn mặt nó xem thử nó có sung sướng không. Cô không biết được - mắt nó đã bị che lại - nhưng đầu nó giật lên giật xuống, như con thú ta cho lên bảng điều khiển của xe ôtô, đầu có lò xo...

Điện thoại của cô đổ chuông. “Em làm được chưa?” Seymour hỏi hỏi.

“Ôi trời ơi, Seymour,” cô nói, vẻ trầm trọng hơn dự định. Cô liếc nhìn gáy người tài xế để xem ông ta có đang nghe không. “Khó lắm,” cô nói, cau mày như thể đây là lỗi của Seymour.

“Nhưng em làm rồi chứ?” Seymour hỏi.

“Em có lựa chọn nào khác à?”

“Vậy là em làm rồi.”

“Uh-huh.”

“Và?”

Đột nhiên Nico thấy cáu. “Như chúng ta dự tính, Seymour ạ. Như em đã bảo anh việc gì sẽ xảy ra. Thế thôi.” Cô dập máy và nhấn nút cho kính cửa sổ hạ xuống. Không khí ấm áp dễ chịu ùa vào xe. Sao tài xế lúc nào cũng bật máy điều hòa không khí ngay cả khi mùa đông đã kết thúc? Cô tự hỏi. Đàn ông lúc nào cũng làm thế.

Nhưng đó không phải là tất cả.

Cô nhấn số điện thoại nhà. Seymour trả lời. “Seymour, Mike...” cô định nói là “khóc,” nhưng rồi nghĩ lại. “Ông ta buồn.”

https://thuviensach.vn

“Ừ?” Seymour nói. “Thế em nghĩ ông ta sẽ thế nào?”

“Buồn,” cô nói.

“Đấy, thế thôi,” Seymour nói.

Cô tức giận dập máy. Cô ước giá gì mình có thể giải thích với Seymour, khiến anh hiểu được sự dữ dội về mặt cảm xúc bất thường của cô trong ngày hôm đó. Đó là còn chưa kể tới sự bối rối, sợ hãi, và tội lỗi.

Sự dữ dội về mặt cảm xúc... cô run rẩy. Điều không một ai hiểu được là nó cũng giống hệt như sự bạo lực về mặt thân thể thực sự, không hề giống chút nào với loại bạo lực giả tạo mà ta thấy trên tivi hay trong phim ảnh. Cô nhớ có một lần khi cô và Seymour ngồi ở một quán bar nhỏ ở West Village, và có một trận ẩu đả. Seymour ngay lập tức chui xuống dưới bàn, còn cô thì kinh ngạc đến mức không cử động nổi. Cô sửng sốt khi thấy con người có thể trở nên bạo lực đến mức nào một khi họ vượt quá đường ranh giới của khoảng không cá nhân. Mặc dù thực ra trận ẩu đả đó trên thực tế chả có gì lớn - một vài gã đẩy người nhau và làm đổ vài cái ghế và một chai nước. Nhưng thế cũng đủ nghiêm trọng rồi. “Chui xuống!” Seymour hét lên, túm lấy cổ tay cô và kéo cô xuống dưới bàn. Trong một giây cô đã nghĩ anh là kẻ hèn nhát - anh nên đánh nhau - nhưng thế thì thật điên rồ. Và đột nhiên cô nhận ra họ mới mỏng manh và yếu ớt làm sao. Một khi có ai đó phá vỡ đường biên thì ta có còn như cũ nữa hay không? Liệu ta có bao giờ quên được không? Và túm lấy cổ tay cô, Seymour vội vàng kéo cô ra khỏi quán bar ra vỉa hè, nơi họ nhìn nhau và phá lên cười như nắc nẻ đến mức không dừng lại được trong ít nhất nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng chuyện xảy ra với cô hôm nay, cô nghĩ, là thứ mà Seymour sẽ không bao giờ hiểu được. Trong đó có chiến thắng, nhưng chiến

https://thuviensach.vn

thă´ng phải trả giá. Ta đạt được thứ gì đó, nhưng ta phải trả một cái giá cho những gì mình đã đạt. Đó là thứ mà một người chô`ng không thực sự muô´n biê´t, mà chỉ có bạn gái mới hiểu được.

"Ông â´y khóc, Wendy ạ," trước đó cô thì thâ`m vào điện thoại, khi cô bước ra vỉa hè đợi xe đê´n đón. "Tớ đã không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra."

"Tớ hiểu," Wendy nói. "Lúc nào tớ cũng kinh ngạc khi thâ´y họ suy sụp râ´t nhanh lúc bị áp lực quá mức. Chúng ta cứ hay lý tưởng đàn ông, nhưng đê`u sai lâ`m cả. Đàn ông chỉ là những kẻ nhỏ bé yê´u ớt sợ hãi gă´n thêm dương vật mà thôi. Khi Shane khóc, thật là kinh khủng. Cứ như thể đột nhiên anh â´y không còn là đàn ông nữa còn tớ không phải là phụ nữ. Và tớ nhận ra rằ`ng mình sẽ phải học cách để trở thành một phụ nữ kiểu mới, sô´ng mà không ảo tưởng một cách cũ rích rằ`ng thê´ nào thì mới là đàn ông và đàn bà."

Nico gật đâ`u. "Tớ thâ´y mình tệ kinh khủng. Rô`i ông ta công kích tớ. Ông ta bảo tớ là hâ`u gái của Victor, là con chó cái. Gọi tớ là con chó cái thì không sao lă´m, nhưng là hâ`u gái ư?"

"Cả đời cậu chưa bao giờ làm hâ`u gái cả," Wendy cười hô hô´. "Chúng ta là loại phụ nữ có hâ`u gái. Và hâ`u gái của chúng ta là đàn ông."

"Nhưng rô`i mọi người sẽ nói thê´. Họ sẽ gọi tớ là hâ`u gái của Victor Matrick..."

"Thì cứ kệ họ thôi," Wendy nói. "Đó chỉ là một cách hạ thâ´p cậu bởi cậu là phụ nữ có quyê`n lực, để họ thâ´y dễ chịu hơn trong cái cuộc đời khô´n nạn của họ. Chúng ta phải thôi lo lă´ng xem người khác nghĩ gì vê` mình. Lúc nào cũng có những phán xét kiểu đó. Lúc nào cũng là đúng vậy-nhưng mà-cô â´y có phải là một bà mẹ, một nữ doanh nhân, một bà vợ tô´t không? Ai thèm quan tâm người khác

https://thuviensach.vn

nghĩ gì chứ hả Nico? Họ không ở bên trong mình. Họ không ở trong vị thế của mình. Chúng ta cố gắng hết sức có thể trong hoàn cảnh của mình rồi. Và đó thực sự là tất cả những gì chúng ta có thể làm. Tớ đã quyết định sẽ thôi cảm thấy tội lỗi. Tớ không thể làm được tất cả mọi việc, và tớ không muốn thế. Và mọi người cũng không nên nghĩ tớ có thể làm thế." Cô dừng lại để thở. "Chúa ơi, Nico," cô thì thầm. "Cậu làm mọi việc. Và thực sự rất tốt. Cậu là một người kiệt xuất. Giờ cậu là chủ tịch và CEO của Verner Publishing. Và Chúa biết là cái công ty chết tiệt đó thật may mắn khi có được cậu!"

Và đó là, Nico nghĩ, loại lời nói ta chỉ có thể được nghe từ một người bạn gái.

Chiếc xe vòng qua một bãi cỏ xanh, dừng trước đèn đỏ ở Phố 72 và Đại lộ 5. Nico nghĩ, cỏ xanh và những hàng cây nổi bật trên nền những tòa nhà xám xịt trên Đại lộ 5 mới đẹp làm sao. Mọi thứ rồi sẽ ổn, tại sao lại không chứ? Ngày hôm nay, theo một nghĩa nào đó, giống như việc sinh một đứa bé - sợ hãi, mệt mỏi, đầy mồ hôi, mừng rỡ - đòi hỏi toàn bộ sức lực của mình, nhưng cuối cùng, ta có thể quên được nó. Ta đẩy mọi phần tồi tệ trong đầu óc ra ngoài. Và khi nhìn đứa con của mình, ta hiểu nó có giá trị đến mức nào.

Và cũng hệt như sinh nở, không ai có thể biết được để đạt được việc này thì sẽ đau đớn đến mức nào. Đó là thứ phải chính bản thân trải qua thì mới hiểu được - tuy nhiên, công bằng mà nói thì sinh nở khó khăn hơn nhiều. Nhưng khi nó kết thúc, ta có được một em bé xinh xắn. Còn trong vụ này, khi nó kết thúc, Mike bị nhân viên bảo vệ tháp tùng ra ngoài và Victor bắt tay cô, đột nhiên cô nhận ra rằng giờ cô đã có Victor Matrick, và có lẽ cô sẽ kẹt với ông ta cho đến khi ông ta chết.

Chừng nào ông ta còn sống, cô chua chát nghĩ.

https://thuviensach.vn

Khi cô ra khỏi văn phòng Victor lần đầu tiên sáng hôm đó, sau khi lo lắng rằng mình mới là người bị sa thải, cô vào thang máy và thấy tim mình nện thình thịch, nách đẫm mồ hôi. Cô không rõ chuyện đó xảy ra thế nào, nhưng cô đã run lên bần bật bởi một khuôn mặt mới mẻ của Victor. Sự bất ngờ, sự vô lý hoàn toàn của ông già đó - nó như thể phải đối đầu với một con thú lớn vậy. Và trong một khoảnh khắc cô đã lo sợ cho chính mình - nếu cuối cùng cô trở thành như Victor Matrick thì sao? Không thể nào biết được ông ta sẽ làm gì với cô, hay loại thử thách đạo đức mà ông sẽ bắt cô trải qua trong tương lai - ông gần như bắt cô phải nói về vụ ly hôn của Wendy. Không đơn thuần là cô sẽ phải đối mặt với những thử thách mới về mặt công việc, mà còn là những vấn đề về tâm lý và cảm xúc. Đến lúc thang máy dừng ở tầng của cô, cô đã quyết định mình có thể xử lý được, rằng cô muốn đương đầu với thử thách. Và rồi cô đi ra hành lang và thấy Mike Harness đang ngồi trong văn phòng của mình.

Đợi cô.

Vậy là vẫn như mọi khi, cô chua chát nghĩ. Mike biết. Thậm chí cô không buồn giả vờ ngạc nhiên khi gặp ông. “Chào ông, Mike,” cô nói, bước tới ngồi xuống ghế sau bàn mình. Cô nhấn một nút trên máy tính và màn hình sáng lên lại.

“Tôi nghĩ có thể trưa nay chúng ta ăn cùng nhau,” Mike nói. Ông ta cầm một cây bút trong tay, liên tục bấm đầu bút.

Về mặt lý thuyết ông ta vẫn là sếp của cô, và cô không thể từ chối. “Để tôi xem thử có sắp xếp lại lịch được không.” Cô nhấn điện thoại nội bộ. “Sally?” cô hỏi. “Cô mang hộ tôi cuốn nhật ký vào được không?” Mike vẫn ngồi tại văn phòng cô, như thể ông ta muốn chắc chắn rằng cô sẽ không cố thoái thác vụ này.

https://thuviensach.vn

Họ ăn trưa tại một quán trang trí màu nhẹ nhàng đầy khách du lịch mà người trong ngành xuất bản thường đến khi không muốn bị ai nhìn thấy.

"Tôi buồn phiền vì một số tin đồn, Nico ạ," ông nói, cho miếng mì ống vào miệng. Màu da của Mike như màu gỗ cũ - ông ta vừa đi nghỉ cuối tuần ở St. Barts về, ông ta bảo thế. Cô gật đầu. Cô đã gọi món thịt bê, và sẽ không ăn thêm miếng nào nữa. "Tôi cũng vậy," cô nói. Cô ra hiệu cho bồi bán rót thêm nước. "Nhưng chúng chỉ là tin đồn thôi, Mike ạ. Sao tôi có thể bỏ Bonfire được chứ?"

"Có người từng bảo rằng tờ New York Post biết nhiều hơn CIA," Mike nhận xét.

"Có thể đúng," Nico nói, "nếu xem xét những sự kiện quốc tế gần đây. Nhưng CIA không cần phải bán báo - còn tờ Post thì có. Vậy thôi," cô nói thêm.

"Ừm," Mike nói vẻ nghi ngờ. "Vậy thôi." Ông dừng lại. "Tôi muốn cô nhớ lấy một điều," ông nói. "Tôi tìm thấy cô. Tôi chính là người đưa cô về Splatch-Verner. Không có tôi, về cơ bản thì cô sẽ không tồn tại." Ông nhún vai. "Cô biết là tôi đề ra nguyên tắc trung thực với nhân viên của mình. Cô không sáng tạo lắm. Cô quá chú tâm vào tiểu tiết. Tôi nói cho cô biết điều đó. Và để điều hành toàn bộ một bộ phận thì cô cần phải có nhiều hơn thế."

Cô mỉm cười. Ông ta đang đe dọa cô? Có một loại người, cô nghĩ, luôn cố giành lấy công trong thành quả của người khác, đồng thời cố hạ bệ người đó xuống. Một kẻ tự cao tự đại, một người luôn đặt mình ở trung tâm sàn diễn, mặc dù nội dung vở kịch không phải là về họ. Đừng có làm thế, Mike ạ, cô nghĩ. Đừng biến chuyện này trở nên tồi tệ không cần thiết cho chính mình. Và bởi vì chẳng còn

https://thuviensach.vn

quan trọng gì nữa, cô nói to lên, “Ông nói đúng, Mike ạ.” Rồi cô đổi đề tài.

Mike lấy vợ sớm và có một đứa con sắp sửa tốt nghiệp cấp ba. Họ nói về ưu và nhược điểm của một loạt các trường đại học. Mỗi lần Mike cố đổi chủ đề, cô lại đem chuyện trường đại học ra nói. Thế thật xấu xa, nhưng chẳng còn cách nào khác. Và vì vậy họ chia tay ở thang máy khi Mike biết, nhưng không biết gì cụ thể cả.

Ông chết chắc rồi, cô nghĩ, khi cửa thang máy đóng lại sau ông.

Lúc bốn giờ, Maureen, thư ký của Victor Matrick gọi cô.

“Victor muốn gặp cô trong văn phòng của ông,” cô ta nói.

Cô bước vào văn phòng của Victor một phút trước Mike. “Sẵn sàng chưa, Nico?” Victor hỏi. “Chuyện này sẽ giống hệt như Dr. Phil.”

Nico chưa bao giờ xem chương trình Dr. Phil, nhưng cô không thể tưởng tượng nó có thể khốc liệt đến thế.

Vài giây sau Mike bước vào. Khi ông ta bước qua cửa, mặt ông ta lộ vẻ ngạc nhiên và sốc, rồi sau đó mất ông đảo trước sau, như một con thú đột nhiên thấy mình bị nhốt trong lồng. Nico đang đứng cạnh bàn Victor. Và Mike hẳn phải tự hỏi sao cô và Victor lại ở cùng nhau, hay cả cô và Mike đang gặp rắc rối với Victor. Dù thế nào, chiến lược của ông ta là tránh xa khỏi Nico bằng cách lờ cô đi. Ông bước qua, cố tình tránh ánh mắt của cô, và ngồi xuống trước bàn Victor.

“Vậy Victor,” Mike nói, vui vẻ một cách ngoan cố. “Có chuyện gì thế?”

Victor vuốt ngược tóc trên đầu. “Nico bảo anh sắp sửa bị kiện.”

https://thuviensach.vn

“Nico?” Mike nhìn cô, giả vờ kinh ngạc. Bên dưới vẻ ngạc nhiên là căm thù. “Cô ấ y thì biế t cái quái gì chứ?”

“Rõ ràng là nhiề u hơn anh rồ i,” Victor dịu dàng nói.

“Kiện vì cái gì?” Mike trơ tráo hỏi.

“Vi phạm hợp đồ ng. Glynnis Rourke,” Nico nói.

“Glynnis Rourke là một con mụ điên rồ không có khả năng và thậm chí không thể đế n họp đúng giờ.”

“Tôi nhận được vài email. Ông gửi cho cô ấ y. Ông gọi cô ấ y là đồ ngu...” Nico nói.

“Cô ta đúng là ngu...”

“Nghĩ xem khi chuyện này đăng lên báo thì sẽ như thế nào.”

“Ai thèm quan tâm chứ?” Mike vặn lại.

Nico nhún vai. “Tại sao lại phải có một scandal lớn trong khi chúng ta có thể tránh được nó?” cô hỏi.

Mike nhìn Victor cầu cứu, nhưng ông không nói gì cả. Ông ta nhìn lại Nico. “Cô là cái gì? Một kẻ phản bội khố n nạn? Cô lén lấ y thông tin sau lưng tôi...”

“Nó đế n tai tôi. Chúng ta may mắ n - nó rấ t dễ đã lọt vào tai người khác. Người bên ngoài...”

“Cô là loại chó cái gì vậy?” Mike hỏi.

“Mike...” Victor dịu dàng nói.

“Ồ, tôi hiểu rồ i,” Mike vừa nói vừa gật đầu. “Giờ cô là hầu gái của Victor. Nàng trinh nữ nhỏ bé làm các việc bẩn thỉu của Victor.

https://thuviensach.vn

Nàng hầu gái băng giá.”

“Anh bị loại rồi, Mike ạ,” Nico nói.

“Cái gì?”

Nico thở dài. Cô khoanh tay trước ngực, khẽ ngả người ra sau dựa vào mép bàn của Victor. Lẽ ra Mike không bao giờ nên ngồi xuống, cô nghĩ. Không nghĩ ngợi gì, ông ta đã tự động đặt cô vào vị trí có quyền lực cao hơn. “Đúng vậy,” cô nói. “Ông bị loại - tôi vào.”

Mike bắt đầu cười rú lên không kiềm chế được. “Cô không thể sa thải tôi,” ông ta nói.

Victor nắn nắn cái răng. “Cô ấy có thể,” ông nói. “Và cô ấy vừa làm xong.”

Và rồi Victor làm một việc đáng sợ. Ông đứng dậy và há mồm ra, ông nhoài người trên bàn và gầm lên.

Chết mẹ rồi! Nico nghĩ. Cô hoảng sợ lùi lại một bước, vô tình làm cái chặn giấy có chứa thành phố New York của Victor rơi xuống khỏi bàn. Cô vội vàng cúi xuống và tự động nhặt lên bằng cả hai tay. Tiếng cười của Mike tắt lịm thành sự choáng váng im lặng. Ông ta ngả người ra ghế bối rối, hoảng hốt. Từ chỗ ông ta ngồi, nhìn thẳng vào cái phần bên trong đen thui và gần như vô tận của miệng Victor, chắc hẳn giống hệt như nhìn vào hàm sư tử. “Cái chó chết gì thế, Victor?” Mike hét. Ông ta đứng dậy khỏi ghế. “Ông đang làm cái quái gì thế? Lý do chết tiệt nào mà ông lại làm như vậy với tôi?”

Victor ngồi xuống ghế và trở lại làm ông già Noel như mọi khi. “Bởi vì tôi có thể, Mike ạ,” ông nói.

https://thuviensach.vn

“Tôi không hiểu, Victor,” Mike nói. Ông ta giơ tay lên. Mắt ông rơm rớm, mũi ông đỏ ửng và phồng lên. “Tôi đã ở bên ông hai mươi lăm năm nay...”

Victor vỗ hai tay lại với nhau. “Hết chương,” ông nói rất vui vẻ. Ông nhấn nút điện thoại nội bộ. “Cho gọi nhân viên an ninh lên cho tôi được không?”

Mike quay sang cô. Trên má ông hiện ra hai dòng nước mắt. “Sao cô lại làm việc này?” Mike hỏi. “Tôi tạo ra cô.”

Cô lắc đầu. Cô thấy ô nhục. Họ đã diễn một màn bẩn thỉu, kinh tởm làm sao, và tất cả đều là có lợi cho Victor Matrick. Giờ cô đã tham gia vào rồi, và không có lối ra. “Tôi rất tiếc,” cô nói.

“Ừ,” Mike vừa nói vừa gật đầu. “Nếu giờ cô không tiếc, thì rồi cô sẽ phải hối tiếc.”

Ông ta định nói gì nữa? Nhưng dù thế nào, cô cảm thấy một nỗi sợ hãi cuộn lên trong người và bọc lấy tim cô.

Hai nhân viên an ninh gặp Mike ở ngoài cửa. Một người nhẹ nhàng đặt tay lên tay Mike, nhưng Mike giận dữ hất ra. “Nếu không phiền thì tôi tự đi ra được,” ông nói.

“Vậy,” Victor nói, giơ tay ra. “Xin chúc mừng.”

Nico đặt cái chặn giấy lên lại bàn của Victor và cầm lấy tay ông. Nó lạnh băng, như tay người chết. “Cám ơn ông,” cô nói.

“Tôi nghĩ mọi chuyện tiến triển tốt, nhỉ?” ông nói. Ông nhoài người tới và nói vào điện thoại. “Maureen,” ông nói. “Cô sắp xếp một cuộc hẹn với nha sĩ được không? Tôi nghĩ lớp bọc ngoài răng của tôi sắp sửa lại rơi ra rồi.”

https://thuviensach.vn

Và lúc này đây, ngô`i sau chiê´c xe Town Car, khi nhớ lại cảnh tượng với Victor Matrick, Nico rùng mình.

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiê´c xe đang chạy trên Phô´ 79, gâ`n nhà Kirby. Giờ đổi ý thì quá muộn rô`i, bảo tài xê´ chạy qua tòa nhà của Kirby và đi đường FDR Drive vê` nhà, là việc cô nên làm, nhưng cô chưa sẵn sàng để đô´i mặt với Seymour. Giờ cô câ`n thứ gì thật đặc biệt, được ôm â´p và vuô´t ve, có lẽ thê´; được cảm thâ´y như một cô gái nhỏ, và cô không thể làm thê´ với Seymour. Cô không thể yê´u đuô´i. Nhưng Kirby đã nhìn thâ´y mặt yê´u đuô´i của cô, thâ´y cô trâ`n truô`ng - cả vê` mặt cảm xúc và cơ thể - và thậm chí cả nhục nhã, khi anh trói cô lại và buộc cô phải nài nỉ anh làm vài thứ với cô...

Nê´u cô lâ´y Kirby chứ không phải Seymour thì sẽ như thê´ nào nhỉ? Cô tự hỏi khi chiê´c xe chạy lên lô´i xe chạy vào tòa nhà của Kirby. Và đi vụt qua người gác cổng, cô vội vã nhâ´n nút thang máy, nghĩ rằ`ng - Kirby! Nê´u Kirby là câu trả lời - và rô´t cuộc cô yêu anh thì sao?

Cô sải bước trên hành lang, đột nhiên sợ rằ`ng anh không có nhà, và cuô´i cùng cô không gặp được anh. Cô nhâ´n chuông, và khi anh không ra mở cửa ngay lập tức, tim cô đập thình thịch trong ngực. Cô phải gặp anh, cô nghĩ, lại nhâ´n chuông. Cô có thể nghe tiê´ng chuông vang lên trong căn hộ của anh, và cô nín thở, hy vọng nghe tiê´ng bước chân. Nhưng cô chẳng nghe thâ´y gì cả, và bă´t đâ`u hoảng loạn, cô nện tay râ`m râ`m vào cửa.

Anh không có nhà, cô tuyệt vọng nghĩ, lâ`n duy nhâ´t khi cô thực sự câ`n anh. Cô nhìn đô`ng hô`; năm giờ mười lăm phút và anh bảo là lúc năm giờ anh sẽ có mặt ở nhà. Cô sẽ đợi. Cô sẽ cho anh thêm năm phút nữa, và bô`n chô`n đứng trước cửa nhà anh, cô liên tục

https://thuviensach.vn

xem đô`ng hô`, và bô´n phút đã trôi qua cô quyê´t định chờ thêm năm phút nữa. Sao anh lại làm thê´ với cô? Cô tự hỏi, và rô`i bă´t đâ`u nghĩ ra những chuyện tô`i tệ. Có khi anh cô´ tình làm thê´. Để trừng phạt cô, để cho cô thâ´y răˋng anh không bị bó buộc vào thời gian biểu của ông. Hoặc có khi anh không thích cô nữa và không muô´n gặp lại cô, và đây là cách để vứt bỏ cô...

Từ đâ`u kia hành lang cô nghe tiê´ng thang máy và tiê´ng cửa thang máy mở ra. Hẳn là anh rô`i, cô nghĩ, và quả là một giây sau Kirby bước tới, đội mũ len và mặc áo khoác bă`ng da màu nâu, một tay câ`m điện thoại, tay kia câ`m túi rau quả. "Này," anh gọi lớn, như thể cô là một người quen tình cờ anh gặp phải trên đường. Đó không phải là lời chào cô mong đợi, và trong một giây, cô thâ´y đau đớn. Nhưng cô tự nhủ không có gì quan trọng; quan trọng là anh có mặt ở đây.

"Em vừa định đi vê`," cô nói.

Anh chuyển túi rau quả sang tay kia, và cho tay vào túi lâ´y chìa hóa, khẽ hôn lên môi cô khi mở cửa. "Anh phải diễn tập lại một cảnh trong lớp học diễn xuâ´t và anh tập trung quá," anh nói, bước vào căn hộ trước cô. "Em biê´t khi mình hoàn toàn tập trung vào thứ gì đó và quên không để ý đê´n thời gian nữa không? Và rô`i anh nhớ ra là phải đi mua sữa. Ngày nào anh cũng tự nhă´c mình là phải mua rô`i nhưng rô`i lại quên." Cô theo anh vào bê´p, nhìn anh bỏ hộp sữa từ túi vào giá trên cùng trong cái tủ lạnh gâ`n như trô´ng không. Sữa! cô nghĩ. Cô ước giá gì anh nghĩ đê´n mình.

"Em khỏe không?" anh hỏi, quay lại. "Anh đã không gặp em, bao lâu nhỉ? Một tuâ`n rô`i đâ´y?"

"Em bận quá," cô nói, nhẹ nhõm khi phát hiện ra anh tỏ ra xa cách chỉ là do anh nhớ cô. "Hôm nay em có một ngày thật tệ hại..."

https://thuviensach.vn

“Anh cũng thế,” anh nói vẻ dứt khoát, bước qua cô vào phòng khách. “Anh hơi căng thẳng và bồn chồn. Tối nay anh phải đóng một cảnh ở lớp diễn xuất và anh muốn đóng thật tốt.”

“Em tin chắc là sẽ tốt mà,” cô nói.

“Nó là cảm xúc thực sự, em hiểu không?” anh nói, ngồi xuống sofa và lùa tay vào tóc. Anh nhìn lên cô. “Em đang làm gì thế?” anh hỏi. “Lại đây nào.”

“Ôi Kirby,” cô lẩm bẩm. Đột nhiên cô thấy ham muốn tột bậc. Mình chưa bao giờ cảm thấy thế này, cô nghĩ, và tự hỏi không biết mình có khóc toáng lên không.

“Này, có chuyện gì thế?” Kirby hỏi. Cô ngồi xuống cạnh anh, và anh quàng tay qua vai cô. Cô thả lỏng người dựa vào anh, cảm thấy thật tuyệt vời biết bao khi được ôm. Kirby không phải là người thông minh nhất thế giới, nhưng anh luôn biết được cô cần gì về mặt tình cảm. Và cô quay mặt sang anh, muốn giải thích ngày hôm nay thế nào. Nhưng hẳn là anh đã hiểu nhầm dấu hiệu của cô vì ngay lập tức anh bắt đầu hôn cô.

Miệng cô cứng đờ lại phản đối. Cô hôn lại anh vài giây rồi dứt ra. “Kirby, ngày hôm nay của em cực kỳ quái đản,” cô vội vã nói muốn làm cho anh hiểu. “Em phải sa thải một người...”

“Anh tưởng em làm thế suốt cơ mà,” Kirby đùa cợt nói.

Cô mỉm cười kiên nhẫn, đột nhiên thấy khó chịu khi anh cố đùa trong khi cô đang muốn nghiêm túc chết đi được. “Người đó tình cờ là sếp của em. Hay nói đúng hơn, sếp cũ của em. Và giờ em thay thế vị trí của ông ta.”

https://thuviensach.vn

“Vậy em nên cảm thấy sung sướng,” Kirby nói, cầm lấy tay cô kéo về phía mình. Anh rúc vào cổ cô ngay dưới tai, và thì thầm, “Em có công việc mới. Anh luôn thấy hạnh phúc khi có được việc mới. Thế nghĩa là anh sẽ kiếm được thêm tiền.”

“Không chỉ có thế đâu,” cô nói, quay đầu đi.

“Em sẽ không kiếm được thêm tiền ư? Thế nghe có vẻ không hay lắm nhỉ.” Anh ngồi thẳng dậy vẻ đắc thắng, như thể anh vừa khám phá ra một việc lớn. Cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh. Nó giống như, cô nghĩ, khuôn mặt của một con chó con. Đẹp, nhưng đần độn.

Bụng cô quặn lên. Cô không được cảm thấy như thế về Kirby. Việc anh không hiểu được không phải là lỗi của anh. Chỉ là anh không được học hành cao cho lắm. Anh chỉ học hai năm ở trường đại học cộng đồng, xong thì chuyển sang làm người mẫu. “Thôi cưng,” cô nói, đứng dậy và cầm lấy tay anh. “Vào phòng ngủ đi.” Một khi họ bắt đầu làm tình, mọi thứ sẽ ổn thỏa, và cô sẽ lại cảm thấy yêu quý anh.

“Anh đang tự hỏi là không biết em có muốn làm tình không nữa,” Kirby nói, để cô dẫn mình đi. “Hôm nay em hơi lạ.”

“Chỉ là hôm nay thôi,” cô nói, nhanh chóng cởi quần áo và cẩn thận đặt lên tủ quần áo của anh, nhét quần lót xuống dưới váy. Cô nằm xuống giường, và anh trần truồng nằm lên trên cô. Giờ thì dễ chịu rồi, cô nghĩ, ôm chặt lưng anh để có thể cảm thấy sức nặng của anh. Không gì sánh được với một thanh niên có thân hình cơ bắp. Da anh thật mềm mại - mềm hơn, cô tưởng tượng, da cô...

“Anh có nên lấy dây không?” anh hỏi.

https://thuviensach.vn

“Em không biết nữa,” cô nói. Thỉnh thoảng anh cột hai cổ tay cô vào hai bên giường (không có thanh đầu giường, vì thế anh cột cô vào thanh cột giường ở đằng sau), và cơ thể căng ra khiến cô cảm thấy bị kích thích dữ dội. Nhưng hôm nay cô không muốn làm thế. Cô muốn anh làm cô quên đi buổi chiều hôm đó. Cô muốn anh làm cô cảm thấy mình là một ai đó khác, cách anh luôn làm trước kia. Một phụ nữ phóng đãng trong bộ phim khiêu dâm, có lẽ thế. Một phụ nữ làm việc đó với một người đàn ông trong khi những người đàn ông khác nhìn...

“Yêu em đi,” cô nói.

Anh luồn tay vào giữa hai chân cô. “Bất cứ thứ gì em muốn, quý bà xinh đẹp ạ,” anh nói.

Ô không, cô điên dại nghĩ. Sao anh lại phải nói thế? Nhất là vào lúc này khi ham muốn của cô rất mỏng manh. Quý bà xinh đẹp. Cô không được nghĩ đến chuyện đó. Cô phải lờ đi và thư giãn. Nhưng cô không thể thôi nghĩ đến việc đó. Suy cho cùng cô có muốn làm tình không nhỉ?

“Em không ướt lắm,” anh nói.

“Em xin lỗi,” cô nói, bẽn lẽn cười, hy vọng che giấu được cảm xúc của mình. “Em nghĩ mình hơi căng thẳng...”

“Anh sẽ làm em hết căng thẳng,” anh nói. Anh trườn xuống cuối giường, tách hai chân cô ra, và đặt tay lên “em bé” của cô. Anh bắt đầu làm ướt nó, và cô đặt tay lên đầu anh, bắt chính mình cảm thấy gì đó. Nhưng cả cái này cũng không thành công - thực ra, nó còn làm cô thấy khó chịu.

Cô bị làm sao thế này?

https://thuviensach.vn

“Kirby,” cô dịu dàng nói. Anh nhìn lên. “Mình cứ làm tình luôn nhé, được không?” cô hỏi.

“Ừ,” anh nói. “Em muố n gì cũng được, cưng ạ. Em biế t mà. Em biế t là anh sẽ làm bấ t cứ thứ gì…”

Cô đặt ngón tay lên môi anh để anh im lặng. Nế u anh lại bắ t đầ u nói quá nhiề u, cô thực sự không tiế p tục được nữa. Cô ngả đầ u xuố ng, vuố t ve bờ vai rắ n chắ c của anh, và bấ t ngờ cảm thấ y một cục u nhỏ. Một cái mụn? Kirby Atwood có một cái mụn… trên vai?

Thôi ngay, cô ra lệnh cho chính mình. Cô sẽ không làm cái việc mà phụ nữ hay làm, tập trung vào những khuyế t điểm nhỏ nhặt của người đàn ông cho đế n khi anh ta mấ t hế t sự cuố n hút về mặt tình dục. Cô may mắ n chế t đi được. Cô nghiêm khắ c tự nhắ c nhở mình. Cô đã bố n mươi ba tuổi và may mắ n khi có bấ t cứ người đàn ông nào muố n ngủ với cô, đặc biệt là một người như Kirby. Cô sẽ tận hưởng việc này. Cô phải tận hưởng nó. Cô phải trố n thoát… Và tập trung vào “thằ ng cu” rắ n đanh của anh, và cảm giác khi có nó trong người cô, và niề m khoái lạc thuầ n túy về mặt cơ thể được ở với một thành niên trẻ trung hấ p dẫn. Cô đẩy hông mình lên, đặt tay lên mông anh và kéo anh vào sâu trong cô hơn.

Trong vài giây, cô gầ n như quên được mọi thứ, cho phép mình hét lên vì khoái cảm. Sau đó, cô siế t chặt anh, vuố t ve khắ p lưng và mông anh, cảm nhận làn da mề m mại của anh, và siế t chặt anh vào cô hơn nữa sau khi anh bắ t đầ u chịu thua.

“Chà,” anh nói, nhìn xuố ng cô. “Hơi bị ghê nhỉ.”

Cô gật đầ u, không muố n buông anh ra. Cám ơn Chúa là Kirby vẫn đem lại khoái cảm, cô nghĩ. Nhưng sau khi mặc quầ n áo, cô dầ n nhớ lại hiện thực, và cô thấ y buồ n bã. Không có cách nào trố n

https://thuviensach.vn

khỏi thực tế là chuyện này đã không còn thích thú như hồi xưa, và một ngày nào đó, có lẽ rất nhanh thôi, nó sẽ không còn đem lại khoái cảm gì nữa.

https://thuviensach.vn

13

Điện thoại trong phòng suite đổ hai hồ̀i chuông ngắ́n, báo hiệu có khách đế́n thăm. Wendy cầ̀m lấ́y điện thoại và giơ một tay lên bịt tai kia. Magda đang xem tivi với mức âm thanh bật to hế́t cỡ để át tiế́ng máy hút bụi mà một cô hầ̀u phòng vừa đẩy đi đẩy lại trên thảm vừa khó chịu nhìn đố́ng bừa bộn. “Alô?” Wendy hét vào điện thoại.

“Tessa Hope đang ở đây. Tôi cho cô ấ́y lên nhé?” người phụ nữ ở bàn tiế́p tân hỏi.

“Vâng, phiề̀n cô,” Wendy nói. Cô liế́c nhìn đồ̀ng hồ̀. Hai giờ rưỡi - Shane đã muộn mười lăm phút. Cô đi ra vào sảnh ngoài bé tí và qua cánh cửa dẫn tới phòng trẻ, gồ̀m hai phòng nhỏ và một phòng tắ́m, phòng ngủ và phòng khách ở hai bên. Phòng đầ̀u tiên kê hai cái giường đôi. Tyler và Chloe đang tập tô màu trên sàn. Tyler túm lấ́y cây bút chì của Chloe. “Không phải làm như thế́, đồ̀ ngu,” nó nói.

“Tyler. Không nên nói thế́,” Wendy kiên nhẫn nói, lấ́y cây bút chì khỏi tay Tyler và đưa lại cho Chloe.

“Nó sẽ tô ra ngoài,” Tyler phản đố́i.

“Em mới hai tuổi,” Wendy nói. “Em được phép tô ra bên ngoài.”

“Thế́ con cũng sẽ tô ra ngoài,” nó khăng khăng.

“Nế́u con muố́n thì cứ làm,” Wendy nói, nhìn xuố́ng thằ̀ng bé. Thằ̀ng nhỏ tội nghiệp. Cô có thể hiểu được sự khó chịu của nó, khi phải ở trong cái phòng nhỏ xíu này. Nhưng chỉ là tạm thời thôi. Cô cúi

https://thuviensach.vn

xuố́ng. “Chẳng mấ́y chố́c nữa mình sẽ có một căn hộ mới thật to thôi con ạ,” cô nói, chạm vào vai nó để nó nhìn vào mặt cô. “Con thích thế́ không?”

“Con không biế́t.” Nó nhún vai. “Mình đã có căn hộ rồ̀i mà.”

“Mình có gặp Gwyneth không mẹ?” Chloe hỏi.

“Con sẽ gặp cô ấ́y vào sáng thứ Hai, khi con quay lại đây. Giờ con sẽ đi với bố́, rồ̀i tố́i Chủ nhật con lại về̀ đây.”

“Sao bọn con lại phải về̀ đây?” Tyler hỏi, nhìn xuố́ng cây bút chì màu của mình. “Sao mình không ở nhà mình ạ?”

“Con không muố́n ở với mẹ à?”

“Sao mẹ không đế́n ở nhà mình?” Tyler hỏi.

Wendy mỉm cười. “Bởi vì bố́ với mẹ không số́ng cùng nhau nữa,” cô nói, lầ̀n thứ một trăm. “Mẹ sẽ tìm một căn hộ khác và tấ́t cả chúng ta sẽ số́ng ở đó.”

“Bố́ có đế́n ở cùng chứ ạ?” Chloe hỏi.

“Không, bố́ sẽ ở căn hộ của bố́.”

“Ý mẹ là căn hộ của bọn con,” Tyler nói. “Đó là nơi bọn con số́ng. Mẹ số́ng ở khách sạn này.”

“Con cũng số́ng ở đây mà,” Wendy kiên nhẫn nói.

“Con muố́n về̀ nhà,” Chloe nói, bắ́t đầ̀u khóc.

Có tiế́ng chuông. Wendy bế́ Chloe lên và đặt con bé lên giường. “Magda,” cô hét. “Con mở cửa được không?”

“Tại sao?” Magda hét lại.

https://thuviensach.vn

“Vì cửa…” cô thở dài và mang Chloe qua cái sảnh nhỏ nơi Magda đột nhiên quyế t định sẽ giúp đỡ và mở cửa. “Ô `,” nó nói và quay đi.

“Bố ́ à?” Tyler hỏi, chạy vụt vê ` phía họ.

Tessa Hope, luật sư, lưỡng lự đứng ở bậc cửa, kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mă ́t. Tessa ba mươi lăm tuổi, độc thân, và hấ ́p dẫn theo tiêu chuẩn kiểu Upper East Side. Cô đang mặc một chiê ́c áo hiệu Roberto Cavalli, quâ `n jean, đi giày cao gót bă `ng da màu đen hiệu Mary Jane. Cô được coi là một trong những luật sư ly hôn cứng cựa nhấ ́t trong hãng luật Berchell & Dingley, đứng sô ́ bô ́n mươi ba trong danh sách năm mươi phụ nữ quyê `n lực nhấ ́t thành phô ́.

“Tôi xin lỗi,” Wendy nói, “mời vào. Lẽ ra Shane phải đón bọn trẻ lúc hai giờ mười lăm nhưng anh â ́y đê ́n trễ. Cô ngô `i đi…”

Dĩ nhiên là chẳng có chỗ nào để ngô `i. Tấ ́t cả chỗ có thể ngô `i đê `u để giấ ́y tờ, sách, kịch bản, DVD, miế ́ng xô ́p tă ́m, lược, điê `u khiển máy bay từ xa, và quâ `n áo.

“Không sao. Tôi có thể xuô ́ng dưới tâ `ng đợi nê ́u chị muô ́n,” Tessa cẩn trọng nói.

“Không, vào đi,” Wendy nói. “Hâ `u phòng vừa đi khỏi…” Cô dọn một chỗ nhỏ trên sofa, và Tessa cẩn thận ngô `i xuô ́ng. “Bình thường thì không thê ́ nào. Mọi thứ thường gọn gàng hơn,” Wendy nói thêm vẻ xin lỗi.

“Không sao,” Tessa nói, mỉm cười gượng gạo. “Các cháu đáng yêu quá.”

“Cám ơn cô,” Wendy tự hào nói. Cô dừng lại, đột nhiên để ý thấ ́y tóc Magda. “Magda con yêu, chẳng phải con bảo là sẽ gội đâ `u à?”

“Con gội rô `i mẹ.”

https://thuviensach.vn

“Không, con chưa gội,” Wendy nói.

“Con không thích cái dầu gội đó,” Magda trả lời.

“Cô là ai?” Tyler hỏi Tessa.

“Đây là luật sư của mẹ,” Wendy giải thích.

“Con không thích luật sư,” Tyler nói. Wendy đặt tay lên đầu nó. “Nó hơi ngượng một chút. Phải không anh bạn?”

“Với tôi, nó chả có vẻ ngượng chút nào,” Tessa liều lĩnh nói, bắt chéo chân lại.

“Không thích luật sư,” Tyler nói vào chân Wendy.

“Cô Tessa rất tốt,” Wendy nói. “Cô ấy sẽ đảm bảo để con có thể ở với mẹ mãi mãi.”

“Giờ bọn con về nhà đây,” Chloe tuyên bố.

Chuông cửa reo. “Bố!” Magda kêu lên, chạy ra cửa. Shane bước vào. Trông anh, Wendy nhận thấy với vẻ thỏa mãn, hơi tiều tụy. “Anh đến muộn,” Wendy nói.

“Anh phải đến cửa hiệu thuốc. Anh không được khỏe.”

“Có lẽ anh không nên đón con đi.”

Anh liếc cô một phát. “Anh không ốm đến mức đó. Chỉ đau đầu thôi. Anh khỏe.” Anh cẩn trọng nhìn Tessa.

“Anh nhớ luật sư của em chứ, Tessa Hope,” Wendy nói, chỉ về phía Tessa.

“Ừ,” Shane nói vẻ thờ ơ.

https://thuviensach.vn

“Anh khỏe không, Shane?” Tessa vừa hỏi vừa đứng lên.

“Tuyệt,” Shane nói, bế lấy Chloe. “Thứ Bảy mà cô cũng làm việc à?”

“Ngày nào tôi cũng làm việc.”

“Cô và Wendy sẽ là một đội tuyệt vời đấy,” Shane lẩm bẩm. Anh quay sang Magda và Tyler. “Các con sẵn sàng chưa?”

“Vậy mai anh sẽ quay lại. Lúc năm giờ,” Wendy nói.

“Ừ, Wendy,” Shane nói, khó chịu bởi câu hỏi. “Khi nào em đi Cannes?” anh hỏi.

“Tối thứ Hai,” Wendy nói. Anh biết khi nào cô đi và cô biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Anh không hiểu tại sao em không để bọn nhỏ ở với anh cho đến khi em về,” anh nói. “Cứ đi đi lại lại như thế này thật ngu xuẩn.”

“Anh may mắn là có được hết bọn nhỏ đấy, Shane ạ,” cô nói.

“Ừ, đợi rồi xem,” Shane nói, liếc nhìn Tessa. Rồi anh đón lũ trẻ và ra ngoài.

Wendy dừng lại và thò đầu ra khỏi cửa. “Chỉ đồ ăn tự nhiên thôi đấy?” cô hét theo anh. “Và đi ngủ thật đúng giờ.”

Shane gật đầu, không buồn quay lại. Cô nhìn đoàn quân nhỏ bé của mình khi họ đi trên hành lang vắng lặng, cho đến khi họ dừng lại trước thang máy.

“Tạm biệt mẹ,” Tyler vui vẻ nói, quay lại vẫy tay.

https://thuviensach.vn

“Tạm biệt,” cô dịu dàng nói. “Mai gặp lại con.” Cô nhìn họ cho đến khi họ vào thang máy, vừa cảm thấy mệt mỏi vừa tức giận, nhưng trên hết là lo lắng. Có vẻ như con cô không cần cô một chút nào. Thậm chí chúng không có vẻ gì là thích thú khi ở cùng với cô.

Nhưng chỉ là do cô vẫn đang ở khách sạn thôi, cô nghĩ. Khi cô có nhà mới, mọi chuyện sẽ thay đổi và bọn trẻ sẽ bình thường trở lại. Ngay khi từ Palm Beach về, cô đã thuê Tessa. Và Tessa sắp xếp để bọn trẻ lần lượt ở với cô và Shane. Chuyện đấy cũng là tạm thời. Wendy hy vọng có thể loại trừ Shane hoàn toàn.

Cô đóng cửa và quay lại với Tessa. “Ai có thể hình dung nổi hai con người có thể ghét nhau nhiều đến mức đó?” cô hỏi, ý nói đến Shane. Đó là một câu hỏi không cần câu trả lời, và thực ra cô cũng không mong đợi có câu trả lời.

Dù vậy Tessa trả lời cô luôn. “Anh ta chắc chắn là ghét chị rồi,” cô nói, thu nhặt đồ của mình. “Dù thế nào, anh ta cũng không bỏ cuộc dễ dàng đâu.”

“Vấn đề là luật sư của Shane,” Tessa nói, mười lăm phút sau khi họ ngồi xuống một bàn nhỏ tại quầy bar trong khách sạn.

Wendy nhìn ra cửa sổ nơi người đi đường qua lại trên phố; hôm đó là chiều thứ Bảy cuối tháng Tư, và Soho đông nghịt khách du lịch. “Tôi không sợ luật sư của anh ta,” Wendy nói, khuấy cốc espresso của mình bằng một cái thìa nhỏ. “Anh ta phải biết rằng Shane không thắng được.”

“Nếu nhìn nhận vấn đề theo kiểu truyền thống thì có lẽ là thế,” Tessa tán thành. “Nhưng Juan Perek là đàn ông. Và anh ta đã

https://thuviensach.vn

dành hâ`u hê´t thời gian của mình để đạt được những thỏa thuận lớn với những người đàn ông giàu có cho vợ và con họ. Anh ta đã đợi một vụ như thê´ này bao năm nay rô`i. Đây là một cơ hội để chứng tỏ rằ`ng luật pháp thật sự công bằ`ng, không phân biệt chủng tộc cũng như giới tính. Nói cách khác," cô nói thêm, nhâ´p một ngụm cà phê đen, "anh ta muô´n lâ´y cô làm một ví dụ."

"Nhưng anh ta đã làm thê´ rô`i," Wendy nói, khoanh tay lại. "Tôi cho Shane căn hộ. Nó trị giá hơn hai triệu đô. Đó là một khoản tiê`n lớn với một người đàn ông không làm việc gì trong suô´t mười năm."

"Tôi biê´t," Tessa nói, gật đâ`u vẻ thông cảm. "Nhưng cả chuyện đó cũng là vâ´n đê`. Nê´u Shane có việc làm thì chuyện này sẽ dễ hơn nhiê`u. Thê´ nghĩa là anh ta có khả năng tự nuôi sô´ng bản thân. Tòa có khuynh hướng nhìn vào những loại tình huô´ng như thê´ này để ngụ ý rằ`ng vợ hoặc chô`ng không có khả năng làm việc, ra khỏi thị trường lao động mười năm rô`i."

"Thê´ thật lô´ bịch," Wendy nói. "Shane là một người đàn ông bô´n mươi tuổi khỏe mạnh. Anh ta có thể kiê´m được việc như mọi người khác trên thê´ giới. Anh ta có thể làm bô`i bàn nê´u muô´n."

"Tôi sẽ không đê` cập đê´n chuyện đó trước tòa," Tessa cẩn trọng nói. "Sẽ không có lợi."

"Tại sao không?" Wendy hỏi. "Đúng thê´. Anh ta có thể kiê´m được một việc chê´t tiệt nào đó."

"Chị phải cô´ hiểu việc này từ một khía cạnh khác," Tessa nói vẻ xoa dịu. "Shane hài lòng với việc anh ta đã có một công việc - và đã làm nó trong mười hai năm qua - đó là làm cha của các con chị..."

"Ôi thôi xin cô," Wendy nhạo báng.

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết anh ta đã thực sự trông con như thế nào, nhưng chuyện đó cũng không quan trọng. Trong con mắt của tòa, chăm sóc trẻ em là một công việc. Và nếu tình huống đảo ngược, nếu Shane là phụ nữ, bảo với tòa rằng anh ta nên ra ngoài kiếm một việc làm bồi bàn thì sẽ giống như một người đàn ông thành công bảo bà vợ ngoại ô của mình rằng cô ta nên ra ngoài kiếm việc tại một cửa hàng rửa xe địa phương.”

Wendy nheo mắt lại. “Tôi nghĩ anh ta muốn thêm tiền.”

“Không hẳn là chuyện tiền,” Tessa nói. “Anh ta muốn tiền trợ cấp sau khi li hôn. Và tiền nuôi con. Anh ta muốn có bọn trẻ, Wendy ạ.”

Wendy cười rú lên. “Không bao giờ có chuyện đó. Bọn nhỏ là con tôi. Tôi yêu chúng. Chúng cần phải ở với tôi. Trẻ con thuộc về mẹ chúng, thế thôi. Shane có thể làm việc mà những người đàn ông ly hôn khác vẫn làm và gặp chúng vào cuối tuần.”

“Thông thường kết quả là thế, nhưng đấy là tình huống bình thường. Nhưng ở đây lại không phải thế,” Tessa nói, nhấp một ngụm cà phê. “Chị là một trong những phụ nữ thành công nhất ở đất nước này, vì thế quy tắc thông thường sẽ không được áp dụng.”

Wendy đặt tách cà phê của mình xuống. “Tôi đã khổ sở như xuống địa ngục, Tessa ạ. Và dường như mọi người quên mất một điều là tôi không bao giờ muốn ly hôn cả. Đây không phải là ý tưởng của tôi. Đó là của Shane. Anh ta là người muốn ra đi. Anh ta là người nên bị trừng phạt. Nếu anh ta ghét vợ mình đến mức không thể ở cùng một phòng với cô ta, thì sao? Anh ta phải từ bỏ bọn trẻ.”

“Đảo ngược tình huống lại nhé?” Tessa khéo léo yêu cầu. Cô chưa bao giờ bối rối hay xúc động, một đặc điểm khiến Wendy bắt đầu tự hỏi là cô ta có bao giờ nổi giận không. “Hãy lấy ví dụ

https://thuviensach.vn

một phụ nữ sự nghiệp không-thành-công-lă´m lâ´y một chủ ngân hàng thành đạt. Và bởi vì anh ta kiê´m được râ´t nhiê`u tiê`n, cô nghỉ việc. Rô`i họ bă´t đâ`u có con. Người phụ nữ ở nhà chăm sóc con cái. Người đàn ông càng ngày càng trở nên thành công, và do công việc, bă´t đâ`u ít khi có mặt ở nhà. Người phụ nữ bă´t đâ`u cảm thâ´y bị bỏ mặc. Cô tức giận. Cô ở nhà với bọn trẻ, trong khi chô`ng mình ra ngoài thê´ giới, được mọi người ca ngợi. Một ngày cô tỉnh dậy và quyê´t định mình xứng đáng được hưởng những thứ tô´t hơn - và cô ta muô´n ly dị."

"Nhưng tôi muô´n đánh giá cao Shane," Wendy phản đô´i. "Tôi đã đi gặp cái bà tư vâ´n hôn nhân chê´t tiệt..."

"Aha," Tessa nói. "Nhưng quá muộn rô`i. Sự căm giận quá sâu să´c, hai người đã trở nên quá xa cách. Và chuyện gì xảy ra? Người phụ nữ có được căn nhà. Cô â´y có được tiê`n trợ câ´p sau li hôn và tiê`n nuôi bọn trẻ. Và nê´u cô â´y khăng khăng, cô â´y có thể được toàn quyê`n chăm sóc con cái. Và không ai nghĩ đê´n chuyện đó lâ`n thứ hai. Cô có thể tưởng tượng họ sẽ phát điên lên như thê´ nào nê´u chúng ta đột nhiên bảo với những phụ nữ đó rằ`ng họ không thể có con của họ và rằ`ng họ phải ra ngoài mà làm việc không?"

"Nhưng tôi muô´n con của tôi," Wendy phản đô´i. Tessa càng bình tĩnh bao nhiêu, thì cô càng trở nên nóng nảy râ´t nhiê`u. "Mẹ kiê´p chứ," cô nói, đặt cô´c cà phê đánh bộp xuô´ng bàn. "Tôi sẽ không chịu bị trừng phạt vì là một phụ nữ và thành công đâu."

Tessa không nói gì, dừng lại như thể đợi cho Wendy bình tĩnh lại. "Nê´u chúng ta định giải quyê´t việc này càng ít thiệt hại càng tô´t," cô câ´t lời, "thì chị phải nhìn vâ´n đê` ở một tâ`m nhìn rộng hơn. Tôi biê´t chuyện này cực kỳ riêng tư. Nhưng ở một góc độ nào đó, để đưa ra quyê´t định đúng đă´n, chị sẽ buộc phải đặt sự giận dữ của mình qua một bên. Sự thật là, nhìn một cách logic và không bị cảm xúc chi

https://thuviensach.vn

phô´i, đàn ông luôn bị trừng phạt vì thành công. Một người đàn ông thành công li hôn thông thường luôn bị từ chô´i không được nuôi con. Dù thê´ nào, chị có thể chă´c chă´n rằ`ng trẻ con thường hiê´m khi được phép ở với bô´, trừ phi người mẹ đô`ng ý."

"Những người đàn ông đó không muô´n có con của họ..."

"Thực ra, chị sẽ bị ngạc nhiên đâ´y," Tessa nói, ra hiệu cho bô`i bàn lâ´y thêm một tách cà phê. Đây là tách thứ ba - cô ta hẳn phải lạnh lă´m, Wendy quyê´t định, không hê` bị châ´t caffeine ảnh hưởng. "Theo kinh nghiệm của tôi, hâ`u hê´t đàn ông đê`u muô´n sô´ng với con. Họ đau đớn khi nghĩ đê´n việc hàng ngày không được gặp chúng. Nhưng họ biê´t mình gâ`n như không bao giờ thă´ng được ở tòa, vì thê´ không đáng để chiê´n đâ´u."

"Thê´ này nhé," Wendy khăng khăng. "Tôi muô´n toàn quyê`n nuôi con. Và tôi muô´n cô giành được việc đó cho tôi."

Lâ`n đâ`u tiên trông Tessa có vẻ khó chịu trong suô´t cuộc nói chuyện của họ. Cô dùng khăn lau khóe miệng, đặt xuô´ng và liê´c đi chỗ khác. "Là luật sư của chị," cô nói, "vê` mặt đạo đức, tôi buộc phải nói cho chị sự thật. Tôi có thể nói dô´i chị, và chúng ta có thể mâ´t hai năm ở tòa. Và tôi có thể kiê´m được đủ tiê`n từ chị để thành lập hãng luật riêng của tôi. Nê´u tôi là loại luật sư như phâ`n lớn đàn ông khác trong nghê` này, tôi sẽ không nghĩ đê´n lâ`n thứ hai vê` việc đó. Đây là loại vụ án mà các luật sư thèm chảy nước miê´ng - một khách hàng thành công có cả đô´ng tiê`n muô´n trả thù. Nhưng trả thù râ´t đă´t tiê`n. Theo kinh nghiệm của tôi, dù cho chị thă´ng, chị cũng không thâ´y thỏa mãn như chị tưởng. Chị sẽ phải dành nhiê`u thời gian hơn với tôi - thời gian chị có thể dành cho con cái hoặc công việc. Và cuô´i cùng, Wendy..." Cô dừng lại, nhìn Wendy vẻ đô`ng cảm. Cô lă´c đâ`u. "Chị sẽ không bao giờ được toàn quyê`n nuôi con. Với cách sô´ng của chị bây giờ thì không."

https://thuviensach.vn

“Vì tôi phải làm việc,” Wendy nói vẻ cộc lốc. “Tuyệt quá. Thật là một thông điệp tuyệt vời cho phụ nữ trẻ ở nước Mỹ. Nếu bạn làm việc chăm chỉ và thành công, xã hội sẽ trừng phạt bạn cách này hoặc cách khác.”

“Xã hội không trừng phạt phụ nữ nói chung,” Tessa nói một cách công bằng. “Dù chị làm gì, cũng không thể nào đảm bảo là chị sẽ thắng. Chị có thể ở nhà và trông con trong hai mươi năm. Rồi con chị đi học đại học và chồng chị bỏ chị vì một phụ nữ trẻ hơn và chị tay trắng không có gì cả.”

Wendy nhìn vào tách cà phê của mình. “Có căn nhà.”

“Giá trị ghê, Wendy. Có căn nhà.” Tessa lắc đầu. “Juan Perek chỉ nhận vụ này vì nó có khả năng rầm rộ. Nó là sự đảo ngược vai trò giới tính truyền thống: Khi phụ nữ đảm nhiệm vai trò của đàn ông, cô ta có thể bị một người đàn ông hất bỏ. Shane đã cung cấp cho anh ta bằng chứng chứng tỏ chị đi công tác liên tục vào năm ngoái. Nếu chị muốn được toàn quyền nuôi con, họ cũng sẽ muốn được toàn quyền nuôi con. Và tùy thuộc vào chiều gió thổi, có khả năng là họ sẽ thắng.”

Wendy cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. Không thể thắng - đó không phải là một khả năng. “Không ai có thể tin nổi rằng con cái nên bị tách xa khỏi mẹ chúng.”

“Thông thường thì thế,” Tessa nói. “Ở tình huống bình thường...” cô thở dài.

“Tôi không phải là một bà mẹ tồi tệ,” Wendy nói, đột nhiên thấy tuyệt vọng. “Cô đã thấy tôi đối xử với bọn trẻ rồi...”

“Không ai bảo chị là một bà mẹ tồi tệ cả,” Tessa an ủi nói. “Về mặt lý thuyết, bà mẹ phải là kẻ ngược đãi, không ổn định, kẻ nghiện

https://thuviensach.vn

ma túy, hay bị điên thì tòa mới tách đứa con khỏi mẹ. Nhưng đó là giả sử bà mẹ là người chăm sóc con cái. Trong khi ở trường hợp của chị với Shane, Juan Perek sẽ cố´ chứng tỏ Shane mới là người chăm sóc. Vì vậy trừ phi chúng ta chứng mình được Shane là kẻ ngược đãi, không ổn định, nghiện ma túy, hay bị điên, thì không có lý do gì mà tòa án lại không trao cho anh ta ít nhấ´t là quyề`n được nuôi con chung."

"Ít nhấ´t?" Wendy hỏi.

"Anh ta có ngược đãi con cái, không ổn định, nghiện ma túy, hay điên không?" Tessa hỏi.

"Anh ta đế´n đón con muộn mười lăm phút. Cô thấ´y đấ´y," Wendy vặn lại.

"Anh ấ´y đế´n muộn một lầ`n." Tessa nhún vai. "Nhưng anh ấ´y đưa bọn trẻ đi học."

"Tôi cũng đưa bọn trẻ đi," Wendy phản đố´i. "Một vài lầ`n..."

"Và anh ấ´y đón bọn trẻ và đưa chúng đi gặp bác sĩ," Tessa nói. "Họ sẽ đưa ra một bằ`ng chứng khá thuyế´t phục rằ`ng Shane mới là người chăm sóc con. Và theo như truyề`n thố´ng, tòa sẽ không tách con cái khỏi người chăm sóc. Họ sẽ lý luận rằ`ng nế´u bọn trẻ ở với chị toàn thời gian, cuố´i cùng chúng sẽ được các vú em nuôi. Một tình huố´ng không lý tưởng bằ`ng được bố´ mẹ ruột nuôi. Tôi rấ´t lấ´y làm tiế´c, Wendy ạ," Tessa nói.

"Không phải thế´," Wendy cương quyế´t nói. "Dễ không mà. Tôi sẽ nghỉ việc. Tôi sẽ trở thành người chăm sóc con."

Tessa kiên nhẫn mỉm cười. "Trong phim thì giải pháp thường là thế´, phải không? Phụ nữ thành công từ bỏ sự nghiệp để chăm sóc

https://thuviensach.vn

con cái và mọi người đề̀u thấ́y hài lòng. Nhưng đời thật thì thực sự không phải thế́, nhỉ? Đặc biệt là trong trường hợp của chị. Trừ phi đột nhiên Shane quyế́t định muố́n ra ngoài và bắ́t đầ̀u kiế́m tiề̀n, mà anh ta thì khăng khăng sẽ không làm thế́, vì anh ta đã có một công việc là chăm sóc bọn trẻ rồ̀i."

"Vậy nói cách khác, tôi tiêu rồ̀i," Wendy lặng lẽ nói.

"Tôi sẽ không nói vậy," Tessa nói. "Tôi chắ́c chắ́n là chúng ta có thể thỏa thuận được với Shane. Tôi có cảm giác anh ta sẽ biế́t điề̀u nế́u chị cũng biế́t điề̀u."

"Không có chuyện biế́t điề̀u khi liên quan đế́n chuyện con cái," Wendy nói. Cô ra hiệu cho bồ̀i bàn.

"Tôi nghĩ là rấ́t khó khăn," Tessa nói, cầ̀m túi lên. "Hãy dành chút ít thời gian nghĩ về̀ việc đó. Tin tôi đi, còn có nhiề̀u tình huố́ng tệ hại hơn nhiề̀u."

"Thật á? Thỉnh thoảng nhắ́c cho tôi với," Wendy nói, đi cùng Tessa đế́n chỗ cửa xoay. Cô dừng lại. "Nói tôi nghe một điề̀u," cô nói. "Cô đã bao giờ yêu ai chưa?"

"Không tin vào tình yêu," Tessa nói.

"Thật ư?" Wendy nói. "Cô may mắ́n đấ́y."

"Trong cái nghề̀ của tôi, chị không thể tin vào tình yêu đích thực," Tessa nói. "Chị nhìn thấ́y quá nhiề̀u bằ̀ng chứng chứng tỏ nó không hề̀ tồ̀n tại. Nhưng tôi cũng đang có kế́ hoạch có con. Ngân hàng tinh trùng. Đó là cách duy nhấ́t."

"Cô may mắ́n ghê," Wendy lại nói. Thế́ này không giố́ng cô chút nào, cô nghĩ. Cảm thấ́y chua chát về̀ cuộc đời thật là một cảm giác kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Chiếc Mercedes đen chạy chầm chậm dọc đường Croisette ở thành phố ven biển Cannes. Phía bên phải là một dải bờ biển không lấy gì làm hấp dẫn lắm, với bãi cát nhỏ có trồng những cây cọ ở khoảng cách đều nhau. Phía bên kia là một loạt những khách sạn lớn rẻ tiền. Đường bị tắc, và Victory cựa quậy khó chịu trong ghế. Dân New York lúc nào cũng phàn nàn về giao thông ở Hamptons, nhưng giao thông ở miền Nam nước Pháp còn tệ hơn nhiều. Ở đây thực tế chỉ có mỗi một con đường, và mọi người đều ở trên đường, mà lúc này là mười giờ đêm. Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ hội liên hoan phim Cannes, và tiệc tùng sẽ diễn ra suốt đêm.

"Chúng ta sắp đến nơi rồi, thưa Madame," tay tài xế quay lại nói. "Qua ba cái đèn đỏ nữa là đến bến cảng."

"Cám ơn," Victory nói, nghĩ đến cái từ này một lần nữa - "Madame[10].". Hay là, ma'am[11], ở New York. Nó như thể một sáng cô thức dậy và đột nhiên, nhân viên bán hàng và tài xế taxi đồng loạt gọi cô là "ma'am" chứ không phải "miss[12]", như thể đột nhiên cô thành trung niên. Chuyện này làm cô lúng túng một lúc, đặc biệt khi cô chưa lấy chồng. Ngoài bốn mươi mà vẫn còn độc thân là một tình trạng mà thế giới không thực sự hiểu được. Đặc biệt là ở châu Âu và Anh, nơi phụ nữ mới ba mươi tuổi đã hoảng loạn lên vì đồng hồ sinh học của mình. Nhưng nếu ta cực kỳ thành công, ta có thể tạo ra quy luật của riêng mình về việc ta muốn sống đời mình như thế nào.

Và thật sung sướng làm sao! Cô nghĩ, nhìn ra ngoài cửa sổ lên ánh đèn Kleig chiếu sáng rực trên nền trời đêm đen tối. Được ở một mình trên thế giới này, tự do. Sao thế giới chưa bao giờ nói với phụ nữ về loại hạnh phúc này? Cảm giác đó có thể không tồn tại lâu, nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là trải nghiệm

https://thuviensach.vn

mọi thứ trong đời, những khó khăn cũng như buồ`n râ`u, và những chiế´n công làm ta choáng váng. Và nế´u ta làm việc thực sự chăm chỉ, và tin vào chính mình, và sẵn lòng trải nghiệm nỗi đau và sự sợ hãi (sáo rỗng, đương nhiên rồ`i, nhưng chúng là thực), ta có thể thực sự may mắ´n và có được một đêm như đêm nay. Trong đời bấ´t cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, cô nghĩ; bấ´t cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra với bấ´t cứ ai, và đôi khi đó là điề`u tố´t lành. Ta chỉ phải tin rằ`ng nó có thể xảy đế´n với ta.

Chiế´c xe nhích được tới vài mét rồ`i lại dừng lại, khi một đám đông băng qua đường. Giao thông cũng không quan trọng - bữa tiệc này là dành cho cô, và cô có thể đế´n muộn. Cô hít vào thật sâu, tận hưởng mùi da mới tinh trong chiế´c Mercedes. Không có gì sánh được với mùi của một chiế´c xe mới, và khi ta có được may mắ´n trải nghiệm nó, ta phải tận hưởng. Pierre Berteuil đã tử tế´ làm sao khi cho một chiế´c Mercedes mới toanh (kiểu xe này ở Mỹ vẫn chưa có) để đưa đón cô dịp cuố´i tuầ`n. “Đây là ông Hulot, tài xế´ của cô,” Pierre đã nói sáng hôm đó, khi ông Hulot, đội chiế´c mũ tài xế´ và mặc bộ đồ`ng phục màu xám, xuấ´t hiện trước sân hiên Hotel du Cap, nơi họ đang ăn sáng và Victory đã ăn hai miế´ng bánh mì quế´t bơ mặn ngon tuyệt - loại mà ta chỉ có thể có được ở Pháp. “Ông Hulot cũng là vệ sĩ, vì vậy cô râ´t an toàn.”

“Ở đây không an toàn à?” cô hỏi.

“Liên hoan phim thu hút vài kẻ lạ lùng,” Pierre nói. “Không nguy hiểm gì, nhưng cô phải cẩn thận. Chúng tôi không muố´n mấ´t cô đâu,” ông nói thêm, mỉm nụ cười dâm đãng.

Vậy là giờ đây, ngoài ở một phòng suite ở Hotel du Cap (nó là một trong những phòng xịn nhấ´t, ở khu nhà chính trông ra vườn, bể bơi, và biển, có cửa mở ra một ban công nhỏ), cô có xe và vệ sĩ riêng.

https://thuviensach.vn

Cô bắt chéo chân, vuốt thẳng nếp gấp chiếc đầm lụa màu xanh. Chiếc váy này là một trong những chiếc cô ưa thích, và cô định cho trình diễn nó vào show diễn mùa thu sắp tới. Nhưng show diễn sẽ được tổ chức ở New York hay Paris? Cô phải nhớ bàn bạc với Pierre về chuyện này mới được. Ông muốn cô ở Paris hai tuần. Nhưng công ty muốn xây dựng cô thành nhà thiết kế couture người Mỹ, dĩ nhiên là với loạt sản phẩm-ít-đắt-đỏ-hơn. Nhưng chính cơ hội được làm một dòng sản phẩm couture đã khiến cô quyết định chấp nhận đề nghị này; đơn giản là hấp dẫn quá không thể từ chối được.

Cô biết mình đang mạo hiểm, cô nghĩ, cau mày khi nhìn ra xe cộ ở phía trước mặt mình. Nhưng cuộc sống là mạo hiểm. Cô đã lo B et C đang bí mật mua tên tuổi của cô rồi hắt cẳng cô đi. Chuyện này xảy ra trong ngành thời trang mãi rồi, và có đầy những câu chuyện về các nhà thời trang đã mất công ty của mình khi bán danh hiệu cho một tập đoàn thời trang. Đây là một thỏa thuận kiểu Faustian: cuối cùng ta có một đống tiền mặt, nhưng ta cũng có thể mất đi quyền hạn với chính tên tuổi của mình, dù ta vẫn có khả năng kiếm được tiền. Một trong những điều khoản trong hợp đồng là một khi B et C sở hữu bạn, bạn không được phép bỏ đi thành lập công ty mới. Mặc khác, chỉ nghĩ đến việc làm một dòng couture đã khiến trong người cô có cảm giác sáng rực lên như cây thông Noel rồi. Một dòng couture là thứ mà mọi nhà thiết kế đều mơ ước được làm, và chỉ có một vài người có được cơ hội để thử. Một dòng couture là một đỉnh cao, nơi thời trang bước vào nghệ thuật, đối lập với thương mại. Sau hàng tuần liền gặp mặt và phân tích tình huống với Wendy và Nico, cô quyết định có lẽ cơ hội này đáng tận dụng. Lý lẽ của cô là nếu B et C muốn cô làm dòng sản phẩm couture, họ cần cô.

Cô vẫn chưa ký hợp đồng, nhưng cô sẽ ký, cô nghĩ, cuối tuần này khi cô quay lại Paris. Sáng thứ Tư cô sẽ bay tới Florence để gặp ba

https://thuviensach.vn

công ty gia đình cực đỉnh. Họ cao cấ p đế n mức một nhà thời trang không thể tới được cửa nế u không có các mố i quan hệ đúng đắ n, rồ i sáng thứ Sáu cô sẽ quay lại Paris. Trong lúc đó, Pierre nằ ng nặc đòi họ sẽ bay đi Cannes để dự buổi lễ khai mạc liên hoan phim. Ông tổ chức một bữa tiệc chúc mừng cô trên chiế c thuyề n buồ m ba trăm foot của mình, mà giờ cô đang trên đường đế n đó. Cô hy vọng cuố i cùng sẽ đế n được - nế u họ qua được cái đám xe cộ chế t tiệt này.

Trên Croisette đầ y những bảng năm mươi foot công bố những bộ phim được chiế u tại festival. Và ở phía trên cô nhìn thấ y bảng công bố bộ phim bom tấ n mùa hè của Wendy, một phim giật gân nói về tương lai tên là Die Slowly. Ngay lập tức cô cảm thấ y niề m tự hào về bạn mình dâng trào. Wendy đang làm rấ t tuyệt - trong sự nghiệp của cô. Phim Spotted Pig vừa đạt hai giải Oscar. Và Wendy bảo rằ ng sẽ rấ t là tuyệt nế u cô không có kinh khi bước trên thảm đỏ và suố t cả tố i hôm đó đã phải nhét giấ y vệ sinh vào quầ n lót. Nico và Victory nghĩ chuyện đó rấ t buồ n cười, và cả Wendy cũng nghĩ thế , nế u cô không quá tức giận chuyện Shane. Những gì anh đã làm với cô thật không thể hiểu nổi, nhưng Wendy đã giải quyế t khá đáng ngưỡng mộ. Cô đã đem toàn bộ ba đứa nhỏ về ở phòng suite của mình ở khách sạn Mercer. Và khi nhìn thấ y tình trạng đó, Victory đã nghĩ chắ c Wendy điên rồ i. Nhưng cô không bao giờ than phiề n lấ y nửa lời. Thậm chí cô không quát lên khi Tyler cố tình đổ hế t nước hoa quả lên thảm vì nó muố n uố ng nước dâu tây chứ không phải là nước cam. “Này con yêu, sao thế ?” Wendy đã vừa hỏi Tyler vừa ôm thằ ng bé. “Con sợ à?” Tyler đã gật đầ u, và Wendy bảo nói rằ ng thỉnh thoảng ai cũng sợ cả, và không sao cả. Rồ i cô đích thân đi lau chùi mọi thứ, và gọi dịch vụ phòng mang tới một ly nước dâu tây. “Tớ xin lỗi, Wendy,” Victory đã nói đầ y ngưỡng mộ. “Nhưng là tớ thì tớ đã hét ầ m lên rồ i.”

https://thuviensach.vn

“Cậu sẽ không làm thế đâu,” Wendy nói. “Nếu bọn nó là con cậu, mọi chuyện sẽ khác.”

Mọi người lúc nào cũng nói thế. Và Victory nghĩ chắc đúng thế thật, cô nhìn lên bảng quảng cáo của Wendy một lần nữa. Nhưng dù vậy cô không muốn bản thân trải nghiệm việc đó.

Dù thế nào, Wendy đã đến Cannes sáng thứ Ba cho buổi công chiếu bộ phim của cô vào tối hôm đó. Cô cũng ở tại khách sạn Hotel du Cap, và đã sắp xếp để ở phòng suite ngay cạnh phòng Victory. Họ sẽ mở cửa nối hai phòng và ngủ chung với nhau hai ngày. Một lần ngủ chung hoành tráng và rất đắt tiền, Wendy bảo đây là thứ duy nhất mà cô trông ngóng đã bao tuần nay rồi.

Họ sẽ có rất nhiều chuyện vui, Victory đồng ý. Cô lấy di động ra và nhắn tin cho Wendy: “trên đường tới bữa tiệc. ngang qua bảng quảng cáo của c ở cannes. đẹp gớm, gớm, gớm. chúc mừng. rất mong gặp c.”

Cô nhấn nút gửi và giật mình bởi tiếng gõ vào cửa kính chiếc Mercedes. Một đứa nhỏ bẩn thỉu - một bé gái tóc vàng xõa xuống hai bên mặt - đang gõ vào cửa sổ bằng một đóa hồng đỏ. Victory buồn bã nhìn nó. Những đứa trẻ tội nghiệp này ở khắp mọi nơi - trên đường phố, trong khách sạn, và cửa hàng, cô bán hoa hồng cho khách du lịch. Một vài đứa chắc mới năm sáu tuổi; thật là kinh khủng. Suốt hai ngày cuối tuần, Victory đã tự hỏi đất nước kiểu gì mà lại để trẻ con bán hàng trên đường phố. Đặc biệt một đất nước nơi dân chúng tuyên bố là rất yêu trẻ con. Đúng là đạo đức giả kiểu Pháp điển hình, cô vừa nghĩ vừa hạ cửa sổ xuống. Từ bên ngoài vọng vào tiếng nhạc và một bữa tiệc đang diễn ra đâu đó phía bên kia đường. “Voules-vous acheter une rose?”[13] đứa bé hỏi. Nó ngạc nhiên nhìn trân trối vào trong xe, ngắm nghía bộ váy và dây chuyền của

https://thuviensach.vn

Victory, một viên kim cương hình giọt lệ mười lăm carat mà Pierre đã sắ´p xê´p để cho cô mượn vào tô´i hôm đó.

“Absolument. Merci[14],” Victory nói. Cô mở cái xắ´c nhỏ, đựng năm trăm Euro, thẻ American Express đen của cô, một thỏi son, và một hộp phấ´n sáp, và đưa cho bé gái đô`ng một trăm Euro. “Ah, Madame,” đứa bé kêu lên. “Vous êtes très gentile. Et très belle. Vous êtes une movie star?”[15]

“Non, une fashion designer,”[16] Victory mỉm cười nói. Chiê´c xe nhích lên trước một ít, và đứa nhỏ bám vào cửa sổ, chạy vụt theo bên cạnh xe. “Attendez. Le traffic,”[17] Victory sợ hãi hét lên. Con bé bật cười - răng cửa của nó bị khuyê´t gâ`n hê´t - và giây tiê´p theo đã biê´n mâ´t vào trong dòng xe phía sau họ.

“Madame,” ông Hulot vừa nói vừa lắ´c đâ`u. Bà không nên làm thê´. Sẽ khuyê´n khích bọn nó. Giờ thể nào bọn nó cũng bu lâ´y xe, như chim bô` câu...”

“Bọn nó chỉ là trẻ con thôi mà,” Victory nói.

“Chúng... nói thê´ nào nhỉ, là những tên cướp biển nhỏ. Chúng đặt tay lên khắ´p cả cái xe và ông Berteuil không thích thê´.”

Dâ´u tay? “Tệ nhỉ,” Victory nói. Nê´u Pierre Berteuil không thích cô giúp một đứa bé gái thì đúng là quá tệ. Ông ta đâu có sở hữu cô. Và nê´u chỉ bởi vì ông ta giàu không có nghĩa là ông ta luôn được làm theo ý mình, cô khó chịu nghĩ, nhớ rằ`ng đó gâ`n như là những từ cô đã dùng hai tuâ`n trước, khi cô chia tay với Lyne Bennett. Ôi, Lyne, cô nghĩ, và nhún vai. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ và cau mày. Ông â´y không đê´n nỗi quá tệ...

Và trong một giây, đột nhiên cô ước ông ở đây, với cô. Đê´n bữa tiệc lớn của cô. Thê´ sẽ hay biê´t nhường nào.

https://thuviensach.vn

Mà những ý nghĩ này từ đâu ra thế? Cô tự hỏi, sắp xếp lại các thứ trong túi. Trong hai tuần qua cô gần như đã không nghĩ đến Lyne. Ngay giây phút cô chia tay với ông, ông biến mất tăm khỏi tâm trí cô, thế hẳn phải là dấu hiệu cho thấy cô đã làm một việc đúng đắn. Dù vậy, sao chuyện này luôn xảy ra với cô khi liên quan đến đàn ông? Khi lần đầu tiên gặp gỡ một người và bắt đầu hẹn hò với anh ta, cô luôn cảm thấy hứng thú điên cuồng từ lúc khởi đầu, nghĩ rằng cuối cùng mình cũng đã gặp được đúng người - và rồi cô bắt đầu chán. Có phải cô là người phụ nữ duy nhất cuối cùng thấy đàn ông và các mối quan hệ khá là nhàm chán không nhỉ? Hay chỉ đơn giản rằng, khi dính dáng tới các mối quan hệ, cô giống đàn ông hơn là phụ nữ? Cô hoảng sợ cắn móng tay. Sự thật là gần đây cô bắt đầu thấy khá... bối rối.

Nhưng ai mà tưởng tượng nổi Lyne Bennett cuối cùng lại trở nên phụ thuộc chứ? Ông là một trong những người đàn ông thành công nhất trên hành tinh này. Ấy vậy mà cuối cùng, cô thấy mình tự hỏi sao ông không thể như Nico hay Wendy, hai người này cũng thành công vang dội, nhưng biết cách để người khác yên, và làm việc của mình. Kể từ khi cô chạy trốn khỏi căn nhà của Lyne ở Bahamas để tới cuộc họp ở Paris, Lyne đã loạn lên vì cô, liên tục gọi điện và bất ngờ xuất hiện ở showroom của cô, rồi ngồi trong văn phòng của cô, đọc báo và làm việc trên điện thoại di động của mình.

“Lyne,” cuối cùng cô phải nói, vào lần thứ ba ông quyết định tạt qua - lúc bốn giờ chiều. “Anh không có chỗ nào khác để đi à? Không có người nào phải gặp à? Không có chuyện gì để làm à?”

“Anh đang làm đây, cưng,” ông nói, giơ chiếc BlackBerry của mình. “Văn phòng di động, nhớ không? Công nghệ hiện đại. Giờ đâu còn ai ngồi xích chân với cái bàn nữa chứ.”

https://thuviensach.vn

“Công nghệ hiện đại không phải là cái thứ như thế́,” Victory nói, ném cho ông cái nhìn ngụ ý rằ̀ng cô ước gì ông ngồi ở bàn của ông.

“Ồ, xin chào, Lyne,” trợ lý của cô - Clare nói vẻ tự nhiên, bước vào văn phòng của cô.

“Chào bé con,” Lyne nói. “Thế́ mọi chuyện với anh chàng mới thế́ nào?”

Cái này hơi bị lạ. “Cô và Lyne nói chuyện với nhau nhiề̀u à?” sau đó cô hỏi Clare.

“Ông ấy hay chuyện mà.” Clare nhún vai. “Thỉnh thoảng ông ấy gọi cho chị và khi chị không có ở đây...”

“Ông ấy đích thân gọi à?”

“Vâng. Sao lại không?” Clare hỏi. “Ông ấy rất lịch sự. Hay ít nhất có vẻ như ông ấy cố́ tỏ ra lịch sự.”

“Lịch sự không phải là từ tôi dùng để miêu tả Lyne Bennett,” Victory nói.

“Chà, ông ấy vui tính. Chị phải công nhận điề̀u đó. Ông ấy khá vui vẻ. Và có vẻ như ông ấy phát điên lên vì chị. Ông ấy lúc nào cũng trông chừng chị. Và khi chị không có ở đây, ông liên tục hỏi chị thế́ nào.”

Kỳ cục. Rất chi là kỳ cục, Victory nghĩ.

Và rồi có một vụ nhỏ với nghệ sĩ hip-hop, Venetia, cô này đóng trong một chiế́n dịch quảng cáo mỹ phẩm của ông. Lyne, Venetia, và đội trợ lý bố́n người của cô ta xuất hiện không báo trước tại showroom của Victory vào một buổi chiề̀u. Thông thường, cô sẽ không khó chịu gì, vẫn giữ một chính sách mọi người có thể hiểu

https://thuviensach.vn

ngâ`m là khách hàng và bạn bè có thể bâ´t ngờ ghé thăm. Vào những tình huô´ng thông thường, có khi cô còn vui vẻ đích thân chỉ cho Venetia bộ sưu tập của mình, và cho cô ta mượn bâ´t cứ thứ gì cô ta muô´n. Nhưng chiê`u hôm đó Muffie Williams từ B et C đê´n văn phòng của cô, một sự ghé thăm trước nay chưa từng có, và họ đang bàn luận sôi nổi vê` dòng sản phẩm mùa xuân să´p tới. Cô không thể đê` nghị Muffie đứng qua một bên nhường chỗ cho một người nổi tiê´ng, một việc mà Lyne dường như không hiểu. “Cho Venetia thâ´y cái váy xanh đó đi cưng,” Lyne nài nỉ. “Em biê´t đâ´y, cái mà anh thích â´y…”

Muffie đăm đăm nhìn Lyne như thể ông vừa mới lái xe chẹt lên con mèo của bà. Và khi Lyne không hiểu thông điệp đó, bà đứng dậy và nhanh chóng thu dọn đô` đạc. “Chúng ta sẽ bàn vào hôm khác nhé, cưng,” bà nói với Victory.

“Muffie, tôi xin lỗi,” Victory yê´u ớt nói. Cô liê´c xéo Lyne.

“Sao?” ông hỏi. “Anh làm gì sai chứ? Chẳng lẽ anh không được thích cái váy đó à?”

“Sao anh có thể làm như thê´?” sau đó Victory hỏi ông. Họ ngô`i ở ghê´ sau trong chiê´c SUV của ông, mặc đô` dạ tiệc, đi đê´n một buổi tiệc từ thiện tại Metropolitan Museum. “Em đang họp với Muffie Williams, mà tình cờ bà â´y lại là một trong những phụ nữ quan trọng nhâ´t trong ngành thời trang…”

“Này, anh chỉ cô´ giúp đỡ thôi mà. Anh nghĩ em sẽ thích thiê´t kê´ đô` cho Venetia. Cô â´y có mặt khă´p mọi nơi. Cô â´y có thể sẽ mặc một trong những chiê´c váy của em tới dự lễ trao giải Grammy…”

“Ôi Lyne,” cô thở dài bực bội. “Không phải thê´. Chỉ là dường như anh không tôn trọng việc em làm.”

https://thuviensach.vn

“Không tôn trọng á?” ông hỏi. “Anh yêu những gì em làm, cưng ạ. Em là tuyệt nhấ´t…”

“Nê´u em cứ thê´ mà xuấ´t hiện ở văn phòng anh thì sao?” cô hỏi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Em xin lỗi, Lyne, nhưng từ giờ trở đi anh bị cấ´m đê´n showroom của em.”

“Ô`, anh hiểu rô`i,” ông nói. “Đây là chuyện tiê`n bạc phải không?”

“Tiê`n?”

“Phải. Giờ em kiê´m được hai mươi lăm triệu đô, em nghĩ em không cầ`n anh nữa.”

“Em chưa bao giờ cầ`n anh. Và đặc biệt là không phải vì tiê`n của anh. Thành thật mà nói, Lyne ạ, tiê`n của anh không hấ´p dẫn đê´n thê´ đâu.”

“Thê´ còn tiê`n của em?” Lyne nói, không chịu coi những gì cô nói là nghiêm túc. “Có phải em đang nói răˋng tiê`n của em thì hấ´p dẫn hơn tiê`n của anh?”

“Hấ´p dẫn hơn với em,” cô dăˋn dỗi nói. Cô ngả người ra trên ghê´. “Được rô`i,” cô nói. “Anh nói đúng. Đây là chuyện tiê`n bạc. Em không muô´n ở bên người đàn ông có nhiê`u tiê`n như anh. Bởi vì mọi chuyện đê`u là vê` anh. Anh cứ cô´ lôi em vào thê´ giới của anh. Trong khi em hoàn toàn hạnh phúc với thê´ giới mà em đã tạo cho chính mình.”

“Chà,” Lyne nói. “Anh thực tình không biê´t phải đáp lại câu đó thê´ nào.”

“Nghe này,” cô nói, cô´ gă´ng giải thích. “Nó như thê´ này. Cuộc đời anh như là một show diễn Broadway hoành tráng. Và cuộc đời em

https://thuviensach.vn

là một show không phải ở Broadway và nhỏ hơn nhiê`u. Nó không thể lớn lắ´m, nhưng nó là show diễn của em, và nó cũng thú vị như show diễn của anh. Việc chúng ta cô´ ở bên nhau như là cô´ gộp hai show diễn đó lại vậy. Chỉ có một kê´t quả duy nhâ´t: show diễn bé sẽ bị show diễn lớn hoành tráng kia nuô´t mâ´t tiêu. Show diễn lớn có thể hạnh phúc, nhưng show diễn nhỏ sẽ khổ sở. Show diễn nhỏ sẽ không thể sô´ng nổi…”

“Anh nghĩ em là nhà thiê´t kê´ thời trang,” Lyne cười toe toét nói.

Cô mỉm cười chua chát. Cái ông này có bao giờ chịu thua không nhỉ? “Em biê´t anh hiểu em đang nói gì…”

“Anh đang nghe là có vẻ như em nghĩ anh là một show diễn Broadway. Em nói tiê´ng Anh đơn giản với anh đi mà cưng. Anh là loại không hiểu những thứ ngụ ý mà, em nhớ không?”

Ông vỗ vỗ tay cô vẻ đắ´c thắ´ng. Cái kiểu lì lợm không chịu hiểu cảm giác của người khác của ông là thứ đã khiê´n cô mắ´ng ông khoảng một tuâ`n trước, và giờ ông cô´ tỏ ra thông minh và chơi lại cô.

“Vâ´n đê` là, làm sao em có thể là một phụ nữ thành công khi em ở bên một người đàn ông còn thành công hơn em gâ´p bội?” cô hỏi. “Em không thể. Như vậy sự nghiệp của em chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Thê´ đây là vê` chuyện â´y à?” Lyne nói, nhê´ch mép cười. “Anh tưởng đây là thứ tâ´t cả phụ nữ các em muô´n. Ở bên một người đàn ông thành công hơn mình. Đây chẳng phải là một thứ khổ sở với phụ nữ trong suô´t hai mươi năm qua ư? Phụ nữ thành công không thể tìm được đàn ông vì không có đủ đàn ông thành công hơn họ, và chỉ có một sô´ ít, thì lại không muô´n ở bên họ? Đây chẳng phải là lời than phiê`n lớn nhâ´t rã`ng hâ`u hê´t đàn ông thành công chỉ muô´n ở bên bọn gái xinh nhưng đâ`n độn? Vậy xem xét tâ´t cả

https://thuviensach.vn

những điê`u đó, thì bé con nên cảm thâ´y hạnh phúc. Em đã chụp được một cơ hội vàng, và cơ hội vàng â´y tên là Lyne Bennett."

Ông ta mới trơ tráo làm sao! cô nghĩ, nhìn ông mà phát điên lên. "Suy nghĩ đó là từ hô`i thập niên chín mươi, Lyne ạ. Em không biê´t phụ nữ thành công nào lại nghĩ như thê´. Hâ`u hê´t những phụ nữ thành công mà em biê´t đê`u muô´n ở bên những người đàn ông ít thành công hơn..."

"Để họ có thể ra lệnh cho đàn ông?"

"Không. Bởi vì họ không muô´n bị ra lệnh." Cô ngả người ra ghê´. "Việc người nào có nhiê`u tiê`n hơn trong một mô´i quan hệ thì nă´m quyê`n kiểm soát, đó là một sự thật không thể tránh khỏi."

"Có thể," Lyne nói, "nhưng nê´u họ là người tử tê´, họ sẽ không bao giờ để người kia biê´t."

Cô ngạc nhiên nhìn ông. Trong cái kiểu vênh váo của ông, thỉnh thoảng có lúc Lyne bâ´t ngờ tỏ ra tử tê´. Có lẽ cô đã phán xét ông quá khác nghiệt... suy cho cùng, việc ông giàu có đâu phải lỗi của ông. Đó đâu nhâ´t thiê´t là lỗi vê` mặt tính cách.

"Anh hiểu điê`u em nói," ông nói. "Em muô´n anh bước vào thê´ giới của em. Vậy sao em không đưa anh đê´n ngôi nhà ở miê`n quê mà em luôn nhă´c đê´n nhỉ."

"Được rô`i, em sẽ đưa," cô nói. "Nhưng cả căn nhà của em nhỏ bă`ng phòng khách của anh. Có khi nhỏ hơn."

"Có phải em đang nói ră`ng anh là một kẻ hợm hĩnh không?" Lyne nói, giả vờ giận dữ.

"Em chỉ đang bảo ră`ng có khi anh sẽ chán tận óc. Ở đó không có gì cả - thậm chí anh không thể có được một miê´ng phomát tử tê´."

https://thuviensach.vn

“Buồn cười,” ông nói, lắc lắc đầu. “Anh đâu có định ăn phomát.”

Đưa Lyne về căn nhà ở vùng quê là một viễn cảnh mà Victory đã hy vọng sẽ tránh được. Căn nhà tranh nhỏ của cô, chưa tới 1.500 feet vuông, là thánh địa của cô, nằm ở một vùng hẻo lánh ở phía Bắc Connecticut chỉ có một cửa hiệu bánh, một bưu điện, một cửa hàng thực phẩm và một trạm xăng dầu. Nó không hề hoành tráng; không có tiệc tùng để đi. Thậm chí trong khuôn viên vài dặm không có nổi một nhà hàng tử tế. Nhưng đó chính là điều cô thích về nó. Khi cô về vùng quê, cô mặc quần áo cũ và đeo kính cũ, và thỉnh thoảng không gội đầu trong vài ngày. Cô nhìn các con bọ và quan sát chim chóc qua ống nhòm, xem sách về ruộng đồng để biết cái loại chim gõ kiến khác nhau. Căn nhà nằm giữa một khoảnh đất chín mẫu, và có một cái bể bơi nhỏ và một cái hồ. Vào buổi đêm, cô sẽ nghe tiếng ếch gọi bạn tình. Cô tưởng tượng có thể cực kỳ nhàm chán, nhưng ở đó cô chưa bao giờ cảm thấy nhàm chán. Ai có thể nhàm chán chứ, với tất cả thiên nhiên ở xung quanh mình như thế? Nhưng liệu Lyne Bennett có nghĩ như vậy không? Không chắc lắm. Ông ta sẽ đến và mặc chiếc áo len cashmere Etro trị giá một nghìn đô, và ông sẽ làm hỏng tất cả.

Nhưng có lẽ, cô nghĩ, đó chính là giải pháp. Lyne sẽ thấy con người thật của Victory, và ông sẽ không thích thú nữa.

Lyne muốn Bumpy lái xe chở họ về tối thứ Sáu, nhưng Victory không chịu. “Chúng mình sẽ đi bằng xe của em, và em lái.”

Lyne trông hơi sốc khi cô đỗ lại trước tòa nhà của ông trong chiếc PT Cruiser. Nhưng ông không nói gì cả, mà trình diễn màn thắt dây an toàn và đẩy ghế ra sau rất trịnh trọng, như thể chuẩn bị cho chuyến đi phía trước. “Anh đoán là nếu em bán công ty, em có thể sẽ mua một chiếc xe khác,” ông cố tình nói.

https://thuviensach.vn

“Em đang cân nhắc,” cô nói, lái xe vào dòng xe cộ, “nhưng về cơ bản em là người khá thực dụng. Ý em là, cái xe thực chất chỉ là phù phiếm thôi, đúng không? Nó không phải là một khoản đầu tư - nó mất giá ngay sau khi anh mua. Em không thể bán đúng bằng giá mua, như trang sức, đồ đạc hoặc thảm.”

“Cô chủ nhỏ của tôi,” Lyne nói, bám chặt vào bảng đồng hồ khi cô lạng lách trong dòng xe.

“Em thích giữ sự liên hệ với những thứ quan trọng.”

“Phụ nữ nào chả thế? Đó là một trong những quy tắc nhàm chán khi làm phụ nữ. Sao không giữ liên hệ với những thứ vớ vẩn?”

“Đó là lý do vì sao em có anh,” cô nói.

Lyne nhoài tới và bắt đầu nghịch những nút bấm trên bảng điều khiển chính giữa.

“Này anh?” Victory nói.

“Chỉ đang băn khoăn không biết xe này có điều hòa không khí không.”

“Có đấy, nhưng em ghét. Dù bên ngoài có ba mươi độ thì em cũng mở cửa xe.” Và để chứng minh quan điểm của mình, cô mở cửa sổ, làm làn khí nóng tạt vào người Lyne.

Kỳ nghỉ cuối tuần không đến nỗi thảm họa lắm cho đến tối thứ Bảy. Mãi đến lúc đó, Lyne đã cố gắng hết sức cho thấy ông cũng có một mặt khác, thoải mái hơn. Nhưng có lẽ một phần là do trong vòng bán kính ba mươi dặm không có sóng điện thoại di động.

https://thuviensach.vn

Vào sáng thứ Bảy, họ đi một hội chợ nông nghiệp địa phương. Và thay vì nhìn thỏ và gà trô´ng, Lyne cứ nhìn điện thoại di động của mình. “Làm thê´ nào mà ở đây cũng không có sóng nhỉ?” ông hỏi. “Anh dùng cái di động này trên đảo hoang ở ngoài khơi xa Thổ Nhĩ Kỳ, vậy mà ở Connecticut thì lại không có sóng ư?”

“Anh yêu, nhàm chán quá rô`i đâ´y,” Victory nói. “Than phiê`n việc không có sóng di động. Anh phải quên chuyện đó đi.”

“Được rô`i,” Lyne nói. Ông nghịch ngợm chọc ngón tay vào lô`ng một con gà trô´ng, và ngay lập tức bị mổ. “Chúa ơi,” ông nói, lă´c lă´c ngón tay. “Nơi quỷ quái gì thê´ này? Không có sóng di động và gà giê´t người.”

“Lại chỗ mâ´y cái máy cày xem đi,” cô nói.

“Đi giày này á?” ông hỏi, nhâ´c một chân lên. Ông đang đi đôi giày lười đă´t tiê`n của Ý.

“Này, cẩn thận,” một phụ nữ mặc bộ váy lộng lẫy kêu lên, bà này đang ngô`i một bên trên một con ngựa. Lyne nhảy sang một bên, đạp phải đô´ng phân, mà ngay lập tức Victory đoán là phân bò. Lyne cười vẻ anh hùng, chỉ nhìn xuô´ng giày khoảng mười lăm giây.

“Và bây giờ là John trong cuộc thi kéo máy cày, lâ`n đâ`u tiên cô´ thử kéo bô´n chăm pound,” phát ngôn viên thông báo trên loa.

“Em thích cái này lă´m, anh thích không?” Victory hỏi.

Cô nhìn Lyne đợi sự đô`ng ý, nhưng dường như đột nhiên ông đã biê´n mâ´t. Mẹ kiê´p ông, cô nghĩ. Ông cứ như một đứa trẻ luôn chạy biê´n đi rô`i bị lạc. Cô khoanh tay trước ngực. Cô sẽ không đi tìm ông. Ông lớn rô`i và cô không phải mẹ ông.

https://thuviensach.vn

Cô xem màn kéo máy cày, từng phút một trôi qua lại càng cảm thấy tức giận và sợ hãi không biết ông có bị làm sao không. Và rồi cô nghe phát thanh viên nói, “Đây là Line, hoặc là Lynn, thật không tài nào đánh vần cho đúng tên anh bạn này, cố thử lần đầu tiên kéo bốn chăm pound...”

Không thể nào. Nhưng lại đúng thế. Lyne ở đó, ngồi trên một chiếc máy cày, cố kéo nó qua đường đầy bùn. Ông đi tới được vạch cuối cùng và cô vỗ tay hoan hô, nghĩ ông thật hiếu thắng. Ông không thể ngăn mình không tham gia bất kỳ một cuộc đua tranh nhau.

Lyne vào được đến vòng bán kết, nhưng cuối cùng bị loại khi khói bắt đầu bốc ra từ động cơ máy cày lúc ông kéo đến tám trăm pound.

“Này bé có thấy anh không?” ông hổn hển nói, tự hào về bản thân. “Anh cho bọn nông dân ở đây sáng mắt ra, nhở?”

“Anh lấy cái máy cày đó ở đâu ra thế?” cô hỏi.

“Mua của một tay nông dân nào đó với giá mười ngàn đô.”

“Anh định làm cái quái gì với nó?”

“Em nghĩ sao?” ông nói. “Anh trả nó lại cho ông ta. Ông ta là bạn thân mới của anh. Bảo với ông ấy là lần tới khi về đây anh sẽ tới trang trại của ông ta và lái nó.”

Đêm đó, cô làm món gà nướng cho buổi tối. Lyne cứ luôn miệng nói về cuộc thi kéo máy cày, và ông đã hạ gục vài tay nhà quê thế nào. Cô nghĩ chuyện thật buồn cười, cho đến khi cô bắt đầu làm nước xốt. Lyne, vẫn tự mãn về màn biểu diễn kéo máy cày, nằng nặc đòi làm nước xốt, bảo rằng ông biết một công thức làm nước

https://thuviensach.vn

xô´t tuyệt hảo do mẹ ông dạy. Ông đổ rượu vang đỏ vào đó, và rô`i xô´t Worcestershire. Đột nhiên, Victory không chịu nổi nữa. Cô hét vào mặt ông, và trong một giây, ông đứng đó, sững sờ. Rô`i ông ném cái thìa vào bô`n rửa.

“Sao anh dám?” Victory nói, câ`m cái thìa lên. Cô dí nó vào mặt ông. “Anh không được phép cư xử như thê´ trong nhà em.”

“Được thôi,” ông nói. “Dù sao có vẻ em muô´n được ở một mình, vì thê´ tô´t hơn hê´t là anh đi vê`. Anh sẽ gọi Bumpy và bảo anh ta đê´n đón anh.”

“Ý kiê´n hay đâ´y,” cô nói.

Mâ´t hai tiê´ng rưỡi Bumpy mới đê´n được đó. Trong thời gian đó, họ gâ`n như không nói chuyện với nhau. Cô cô´ ăn món gà, nhưng nó khô khô´c và làm cô bị nghẹn. Đây chính là giây phút lẽ ra họ nên làm lành, khi một trong hai nên xin lỗi, nhưng có vẻ như chẳng ai buô`n cô´ gă´ng. “Tô´t hơn là cứ như thê´ này,” cô nói với ông, khi cuô´i cùng ông bước ra khỏi cửa.

“Sao cũng được,” ông lạnh lùng nói. Ông đã rút vào lại cái vỏ nhà tỷ phú thờ ơ của mình, và cô đã đẩy ông vào đó.

“Cậu chia tay vì nước xô´t ư?” Sau đó Wendy kêu lên, qua điện thoại.

“Luôn là những thứ nhỏ nhặt, chả phải à?” Victory nói. Cô nhìn quanh ngôi nhà nhỏ xíu của mình. Lẽ ra phải có cảm giác yên bình hạnh phúc, khi mà trật tự đã được khôi phục lại, nhưng thay vào đó nó dường như vă´ng vẻ và buô`n bã. “Ôi Wendy, tớ là đô` chê´t tiệt,” cô nói. “Tớ cư xử như một đứa dở hơi toàn tập. Tớ không biê´t mình bị làm sao nữa. Tớ nổi đóa lên. Tớ chỉ không thể chịu nổi khi nhìn thâ´y ông â´y trong không gian của tớ...”

https://thuviensach.vn

“Vậy sao cậu không gọi cho ông ấ y đi?”

“Tớ nghĩ là không nên. Giờ quá muộn rồ i, tớ chắ c chắ n là ông ấ y ghét tớ. Hoặc nghĩ là tớ bị điên. Mà tớ đã cho ông ta lý do khá chắ c chắ n để tin như vậy.”

Tuy vậy, cô đã nghĩ cuố i cùng rồ i thì Lyne sẽ gọi cho cô. Hồ i trước lúc nào ông cũng làm vậy. Nhưng lầ n này thì không. Hai ngày trôi qua, rồ i bố n ngày. Và giờ đế n lúc này, cô đã quyế t định sẽ quên ông. Không quan trọng gì cả.

Nhưng dù vậy, nó vẫn làm cô sợ - cái khả năng sợ hãi có thể ngay lập tức cắ t đứt với một người đàn ông và mọi tình cảm của cô dành cho ông. Xa mặt, cách lòng. Thật sự dễ dàng như thế ấ y.

Những phụ nữ khác có cảm thấ y thế này không? Wendy thì không, mà Nico cũng không. Dù cho Nico có ngoại tình, cô ấ y vẫn “yêu” Seymour. Nhưng có gì đó xảy đế n với ta khi ta có quá nhiề u mố i quan hệ, nghĩa là rấ t nhiề u các cuộc chia tay nữa. Đầ u tiên thì đau đớn khủng khiế p, và ta nghĩ mình sẽ không bao giờ vượt qua được chuyện này. Nhưng rồ i ta học cách phải nhìn về tương lai. Ta chỉ bị tổn thương vì anh chàng kia đã cướp đi ước mơ có một mố i quan hệ của ta. Ta hiểu rằ ng cảm giác tổn thương thực sự chỉ là về cái tôi mà thôi, về cái ý tưởng lấ y mình làm trung tâm rằ ng mọi người đàn ông xung quanh đề u nên yêu ta, rằ ng vũ trụ nợ ta điề u đó. Nhưng tình yêu không phải là cái quyề n con người không thể chuyển nhượng. Và vài phụ nữ có khi số ng suố t cả đời mà không có nổi một người đàn ông thực sự yêu họ. Một vài người đàn ông cũng vậy! Và chắ c hẳn cô là một trong số đó. Đó là một sự thật cô nên chấ p nhận, cô dữ dội nghĩ, dù có đau đớn đế n mức nào. Có ai bảo cuộc đời sẽ dễ dàng đâu. Cô có thể đương đầ u với nó; cô sẽ tiế p tục. Và hơn nữa, cô có sự nghiệp của mình.

https://thuviensach.vn

Cô lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ chiếc Mercedes lần nữa. Chiếc xe dường như đã tiến qua được một tòa nhà nữa, và cuối cùng, ông Hulot bật đèn xi nhan để rẽ trái vào lối xe chạy của cảng. Đây rồi, cô nghĩ. Bữa tiệc là sự công nhận cô và tài năng của cô, và mọi thứ mà cô đã làm việc rất chăm chỉ để đạt được.

Chiếc xe từ từ chạy xuống làn đường xi măng hẹp, cuối cùng dừng lại trước một chiếc du thuyền màu trắng sáng loáng có những bóng đèn nhỏ. Hai người đàn ông vạm vỡ mặc đồ hàng hải và cầm bảng đứng im ở cuối ván cầu. Một nhóm nhân viên an ninh đeo bộ đàm đứng một bên, còn phía trước là một đám paparazzi, bị một hàng cảnh sát mặc đồ màu da cam cản lại. Đèn sáng chói cả mắt, và qua làn ánh sáng trắng, Victory nhận ra những cặp diễn viên điện ảnh nổi tiếng đang nắm tay và vẫy rất chuyên nghiệp.

Victory ra khỏi xe, cúi xuống để cầm đuôi váy lên. Đột nhiên đám paparazzi chuyển sự chú ý qua cô, và cô mỉm cười, dừng lại đứng vài tư thế cho đám chụp ảnh, một vài người cô quen ở New York.

“Này, Victory,” một trong số đó hét gọi. “Lyne đâu?”

Cô nhún vai.

“Tôi nghe bảo ông ấy đang ở Cannes,” một người khác hét lên.

“Thuyền buồm của ông ấy ở đây...” một người nữa nói.

Lyne đang ở đây? Ở Cannes á? Tim cô đập thình thịch. Không, cô nghĩ, không thể nào. Dù cho ông có ở đây, có lẽ ông đi cùng một ai đó... và dù thế nào chuyện đó cũng không quan trọng. Giá gì cô có thể trở nên thành công hơn một chút nữa, cô nghĩ, khi cô bước tới ván cầu tàu và dừng lại để tạo tư thế chụp ảnh cho một tay paparazzi, tay này cứ nài nỉ cô quay lại. Có lẽ nếu cô làm việc chăm chỉ hơn và

https://thuviensach.vn

kiếm nhiều tiền hơn và công ty của cô phình to hơn, cô nghĩ... Có lẽ khi đó cuối cùng sẽ xuất hiện một người đàn ông thực sự yêu cô.

"Wendy?" Selden Rose kêu lên. "Wendy, phải cô đấy không?"

Ông ta còn nghĩ là ai mới được chứ? Wendy nghĩ, hơi khó chịu. Cô đã liếc nhìn thấy Selden khi xuống cầu thang nói chuyện với người quản lý để lấy thêm một phòng cho Gwyneth. Cô đã hy vọng tránh mặt ông. Nhưng đột nhiên ông nhìn lên từ tờ báo và mặt ông rạng rỡ vẻ ngạc nhiên sung sướng. Giờ thì không thoát được ông ta rồi. Cô sẽ phải nói xin chào. Nếu không, ông ta có thể đi nói với mọi người rằng cô khinh thường ông.

"Xin chào, Selden," cô nói, tiến lại phía bàn. Ông ta làm cái quái gì trong sảnh quầy bar của khách sạn Mercer lúc chín giờ sáng Chủ nhật nhỉ, và uống, cô nghĩ, nhìn thấy ly rượu trước mặt ông, thứ có vẻ như là một ly Bloody Mary? Và với một cái que, một lát chanh, ba quả ôliu, và một cái ống hút cắm trên đầu?

Selden Rose uống Bloody Mary từ một cái ống hút? Wendy nghĩ một cách xấu tính. Ông ta bao tuổi rồi, mười hai à?

Ông đứng dậy. Mặc dù uống bằng ống hút, trông Selden sexy đến ngạc nhiên, với mái tóc nâu dài và đôi kính đồi mồi. Thực sự rất đáng yêu. "Cô muốn làm một ly không? Hay là một cốc latte," ông hỏi. "Trông cô có vẻ có thể làm một ly đấy."

Cô lập tức bình tĩnh lại. "Trông tôi tệ đến thế sao?" cô hỏi.

"Không, Wendy, hoàn toàn không..."

https://thuviensach.vn

“Để tôi giải thích cho ông điề̀u này, Selden,” cô nói vẻ cảnh báo. “Nế́u ông muố́n biế́t một thứ về̀ phụ nữ, và đặc biệt là phụ nữ như tôi, thì ông không bao giờ nên bảo chúng tôi rằ̀ng chúng tôi trông có vẻ cầ̀n một ly rượu, cầ̀n đi bơm ngực, hay cầ̀n một ly latte chế́t tiệt.”

“Chúa ơi, Wendy,” ông nói, ngạc nhiên khi bị chỉ trích. “Tôi không có ý... Trông cô rấ́t tuyệt, như mọi khi...”

“Tuyệt?” cô hỏi, hơi nổi điên lên.

“Và chắ́c chắ́n cô không cầ̀n phải đi bơm ngực rồ̀i. Ý tôi là...” ông nói, ngập ngừng vì ánh mắ́t dữ dội của cô. “Tôi chỉ nói rằ̀ng cô cầ̀n một ly cà phê, hy vọng rằ̀ng cô sẽ ngồ̀i xuố́ng dùng một ly với tôi.”

Và ông kéo một chiế́c ghế́ ra.

Wendy nhìn cái ghế́ ngờ vực. Ồ̀ sợ quái gì chứ, cô nghĩ, hấ́t tóc qua vai. Không phải là cô có việc phải làm hay gì cả. Cô ngồ̀i xuố́ng. “Vậy? Ông khỏe không, Selden?”

“Tôi khá tuyệt...”

“Mọi người ở New York và Los Angeles, và đặc biệt trong ngành chúng ta, lúc nào cũng tuyệt cả. Ông có nhận ra điề̀u đó không?”

“Chà, tôi...”

“Chuyện đó có làm phiề̀n ông không, Selden? Ông không thấ́y nó... đáng ngờ à?”

“Nế́u cô nói như thế́...” ông lên tiế́ng.

“Tôi thì có đấ́y,” cô nói.

https://thuviensach.vn

Selden nghịch cái ô´ng hút. “Cô nên cảm thâ´y tuyệt, Wendy ạ. Bộ phim The Spotted Pig đạt hai giải Oscar.”

“Nhưng không giành được giải Phim xuâ´t sắ´c nhâ´t.”

“Nó là một bộ phim hài mà, Wendy,” Selden bình tĩnh nói. “Bộ phim hài gần đây nhâ´t được giải Phim xuâ´t sắ´c nhâ´t là Driving Miss Daisy. Hồi cuô´i những năm tám mươi. Cô biê´t mọi chuyện vận hành thê´ nào mà.”

“Phải, tôi biê´t,” cô sắ´c sảo nói. Cô bình tĩnh lại. Sao cô lại xâ´u tính với Selden đê´n vậy? Nhìn ông ta mà xem, cô vừa nghĩ vừa cầm khăn ăn lên. Với khuôn mặt mềm mại và mái tóc dài, trông ông như một giáo sư đại học hơn là một giám đô´c bộ phận phim ảnh khét tiê´ng xâ´u xa. Có lẽ đây là một sự nỗ lực cô´ tình của ông để làm không làm người khác liên tưởng được từ nghề nghiệp tới bản châ´t thực của ông. Mặt khác, nó cũng có thể có nghĩa là Selden Rose đơn giản cũng như mọi người khác và muô´n trông trẻ hơn tuổi. Cô gần như không thể tin nổi một năm trước cô thâ´y ông ta đáng sợ. Nhưng có lẽ khi nỗi sợ hãi nhâ´t của ta trở thành hiện thực, nó khiê´n tâ´t cả những thứ khác trở nên xa vời.

Mình phải gọi cho Nico và kể với cô â´y việc gặp Selden mới được, cô nghĩ.

“Ông đang làm gì ở đây thê´?” Cô hỏi, cô´ nở một nụ cười.

“Tôi sô´ng gần đây. Sáng Chủ nhật nào tôi cũng đê´n đây ăn sáng,” ông nói. “Tôi quen ở một mình rồi, trừ sáng Chủ nhật. Không có gì đáng buồn hơn việc tự làm trứng và thịt muô´i cho mình.” Ông mỉm cười ngọt ngào, khi Wendy nhìn chằm chằm vào tóc ông. Sao ông ta làm cho nó thẳng thê´ nhỉ? Cô hy vọng ông không là tóc.

https://thuviensach.vn

“Tôi tin chắc là ông tìm được một cô bạn gái mà không gặp khó khăn gì, Selden ạ,” cô nói vẻ cương quyết, không định bị câu chuyện chàng độc thân cô đơn của ông làm mủi lòng. “Ông thành công, lại không có con, ông...” cô dừng lại, “hấp dẫn.”

“Cô nghĩ thế à?” ông hỏi, có vẻ thực sự sung sướng khi được nghe lời khen. Ông chìa tờ thực đơn ra cho cô. “Cô nên thử món soufflé pho mát. Rất là ngon. Mà dù sao, mọi chuyện không đơn giản thế,” ông nói vẻ tự nhiên, ngả người ra trong ghế.

Wendy gật đầu, nhìn xuống tờ thực đơn. “Món soufflé hay là mối quan hệ?” cô hỏi, hy vọng rằng đó là món soufflé. “Mới sáng sớm thế này mà đã nói về các mối quan hệ sao?” cô nói, đưa trả tờ thực đơn cho ông.

“Cô nói đúng,” ông nói. “Nói chuyện cô vậy. Mà cô đang làm gì ở đây vậy?” ông hỏi vẻ ngây thơ. “Chẳng phải cô ở khu trung tâm xa ư?”

“Giờ chúng ta lại nói về các mối quan hệ rồi.”

“Thế á?”

“Chà, giờ tôi sống ở đây. Thế thôi,” cô nói. Cô nhìn quanh khó chịu, cảm thấy đột nhiên bị kích thích về mặt tình dục. Vì một lý do kỳ quặc nào đó cô bị Selden Rose cuốn hút - và cô không cưỡng lại được. Cô bắt chéo chân, ngoáy một bàn chân quanh mắt cá chân kia như thể cử chỉ này có thể chứa đựng ham muốn không phù hợp của mình.

“Thật á?” Selden hỏi. Trong giọng nói của ông ta có vẻ hào hứng phải không nhỉ? Hay là cô tưởng tượng ra? Như thể cố đè nén cảm xúc của mình, ông cau mày. “Vậy cuối cùng mọi chuyện với chồng cô đã không ổn thỏa.”

https://thuviensach.vn

“Không.” Cô lắc đầu. “Tôi nghĩ là ông đã nói đúng. Ông bảo một khi ai đó phản bội ta, họ sẽ lại làm thế.”

“Tôi rất tiếc cho cô, Wendy ạ, nếu chuyện đó làm cô buồn khổ.” Ông dừng lại, nhưng rồi ông nói ra điều đáng kinh ngạc hơn thảy. “Nhưng tôi rất vui cho tôi.”

Cô kinh ngạc nhìn ông. Ông ta thực sự nói thế á? Cô đỏ bừng mặt, đột nhiên cảm thấy choáng váng. Ông ta không thể thực sự có ý như thế. Cô tốt hơn là lờ đi.

“Tôi nói thực lòng đấy,” ông nói. “Có lẽ cô không muốn, nhưng tôi đang nghĩ chúng ta có thể ăn tối cùng nhau một lúc nào đó.”

“Ý ông là...?”

“Ý tôi là một cuộc hẹn hò,” Selden bạo dạn nói. “Tôi đoán người ta vẫn gọi nó như thế. Mặc dù nghe có vẻ buồn cười, ở tuổi chúng ta rồi mà còn đi hẹn hò.”

“Chúng ta?” cô kinh hoàng hỏi. Cô không định nói như thế, nhưng cô ngạc nhiên đến nỗi không biết mình đang nói gì nữa. Lần cuối cùng một người đàn ông xin hẹn hò với cô là khi nào? Cô tự hỏi. Chuyện đó có bao giờ xảy ra chưa?

“Nếu cô không muốn, tôi hoàn toàn hiểu,” Selden nói. “Ý tôi là, chúng ta làm việc cùng nhau...”

Nếu họ đi hẹn hò, thế có nghĩa là họ có ngủ với nhau không nhỉ? Cô tự hỏi, ý tưởng đó đột nhiên làm cô bị kích thích dữ dội. Nhưng không, chuyện đó xảy ra sau. Ta không được ngủ với người khác trong buổi hẹn hò đầu tiên.

Cô cảm thấy hơi chóng mặt. “Ồ không, Selden à,” cô nói, muốn trấn an ông. “Ý tôi là, chắc chắn rồi. Tôi rất vui được đi ăn tối

https://thuviensach.vn

với ông. Tôi đoán là giờ tôi có thể đi rồ̀i. Tôi không phải ngày nào cũng phải trông con nữa."

"Cô không phải á?" ông hỏi.

Cô nhún vai, muố́n nhanh chóng thay đổi chủ đề̀. Đi ăn tố́i với ông ta là một chuyện, còn kể cho ông ta nghe hoàn cảnh thảm hại của mình lại là một chuyện khác. "Ông có con không?" cô hỏi.

"Tôi muố́n..." ông nói, trông có vẻ không thoải mái, "nhưng tôi không thể."

"Ông không thể?" Wendy hỏi, hơi ngạc nhiên.

"Vợ đầ̀u tiên của tôi và tôi đã cố́. Chúng tôi đi xét nghiệm đủ loại, rồ̀i hóa ra tôi là người có vấ́n đề̀. Cô ấ́y tiế́p nhận chuyện này không tố́t lắ́m. Cô ấ́y ngoại tình và tôi phát hiện ra, và rồ̀i tôi ngoại tình."

Wendy há hố́c mồ̀m. "Tệ quá."

"Chuyện tệ hại lắ́m," Selden đồ̀ng ý. "Rồ̀i vợ thứ hai của tôi... Ừm, nói cho cùng là tôi đã lấ́y một người hoàn toàn trái ngược với người vợ đầ̀u tiên của mình. Chúng tôi lấ́y nhau không đủ lâu để tôi biế́t được liệu cô ta muố́n có con hay không. Nhưng tôi tin chắ́c là cô ta không muố́n. Mà dù sao tôi không đủ giàu cho cô ta."

"Vẫn có những phụ nữ như thế́ á?" Wendy sợ hãi hỏi.

"Ừ," Selden nói, vuố́t tóc trên trán. "Nhưng việc đó là lỗi của tôi. Tôi ngu ngố́c. Cô ta là siêu mẫu, và tôi để cho cái tôi chiế́n thắ́ng lương tri."

"Ít nhấ́t thì ông cũng nhận ra điề̀u đó," Wendy nói vẻ khích lệ, nhẹ nhõm khi họ nói về̀ ông chứ không phải vấ́n đề̀ của cô, và

https://thuviensach.vn

không phải cuộc hẹn hò tương lai của họ. “Hầu hết đàn ông vẫn nghĩ rằng nếu họ lấy siêu mẫu, chuyện đó sẽ giải quyết tất cả những rắc rối của họ.”

“Đó là nơi mọi rắc rối khởi đầu,” Selden nói một cách bí ẩn.

Wendy gật đầu, và ngả người ra trong ghế, cảm thấy bị ấn tượng. Không gì khiến một phụ nữ cảm thấy dễ chịu hơn việc một người đàn ông ở cùng với một siêu mẫu... và từ chối cô ta! Ở chuyện đó có gì đó rất an ủi. Nó có nghĩa là một người đàn ông có những giá trị riêng của ông ta ở nơi đúng đắn. Cô nhìn mặt ông trong vài giây. Selden thật sự tử tế đến thế sao? Hay cô lại đang phạm sai lầm, và tất cả những thứ này... những việc... chỉ là một phần của thủ đoạn nào đó để... để làm gì? Cô tự hỏi. Nếu ông ta đang cố dụ cô lên giường, thì chuyện có tệ đến mức đó không?

“Giờ cô làm gì?” ông đột nhiên hỏi. “Tôi định đi bộ qua khu Soho. Cô muốn đi cùng không?”

“Tại sao không chứ?” Wendy nói, đột nhiên thấy việc đi bộ với Selden Rose là một cách tiêu buổi sáng rất dễ chịu. Ít nhất cô cũng không phải ở một mình.

Selden thanh toán và họ đứng dậy. “Mà này,” ông hỏi. “Tôi quên hỏi cô. Tại sao cô lại ở Mercer? Chẳng phải chồng cô nên ở đây chứ không phải cô ư?”

Đột nhiên Wendy thấy chán nản, nhớ lại cuộc nói chuyện của mình với Tessa Hope ngày hôm trước. “Lẽ ra là thế... nhưng tình huống có chút đặc biệt. Tôi phải cho chồng tôi căn hộ của mình.”

“Chúa ơi, Wendy,” Selden nói. “Cô phải chịu đựng quá nhiều.” Ông giữ cửa mở cho cô, để cô đi qua. “Nếu cô cần một căn hộ, tôi có thể giúp cô. Tôi có một đại lý môi giới nhà đất rất giỏi.”

https://thuviensach.vn

“Cám ơn ông,” cô nói. “Có lẽ phải nhờ ông mới được.” Và bước ra ngoài, cô nghĩ Selden mới tử tế́ làm sao, và được ở bên một người đàn ông tử tế́ mới dễ dàng làm sao. Tử tế́! cô nghĩ. Có ai tưởng tưởng nổi cuố́i cùng đó chính là phẩm chấ́t mà cô mong muố́n nhấ́t ở một người đàn ông?

Ba tiế́ng sau, cô và Selden đang ở trong thang máy đi lên căn hộ của ông, sau khi lang thang tới tận sông Hudson rồ̀i quay về̀. Lần đầ̀u tiên trong suố́t bao tuầ̀n qua cô cảm thấ́y thực sự thích thú trong giây lát, thực sự quên đi chuyện Shane và những đòi hỏi đáng sợ của anh. Thật là lạ lùng và phấ́n khích khi đi bộ vào một ngày Chủ nhật với một người đàn ông không phải là chồ̀ng mình, và cư xử như thể họ là một cặp, tạt vào đủ các cửa hàng và rồ̀i vào quán cà phê nghỉ chân. Cô mua một cái váy cho Chloe, một con khủng long nhồ̀i bông cho Tyler, mà Selden đã chọn, và một cái áo khoác cho Magda. Trong suố́t thời gian đó họ nói chuyện rồ̀i nói chuyện, như thể cả hai đề̀u biế́t rằ̀ng khi họ thôi không nói chuyện nữa, thì cuố́i cùng họ không được đi cùng nhau nữa. Khi về̀ lại West Broadway, cô nhìn xuố́ng, không muố́n chia tay, nhưng cũng không biế́t phải làm gì, và ông đã nói, “Cô có muố́n xem căn hộ của tôi không? Tôi có thể cho cô số́ điện thoại người môi giới bấ́t động sản của tôi.”

“Thế́ tuyệt quá,” cô nói, cảm thấ́y nhẹ nhõm và đột nhiên hứng khởi.

“Tôi phải báo trước với cô, tôi không thích trang trí cho lắ́m...”

“Tôi cũng vậy,” cô nói, lén liế́c nhìn ông. Ông nhìn lại cô và cả hai vội vã quay đi, ngượng nghịu. Mọi thứ họ cầǹ phải biế́t đề̀u nằ̀m trong ánh mắ́t đó, cô nghĩ. Nó nói, “Tôi muố́n làm tình với cô, ngay

https://thuviensach.vn

bây giờ. Và tôi hy vọng cô cũng muốn làm tình với tôi.” Cô không hề nhìn thấy được ánh mắt đó trong suốt bao năm qua, kể từ khi còn độc thân - hơn mười lăm năm trước! Thật buồn cười khi giờ tất cả quay trở lại - miệng khô, mọi thứ trong người cứ như đảo lộn hết cả lên. Nỗi sợ hãi và phấn khích khi tưởng tượng đến vùng đất mà mình không hề quen biết. Một cơ thể khác, hy vọng rằng sex sẽ không khiến cả hai phải thất vọng...

Cô cau mày.

“Có chuyện gì à?” Selden hỏi.

“Ồ không,” cô nói. “Mọi thứ ổn cả.”

“Không lo cho lũ trẻ đấy chứ?” ông hỏi. Có cảm giác thang máy đi lên căn hộ của ông rất chậm. Đây là loại thang máy cũ - nó chậm chạp kinh khủng.

“Lúc nào tôi chả lo,” cô nói. “Nhưng bọn nhỏ ổn. Năm giờ Shane mới đưa chúng về lại chỗ tôi.” Giờ cô đã nói xong, cô nghĩ, bước một bước ra xa khỏi ông. Cô thực tế đã tuyên bố rằng cô có bốn tiếng tiếp theo để làm tình với ông.

“Shane làm gì với chúng cả ngày?” Selden hỏi.

“Anh ấy đưa chúng tới chuồng ngựa... con gái lớn của tôi có một con ngựa... và tới công viên, và thường là tới tiệc sinh nhật của một đứa trẻ nào đó.”

“Anh ấy có thể một mình trông nom bọn nhỏ?” Selden hỏi.

Wendy gật đầu. “Anh ta là một kẻ tồi tệ nhưng lại là một người cha tốt. Không may là thế.”

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy mở ra và họ bước vào một hành lang rộng với tường bă`ng kính dựng lên từ các khô´i màu xanh lá. Có một chiê´c thảm Oriental màu be trên sàn. “Đẹp ghê,” Wendy cẩn trọng nói.

“Cô vẫn chưa thâ´y đâu,” ông nói, đẩy cánh cửa ẩn đă`ng sau gương mở ra một không gian trô´ng không cực lớn. Căn hộ của Selden lớn hơn của cô râ´t nhiê`u - phòng khách và bê´p chă´c chừng 2.500 feet vuông. Nhưng ông không nói dô´i, ông không trang trí gì nhiê`u lă´m. Chính giữa phòng là một cái bàn gỗ với tám cái ghê´; dọc theo bức tường có các cửa sổ là một chiê´c sofa đơn độc đặt trước một cái bàn cà phê bă`ng kính. Và chỉ có mỗi thê´. Wendy không biê´t phải nói gì. “Nó...”

“Đơn độc, nhỉ?” Selden nói, đi vào bê´p. “Tôi cứ liên tục tự nhủ mình phải mua thêm ít đô` đạc, hay ít nhâ´t thuê một người trang trí. Nhưng cô biê´t thê´ nào rô`i đâ´y. Ta bận rộn rô`i cứ hoãn lại mãi, và rô`i trước khi kịp nhận ra, hai năm đã trôi qua.”

“Ông có cái giường nào không thê´?” Wendy hỏi.

“Tôi có chứ. Và một cái tivi màn hình lớn. Trong phòng ngủ. Tôi xem tâ´t cả các chương trình trên giường.”

Cô theo ông vào bê´p, tiê´ng bước chân cô vang vọng trên nê`n nhà bă`ng gỗ. Cô không thể tưởng tượng nổi Selden Rose - một giám đô´c ngành giải trí quyê`n lực lớn, ngạo mạn - lại sô´ng thê´ này. Nhưng ta không bao giờ thực sự biê´t người khác, cho đê´n khi ta thực sự hiểu, cô nghĩ vậy. Có lẽ việc cho phép cô xem căn hộ của ông với ông là một thứ mạo hiểm. Ông phải đủ tin tưởng cô đê´n mức nghĩ ră`ng cô sẽ không đê´n Splatch-Verner và buôn chuyện vê` căn hộ không được trang trí một cách kỳ quặc của ông. Đột nhiên cô tưởng tượng ra cảnh Selden nă`m một mình trên giường, mặc áo choàng, cầ`m điê`u khiển từ xa trong tay, xem đủ các chương trình tivi. Có gì

https://thuviensach.vn

đó thật sự buồ̀n bã và yế́u ớt trong cảnh tượng đó, cô nghĩ. Nhưng là thứ cô có thể hiểu được.

“Tôi có một chai champagne ướp lạnh,” ông gọi với ra với cô, mở cửa tủ lạnh. “Là loại Cristal. Victor cho tôi năm ngoái.”

“Vậy mà ông vẫn chưa uố́ng à?” cô hỏi, bước đế́n đằ̀ng sau ông.

“Tôi nghĩ là mình chờ một dịp đặc biệt,” ông nói, quay lại với cái chai trong tay và họ suýt va vào nhau.

“Tôi xin lỗi.” Wendy nói.

“Tôi thì không. Wendy, tôi…” Ông không nói hế́t câu, vì đột nhiên ông nghiêng người xuố́ng và bắ́t đầ̀u hôn cô.

Đó là một trong những giây phút tuyệt vời, và đột nhiên, họ hôn riế́t lấ́y nhau, Selden chỉ dừng lại để đặt chai champagne xuố́ng. Vẫn hôn nhau, họ bắ́t đầ̀u cởi quầ̀n áo, và Selden dẫn cô qua phòng khách xuố́ng cái sofa.

“Ngực em,” cô thì thầ̀m. “Bụng em. Em đã có ba con…”

“Anh không quan tâm,” ông nồ̀ng nhiệt nói.

Họ vẫn làm tình một tiế́ng sau đó khi cô nghe điện thoại đổ chuông, tiế́ng chuông vang lên trong không gian trố́ng. “Điện thoại của em…” cô nói.

“Em có nhấ́t thiế́t phải nghe không?” ông hỏi.

“Em không biế́t…”

Điện thoại tiế́p tục đổ chuông và vài giây sau, tiế́ng báo có tin nhắ́n lại vang lên.

https://thuviensach.vn

“Em nghe máy đi,” Selden nói, lăn xuố´ng khỏi người cô. “Cứ phải lo lă´ng thì không ích gì cả.”

Cô ra khỏi giường của ông, và nơi cuố´i cùng họ cũng lên đó, và không mặc gì bước ra phòng khách, nơi cô bỏ túi trên bàn. Cô lục lọi túi lâ´y điện thoại.

“Mẹ, mẹ ở đâu thê´?” Magda hỏi, bă`ng một giọng thì thâ`m vẻ buộc tội, ngay lập tức khiê´n Wendy hoảng sợ. “Mẹ ở đâu thê´?” nó lại hỏi. “Bọn con bị mọc mụn. Bọn con ô´m hê´t cả rô`i…”

Một tia nă´ng chói chang rọi qua cánh cửa sổ Pháp mở toang lên tận giường và chiê´u lên mặt Victory, khiê´n cô giật mình mở mă´t.

Cô ngô`i dậy, và rô`i ngay lập tức nă`m xuố´ng lại, khẽ rên rỉ. Đâ`u cô có cảm giác như một khô´i xi măng đã bị một cái mỏ cặp siê´t lại.

Ôi không. Cô vẫn còn say à?

Và tại sao cửa chớp lại mở ra thê´?

Hmmmmm. Chă´c hẳn tô´i qua cô đã mở ra khi quay vê` phòng. Giờ nghĩ lại, cô nhớ mình đã ra ngoài ban công, ngă´m biển, ánh trăng sáng bạc trên mặt nước với những con sóng nhỏ bă´t lâ´y ánh sáng lâ´p lánh. Nhưng có vẻ như cô chỉ nhớ được mỗi câu sau: “Nó thực sự chẳng khá gì hơn Hamptons, anh biê´t không? Vậy mà dân Pháp thật hợm hĩnh vê` nó.” Mà cô đã nói câu này với ai nhỉ? Không phải Pierre… hay là Lyne Bennett? Tô´i qua cô có gặp Lyne không nhỉ? Khuôn mặt ông quay lại với cô - còn có những khuôn mặt khác nữa quanh nó - như nhìn thâ´y ai đó trong cuố´n sổ ảnh lưu niệm

https://thuviensach.vn

thời cấp ba cho ban nhạc của trường. Cô tưởng tượng ra ông mặc đồ dạ tiệc, và trông cực kỳ thích thú.

Đột nhiên cô ngồi thẳng dậy. Không phải Lyne. Đó là một tay diễn viên, cô nghĩ. Tay diễn viên người Pháp cô đã gặp... trong khách sạn... lúc đêm khuya... Người Pháp có ngôi sao điện ảnh riêng của họ mới tuyệt vời làm sao, cô nghĩ. Tay này có cái mũi rõ là to, mặc dù có vẻ anh ta là một sao còn trẻ. Cô hy vọng anh ta cuối cùng không ngủ trong phòng cô. Chuyện kiểu này trước đây đã từng xảy ra, khi cô tỉnh dậy và phát hiện ra người ngủ trên ghế hoặc trên sàn. Và có lần cô còn phát hiện ra một gã ngủ trong bồn tắm. Nhưng chuyện đó xảy ra ở Los Angeles, nơi mà rõ ràng loại sự việc như vậy xảy ra suốt.

Cô bò xuống cuối giường và ngó nghiêng căn phòng. Có vẻ như không có người lạ nào cả, và cô ngồi xổm lên, cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy vậy, cô vẫn có cảm giác hơi khó chịu khi nghĩ tới tay diễn viên trẻ kia. Cô có ngủ với anh ta không nhỉ? Hay có khi là sỉ nhục anh ta? Cô nhớ mang máng đã nói gì đó về mũi anh ta, và sao mà nó lớn hơn bình thường. Và nếu anh ta mà là diễn viên Mỹ thì anh ta phải đi cắt cái phần chóp mũi đi. Có lẽ nào đó chính là lý do cô cảm thấy tội lỗi không nhỉ. Nhưng có vẻ như người Pháp không dễ bị sỉ nhục bởi những lời nhận xét về mũi của họ. Người Pháp thường tự hào về cái mũi lớn của họ, bảo rằng họ dùng vào đủ chuyện hay ho mà người Mỹ không tài nào hiểu được.

Humm, cô nghĩ. Cô phải uống chút cà phê. Cà phê giúp cô suy nghĩ.

Cô cầm điện thoại lên. “Mang cho tôi ít cà phê được không?” cô hỏi.

“Chào buổi sáng, thưa madame. Tôi xin lỗi, nhưng phục vụ phòng sẽ mất một tiếng.”

https://thuviensach.vn

“Một tiế´ng?” cô hỏi, kinh hoảng. “Cho một tách cà phê?”

“Vâng, thưa madame. Sáng nay chúng tôi rấ´t bận.”

“Khách sạn kiểu gì thế´ này? Cô tuyệt vọng hỏi. “Cũng đâu có nhiề`u phòng lắ´m...”

“Nhà hàng rấ´t tiện lợi cho bữa ăn sáng, thưa madame. Rấ´t dễ chịu. Trông ra biển.”

“Ở đây chỗ nào chả trông ra biển,” cô nói với một tiế´ng thở dài khó chịu. “Và cô có thể bảo mọi người đừng gọi tôi là Madame có được không? Tôi chưa kế´t hôn.” Cô gác máy, và giận dữ ngồ`i trên giường. Trả hai nghìn đô một đêm, bạn nghĩ bạn có thể có được một tách cà phê trong phòng vào buổi sáng!

Ôi trời ơi. Đầ`u cô... cô thực sự cảm thấ´y không khỏe lắ´m. Đầ`u tiên, có một bữa tiệc trên thuyề`n buồ`m của Pierre, nơi cô chắ´c chắ´n mình đã uố´ng champagne (nhưng ai mà chả uố´ng) vì có quá nhiề`u chuyện cầ`n phải ăn mừng. Và rồ`i, cô quay về` khách sạn và đã uố´ng thêm khá nhiề`u, vì đột nhiên cuố´i cùng chẳng còn gì để mà ăn mừng nữa...

Trời ơi. Cảnh tượng đó trên chiế´c du thuyề`n. Đột nhiên cô nhớ ra hình ảnh Pierre Berteuil, mặt đỏ bừng lên vì giận dữ. Cô đã nói gì với ông ta mà khiế´n ông ta giận điên lên thế´? Nhưng có lẽ ông không giận cô. Có lẽ ông giận một ai đó khác. Cô bắ´t đầ`u nhận ra rằ`ng Pierre là một trong những tay giàu có rấ´t dễ nổi cơn tam bành. Chắ´c chắ´n ông ta cũng đang bị đau đầ`u như cô. Có khi bản thân ông ta cũng chả nhớ mọi chuyện đã xảy ra nữa.

Chuông cửa reo và cô giật bắ´n cả mình, bò xuố´ng khỏi giường để ra mở cửa. Có lẽ cuố´i cùng phục vụ phòng cũng tới. Cô mở cửa lòng đầ`y hy vọng, nhưng chỉ là một bà hầ`u phòng, cầ`m một tờ báo và

https://thuviensach.vn

chô`ng khăn lau, và trông râ´t không hài lòng. “Madame,” bà ta khịt mùi, đưa tờ báo cho Victory.

Bà này bị cái gì không biê´t? Victory nghĩ. Cái đám phụ nữ Pháp già này - họ râ´t là kỳ quặc. Bà hâ`u phòng bước vào phòng tă´m và bă´t đâ`u xả nước â`m ĩ. Victory quay lại giường và bă´t đâ`u xem báo. Ở Pháp, các nhà thiê´t kê´ thời trang nổi tiê´ng ngang với ngôi sao điện ảnh. Và tờ báo đã tường thuật lại đâ`y đủ, chi tiê´t bữa tiệc của Victory trên chiê´c du thuyê`n của Pierre. Robbie Williams đã trình diễn (nhưng chỉ hai bài, và không bài nào là hit cả). Khách đê´n dự được phục vụ Dom Perginon và trứng cá tâ`m (phâ`n này thì đúng). Jenny Cadine cũng có mặt ở đó (nhưng chỉ nửa tiê´ng sau là bỏ vê`, bảo ră`ng cô ta mệt), và cả Hoàng tử William và Harry cũng có mặt (người lẽ ra phải đi học ở trường! Victory nghĩ). “Viva La Victory!” một câu chuyện giật tít, phía trên một tâ´m ảnh chụp cô đang nhảy trên một cái bàn.

Ôi trời ơi, cô nghĩ, đưa bức ảnh lại sát mặt. Cô đang giơ một chân lên trời, và có vẻ như cô đã bị mâ´t một chiê´c giày. Thảo nào bà hâ`u phòng trông bâ´t bình thê´. Thật sự không chuyên nghiệp lă´m, cô nghĩ, khi nhảy trên bàn mà giày bị mâ´t. Nhưng ai đó phải làm việc đó... và từ những gì cô lượm lặt được từ vô´n tiê´ng Pháp nghèo nàn của mình, bữa tiệc có vẻ là một thành công vang dội. Có lẽ sau rô´t không có gì phải lo lă´ng cả.

Nhưng rô`i, Pierre và vẻ mặt giận dữ của ông ta quay lại với cô như một đoạn phim. Phâ`n đuôi thuyê`n đã biê´n thành sàn nhảy disco, với những ánh sáng lập lòe. Và trong trí óc cô, cô nhìn thâ´y Pierre giận dữ bò tránh xa qua một chiê´c gô´i quỳ bọc da ngựa trong ánh đèn flash như của máy chụp ảnh. Thiệt tình, cô nghĩ. Pierre đẹp trai, nhưng khi ông ta nổi giận thì không đẹp trai chút nào. Mặt ông ta nhăn nhúm lại như một quả cà chua bị nướng quá lửa. Có lẽ ai đó nên nhă´c cho ông ta biê´t chuyện này, cô nghĩ.

https://thuviensach.vn

Đầu cô bắt đầu giật giật. Cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải đi xuống nhà hàng, mà ở đây giá cắt cổ nổi tiếng - họ rất có thể đòi hai mươi đô cho một tách cà phê. Cô loạng choạng bước đi tới tủ quần áo, nơi cô lấy ra một sơmi vải lanh và một quần bó. Cô vào phòng tắm đánh răng, cố tình mỉm cười với bà hầu phòng cho đến khi bà ta hiểu ý và ra ngoài. Rồi cô nhìn vào gương. Chiếc mặt nạ ngủ mà cô mang đã tụt lên tận đỉnh đầu, trông như một con sâu bướm, và giờ tóc cô chĩa ra như một mớ tóc giả.

Cô thấm nước rồi vuốt xuống, nhưng nó lại chĩa lên. Cô vào lại phòng ngủ và thấy một cái khăn lụa trắng dài nằm trên ghế bành. Cái này của ai nhỉ? Rõ là của đàn ông - một trong những khăn lụa mà đàn ông dùng khi mặc tuxedo. Cô cầm lên và nghĩ mình ngửi thấy mùi nước hoa Pháp. Cô nhìn vào gương và cau mày, buộc cái khăn quanh đầu. Quan trọng là người đàn ông bí ẩn kia đã khôn ngoan tự chuồn đi trước khi cô tỉnh dậy, để không khiến cho cả hai phải xấu hổ thêm.

Cô nhìn quanh phòng, và thấy một đôi kính đen to đùng nằm trên bàn. Cái này cũng không phải của cô. Cô đeo kính lên, nhìn ra cửa sổ vào mặt trời, rồi tháo ra. Chà, cô nghĩ, cẩn thận đi xuống cầu thang cẩm thạch dẫn xuống tầng một, dù đêm qua có xảy ra chuyện gì, thì ít ra hôm nay cũng là một ngày đẹp trời. Hôm nay là Chủ nhật và cô không có kế hoạch gì - có lẽ cô sẽ ngồi ở bể bơi. Chắc chắn cô sẽ gặp được vài người quen biết, và rất có khả năng có người sẽ mời cô đi ăn trưa. Cô giơ tay lên bịt tai lại. Tiếng bước chân trên nền đá cẩm thạch thật quá ầm ĩ; người ta nên trải thảm mới phải. Tiếng giày của cô nện xuống nền đá lách cách vọng tới sảnh như thể tiếng súng. Và giờ nhân viên tiếp tân ngẩng lên nhìn cô, cau mày. Anh ta bước ra khỏi bàn và tiến tới trước.

“A, Madame,” anh ta nói. “Tôi có cái này cho cô.” Anh ta đưa cho cô cái đồng hồ của cô. Cô bối rối giơ nó lên, tự hỏi sao đồng hồ

https://thuviensach.vn

của mình cuố´i cùng lại ở bàn anh ta. Nhân viên tiế´p tân ngả người tới trước, và thì thầ`m nói, “Tôi tin là cô đã bị mấ´t nó tố´i qua. Khi chơi bài. Quý ông thắ´ng được nó muố´n đảm bảo nó được trả lại cho cô.”

Chơi bài?

“Cám ơn anh,” cô nói. Cô đeo đồ`ng hồ` lên cổ tay và nhăn nhó mỉm cười.

“Cô ổn chứ, Madame?”

“Ô` ổn,” cô nói. “Tôi hoàn toàn ổn. Không thể tố´t hơn.” Cô dừng lại. “Và người đàn ông đó...?”

“Ông â´y ra vê` vào sáng nay khoảng nửa tiế´ng trước. Ông â´y bảo sẽ quay lại du thuyê`n của mình và không chắ´c khi nào mới được gặp lại cô.”

Chuyện này nghe không dễ chịu lắ´m, vì thế´ Victory quyế´t định không tiế´p tục hỏi nữa. “Cám ơn,” cô nói. Cô bắ´t đầ`u cẩn thận bước đi qua sảnh. Có những chiế´c ghế´ sofa bọc lụa và những bàn cẩm thạch nhỏ và trường kỷ đặt rải rác khắ´p chỗ này. Một bãi mìn thực sự - một người có thể vấ´p ngã vào bấ´t cứ lúc nào!

Cô bước qua những cánh cửa gỗ ở cuố´i sảnh. Nó dẫn ra ngoài, thêm một loạt bậc thê`m bă`ng đá cẩm thạch nữa. Cô bước ra ngoài và đeo kính râm lên. Chơi bài! Không may là chuyện đó lại nghe hợp lý. Cô không bao giờ cưỡng nổi một ván bài. Và vì vài lý do đáng hố´i hận nào đó, bài bạc có vẻ luôn đi được đi kèm với một số´ lượng lớn rượu whisky. Di chuyển thật nhẹ nhàng, như thể cô được làm bă`ng thủy tinh và có thể bị vỡ, cô bước xuố´ng bậc thê`m như một con cua.

https://thuviensach.vn

Một lô´i nhỏ lát gạch dẫn đê´n nhà hàng qua một mê cung những bờ dậu cao, và từ sau một bờ dậu một xe đẩy trẻ em đột nhiên xuâ´t hiện trước mặt cô, suýt nữa thì đâm vào cô. Victory nhảy bật lại ở phút cuô´i cùng, thực tê´ là đã ngã vào bờ dậu. “Tôi râ´t xin lỗi,” một giọng phụ nữ Anh dễ chịu câ´t tiê´ng, rô`i nói tiê´p, “Ôi cưng ơi! Là chị à. Tôi không nhận ra chị với đôi kính râm này đâ´y. Chị dậy sớm quá nhỉ?”

“Thê´ á?” Victory hỏi, mỉm cười khi đứng thẳng lên từ bờ dậu. Người phụ nữ này là một trong những cô gái Anh dễ thương mà cô gặp ở bữa tiệc tô´i hôm trước. Nhưng tên cô ta là gì nhỉ? Tên râ´t lạ, như kiểu “granny”... Grainne, đúng rô`i, cô nhẹ nhõm nghĩ. Kiểu gì đó cô nhớ ra mình đã ở hàng giờ với những cô gái Anh này. Họ râ´t là vui - và cư xử khá tệ. Chô`ng họ là đô´i tác làm ăn với Pierre. Họ dành toàn bộ thời gian để đi shopping và tiệc tùng, bay vòng quanh thê´ giới trên những chiê´c phi cơ riêng và, như họ vẫn luôn miệng nói, “Nghịch ngợm.” Nghe thê´ thì có vẻ như họ đã luôn “nghịch ngợm” ở mọi quô´c gia trên thê´ giới.

“Tô´i qua chị hơi say chút đỉnh đâ´y cưng ạ,” cô Grainne này nói, với một kiểu cô´ tình nói giảm đi. “Nhưng tâ´t cả chúng ta đê`u say cả mà. Và chị tuyệt đô´i đúng,” cô ta nói, gật đâ`u vê` phía đứa bé nhỏ xíu đang nă`m trong xe đẩy. “Trẻ con thật quaaaá chán.”

“Tôi nói thê´ á?” Victory kinh hoàng hỏi. “Tôi chă´c là mình không nói thực lòng. Tôi không hê` biê´t là cô có con...”

“Chị nhộn kinh â´y, cưng ạ. Ai cũng yêu chị. Và chô`ng tôi bảo chị không phải lo lă´ng gì vê` Pierre cả. Ông ta là một lão khọm già. Mẹ ông ta ở Thụy Điển, chị biê´t đâ´y, cho nên ông ta khó tính khủng khiê´p...”

“Pierre...” cô rê`n rĩ thô´t lên.

https://thuviensach.vn

“Dù chuyện gì xảy ra, chị cũng phải đến ở với chúng tôi ở Gstaad vào tháng Hai nhé,” Grainne ngọt ngào nói, vỗ lên tay cô. “Tôi sẽ để số di động lại chỗ tiếp tân... Tạm biệt cưng! Gọi cho chúng tôi nhé,” cô ta ngoái lại nói, khi đẩy đứa bé đi.

Victory cương quyết bước tới trước. Cô cần phải uống ít cà phê. Cô có một cảm giác rất tồi tệ là có chuyện gì đó đã xảy ra với Pierre. Và nó không tốt lắm.

Một cầu thang bằng gỗ dẫn tới một không gian ngoài trời của nhà hàng, và chỉnh lại cái khăn quàng để nó không che mất tai, cô bắt đầu bước lên, cương quyết xuất hiện với vẻ bình thường và thư thái hết mức có thể. Nếu có chuyện gì thực sự tồi tệ đã xảy đến với Pierre tối qua, thì cô càng phải cư xử thật tự nhiên, như thể mọi thứ đều ổn cả. Vẫn có khả năng, cô lý luận, rằng chỉ rất ít người biết cái sự vụ tồi tệ này. Mà giả sử là chuyện đó có xảy ra.

“Bon matin, Madame,”(18) người phục vụ nói, và khẽ cúi đầu. Victory gật đầu, và theo anh ta đi qua nhà hàng tới một bàn nhỏ cạnh lan can. Nhà hàng, được phủ một mái hiên có sọc xanh và trắng, khá là đông, cô nghĩ, và khi nhìn đồng hồ, cô thấy mới chín giờ sáng.

Thế này là sớm, đặc biệt là khi tối qua cô đã ngủ rất muộn. Thảo nào thế giới cứ đảo điên không thực thế nào ấy, cứ như thể cô vẫn đang mơ. Ngước lên, cô thề là nhìn thấy Lyne Bennett ngồi ở một cái bàn cạnh lan can, đọc báo và cầm một cái khăn ăn có đá đặt trên mũi. Khi lại gần hơn, thì cô nhìn thấy quả thực đó là Lyne, và tâm trạng ông có vẻ không dễ chịu gì cho lắm. Ông ta đang làm cái quái gì ở đây nhỉ? Cô tự hỏi, hơi thấy khó chịu. Cô thực sự không sẵn sàng để gặp ông vào lúc này, đặc biệt là khi đang ở trong tình trạng này...

https://thuviensach.vn

Phục vụ bàn dẫn cô tới cái bàn trô´ng cạnh bàn Lyne. Anh ta kéo ghê´ đô´i diện với ông, để cô và Lyne có thể ngô`i xoay lưng vào nhau. Lyne khẽ ngước lên. “Chào buổi sáng,” ông nói vẻ bình thản và quay lại đọc báo tiê´p.

Kiểu chào này hơi kỳ lạ với người mà ta đã hẹn hò hơn sáu tháng. Nhưng Lyne râ´t lạ. Chà, hai người có thể cùng chơi trò này, cô nghĩ. Bă`ng một giọng thản nhiên không kém, cô nói “Chào buổi sáng” lại, rô`i ngô`i xuô´ng.

Cô mở khăn ăn màu hô`ng ra, và trải lên đùi. Đă`ng sau cô, cô có thể nghe Lyne đang giở tờ báo. Có một tiê´ng sột soạt rõ to, theo sau là tiê´ng Lyne đang vuô´t thẳng tờ báo râ´t khó chịu.

Cô nhâ´p một ngụm nước. “Anh có thực sự phải làm thê´ không?” cô hỏi.

“Làm cái gì?” ông hỏi.

“Vuô´t phẳng tờ báo. Nghe như tiê´ng phâ´n viê´t két két trên bảng vậy.”

“Ô`, anh xin lỗi,” ông nói, với vẻ lịch sự giả vờ. “Nhưng trong trường hợp em không để ý, sáng nay anh hơi bị tàn tật đâ´y.”

“Chuyện đó không hẳn là lỗi của em, phải không nhỉ?” cô hỏi. Cô ra hiệu cho bô`i bàn. “Mà cái mũi của anh bị làm sao vậy?”

“Sao cơ?” ông hỏi.

“Mũi của anh,” cô nói. “Anh làm gì với nó thê´?”

“Anh chẳng làm gì với nó cả,” ông nói, bă`ng giọng mà cô hy vọng là sự giận dữ để chê´ nhạo cô. “Chă´c là em nhớ, đó là anh bạn của

https://thuviensach.vn

em, tay diễn viên người Pháp với cái mũi khổng lô`. Thă`ng này có vẻ muô´n làm mũi anh to lên bă`ng mũi nó.”

Buổi sáng hôm nay càng lúc càng tệ, cô nghĩ. Tô´i qua đã có chuyện gì đó tô`i tệ xảy đê´n với Pierre Berteuil, và rô`i Lyne bị tay diễn viên người Pháp đâ´m vào mũi. Hình ảnh lờ mờ Lyne vật lộn với tay người Pháp ngoài hành lang đột nhiên hiện ra trong đâ`u cô. “Vậy là tô´i qua em có gặp anh,” cô nói.

“Phải,” ông nói vẻ cô´ tình. “Có gặp.”

“Ừmmmmm,” cô gật đâ`u. “Em hiểu rô`i.” Một bô`i bàn lại phòng cô câ`m theo một bình cà phê. “Và anh cũng ở khách sạn nữa?”

“Anh đưa em vê`. Sau bữa tiệc. Em nă`ng nặc đòi chơi bài. Tay diễn viên Pháp cô´ cướp cái đô`ng hô` của em, và khi anh phản đô´i, hă´n quyê´t định đánh anh.”

“Mới... tuyệt vời làm sao,” Victory nói.

“Anh đê´n bữa tiệc khá muộn,” ông nói. “Vừa kịp lúc để nghe em bảo với Pierre Berteuil là một ngày nào đó em sẽ có một chiê´c du thuyê`n to hơn của ông ta.”

Victory làm rơi cái thìa xuô´ng sàn dưới ghê´ Lyne. Sao cô có thể nói câu đó với Pierre Berteuil nhỉ? Nhưng đó chính xác là câu cô sẽ nói. Cô cúi xuô´ng nhặt cái thìa cùng lúc với Lyne. Ông đưa cái thìa cho cô. “Em xin lỗi,” cô nói, với vẻ lịch sự thái quá.

“Không có gì,” Lyne nói. Trông ông thực sự không ổn lă´m, Victory nói, đặc biệt với cái cục u màu đỏ to đùng trên cánh mũi. “Anh mừng là em đã tìm thâ´y khăn và kính của anh,” ông nói thêm.

“Ô`! Cái này của anh à?” cô hỏi. “Em tìm thâ´y ở trong phòng sáng nay.” Chuyện này thực sự tệ, cô nghĩ. Và đột nhiên cô nhớ ra

https://thuviensach.vn

Lyne đã vào phòng cô. Và thấy tay người Pháp ở đó, và rồi kéo hắn ra ngoài hành lang. Cô hắng giọng. “Anh có... ờ... ở lại đêm không? Ý em là ở khách sạn ấy.”

Cô nghe tiếng Lyne khuấy cà phê, rồi một tiếng xoạp. “Xét về mặt thực tế. Anh thức dậy trên sàn phòng em. Còn nguyên quần áo, anh xin nói thêm.”

“Em có cảm giác là có một người đàn ông trong phòng em,” cô khẽ nói. Cô cầm thực đơn lên.

Một phút trôi qua. “Lyne?” cô hỏi. “Em thực sự bảo với Pierre rằng một ngày nào đó em sẽ mua một chiếc thuyền lớn hơn của ông ta à?”

“Khăng khăng ấy,” Lyne nhấn mạnh.

Cô gật đầu. Thảo nào cô cứ thấy khuôn mặt Pierre nhăn nhúm như một quả cà chua. “Nó có... khó ưa không?” cô hỏi vẻ cẩn trọng.

“Phần đó thì không,” Lyne nói. “Anh nghĩ Pierre ngạc nhiên. Nhưng ông ta không nổi giận, chưa thì đúng hơn.”

“Ôi trời.” Victory ngồi ngả ra ghế.

“Về cơ bản em cho ông ta Màn Đặc biệt của Victory Ford,” Lyne vừa nói vừa gập tờ báo lại.

“Em hiểu rồi.” Cô dừng lại. “Và chính xác thì điều gì đã khiến ông ta nổi điên lên?”

“Anh không chắc lắm,” Lyne nói. Bồi bàn mang cho ông đĩa trứng. “Có thể là phần khi em bảo với ông ta rằng phụ nữ sẽ thống trị thế giới thời trang và rằng ông, chính ông ta, rất có khả năng sẽ tiêu tùng trong vòng mười năm nữa.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện đó cũng đâu tệ lắ´m…”

“Ừ, không tệ. Và như sau đó anh có nói, em có lý do đúng đắ´n để bảo vệ cho mình.”

“Ô` vâng,” cô nói, nhắ´m mắ´t lại và xoa xoa hai thái dương. “Chắ´c chắ´n là thê´ rô`i.”

“Tay đó bảo rằ`ng một khi em có tiê`n, em nên thôi không làm việc nữa, tìm một người đàn ông và có con đi.”

“Nói thứ dở hơi thê´ mà cũng nói.”

“Ừ, đúng thê´, anh cô´ giải thích với ông ta rằ`ng ta không nên nói một điê`u như thê´ với một phụ nữ New York.”

“Ông ta không đô`ng ý, đúng không?”

“Đúng,” Lyne nói. “Ông ta bảo ông ta chán ngâ´y nữ doanh nhân rô`i, và rằ`ng cả thê´ giới này phát chán lên với những phụ nữ cư xử như đàn ông, và phụ nữ mang ca táp, và rằ`ng điê`u phụ nữ thực sự muô´n là ở nhà và được chăm sóc.” Lyne dừng lại. “Cái bọn Pháp này râ´t chi là cổ hủ. Dù nói gì cũng thê´.”

“Anh đã râ´t tử tê´ khi đã bảo vệ em,” Victory nói.

“Thực ra thì em không câ`n anh,” Lyne nói. “Em tự bảo vệ bản thân khá tô´t rô`i.”

“Em là một con hổ à?” cô hỏi, cho ba viên đường vào tách cà phê.

“Em xé tan ông ta ra. Đê´n lúc em xé xong, thì tay người Pháp đó chẳng còn gì ngoài một vũng champange.”

“Nhưng không phải em cô´ tình làm thê´. Thực sự em không cô´ tình.”

https://thuviensach.vn

“Có vẻ như ông ta thực sự nghĩ là em cô´ tình đâ´y. Ông ta đứng dậy và giận dữ bỏ đi.”

“Ôi trời,” Victory nói. Cô uô´ng hê´t tách cà phê và rót cho mình một tách nữa. “Anh có nghĩ ông ta... giận đê´n mức không tha thứ được không? Ý em là, hẳn ông ta phải biê´t là chúng ta đang có một cuộc bàn luận râ´t sôi nổi do say xỉn chứ, nhỉ? Ông ta có phải là loại râ´t nhạy cảm không?”

“Ý em là sao?”

“Ừ thì chỉ loại đàn ông trẻ con và râ´t nhạy cảm thì mới đứng dậy khi đang bàn luận và bỏ đi. Thường thê´ chỉ có một nghĩa duy nhâ´t. Ông ta được nuông chiề`u quá mức, và ông ta không thích điề`u mình nói với ông ta.”

“Những điề`u em nói với ông ta thì khá quá đáng, từng lời một, anh tin thê´,” Lyne lạnh lùng nói.

Victory rên rỉ. Cô muô´n bò xuô´ng dưới bàn. Lyne nói đúng. Cô đã nói như thê´.

“Anh nghĩ là ông ta không được hài lòng cho lă´m. Mặt khác, anh lại nghĩ chuyện đó khá nhộn. Pierre Berteuil là một đứa bé được nuông chiề`u quá, và đã đê´n lúc có người nói cho ông ta biê´t điề`u đó.”

“Em đã quá đúng,” Victory nói. “Em nghĩ giờ mình có thể ăn trứng rồ`i.”

Một phút nữa trôi qua, và rồ`i cô hoảng sợ quay lại. “Lyne,” cô đột nhiên nói. “Ông ta không... thực sự nổi giận, đúng không? Ý em là, không giận đê´n mức hủy hợp đồ`ng...?”

https://thuviensach.vn

“Anh nghĩ cái này em phải hỏi ông ta,” Lyne nói. Ông mỉm cười vẻ rất cảm thông.

Victory đứng dậy khỏi bàn lấy di động, vội đi xuống cầu thang. Vài phút sau, cô quay lại, kéo lê chân bước. Cô ngồi xuống ghế, sốc.

“Sao?” Lyne nói.

“Ông ta bảo rất may là em chưa ký hợp đồng. Bởi vì đây là thứ cả hai phải suy nghĩ và cân nhắc rất cẩn trọng.”

“Anh rất tiếc,” Lyne khẽ làu bàu.

Victory nhìn ra biển. Cô có thể cảm thấy nước đang dâng lên trong mắt mình. “Không sao,” cô nói vẻ nặng nề. Nước mắt trào ra bên dưới cặp kính. Cô dùng khăn ăn lau đi. “Em tiêu rồi. Thế đấy. Và giờ em có khả năng làm tiêu cả công ty của mình.”

“Ôi, thôi nào,” Lyne nói. “Em chẳng làm gì công ty của mình cả. Em vẫn có nó mà, phải không?”

“Không phải chỉ thế,” cô nói, vặn xoắn chiếc khăn ăn. “Em vừa mới nhận ra một điều rất tệ về bản thân. Em đã cư xử với Pierre Berteuil y hệt như với những người đàn ông mà em có liên quan. Dù là chuyện làm ăn hay là tình ái. Đến một lúc nào đó, em nổi điên lên. Và rồi em đánh mất nó. Em... nói thế nào nhỉ... biến họ thành kẻ tồi tệ. Và rồi họ bỏ chạy. Và ai có thể buộc tội họ chứ? Em làm y hệt như với anh và Pierre... Mà thậm chí em còn chưa ngủ với ông ta...”

“Chà, em biết người ta nói gì không: Quan hệ đối tác làm ăn là một loại hôn nhân,” Lyne nói. “Nếu nó đã tệ, thì chỉ càng ngày càng tệ hơn. Dù sao thì ít ra em cũng đã xác định được vấn đề. Và như

https://thuviensach.vn

em vẫn luôn nói, em không thể giải quyết được vấn đề chừng nào em xác định được nó một cách đúng đắn."

"Em thực sự nói thế á?" cô hỏi, ngẩng đầu lên. "Chúa ơi. Thỉnh thoảng em nói toàn thứ vớ vẩn."

"Và thỉnh thoảng nó thực sự đúng," Lyne nói, đứng dậy.

"Anh đi đâu thế?" cô hỏi.

"Chúng ta đi shopping," ông vừa nói vừa chìa tay ra.

Cô lắc đầu. "Giờ em không đi mua sắm được. Em phá sản rồi."

"Anh sẽ mua, bé con ạ," ông nói, cầm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy. "Đây là hợp đồng có qua có lại. Lần tới khi một trong những hợp đồng của anh bị thất bại, em có thể đưa anh đi shopping."

"Lời đề nghị này chắc chắn là rất đắt đỏ rồi."

"Và tới lúc đó anh hy vọng là em sẽ đủ khả năng chi trả." Ông vòng tay qua vai cô. "Anh thích nghĩ như thế này," ông nói, tự nhiên tháo kính của cô ra và đeo lên mặt mình. "Không phải ngày nào em cũng được mất hai mươi triệu đô. Ý anh là, có bao nhiêu người có thể huyênh hoang về chuyện đó chứ?"

https://thuviensach.vn

14

Nico O'Neilly ngả người về phía trước, và nhìn thật chăm chú vào gương, tẽ tóc ra trên đầu, tìm dấu hiệu tóc bạc. Chân tóc chỉ mới khoảng một phần tám của một inch, và ngay trên da đầu, lẫn với tóc đen và nhạt hơn màu tóc tự nhiên của cô, là những sợi tóc sáng một cách bướng bỉnh lấp lánh như đèn nhấp nháy Giáng sinh. Những sợi tóc này khác về chất và màu so với tóc thông thường của cô, chĩa thẳng lên như những Slinky dài một inch, tạo ra một vòng tóc rối mà máy sấy khô không còn làm ẹp xuống được nữa. Ngay cả khi mọc lên, chúng cũng không chịu thuốc nhuộm. Và khi xem từng sợi tóc, cô thấy một loạt những sợi giống như bạc được đánh bóng. Mẹ cô đã khóc rống lên vào cái ngày bà thấy sợi tóc bạc đầu tiên ở tuổi ba mươi tám, và Nico nhớ buổi chiều cô về thấy thấy mẹ mình nước mắt đầm đìa. Nhìn đăm đăm sợi tóc bạc bà nhổ ra ở trước đầu. "Mẹ già rồi. Mẹ già rồiiiiiii," bà nức nở.

"Thế nghĩa là sao hả mẹ?"

"Nghĩa là bố sẽ không yêu mẹ nữa."

Ngay cả khi hồi đó, lúc mười lăm tuổi, Nico nghĩ cái lối nghĩ tiêu cực này thật nực cười. "Mình sẽ không bao giờ cho phép bản thân trở thành người như thế," cô quyết định. "Mình sẽ không bao giờ rơi vào vị trí đó."

Cô bước đi khỏi gương và vừa thở dài vừa rửa tay. Mặc cho những nỗ lực tột bậc của cô, trong sáu tháng qua cô cảm thấy như thể mình già xộc đi. Cô biết không có gì có thể ngăn được quá trình đó, và một ngày nào đó toàn bộ tóc cô sẽ bạc và cô sẽ đến giai đoạn mãn kinh. Nhưng gần đây, cô thấy mình tự hỏi trông cô sẽ thực sự như thế

https://thuviensach.vn

nào nê´u không có những thứ như căng da mặt, bơm botox, và thuô´c nhuộm tóc. Giờ đây thỉnh thoảng cô có cảm giác rõ rệt là bên dưới những cải tạo thẩm mỹ thông thường này là một bà già, được dán dính lại nhờ một ít keo và sơn.

Già rô`i mà còn chải chuô´t, cô nghĩ.

Mặt khác, nê´u ta thật sự suy nghĩ cho kỹ, thì chải chuô´t cũng khá là hay ho, giá như nó có đủ khả năng che đậy tuổi già.

Vừa nghĩ vậy cô vừa đi xuô´ng tâ`ng.

Seymour ở trong phòng ăn sáng, xem tập quảng cáo nhà đâ´t đă´t tiê`n ở West Village.

"Anh thực sự muô´n một căn nhà lớn hơn à?" cô hỏi.

"Ừ," Seymour nói, lâ´y bút vòng quanh một mẩu quảng cáo. "Bâ´t động sản ở Manhattan lúc này là một khoản đâ`u tư tô´t nhâ´t. Nê´u chúng ta mua một căn nhà năm triệu đô và tu sửa, trong mười năm nữa nó sẽ có giá mười lăm triệu đô." Anh nhìn lên. "Em ăn sáng chưa?"

"Rô`i."

"Nói dô´i," anh nói.

"Em ăn trứng rô`i," cô nói. "Em thê`. Nê´u anh không tin thì đi kiểm tra đĩa trong máy rửa bát mà xem."

"Thê´ chẳng ích gì," anh nói, ngô`i ngả ra ghê´ và trìu mê´n nhìn cô. "Dù em có ăn rô`i, em cũng chẳng để lại vê´t trứng nào trên đĩa cả."

https://thuviensach.vn

“Em ăn rồ̀i, anh yêu của em ạ. Em thề.” Cô ôm vai anh. “Có gì hay không?” cô hỏi, liế́c xuố́ng tập quảng cáo.

“Có một căn nhà rộng bố́n mươi foot ở Phố́ 11 Tây đang ở tình trạng xập xệ. Một nhạc sĩ sở hữu nó - ông ta từng là tay ghita chính trong một ban nhạc rock. Nó cao năm tầ̀ng và rộng hơn tám nghìn feet vuông.”

“Mình có cầ̀n rộng đế́n mức đó không?” cô hỏi.

“Anh nghĩ mình cũng nên mua một căn ở chỗ khác nữa,” anh nói. “Có lẽ là ở Aspen.”

Chuyện mua bán nhà này, Nico vừa nghĩ vừa ngồ̀i xuố́ng. Anh đang chán à?

“Em chưa ăn sáng phải không?” anh nói vẻ thấ́u hiểu.

Cô lắ́c đầ̀u.

Anh đứng dậy. “Vậy anh sẽ làm cho em một quả trứng,” anh nói. Cô chạm vào tay anh. “Không ăn trứng lòng đào nhé,” cô thì thầ̀m. “Em chán lắ́m rồ̀i.”

“Đó có phải là lý do mà em không ăn sáng mấ́y hôm nay rồ̀i không?” anh hỏi. “Em không nghĩ ra được thứ gì khác để ăn à?”

“Vâng,” cô nói. Giờ cô đang nói dố́i.

“Vậy thì trứng bác vậy. Và bánh mì nướng,” Seymour nói. “Hay là em cũng chán bánh mì nướng rồ̀i?”

“Hơi hơi,” cô thừa nhận. “Chỉ là,” cô nói, đột nhiên hào hứng, “cuộc số́ng của chúng ta quá khuôn khổ.”

https://thuviensach.vn

“Thật á?” anh hỏi. “Anh nghĩ không phải lúc nào cũng thế. Những thứ mới luôn xảy đến với chúng ta mà. Em có việc mới này, và chẳng mấy chốc chúng ta sẽ mua một căn nhà mới. Chúng ta sẽ tổ chức những bữa tiệc lớn hơn. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu một ngày nào đó tổng thống đến dự. Chắc chắn là chúng ta có thể mời cựu tổng thống”

Anh bắt đầu bước vào bếp và dừng lại. “Nếu em muốn có một cựu tổng thống ở đây thì lẽ ra nên bảo anh. Anh có thể đưa ông ta đến trong nháy mắt.”

Cô nên tỏ ra quan tâm, cô biết. Cựu tổng thống tại một trong những bữa tiệc của họ. Đó không phải là một ý tưởng hoang đường gì lắm. Tin đồn sẽ lan khắp New York và cả ở Splatch-Verner: Nico O’Neilly mời được cựu tổng thống tới nhà dùng bữa tối. Nhưng đột nhiên chuyện đó trở nên không quan trọng. Sao cô có thể nói với anh rằng dù kiểu gì cô cũng không quan tâm? Cô không thể. “Seymour,” cô nói, “anh thật tuyệt vời.”

“Vài người cũng nói thế đấy,” anh nói. “Hay là em ăn bánh ngọt thay vì bánh mì nướng nhé? Đầu bếp có mang tới một ít bánh dâu. Katrina thích ăn…”

Cô hờ hững liếc tập quảng cáo. “Vâng được ạ,” cô lẩm bẩm. Nhưng cô không đói lắm. Những ngày này cô căng thẳng kỳ lạ. Đó là do sức ép của công việc mới. Một vài ngày cô thức dậy tràn đầy những ý tưởng tuyệt vời. Và những ngày khác cô tỉnh dậy trong đầu cứ có tiếng vo vo như thể não cô dính với những sợi dây điện. Gần đây cô không thể ăn sáng, và rõ ràng, Seymour đã phát hiện ra điều này. Vài phút sau, anh quay lại với đĩa trứng bác và một cái bánh ngọt nhỏ, một chút bơ và một thìa mứt. Cô mỉm cười với anh, nghĩ, “Ôi, Seymour, em đã làm việc sai trái đối với anh. Anh có quan tâm không? Anh nhận thấy mọi chuyện, trừ chuyện đó,” vì cô vẫn ngoại

https://thuviensach.vn

tình với Kirby, mặc dù không còn thường xuyên và nồng nhiệt nữa. Nhưng nếu cô từ bỏ nó, cô nghĩ, thì cô sẽ không còn được làm tình chút nào nữa.

Seymour nhìn cô chăm chú. “Trông em xinh lắm,” anh nói, sau khi im lặng.

“Đồ Victory thiết kế đầy. Buổi công chiếu đầu tiên của Wendy diễn ra vào tối nay, anh nhớ không?” cô hỏi. “Anh với Katrina muốn gặp em ở văn phòng hay rạp chiếu phim?”

“Anh nghĩ là rạp chiếu phim,” anh nói.

“Anh sẽ mặc vest à?” cô hỏi.

“Có bắt buộc không?”

“Anh nên mặc. Tối nay rất quan trọng. Là một dịp đặc biệt với Wendy. Cô ấy đã làm việc vì bộ phim này trong mười năm.” Cô dừng lại khi đút một thìa trứng vào miệng, tập trung nhai và nuốt. “Nếu Ragged Pilgrims được đề cử giải Phim xuất sắc nhất và thắng, Wendy sẽ không phải lo lắng gì trong vài năm nữa.”

“Selden Rose sao rồi?” Seymour hỏi, lại xem tập quảng cáo.

“Ông ta bình thường lại rồi,” Nico nói. Cô nhìn đỉnh đầu Seymour và đột nhiên cảm thấy yêu thương trìu mến. “Em sẽ mua cho anh một cái cà vạt. Để mặc cho buổi công chiếu tối nay.”

“Anh có đầy cà vạt mà. Em không phải mua đâu.”

“Em muốn mà,” cô vừa nói vừa nghĩ, “Seymour, em yêu anh. Nhưng em không phải lòng anh.” Trong một giây, cô cố tưởng tượng cảnh mình phải lòng Seymour, nhưng kiểu gì đó, nó không phù hợp. “Hôm nay em sẽ đưa Katrina đi học,” đột nhiên cô nói. “Và em có khả

https://thuviensach.vn

năng sẽ quay lại văn phòng sau buổi công chiế´u. Vì thế´ em sẽ gọi xe cho anh và anh có thể giữ cả buổi tố´i.” Cô đứng dậy và cầ`m đĩa lên. Seymour nhìn lên và mỉm cười. “Một ngày tố´t lành nhé,” anh nói. “Anh muố´n lên vài cuộc hẹn để xem mấ´y căn nhà này vào dịp cuố´i tuầ`n. Chiề`u thứ Bảy có tiện cho em không?”

“Vâng,” cô nói. Cô ra khỏi phòng, nghi ngờ rằ`ng rằ`ng nế´u cô “phải lòng” Seymour, cuộc số´ng của họ sẽ hỗn loạn hơn nhiề`u.

Hôm đó trời rét; âm bố´n độ, mà mới chỉ mùng một tháng Giêng! Không khí như có vẻ chờ đợi, như thể có chuyện gì đó tuyệt vời sắ´p sửa xảy ra. Ở cuố´i bậc thề`m, nơi vệ đường, là chiế´c xe mới và tài xế´ của Nico. Khi cô là tổng biên tập của Bonfire, cô dùng Town Car, nhưng giờ là CEO và chủ tịch của Verner Pusblishing, công ty đã mua một chiế´c xe cho cô (cô không kén chọn loại nào, miễn là xe mới - đó là vì mục đích bảo hiểm) với một tài xế´ sẵn sàng được gọi 24/24. Khi cô già hơn, cô nghĩ, khi bảy mươi hay tám mươi - hàng mấ´y thập kỷ nữa, nhưng không xa lắ´m; vài thập kỷ có thể trôi qua rấ´t nhanh - cô sẽ nhìn lại và nghĩ, “Mình đã từng có xe và tài xế´ riêng. Một chiế´c BMW 760Li Sedan màu bạc với nội thấ´t màu xám. Tài xế´ tên là Dimitri và mái tóc anh ta đen bóng như da thuộc.” Hay có lẽ, khi bảy mươi hay tám mươi, cô sẽ là một quý bà, vẫn giàu có, vẫn xinh đẹp, và có khi vẫn làm việc như Victor Matrick, và đi quanh thành phố´ trong chiế´c BMW bạc cũ của mình như những phụ nữ xinh đẹp thường thấ´y ở buổi tiệc trưa ballet và vẫn có bạn tố´t. Sẽ tuyệt vời biế´t bao khi nói “Bọn mình đã quen nhau gầ`n năm mươi năm rồ`i đấ´y.” Sẽ tuyệt vời biế´t bao khi làm chủ cuộc đời mình.

“Chào buổi sáng, Dimitri,” cô nói vẻ ấ´m áp. “Chúng ta phải đợi một phút. Con gái tôi đang xuố´ng. Chúng ta sẽ đưa nó tới trường.”

https://thuviensach.vn

“Rất hay. Tôi luôn vui mừng khi được gặp cô Katrina,” Dimitri nói, gật đầu nhiệt tình. Và vài giây sau, Katrina ra khỏi nhà, nhảy vui vẻ xuống bậc thềm. Con bé đang mặc một áo khoác len trắng có cúc bằng gỗ mà Seymour đã chọn cho nó. Trên đầu nó là một cái mũ lông xù to đùng, cái này Nico chưa thấy bao giờ.

“Con chào mẹ!” Katrina kêu lên, nhảy vào ghế sau và làm trong xe tràn ngập sự tươi mới diệu kỳ của tuổi trẻ.

“Cái mũ đó mới à?” Nico hỏi.

Katrina nhún vai. “Cô Victory gửi đến nhà hôm qua. Con nghĩ là dành cho mẹ, nhưng con biết mẹ sẽ không đội vì mẹ không muốn làm rối tóc. Nên con lấy thôi. Mẹ không thấy phiền chứ ạ?”

“Dĩ nhiên là không rồi,” Nico nói. “Con đội cái này trông tuyệt lắm.”

“Nó trông đắt tiền và hip hop kinh khủng, và cả thanh lịch nữa, mẹ có nghĩ thế không? Như Audrey Hepburn ấy,” Katrina nói, quay đầu từ bên này sang bên kia để Nico có thể đánh giá hết. “Mẹ nghĩ hôm nay có tuyết không?” nó hỏi.

“Mẹ không biết.”

“Có cảm giác thế, mẹ nhỉ? Con hy vọng là có. Con hy vọng hôm nay là ngày đầu tiên tuyết rơi. Ai cũng thích thế cả - nó khiến mọi người hạnh phúc.”

“Rồi sau đó thì khổ sở,” Nico bật cười.

“Nhưng tuyết đầu mùa mới là thứ quan trọng. Nó là thứ khiến người ta nhớ rằng trời có thể đổ tuyết.”

https://thuviensach.vn

Phải... phải. Nico nghĩ, gật đầu với con gái. Cảm ơn Chúa vì tuyết đầu mùa. Nó là thứ nhắc nhở - dù ta có già đến đâu và có nhìn thấy bao nhiêu thứ, mọi thứ vẫn mới y nguyên như thể ta sẵn lòng tin rằng chúng vẫn còn quan trọng.

Đột nhiên Katrina cau mày quay sang cô. "Mẹ ơi?" nó gọi, xoa xoa phần da trên ghế giữa họ. "Bố với mẹ... hạnh phúc chứ ạ?"

"Đương nhiên rồi. Sao bố mẹ lại không hạnh phúc chứ?"

Nó nhún vai. "Chỉ là... có người bảo họ thấy một mục đen..." Nó hạ giọng, liếc nhìn gáy Dimitri. "Trên tờ Post. Có vẻ như... mẹ đang ngoại tình."

Trong một giây, thế giới sụp đổ quanh cô, những hàng cây khẳng khiu bên đường đổ xuống, những căn nhà gạch đỏ đẹp đẽ đổ sụp trước mắt cô. "Một mục đen?" cô hỏi.

"Mẹ biết mà. Họ làm cái mục đó ở Trang Sáu. Họ không nói tên cụ thể, nhưng nghe có vẻ giống mẹ."

"Con có đọc không?" Nico bình tĩnh hỏi, thế giới bắt đầu bình yên trở lại.

"Có đứa chỉ cho con ở trường. Vài hôm trước."

"Mẹ chưa hề đọc nó," Nico nói vẻ trấn an, như thể việc cô chưa đọc có nghĩa là nó không thật. "Những cái mục đen này có thể là bất cứ ai. Họ hoàn toàn có thể bịa đặt ra chuyện."

"Nó bảo là người phụ nữ đó đang ngoại tình với 'một người mẫu nam rất nóng bỏng. Anh này sẵn sàng làm mọi thứ để có được vị thế một chàng trai trẻ yêu phụ nữ giàu.'"

https://thuviensach.vn

“Chuyện đó thật vớ vẩn, Kat ạ,” cô nói, không muốn nghe có vẻ quá tự bào chữa. Tại sao Kat lại nhớ cái câu đó? Cô tự hỏi. Và trẻ con làm gì mà lại đọc tờ New York Post, đặc biệt là Trang Sáu chứ? Nhưng dĩ nhiên, mọi trẻ con ở độ tuổi con bé đều ám ảnh với vị thế xã hội và chuyện đàm tiếu.

“Vậy mẹ không ngoại tình ạ?” Katrina khăng khăng hỏi, muốn được cất khỏi gánh nặng đó. Rào đón không phải là một ý hay, Nico nghĩ, mặc dù cô không thích cái việc phải nói dối con gái mình. “Dĩ nhiên là không, con yêu. Bố và mẹ rất hạnh phúc. Con không phải lo lắng cho bố mẹ.”

Mình phải kết thúc chuyện kia ngay. Hôm nay, Nico nghĩ. Đây là một dấu hiệu. Hôm nay là mùng một tháng Giêng, ngày tuyết đầu mùa. Cô tự hứa với bản thân nếu bất cứ ẩn ý nào về cuộc ngoại tình này lọt ra ngoài, cô sẽ kết thúc nó ngay lập tức. Suốt bao lâu nay cô đã nghĩ rằng cô không muốn làm tổn thương Seymour. Nhưng Seymour là người trưởng thành, anh có thể chịu đựng được một cuộc tấn công vào tinh thần. Nhưng giờ cô thấy rằng Katrina sẽ không chịu đựng nổi. Katrina sẽ không hiểu được tình huống, và sao nó lại phải hiểu chứ? Nó chưa hề có chút kinh nghiệm sống nào. Nhưng hiện thực rằng mẹ nó ngoại tình sẽ phá hoại hình ảnh về người cha trong mắt Katrina. Nó sẽ làm xấu đi hình ảnh Seymour trong con bé, đó là còn chưa nói tới việc nó sẽ nghĩ gì về mẹ nó. Những bé gái như Katrina có tiêu chí đạo đức theo kiểu trắng hoặc đen; một chủ nghĩa lý tưởng về cách cư xử của con người. Chúng không hiểu được sự yếu đuối của thể xác. Có gì đó trong trẻo và gần như thánh thiện trong sự ngây thơ của Katrina.

“Con biết là mẹ không ngoại tình mà,” Katrina nói, hơi có vẻ đắc thắng khi nhoài người qua hôn mẹ nó đánh chụt cái. Chiếc xe đã tới trường con bé - một tòa nhà bằng gạch đẹp đẽ với sân chơi nhỏ ở kế bên, được một hàng rào nhỏ vây lại. Bên trong, từng đám trẻ con tụ

https://thuviensach.vn

tập thành những nhóm nhỏ. “Tạm biệt con yêu,” Nico nói. “Tôi mẹ sẽ gặp lại con.”

Cô ngồi ngả người ra trong xe, nhẹ nhõm. Suýt tí nữa thôi - sao cô có thể cho phép bản thân làm một việc như thế? Đó là một lời phán xét tồi tệ. Cô không được dùng phán xét tồi tệ, cô trách mắng bản thân. Đó là một lỗi lầm. Cô hiểu biết hơn. Cô sẽ xóa đi lỗi lầm này, triệt tiêu nó.

Chiếc xe chạy chầm chậm dọc con phố West Village hẹp. Phía trước cô, phía bên phải, cô nhìn thấy Shane Healy đang bước đi trên vỉa hè với hai đứa con của Wendy - Magda và Tyler. Chúng cũng là con của Shane nữa, cô nghĩ, nhưng cô hay nghĩ nó là con của Wendy, đặc biệt sau khi những gì Shane cố làm. Mang bọn trẻ đi. Thật đáng thương. Và Wendy đã thắng anh ta, khi nghĩ ra một giải pháp hoàn hảo. Cô nheo mắt lại. “Dimitri,” cô gọi. “Anh dừng xe lại một giây được không? Tôi gặp người quen.”

Chiếc xe dừng lại, và khi Shane đến gần, cô hạ cửa sổ xuống. “Xin chào, Shane,” cô nói, nở một nụ cười lạnh nhạt với anh. Và trước khi anh kịp đáp lại, cô đã nâng cửa sổ lên, biến mất sau kính màu. Chuyện này rất trẻ con, cô nghĩ, nhưng vui. Shane phải luôn được nhắc nhở rằng anh ta không thể lẩn tránh được nữa đâu. Rằng tất cả bạn bè của Wendy sẽ trông chừng anh ta và trông chừng vì cô ấy.

Sau khi cô làm xong cái việc tuy nhỏ nhặt nhưng làm bản thân rất thỏa mãn này, chiếc xe tiếp tục chạy trên đường West Village và ra West Side Highway. Nước sông Hudson xám đục như bầu trời. Mỗi ngày được chạy xe dọc sông trên đường đi làm mới dễ chịu làm sao, và cô chưa bao giờ quên ngắm nhìn nó. Cô đánh dấu những vị trí đặc biệt khi họ đi qua: con đường có rải nhựa đường nơi mọi người đạp xe đạp hay trượt patanh; cái tòa nhà màu xanh xấu xí nơi thành phố

https://thuviensach.vn

chứa những chiếc xe bị bắt giam; Chelsea Piers, nơi Katrina cưỡi ngựa; và rồi vòng qua một góc nhỏ, phía bên tay phải là một loạt những biển quảng cáo. Biển đầu tiên là của một công ty cho thuê nhà kho, lúc nào cũng hơi nhạt nhẽo, cô nghĩ, với một tấm ảnh của một GI Joe và câu, "Mẹ không muốn tôi ra ngoài chơi." Nhưng hôm nay khi đến góc này, cô đã không tin nổi vào mắt mình. Thay vào GI Joe là một tấm ảnh khổng lồ của Victory Ford. Victory, trông đẹp đến sửng sốt khi đội một cái mũ trắng to đùng giống hệt cái Katrina vừa đội, đang bước xuống một chiếc limousine màu trắng, và nhìn liếc qua một bên với đôi mắt màu hạt dẻ có vẻ ngạc nhiên. Và vẻ mặt cô ấy mới hay ho làm sao. Bước xuống trước đám thợ chụp ảnh, như thể cô đã chinh phục một cách vừa đáng tôn kính nhất vừa khiêm tốn nhất thế giới này. Và bên dưới là dòng chữ: "Victory Ford: Hãy sống như vậy." Và dưới cùng phía bên phải là ba dấu chấm - màu hồng phấn, xanh da trời, và xanh lá cây - theo sau là logo của Huckabees. Và nó nằm đó cho cả thế giới chiêm ngưỡng, cô tự hào nghĩ. Những thành công của Victory lúc nào cũng khiến cô phấn chấn, nhưng lần này thì làm cô đặc biệt thỏa mãn. Bởi cô đã giúp sắp xếp hợp đồng giữa Victory Ford và Huckabees, và việc mình không chỉ có những ý tưởng vĩ đại, mà còn có thể biến chúng thành hiện thực mới đem lại cảm giác thích thú làm sao.

Sáu tháng trước cô đã sắp xếp một cuộc gặp mặt giữa Peter Borsch và Victory, khi Victory từ Pháp quay về và xảy ra vụ cãi cọ thảm khốc với Pierre Berteuil trên thuyền của ông ta. Nico sẽ không bao giờ làm một việc như thế, nhưng Victory có phong cách khác hẳn. Cô sáng tạo, không luồn cúi. Cô căng ra khi đột nhiên phải đối phó với lũ doanh nhân đạo đức giả và trở thành trẻ vị thành niên khi quyết định nổi loạn chống lại người lớn. Victory sẽ luôn làm mọi thứ theo ý cô ấy hoặc là không làm gì cả, Nico nghĩ. Cô ấy đã giành được cái quyền để làm những việc như thế, và bây giờ thì Victory

https://thuviensach.vn

trở nên giàu hơn tất cả bọn họ. Nhưng cô và Wendy đã luôn biết rằng chuyện như thế sẽ xảy ra.

Cô cầm di động lên. “Cưng ơi,” cô nói vẻ phấn khích. “Tớ vừa đi ngang qua biển quảng cáo của cậu. Tớ tự hào về cậu quá đi mất.”

“Tớ cũng vừa mới đi ngang qua xong. Tớ đã bảo tài xế chạy lên West Side Highway để tớ ngắm nó - họ treo lên tối qua, lúc nửa đêm,” Victory nói. “Cậu thích không?”

“Thích lắm,” Nico nói. “Hoàn hảo. Cậu đang ở đâu đấy?”

“Tớ ở Phố 33.”

“Tớ ở Phố 31. Bảo tài xế của cậu chạy chậm lại để bọn mình gặp nhau đi.”

Nico mỉm cười như trẻ con. Cô thích chuyện này, cô nghĩ. Cô không biết tại sao, nhưng nó buồn cười, như khi bạn đang đợi trên đường, nói chuyện với ai đó trên điện thoại di động của họ, và hỏi họ đang ở đâu, và họ chỉ cách mình có vài bước. Những việc thế này luôn khiến cô bật cười. Victory ngồi trong một chiếc Cadillac DeVille màu vàng mới cóng. Dimitri cho xe chạy bám theo và cả hai phụ nữ hạ cửa kính cửa sổ xuống khi xe của họ chạy chậm qua ngã tư. “Cậu lấy cái xe đó ở đâu ra thế?” Nico hét lên.

“Tớ vừa mua đấy,” Victory nói, nhoài ra khỏi cửa sổ. “Tớ vừa bán được hai mươi nghìn cái mũ trắng, và giờ còn chưa đến chín giờ sáng cơ đấy.”

“Tuyệt quá. Nhưng cái xe này xấu kinh.”

“Nó không đẹp sao? Không ai khác có thứ như thế này cả. Và nó chỉ có năm mươi ba nghìn đô thôi. Một vụ rất hời,” cô hét lên. “Khi Lyne thấy nó, ông ấy sẽ bị trụy tim mất.”

https://thuviensach.vn

“Thê´ tuyệt lă´m, cưng. Gặp cậu lúc ăn trưa nhé?”

Victory gật đâ`u và vẫy tay. “Hai giờ rưỡi nhé,” cô hét lên. Đột nhiên xe của cô lao nhanh để kịp đèn xanh, rẽ ngoă´t một phát trên Phô´ 36. Nico ngô`i lại trên ghê´, vẫn để cửa sổ mở và cho không khí lạnh ôm lâ´y mặt mình như một lớp vải lạnh, chỉ vì cô thích thê´. Mà hơn nữa, cô nghĩ, không khí lạnh nghe bảo là tô´t cho làn da.

“Magda nhìn thâ´y cái mũ của Katrina, và giờ nó cũng phải có một cái,” Wendy nói.

“Không có vâ´n đê` gì,” Victory nói. “Tô´i nay tớ sẽ mang cho con bé một cái.”

“Nhân tiện, sáng nay tớ có gặp Shane đâ´y,” Nico nói. “Tớ hơi thô lỗ với anh ta. Tớ xin lỗi. Tớ không kìm được.” Cô đặt tờ thực đơn qua một bên và trải khăn ăn lên đùi, lơ đãng liê´c nhìn nhà hàng. Họ đang ngô`i ở bàn sô´ một, chiê´c bàn mà giờ cô thường được ngô`i tại nhà hàng Michael’s. Mặc dù cô biê´t trên thực tê´ mình không phải là người phụ nữ thành công nhâ´t ở chỗ này (có một vài phát thanh viên chă´c chă´n là kiê´m nhiê`u tiê`n hơn cô). Nhưng kể từ khi được thăng chức, dường như cô tỏa ra một thứ quyê`n năng hữu hình. Mặt khác, chuyện này có vẻ cũng do việc cô đã boa cho người bô`i bàn một nghìn đô vào cái ngày ba người bọn họ đê´n đây dùng bữa trưa để ăn mừng.

“Đừng bận tâm chuyện đó,” Wendy nói. “Shane nghĩ râ´t nhiê`u người thô lỗ với anh ta, và giờ bọn tớ đã chia tay. Anh ta bảo anh ta gâ`n như không được mời tới các bữa tiệc nữa...”

https://thuviensach.vn

“Thê´ buô`n quá nhỉ,” Victory nói, thực lòng thâ´y tội nghiệp cho Shane, Nico nghĩ. Victory luôn yê´u lòng với tâ´t cả mọi người. Và thậm chí cô đã cho Muffie Williams một công việc (trả cho bà ta, Nico biê´t, một phâ`n trăm nhỏ lợi nhuận từ tiê`n hợp đô`ng khổng lô` với Huckabees), sau khi Muffie bỏ việc ở B et C vào tháng Sáu, bảo rằ`ng bà cũng không thể chịu đựng nổi Pierre Berteuil thêm một giây nào nữa.

“Anh ta sẽ sô´ng tô´t thôi,” Wendy nói, ý nói Shane. “Mà này, tớ muô´n biê´t vê` cái mũ mà giờ ai cũng đang nói đê´n. Một cái mũ!” cô nói với Nico. “Sao mà tuyệt vời đê´n thê´?”

“Nó chỉ là một cái mũ,” Victory nói. “Không hê` giô´ng bộ phim của cậu. Mà cả Shane với Selden đê`u đê´n à?”

Wendy gật đâ`u. “Tớ bảo họ rằ`ng họ phải hòa hợp với nhau. À thực ra chỉ mình Shane. Selden thì lúc nào cũng sẵn lòng cư xử hợp lý. Và dĩ nhiên là Magda quý anh â´y. Con bé còn yêu anh â´y hơn tớ. Nó đã giảm mười pound rô`i đâ´y.”

“Đó là lý do vì sao cậu hạnh phúc, và nó cũng khiê´n con bé hạnh phúc,” Nico nói.

“Tớ biê´t. Nhưng thỉnh thoảng tớ thâ´y hơi tội lỗi. Khi mọi chuyện giải quyê´t quá dễ dàng,” Wendy nói, ngụ ý cuộc sô´ng mới của cô bây giờ. Cô đã mua hai căn hộ trên hai tâ`ng của một tòa nhà ở Soho. Vì vậy trên thực tê´ khi cô và Shane không sô´ng cùng nhau, bọn trẻ được ở gâ`n cả bô´ lẫn mẹ, trong khi bô´ mẹ đã ly dị. “Ý tớ là, khi mình là một phụ nữ thành công và mình có tiê`n của riêng mình thật thì giải quyê´t các rắ´c rô´i mới dễ dàng làm sao, ” Wendy nói. “Tớ nghĩ vê` tâ´t cả những phụ nữ không được như thê´, và họ đã phải khổ sở như thê´ nào. Đó là thứ chúng ta không bao giờ quên được.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng đó là toàn bộ lý do để trở nên thành công,” Nico đáp lại một cách sắ c sảo. “Đó là khi ta thực sự hiểu tại sao ta lại làm việc cực khổ như thê ́. Để khi có khủng hoảng, gia đình ta không phải khổ sở.”

Wendy dừng lại và nhìn xuô ́ng đĩa của mình. Cô nở một nụ cười trên môi. “Chà, vậy thì hai người nên biê ́t một điê ̀u. Giờ nói với người khác thì vẫn còn sớm quá, và có thể sau này mọi chuyện sẽ không được suôn sẻ, nhưng tớ có thai rô ̀i.”

Victory há hô ́c mô ̀m, và trong một giây, Nico bị sô ́c đê ́n nỗi cô không nói nên lời. “Tớ biê ́t,” Wendy nói. “Không phải cô ́ tình đâu. Selden bảo anh â ́y không thể có con được, nhưng anh â ́y đã sai.” Cô nhún vai bâ ́t lực. “Đôi khi ta phải làm những thứ như thê ́ này. Tớ nghĩ nó là một món quà, khi cuô ́i cùng cũng đưa được Ragged Pilgrims lên màn ảnh. Tớ sẽ mua một cái nhẫn sapphire, nhưng tớ nghĩ thê ́ này tô ́t hơn.”

Selden Rose! Nico nghĩ. “Wendy, thật tuyệt quá,” cô nói, cuô ́i cùng cũng lên tiê ́ng.

“Victor có thể sẽ không thích chuyện này, nhưng tớ thực sự không quan tâm,” Wendy nói. “Tớ là người đứng đâ ̀u Parador. Tớ sẽ cương quyê ́t. Selden đã đô ̀ng ý rằ ̀ng nê ́u một trong hai bọn tớ phải rời Splatch, anh â ́y cũng sẽ bỏ đi. Anh â ́y sẽ thành lập công ty riêng. Mà dù sao anh â ́y cũng muô ́n thê ́ rô ̀i.”

“Cậu không phải lo vê ̀ Victor,” Nico nói, phủi Victor Matrick đi như thể ông ta không quan trọng hơn một người trông cửa là mâ ́y. “Tớ sẽ nói chuyện này với ông ta. Tớ sẽ làm cho nó có vẻ như kiểu gì đó đây là ý tưởng của ông ta, cậu và Selden lâ ́y nhau và có một đứa con.”

“Tớ không biê ́t nữa,” Wendy nói vẻ hô ́i hận. “Kể từ lúc tớ ở ba ngày với Shane và bọn nhỏ, chăm sóc bọn nó khi chúng bị lên thủy

https://thuviensach.vn

đậu, và bị nhỡ bữa tiệc của Victory và lần ngủ với nhau ở Cannes... tớ chỉ nghĩ rằng, tớ có thể làm được việc này. Tớ thực sự làm được việc này. Tớ đã làm việc này bao năm qua. Đây là tớ. Tớ có sự nghiệp của mình, và tớ có con cái. Và tớ muốn có cả hai. Tớ cần cả hai. Tớ không thể ở bên con từng phút từng giây. Nhưng chúng cũng không muốn tớ ở bên chúng từng phút từng giây. Chúng không nhìn tớ theo cách đó. Và không sao cả. Và tớ không sợ hãi nữa. Tớ chỉ quyết rằng mình sẽ không cảm thấy tội lỗi nữa..."

"Cậu chẳng việc gì mà phải cảm thấy tội lỗi cả," Victory phản đối. "Tớ rất hạnh phúc cho cậu," cô nói, đứng dậy và ôm chặt lấy Wendy.

"Này. Chỉ là một đứa nhỏ thôi mà," Wendy nói, với sự chế giễu giả vờ. "Một đứa nữa... Nhưng ít nhất đây là một đứa trẻ thật và lần này không phải là một người đàn ông đã trưởng thành."

Nico nhìn Victory và Wendy, và nước mắt dâng lên trong mắt cô - những giọt nước mắt sẽ trào ra nếu cô để cho chúng rơi. Cả ba người họ đều hạnh phúc, đột nhiên cô nghĩ. "Và Victory với cái mũ của cô ấy," cô nói vẻ trìu mến. "Thật là tuyệt vời. Chiếc mũ đó đã khiến hai mươi ngàn phụ nữ hạnh phúc. Đó là còn chưa kể tới hai cô gái nhỏ."

Victory nhìn cô biết ơn. "Mình sắp sửa sến quá đà rồi," Nico nghĩ. "Đó chính là việc đang xảy đến với mình. Mình phải chấm dứt ngay lập tức."

Bước ra ngoài vỉa hè, sau bữa trưa, Nico nghĩ mình nên đến căn hộ của Kirby và cuối cùng kết thúc nó. Cô đã định tạt qua căn hộ

https://thuviensach.vn

của anh sau bữa tiệc công chiếu phim của Wendy, nhưng có lẽ kết thúc sớm thì hay hơn. Nó đã kéo dài hơn một năm rồi, cô nghĩ. Sao chuyện đó có thể xảy ra nhỉ? Như mọi thứ khác trong cuộc đời, nó đã trở thành chuyện thường nhật. Đầu tiên chỉ là đam mê và phấn khích, và rồi là sự hứng khởi khi được trốn thoát cùng nó. Giờ thì chỉ còn sót lại một ít sự hứng khởi, khi phải che đậy giấu vết, khi có một thứ gì đó chỉ của riêng mình mà không ai biết; có lẽ cũng không khác cảm giác của những kẻ nghiện ma túy lắm. Trừ việc ta luôn có thể biết được khi người khác đang lên cơn phê thuốc, cũng như khi người ta bắt đầu hiểu ra rằng cô đang ngoại tình. Cô đi lên Phố 57 và rùng mình, nghĩ đến cái mục đen trên tờ Post. Nó giống như một lá cờ cảnh báo khổng lồ. Nó có nghĩa rằng có người biết gì đó, nhưng các biên tập viên nghĩ họ không có đủ thông tin để mà chỉ đích danh.

Có cảm giác bầu trời rất thấp và nặng nề, và bước vội trên Phố 57 Tây, Nico nghĩ nếu trời mà không lạnh, cô sẽ băn khoăn không biết có phải thực sự mình đang ở bên ngoài không. Cô có cảm giác cả thành phố như thể đang đóng lại thành một cái vòm thủy tinh, và "ở bên ngoài" thực ra chỉ là một ảo giác. Tất cả đều, cô nghĩ khi nhìn những khuôn mặt của người qua đường, như những sinh vật nhỏ xíu bị kẹt trong một cái chặn giấy đầy nước mà một đứa trẻ có thể hé mắt nhìn, thấy thích thú và kinh sợ bởi những gì đang diễn ra trong cái thế giới thu nhỏ này.

Ở góc Phố 57 và Đại lộ 5, cô lưỡng lự, định băng qua East Side và bắt một chiếc taxi lên Madison Avenue tới căn hộ của Kirby, nhưng đột nhiên cô nhớ ra chiếc cà vạt của Seymour. Nếu cô quên, Seymour sẽ không tức giận, nhưng anh sẽ để ý. Seymour có thói quen nhớ mọi điều người khác nói, và khắc sâu vào đầu. Con người nên có trách nhiệm với lời nói của mình, anh nói; họ nên làm việc họ nói sẽ làm. Thử tưởng tượng thế giới này sẽ như thế nào nếu không ai

https://thuviensach.vn

cảm thấy phải có tí trách nhiệm phải thực hiện lời hứa của họ - toàn bộ thế giới sẽ trở nên hỗn loạn. “Mọi chuyện đều có mức độ của nó,” cô luôn cố nói với anh. “Anh phải cho phép vài hoàn cảnh và mức độ.”

“Mức độ - ôi trời!” anh sẽ nói. “Mức độ là khởi đầu của việc trượt dốc đi vào hỗn loạn!”

Cô phải mua cho anh cái cà vạt đó, cô nghĩ.

Cô băng qua Đại lộ 5. Nó như là bước qua một đường ranh giới tưởng tượng vậy. Phía Đông thành phố bên Đại lộ 5 dễ chịu hơn phía Tây rất nhiều. Có phải các kiến trúc sư đã hội họp lại cùng nhau hàng bao năm trước và quyết định rằng - bên của chúng tôi sẽ tốt hơn bên của bọn anh? Cô đẩy cửa xoay của cửa hàng đồ nam Bergdorf và một làn không khí thơm tho ấm áp tạt vào như cô như một cái ôm. Mùi gỗ thông; Giáng sinh đang đến. Năm nay họ sẽ đi Aspen và St. Barts; Seymour sẽ trượt tuyết và bơi, còn cô chắc là sẽ làm việc toàn bộ thời gian.

Wendy sẽ đi Ấn Độ với bầy con và Selden, và sẽ bỏ Shane lại, nhưng không, giờ có khi cô ấy sẽ không đi, khi đang có thai như thế. Shane chắc sẽ phát điên lên vì chuyện đó, Nico nghĩ, nhưng anh ta chẳng làm được gì cả. Wendy là loại phụ nữ thành công, một khi ly dị xong là tìm được hạnh phúc mới ngay lập tức. Nico chưa chắc chắn về Selden lắm - cô sẽ quan sát và đợi xem - nhưng cô thích cái việc Wendy đã đảo ngược hoàn toàn tình thế với Shane. Và anh ta không thể phàn nàn gì. Wendy đã cho anh ta mọi thứ anh ta đòi khi ly dị: căn hộ riêng, được chia quyền chăm sóc con cái, tiền bồi thường ly dị, và tiền nuôi con. Cô trả cho anh ta mười lăm ngàn đô một tháng, và đó là khoản sau khi trừ thuế đi rồi. “Khi bọn tớ lấy nhau, tớ đã cho anh ta mọi thứ anh ta muốn, nhưng thế vẫn chưa đủ,” Wendy nói, và Nico nghĩ câu này nghe hệt như những gì cô

https://thuviensach.vn

nghe được khi rất nhiều đàn ông nói về vợ cũ của họ. Shane muốn thứ gì đó vô hình (có lẽ là sự tự tôn), thứ gì đó thuộc về cảm xúc. Nhưng việc đổ đầy khoảng trống cảm xúc có một vấn đề là nó không phải là thứ người khác có thể đem lại cho ta. Nó phải đến từ bên trong. Shane đã, cô nghĩ, phạm đúng cái sai lầm mà tất cả những bà vợ nội trợ không hạnh phúc đã phạm phải trong những năm năm mươi.

"Cậu tốt hơn là nên đối xử tốt với Seymour," Wendy nói, nửa đùa cợt, "nếu không anh ấy cũng cố làm một việc y hệt như thế với cậu cho mà xem." Đó là cuộc trò chuyện, Nico tưởng tượng, mà mười lăm năm trước người ta nghĩ chỉ đàn ông mới nói như thế. Nhưng không, Nico nghĩ, chạm vào một cái cà vạt, Seymour sẽ không bao giờ làm thế. Seymour thỏa mãn. Anh ấy là một người chơi trong một đội. Anh ấy đã luôn cố gắng để làm cuộc sống của họ trở nên tốt hơn, và cô rất trân trọng anh. Cô rộng lượng. Khi mình về cơ bản là "đàn ông" trong mối quan hệ, mình phải rộng lượng. Và mình phải cẩn trọng không bao giờ chỉ ra cho người kia thấy rằng mình là người chi trả mọi thứ; về cơ bản đó là show trình diễn của ta. Nói cách khác, ta phải cố cư xử cách mà phụ nữ ao ước một cách lý tưởng rằng đàn ông sẽ cư xử như thế, mà hiếm khi đàn ông làm được.

Một người bán hàng mặc bộ vest và đeo cà vạt màu đen bước đến phía sau cô. "Tôi giúp gì cho cô được?" ông ta hỏi.

Đột nhiên cô cảm thấy mình như một người đàn ông trong một cửa hàng đồ lót của phụ nữ. "Vâng, tôi muốn mua một chiếc cà vạt cho chồng tôi," cô nói, nghĩ rằng mình vẫn thích âm thanh của từ đó, khi nói "chồng tôi." Cô phải làm việc này thường xuyên hơn. Hàng tuần cô nên mua một thứ nho nhỏ gì đó cho Seymour. Anh xứng đáng được thế.

https://thuviensach.vn

“Màu gì đặc biệt không? Hay là nhân dịp gì?” người bán hàng hỏi.

“Nó dành cho buổi công chiếu phim đầu tiên…”

“Vậy chồng cô làm trong ngành điện ảnh à?”

“Không,” cô nói. “Bạn tôi là… đó là buổi công chiếu của cô ấy,” cô nói vẻ nhấn mạnh - không cần thiết phải cho người bán hàng biết điều này, cô nghĩ, nhưng kiểu gì đó vẫn phải nói cho rõ ràng việc này.

“Vậy cô là khách mời.”

“Vâng.”

“Cô có thích màu nào đặc biệt không…?”

“Tôi không biết nữa,” cô nói. Xanh lá cây, cô nghĩ. Nhưng không, xanh lá cây không phải là một màu hạnh phúc. Vàng? Không bao giờ. Seymour sẽ coi màu vàng quá nhà quê.

“Màu hồng có được không?” người bán hàng hỏi. “Hiện nay màu hồng được các quý ông rất ưa chuộng.”

Seymour đeo cà vạt màu hồng? Không, thế thực sự là hơi quá mất rồi. “Màu hồng không được,” cô nói vẻ cương quyết.

“Màu bạc,” người bán hàng nói. “Nó hợp với tất cả mọi thứ. Nó làm bộ vest trông đẹp hơn. Nó dành cho “dịp đặc biệt”.” Nico gật đầu. “Vậy thì màu bạc,” cô nói.

“Xin đi lối này…”

Cô theo ông ra ra phía sau của cửa hàng. Khu thử đồ nằm ở phía bên kia - được chặn lại bằng những tấm kính, Nico nghĩ. Nico nhận ra một phụ nữ trẻ làm việc ở văn phòng của mình đang ngồi ở một

https://thuviensach.vn

chiếc ghế cạnh một trong những tấm kính. Cô này làm trong bộ phận quảng cáo ở một trong những tạp chí của cô. Cô ta có mái tóc vàng buộc lại thành đuôi ngựa ở sau, và khá xinh xắn theo cái kiểu chưa thành hình mà những phụ nữ trẻ gần ba mươi thường vậy, như thể cô ta vẫn đang cố xác định mình là ai và mình hợp với chỗ nào trên thế gian này.

"Xin chào," Nico nói, gật đầu vẻ lịch sự. Cô không định nói chuyện gì với cô kia, nhưng cô ta trông khá sốc, rồi sợ hãi, rồi có vẻ tội lỗi, như thể đột nhiên cô ta bị bắt chợt đang làm gì đó phi pháp. Cô ta hoảng sợ liếc từ Nico sang một người đàn ông đang đứng trước một phòng thử đồ. Nico nhận ra làn da màu gụ của người đó và biết đấy là Mike Harness.

Ông ta vờ tỏ ra bận bịu với người thợ may ở dưới chân mình, ông này đang khâu đường viền ở quần của Mike, nhưng chắc chắn là ông ta đã nhìn thấy cô trong gương. Mike! Nico nghĩ. Cô thực sự băn khoăn chuyện gì đã xảy ra với ông ta - cô nghe bảo ông ta đã đi Anh một thời gian. Cô có nên lờ đi, giả vờ không nhìn thấy ông ta, mà chính ông ta cũng đang làm điều đó, để tránh cho cả hai sự ngượng nghịu? Nhưng cô ngần ngại quá lâu, và ông ta nhìn lên, thẳng vào gương, và thấy cô ở phía sau ông ta, có lẽ tò mò không biết cô đang định làm gì và định xem mình sẽ nói gì, nhưng có lẽ ông ta đã chuẩn bị sẵn rồi, biết rằng một ngày nào đó họ sẽ tình cờ gặp lại nhau.

"Xin chào, Mike," cô nói. Cô không giơ tay ra - cô nghĩ ông ta sẽ không bắt.

"Chà, chà, chà," Mike nói, nhìn xuống cô. "Nico O'Neilly."

"Rất vui được gặp ông, Mike," cô vội nói, với một cái khẽ gật đầu, rồi quay đi. Làm thế là đúng đắn, cô nghĩ. Chào ông ta mà không nói thêm gì cả. Nhưng khi cô bắt đầu xem xét những chiếc

https://thuviensach.vn

cà vạt màu bạc, việc họ hiện diện ở đây và những chuyện từng xảy ra giữa họ khiến cửa hàng như có hai đám mây dông. Cô không thể tập trung nổi. Mình sẽ xin lỗi ông ta, cô nghĩ.

Cô quay lại. Mike đang ngồi xuống, thắt dây giày, như thể sẵn sàng biến khỏi cửa hàng thật nhanh. Thế này tốt hơn; ít nhất ông ta cũng không đứng cao hơn cô. "Mike," cô nói. "Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra."

Mike nhìn lên, ngạc nhiên và vẫn giận dữ. "Cô không bao giờ nên xin lỗi kẻ thù của mình, Nico ạ," ông ta nói vẻ khinh thường. "Tôi nghĩ hơn ai hết cô phải biết điều đó chứ nhỉ."

"Chúng ta là kẻ thù ư, Mike? Không cần thiết phải thế."

"Bởi vì tôi không còn là mối đe dọa với cô nữa ư? Vậy nếu là thế thì tôi đoán chắc là không."

Cô mỉm cười buồn bã, bặm môi lại. Mike sẽ không bao giờ thay đổi, cô nghĩ, ông ta sẽ không bao giờ vượt qua được cái tôi của mình. Cô đã làm hết mức có thể ở đây rồi; tốt nhất là cứ kệ thế thôi. "Tôi hy vọng ông gặp điều tốt lành, Mike ạ," cô nói. Cô chuẩn bị quay đi thì ông ta đứng lên.

"Chà, tôi nghĩ là mình thực sự phải cám ơn cô vì một việc," ông ta đột nhiên nói. "Natalia và tôi chuẩn bị kết hôn," ông ta nói, chỉ người phụ nữ trẻ. Cô này mỉm cười với Nico như thể cô ta không chắc mình nên đứng về phía nào. "Hẳn là cô phải biết Natalia," Mike nói vẻ buộc tội. "Cô ấy làm việc cho cô. Bây giờ," ông nói thêm.

"Đương nhiên rồi," Nico nói. "Xin chúc mừng."

"Tôi đã bảo với cô ấy rằng nếu muốn tiến thân thì cô ấy lên làm hệt như cô," Mike tiếp tục, cầm áo khoác lên. Đây rõ ràng là

https://thuviensach.vn

một lời lăng mạ, nhưng Nico quyết định không coi như thế. “Hay quá,” cô nói, như thể cô rất hãnh diện.

“Dù thế nào,” Mike nói tiếp, cho tay vào áo khoác, “cô đã mở mắt cho tôi biết cái gì là quan trọng trong đời. Nó như thể những gì mà phụ nữ các cô đã luôn nói: Các mối quan hệ mới là quan trọng, chứ không phải sự nghiệp đâu. Sự nghiệp chỉ là vớ vẩn. Sự nghiệp là dành cho những kẻ dở hơi. Khi tôi nghĩ lại mình đã phải uốn mình thế nào... tôi đã phải từ bỏ những gì để làm vừa lòng Victor Matrick...” Ông ta nhìn xuống Natalia và cầm lấy tay cô vẻ rất sở hữu. “Có đúng không, cưng?”

“Chắc thế,” Natalia thì thầm, hết nhìn từ Mike sang Nico. “Em nghĩ cố có được cả hai thì cũng hay,” cô ta mạo hiểm, không muốn xúc phạm cả hai người chủ của mình, Nico nghĩ.

“Vậy, xin chúc mừng lần nữa,” Nico nói. Cô nhìn họ một lúc khi họ bước ra khỏi cửa hàng. Cô gái tội nghiệp, Nico nghĩ, phải lấy Mike Harness. Ông ta đúng là một kẻ đầu bò đầu bướu. Cô sẽ phải để mắt tới cái cô Natalia đó. Cô hy vọng cô ta là người tốt. Nếu thế, cô sẽ phải giúp đỡ cô ta. Đứa bé đó xứng đáng được hưởng thứ gì đó tốt lành trong đời sau khi lấy Mike.

“Tôi có nên gói chiếc và vạt này và gửi cho cô không?” người bán hàng hỏi, chìa ra một cái cà vạt màu bạc được gập lại trong một cái hộp màu nâu bóng loáng.

“Vâng,” Nico nói, lại vui sướng với ngày của mình. “Xin nhờ ông.”

Ôi, con người mới hay nhặng xị lên làm sao, Nico nghĩ.

https://thuviensach.vn

Lúc này là bảy giờ tối, và chiếc xe đang kẹt trong một dòng xe cộ đang cố rẽ từ Đại lộ 7 sang Phố 54 tới Rạp Ziegfeld nơi buổi công chiếu của Wendy được tổ chức. Ta có thể cảm thấy sự căng thẳng tỏa ra từ những chiếc xe khác, sức ép thuần túy của việc kết thúc một ngày bằng việc tới tham dự một buổi công chiếu phim; ăn diện bảnh bao, tìm phương tiện đi lại, và rồi có vài đám đông ở bên ngoài rạp phim (bị hàng rào cảnh sát giữ lại cả hai bên trên phố) hy vọng được thoáng nhìn thấy một ngôi sao điện ảnh đích thực (đây có phải là khoảnh khắc người ta mang xuống mồ không nhỉ, Nico tự hỏi, khoảnh khắc khi họ nhìn thấy Jenny Cadine ngoài đời thực?). Và rồi những tay chụp ảnh và các cô gái P.R với những bìa kẹp hồ sơ của họ, phải phân biệt giữa những người nổi tiếng và những người không ai biết...

Chiếc xe chạy vào một khoảng trống nhỏ phía trước rạp, và Nico nhanh chóng xuống xe. Cúi gằm mặt xuống, cô len qua đám đông và lẻn vào một cửa bên, tránh không muốn bước trên thảm đỏ. Trong tháng sáu qua, càng ngày cô càng nhận ra rằng mình hoàn toàn không muốn trở thành một nhân vật của công chúng. Cô không cần việc đó. CEO và chủ tịch của Verner Publications nên có vẻ hơi bí hiểm, một nhân vật trong bóng tối ít khi xuất hiện trên mặt báo. Mà dù sao đây là đêm của Wendy. Đám thợ ảnh không cần phải chụp ảnh cô.

“Cô Nico O’Neilly?” một phụ nữ trẻ mặc đồ đen đeo headset hỏi.

“Vâng,” Nico lịch sự nói.

“Chúng tôi có chỗ đặt sẵn cho cô ở hàng của Wendy Healy. Tôi nghĩ chồng cô đã đến rồi.”

“Cám ơn,” Nico nói, theo người phụ nữ này đi xuống giữa hai hàng ghế. Ở giữa là hàng ghế với tên “Healy” dán ở sau ghế. Shane

https://thuviensach.vn

ngô`i ở một đâ`u, tiê´p đê´n là Tyler và Magda, con bé ngô`i cạnh Katrina thân yêu của cô (trông nó mới xinh đẹp làm sao - khuôn mặt đó làm cô nhói cả lòng), rô`i đê´n Seymour, anh thă´t cà vạt mới. Magda và Katrina đê`u đội cái mũ xù. Giờ chúng là bạn thân, cả hai đê`u cưỡi ngựa và đội mũ, cô nghĩ - thật tuyệt vời cho chúng. Cô hy vọng chúng sẽ là bạn mãi mãi... Có ba chỗ trô´ng ở phía kia của Seymour. Cô sẽ ngô`i cạnh anh, và rô`i Victory và Lyne sẽ ngô`i cạnh cô. Cô liê´c sang phía đâ`u kia hàng ghê´. Có vài ghê´ trô´ng bên phía Shane - thê´ nghĩa là Selden sẽ phải ngô`i cạnh Shane! Cô nghĩ. Nhưng không, Wendy sẽ ngô`i giữa họ. Và thê´ là xong, cô ngô`i xuô´ng cạnh Seymour.

“Chào anh,” cô thì thâ`m.

“Chào em,” anh nói. Anh liê´c đô`ng hô` - cách của anh để hỏi sao cô đê´n muộn thê´.

“Tă´c đường,” cô nói. “Có đê´n cả ngàn người ngoài kia...” Cô liê´c qua anh vê` phía bên kia. Selden Rose đang đi xuô´ng. Ông ta dừng lại... nhìn Shane... và giờ ông ta ngô`i xuô´ng, đúng như cô dự đoán, với một ghê´ dành cho Wendy ở giữa hai người. Shane đang lờ Selden đi, anh ta nhìn thẳng phía trước. Chà, giờ thì Shane sẽ phải quen với Selden thôi, Nico nghĩ. Cô tự hỏi Shane có biê´t chuyện Wendy có bâ`u chưa. Nê´u chưa thì chẳng mâ´y chô´c sẽ biê´t thôi: Selden sẽ bán căn hộ của mình và chuyển vê` ở với Wendy.

“Wendy đang làm gì thê´?” Seymour hỏi, khi nhìn thâ´y Selden ngô`i xuô´ng.

“Em nghĩ cô â´y đang đọc một bài diễn văn với mâ´y ngôi sao điện ảnh,” Nico nói.

“Không,” Seymour khẽ thì thâ`m. “Ý anh là với Selden và Shane kìa. Thê´ này không đúng.”

https://thuviensach.vn

“Họ là người lớn hết rồi mà.” Cô nhún vai.

“Thế không hay với Shane cho lắm,” Seymour nói, đứng về phía Shane.

“Đúng thế thật, nhưng anh ta đáng bị như thế. Anh ta chính là người muốn ra đi,” Nico nói. “Với cả, anh có bao giờ thích anh ta đâu nhỉ.”

“Nhưng anh không chắc là mình quý Selden hơn,” Seymour nghiêm nghị nói.

“Ông ta ổn... em nghĩ thế,” Nico nói thêm.

Cô lại liếc xuống hàng ghế. Shane vẫn nhìn thẳng về phía trước... Không, giờ anh ta đang nhặng xị lên vì cái áo khoác của Tyler. Mặt Tyler trông có vẻ như thể nó sắp sửa nổi điên lên. Nó oằn người và đá chân vào cái ghế trước nó. Selden đang len lén nhìn Tyler, có lẽ tự hỏi không biết mình có nên can thiệp không. Giờ Shane đang cố lờ cả Tyler và Selden đi.

Chuyện này có khi còn hay ho hơn một bộ phim, Nico nghĩ.

Selden cứ liên tục liếc nhìn Shane... ông ta sẽ can thiệp, Nico nghĩ. Và quả thế thật, Selden nhoài người qua ghế. Ông ta nói hình như là “Này, anh bạn,” với Shane - kiểu chào phổ biến của bọn đàn ông. Giờ Shane phải nhìn ông ta. Selden đang cố tỏ ra thân thiện... ông ta chìa tay ra. Shane buộc phải bắt lấy. Và rồi, Selden vẫn nhoài người sang, nói gì đó với Tyler. Tyler nhất thời bị xao nhãng khỏi cơn giận tam bành của mình. Selden đang làm mặt hề và Tyler cười ré lên. Shane trông khó chịu, nhưng giờ Selden lại đang nói gì đó với anh ta, cố làm anh ta dễ chịu. Selden làm thế là tốt, Nico vừa nghĩ vừa ngồi lại trong ghế. Cô rất sung sướng khi thấy ông đã làm chủ được tình hình và cố làm điều đúng đắn. Cô thực sự sẽ cố

https://thuviensach.vn

quý ông ta. Có lẽ mọi việc sẽ ổn thỏa với Wendy và Selden. Dù thế nào, chắc chắn Wendy xứng đáng được hưởng chút ít hạnh phúc trong đời sống riêng tư.

Đèn trong rạp mờ dần và mọi người dần im lặng. Và rồi một tia sáng rọi lên, và Wendy đang vội đi xuống giữa hai hàng ghế. Ai đó đưa micrô cho cô và cô bước lên bậc thềm lên sân khấu.

Mọi người bắt đầu vỗ tay. Ban đầu còn nhẹ nhàng, rồi càng lúc càng nhiệt tình hơn. Họ yêu cô ấy, Nico nghĩ. Đám đông tỏ ra yêu mến cô nhiệt liệt, mà không chỉ có các sao và người làm cùng ngành, có cả đội làm phim và gia đình của họ. Họ ngưỡng mộ cô - người phụ nữ này đã khiến giấc mơ của rất nhiều người thành hiện thực. Trong một vài giây, Wendy đứng dưới ánh đèn - rất đĩnh đạc, Nico nghĩ - gật đầu và nhận tiếng hoan hô của mọi người. Rồi cô hắng giọng và mọi người cười ầm lên và tiếng vỗ tay thưa dần.

“Xin chào mọi người. Tôi là Wendy Healy, và tôi là chủ tịch hãng Parador Pictures. Và tối nay tôi rất sung sướng khi được chào mừng quý vị đến với buổi công chiếu bộ phim Ragged Pilgrims. Bộ phim này... cuối cùng cũng hoàn thành!” (Câu này khiến mọi người cười phá lên khích lệ.) “Và nó là sáu năm lao động miệt mài đầy ham mê của rất nhiều người. Những người không bao giờ từ bỏ ước mơ rằng một ngày nào đó câu chuyện tuyệt vời kia sẽ được lên màn ảnh...”

Trông Wendy mới đẹp làm sao, Nico nghĩ. Mắt cô chuyển xuống phía cuối hàng ghế. Shane đang cau mày. Còn Selden, với mái tóc thẳng dài mới, đang ngước nhìn Wendy đầy tự hào. Rồi Shane khó chịu liếc sang Selden. Chà, tệ quá, Nico nghĩ. Shane đã bắt đầu mất đi vẻ điển trai rồi. Mặt anh ta đỏ bừng và sưng húp, nhưng có lẽ chỉ là do phẫu thuật thẩm mỹ thôi, như lột da bằng tia laser chẳng hạn. Một tràng vỗ tay lớn nữa, và Wendy đang bước xuống khỏi sân

https://thuviensach.vn

khâ´u lên lô´i đi vê` ghê´ của mình, thỉnh thoảng dừng lại để hôn hoặc bă´t tay một ai đó. Cô ngước lên và bă´t gặp ánh mă´t Nico. Nico vẫy tay và giơ hai ngón cái lên.

Giữa lô´i đi có chút náo loạn, và rô`i Victory và Lyne vội vã đi xuô´ng, giơ tay lên vuô´t tóc trên đâ`u. Victory ngô`i xuô´ng ghê´ cạnh Nico, má đỏ bừng vì lạnh. “Cuô´i cùng trời cũng đổ tuyê´t,” cô nói, nhoài qua hôn chụt lên má Nico. “Bọn tớ phải đi bộ qua cả một khu nhà. Suýt nữa thì Lyne lên cơn trụy tim.” Cô liê´c qua Nico và Seymour và lũ trẻ tới Wendy và vẫy chào bạn. “Nhìn Wendy với hai người đàn ông của cô â´y kìa!” cô thì thâ`m vào tai Nico.

“Tớ biê´t.” Nico gật đâ`u.

“Anh biê´t là thể nào một ngày nào đó chuyện này cũng xảy ra mà,” Lyne làu bàu. “Đâ`u tiên là phụ nữ chiê´m quyê`n cai trị thê´ giới, và giờ thì họ có hai người đàn ông. Ta cứ nghĩ một người là đủ rô`i…”

Nico và Victory nhìn nhau rô`i bật cười. “Phụ nữ nào cũng hiểu rằ`ng ta câ`n phải kê´t hợp ít nhâ´t hai người đàn ông thì mới có được một người tử tê´.” Victory siê´t chặt tay Lyne vẻ nghịch ngợm khi đèn mờ dâ`n, và rạp trở nên tô´i đen.

Đó có phải là thứ mà mọi người phụ nữ đê`u câ`n không - hai người đàn ông â´y? Nico nghĩ, ngô`i ngả người ra ghê´. Thật thú vị quá mức. Khi đôi mươi, họ sợ hãi không biê´t mình có tìm nổi một người đàn ông không… rô`i có quá nhiê`u phụ nữ ba mươi tìm kiê´m một chàng trai đó. Và giờ đây Wendy có tới hai người! Khi đã ngoài bô´n mươi. Khi mọi người đê`u cô´ bảo với phụ nữ rằ`ng họ tiêu tùng rô`i, hay ít nhâ´t là vê` mặt tình dục… chà, đó chă´c chắn là một lời nói dô´i. Làm việc chăm chỉ khiê´n ta trẻ mãi, khiê´n ta sung mãn. Đó là một bí quyê´t mà đàn ông biê´t: Nê´u ta muô´n thu hút giới

https://thuviensach.vn

kia, tấ t cả những gì ta cầ n làm là trở nên thành công và có quyề n lực.

Logo của Parador hiện lên trên màn hình, và mọi người bắ t đầ u vỗ tay. Có một cảnh tiệc tùng ở New York ngay trước khi chiế n tranh nổ ra, trên đó hiện lên dòng chữ: "Sản xuấ t bởi Wendy Healy." Từ cuố i hàng ghế phía bên kia, Selden Rose thố t lên một tiế ng tán thưởng, và Nico gật đầ u với chính mình tán thành. Điề u cô bảo với Seymour đúng sự thật: Giờ khi Selden đi cùng với Wendy, ông ta sẽ không bao giờ là một mố i đe dọa nữa. Không phải chỉ bởi vì Wendy không để ông ta như vậy. Mà còn bởi vì, Nico nghĩ rằ ng, ông ta sẽ không bao giờ muố n vậy. Nico đoán Selden cũng giố ng như mọi đàn ông khác. Ông ta tham vọng bởi vì ông ta nghĩ một người đàn ông thì nên như thế. Trong khi đó, có lẽ ông ta âm thầ m muố n nghỉ hưu. Và một khi Wendy đã có con của ông ta, chắ c chắ n ông ta sẽ hoàn toàn khác hẳn. Ông ta sẽ phải lòng đứa bé đó, có khi là dành toàn bộ thời gian với nó. Cô thực sự hy vọng, vì muố n tố t lành cho Wendy, rằ ng ông sẽ tiế p tục làm việc, ít nhấ t là trong một khoảng thời gian nữa. Thử tưởng tượng phải nuôi hai người đàn ông và bố n đứa trẻ xem!

"Lúc nào chuyện này cũng xảy ra với anh," Kirby nói vẻ chua chát, bước vào phòng khách của mình. "Phụ nữ thích anh, họ phát điên lên vì anh, và rồ i anh chả hiểu nổi nữa. Thứ gì đó xảy ra và họ không muố n ở bên anh nữa."

Nico gật đầ u theo kiểu cô hy vọng là có vẻ cảm thông, và lén liế c đồ ng hồ . Gầ n mười giờ rưỡi. Cô rời bữa tiệc lúc mười giờ, khi Seymour đưa Katrina về nhà, bảo với anh rằ ng cô phải tạt qua văn phòng một lát, nơi cô và Victory và Wendy đã hẹn gặp riêng nhau để

https://thuviensach.vn

ăn mừng. Seymour không nghi ngờ gì, nhưng để đảm bảo là anh không nghi ngờ, cô cần phải lo xong việc với Kirby. Rồi cô thực sự quay lại văn phòng và gọi cho Seymour từ điện thoại bàn của mình. Tim cô đập thình thịch. Giờ cô ở đây và việc kết thúc này không thể tránh khỏi. Tất cả những gì cô muốn là kết thúc nhanh chóng và ra về.

"Em xin lỗi, Kirby," cô nói, nghe thật không thỏa đáng, nhưng còn biết phải nói gì nữa? Cô bước vài bước về phía anh. Anh đang mặc quần jean và cởi trần, như thể cô gọi cửa đúng lúc anh đang thay quần áo.

"Anh đã nghĩ em với anh là khác," anh nói. Anh đứng ở cửa sổ xoay lưng lại với cô, như thể anh không thể chịu được khi phải nhìn cô. Cô hy vọng anh sẽ không làm lớn chuyện.

Cô nuốt khan. "Kirby, anh biết là em có chồng rồi mà."

"Thì sao?" anh hỏi, quay người lại.

"Mà em rất yêu chồng em, Kirby ạ. Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời. Và em không muốn làm tổn thương anh ấy."

Câu này nghe như đã được chuẩn bị từ trước, và Kirby gật đầu, như thể anh đã nghe tất cả từ trước rồi. Cô khoanh tay lại với vẻ hơi khó chịu. Lẽ ra cô không nên đến. Lẽ ra cô nên làm theo kiểu một người đàn ông sẽ làm, đơn giản là thôi không gọi nữa, và thông báo cho trợ lý của cô là nếu Kirby có gọi thì báo là cô "ra ngoài." Nhưng đó có vẻ là một giải pháp hèn nhát và bẩn thỉu.

"Vậy là em sử dụng anh để phát hiện ra điều đó," Kirby nói.

"Ôi Kirby." Cô ngồi xuống mép sofa và nhìn đăm đăm lên bức tường. Cô cũng gần như không chịu đựng nổi khi phải nhìn anh. Cô

https://thuviensach.vn

thấy tội lỗi, và tội lỗi khiến cô khó chịu. Cô bặm môi lại. Có phải cô đã sử dụng Kirby để phát hiện ra tình cảm thực sự của mình dành cho Seymour không? Cô đã không cố tình như thế. Cô đã không biết mình định làm gì khi cô bắt đầu ngoại tình với Kirby. Cô chỉ biết rằng cô cảm giác như một thứ gì đó trong đời cô đang bị mất đi. Như thường lệ, hóa ra cái thứ bị mất đi đó không phải là một người khác, hay một thứ gì đó mà cô có thể lấy được từ người khác. Giờ tất cả những gì cô biết là từng phần trong cô có cảm giác đã được đổ đầy, và không còn chỗ trống nào cho Kirby nữa.

Cô buộc mình phải nhìn anh. "Nếu em làm cho anh cảm thấy như thế, Kirby ạ, thì em xin lỗi. Em không bao giờ định như thế," cô nói. "Em nghĩ chúng ta là bạn bè, và đang vui vẻ với nhau." Ôi Chúa ơi, cô nghĩ, câu này nghe thực sự giống một người đàn ông.

"Vui vẻ?" anh nói.

"Kirby," cô lại bắt đầu. "Anh rất tuyệt vời, và anh còn trẻ. Anh còn cả cuộc đời ở phía trước. Anh không cần em." Và giờ thì nghe giống mẹ cô, cô nói. "Chuyện này thực sự không nghiêm trọng đến mức đó."

"Anh không hiểu," Kirby nói, quay lại nhìn ra cửa sổ. "Có lẽ anh bị lỡ mất gì đó. Em biết không, cái thành phố này thật tởm." Và sau một lát, anh kêu lên. "Này. Em có biết là tuyết đang rơi không?"

Chà, Nico nghĩ, kéo găng tay lên. Mình vừa đưa cho một người đàn ông năm ngàn đô để anh ta không ngủ với mình.

Ý nghĩ này vừa làm cô buồn cười vừa làm cô buồn bã.

https://thuviensach.vn

“Về nhà à thưa cô O’Neilly?” Dimitri hỏi từ ghế tài xế, nhìn cô từ gương chiếu hậu.

“Tôi phải quay lại văn phòng một phút,” cô nói, và sau đó nói thêm, “tôi xin lỗi, Dimitri. Hôm nay là một ngày dài với anh. Tôi tin chắ́c là anh cũng muốn về nhà.”

“Tôi thích ở trong thành phố,” Dimitri nói, cẩn thận lái xe ra khỏi lối xe chạy phía trước khu nhà của Kirby và rẽ ra Phố 79. “Hơn nữa, cô phải làm việc. Cô phải làm việc cô phải làm trong thành phố này, đúng không?”

“Đúng thế,” Nico nói, lại cảm thấy tội lỗi. Cô nhìn ra cửa sổ kính màu. Tuyết đang rơi, những bông tuyết nhỏ xíu lấp lánh, như một cơn mưa kim cương. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc, cô tự nhắ́c mình. Cô đã kết thúc nó, và cô sẽ không bao giờ làm thế nữa. Vì vậy, sự thực là, cô không cầǹ phải cảm thấy tội lỗi nữa.

Thật nhẹ nhõm làm sao!

Giờ tất cả những gì cô phải làm là cầ̀u nguyện rằ̀ng Seymour sẽ không bao giờ phát hiện ra tờ séc mà cô đã đưa cho Kirby. Anh sẽ không phát hiện ra. Cô đã viết tờ séc đó từ tài khoản riêng của mình, và Seymour sẽ không bao giờ tọc mạch. Nở một nụ cười he hé, cô nhớ lại lúc đưa cho Kirby tờ séc.

“Sao không ai yêu anh cả,” Kirby đang rên rỉ, bước vòng quanh phòng khách khi anh đặt tay lên ngực trầ̀n. “Anh hai mươi tám tuổi. Anh muốn kết hôn và có con. Người phụ nữ của anh ở đâu?”

“Ôi xin anh, Kirby,” cuối cùng cô nói, đứng dậy và cầ̀m túi lên. “Có hàng trăm phụ nữ trẻ mà em chắ́c chắ́n là muốn được yêu anh chết đi được. Và nếu anh muốn kết hôn, anh không nên lãng phí thời gian của mình với phụ nữ đã kết hôn rồ̀i.”

https://thuviensach.vn

“Vậy là nó thực sự kết thúc ư?” Kirby hỏi.

“Ừ, Kirby. Em e là vậy.” Và rồi cô lấy tờ séc từ ví ra. Một cách tự nhiên, Kirby đã phản đối. “Em không phải làm thế,” anh cương quyết. “Anh không phải là thứ em có thể mua bán.”

“Đừng ngốc, cưng ơi,” cô nói. “Đây không phải là thanh toán gì cả. Nó là một món quà.” Và mặc dù phản đối, cuối cùng anh cũng cầm tờ séc. Và rồi anh nhìn nó, mắt anh trợn tròn lên khi thấy số tiền. Anh gập nó lại và đút vào túi sau. “Em có chắc là em không muốn... một lần nữa,” anh nói. “Vì những gì đã qua?”

“Không, cám ơn anh, Kirby,” cô nói. “Em thực lòng không nghĩ đó sẽ là một ý tưởng hay.”

Rồi cô vội sải bước trên hành lang hẹp dài tới thang máy, nghĩ rằng cuối cùng cô cũng đi được hết chặng đường đó. Phù.

Cô ngả đầu ra trên ghế. Và giờ, có lẽ mình sẽ chẳng bao giờ được làm tình một cách sung sướng nữa, cô nghĩ. Cô có nên cảm thấy thương cho bản thân không nhỉ? Có lẽ. Và có lẽ một ngày nào đó cô sẽ cảm thấy thế. Nhưng ngay lúc này, cô không cảm thấy hối tiếc. Tình dục... Ồ, thì sao! cô sốt ruột nghĩ. Chuyện lớn lắm không bằng. Cô có phải là đàn ông đâu mà bị “thằng cu” của mình điều khiển. Cô là một phụ nữ, và cô tự do... Điện thoại của cô rung lên.

“ở cùng wendy. cậu giải quyết xong chưa?” tin nhắn của Victory viết.

Nico mỉm cười. “trong 2p,” cô nhắn lại.

“uống champagne nhé. sẽ gặp cậu trong 20p nữa.”

https://thuviensach.vn

Bộ phim của Wendy thành công rực rỡ, người ta nói vậy. Điề̀u này không có gì phải bàn cãi. Ta luôn có thể biế́t được điề̀u đó từ phản ứng của khán giả. Và khán giả ở buổi công chiế́u ở thành phố́ New York là thờ ơ nhấ́t thế́ giới. Vậy mà lúc cuố́i cùng họ đã vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, tận đế́n khi những dòng thông tin hiện lên. Và rồ̀i, tại bữa tiệc sau đó ở khách sạn Maritime, mọi người đề̀u vui vẻ, như thể họ thực sự hạnh phúc khi được có mặt ở đó. Và đó chính là một dấ́u hiệu nữa cho thấ́y bộ phim sẽ là một phim hit. Nế́u nó thấ́t bại, mọi người đi dự tiệc mười phút rồ̀i lũ lượt kéo về̀, Wendy nói. Cô đã ở trong tình huố́ng như thế́ khá nhiề̀u lầ̀n rồ̀i.

Cả ba bọn họ đang ngồ̀i trong văn phòng của Nico, cười khúc khích và phấ́n chấ́n với thành công lớn của Wendy. “Trụ lại trong trò chơi là như thế́ đấ́y,” Victory nói. “Lúc nào chúng cũng muố́n đẩy mình ra nế́u có thể.” Cô đưa chai Dom Perignon cho Nico, cô này rót champagne vào ba chiế́c ly pha lê. Nó là thứ tố́t nhấ́t dành cho những CEO của Splatch-Verner, cô nghĩ một cách hài hước. “Chúng cố́ làm thế́, nhưng chúng không thể,” cô nói.

“Câu đó cũng quá đúng luôn,” Wendy vừa nói vừa giơ ly lên.

“Và Selden cư xử thật lịch sự. Tớ thích cái cách ông ấ́y đứng gầ̀n cậu ở buổi tiệc, và lấ́y đồ̀ uố́ng cho cậu, và để cho cậu nói chuyện với mọi người mà không cảm thấ́y bấ́t an hay chõ mũi vào,” Victory nói. Cô bước tới cánh cửa kính và kéo ra. “Ôi Nico,” cô kêu lên, nín thở. “Ban công của cậu.”

“Tớ biế́t,” Nico nói. Cô cảm thấ́y hơi xấ́u hổ về̀ cái ban công của mình - thực ra, cô hơi xấ́u hổ về̀ văn phòng của mình nói chung. Nó rộng thênh thang, với một quầ̀y bar đóng ở một bức tường, di sản của Mike mà cô quyế́t định giữ lại. Và nó có ban công riêng. Một khoảng không gian nhỏ của thiên đường trên tầ̀ng ba mươi hai trông ra Công viên Trung tâm và những tòa nhà đẹp đẽ trên

https://thuviensach.vn

Đại lộ 5, và những tòa nhà to cao mọc lên ở giữa thành phố´ như một khu rừng lớn. Trong tòa nhà Splatch-Verner có tám văn phòng có ban công, và cô là phụ nữ duy nhâ´t được một văn phòng như thê´.

Victory bước ra ngoài, rô`i Wendy cũng bước theo. Nico dừng ở cửa, và nhìn bạn bè mình dưới ánh sáng mờ mờ của tuyê´t, đột nhiên nhận ra rằ`ng mình hạnh phúc. Thứ hạnh phúc này lướt qua người cô như một con chim hân hoan. Nó làm cổ họng cô nghẹn lại và rô`i bay vụt lên làm cô ngạc nhiên choáng váng.

Wendy giơ ly lên. “Vì chúng ta,” cô nói, và nhìn ra những tòa nhà chọc trên ngoài kia, nói thêm, “Cậu biê´t họ gọi là gì không. Ngoài đó là một khu rừng đâ´y.”

“Không, hai cô ơi,” Nico nói, bước tới trước. Cô dang tay ra, như thể ôm cả thành phố´ vào vòng tay mình. “Nó là Rừng Son.”

https://thuviensach.vn